

ADOLF HITLER

MEIN KAMPF

LUPTA MEA

Pentru Omul care vine

ADOLF HITLER
MEIN KAMPF
LUPTA MEA

Traducerea efectuată de DeepL din Engleză
în Română în baza traducerii lui Thomas Dalton

CUPRINS 1

PREFAȚĂ 12
DEDICAȚIE 13
INTRODUCERE 15

VOLUMUL 1
O JUDECATĂ

1.	**ÎN CASA PĂRINȚILOR MEI**	**50**
1.1	TÂNĂRUL CONDUCĂTOR DE GRUP	52
1.2	"ALEGEREA" PROFESIEI	53
1.3	NICIODATĂ FUNCȚIONAR PUBLIC	54
1.4	. . . DAR MAI DEGRABĂ UN ARTIST	55
1.5	TÂNĂRUL NAȚIONALIST	56
1.6	OSTMARKUL GERMAN	56
1.7	LUPTA PENTRU GERMANISM	57
1.8	LECȚII DIN ISTORIE	59
1.9	DEVOTAMENT FAȚĂ DE WAGNER	62
1.10	MOARTEA PĂRINȚILOR MEI	64
2.	**ANI DE STUDIU ȘI SUFERINȚĂ ÎN VIENA**	**65**
2.1	COMPETENȚA DE ARHITECT	65
2.2	FORMAREA UNEI VIZIUNI ASUPRA LUMII	67
2.3	ÎNDEPĂRTAREA ORBITOARELOR PATETICE BURGHEZE	68
2.4	CONFLICTELE SOCIALE DIN VIENA	69
2.5	MUNCITORUL	70
2.6	SOARTA MUNCITORULUI	72
2.7	CALEA SPRE ÎMBUNĂTĂȚIRE	74
2.8	LIPSA DE "MÂNDRIE NAȚIONALĂ”	75
2.9	CALVARUL COPILULUI DE MUNCITOR	77
2.10	TÂNĂRUL DISPREȚUITOR AL AUTORITĂȚII	78
2.11	ARHITECT ȘI PICTOR DE ACUARELE	79
2.12	ARTA DE A CITI	80
2.13	DEMOCRAȚIA SOCIALĂ	82
2.14	PRESA SOCIAL-DEMOCRATĂ	85
2.15	TACTICI SOCIAL-DEMOCRATE	87
2.16	PĂCATELE BURGHEZIEI	89
2.17	CHESTIUNEA SINDICALĂ	90
2.18	POLITIZAREA SINDICATELOR	92
2.19	CHEIA DEMOCRAȚIEI SOCIALE	94
2.20	PROBLEMA EVREIASCĂ	95
2.21	AȘA-ZISA PRESĂ MONDIALĂ	96

2.22 CRITICI LA ADRESA KAISERULUI WILHELM AL II-LEA 97
2.23 TRANSFORMAREA ÎNTR-UN ANTISEMIT 98
2.24 EVREUL: LIDER AL SOCIAL-DEMOCRAȚIEI 103
2.25 DIALECTICA EVREIASCĂ 105
2.26 STUDIUL FUNDAMENTELOR MARXISMULUI 107
2.27 MARXISMUL CA DISTRUGĂTOR AL CULTURII 108

3. REFLECȚII POLITICE GENERALE DIN TIMPUL PETRECUT ÎN VIENA 110
3.1 POLITICIANUL 111
3.2 ULTIMA RENAȘTERE A VIENEI 112
3.3 GERMANISMUL DIN AUSTRIA 113
3.4 FORȚELE CENTRIFUGE ALE POPORULUI AUSTRIAC 114
3.5 CONSECINȚELE DIVERSITĂȚII ETNICE 115
3.6 IOSIF AL II-LEA 116
3.7 DIZOLVAREA MONARHIEI HABSBURGICE 117
3.8 PARLAMENTARISM 118
3.9 LIPSA DE RESPONSABILITATE 122
3.10 DISTRUGEREA IDEII DE CONDUCERE 123
3.11 EXCLUDEREA LIDERULUI INDIVIDUAL 125
3.12 "OPINIA PUBLICĂ” 128
3.13 PRINCIPIUL MAJORITĂȚII 130
3.14 DISTRUGEREA CARACTERULUI 132
3.15 DEMOCRAȚIA EVREIASCĂ 133
3.16 MONARHIA DUALĂ CARE SE PRĂBUȘEȘTE 135
3.17 REBELIUNEA GERMANO-AUSTRIECILOR 137
3.18 DREPTURILE OMULUI SUPRAPUN DREPTURILE STATELOR 138
3.19 SCHÖNERER ȘI LUEGER 140
3.20 CAUZELE EȘECULUI LUI SCHÖNERER 143
3.21 PAN-GERMANII ȘI PARLAMENTUL 144
3.22 IMPORTANȚA CUVÂNTULUI ROSTIT 147
3.23 EFECTUL ASUPRA MASEI 149
3.24 MIȘCAREA ”DEPARTE DE ROMA” 150
3.25 CONCENTRAREA ASUPRA UNUI SINGUR INAMIC 158
3.26 CALEA SOCIALISMULUI CREȘTIN 160
3.27 ANTISEMITISMUL PE BAZĂ RELIGIOASĂ 160
3.28 PAN-GERMANISMUL ȘI SOCIALISMUL CREȘTIN 162
3.29 AVERSIUNE CRESCÂNDĂ FAȚĂ DE STATUL HABSBURGIC 164
3.30 ȘCOALA VIEȚII MELE 165

4. MÜNCHEN 167
4.1 POLITICA DE ALIANȚĂ DEFENSIVĂ A GERMANIEI 168
4.2 CELE PATRU CĂI ALE POLITICII GERMANE 171
4.3 ACHIZIȚIONAREA DE NOU TERITORIU 177
4.4 CU ANGLIA, ÎMPOTRIVA RUSIEI 180
4.5 SOLUȚIA PENTRU ALIANȚA AUSTRIACĂ 181
4.6 POLITICA DE EXPANSIUNE ECONOMICĂ 182
4.7 CU RUSIA, ÎMPOTRIVA ANGLIEI 182
4.8 CARICATURA GERMANĂ A ENGLEZULUI 184
4.9 SLĂBICIUNEA INERENTĂ A TRIPLEI ALIANȚE 185
4.10 MEMORANDUMUL DIN 1912 AL LUI LUDENDORFF 186

4.11	AUSTRIA CA O MOŞTENIRE TENTANTĂ	186
4.12	STAT ŞI ECONOMIE	188
4.13	MOMENTUL DECĂDERII	192
4.14	ATITUDINEA GERMANIEI FAȚĂ DE MARXISM	193
5.	**RĂZBOIUL MONDIAL**	**195**
5.1	ULTIMATUMUL AUSTRIAC	197
5.2	RĂZBOIUL GERMAN PENTRU LIBERTATE	199
5.3	ÎNROLAREA ÎNTR-UN REGIMENT BAVAREZ	200
5.4	BOTEZUL PRIN FOC	201
5.5	DE LA TÂNĂR VOLUNTAR LA SOLDAT VETERAN	202
5.6	REDUCEREA ARTIFICIALĂ A ENTUZIASMULUI	203
5.7	RECUNOAŞTEREA GREŞITĂ A MARXISMULUI	204
5.8	UTILIZAREA FORȚEI PURE	206
5.9	ATACUL UNEI VIZIUNI ASUPRA LUMII	208
5.10	PARTIDE DE CLASĂ BURGHEZĂ	208
6.	**PROPAGANDA DE RĂZBOI**	**212**
6.1	SCOPUL PROPAGANDEI	213
6.2	PROPAGANDĂ DOAR PENTRU MASE	214
6.3	PSIHOLOGIA PROPAGANDEI	216
6.4	SUBIECTIVĂ-UNILATERALĂ-NECESARĂ!	217
6.5	RESTRICȚIA ASUPRA PERSISTENȚEI	219
6.6	PROPAGANDA DE RĂZBOI A INAMICULUI	220
7.	**REVOLUȚIA**	**222**
7.1	PRIMELE BROŞURI INAMICE	223
7.2	RĂNIT	224
7.3	LĂUDÂNDU-SE CU LAȘITATEA	226
7.4	LENEȘI	227
7.5	URA FAȚĂ DE PRUSIA	228
7.6	NOUA SPERANȚĂ A ARMATEI	228
7.7	ALIAȚII SUNT ÎNFRÂNȚI	230
7.8	”GERMANIA SE CONFRUNTĂ CU O REVOLUȚIE!"	231
7.9	ULTIMELE COROANE DE LAUR NEMURITOR	232
7.10	DECĂDERE MORALĂ ÎN CREȘTERE	234
7.11	OTRĂVIT CU GAZ MUȘTAR	235
7.12	”REPUBLICA”	237
7.13	TOATE SACRIFICIILE ÎN ZADAR	238
7.14	DECIZIA DE A INTRA ÎN POLITICĂ	239
8.	**ÎNCEPUTUL ACTIVITĂȚII MELE POLITICE**	**240**
8.1	DISCUȚII PRIVIND FORMAREA UNUI NOU PARTID	241
8.2	DOUĂ TIPURI DE CAPITAL	242
8.3	TEORETICIAN ȘI POLITICIAN	243
8.4	MARATONIȘTI DIN ISTORIE	245
8.5	LUPTA ÎMPOTRIVA CAPITALULUI FINANCIAR INTERNAȚIONAL	246
8.6	”OFIȚERUL EDUCAȚIONAL”	247

9.	**PARTIDUL MUNCITORILOR GERMANI**	**249**
9.1	PARTIDUL MUNCITORILOR GERMANI	250
9.2	”ÎNTRUNIREA COMITETULUI”	252
9.3	O DECIZIE FINALĂ	254
10.	**CAUZELE COLAPSULUI**	**256**
10.1	SEMNUL COLAPSULUI	257
10.2	CAUZELE COLAPSULUI	258
10.3	UNUL DIN TREI GERMANI ESTE UN TRĂDĂTOR	260
10.4	DEZARMAREA MORALĂ A UNUI ACUZATOR PERICULOS	262
10.5	TOXINE ȘI SIMPTOME	263
10.6	CONDUCEREA BANILOR	264
10.7	INTERNAȚIONALIZARE PRIN FINANȚE	265
10.8	GROPARII MONARHIEI	266
10.9	”LUPTĂTORI PENTRU MONARHIE”	268
10.10	LAȘITATE ÎN FAȚA RESPONSABILITĂȚII	269
10.11	TREI GRUPURI DE CITITORI DE ZIARE	270
10.12	STATUL ȘI PRESA	271
10.13	TACTICILE PRESEI EVREIEȘTI	272
10.14	PRESA ”RESPECTABILĂ”	273
10.15	SIFILIS	275
10.16	PĂCATUL ÎMPOTRIVA SÂNGELUI ȘI A RASEI	277
10.17	SARCINA DE A COMBATE SIFILISUL	279
10.18	MINTE SĂNĂTOASĂ NUMAI ÎN CORP SĂNĂTOS	281
10.19	LUPTA ÎMPOTRIVA OTRĂVIRII SPIRITUALE	282
10.20	”CLAUZA DE PROTECȚIE”	284
10.21	BOLȘEVIZAREA ARTEI	286
10.22	DEFĂIMAREA UNUI TRECUT MĂREȚ	287
10.23	PREGĂTIREA SPIRITUALĂ PENTRU BOLȘEVISM	289
10.24	MASELE MODERNE ALE UMANITĂȚII	291
10.25	CONDIȚII RELIGIOASE	294
10.26	UTILIZAREA ABUZIVĂ A RELIGIEI ÎN POLITICĂ	295
10.27	LIPSA DE SCOP A POLITICII GERMANE	296
10.28	JUMĂTĂȚI DE MĂSURĂ PARLAMENTARE	297
10.29	CRIME PARLAMENTARE ÎMPOTRIVA ARMATEI	298
10.30	POLITICA EȘUATĂ A MARINEI MILITARE	299
10.31	AVANTAJE GERMANE	302
10.32	ARMATA - O ȘCOALĂ DE NEÎNLOCUIT	305
10.33	UN SERVICIU PUBLIC INCOMPARABIL	307
10.34	AUTORITATEA DE STAT	308
11.	**NAȚIUNE ȘI RASĂ**	**310**
11.1	REZULTATUL AMESTECULUI DE RASE	312
11.2	OMUL ȘI IDEEA	312
11.3	RASĂ ȘI CULTURĂ	314
11.4	ARIANUL CA FONDATOR AL CULTURII	315
11.5	EFECTELE AMESTECULUI DE SÂNGE	320
11.6	SERVICII PENTRU COMUNITATE	321
11.7	CEL MAI PUR IDEALISM, CEA MAI PROFUNDĂ CUNOAȘTERE	323

11.8 ARIAN ŞI EVREU 324
11.9 CONSECINŢELE EGOISMULUI EVREIESC 326
11.10 CULTURA DE FAŢADĂ A EVREILOR 327
11.11 EVREUL, UN PARAZIT 328
11.12 COMUNITATEA ”RELIGIOASĂ" EVREIASCĂ 329
11.13 DOCTRINA RELIGIOASĂ EVREIASCĂ 330
11.14 ”BĂTRÂNII SIONULUI” 332
11.15 CALEA EVREILOR 333
11.16 STATUTUL MUNCITORULUI DIN FABRICĂ 341
11.17 TACTICI EVREIEŞTI 343
11.18 ESENŢA VIZIUNII MARXISTE ASUPRA LUMII 344
11.19 ORGANIZAŢIA DOCTRINEI MARXISTE MONDIALE 346
11.20 PALESTINA CA CENTRU ORGANIZAŢIONAL 349
11.21 DICTATURA PROLETARIATULUI 350
11.22 DE LA EVREII NAŢIONALI LA EVREII RASIALI 351
11.23 OAMENI BASTARDIZAŢI 351
11.24 EŞECUL DE A RECUNOAŞTE DUŞMANUL INTERIOR 352

12. PRIMA PERIOADĂ DE DEZVOLTARE A PARTIDULUI NAŢIONAL-SOCIALIST AL MUNCITORILOR GERMANI 355
12.1 SITUAŢIA DUPĂ REVOLUŢIE 356
12.2 RECUPERAREA PUTERII POLITICE 357
12.3 CÂŞTIGAREA MASELOR LARGI 358
12.4 NAŢIONALIZAREA MASELOR 360
12.5 CEA MAI MARE AUTORITATE, CEA MAI MARE RESPONSABILITATE 367
12.6 NICI MONARHIST, NICI REPUBLICAN 368
12.7 RĂUL NECESAR AL ORGANIZĂRII 369
12.8 STRUCTURA INTERNĂ A MIŞCĂRII 372
12.9 EDUCAŢIE PENTRU LUPTĂ 373
12.10 EDUCAŢIA PENTRU RESPECTAREA PERSOANEI 374
12.11 PERICOLUL OBSCURITĂŢII 375
12.12 PRIMA ÎNTÂLNIRE 376
12.13 SOLDAŢII CA BAZĂ A MIŞCĂRII 377
12.14 A DOUA ÎNTÂLNIRE 379
12.15 FORMAREA INTERIOARĂ A MIŞCĂRII 380
12.16 SĂBII DE TABLĂ ŞI PIEI DE URS TĂBĂCITE 382
12.17 RESPINGEREA CUVÂNTULUI ”POPULAR” 383
12.18 ”ARME INTELECTUALE", ”MUNCITORI TĂCUŢI” 384
12.19 PRIMA MARE ADUNARE ÎN MASĂ 385
12.20 PÖHNER ŞI FRICK 387
12.21 ELABORAREA PROGRAMULUI 388
12.22 O MIŞCARE ÎN MARŞ 389

VOLUMUL 2
MIȘCAREA NAȚIONAL-SOCIALISTĂ

1. VIZIUNE A LUMII ȘI PARTIDUL 392
1.1 ”COMITETELE DE PROGRAM” BURGHEZE 392
1.2 MARXISMUL ȘI PRINCIPIILE DEMOCRATICE 394
1.3 VIZIUNE A LUMII ÎMPOTRIVA A VIZIUNE A LUMII 396
1.4 CONCEPTUL ”POPULAR” 397
1.5 DE LA SENTIMENTE RELIGIOASE LA CREDINȚĂ DOGMATICĂ 398
1.6 MARXISM VERSUS RASĂ ȘI PERSONALITATE 400
1.7 ORGANIZAREA UNUI PARTID 402

2. STATUL 405
2.1 TREI CONCEPȚII PRINCIPALE DESPRE STAT 405
2.2 CONCEPȚII FALSE DE "GERMANIZARE” 407
2.3 STATUL NU ESTE UN SCOP ÎN SINE 409
2.4 CONCEPȚIA NAȚIONAL-SOCIALISTĂ DESPRE STAT 411
2.5 CRITERII DE EVALUARE A UNUI STAT 412
2.6 CONSECINȚELE DIVIZIUNII NOASTRE RASIALE 413
2.7 STATUL - O ARMĂ ÎN LUPTA PENTRU VIAȚĂ 415
2.8 ISTORIA LUMII ESTE FĂCUTĂ DE CEI PUȚINI 416
2.9 PERICOLELE AMESTECULUI DE RASE 417
2.10 STATUL POPULAR ȘI IGIENA RASIALĂ 420
2.11 PRINCIPIILE EDUCAȚIONALE ALE STATULUI POPULAR 425
2.12 SUPRAVEGHEREA ÎNTRE ȘCOALĂ - ȘI VÂRSTA MILITARĂ 429
2.13 ANTRENAMENTUL ÎN SECRET 431
2.14 BUCURIE ÎN RESPONSABILITATE 433
2.15 FĂRĂ SUPRAÎNCĂRCAREA CREIERULUI 434
2.16 ÎNVĂȚĂMÂNT GENERAL - ÎNVĂȚĂMÂNT SPECIALIZAT 436
2.17 VALOAREA EDUCAȚIEI UMANISTE 438
2.18 EDUCAȚIA "PATRIOTICĂ" PREDOMINANTĂ 439
2.19 TREZIREA MÂNDRIEI NAȚIONALE 441
2.20 INSUFLAREA UNUI SENTIMENT DE RASĂ 442
2.21 SELECȚIA DE STAT A CELOR APȚI 443
2.22 EVALUAREA ACTIVITĂȚII 446
2.23 IDEAL ȘI REALITATE 449

3. SUBIECȚI ȘI CETĂȚENI 452
3.1 CETĂȚENI - SUBIECȚI - STRĂINI 452
3.2 CETĂȚEANUL CA STĂPÂN AL REICHULUI 454

4. PERSONALITATEA ȘI CONCEPTUL POPULAR DE STAT 455
4.1 CONSTRUIREA PE UN PRINCIPIU ARISTOCRATIC 455
4.2 PERSONALITATE ȘI PROGRES CULTURAL 456
4.3 MARXISMUL NEAGĂ VALOAREA PERSONALITĂȚII 460
4.4 CEA MAI BUNĂ FORMĂ DE STAT 461
4.5 NAȚIONAL-SOCIALISMUL ȘI STATUL CARE VINE 463

5. VIZIUNE ASUPRA LUMII ȘI ORGANIZARE 464
5.1 LUPTĂ ȘI CRITICĂ 465
5.2 COMUNITATEA CA BAZĂ PENTRU O NOUĂ VIZIUNE A LUMII 466
5.3 CONDUCERE ȘI URMARE 468
5.4 PRINCIPIILE DIRECTOARE ALE MIȘCĂRII 469
5.5 NAȚIONAL-SOCIALISMUL ȘI IDEEA POPULARĂ 472

6. LUPTĂ ÎN VREMURILE TIMPURII: SEMNIFICAȚIA CUVÂNTULUI VORBIT 475
6.1 LUPTA ÎMPOTRIVA PROPAGANDEI OTRĂVITOARE 475
6.2 ÎMPOTRIVA CURENTULUI 476
6.3 POLITICI DE VEDERE LARGĂ 478
6.4 ILUMINARE DESPRE TRATATELE DE PACE 479
6.5 VORBITUL ESTE MAI EFICIENT DECÂT SCRISUL 480
6.6 SUCCESUL MARXISMULUI PRIN DISCURS 483
6.7 CONDIȚIILE PSIHOLOGICE ALE UNUI DISCURS EFICIENT 484
6.8 BETHMANN ȘI LLOYD GEORGE CA VORBITORI 486
6.9 NECESITATEA ADUNĂRILOR DE MASĂ 488

7. CONFLICT CU FRONTUL ROȘU 490
7.1 "ADUNĂRI DE MASĂ" BURGHEZE 490
7.2 POSTERE ROȘII DEZGUSTĂTOARE 492
7.3 TACTICA OSCILANTĂ A MARXIȘTILOR 493
7.4 ACTIVITATEA ILEGALĂ A POLIȚIEI 495
7.5 MENAJAREA CORECTĂ PSIHOLOGICĂ A ADUNĂRILOR 496
7.6 TEHNICI DE ADUNARE MARXISTE ȘI BURGHEZE 497
7.7 TRUPELE DE SECURITATE NAȚIONAL-SOCIALISTE 499
7.8 VECHIUL ȘI NOUL NEGRU-ROȘU-AURIU 501
7.9 STEAGUL NAȚIONAL-SOCIALIST 503
7.10 PRIMA ÎNTÂLNIRE LA CIRC 505
7.11 O TENTATIVĂ DE ÎNTRERUPERE 509

8. OMUL PUTERNIC ESTE CEL MAI PUTERNIC SINGUR 514
8.1 DREPTUL DE PRIORITATE AL UNEI MIȘCĂRI 515
8.2 LUPTA PENTRU CONDUCERE 515
8.3 AUSTRIA ȘI PRUSIA 517
8.4 CAUZE ALE FRAGMENTĂRII POPULARE 518
8.5 ”FEDERAȚII DE LUCRU” 520

9. IDEI DE BAZĂ CU PRIVIRE LA SEMNIFICAȚIA ȘI ORGANIZAREA S.A. 523
9.1 TREI BAZE DE AUTORITATE 523
9.2 TREI CLASE DE ORGANISME NAȚIONALE 524
9.3 SACRIFICIUL CELOR MAI BUN 525
9.4 DEZORGANIZAREA REZULTATĂ 526
9.5 DEZERTORII ȘI REVOLUȚIA 528
9.6 COLABORAREA PARTIDELOR DE STÂNGA 531
9.7 CAPITULAREA BURGHEZIEI 532
9.8 DE CE A AVUT SUCCES REVOLUȚIA? 533
9.9 CAPITULARE ÎN FAȚA MARXISMULUI 535
9.10 NU EXISTĂ PUTERE DE LUPTĂ FĂRĂ O IDEE 536
9.11 SUSȚINEREA IDEII POPULARE 537

9.12	NECESITATEA TRUPELOR DE APĂRARE	538
9.13	DE CE NU EXISTĂ LIGI DE APĂRARE?	540
9.14	FĂRĂ ORGANIZAȚII SECRETE	544
9.15	FORMARE A S.A.	547
9.16	PRIMUL MARȘ ÎN MÜNCHEN	548
9.17	MARȘ ÎN COBURG	549
9.18	S.A. REUȘEȘTE CA ORGANIZAȚIE DE LUPTĂ	552
9.19	SFÂRȘITUL ANULUI 1923	553
9.20	NOUL S.A. DIN 1925	554
10.	**MASCA FEDERALISMULUI**	**555**
10.1	URA ANTI PRUSACĂ CA MANEVRĂ DE DIVERSIUNE	555
10.2	KURT EISNER, ”PARTICULARIST BAVAREZ”	557
10.3	LUPTA MEA ÎMPOTRIVA URII ANTI PRUSACE	558
10.4	”ACTIVITATE FEDERATIVĂ”	559
10.5	ACTIVITATEA DE INCITARE A EVREILOR	560
10.6	DISCORDIA CONFESIONALĂ	561
10.7	STAT FEDERALIZAT SAU STAT CENTRALIZAT?	565
10.8	POLITICA DE RĂSCUMPĂRARE	567
10.9	STAT NAȚIONAL SAU COLONIE DE SCLAVI?	569
10.10	TENDINȚE UNIFICATOARE	570
10.11	ABUZUL DE CENTRALIZARE	572
10.12	SARCINILE CULTURALE ALE STATELOR	574
10.13	UN POPOR - UN STAT	575
11.	**PROPAGANDĂ ȘI ORGANIZARE**	**577**
11.1	TEORETICIAN - ORGANIZATOR - AGITATOR	577
11.2	PROPAGANDĂ ȘI ORGANIZARE	578
11.3	LIMITAREA CALITĂȚII DE MEMBRU	581
11.4	SPERIINDU-I PE CEI SLABI DE INIMĂ	582
11.5	REORGANIZAREA MIȘCĂRII	583
11.6	RESPONSABILITATEA LIDERULUI	585
11.7	CONSTRUIREA UNEI MIȘCĂRI	585
12.	**CHESTIUNEA SINDICALĂ**	**592**
12.1	SUNT SINDICATELE NECESARE?	593
12.2	SINDICATE NAȚIONAL-SOCIALISTE?	594
12.3	NU EXISTĂ SINDICATE DUBLE	597
12.4	BĂTĂLIA DINTRE VIZIUNILE LUMII ARE PRIORITATE	599
12.5	MAI BINE NICIO FUNDAȚIE DECÂT UNA EȘUATĂ	601
13.	**POLITICA GERMANĂ DE ALIANȚĂ POSTBELICĂ**	**602**
13.1	MOTIVELE COLAPSULUI	602
13.2	SCOPUL POLITICII EXTERNE: LIBERTATEA DE MÂINE	603
13.3	PRE-CONDIȚIA PENTRU ELIBERAREA REGIUNILOR PIERDUTE	604
13.4	POLITICA CONTINENTALĂ GREȘITĂ ÎNAINTE DE RĂZBOI	606
13.5	RELAȚIILE DE PUTERE EUROPENE ACTUALE: ANGLIA ȘI GERMANIA	607
13.6	SCOPUL DE RĂZBOI AL ANGLIEI NU A FOST ATINS	610
13.7	OBIECTIVELE POLITICE ALE FRANȚEI ȘI ANGLIEI	611

13.8 POSIBILITĂȚI DE ALIANȚĂ PENTRU GERMANIA 611
13.9 ESTE GERMANIA CAPABILĂ DE O ALIANȚĂ ASTĂZI? 614
13.10 DIVERGENȚE ÎNTRE INTERESELE BRITANICE ȘI CELE EVREIEȘTI 615
13.11 EVREII INCITĂ LUMEA ÎMPOTRIVA GERMANIEI 616
13.12 FĂCÂNDU-I PE PLAC FRANȚEI 618
13.13 PROBLEMA TIROLULUI DE SUD 619
13.14 CINE A TRĂDAT TIROLUL DE SUD? 621
13.15 TREI ÎNTREBĂRI PRIVIND O POLITICĂ A ALIANȚEI 622
13.16 EXPLOATAREA NEGLIJATĂ A TRATATULUI DE LA VERSAILLES 624
13.17 INVERSAREA PSIHOZEI ANTI-GERMANE 625
13.18 CONCENTRAREA ASUPRA UNUI SINGUR INAMIC 626
13.19 REGLARE DE CONTURI CU TRĂDĂTORII 627
13.20 ITALIA FASCISTĂ ȘI EVREIMEA 628
13.21 ANGLIA ȘI EVREIMEA 629
13.22 JAPONIA ȘI EVREIMEA 632
13.23 LUPTA NOASTRĂ ÎMPOTRIVA DUȘMANULUI MONDIAL 632

14. POLITICA GERMANIEI ÎN EUROPA DE EST 634
14.1 PREJUDECĂȚI ÎN PROBLEME DE POLITICĂ EXTERNĂ 634
14.2 SEMNIFICAȚIA SUPRAFEȚEI STATULUI 635
14.3 POLITICA COLONIALĂ FRANCEZĂ ȘI GERMANĂ 637
14.4 MISIUNEA ISTORICĂ A NAȚIONAL-SOCIALISMULUI 638
14.5 ROADELE DURABILE ALE UNEI POLITICI MILENARE 639
14.6 UN APEL PENTRU VECHILE FRONTIERE 641
14.7 FĂRĂ SENTIMENTALISME ÎN POLITICA EXTERNĂ 644
14.8 RELUAREA POLITICII ESTICE 646
14.9 POLITICA LUI BISMARCK FAȚĂ DE RUSIA 647
14.10 "LIGA NAȚIUNILOR ASUPRITE" 648
14.11 SE CLATINĂ DOMINAȚIA ANGLIEI ÎN INDIA? 649
14.12 ALIANȚA GERMANĂ CU RUSIA? 650
14.13 GERMANIA ȘI RUSIA ÎNAINTE DE RĂZBOI 654
14.14 ALIANȚA GERMANO-ENGLEZĂ-ITALIANĂ 655
14.15 CONDIȚII PENTRU POLITICA ESTICĂ 657
14.16 AMPRENTA POLITICII EXTERNE A NAȚIONAL-SOCIALISMULUI 657

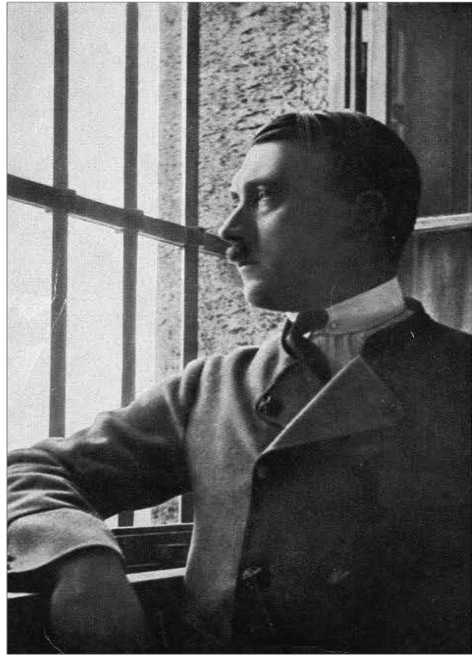
15. DREPTUL LA APĂRARE DE URGENȚĂ 659
15.1 SUPUNEREA LAȘĂ NU ADUCE MILĂ 659
15.2 DE LA RĂZBOIUL DE ȘAPTE ANI PÂNĂ ÎN 1813 – DE LA RĂZBOIUL DE ȘAPTE ANI PÂNĂ LA LOCARNO 660
15.3 OBIECTIVELE POLITICE INEVITABILE ALE FRANȚEI 662
15.4 OCUPAREA RUHR-ULUI 665
15.5 CE AR FI TREBUIT SĂ SE FACĂ DUPĂ OCUPAREA RUHR-ULUI? 667
15.6 EȘECUL DE A CONFRUNTA MARXISMUL 669
15.7 CALEA LUI CUNO 672
15.8 REZISTENȚĂ PASIVĂ 673
15.9 NOIEMBRIE 1923 675

CONCLUZIE 678

APENDICE A:
CELE 25 DE PUNCTE ALE PROGRAMULUI NAȚIONAL-SOCIALIST 679

BIBLIOGRAFIE 683

Celula de închisoare a lui Hitler din fortăreața Landsberg, unde a scris lucrarea de față, *"Mein Kampf"* (Lupta mea): Volumul 1: O Judecată

PREFAȚĂ

La 1 Aprilie 1924. Am început să îmi ispășesc pedeapsa cu închisoarea în fortăreața Landsberg am Lech, în urma verdictului pronunțat în acea zi de tribunalul poporului din München.

După ani de muncă neîntreruptă, acum a fost posibil pentru prima dată să încep o lucrare pe care mulți o ceruseră și pe care eu însumi am simțit că va fi profitabilă pentru Mișcare. Am decis, așadar, să dedic două volume descrierii nu numai a scopurilor Mișcării noastre, ci și a dezvoltării sale. Se poate învăța mai mult din aceasta decât din orice tratat pur doctrinar.

Acest lucru mi-a oferit, de asemenea, ocazia de a descrie propria mea evoluție, în măsura în care o astfel de descriere este necesară pentru înțelegerea primului și celui de-al doilea volum și pentru a respinge poveștile nefondate pe care presa evreiască le-a difuzat despre mine. În această lucrare nu mă adresez străinilor, ci acelor adepți ai Mișcării a căror inimă îi aparține și care doresc să o studieze mai profund. Știu că mai puțini oameni sunt cuceriți de cuvântul scris, decât de cel vorbit, și că orice mare mișcare de pe acest pământ își datorează creșterea unor mari oratori și nu unor mari scriitori.

Cu toate acestea, pentru a obține mai multă egalitate și uniformitate în apărarea oricărei doctrine, principiile sale fundamentale trebuie să fie consemnate în scris. Fie ca aceste două volume să servească, așadar, ca pietre de temelie cu care să contribui la ceastă sarcină comună.

Cetatea Landsberg am Lech

9. November

1923

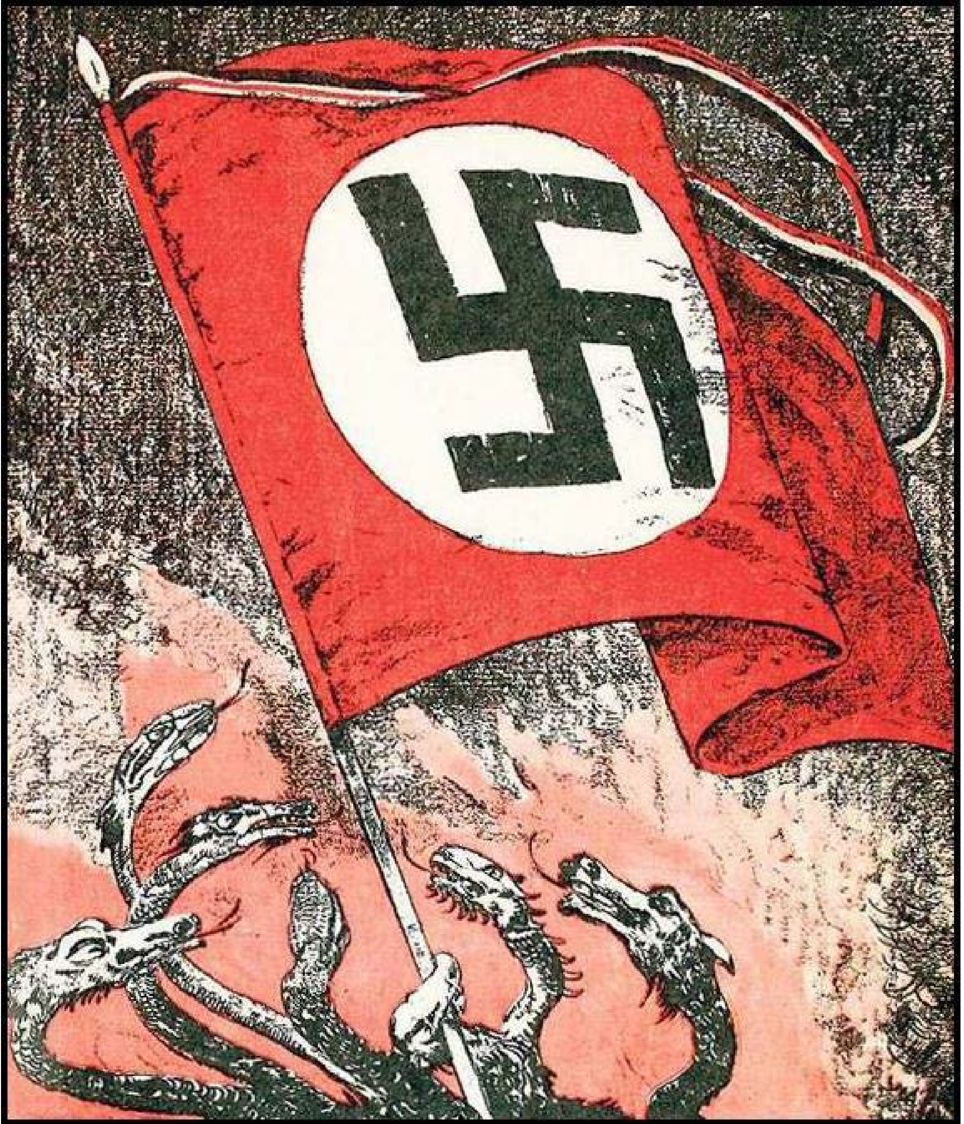
La 12:30 pm, pe 9 Noiembrie 1923, următorii bărbați au căzut în fața Feldherrnhalle și în curtea fostului Ministru de Război în München, cu credință loială în reînvierea poporului lor:

Alfarth, Felix; vânzător; n. 5 Iulie 1901
Bauriedl, Andreas; pălărier; n. 4 Mai 1879
Casella, Theodor; funcționar bancar; n. 8 August 1900
Ehrlich, Wilhelm; funcționar bancar; n. 19 August 1894
Faust, Martin; funcționar bancar; n. 27 Ianuarie 1901
Hechenberger, Anton; lăcătuș; n. 28 Septembrie 1902
Körner, Oskar; afacerist; n. 4 Ianuarie 1875
Kuhn, Karl; ospătar șef; n. 26 Iulie 1897
Laforce, Karl; student inginer; n. 28 Octombrie 1904
Neubauer, Kurt; valet; n. 27 Martie 1899
Pape, Claus von; afacerist; n. 16 August 1904
Pfordten, Theodor von der; fost consilier; n. 14 Mai 1893
Rickmers, Johann; fost căpitan; n. 7 Mai 1881
Scheubner-Richter Max Erwin von; doctor al ingineriei; n.9 Ianuarie 1884
Stransky, Lorenz von; inginer; n. 14 Martie 1889
Wolf, Wilhelm; afacerist; n. 19 Octombrie 1898

Așa zisele autorități naționale au refuzat acestor eroi căzuți un mormânt comun.

Prin urmare, pentru memoria comună, eu dedic lor acest prim volum al acestei lucrări. Ca și martiri cauzei, fie ca ei să strălucească în veșnicie, ca și o inspirație permanentă urmașilor Mișcării noastre.

Adolf Hitler
Landsberg am Lech
16 Octombrie 1924

"În acel moment, soarta mea în viață mi s-a părut una dură, dar astăzi văd în ea înțeleapta acțiune a Providenței. Zeița Soartei m-a luat în brațe și de multe ori a amenințat să mă zdrobească; dar voința mea a devenit mai puternică pe măsură ce obstacolele creșteau, iar în cele din urmă, voința mea a triumfat."

Adolf Hitler

INTRODUCERE

Mein Kampf este autobiografia și viziunea articulată a lumii a unuia dintre cei mai importanți și vizionari lideri din istoria lumii. Este, de asemenea, unul dintre cele mai defăimate și mai puțin înțelese texte ale secolului 20. Au circulat atât de multe confuzii, înșelăciuni și minciuni absolute despre această lucrare, încât abia dacă mai știi de unde să începi. Cu toate acestea, a sosit momentul să lămurim lucrurile.

Faptul că Adolf Hitler ar fi întreprins o astfel de lucrare este un mare noroc. Nefiind nici un academician formal, nici un scriitor înnăscut și fiind preocupat pe deplin de chestiuni pragmatice de construire a partidului, poate că nu ar fi început niciodată o astfel de sarcină majoră - dacă nu ar fi avut luxul unei pedepse cu închisoarea de un an. Într-una dintre numeroasele ironii ale vieții lui Hitler, a fost nevoie de un astfel de eveniment advers pentru a-l determina să dicteze istoria timpurie a partidului său și povestea propriei sale vieți. Aceasta avea să devină volumul unu al capodoperei sale de 700 de pagini, în două părți. Avea să aibă un efect dramatic asupra istoriei mondiale și să inițieze un lanț de evenimente care încă nu s-a desfășurat pe deplin. În acest sens, *Mein Kampf* este la fel de relevant astăzi ca atunci când a fost scris pentru prima dată.

Poate că locul de unde trebuie să începem este cu rațiunea de a fi a acestei cărți. De ce a scris-o Hitler? În mod clar, nu a fost o cerință; mulți politicieni importanți din istorie au venit și au plecat fără să lase o mărturie scrisă personală. Chiar și timpul petrecut în închisoare ar fi putut fi folosit pentru a comunica cu liderii de partid, pentru a obține sprijin, pentru a solicita aliați și așa mai departe. Dar el a ales să își petreacă o mare parte din timpul șederii sale documentând originile și creșterea noii sale mișcări. Și pentru acest lucru putem fi recunoscători.

Lucrarea de față pare să fi servit cel puțin patru scopuri pentru autorul ei. În primul rând, este autobiografică. Acest aspect consumă cea mai mare parte a primelor două capitole și este împletit în mod repetat în restul volumului unu. Pentru cei care sunt curioși să afle despre primii 35 de ani din viața lui Hitler, acest aspect este de neprețuit. Oferă o relatare precisă și relevantă a creșterii sale, a educației sale și a dezvoltării timpurie a viziunii sale asupra lumii. Ca orice autobiografie, oferă o descriere de primă mână de neînlocuit a

unei vieți. Dar, de asemenea, oferă și tentația obișnuită de a prezenta evenimentele într-o lumină flatantă, de a minimiza defectele sau de a ocoli episoadele incomode. Din acest punct de vedere, Hitler se descurcă bine; el oferă o poveste de viață sinceră și deschisă, lipsită de invenții cunoscute, de erori evidente sau de omisiuni semnificative. Această carte este esențială pentru înțelegerea gândirii și atitudinii sale în chestiuni sociale, economice și politice care sunt de interes central.

În al doilea rând, *Mein Kampf* este un fel de lecție de istorie a Europei la începutul secolului 20. Hitler a fost un observator apropiat - și adesea martor direct - al multor evenimente majore ale vremii. A servit în tranșeele Primului Război Mondial timp de peste patru ani, adică practic întreaga durată a războiului. Militând în tabăra "învinșilor", el oferă, în mod firesc, o interpretare diferită a evenimentelor față de cea prezentată în mod obișnuit de istoricii națiunilor victorioase. Dar acest fapt ar trebui să fie bine primit de orice observator imparțial și, în sine, face ca această carte să merite să fie citită. Cu rare excepții - cum ar fi Storm of Steel a lui Jünger - nicio altă sursă Germană contemporană de non-ficțiune despre această perioadă nu este ușor de găsit în limba Engleză. Pentru cei interesați de Marele Război și de urmările sale imediate, această carte este de neînlocuit.

În cel de-al treilea aspect, cartea servește la documentarea originilor și trăsăturilor de bază ale viziunii lui Hitler asupra lumii. În mod nesurprinzător, aceasta este partea cea mai distorsionată a cărții, în relatările occidentale standard. Aici găsim intuițiile și evenimentele declanșatoare care au determinat un tânăr fără studii superioare formale să dezvolte o ideologie izbitor de vizionară, expansivă și orientată spre viitor. Principala preocupare a lui Hitler, după cum citim, a fost viitorul și bunăstarea *poporului* German - toți Germanii, indiferent de unitatea politică în care trăiau. Poporul German, sau *Volk*, era, credea el, o singură etnie cu interese proprii unice și singulare. Ei au fost - indiscutabil - responsabili pentru multe dintre cele mai mari realizări din istoria occidentală. Ei se numărau printre cele mai importante personalități din domeniul muzicii, literaturii, arhitecturii, științei și tehnologiei. Au fost mari războinici și mari constructori de națiuni. Ei au fost, în mare parte, forța motrice din spatele civilizației occidentale însăși. Toate acestea sunt adevărate și incontestabile, iar Hitler este pe bună dreptate mândru de moștenirea sa. În egală măsură, el este indignat de umilințele suferite de acest mare popor în ultimele decenii -

care au culminat cu umilința dezastruoasă a Primului Război Mondial și a Tratatului de la Versailles. El caută, mai presus de toate, să remedieze aceste nedreptăți și să redea măreția poporului German. Pentru a face acest lucru, el trebuie să identifice atât principalii adversari ai acestora, cât și ideologiile și structurile politice defectuoase care îi leagă. Apoi, el se angajează să schițeze un nou sistem socio-politic care îi poate duce mai departe spre un destin mai înalt și mai corect. El reușește toate acestea și chiar mai mult.

În sfârșit, în cel de-al patrulea aspect, *Mein Kampf* este un fel de plan de acțiune. Descrie evoluția și obiectivele Național-Socialismului și ale NSDAP, sau Partidului Național Socialist, în detalii convingătoare. În mod firesc, Hitler dorește ca noua sa mișcare să reușească să preia puterea în Germania și într-un viitor Reich German. Dar aceasta nu este o analiză teoretică. Hitler nu este nimic dacă nu este pragmatic. El are obiective concrete și mijloace precise pentru a le atinge. El nu are decât dispreț pentru *geistigen Waffen*, armele intelectuale, ale intelectualității impotente. El cere rezultate și succes. Din câte se pare, le-a obținut pe amândouă.

Important este că analiza sa este, în mare parte, independentă de context. Ea nu se referă doar la Germani sau doar la circumstanțele de la mijlocul anilor 1920. Este o abordare în linii mari universală, bazată pe condițiile lumii moderne și pe natura umană. Ca atare, analiza acțiunii lui Hitler este relevantă și utilă pentru mulți oameni din ziua de azi - pentru toți cei care ar putea să se străduiască să atingă măreția în trup și spirit.

Această structură textuală complexă a *Mein Kampf* explică unele dintre plângerile criticilor din zilele noastre care critică lipsa de "coerență" sau de "flux narativ" a lui Hitler. El are multe obiective aici, iar în punerea lor în aplicare, multe puncte se suprapun. Poate că ar fi trebuit să scrie patru cărți, nu una. Poate. Dar Hitler a fost un făptuitor, nu un scriitor. Trebuie să acceptăm acest fapt, să luăm ceea ce avem și să facem tot posibilul să îl înțelegem într-un mod deschis și obiectiv. El nu se străduia să obțină un roman de succes. A vrut să documenteze istoria și o mișcare, iar în acest scop a reușit în mod admirabil.

ORIGINI ȘI CONTEXT

Având în vedere că această carte este, în mare parte, autobiografică, este evident că nu este nevoie să detaliem aici viața lui Hitler. Chiar și așa, câteva date de bază sunt necesare, pentru a stabili contextul operei. Născut la 20 Aprilie 1889 în Austria de astăzi, Hitler a crescut ca cetățean al statului multietnic cunoscut sub numele de Imperiul Austro-Ungar. Acest amalgam divers a fost format în 1867, odată cu unirea monarhiilor Austriacă și Maghiară; astfel, Hitler se referă la acest stat ca fiind "dubla monarhie". De-a lungul istoriei sale de 50 de ani, a fost întotdeauna o conjuncție lejeră a mai multor etnii și niciodată un stat cu adevărat unificat. Etnicii Germani din cadrul acestuia erau o minoritate și trebuiau să lupte pentru a-și promova propriile interese. Acest fapt i-a provocat multă suferință lui Hitler; el a simțit în mod explicit mai mult atașament față de poporul (*Volk)* German mai larg decât față de statul multietnic în care s-a născut.

În tinerețe, interesele sale s-au îndreptat spre artă, pictură și istorie. Acest lucru a dus la un conflict cu tatăl său încăpățânat, care își imagina o carieră sigură, confortabilă și birocratică pentru fiul său. Însă moartea tatălui său la 3 Ianuarie 1903, când Adolf avea 13 ani, i-a permis tânărului să-și determine singur viitorul. Doi ani mai târziu, s-a mutat la Viena, supraviețuind cu munci manuale. La sfârșitul anului 1907, mama sa a murit. La vârsta de 18 ani, a aplicat apoi pentru a intra la Academia de Arte din Viena la pictură, dar a fost deturnat spre arhitectură. A lucrat și a studiat încă doi ani, devenind în cele din urmă suficient de priceput pentru a lucra cu normă întreagă ca desenator și pictor de acuarele.

În tot acest timp, el studia masa de oameni din jurul său. A citit diversele scrieri și publicații ale partidelor politice. A observat cum funcționează presa. A urmărit modul în care funcționau sindicatele. A asistat la ședințele Parlamentului. A urmărit evenimentele din Germania vecină. Și a devenit intrigat de mersul și venirea unei anumite minorități Vieneze: evreii.

Treptat, el s-a convins că cele două amenințări dominante la adresa bunăstării Germane erau marxismul - o formă evreiască de comunism - și evreii capitaliști internaționali. Problemele au fost agravate de funcționarea fundamental ineptă a unei democrații reprezentative care a încercat să servească diversele etnii. În cele din urmă, frumosul și

nobilul concept de democrație nu a devenit altceva decât o "democrație evreiască", care lucra pentru interesele evreilor în locul celor ale Austriecilor sau Germanilor.

La împlinirea vârstei de 23 de ani, în 1912, Hitler a plecat la München. Acesta a fost primul său contact extins cu cultura Germană, pe care l-a găsit revigorant. A locuit acolo timp de doi ani, până la izbucnirea Primului Război Mondial, în Iulie 1914. Încântat de oportunitatea de a apăra patria Germană, s-a înrolat și a servit pe frontul de vest, în Belgia. După mai bine de doi ani de serviciu, a fost rănit ușor în Octombrie 1916 și trimis înapoi în Germania, petrecând o perioadă de timp într-un batalion de rezervă din München. Consternat atât de rolul evreilor de acolo, cât și de atitudinea negativă a publicului, s-a întors pe front în Martie 1917.

În acel moment, războiul se întinsese de aproximativ doi ani și jumătate. Devenise efectiv un impas. Chiar și intrarea iminentă a Americanilor în război - președintele Wilson avea să ceară război în luna următoare, iar trupele Americane aveau să îl urmeze în curând - avea să aibă un efect redus pe termen scurt. Cu toate acestea, după cum explică Hitler, Germanii aveau de fapt motive de optimism la sfârșitul anului 1917. Puterile Centrale (în primul rând Germania și Austro-Ungaria) provocaseră o înfrângere decisivă Italiei în Bătălia de la Caporetto, iar Rușii se retrăseseră din război după revoluția bolșevică, eliberând astfel trupele Germane pentru frontul de vest. Hitler își amintește că compatrioții săi "așteptau cu încredere" primăvara anului 1918, când anticipau victoria finală.

REVOLUȚIA DIN NOIEMBRIE ȘI O NOUĂ MIȘCARE

Dar lucrurile aveau să decurgă altfel. Nemulțumirea Germanilor față de efortul de război prelungit a fost alimentată de activiști evrei care au făcut apel la demonstrații în masă, greve și chiar revoluții împotriva Kaiserului. La sfârșitul lunii Ianuarie 1918 a avut loc o grevă de amploare în domeniul munițiilor. Diverse acțiuni și revolte ale muncitorilor au urmat în lunile următoare. Frontul de Vest a rezistat, dar Germania se prăbușea pe plan intern.

La jumătatea lunii Octombrie 1918, frontul German de lângă Ypres, Belgia, a fost lovit de gaz muștar. Ochii lui Hitler au fost grav afectați și a

fost trimis la un spital militar din Pasewalk, la nord de Berlin. La sfârșitul lunii Octombrie, o revoltă navală minoră în Kiel a început să se extindă la nivelul întregii populații. Două partide importante conduse de evrei, Partidul Social-Democrat (SPD) și Partidul Social-Democrat Independent (USPD), au făcut agitație pentru ca Kaiserul să abdice - ceea ce a și făcut, la 9 Noiembrie. Activiștii evrei din Berlin și München au declarat apoi state "sovietice" independente; pentru o discuție detaliată a acestor evenimente, a se vedea Dalton (2014). Germania a capitulat în mod oficial la 11 Noiembrie. După ce praful s-a așezat, a fost format un nou guvern de la "Weimar", unul care a fost în mod notabil favorabil intereselor evreiești.

Aflând despre revoluție de pe patul de spital, Hitler a fost devastat. Toate eforturile și sacrificiile făcute pe front se dovediseră inutile. Agitatorii evrei din țara natală reușiseră să stârnească nemulțumirea locală până la punctul în care Kaiserul a fost alungat de la putere. Revoluționarii au preluat apoi puterea și s-au predat imediat inamicului. Aceasta a fost infama "lovitură de cuțit în spate" care avea să-i bântuie pe naționaliștii Germani în anii următori. Și a fost evenimentul declanșator care l-a determinat pe Hitler să intre în politică.

În Septembrie 1919, lucrând pentru guvern, a fost însărcinat să urmărească și să raporteze despre un grup puțin cunoscut numit *Deutsche Arbeiterpartei*, sau Partidul Muncitorilor Germani (DAP). A sfârșit prin a se alătura grupului și și-a asumat rapid un rol de lider. La începutul anului 1920, discursurile lui Hitler atrăgeau sute sau chiar mii de oameni. La 24 Februarie, el a anunțat că partidul va fi cunoscut de acum înainte sub numele de Partidul Național-Socialist al Muncitorilor Germani, sau NSDAP - "nazist", în limbajul detractorilor săi. Cu această "primă mare adunare în masă", Hitler își încheie primul volum al cărții sale.

Noua mișcare s-a dezvoltat rapid. Hitler și-a oficializat conducerea în Iulie 1921. O serie de evenimente publice furtunoase și uneori violente au avut loc în lunile următoare. În Noiembrie 1922, compatriotul ideologic Mussolini a preluat puterea în Italia, ceea ce a servit la consolidarea eforturilor Național-Socialiștilor atât pe plan intern, cât și a reputației lor internaționale. La 21 Noiembrie, New York Times a tipărit primul său articol important despre Hitler: "Un nou idol popular se ridică în Bavaria". Calificându-i pe Național Socialiști drept

" antisemiți violenți" și " reacționari", dar "bine disciplinați", NYT îi considera pe aceștia "potențial periculoși, deși nu pentru viitorul imediat". Într-adevăr - abia peste 10 ani aveau să preia puterea în Germania.

La scurt timp după aceea, alte evenimente aveau să-i favorizeze pe Național-Socialiști. Franța a ocupat valea Ruhr în Ianuarie 1923, invocând o încălcare a tratatului Versailles; acest lucru a fost luat ca o gravă insultă la adresa suveranității Germane. De asemenea, în această perioadă s-a declanșat infama hiperinflație Germană, care a șters economiile Germanilor obișnuiți și i-a obligat să umble cu teancuri de bani lichizi chiar și pentru cele mai mici cumpărături. Până la sfârșitul anului, Germania se afla într-o criză financiară în toată regula. Acest lucru l-a determinat pe Hitler și conducerea NSDAP să planifice o preluare revoluționară a orașului München la 9 Noiembrie 1923.

Această tentativă de "*putsch*", sau lovitură de stat, avea să eșueze. Într-un scurt schimb de focuri, 16 Național Socialiști și patru polițiști au fost uciși. Hitler și ceilalți lideri au fost arestați în câteva zile, judecați în Februarie 1924 și condamnați la pedepse ușoare cu închisoarea. În total, Hitler a petrecut aproximativ 13 luni în detenție, obținând eliberarea în luna Decembrie a aceluiași an. În această perioadă a dictat ceea ce avea să devină primul volum al cărții sale.

Hitler ar fi vrut să-și numească noua sa carte "Patru ani și jumătate de luptă împotriva minciunii, prostiei și lașității". Editorul i-a sugerat cu pricepere un titlu mai scurt: "Lupta mea", sau *Mein Kampf.* Aceasta avea să fie publicată inițial în Iulie 1925.

Hitler a început apoi un al doilea volum, mai scurt, pentru a-și completa programul. Acesta a apărut în Decembrie 1926. În anul următor, cele două volume au fost ușor revizuite și combinate într-o singură lucrare. Această "a doua ediție" din 1927 a cărții *Mein Kampf*, publicată când Hitler avea 38 de ani, este versiunea utilizată în prezenta traducere.

REZUMATELE CAPITOLELOR

În acest moment, este util să prezentăm un foarte scurt rezumat al principalelor teme ale fiecăruia dintre cele 27 de capitole ale cărții.

VOLUMUL UNU

Capitolul 1: În casa părinților mei.
Primii ani de viață ai lui Hitler. Relația cu părinții. Educația timpurie. Interesul pentru istorie și artă. Naționalism în devenire. Acoperă de la nașterea din 1889 până la moartea mamei, la sfârșitul anului 1907, când Hitler avea 18 ani.

Capitolul 2: Ani de studiu și suferință în Viena.
Timp singur în Viena. Marxismul și evreimea internațională ca principale amenințări. Evaluare și critică a guvernului vienez. Viața clasei muncitoare. Studiul partidului social-democrat și al influenței sale evreiești. Rolul sindicatelor. Antisemitismul în plină expansiune. Studiul rolului distructiv al marxismului.

Capitolul 3: Reflecții politice generale din timpul petrecut în Viena.
Observații privind politica Austriacă și democrația reprezentativă. Eșecurile statelor multietnice. Critica democrației occidentale. Eșecurile "regulii majorității". Dispariția mișcării pan-Germane. Conflict nefericit cu biserica catolică. Antisemitism și religie. Acoperă perioada până la vârsta de 23 de ani (1912).

Capitolul 4: München.
Se mută la München. Critică alianțele Germane. Patru posibile căi ale politicii Germane. Creșterea populației și nevoia de terenuri. Necesitatea unei alianțe cu Anglia. Discuții inițiale privind rolul arienilor. Marxismul ca dușman de moarte. Acoperă până la mijlocul anului 1914.

Capitolul 5: Războiul mondial.
Izbucnirea Primului Război Mondial. Hitler se înrolează, la vârsta de 25 de ani. "Botezul prin foc".

Capitolul 6: Propaganda de război.
Rolul și nevoia de propagandă. Utilizarea eficientă de către Anglia;

eșecul Germaniei.

Capitolul 7: Revoluția. Desfășurarea Marelui Război. Rănit la sfârșitul anului 1916. Evreii și atitudinile negative fac ravagii la München. Greva munițiilor la începutul anului 1918. Otrăvit cu gaz muștar în Octombrie 1918, la vârsta de 29 de ani. Revoluția din Noiembrie.

Capitolul 8: Începutul activității mele politice.

Perioada postbelică la München. Necesitatea unui nou partid. Rolul negativ al capitalismului global.

Capitolul 9: "Partidul Muncitorilor Germani".

Se întâlnește cu Partidul Muncitorilor Germani (DAP). Primele întâlniri. Se înscrie în DAP, ca membru nr. 7, la vârsta de 30 de ani.

Capitolul 10: Cauzele prăbușirii.

Analiza prăbușirii Imperiului German în 1918. Dominația capitalismului internațional. Efectul presei asupra maselor. Controlul evreiesc asupra presei. Combaterea epidemiei de sifilis. Decăderea culturală în arta modernă. Ineficiența parlamentului. Armata ca sursă de disciplină.

Capitolul 11: Națiune și rasă.

Teoria rasială detaliată. Natura se străduiește să îmbunătățească speciile. Amestecul rasial între tipurile "superioare" și "inferioare" duce la degradare fizică, morală și culturală. Arianii ca adevărați fondatori ai civilizației. Tendința Ariană de sacrificiu de sine. Ariani versus evrei. Evreii ca paraziți. Falsă "religie" evreiască. Examinare extinsă a "căii evreilor" - istorică, sociologică, politică. Viziunea marxistă asupra lumii. Subversiunea evreiască a democrației. Efectele nefaste ale impurității rasiale.

Capitolul 12: Prima perioadă de dezvoltare a NSDAP.

Evoluția DAP. Discuție extinsă despre necesitatea naționalizării maselor. Cum se organizează un partid. Obținerea de publicitate. A doua

mare adunare în Octombrie 1919. Succes în creștere. Respingerea armelor "intelectuale". Prima adunare cu adevărat în masă în Februarie 1920. Trecerea la NSDAP.

VOLUMUL DOI

Capitolul 1: Viziune a lumii și partidului.

Corupția democrației. Conceptul de "popular". Transformarea idealurilor în practică. Marxismul împinge egalitatea între rase. Statul trebuie să servească funcția rasială: promovarea celor mai buni.

Capitolul 2: Statul.

Trei concepte convenționale de stat. Statul ca mijloc pentru atingerea unui scop: progresul rasei umane. Trebuie să mențină integritatea rasială. Minoritățile puternice sfârșesc prin a conduce. Amestecul rasial duce la decădere. Statul trebuie să promoveze copii sănătoși. Teoria eugenică de bază. Educația populară, pentru putere fizică, mentală și morală. Promovarea voinței, a determinării, a responsabilității. Meritocrația.

Capitolul 3: Subiecți și cetățeni.

Cetățenia bazată pe rasă. Trei clase: cetățean, supus, străin.

Capitolul 4: Personalitatea și conceptul popular de stat.

Principiul aristocratic. Valoarea individului. Marxismul promovează gândirea de masă. Guvernarea condusă de cei mai buni indivizi, nu de majoritate.

Capitolul 5: Viziunea și organizarea.

Necesitatea unei viziuni a lumii fără compromisuri. Necesitatea unei conduceri decisive. Programul NSDAP în 25 de puncte este de nezdruncinat. Numai NSDAP este cu adevărat popular.

Capitolul 6: Luptă în vremurile timpurii semnificația cuvântului rostit.

NSDAP trebuie să domine opinia publică. Trebuie să lupte împotriva

opiniilor comune. Brest-Litovsk și Versailles. Semnificația cuvântului rostit. Marxismul a înflorit cu discursuri. Nevoia de adunare de masă.

Capitolul 7: Conflictul cu Frontul Roșu.
Reluare autobiografică, de la începutul anului 1920. Adunări de masă burgheze șchioape. Nevoia de publicitate. Controlul întrunirilor de masă. Proteste violente. Steagul și simbolul partidului: svastica. Prima utilizare în vara anului 1920. Forța partidului la începutul anului 1921. Adunare de masă la 3 Februarie la Circul Krone. Tentativă de perturbare.

Capitolul 8: Omul puternic este cel mai puternic singur.
Dreptul de prioritate. Multe mișcări populare. Inutilitatea compromisului și a coaliției.

Capitolul 9: Idei de bază cu privire la semnificația și organizarea S.A.
Trei piloni de autoritate. În război, supraviețuirea celor inferiori. Dezertori și revoluționari evrei în Noiembrie 1918. Capitularea burgheză. Nevoia unui mare ideal. Crearea SA (trupele de asalt). NSDAP nu este nici secret, nici ilegal. SA ca luptători instruiți. Marșul spre Coburg în Octombrie 1922. Ocuparea Franceză a Ruhr-ului.

Capitolul 10: Masca federalismului
Industriile de război în Primul Război Mondial. Bavaria versus Prusia ca diversiune. Kurt Eisner, evreu revoluționar. Creșterea antisemitismului începând cu 1918. Catolicii versus protestanții ca diversiune. Federație versus unificare. Opoziția față de Weimar evreiesc.

Capitolul 11: Propagandă și organizare.
Rolul propagandei. Susținători și membri. Necesitatea unei creșteri restrânse. Principiul conducerii versus regula majorității. Achiziționarea *Völkischer Beobachter* (Observatorul Poporului). Construirea partidului. Dizolvarea la 9 Noiembrie 1923.

Capitolul 12: Chestiunea sindicală.
Problema sindicatelor. Necesitatea sindicatelor. NSDAP trebuie să formeze un sindicat. Sindicat în slujba poporului. Prioritatea viziunii asupra lumii.

Capitolul 13: Politica Germană de alianță postbelică.
Politica externă ca mijloc de promovare a interesului național. Unificarea poporului German. Anglia împotriva Germaniei. Franța împotriva Angliei. Necesitatea unei alianțe cu Anglia și Italia. Evreii caută cucerirea lumii, contaminarea rasială. Problema Tirolului de Sud. Evreii se opun alianței Germano-Italiene. Doar Italia Fascistă se opune evreilor. Evreii obțin puterea în America.

Capitolul 14: Politica Germană în Europa de Est
Politica privind Rusia este pe primul loc. Prioritate absolută: nevoia de pământ, de spațiu vital. Victoria merge la cei puternici. Nu există colonii, ci doar un Reich extins. Privește spre est. Rusia este condusă de evrei, nu poate fi un aliat. Singurele alianțe posibile: Anglia și Italia.

Capitolul 15: Dreptul la apărare de urgență.
Supunerea Germană. Tratatul de la Locarno, ca o nouă supunere. Franța încearcă să dezmembreze Germania. Războiul cu Franța este inevitabil. Franța ocupă Ruhr, se opune Angliei. Trebuie să înfrunte și să distrugă marxismul. Eșecul rezistenței pasive a lui Cuno.

Chiar și acest rezumat concis demonstrează natura controversată a textului.

TRADUCERI ANTERIOARE ÎN LIMBA ENGLEZĂ

În primii câțiva ani de existență, nu a existat o nevoie reală ca editorii Englezi să producă o traducere a Mein Kampf. Mișcarea Național-Socialistă era mică, limitată mai mult sau mai puțin la Bavaria. Avea puține perspective de creștere sau de putere reală. Pur și simplu nu exista un interes prea mare pentru un politician Bavarez obscur.

Toate acestea s-au schimbat atunci când Național Socialiștii au

devenit proeminenți la nivel național în anii 1930. Dintr-o dată a apărut nevoia de a-l înțelege pe acest om, Hitler. Un traducător britanic, Edgar Dugdale, a întreprins efortul inițial de a produce o versiune în limba Engleză în 1931. Se pare că acesta ar fi putut avea motive ascunse; se pare că soția sa era o sionistă notorie, care era activă în cadrul marilor grupuri evreiești Britanice din acea perioadă (vezi Barnes 1980: 4). Cartea a ajuns să fie o ediție extrem de prescurtată, acoperind doar aproximativ 40 la sută din textul integral. În cele din urmă a fost publicată în Anglia de Hurst & Blackett, iar în SUA de Houghton-Miftlin, la sfârșitul anului 1933.

În 1936, guvernul German a decis că va sponsoriza propria traducere completă în limba Engleză. Acesta a angajat un scriitor și jurnalist britanic, James Murphy. Întrucât nu exista încă un al doilea război mondial, iar cele mai grave excese ale Național Socialismului erau încă în viitor, Murphy a fost înclinat să realizeze o traducere favorabilă și simpatică. În afară de acest nou efort, lucrarea sa este singura care există. Din nefericire, a existat o neînțelegere cu oficialii Național Socialiști și Murphy a fost concediat cândva în 1938, proiectul său fiind incomplet. Printr-un proces obscur, Germanii au finalizat pe cont propriu proiectul de versiune al lui Murphy și l-au publicat la sfârșitul anilor 1930. În prezent, aceasta este cunoscută sub numele de ediția Stalag și este disponibilă în prezent în două forme: una de Ostara Publications și una de Elite Minds ("traducerea oficială Național Socialistă în limba Engleză"). A numi această versiune "neșlefuită" este puțin spus; mai multe detalii mai jos.

Până în 1939, au apărut patru noi versiuni. După ce a fost demis, Murphy s-a întors în Anglia și și-a revizuit și completat traducerea, care a fost publicată de Hurst & Blackett. Aceasta este "traducerea" lui Murphy; este disponibilă pe scară largă pe internet și prin diverse retipăriri. Sub tiparul Hutchinson, traducerea lui Murphy a fost republicată în 1969, cu o introducere lungă și ostilă a istoricului britanic D.C. Watt.

În al doilea rând, firma Britanică Reyna! & Hitchcock a recrutat o echipă de oameni, condusă de Alvin Johnson, pentru a face propria lor traducere. Aceasta a fost deosebit de ostilă față de conținutul cărții și față de mișcarea Național-Socialistă în general. Barnes (1980: 85), de exemplu, citează o sursă avizată: "Alvin Johnson... a fost un adversar înfocat al lui Adolf Hitler".

În al treilea rând, o editură Americană, Stackpole Sons, a produs o versiune sub conducerea unui editor evreu, William Soskin. Aceștia au angajat un socialist evreu, Ludwig Lore, pentru a scrie prefața. În mod nesurprinzător, și acesta a fost un efort ostil. Soskin a reușit dat în judecată de către Houghton-Mifflin pentru încălcarea drepturilor de autor, iar producția a fost oprită după numai câteva luni. Ultima lucrare din 1939 a fost o a doua prescurtare, realizată de jurnalistul american - și viitor senator - Alan Cranston. Cranston a fost de asemenea dat în judecată; și el a pierdut, dar nu înainte de a fi vândut, se presupune, mai multe sute de mii de exemplare.

Nemulțumit de traducerea prescurtată a lui Dugdale, Houghton-Mifflin s-a angajat într-o nouă traducere integrală, încredințată scriitorului evreu-German Ralph Manheim. De asemenea, au solicitat o scurtă introducere de către un jurnalist evreu-German, Konrad Heiden. Așa cum era de așteptat, a fost o altă producție vădit ostilă. Cartea a apărut în 1943 și a fost tipărită continuu de atunci. Până în prezent, versiunea Manheim funcționează ca traducere "oficială" a *Mein Kampf*, fiind cea citată de aproape toți academicienii și jurnaliștii. Cea mai recentă ediție Houghton, apărută în 1998, include o introducere a sionistului evreu notoriu Abraham Foxman. În mod evident, puține lucruri s-au schimbat în anii de atunci.

Timp de mai multe decenii, acestea au fost traducerile în limba Engleză existente. Apoi, în 2009, un om de afaceri necunoscut, Michael Ford, a realizat propria traducere auto-publicată prin intermediul Elite Minds. Această ediție are mai multe neajunsuri, după cum se explică mai jos.

Ceva din gustul acestor eforturi poate fi văzut chiar în primele cuvinte ale cărții. În traducerea de față, capitolul 1 se intitulează "În casa părinților mei". (Original: *Im Elternhaus*.) Prima propoziție: "Consider că astăzi sunt foarte norocos că destinul a ales Braunau-on-the-Inn ca loc de naștere." (Als glückliche Bestimmung gilt es mir heute, dass das Schicksal mir zum Geburtsort gerade Braunau am Inn zuwies.) În schimb, tabelul de mai jos prezintă titlul capitolului și primele câteva cuvinte, în diferitele traduceri.

TRADUCERE	CAPITOLUL 1	CUVINTE INIȚIALE
Dugdale	Casa mea	Îmi stă bine astăzi că Soarta...
Johnson	Acasă	Astăzi îl consider ca fiind al meu noroc că Soarta...
Murphy ("Stalag")	Casa mea	Astăzi consider de bun augur că destinul...
Murphy ("standard")	În casa părinților mei	S-a dovedit a fi un noroc pentru mine astăzi că destinul..
Manheim	În casa părinților mei	Astăzi mi se pare providențial că Soarta...
Soskin	Casa copilăriei	Astăzi o consider o schimbare fericită că Soarta...
Ford	Casa copilăriei	Astăzi, mă bucur că Soarta a ales orașul...

Variabilitatea chiar și a acestei simple propoziții introductive este izbitoare. Ne putem imagina problemele pe care le implică numeroasele gânduri mai complicate care urmează.

DE CE O NOUĂ TRADUCERE?

Așa cum se întâmplă, fiecare dintre traducerile anterioare are probleme și dezavantaje majore pentru un cititor modern de limbă Engleză.

Cele două versiuni principale - Murphy și Manheim - sunt scrise în stilul scriitorilor Britanici de la începutul secolului 20. Ei folosesc o gamă largă de "Britanisme" arhaice și ortografii Britanice care fac lectura dificilă. Mai rău, ele încearcă să urmeze prea literal stilul original al lui Hitler. Ca majoritatea Germanilor din acea vreme, Hitler scria propoziții lungi, modelate în paragrafe lungi și complexe. Manheim urmează cu religiozitate acest stil, în detrimentul cititorului;

Murphy cel puțin ocazional rupe propozițiile lungi în segmente mai ușor de citit.

Cel mai rău este că ambele traduceri majore sunt pur și simplu niște eforturi slabe. Ele nu se citesc bine. Se întâlnesc în mod repetat pasaje care sunt ciudate, incoerente sau de neînțeles. Nu prea se regăsește fluiditatea și puterea lirică a originalului German. În ceea ce-l privește, Murphy își ia o cantitate considerabilă de "licențe de traducător", introducând terminologie și formulări nejustificate sau pur și simplu omite anumite lucruri. Manheim este mai literal, dar, în cele din urmă, este cu greu mai ușor de citit. Cititorul trebuie pur și simplu să parcurgă o mostră din oricare dintre cele două texte pentru a înțelege situația.

Acest lucru este cel puțin regretabil. Este aproape ca și cum editorii ar fi vrut, sau cel puțin ar fi preferat, ca traducerile să fie greu de citit. Cu siguranță, acest lucru limitează circulația ideilor lui Hitler și facilitează respingerea lor - o situație convenabilă pentru numeroșii critici ai cărții.

Cu excepția lui Murphy, toate edițiile standard își trădează intențiile prin comentarii agresive, ostile și calomnioase în introduceri. Luați în considerare această selecție de observații:

> Johnson: Hitler nu este ”un artist în exprimarea literară" și "adesea indiferent la gramatică și sintaxă." Cartea este "un eseu propagandistic al unui partizan violent" care "deformează adevărul istoric" sau "îl ignoră complet". Discuțiile lui Hitler despre rasă pot fi înlăturate fără probleme, deoarece "cei mai mari antropologi ai secolului 20 sunt de acord că "rasă" este un cuvânt practic lipsit de sens".
>
> Lore: "Nu pot concepe nicio carte pe care să o dezaprob mai categoric." Cartea are un " stil atroce" și "nenumărate contradicții". În esență, este "o revărsare de perversiune voită, falsificare stângace, ură vitriolantă și denunțare violentă".
>
> Manheim: Hitler este un "paranoic" care ne oferă "fapte dezarticulate" și "zboruri în mare parte neinteligibile de fantezie Wagneriană". El creează "o lume de vis", una "fără culoare și mișcare".

Heiden: Mein Kampf a fost scris "în ură fierbinte". Este "prost fondată, nedocumentată și prost scrisă". "Cartea poate fi numită un fel de Biblie satanică".

Watt: Cartea este "lungă, plictisitoare, bombastică, repetitivă și extrem de prost scrisă". "Cele mai multe dintre afirmațiile sale de fapt... sunt în mod demonstrabil neadevărate." Cedează "un stil German intolerabil de complicat și o lipsă totală de orice precizie intelectuală". Ca lucrare de filozofie politică, "nu are nicio pretenție de a fi luată în serios". Teoria rasială a lui Hitler - un "nonsens mistic rasist a Arianismului" - este un "amestec revoltător de pseudoștiință și istoricism fals". Lucrarea este coerentă cu sine, dar acest lucru nu face decât să trădeze "teribila coerență a nebunilor". În cele din urmă, Hitler nu este altceva decât un "maestru al ineptului, al nedigeratului, al semipreparatului și al falsului".

Foxman: "Teoriile lui Hitler au fost demult discreditate". Cartea este "o lucrare urâtă și depravată". Este "nesigură ca sursă de date istorice", plină de "minciuni, omisiuni și jumătăți de adevăr". "Stilul atroce al cărții, digresiunile puerile și auto-absorbția narcisistă" sunt evidente. Teoriile sale sunt "extremiste, imorale, și par să promită război." "Planul nebunesc" al lui Hitler este "absurd" și chiar "comic". În concluzie, "un tratat ridicol".

Orice traducător, redactor sau editor care ar include astfel de cuvinte nu poate fi de încredere că face o treabă cinstită. Intenția de a influența cititorul este evidentă. Cu siguranță nu există aici nicio preocupare a autorului de a obține o lectură corectă și obiectivă. De fapt, exact contrariul.

Traducerea recentă a lui Ford, deși nu este vădit ostilă, are alte câteva defecte majore. Ford nu are nicio acreditare vizibilă, niciun dosar de publicare și nici un istoric documentat cu astfel de lucrări academice. Notele sale "în text" sunt ciudate și distrag atenția. Cartea include multe 'fotografii' amatoricești și caricaturale. Nu există un index. Iar așa-zisa sa editură, Elite Minds, pare a fi un fel de grup ecologist care se concentrează pe ecologia rechinilor, dintre toate lucrurile. Acest lucru

este regretabil; ultimul lucru de care are nevoie publicul este o altă versiune înșelătoare, prost concepută și necalificată a lui *Mein Kampf*.

Ediția Național Socialistă sau "Stalag" a lui Murphy are propriile sale probleme. Versiunea publicată de Elite Minds pretinde că este autentică, ceea ce înseamnă că a păstrat toate defectele originale de gramatică, punctuație și ortografie. Rezultatul este aproape indescifrabil. Ediția Ostara remediază multe dintre aceste probleme, dar tot se citește prost. Ea rupe într-adevăr paragrafele lungi, dar într-o măsură extremă; de obicei se găsesc paragrafe de o singură frază, ca într-un ziar. Această mutare distruge orice fluiditate și conexiune a ideilor. Și niciuna dintre cele două versiuni nu are un index sau note de subsol explicative.

BENEFICIILE NOII TRADUCERI

(Această secțiune se referă la traducerea din Germană în Engleză)

Lucrarea de față abordează și rezolvă multe dintre aceste neajunsuri nefericite.

Au fost adăugate titluri de secțiuni, în text, cu caractere aldine. Originalul German folosea astfel de titluri, dar numai în partea de sus a fiecărei pagini. Astfel, cititorul nu știa niciodată unde începea de fapt o nouă secțiune. Aceste titluri au fost traduse și inserate în punctele corespunzătoare, direct în text. Această simplă schimbare îmbunătățește lizibilitatea, prin organizarea clară a narațiunii și întreruperea pasajelor textuale lungi.

Aici s-a pus un accent deosebit pe lizibilitate, fără a sacrifica acuratețea. Textul în limba Engleză se citește lin și natural. De asemenea, au fost folosite numeroase contracții: „it's”, „I'm”, isn't” și așa mai departe. Acest lucru îmbunătățește din nou lizibilitatea și se potrivește mai bine cu stilul de "dictare" la persoana întâi al originalului.

În cele din urmă, cartea conține note de subsol utile și relevante și o bibliografie a surselor secundare relevante.

UNELE SUBIECTE CONTROVERSATE

Este de la sine înțeles că această carte este controversată. De fapt, ar

putea fi numită cea mai controversată carte din istorie. Ca atare, este mai mult sau mai puțin garantat că persoana obișnuită va avea parte de o prezentare înclinată și părtinitoare a acesteia, dacă știe prea multe despre ea. Și acesta este primul punct de remarcat: puțini oameni, chiar și așa-zișii experți, știu cu adevărat ce se află în această carte. Chiar și persoanele cu un nivel de educație ridicat nu vă pot spune aproape nimic despre ea. Ei vor recunoaște titlul și autorul, desigur, și poate că știu aproximativ când a fost scrisă. Dar puțin mai mult de atât. Cartea a fost cenzurată în mod funcțional în Occident timp de decenii. Iar atunci când academicienii sau jurnaliștii sunt nevoiți să o abordeze, o fac întotdeauna în termeni calomnioși și defăimători. Aceasta este cea mai clară demonstrație că ceva important se întâmplă în acest text - ceva ce cei mai mulți ar prefera să lase necunoscut.

Dintre numeroasele declarații și subiecte controversate ale lui Hitler, patru subiecte merită o scurtă mențiune aici: Național-Socialismul, teoria rasială, religia și evreii.

Dintre numeroasele hiperbole simpliste și suprautilizate din lexicul modern, utilizarea termenului "nazist" se numără cu siguranță printre cele mai proaste. Este un sinonim grosolan și aproape comic pentru rău, plin de ură, crud, tiranic și așa mai departe. Acest lucru este în concordanță cu demonizarea generală a tot ceea ce înseamnă Hitler.

"Nazist" este, bineînțeles, o abreviere de la National Socialist (*Nationalsozialist*). Acesta a fost generat de un termen anterior, "Sozi", care era prescurtarea de la *Sozialdemokrat*, referindu-se la Partidul Democrat, care exista încă de la mijlocul secolului 19. Hitler și colegii săi foloseau rareori cuvântul "nazist", considerându-l în general ca peiorativ - deși Goebbels a scris un eseu și o carte scurtă intitulată Nazi-Sozi.

Ca ideologie, Național-Socialismul este complet neînțeles. De fapt, în mod surprinzător, mulți oameni din întreaga lume de astăzi susțin implicit o anumită formă a acestuia. Să luăm exemplul socialismului. Majoritatea țărilor Europene și multe altele la nivel global sunt într-o formă sau alta de socialism. Socialismul - definit în sens larg ca fiind controlul și supravegherea guvernamentală a cel puțin anumitor părți cheie ale sectorului economic - contrastează cu capitalismul de piață liberă, în care corporațiile cu scop lucrativ controlează astfel de lucruri. Este suficient să spunem că socialismul este un sistem politic și economic respectat în întreaga lume.

Naționalismul acordă o mare prioritate bunăstării statului-națiune și a locuitorilor săi tradiționali. Este mai degrabă orientat spre interior decât spre exterior. Tinde spre independență economică și autonomie, mai degrabă decât spre globalizare și interconectare. De obicei, sprijină și consolidează etnia și cultura dominantă și o devalorizează pe cea a minorităților. Și acest lucru este greu de controversat; în prezent, există mișcări naționaliste puternice în multe țări din întreaga lume.

Din întâmplare, Statele Unite nu sunt nici naționaliste, nici socialiste. Astfel, mass-media și elita sa economică și politică tind să respingă sau să abuzeze de ambele concepte. Americanii sunt spălați funcțional pe creier să creadă că socialismul este rău - mărturie stau atacurile fără noimă împotriva președintelui Obama din ultimii ani - și că naționalismul este marca autocraților grosolani și primitivi și, de asemenea, rasist. Acest fapt este revelator; elita puterii Americane nu vrea ca nimeni să aibă ideea că ceva asemănător cu naționalismul sau socialismul - sau, Doamne ferește, Național-Socialismul - ar trebui să devină o ideologie credibilă.

Acum, este adevărat că forma de Național-Socialism a lui Hitler a mers mai departe de aceste concepte de bază. I-a vizat în mod explicit pe marxiști, pe evrei și pe capitaliștii globali ca dușmani ai poporului German. De asemenea a urmărit să înlocuiască democrația reprezentativă cu o guvernare centralizată mai eficientă și mai responsabilă. Hitler a avut argumente raționale pentru toate aceste aspecte, așa cum explică în cartea sa.

De fapt, declarația formală a sistemului Național-Socialist - așa cum este enunțată în cele "25 de puncte" ale lui Hitler (prezentate în Anexa A) - este remarcabil de progresistă și, îndrăznim să spunem, îmblânzită. Se solicită drepturi egale (punctele 2 și 9). Oferă cetățenilor dreptul de a alege legile și structura guvernamentală (punctul 6). Ei elimină profiturile de război (12). Ei solicită împărțirea profiturilor corporatiste cu angajații (14). Ei susțin pensiile de pensionare, o clasă de mijloc puternică, învățământul superior gratuit, sănătatea publică, asistența socială a maternității și libertatea religioasă, inclusiv un sprijin explicit pentru "un creștinism pozitiv" (15, 16, 20, 21, respectiv 24).

În ceea ce privește partea "negativă", doar câteva puncte par amenințătoare sau agresive. Acestea acordă cetățenia doar etnicilor Germani, refuzând-o în mod explicit evreilor (4). Blochează imigrația în

continuare și îi obligă pe imigranții recenți să plece (8). Ei încearcă să interzică orice speculație financiară cu privire la terenuri (17). Ei cer pedeapsa cu moartea împotriva "trădătorilor, uzurpatorilor și profitorilor" (18). Ei cer ca presa de limbă Germană să fie controlată doar de etnici Germani - fără a restricționa presa în alte limbi (23). Și cer "o autoritate centrală puternică în stat" (25). Pe cât de antisemit a fost Hitler, este surprinzător cât de ușor scapă evreii. Li se interzice cetățenia și, prin urmare, orice rol în guvern sau în presă. Imigranții evrei de dată recentă (din August 1914), ca toți imigranții, trebuie să plece. Iar viziunea Național-Socialistă asupra libertății religioase "luptă împotriva spiritului materialist evreiesc" (24). Dar nici o amenințare de a întemnița sau ucide evrei. Rezidenții evrei de lungă durată pot rămâne în țară. Fără confiscarea averii, cu excepțiile declarate. Și cu siguranță nimic care să semene cu un "Holocaust" iminent.

Un alt punct important este acela că o confuzie apare atunci când omenii confundă ideologia lui Karl Marx cu cea a lui Hitler datorită numelui, cu toate că acestea nu ar putea fi mai diferite. Acest cuvânt, „socialism”, în conceptul lumii lui Karl Marx însemna: eliminarea proprietății private, guvernul să dețină în mod total mijloacele de producție, exterminarea fermierilor, destrămarea religiei și a familiei tradiționale, eliminarea oricărui sentiment de loialitate națională sau rasială și conflict de sânge între săraci și bogați. Karl Marx a folosit cuvintele „socialism” și „comunism” în mod interschimbabil. Cuvântul „socialism” a existat chiar și înainte de nașterea lui Marx și se referea la aceia care doresc reformă socială care să ofere un tratament mai bun muncitorilor fermieri acum deveniți lucrători în fabrici cu condiții dezolate. În conceptul lumii lui Hitler, proprietatea privată, familia tradițională și sentimentul de loialitate față de națiune și rasă sunt fundamentale. În același mod cum cuvântul „democrație” apare și înseamnă ceva complet diferit în Atena din antichitate (10% din bărbați votau în baza familiei, averii și proprietății), statele moderne Vestice (orice cetățean trecut de 18 ani poate vota) și Coreea de Nord contemporană (o dictatură ereditară pe viață) tot așa și cuvântul „socialism” are diferite însemnătăți ce nu au legătură una cu cealaltă.

În concluzie, Național Socialismul lui Hitler este, în esență, produsul naționalismului German și al socialismului Germanic fără de legătură cu socialismul lui Marx, și combinat cu o formă ușoară de antisemitism. Nu este deloc întruchiparea răului.

TEORIA RASIALĂ

Mein Kampf conține numeroase referiri la "sânge" (*Blut*) și "*rasă"* (*Rasse)*. Acest lucru este întotdeauna prezentat în cei mai răi termeni posibili, ca un fel de rasism demonic, plin de ură și orb. Dar noi trebuie mai întâi să realizăm că astfel de discuții erau ceva obișnuit la începutul secolului 20; terminologia lui Hitler, deși sună ciudat astăzi, era de fapt destul de convențională la acea vreme. Nefiind om de știință și puțini fiind cei care înțelegeau prea bine genetica la acea vreme, este de înțeles că a folosit astfel de termeni larg utilizați.

Prin urmare, o interpretare literală a acestor cuvinte este înșelătoare. În terminologia modernă, "rasa" lui Hitler este mai bine văzută ca "etnie". El a fost mai degrabă un *etnicist* decât un rasist. Apelul său pentru dreptate pentru "rasa Germană" este de fapt în numele etnicilor Germani - Volk. Astfel înțeles, punctul său de vedere este mult mai puțin amenințător decât este prezentat în mod obișnuit. Da, el îi vedea pe etnicii Germani ca fiind superiori. Da, a vrut ce este mai bun pentru poporul său. Da, nu era prea interesat de bunăstarea minorităților sau a altor naționalități. Acest lucru nu este deloc un păcat. Mulți oameni din întreaga lume luptă astăzi tocmai pentru astfel de lucruri, pentru propriile lor etnii. Și au dreptate să facă acest lucru.

Chiar și astăzi, este rezonabil și adecvat să discutăm probleme de rasă. Este un termen relevant în taxonomia biologică, indicând subgruparea de cel mai înalt nivel din cadrul speciei Homo sapiens. După unii conturi, există mai multe rase: Alb/Caucazian, Negru/Negroid și Mongoloid/Asiatic. În cadrul fiecărei rase, există diferite etnii - dintre care există aproximativ 5.000 la nivel mondial. Din acest punct de vedere, lui Hitler îi păsa prea puțin de rasă. A făcut câteva comentarii disprețuitoare despre negri, dar nimic care să nu fie standard la acea vreme. De fapt, el admira anumite persoane de rasă asiatică, în special Japonezii. Dar principala sa preocupare era în rândul diferitelor etnii Albe. A căutat o poziție de forță și influență pentru etnicii Germani; a căutat alianțe cu etnicii Britanici; și a căutat să se opună etnicilor evrei. El a fost un etnicist, nu un rasist.

Apoi, mai este și infamul discurs al lui Hitler despre "Ariani". În afară de o mențiune trecătoare în alte părți ale cărții, aceasta este discutată în detaliu doar în capitolul 11. Deși nu se vorbește despre niciun "supraom" - nicio referire la *Übermenschul* lui Nietzsche, de exemplu -

este clar că Hitler îl vede pe Arian ca fiind cel mai înalt tip uman, cea mai mare etnie, motor și creator al civilizației. În mod special, el nu definește niciodată Arianul. Mai degrabă, aflăm doar ceea ce *nu* este Arianul: el este nici negru, nici oriental și cu siguranță nici evreu. Evreul este anti-Arianul, omologul său întunecat și corupător. Arianul construiește, evreul distruge. Arianul produce, evreul consumă. Arianul este idealist, evreul este materialist.

În cele din urmă, Arianii se disting nu prin inteligența lor superioară, nici prin marea lor creativitate, ci mai ales prin altruismul lor: Arianul este o persoană care se sacrifică, mai dispusă decât oricine altcineva să muncească în numele societății. Astfel, el construiește civilizația și cultura și le răspândește în lume. Non-Arianii, în măsura în care au o cultură, o obțin de la Ariani, chiar dacă o adaptează la propriile nevoi. Dar sursa și susținătorul original este Arianul care se sacrifică.

Cuvântul "Arian" are o origine interesantă, de altfel, și nu are nimic de-a face cu Hitler sau cu Germanii. Provine din sanscrită *arya*, care înseamnă "nobil". Inițial, se referea la poporul și limba care s-au mutat în India dinspre nord, în jurul anului 1500 î.e.n. În sistemul Indian de caste, Arianii au devenit brahmanii - cea mai înaltă și mai nobilă castă. Ei au fost cei care au cultivat limba sanscrită și, în cele din urmă, au dezvoltat cultura indiană.

Nefiind un erudit al istoriei antice și neavând la îndemână internetul, Hitler știa prea puțin despre toate acestea. El a preluat pur și simplu utilizările Germane și Europene anterioare. De fapt, discuțiile despre Ariani ca rasă superioară au precedat Hitler cu câteva decenii. A fost o temă principală a cărții francezului Arthur de Gobineau, *Eseu despre inegalitatea raselor umane (Essay on the Inequality of the Human Races)*, din 1855. Și a fost proeminentă în cartea lui Houston Chamberlain, autor Britanic devenit German, intitulată *Fundațiile Secolului Nouăsprezece* (*Foundations of the Nineteenth Century)*, publicată în 1899. În momentul în care Hitler a citat termenul, acesta era de lung timp stabilit.

DESPRE RELIGIE

Printre alte calomnii, Hitler este adesea prezentat ca un ateu fără Dumnezeu, un adorator al diavolului, anticristul sau un fel de păgân maniacal. De fapt, el nu era nimic din toate acestea.

Mai degrabă, Hitler susținea în general creștinismul. L-a numit "religia dragostei" și s-a referit la Iisus, în mod indirect, ca fiind "fondatorul său sublim" (volumul 1, capitolul 8). El a susținut că masele nu sunt și nu pot fi filosofice; etica lor trebuie să provină din surse religioase tradiționale. Și a crezut în separarea bisericii de stat: "partidele politice nu au dreptul să se amestece în chestiuni religioase" (capitolul 10). În capitolul 11, i-a condamnat pe evrei pentru că își bat joc de religie și prezintă etica și moralitatea ca fiind "sentimente învechite".

Punctul său de vedere despre Dumnezeu este destul de intrigant. Se referă frecvent la un fel de divinitate cosmică sau putere divină, dar într-o varietate de termeni neconvenționali. Găsim multe referiri, de exemplu, la Schicksal - Soartă sau Destin. În capitolul 5 citim despre "Zeița Destinului" (*Schicksalgöttin)*. în capitolul 7 scrie despre "Providență" (Vorsehung), " Destin" sau "Soartă" (*Verhängnis*) și "Domnul" (*Herrn)*. În altă parte găsim referiri la "Întâmplare" (*Zufall*) și "Creatorul etern" (*ewigen Schöpfer*). Volumul unu se încheie cu o referire la "Zeița Răzbunării Inexorabile" (*die Göttin der unerbittlichen Rache*). Acestea nu sunt simple metafore. Pare a fi un fel de recunoaștere a unor puteri superioare în cosmos, dar nu a celor din religiile tradiționale.

În cele din urmă, Hitler a fost cel mai mult îngrozit de materialismul crud: căutarea banilor și a puterii materiale. Această viziune nu are niciun concept de idealism, nicio noțiune de spiritualitate, nicio viziune a puterilor superioare din Univers. Materialismul era esența atât a marxismului, cât și a capitalismului - și ambele erau întruchipate în evreu. De aceea, aceste lucruri sunt dușmanul de moarte al oricărei persoane care caută scopuri mai înalte în viață. Hitler însuși nu era un fan al dogmelor religioase, dar pare să fi avut o viziune asupra unui viitor care se îndrepta spre un nou tip de spiritualitate, una aliniată cu mecanismele naturii. Poate că cel mai bine îl putem vedea ca pe o persoană "spirituală, dar nu religioasă" - o viziune care este deosebit de răspândită astăzi.

DESPRE EVREI

Dacă nimic altceva, Hitler este descris drept un antisemit care urăște

evrei de sine mărturisit. Ar trebui să fim clari: acest lucru este absolut adevărat. Există multe minciuni răspândite despre Hitler, dar aceasta nu este una dintre ele. Cheia este să înțelegem de ce a avut această opinie.

În a doua jumătate a capitolului 2, el descrie în detalii izbitoare descoperirea sa treptată a rolului și efectului evreilor în societate. Își amintește că, în tinerețe, cunoscuse un singur băiat evreu, dar nu avea sentimente deosebite față de el într-un fel sau altul. Nici măcar nu auzise prea mult vorbindu-se despre ei până la jumătatea adolescenței, și atunci doar într-un context politic vag negativ. Când s-a mutat la Viena, la vârsta de 15 ani, a dat peste un oraș de 2 milioane de locuitori care era format în proporție de 10 la sută din evrei. La început, abia dacă i-a observat. Când a făcut-o, i-a văzut ca pe reprezentanții unei religii destul de ciudate, dar, întrucât era în general tolerant față de diversitatea religioasă, nu s-a gândit prea mult la ei. Inițial, a fost descurajat de presa "antisemită". După cum spune el, "din motive de toleranță umană, m-am opus ideii că [evreul] ar trebui atacat pentru că avea o credință diferită".

Dar apoi Hitler a început să acorde atenție presei de masă. Erau informative și liberale, dar adesea extravagante și stridente. Păreau nerăbdători să intre în grațiile monarhiei corupte. Și au fost în mod uniform critice la adresa Kaizerului German și a poporului său. A observat că unele dintre ziarele antisemite erau de fapt mai sceptice față de autoritatea Vieneză și mai deschise în ceea ce-i privește pe Germani. În același timp, și-a dat seama că evreii erau mai numeroși decât crezuse până atunci. De fapt, anumite cartiere din Viena erau formate în proporție de 50 la sută sau chiar mai mult din evrei. Și toți păreau să susțină o ideologie ciudată: Sionismul.

În plus, aceștia erau respingători din punct de vedere vizual și fizic. Caftanele lor negre și șuvițele de păr împletite arătau comic. Aveau propriul lor concept ciudat de "curățenie": "Faptul că nu erau iubitori de apă era evident de la prima vedere." Miroseau urât: "Mirosul acelor oameni în caftane îmi făcea adesea rău la stomac." Acest lucru era completat de "hainele neîngrijite și aspectul general ignobil". Una peste alta, o priveliște jalnică.

Cel mai rău, ascuns în interior, era "putregaiul lor moral". Evreii păreau să fie implicați în tot felul de activități dubioase, lipsite de etică și ilegale. Hitler a început să studieze situația mai în detaliu. "Adevărul

era că 90% din toată literatura murdară, gunoiul artistic și idioțenia teatrală trebuiau să fie puse pe seama unui popor care nu reprezenta decât un procent din națiune. Acest fapt nu putea fi negat." Pornografia, arta și teatrul lasciv, prostituția, traficul de persoane... toate puteau fi legate de evrei.

Hitler a descoperit că faimoasa presă Vieneză de mare tiraj era aproape în totalitate o întreprindere evreiască. Scriitorii evrei lăudau în mod repetat actori, autori și oameni de afaceri evrei. Oamenii, evenimentele și politicile favorabile evreilor erau lăudate, iar cele care erau dezavantajoase erau condamnate. Chiar și partidul politic dominant, social-democrații, s-a dovedit a fi condus de evrei. La această constatare, spune Hitler, "mi-au căzut solzii de pe ochi". Întregul tipar s-a conturat: o presă evreiască care susținea un sistem politic evreiesc, chiar dacă alți evrei profitau de pe urma corupției morale a poporului. Profit și putere cu orice preţ; minciuni și înșelăciune fără remușcări; și o lipsă totală de preocupare pentru corectitudine, democrație, bunăstare umană sau chiar decență umană. "Am ajuns treptat să îi urăsc", a spus el.

Privită la nivel global, situația a fost și mai gravă. Marxismul - produsul unui evreu, Karl Marx - a fost promulgat de evrei în Europa și în întreaga lume. Acesta urmărea să domine și să controleze atât domeniul uman, cât și cel natural. A căutat să niveleze toate diferențele sociale, subminând astfel ordinea naturală în care oamenii cu adevărat cei mai buni prosperă pe bună dreptate. În esență, a fost o învățătură și un mijloc prin care evreii puteau prelua fără milă controlul unor națiuni întregi. Odată ce acest lucru se va întâmpla, mii sau chiar milioane de nativi vor muri. Revoluția bolșevică din 1917 din Rusia a fost o dovadă suficientă.

În alte părți ale Europei, ideologia dominantă era capitalismul. Aici, banii erau la putere. Aici, bancherii și magnații corporațiilor dictau chiar și regilor. Piețele trebuie deschise, comerțul internațional trebuie promovat, iar împrumuturile folosite pentru a extrage bogăția de la mase. Iar când acești titani ai capitalului au fost investigați, s-a constatat că erau, de cele mai multe ori, evrei.

Pentru Hitler, aceste realizări au fost devastatoare. Recunoașterea rolului insidios al evreilor a fost "cea mai mare revoluție interioară pe care am trăit-o până atunci". Într-adevăr: "De la un cosmopolit cu inima blândă, am devenit un antisemit în toată regula." Nu există opinii

ascunse aici.

Convertirea lui Hitler la antisemitism a fost remarcabilă. Spre deosebire de părerea generală, nu a fost nici arbitrară, nici irațională. El nu s-a născut urâtor de evrei. A fost un proces pas cu pas, desfășurat pe o perioadă lungă de timp și bazat pe date și observații reale despre lumea reală. Al său a fost un antisemitism *rațional.* Orice persoană cu demnitate și respect de sine, orice persoană cu o preocupare pentru viața umană, orice persoană angajată în integritatea lumii naturale, va fi în mod necesar un antisemit. În urmărirea nemiloasă a propriilor interese, evreii devin dușmanul întregii omeniri. Oricine nu recunoaște acest fapt - și nu acționează în consecință - este un prost.

Persoana modernă de astăzi se strâmbă la astfel de discuții. "Un monstru!", spunem noi. "Discurs al urii!" "Diavolul!" Și totuși, acestea nu sunt răspunsuri raționale. Omul modern este condiționat să spună astfel de lucruri. Trebuie să fim obiectivi aici. Hitler nu a inventat fapte. Observațiile sale erau în mare parte adevărate, chiar dacă nu avea acces la date sau statistici oficiale. Evreii au dominat în Viena, și chiar mai mult în Germania. Luați în considerare următoarele cifre, citate de cercetătoarea ortodoxă Sarah Gordon (1984: 8-15):

> Cititorul ar putea fi surprins să afle că evreii nu au reprezentat niciodată un procent mare din totalul populației Germane; în niciun moment nu au depășit 1.09 la sută din populație în perioada 1871-1933... [În ciuda acestui fapt, evreii] au fost suprareprezentați în afaceri, comerț și servicii publice și private...În cadrul domeniilor de afaceri și comerț, evreii...reprezentau 25 la sută din toate persoanele angajate în comerțul cu amănuntul și au gestionat 25 la sută din totalul vânzărilor...; dețineau 41 la sută din firmele de fier și fier vechi și 57 la sută din alte afaceri cu metale....Evreii erau [de asemenea] proeminenți în sectorul bancar privat, atât în proprietate sau sub control evreiesc, cât și non-evreiesc. Ei erau deosebit de vizibili în băncile private din Berlin, care în 1923 avea 150 de bănci evreiești private (față de cele de stat), față de doar 11 bănci private non-evreiești....

Această tendință a fost valabilă și în sferele academice și culturale: "Evreii au fost suprareprezentați în rândul profesorilor și studenților universitari între 1870 și 1933....[A]proape 19 la sută dintre instructorii din Germania erau de origine evreiască ..... Evreii erau, de asemenea, foarte activi în teatru, arte, film și jurnalism. De exemplu, în 1931, 50 la sută dintre cei 234 de directori de teatru din Germania erau evrei, iar în Berlin numărul acestora era de 80 la sută..." Hitler nu-și imagina lucrurile.

Mai mult, evreii au făcut, de fapt, favoruri monarhiei atunci când acest lucru era în interesul lor, dar erau gata să se revolte dacă acest lucru putea aduce un câștig mai mare. Marxiștii evrei au avut succes în Rusia și au fost proeminenți în Revoluția din Noiembrie din Germania, făcându-i responsabili, în parte, de înfrângerea Germaniei în Primul Război Mondial. În concluzie, evreii erau dornici să profite prin orice mijloace posibile: război, corupție, imoralitate, exploatare, înșelăciune. Și au fost, în cea mai mare parte, sioniști fanatici: angajați în crearea unui stat evreiesc în Palestina și dispuși să facă orice pentru a obține acest lucru.

Faptele sunt ceea ce sunt. Putem pretinde că nu există, dar atunci ne înșelăm doar pe noi înșine. Mai rău: ne cedăm viitorul unor evrei nemiloși, care sunt prea fericiți să ne manipuleze și să ne exploateze. Eșecul unei națiuni de a aprecia importanța profundă a "chestiunii evreiești" nu poate duce decât la decăderea sa. Capitolul 11 din primul volum include o analiză lungă și detaliată tocmai a acestei situații.

Ce trebuie făcut? Pentru Hitler, nu exista decât o singură concluzie logică: Să-i alunge. Acest lucru însemna să-i scoată din societate, din economie și să restabilească controlul asupra mass-mediei și a guvernului pentru non-evrei. Aceasta însemna crearea unei societăți *judenrein*, sau fără evrei, o societate care să nu fie manipulată intern și extern de interesele evreiești. Aceasta a fost, de fapt, concluzia lui Hitler cu mulți ani înainte de a începe *Mein Kampf* la sfârșitul anului 1919, pe când abia făcea cunoștință cu partidul DAP, i-a scris o scrisoare unuia dintre ofițerii lui cu privire la modul în care trebuie să răspundă la chestiunea evreiască. Această scrisoare timpurie impresionantă se încheie după cum urmează:

Antisemitismul rațional... trebuie să ducă la o luptă sistematică și

> legală împotriva privilegiilor de care se bucură evreii față de ceilalți străini care trăiesc printre noi și la eradicarea acestora (Legile privind străinii). Obiectivul său final, însă, trebuie să fie eliminarea totală a tuturor evreilor (*die Entfernung der Juden überhaupt*) din mijlocul nostru. Ambele obiective pot fi atinse doar de un guvern al forței naționale, niciodată de un guvern al impotenței naționale. (în Maser 1974: 215)

Punctul său de vedere nu s-a schimbat în *Mein Kampf* și, evident, nici mai târziu în viață. Soluția sa a fost întotdeauna aceeași: să-i alunge. Îndepărtarea totală. Fără milă, dacă este necesar, dar trebuie să plece.

Aici este însă un aspect important: Cu o mică excepție, Hitler nu a cerut niciodată uciderea evreilor. Deși terminologia sa s-a schimbat de-a lungul timpului, cuvintele sale s-au referit întotdeauna la o anumită formă de eliminare. Evreii ar trebui să fie "deportați", "expulzați", ”dezrădăcinați ". Rolul și puterea lor în Reichul German trebuie "distruse" sau "lichidate". Dar cuvinte explicite precum ”ucidere", "împușcare", "crimă", "gazare", nu apar practic niciodată în discursurile, scrierile sau chiar în conversațiile sale private. Chiar și comentatorul ostil Ian Kershaw a trebuit să recunoască acest lucru, cel puțin în ceea ce privește discursurile publice: "Un apel explicit la uciderea [evreilor] nu poate fi găsit în niciun... discurs" (1998: 650). Kershaw omite însă să informeze cititorul că același lucru este valabil și pentru scrierile și conversațiile lui Hitler.

Singura excepție este chiar la sfârșitul cărții *Mein Kampf* În Germania erau aproximativ 600.000 de evrei la începutul Primului Război Mondial, un război care s-a terminat cu moartea a peste 2 milioane de Germani. Hitler susține că uciderea a "12 sau 15 mii de evrei corupți" la începutul războiului, cu același gaz toxic care a căzut asupra trupelor Germane pe câmpul de luptă, ar fi cruțat un milion de vieți și ar fi dus la victoria Germană. Nu pe toți evreii, nici măcar pe majoritatea; doar unul sau două procente ar fi fost suficiente, pentru a le submina scopurile pernicioase. Dar aceasta pare să fie ultima sa referire de acest fel, în orice scris sau discurs documentat. Într-un sens, această excepție confirmă regula: dacă Hitler ar fi vrut să vorbească despre uciderea evreilor, cu siguranță ar fi făcut-o. Din moment ce nu găsim nicio astfel de discuție după 1925 - nici măcar în timpul războiului - trebuie să

presupunem că, de fapt, nu a avut niciodată intenția de a-i ucide.

Cele două cuvinte cele mai controversate pe care Hitler le-a folosit cu privire la evrei au fost *ausrotten* și *vernichten*. Sursele Englezești le traduc întotdeauna ca fiind intenția de a-i "extermina", "distruge" sau "anihila" pe evrei; dar aceasta este o altă înșelăciune. Nici unul dintre cuvintele sale reale nu cere uciderea în masă - sau chiar nici măcar vreo ucidere. Dacă evreii au fost alungați din Germania, ei au fost într-adevăr "exterminați" (lit. "alungați dincolo de graniță"). Dacă s-a pus capăt controlului lor asupra economiei, puterea lor a fost într-adevăr "anihilată" sau "redusă la nimic". Dacă societatea evreiască a fost eliminată, se poate spune, pe bună dreptate, că a fost "distrusă" (lit. "ne-construită" sau "deconstruită"). Discursul dur al lui Hitler nu a fost niciodată diferit de cel al oricărui lider mondial atunci când se confruntă cu un inamic de moarte. Președintele Obama a vorbit adesea despre "distrugerea" "cancerului" Statului Islamic, dar nimeni nu l-a acuzat de tentativă de genocid.

Astfel, nu găsim în *Mein Kampf* nici o discuție despre crime în masă, lagăre de exterminare, genocid sau ceva de genul acesta, iar oponenții lui Hitler caută în zadar semne ale unui iminent "Holocaust". Cititorul este invitat să facă același lucru. Pur și simplu nu se află acolo - spre marea nemulțumire a criticilor săi.

Din toate acestea, ar trebui să fie clar că Hitler avea un singur dușman real în evrei. El nu era un fel de urâtor universal al umanității. Nu-i plăcea pe Francezi, îi respecta pe Britanici și pe Americani și simpatiza cu Rușii, dar nu îi ura. Nici măcar rasele inferioare nu au fost niciodată o țintă a disprețului, ci mai degrabă, dacă era cazul, a milei. Astăzi avem impresia că, în 1940, întreaga lume tremura la gândul unei preluări a puterii de către Național Socialiști. Dar acest lucru nu a fost niciodată mai mult decât propagandă inventată.

Pe scurt, *dacă nu erai evreu, nu aveai de ce să te temi*. Albii nu aveau de ce să se teamă - cu excepția cazului în care se lăsau conduși de marxiștii evrei sau de capitaliștii evrei. Hispanicii, negrii și orientalii, deși cu un statut inferior, nu aveau de ce să se teamă. Franța și Anglia nu aveau de ce să se teamă - până când *au* declarat război Germaniei. America nu a avut niciodată de ce să se teamă - până când Roosevelt și consilierii evrei au luat decizia imprudentă de a hărțui Germania și Japonia pentru a intra în conflict. Întotdeauna și numai evreii au fost dușmanii săi.

Din perspectiva evreiască, desigur, acesta este răul suprem: un om

care caută să distrugă puterea evreilor, să le confiște bogăția obscenă și să creeze o societate fără evrei. Dacă ar reuși și dacă noua sa societate ar prospera, ar însemna o catastrofă pentru evreii din întreaga lume. Oamenii de pretutindeni ar vedea rezultatul pernicios al controlului evreiesc. Oamenii de pretutindeni ar putea, de asemenea, să încerce să își recâștige propria autodeterminare, să își alunge proprii evrei și să își creeze propria societate înfloritoare. Și acesta ar fi sfârșitul puterii evreiești la nivel global. Pentru evrei, acesta este un scenariu de coșmar. Astfel, ei își folosesc toată puterea pentru a se opune.

Iată de ce *Mein Kampf* este atât de periculos.

MOȘTENIREA LUI HITLER

Hitler a avut o viziune măreață și nobilă pentru poporul său German. Își dorea cu disperare ca aceștia să își asume locul care li se cuvine în lume și să fie un exemplu pentru toți cei care aspirau la ceva mai bun decât o existență materială rudimentară. Prin contrast, viziunea socială a aproape tuturor celorlalți lideri mondiali pălește la nesemnificativ. Idealurile lui Bush, Blair, Cameron, Sarkozy, Hollande, Merkel, Obama, Trump... acestea sunt, în cel mai bun caz, glume proaste. Dar la asta trebuie să ne așteptăm, având în vedere supunerea lor față de interesele evreiești.

Hitler avea în minte obiective concrete pentru națiunea sa și planuri concrete pentru a ajunge acolo. El s-a confruntat cu trei provocări fundamentale: (1) să restabilească economia, (2) să obțină securitate și independență devenind o putere mondială și (3) să creeze o societate Germană idealistă, înălțătoare și durabilă. Și-a pus planul în aplicare imediat ce a ajuns la putere în 1933. Și a funcționat. A funcționat atât de bine încât o națiune Germană asediată, învinsă, sub hiperinflație, castrată, s-a ridicat pentru a deveni o putere mondială cu o viteză uimitoare. Luați în considerare: După doar trei ani, Germania lui Hitler a învins inflația, a redus șomajul și a pus industria la lucru - toate acestea în mijlocul unei depresiuni globale. După șase ani, era o putere mondială. După opt ani, națiunea sa era atât de puternică, încât a fost nevoie de efortul combinat al aproape întregii lumi pentru a o învinge.

Primele două aspecte ale planului său au fost atinse. Dar restul lumii, condusă de ura, gelozia și dușmănia evreilor, nu a putut suporta acest lucru, așa că a căutat să îl zdrobească pe el și națiunea sa Germană -

ceea ce a și făcut. Adevărata tragedie a poveștii lui Hitler este că nu a avut niciodată timp să abordeze cea de-a treia mare provocare a sa: crearea unei societăți Germane înfloritoare. Din păcate, nu vom ști niciodată consecințele pe termen lung ale Național-Socialismului sau dacă ar fi putut fi construită o societate cu adevărat măreață.

Dar cum rămâne cu Holocaustul? Cum rămâne cu lagărele morții și camerele de gazare? Nu este acesta rezultatul teribil și inevitabil al viziunii deformate a lui Hitler?

Aici avem poate cea mai mare înșelăciune dintre toate. Pentru a arăta lumii rezultatul oribil al unui antisemitism puternic, a trebuit să se construiască o poveste a unui dezastru uman monumental. Odată construită, aceasta a trebuit să fie promovată și susținută. Moartea incontestabilă și tragică a câtorva sute de mii de evrei - care includea multe morți de bătrânețe, boală, rănire, sinucidere și în situații de luptă – a trebuit să devină "6 milioane". Discursul dur împotriva evreilor, menit să îi alunge din Germania, a trebuit să devină "eufemism pentru crimă în masă". Încăperile concepute pentru dezinfectarea hainelor și a lenjeriei de pat împotriva păduchilor purtători de boli au trebuit să devină "camere de gazare ucigașe". Sute de mii de cadavre de evrei au trebuit să fie arse până la cenușă și apoi făcute să dispară complet. Lagărele de tranzit construite pentru a scoate evreii din Reich - Treblinka, Belzec, Sobibor – au trebuit să devină "lagăre de exterminare" concepute pentru uciderea în masă; și nu mai puțin cu ajutorul gazelor de eșapament ale motoarelor diesel. Iar un lagăr de muncă forțată în care mii de evrei au murit de tifos - Auschwitz- a trebuit să devină "cel mai mare lagăr al morții din toate timpurile".

În mod evident, mai sunt multe de spus aici. Pentru cititorii interesați, sunt recomandate surse precum Dalton (2014b, 2015) sau Rudolf (2011). Este suficient să spunem că Holocaustul, așa cum este prezentat în mod obișnuit, este o exagerare nefondată și nejustificată de proporții epice. Aproape fiecare aspect al poveștii se prăbușește imediat ce este pus la încercare. Pretinsa oroare a Holocaustului devine, în cele din urmă, o poveste despre dezmembrarea și expulzarea unei anumite comunități minoritare care deținea o putere disproporționată într-o națiune care nu o dorea și care purta o vină disproporționată pentru nenorocirile acestei națiuni. Faptul că ei înșiși au avut de suferit ca urmare nu este surprinzător.

CITIND *MEIN KAMPF*

Două lucruri finale ar trebui să fie reținute de orice cititor contemporan al acestei cărți. În primul rând, un aspect evident: *scriitorul nu cunoștea viitorul*. Este foarte greu pentru noi, cunoscând istoria, să ne imaginăm că aceste cuvinte au fost scrise de un lider de 38 de ani al unui partid politic minor care nu putea ști ce avea să vină. Hitler a avut viziuni, idei, așteptări - care s-au dovedit a fi uimitor de exacte. Puterile sale de percepție și previziune au fost uimitoare. Și totuși, pentru el, la momentul respectiv, acestea erau doar gânduri ale unui viitor posibil. El credea că partidul său NSDAP va crește și va domina Germania - și așa a fost. A crezut că poate readuce măreția unei națiuni distruse - și a făcut-o. Conflictul cu Rusia, Franța și Anglia; abordarea "chestiunii evreiești"; o viață culturală și spirituală revigorată - toate acestea s-au întâmplat, mai mult sau mai puțin așa cum a anticipat. Iar motorul din spatele acestor evenimente a fost exact așa cum și-a imaginat: forța pură a voinței, a unui singur om.

A prevăzut el o lume unită împotriva lui? Pierderea a aproximativ 4 milioane de vieți Germane? Propria sa moarte prematură? Se pare că nu. Dar cu siguranță trebuie să fi știut că astfel de lucruri erau posibile. Într-o lume a luptei perpetue, nicio victorie nu este garantată. Succesul este întotdeauna efemer. Lupta pentru măreție implică întotdeauna riscuri mari. Și totuși, alternativa este și mai rea - să ne scufundăm într-o existență miasmatică, o pace placidă și călduță, în care capitaliștii sau comuniștii globali invadează corpul politic și îl golesc de toate scopurile mai înalte și mai nobile.

Mein Kampf este o remarcabilă anticipare a lucrurilor care vor urma. Viziunea și conceptul lui Hitler asupra lumii au fost realizate mai repede decât ar fi crezut el însuși că este posibil. Aceasta este o dovadă tangibilă a puterii ideilor de a reface lumea, atunci când sunt însoțite de un sentiment de măreție și de un scop mai înalt. Astfel de lucruri lipsesc cu desăvârșire în lumea de astăzi și, prin urmare, ni se par ciudate, stranii și chiar înfricoșătoare. Uităm că, pentru o mare parte din istoria noastră, acestea au fost chiar mijloacele prin care națiunile și culturile au prosperat.

Al doilea punct este următorul: Paralelele cu zilele noastre sunt izbitoare. Dominația evreiască asupra societății Germane în anii 1920 o reflectă pe cea din Statele Unite, Anglia și Canada de astăzi. Tacticile

AIPAC, rolul Lobby-ului evreiesc, starea tristă a mass-mediei și a industriilor de divertisment, lașitatea conducerii corporatiste, degradarea morală generalizată, degradarea mediului, manipulările capitaliștilor globali și ale comercianților de pe piața bursieră - toate acestea au corespondent în Germania pre Național Socialistă.

Hitler ar fi fost cu siguranță îngrozit de lumea de astăzi. În America, ar fi găsit conducerea evreiască în toate organizațiile media și studiourile de film importante; banii evreiești sunt decisivi în toate cursele politice naționale; și o Curte Supremă americană cu trei evrei din nouă judecători. Germania de astăzi se ofilește sub așa-zisa conducere a lui *Judenknecht* Merkel, care permite ca această națiune, cândva măreață, să fie inundată de o masă de etnii străine, chiar dacă plătește despăgubiri monumentale pentru Holocaust statului Israelit. Și aproape toate națiunile Europene semnează cu ușurință pentru a lupta în războaiele Israelului în Orientul Mijlociu și în întreaga lume. Liderul Malaezian Mahathir Mohamad a avut cu siguranță dreptate când a spus: "Astăzi, evreii conduc lumea prin procură; îi fac pe alții să lupte și să moară pentru ei". Din nou, exact așa cum a prezis Hitler - dispariția Național-Socialismului va însemna triumful unei viziuni asupra lumii inspirate de evrei.

Pare fără speranță. Și totuși, pentru tânărul Adolf Hitler din Germania anilor 1920, lucrurile păreau de asemenea fără speranță. Dar el știa că, cu o viziune îndrăzneață și o adevărată forță de voință, lucrurile se puteau schimba - și rapid. Așa a fost întotdeauna. Viitorul este fixat doar pentru cei care nu pot imagina ceva mai bun, ceva mai înalt, ceva mai măreț. Chiar și în cele mai rele vremuri, au apărut întotdeauna adevărați vizionari. S-a întâmplat în trecut și se va întâmpla din nou.

Mein Kampf este evaluarea istoriei și viziunea unui om pentru viitor. Este contondent; este dur; este fără scuze. Nu respectă standardele contemporane de politețe, obiectivitate și corectitudine politică. Sună ofensator pentru urechile sensibile ale modernilor. Dar cartea este incontestabil de importantă. Este mai consecventă decât poate orice altă lucrare politică din istorie. Merită să fie citită, într-o traducere clară și nepărtinitoare. Și fiecare cititor va fi apoi liber să determine singur valoarea și semnificația ei finală.

MEIN KAMPF
LUPTA MEA

Volumul 1
O JUDECATĂ

CAPITOLUL 1
ÎN CASA PĂRINȚILOR MEI

Consider că astăzi sunt foarte norocos că destinul a ales Braunau-am-Inn ca loc de naștere.[1] Acest orășel se află la granița dintre două state Germane - a căror unire pare, cel puțin pentru noi, cei din generația tânără, o sarcină căreia ar trebui să ne dedicăm viața și pe care ar trebui să o urmărim cu toate mijloacele posibile!

Austria-Germană trebuie să se întoarcă la marea Patrie Germană. Și nu din simple motive economice. Nu, nu. Chiar dacă unirea ar fi o chestiune de indiferență economică și chiar dacă ar fi dezavantajoasă din punct de vedere economic, ea tot trebuie să aibă loc. Același sânge trebuie să se regăsească în același Reich.[2] Poporul German nu are dreptul să se angajeze în colonialism până când nu-și va reuni toți fiii într-un singur stat. Numai atunci când teritoriul Reichului îi va cuprinde pe toți Germanii și apoi se va găsi în imposibilitatea de a le asigura un mijloc de trai, abia atunci va apărea dreptul moral de a dobândi un teritoriu străin. Atunci plugul va deveni sabie, iar lacrimile războiului vor produce pâinea noastră cea de toate zilele pentru generațiile viitoare.

Și astfel, acest mic oraș de graniță mi-a apărut ca simbol al unei mari misiuni. Dar și într-un alt mod, el indică o lecție care este aplicabilă și astăzi. Cu mai bine de 100 de ani în urmă, acest loc nesemnificativ a fost scena unei calamități tragice care a afectat întreaga națiune Germană. Aceasta va fi ținută minte pentru totdeauna, cel puțin în istoria Germană. În momentul celei mai mari umilințe a Patriei noastre, Johannes Palm-Nuremberger, librar, naționalist intransigent și dușman al Francezilor - a fost executat aici pentru că a avut ghinionul de a iubi Germania cu atâta pasiune.[3] El a refuzat cu încăpățânare să dezvăluie numele colegilor săi, sau mai degrabă al liderilor care erau principalii

[1] Braunau, Austria, se află la aproximativ 25 km nord de Salzburg și la aproximativ 50 km est de München. În prezent, are o populație de aproximativ 16.000 de locuitori. Râul Inn reprezintă granița cu Germania.

[2] "Reich" poate fi tradus în diferite feluri prin "imperiu", "regat" sau "tărâm". În textul de față, va apărea adesea ca "imperiu", dar în general va fi lăsat netradus.

[3] Palm a fost executat în 1806 de către forțele lui Napoleon pentru că a publicat un pamflet în apărarea Germaniei.

responsabili de această afacere. Același lucru s-a întâmplat și cu Leo Schlageter.[4] Primul, ca și cel de-al doilea, a fost denunțat francezilor de către un agent guvernamental. Un șef de poliție din Augsburg a căpătat cu această ocazie această faimă deloc de invidiat și a dat exemplul care avea să fie copiat mai târziu de oficialii neo-Germani din regimul lui Herr Severing.[5]

Părinții mei au trăit în acest orășel de pe Inn - aurit de amintirea unui martir German, un oraș Bavarez prin sânge, dar aflat sub stăpânire Austriacă - spre sfârșitul secolului trecut. Tatăl meu era un funcționar public care își îndeplinea sarcinile cu multă conștiinciozitate. Mama mea s-a ocupat de gospodărie și s-a dedicat cu dragoste îngrijirii copiilor ei.

Nu-mi amintesc prea multe din acea perioadă pentru că, după câțiva ani, tatăl meu a trebuit să părăsească acel oraș de graniță atât de iubit. A preluat un nou post mai departe de Inn, la Passau, deci chiar în Germania.

În acele vremuri, era normal ca un funcționar public Austriac să fie transferat periodic de la un post la altul. În curând, tatăl meu a fost transferat la Linz, iar acolo s-a retras pentru a trăi din pensia sa. Dar asta nu însemna că bătrânul domn se va "odihni" acum. Fiind fiul unui gospodar sărac, și încă tânăr, a devenit neliniștit și a plecat de acasă. Când abia împlinise 13 ani, și-a pus micul său rucsac în spate și a pornit din parohia sa natală din pădure. În ciuda rugăminților sătenilor care puteau vorbi din experiență, a plecat la Viena pentru a învăța o meserie. Asta se întâmpla în anii 1850.

A fost un moment dificil, acela de a decide să plece de acasă și să înfrunte necunoscutul, cu trei guldeni în buzunar. În momentul în care băiatul de 13 ani a devenit un tânăr de 17 ani, și-a trecut examenul de ucenicie ca meseriaș, dar nu a fost mulțumit. Dimpotrivă. Lunga perioadă de greutăți, de lipsuri constante și de mizerie i-a întărit hotărârea de a renunța la a mai lucra la o meserie și de a lupta pentru "ceva mai înalt". În copilărie, i se păruse că poziția de preot paroh în satul natal era cea mai înaltă pe scara realizărilor; dar acum, când marele oraș îi lărgise perspectivele, privea funcționarul de stat ca fiind cea mai înaltă dintre toate. Cu tenacitatea cuiva pe care mizeria și

[4] Schlageter s-a opus în mod activ ocupației franceze a Ruhr-ului; a fost împușcat în 1923.

[5] Carl Severing a fost ministru German de interne în timpul regimului de la Weimar. A ocupat această funcție între 1928 și 1930.

suferința îl făcuseră deja "bătrân" când era încă tânăr, tânărul de 17 ani s-a ținut de noul său proiect. A devenit funcționar public. Avea aproximativ 23 de ani, cred, când și-a îndeplinit visul vieții sale. Astfel, a putut să-și îndeplinească promisiunea pe care o făcuse ca băiat sărac, de a nu se întoarce în satul natal până nu va avea succes.

Și-a atins scopul. Dar, în sat, nimeni nu-și mai amintea de el când era mic, iar satul însuși îi devenise ciudat.

În cele din urmă, la vârsta de 56 de ani, s-a pensionat. Dar nu a putut suporta să stea degeaba nici măcar o singură zi. La periferia micului oraș Lambach, în Austria Superioară, a cumpărat o fermă pe care a lucrat-o singur. Astfel, la sfârșitul unei cariere lungi și muncitoare, s-a întors la viața pe care o dusese tatăl său.

1.1 TÂNĂRUL CONDUCĂTOR DE GRUP

Acesta a fost momentul în care am început să am propriile mele idealuri. Petreceam mult timp jucându-mă în aer liber, pe drumul lung de la școală, și mă încurcam cu unii dintre cei mai duri băieți, ceea ce i-a provocat mamei mele multe momente de neliniște. Acest lucru m-a transformat în ceva cu totul opus unei persoane care stătea acasă. Abia dacă m-am gândit serios la problema alegerii unei vocații în viață; dar cu siguranță nu mă interesa deloc genul de carieră pe care o urmase tatăl meu.

Cred că acum a început să se dezvolte în mine un talent înnăscut de a vorbi, în timpul certurilor mai mult sau mai puțin stridente cu prietenii mei. Am devenit un șef de cerc tineresc, unul care învăța repede la școală, dar care era destul de greu de gestionat. În timpul liber, exersam cântatul în corul bisericii mănăstirii din Lambach. Eram bine plasat pentru a fi impresionat emoțional din nou și din nou de splendoarea magnifică a ceremoniilor bisericești. Era firesc pentru mine să îl privesc pe abate ca reprezentând cel mai înalt ideal uman pentru care merită să lupt, așa cum umilul preot din sat îi apăruse tatălui meu pe vremea lui.

Cel puțin pentru o vreme, acesta a fost cazul. Dar tatăl meu nu mi-a apreciat talentele oratorice ca fiind benefice pentru o carieră, așa că, în mod firesc, nu a putut înțelege ideile mele de tinerețe. Acest conflict intern l-a făcut să se simtă oarecum îngrijorat.

Din întâmplare, dorințele mele de scurtă durată au făcut curând loc unor speranțe mai potrivite temperamentului meu. Răsfoind cărțile

tatălui meu, am dat întâmplător peste câteva publicații care tratau subiecte militare. Una dintre acestea era o istorie populară a războiului Franco-German din 1870-71. Aceasta consta din două volume ale unui periodic ilustrat datând din acei ani. Acestea au devenit lecturile mele preferate. Curând, acel mare și eroic conflict a început să-mi domine gândirea. Și, din acel moment, am devenit din ce în ce mai entuziasmat de tot ceea ce avea vreo legătură cu războiul sau cu afacerile militare.

Dar această poveste a avut o semnificație specială pentru mine și din alte motive. Pentru prima dată, și deocamdată doar într-un mod destul de vag, am început să mă gândesc: Există o diferență - și dacă da, care este - între Germanii care au luptat în acel război și ceilalți Germani? De ce nu a participat și Austria la el? De ce tatăl meu și toți ceilalți nu au luptat în acea luptă?

Nu suntem noi la fel ca ceilalți Germani?

Nu aparținem cu toții împreună? Aceasta a fost prima dată când această problemă a început să-mi agite creierul. Și din concluziile la care am ajuns, am fost nevoit să accept faptul - deși cu o invidie secretă - că nu toți Germanii au avut norocul de a aparține Reichului lui Bismarck.

Era ceva ce nu puteam să înțeleg.

1.2 "ALEGEREA" PROFESIEI

S-a hotărât că trebuie să studiez.

Luând în considerare întreaga mea personalitate și mai ales temperamentul meu, tatăl meu a decis că materiile clasice studiate la gimnaziu nu se potriveau cu talentele mele naturale. A considerat că *Realschule* (un tip de liceu German) mi s-ar potrivi mai bine. Talentul meu evident pentru desen i-a confirmat acest lucru; în opinia sa, desenul era o materie neglijată în gimnaziul Austriac. Un alt factor probabil a fost amintirea propriului său drum greu, iar acest lucru a contribuit la faptul că el considera studiile clasice ca fiind nepractice; în consecință, le-a acordat puțină valoare. În adâncul minții sale, credea că fiul său ar trebui să devină și el funcționar guvernamental. Într-adevăr, el se hotărâse asupra acestei cariere pentru mine.

Din cauza dificultăților prin care a trebuit să treacă în cazul său, a supraestimat ceea ce a realizat. Succesul său a fost rezultatul exclusiv al efortului și energiei sale neobosite. Mândria caracteristică a omului care s-a făcut pe sine l-a condus la ideea că fiul său ar trebui să urmeze

aceeași vocație - și, dacă este posibil, să se ridice și mai sus. Mai mult, această idee a fost întărită de faptul că rezultatele muncii sale de o viață îl puneau în poziția de a ajuta la progresul fiului său în aceeași carieră.

Era pur și simplu de neconceput pentru el că aș putea respinge ceea ce însemnase totul în viață pentru el. Decizia tatălui meu a fost simplă, definitivă și clară. În ochii lui, era ceva de la sine înțeles. Un om de o asemenea natură, care devenise dominator din cauza propriilor lupte grele, nu se putea gândi să permită unor tineri lipsiți de experiență și iresponsabili să-și aleagă singuri cariera.

A acționa într-un astfel de mod, când era vorba de viitorul propriului său fiu, ar fi fost o slăbiciune gravă și condamnabilă în exercitarea autorității și responsabilității părintești; era ceva complet incompatibil cu simțul său caracteristic al datoriei.

Și totuși, lucrurile trebuiau să se întâmple altfel.

1.3 NICIODATĂ FUNCȚIONAR PUBLIC...

Pentru prima dată în viața mea - aveam pe atunci 11 ani - m-am simțit forțat să mă opun în mod deschis. Oricât de aspru și de hotărât ar fi fost tatăl meu în a-și pune în aplicare propriile planuri și opinii, eu nu eram mai puțin încăpățânat în a respinge o idee care nu mă atrăgea deloc.

Nu voiam să devin un funcționar public.

Nici persuasiunea, nici avertismentele "serioase" nu au putut înfrânge această opoziție. În niciun caz nu aș fi devenit funcționar de stat. Toate încercările pe care tatăl meu le-a făcut pentru a trezi în mine dragostea pentru acea profesie, imaginându-mi propria lui carieră, nu au avut decât efectul opus. Mi se făcea greață când mă gândeam că într-o zi aș putea fi înlănțuit de un birou și că nu mi-aș putea controla propriul timp, ci aș fi obligat să-mi petrec întreaga viață completând formulare.

Ne putem imagina ce fel de gânduri trezea o astfel de perspectivă în mintea unui tânăr care nu era deloc "bun" în sensul obișnuit al acestui termen!

Sarcinile școlare ridicol de ușoare pe care le-am primit mi-au permis să petrec mult mai mult timp în aer liber decât acasă. Astăzi - când adversarii mei politici îmi cotrobăie în viața mea cu atenție, până în zilele copilăriei mele, pentru a putea dovedi în sfârșit cu ce trucuri murdare era obișnuit acest "Hitler" în tinerețe - mulțumesc cerului că

pot privi înapoi la acele zile fericite și că amintirea îmi este de ajutor. Câmpurile și pădurile erau atunci câmpurile de luptă pe care se decideau toate disputele.

Nici măcar frecventarea *Realschule* nu mi-a putut schimba modul în care îmi petreceam timpul.

1.4 DAR MAI DEGRABĂ UN ARTIST

Dar acum aveam o altă bătălie de dus.

Atâta timp cât planul tatălui meu de a mă face funcționar de stat contrazicea doar în teorie propriile mele înclinații, conflictul era suportabil. Puteam să fiu discret în exprimarea opiniilor mele personale și să evit astfel disputele care se repetau constant. Propria mea hotărâre să nu devin funcționar guvernamental a fost suficient pentru moment pentru a mă liniști complet. Mi-am păstrat cu hotărâre această convingere. Dar situația a devenit mai dificilă odată ce am avut propriul meu plan pozitiv, unul pe care i l-am prezentat tatălui meu ca alternativă. Acest lucru s-a întâmplat când aveam 12 ani.

Cum s-a întâmplat, nu pot spune exact acum. Dar într-o zi mi-a devenit clar că voi fi pictor - adică artist. Era un fapt că aveam aptitudini pentru desen. Acesta a fost chiar unul dintre motivele pentru care tatăl meu m-a trimis la *Realschule*. Dar nu se gândise niciodată că acest talent ar putea fi dezvoltat în așa fel încât să devin pictor profesionist. Dimpotrivă. Când, ca urmare a refuzului meu reînnoit de a adopta planul său preferat, tatăl meu m-a întrebat pentru prima dată ce îmi doream cu adevărat să devin, hotărârea mea s-a exprimat aproape automat. Pentru o clipă, tatăl meu a rămas fără cuvinte.

"Un pictor? Un artist?"

S-a întrebat dacă sunt sănătos la cap. S-a gândit că poate nu m-a auzit bine sau că m-a înțeles greșit. Dar când i-am explicat ideile mele și a văzut cât de în serios le luam, s-a opus cu toată determinarea naturii sale. Decizia lui era foarte fundamentală; orice considerație legată de capacitățile mele naturale era exclusă.

"Un artist, nu, nu atât timp cât trăiesc, niciodată." Dar, având în vedere că moștenisem mult din încăpățânarea tatălui meu - pe lângă faptul că aveam și alte calități proprii - răspunsul meu a fost la fel de energic. Cu excepția faptului că a afirmat ceva cu totul opus.

În acel moment, lupta noastră a devenit un impas. Tata nu voia să

renunțe la "Niciodată", iar eu am devenit cu atât mai ferm în "Totuși" al meu.

Bineînțeles, consecințele au fost neplăcute. Bătrânul domn a fost foarte supărat; și, într-adevăr, și eu am fost la fel, deși îl iubeam cu adevărat. Tatăl meu mi-a interzis să nutresc vreo speranță de a mă apuca de arta picturii ca profesie. Am făcut un pas mai departe și am declarat că nu voi studia nimic altceva. Cu astfel de declarații, situația a devenit din ce în ce mai tensionată, astfel încât bătrânul a decis irevocabil să-și afirme cu orice preț autoritatea părintească. Acest lucru m-a determinat să adopt o atitudine de tăcere circumspectă, dar mi-am pus amenințarea în aplicare. M-am gândit că, odată ce tatăl meu va înțelege că nu fac progrese la *Realschule*, va fi obligat să-mi permită să-mi urmez visul - la bine și la rău.

1.5 TÂNĂRUL NAȚIONALIST

Nu știu dacă am calculat corect sau nu. Eșecul meu de a progresa la școală era evident. Am studiat doar materiile care mă atrăgeau, în special cele de care credeam că aș putea avea nevoie mai târziu ca pictor. Ceea ce nu părea să aibă nicio importanță sau ceea ce nu mă atrăgea altfel, am sabotat complet. Rapoartele mele școlare din acea perioadă erau întotdeauna în extremele de bune sau rele, în funcție de subiect. Într-o coloană, evaluarea mea scria "foarte bine" sau "excelent". În alta scria 'mediu' sau chiar 'sub medie'. De departe, cele mai bune materii ale mele au fost geografia și, cu atât mai mult, istoria generală. Acestea erau cele două materii preferate ale mele, iar eu conduceam clasa la ele.

Când privesc în urmă la atâția ani și încerc să evaluez rezultatele acestei experiențe, observ că două fapte foarte importante ies în evidență: În primul rând, am devenit un naționalist.

În al doilea rând, am învățat să cuprind și să înțeleg adevăratul sens al istoriei.

1.6 OSTMARKUL GERMAN

Vechea Austria a fost un stat multinațional.

În acele zile, cel puțin cetățenii Reichului German, luați de la un capăt

la altul, nu puteau înțelege ce însemna acest fapt în viața de zi cu zi a oamenilor dintr-un astfel de stat. După magnificul marș triumfal al armatelor victorioase în Războiul Franco-German, Germanii din Reich s-au îndepărtat tot mai mult și mai mult de Germanii din afara granițelor - în parte pentru că nu doreau să aprecieze adevărata valoare a acelor alți Germani, iar în parte pentru că erau incapabili să facă acest lucru. Dinastia degenerată era adesea confundată cu poporul, care era în fond sănătos.

Germanii din Reich nu și-au dat seama că, dacă Germanii Austrieci nu ar fi fost de cel mai bun sânge, nu ar fi putut niciodată să dea amprenta lor caracteristică unui imperiu de 52 de milioane de locuitori - astfel încât a apărut ideea eronată că Austria era un stat German. Această eroare a dus la consecințe nefaste. Dar, cu toate acestea, a fost o mărturie magnifică a caracterului celor 10 milioane de Germani din *Ostmark*.[6] Doar foarte puțini dintre Germanii din Reichul propriu-zis aveau idee despre lupta acerbă pe care acești Germani din Est au trebuit să o ducă zilnic pentru păstrarea limbii, a școlilor și a caracterului lor German.

Abia astăzi - când o soartă tragică a îndepărtat câteva milioane de rude ale noastre de Reich și i-a forțat să trăiască sub stăpânire străină, visând la patria comună spre care se îndreaptă toate aspirațiile lor și luptând pentru a-și păstra dreptul de a-și folosi limba maternă - abia acum cercurile mai largi au ajuns să înțeleagă ce înseamnă să lupți pentru poporul tău. Poate că astăzi există unii care pot evalua măreția acelui spirit German care a animat vechiul *Ostmark* al Reichului. Acesta le-a permis acelor oameni, lăsați în întregime pe cont propriu, să apere Reichul împotriva Estului timp de câteva secole. De asemenea, au reușit să asigure granițele limbii Germane printr-un război de gherilă de uzură, într-o perioadă în care Reichul era mai interesat de colonii decât de protejarea propriei sale ființe și a propriului sânge, chiar la ușa sa.

1.7 LUPTA PENTRU GERMANISM

În această bătălie pentru limba vechii Austrii, au existat, ca în orice luptă de acest gen, trei grupuri: luptătorii, leneșii și trădătorii.

[6] ”Ostmark" era denumirea naționalistă Germană pentru Austria Germană, adică partea Germană a Imperiului Austro-Ungar.

Procesul de separare a început la școală. Și este demn de remarcat faptul că războiul lingvistic a fost purtat, poate în forma sa cea mai acerbă, în școală; aceasta a fost pepiniera în care trebuiau udate semințele care aveau să răsară și să formeze generația următoare. Obiectivul tactic al luptei era de a cuceri copilul, iar primul strigăt de mobilizare a fost adresat copilului:

"Băiat German, nu uita că ești German" și "Nu uita, fetiță, că într-o zi trebuie să devii mamă Germană!".

Cei care cunosc ceva din spiritul tinerilor pot înțelege cum aceștia vor asculta întotdeauna cu bucurie un astfel de strigăt de mobilizare. Tinerii au condus lupta sub multe forme, luptând în felul lor și cu propriile arme.

Ei au refuzat să cânte cântece non-Germane. Cu cât erau mai mari eforturile depuse pentru a-i îndepărta de loialitatea lor Germană, cu atât mai mult exaltau gloria eroilor lor Germani. Erau înfometați pentru a-și putea economisi bănuții pentru a ajuta cufărul de război al bătrânilor lor. Erau incredibil de conștienți de semnificația a ceea ce spuneau profesorii non-Germani și îi contraziceau la unison. Purtau însemnele interzise ale propriilor lor neamuri și erau penalizați cu plăcere sau chiar bătuți pentru că făceau acest lucru. La scară mică, ei erau oglinzi ale loialității din care bătrânii puteau învăța o lecție.

Și astfel, la o vârstă relativ fragedă, am luat parte la luptele naționaliste din vechea Austria. Când se țineau întâlniri pentru *Südmark* și Liga Școlară, purtam albăstrele și culorile negru-roșu-auriu pentru a ne exprima loialitatea. Ne salutam unii pe alții cu "Heil" și, în loc de imnul Austriac, cântam *Deutschland über Alles*, în ciuda avertismentelor și a sancțiunilor. Astfel, tinerii au fost educați politic într-o perioadă în care cetățenii așa-numitului stat național nu știau prea multe despre propria lor naționalitate, cu excepția limbii.

Eu, bineînțeles, nu făceam parte dintre leneși. În scurt timp am devenit un "naționalist German" înfocat, ceea ce avea un înțeles diferit - față de conceptul actual al partidului nostru.

M-am îndreptat rapid în direcția naționalistă. Până la vârsta de 15 ani, ajunsesem să înțeleg distincția dintre "patriotismul" dinastic și "naționalismul" bazat pe conceptul de Volk, sau popor - înclinația mea fiind în totalitate în favoarea celui din urmă.

1.8 LECȚII DIN ISTORIE

O astfel de preferință poate că nu este clar inteligibilă pentru cei care nu s-au sinchisit niciodată să studieze condițiile interne care au prevalat sub monarhia Habsburgică.[7] Dintre studiile istorice, istoria universală era materia predată aproape în exclusivitate în școlile Austriece; istoria specifică Austriacă era foarte puțin prezentă. Soarta acestui stat era strâns legată de existența și dezvoltarea Germaniei în ansamblul ei - astfel încât o împărțire a istoriei în istorie Germană și istorie Austriacă ar fi fost practic de neconceput. Și, într-adevăr, abia atunci când poporul German a ajuns să fie împărțit în două state a început să aibă loc această divizare a istoriei Germane.

Însemnele fostei glorii imperiale, care încă se mai păstrează la Viena, par a face o vrajă. Ele garantează o legătură eternă între aceste două popoare.

Când statul Habsburgic s-a destrămat[8], Germanii Austrieci au strigat instinctiv pentru unirea cu patria lor Germană. Aceasta a fost vocea unui dor unanim în inimile întregului popor pentru o întoarcere la patria niciodată uitată a părinților lor. Dar un astfel de dor general nu putea fi explicat decât prin atribuirea cauzei sale la formarea istorică prin care trecuseră Germanii Austrieci în mod individual. Acolo se afla un izvor care nu s-a uscat niciodată. Mai ales în vremuri de distragere a atenției și de uitare, vocea sa liniștită amintea trecutul - cerându-le oamenilor să privească dincolo de simpla prosperitate de moment, spre un nou viitor.

Predarea istoriei universale în așa-numitele licee este încă foarte nesatisfăcătoare. Puțini profesori își dau seama că scopul predării istoriei nu este memorarea anumitor date și fapte pe care elevul nu este interesat să le cunoască: data exactă a unei bătălii sau ziua de naștere a unui mareșal sau a altuia. Iar elevul nu este deloc - sau doar întâmplător - interesat să știe când a fost pusă coroana părinților săi pe fruntea vreunui monarh. Cu siguranță, acestea nu sunt privite ca fiind chestiuni importante.

[7] Monarhia de Habsburg se referă la dinastia de familii care a domnit în Europa Centrală timp de 400 de ani. A început în 1519, cu Carol al V-lea, și s-a încheiat în 1918, cu Carol I. Habsburgii au fost puterea conducătoare în Imperiul Austro-Ungar. Monarhia era, desigur, terminată în momentul în care Hitler a scris aceste cuvinte în 1923.
[8] În 1918.

A studia istoria înseamnă a căuta și a descoperi forțele care sunt cauzele acelor rezultate care ne apar ca evenimente istorice.

Arta de a citi și de a studia constă în acest lucru: Să ții minte esențialul și să uiți ceea ce este neesențial.

Probabil că întreaga mea viață viitoare a fost determinată de faptul că am avut un profesor de istorie care a înțeles, așa cum puțini alții înțeleg, cum să facă să prevaleze acest punct de vedere în clasă. Acest profesor a fost Dr. Leopold Pötsch, de la *Realschule* din Linz.[9] El era personificarea ideală a calităților necesare unui profesor de istorie în sensul pe care l-am menționat mai sus. Un domn în vârstă, cu o manieră hotărâtă, dar cu o inimă blândă, era un orator foarte convingător și reușea să ne inspire cu propriul său entuziasm.

Nici astăzi nu pot să-mi amintesc fără emoție de acea venerabilă personalitate a cărei expunere entuziastă a istoriei ne-a făcut de atâtea ori să uităm complet de prezent. Ne permitea să fim transportați în trecut, ca prin magie. A pătruns prin ceața întunecată a mii de ani și a transformat memoria istorică a trecutului mort într-o realitate vie. Când îl ascultam, ne înflăcăram de entuziasm; uneori eram chiar emoționați până la lacrimi.

A fost încă și mai fericit că acest profesor a fost capabil nu numai să ilustreze trecutul prin exemple din prezent, ci și să tragă din trecut o lecție pentru prezent. El a înțeles mai bine decât oricine altcineva problemele cotidiene care se agitau atunci în mințile noastre. El a folosit fervoarea națională pe care o simțeam, în felul nostru mic, ca instrument al educației noastre, în sensul că a făcut adesea apel la simțul nostru național al onoarei. În acest fel, el a menținut ordinea și ne-a reținut atenția mult mai ușor decât ar fi putut să o facă prin orice alt mijloc.

Datorită lui, istoria a devenit materia mea preferată.

Ca o consecință firească, dar fără intenția deliberată a profesorului meu, am devenit atunci și acolo un tânăr revoluționar.

La urma urmei, cine ar fi putut să studieze istoria Germaniei cu un asemenea profesor și să nu devină un dușman al acelui stat ai cărui conducători au exercitat o influență atât de dezastruoasă asupra destinelor națiunii Germane?

Și cum ar putea cineva să rămână un supus credincios al Casei de

[9] Pötsch (1853- 1942) l-a învățat pe Hitler de la 12 la 15 ani.

Habsburg, a cărei istorie trecută și conduită prezentă dovedesc că este întotdeauna gata să trădeze interesele poporului German, de dragul unor interese personale banale?

Oare nu ne-am dat seama, chiar și în tinerețe, că acest stat Austriac nu avea și nu putea avea nici o dragoste pentru noi, Germanii?

Ceea ce ne-a învățat istoria despre politica Casei de Habsburg a fost confirmat de experiențele noastre. În nord și în sud, otrava raselor străine mânca în trupul poporului nostru. Chiar și Viena devenea din ce în ce mai mult un oraș ne-German. "Casa imperială" îi favoriza pe Cehi cu orice ocazie posibilă. Într-adevăr, a fost o pedeapsă divină cea care a făcut ca cel mai ucigător dușman al Germanismului în Austria, arhiducele Franz Ferdinand, să cadă chiar de gloanțele pe care el însuși contribuise să le producă. Lucrând de sus, el a fost patronul principal al mișcării de a face din Austria un stat Slav.

Povara pusă pe umerii poporului German era monstruoasă, iar sacrificiile de sânge și de comori pe care trebuiau să le facă erau incredibil de grele. Cu toate acestea, oricine care nu era orb trebuie să fi văzut că totul a fost în zadar. Ceea ce ne-a afectat cel mai mult a fost conștientizarea faptului că întregul sistem era protejat din punct de vedere moral de alianța cu Germania, prin care dezrădăcinarea lentă a Germanismului din vechea monarhie Austriacă părea să fie într-un fel mai mult sau mai puțin sancționată de Germania însăși. Ipocrizia Habsburgică, care în exterior încerca să îi facă pe oameni să creadă că Austria era încă un stat German, a sporit sentimentul de ură împotriva Casei Imperiale. În același timp, a stârnit un spirit de revoltă și dispreț.

Dar în Reichul German, conducătorii săi nu au înțeles nimic din ceea ce însemna acest lucru. Ca și cum ar fi fost loviți de orbire, ei stăteau lângă un cadavru; în chiar simptomele descompunerii, ei credeau că ei a văzut semnele unei vitalități reînnoite.

În această alianță nefericită dintre tânărul Reich German și iluzoriul stat Austriac se aflau Germenii [Primului] Război Mondial și, de asemenea, ai prăbușirii finale.

În cursul acestei cărți, voi merge la rădăcina problemei. Este suficient să spun aici că, în primii ani ai tinereții mele, am ajuns la anumite concluzii pe care nu le-am abandonat niciodată. Într-adevăr, am devenit mai profund convins de ele pe măsură ce anii treceau. Acestea au fost:

Că dizolvarea Austriei este o condiție preliminară pentru apărarea Germaniei; mai mult, că sentimentul național nu este în niciun caz

identic cu patriotismul dinastic; în sfârșit, și mai presus de toate, că Casa de Habsburg era destinată să aducă nenorocire națiunii Germane.

Ca o consecință logică a acestor convingeri, a apărut în mine un sentiment de dragoste intensă pentru casa mea Germano-Austriacă și o ură profundă față de statul Austriac.

Gândirea istorică pe care am dezvoltat-o prin studiul istoriei la școală nu m-a părăsit niciodată după aceea. Istoria universală a devenit din ce în ce mai mult o sursă inepuizabilă pentru înțelegerea evenimentelor istorice contemporane - cu alte cuvinte, a politicii. Prin urmare, nu voi "învăța" politica, ci voi lăsa politica să mă învețe.

Un "revoluționar" precoce în politică, am fost un revoluționar nu mai puțin precoce în artă.

1.9 DEVOTAMENT FAȚĂ DE WAGNER

La acea vreme, capitala provinciei Austria Superioară avea un teatru care, relativ vorbind, nu era rău. Acolo se juca aproape orice. Când aveam 12 ani, am văzut cum s-a jucat *William Tell.* Aceasta a fost prima mea experiență teatrală. Câteva luni mai târziu am văzut *Lohengrin*, prima operă pe care am auzit-o vreodată. Am fost fascinat imediat. Entuziasmul meu tineresc pentru maestrul de la Bayreuth [Wagner] nu cunoștea limite. Din nou și din nou am fost atras să ascult operele sale; iar astăzi consider că a fost un mare noroc faptul că aceste producții modeste din micul oraș de provincie au făcut-o posibil ca eu să le apreciez mai intens mai târziu.

Dar toate acestea au contribuit la consolidarea dezgustului meu profund față de cariera pe care tatăl meu o alesese pentru mine. Această aversiune a devenit deosebit de puternică după ce am depășit vârsta adolescenței - un proces care a fost, în cazul meu, deosebit de dureros. Am devenit din ce în ce mai convins că nu voi fi niciodată fericit ca funcționar de stat. Iar acum că *Realschule* îmi recunoscuse aptitudinile pentru desen, propria mea hotărâre a devenit cu atât mai puternică.

Ulterior, nici rugămințile, nici amenințările nu au mai putut schimba lucrurile.

Am vrut să devin pictor și nicio putere din lume nu mă putea obliga să devin funcționar public.

În mod ciudat, însă, pe măsură ce am crescut, am devenit din ce în ce mai interesat de arhitectură.

La acea vreme, am considerat că aceasta era o dezvoltare naturală a talentului meu pentru pictură și m-am bucurat în sinea mea de această extindere a intereselor mele artistice.

Nu bănuiam că lucrurile vor evolua altfel.

1.10 MOARTEA PĂRINȚILOR MEI

Chestiunea carierei mele a fost decisă mult mai repede decât m-aș fi așteptat.

Când aveam 13 ani, mi-am pierdut brusc tatăl. Avea încă o sănătate robustă când un atac de apoplexie i-a pus capăt fără durere umblării sale pământești și ne-a lăsat pe toți profund îndurerați. Dorința lui cea mai profundă a fost aceea de a-și putea ajuta fiul să avanseze în carieră și, astfel, să mă salveze pe mine de încercarea dură pe care el însuși o trăise. I se părea că a eșuat. Și totuși, deși el însuși nu era conștient de acest lucru, semănase semințele unui viitor pe care niciunul dintre noi nu l-a prevăzut la acel moment.

La început, nimic nu s-a schimbat în exterior.

Mama mea a considerat că este de datoria ei să îmi continue educația, în conformitate cu dorința tatălui meu. Aceasta însemna că mă va face să studiez pentru serviciul public. În ceea ce mă privește, eram mai hotărât ca niciodată să nu mă angajez în această carieră. Programa școlară și metodele de predare erau atât de îndepărtate de idealurile mele, încât am devenit profund indiferent.

Boala mi-a venit brusc în ajutor. În câteva săptămâni, mi-a decis viitorul, punând capăt conflictului de lungă durată din familie. Plămânii mei au fost atât de grav afectați, încât medicul a sfătuit-o cu tărie pe mama să nu-mi permită să mă angajez într-o carieră care ar fi necesitat lucrul într-un birou. Mi-a ordonat să nu mai merg la *Realschule* timp de cel puțin un an. Ceea ce îmi dorisem în secret de atâta timp și pentru care luptasem cu perseverență devenise acum realitate aproape dintr-o lovitură.

Îngrijorată de boala mea, mama a fost de acord ca eu să părăsesc *Realschule* și să merg la Academie.

Au fost zile fericite, care mi s-au părut aproape ca un vis, dar aveau să rămână doar un vis. Doi ani mai târziu, moartea mamei mele a pus un

capăt brutal tuturor planurilor mele minunate.

A cedat în urma unei boli lungi și dureroase, care, încă de la început, nu i-a dat prea multe speranțe de recuperare. Deși era de așteptat, moartea ei a fost o lovitură teribilă pentru mine. Mi-am respectat tatăl, dar mi-am iubit mama.

Sărăcia și realitatea dură m-au obligat să mă decid rapid. Puținele resurse ale familiei fuseseră aproape în întregime consumate de boala gravă a mamei mele. Alocația pe care o primeam ca orfan nu era suficientă pentru strictul necesar al vieții. Într-un fel sau altul, va trebui să-mi câștig propria pâine.

Cu hainele și lenjeria de pat în mână și cu o hotărâre de nezdruncinat în suflet, am plecat la Viena. Am sperat că voi reuși să evit soarta, așa cum o făcuse tatăl meu cu 50 de ani înainte. Eram hotărât să devin "ceva" - dar cu siguranță nu un funcționar public.

CAPITOLUL 2
ANI DE STUDIU ȘI SUFERINȚĂ LA VIENA

Când a murit mama mea, soarta mea era deja decisă, cel puțin într-o privință.

În ultimele luni ale bolii sale, am mers la Viena pentru a susține examenul de admitere la Academia de Arte Frumoase. Înarmat cu o grămadă de desene, eram sigur că voi trece examenul destul de ușor. La *Realschule*, am fost de departe cel mai bun elev al clasei de desen și, de atunci, am făcut progrese excepționale în practicarea desenului. Prin urmare, eram destul de mulțumit de mine însumi și eram mândru și fericit în perspectiva a ceea ce eu consideram a fi un succes sigur.

Dar exista o singură nelămurire. Mi se părea că eram mai bine pregătit pentru desen decât pentru pictură, în special în diferitele ramuri ale desenului arhitectural. În același timp, interesul meu pentru arhitectură creștea în mod constant. Și am avansat mai repede în această direcție după prima mea vizită la Viena, care a durat două săptămâni; nu aveam încă 16 ani.

M-am dus la Muzeul Curții pentru a studia picturile din galeria de artă de acolo, dar clădirea în sine mi-a captat aproape tot interesul și, de dimineața devreme până seara târziu, mi-am petrecut tot timpul vizitând diferitele clădiri publice. Și întotdeauna clădirile în sine au fost principala atracție pentru mine. Stăteam ore în șir în fața Operei și a Parlamentului. Întregul Ring Strasse avea un efect magic asupra mea, ca și cum ar fi fost o scenă din "*O mie și una de nopți*".

2.1 COMPETENȚA DE ARHITECT

Și acum eram aici, pentru a doua oară în acest oraș frumos, așteptând cu nerăbdare să aflu rezultatul examenului de admitere, dar încrezător în reușită. Eram atât de convins că, atunci când am primit vestea că am eșuat, m-a lovit ca un trăsnet din senin. Și totuși, asta s-a întâmplat. M-am dus să-l văd pe rector și l-am întrebat de ce au refuzat să mă accepte ca student la Școala generală de Pictură, care făcea parte din Academie. Mi-a spus că schițele mele arătau fără îndoială că pictura nu era ceea ce mi se potrivea, ci mai degrabă că ele dădeau indicii clare despre aptitudinile mele pentru proiectare arhitecturală. Prin urmare, locul

potrivit pentru mine era Școala de Arhitectură, care făcea, de asemenea, parte din Academie. La început a fost imposibil să înțeleg acest lucru, având în vedere că nu fusesem niciodată la o școală de arhitectură și nu primisem nicio instruire în domeniul proiectării arhitecturale.

Eram destul de abătut când am plecat de la Palatul Hansen, din Schillerplatz. Mă simțeam în dezacord cu mine însumi pentru prima dată în viața mea tânără. Acele cuvinte au venit ca un fulger, unul care a scos la iveală un conflict de lungă durată în interiorul meu. Dar, până în acel moment, nu puteam să dau o explicație clară a acestuia.

În câteva zile, mi-am dat seama și eu că voi deveni arhitect.

Dar, bineînțeles, calea a fost foarte dificilă. Acum regretam cu amărăciune comportamentul meu anterior de a neglija și disprețui anumite materii la *Realschule*. Înainte de a urma cursurile Școlii de Arhitectură, a fost necesar să urmez cursurile Școlii Tehnice de Construcții. Dar aceasta, la rândul ei, necesita un certificat de absolvire a liceului. Iar eu pur și simplu nu aveam acest lucru. Împlinirea visului meu artistic părea imposibilă.

După moartea mamei mele, am venit la Viena pentru a treia oară. Această vizită era destinată să dureze mai mulți ani. Deoarece mai fusesem pe acolo înainte, mi-am recăpătat rapid calmul și determinarea de altădată. Mi-a revenit fosta mea siguranță de sine și mi-am fixat privirea în mod constant asupra obiectivului. Voiam să fiu arhitect. Obstacolele sunt puse în calea noastră în viață, nu pentru a ne învinge, ci pentru a fi depășite. Iar eu eram pe deplin hotărât să depășesc aceste obstacole, având mereu în minte imaginea tatălui meu - cel care s-a ridicat prin propriile eforturi până la poziția de funcționar public, deși era fiul sărac al unui cizmar din sat. Eu am avut un start mai bun, iar șansele mele de reușită erau mai mari. În acel moment, soarta mea în viață mi s-a părut una dură, dar astăzi văd în ea înțeleapta acțiune a Providenței. Zeița Soartei m-a luat în brațe și de multe ori a amenințat să mă zdrobească; dar voința mea a devenit mai puternică pe măsură ce obstacolele creșteau, iar în cele din urmă, voința mea a triumfat.

Sunt recunoscător pentru acea perioadă din viața mea, pentru că m-a întărit și mi-a permis să fiu atât de dur cum sunt acum. Și chiar mai mult, pentru că apreciez faptul că am fost astfel salvat de la o viață goală de ușurătate și că dragul unei mame a fost luat din brațele ei gingașe și predat Adversității ca proaspătă mamă. Deși am luptat împotriva ei, considerând-o o soartă prea grea, sunt recunoscător că am fost împins

într-o lume a mizeriei și a sărăciei și că am ajuns astfel să cunosc oamenii pentru care aveam să lupt mai târziu.

2.2 FORMAREA UNEI VIZIUNI ASUPRA LUMII

În acest timp mi s-au deschis ochii asupra a două pericole, ale căror nume abia dacă le știam înainte. Nu aveam nici cea mai mică idee despre semnificația lor teribilă pentru existența poporului German. Aceste două pericole erau *marxismul* și *evreimea.*

Pentru mulți oameni, numele de Viena înseamnă plăcere inocentă, un loc festiv pentru oameni fericiți. Pentru mine, din păcate, este o amintire vie a celei mai triste perioade din viața mea.

Chiar și astăzi, menționarea acelui oraș îmi trezește numai gânduri sumbre. Cinci ani de sărăcie în acel oraș feciorelnic.[10] Cinci ani în care a trebuit să-mi câștig pâinea cea de toate zilele - mai întâi ca muncitor ocazional și apoi ca pictor de mici fleacuri. Și o bucățică sărăcăcioasă era într-adevăr, insuficientă pentru a-mi potoli foamea continuă. Foamea aceea era gardianul meu credincios, care nu mă părăsea niciodată și care lua parte la tot ceea ce făceam. Fiecare carte pe care o cumpăram însemna o foame reînnoită, iar fiecare vizită la operă însemna intruziunea acestui tovarăș neospitalier în zilele următoare. Eram mereu în luptă cu prietenul meu antipatic. Chiar și așa, în acea perioadă am învățat mai mult decât oricând înainte. În afară de studiile mele de arhitectură și de rarele vizite la operă - pentru care trebuia să flămânzesc - nu aveam nicio altă plăcere în viață în afară de cărțile mele.

Am citit foarte mult atunci și m-am gândit profund la ceea ce am citit. Tot timpul meu liber de după muncă era dedicat exclusiv studiului. Astfel, în câțiva ani, am reușit să dobândesc un stoc de cunoștințe pe care le consider utile chiar și în prezent.

Dar chiar mai mult decât atât:

În acei ani, în mintea mea s-au conturat o viziune asupra vieții și o viziune clară asupra lumii. Acestea au devenit fundația de granit a comportamentului meu din acea perioadă. De atunci, nu am extins decât foarte puțin această fundație și nu am schimbat nimic în ea.

[10] O trimitere la *Odiseea* lui Homer (Cartea a VI-a). Phaeacia, sau Scheria, era o insulă a fericirii legendare, unde locuitorii preferau căutarea plăcerii în locul muncii grele.

Dimpotrivă.

Astăzi sunt ferm convins că, în general, în tinerețe, oamenii pun bazele esențiale ale gândirii lor creative, oriunde ar exista această gândire creativă. Eu fac o distincție între înțelepciunea vârstei - care nu poate apărea decât datorită profunzimii și previziunii mai mari care se bazează pe experiențele unei vieți îndelungate - și geniul creator al tinereții. Acesta din urmă înflorește în gânduri și idei cu o fertilitate inepuizabilă, fără a fi imediat util, din cauza însăși exuberanței lor. Aceste idei furnizează materialele de construcție și planurile pentru viitor. Și din ele, vârsta ia pietrele și construiește clădirea - cu excepția cazului în care așa-zisa înțelepciune a vârstei înăbușă geniul creator al tinereții.

2.3 ÎNDEPĂRTAREA ORBITOARELOR PATETICE BURGHEZE

Viața pe care o duceam înainte acasă cu părinții mei nu se deosebea prea mult de cea a celorlalți. Așteptam cu nerăbdare ziua următoare, fără griji, și nu existau probleme sociale cu care să mă confrunt.

Cei cu care mi-am petrecut tinerețea aparțineau clasei micii burgheze. Era, prin urmare, o lume care avea foarte puține contacte cu lumea muncitorilor manuali autentici. Pentru că, deși la prima vedere acest lucru poate părea surprinzător, prăpastia care separă acea clasă - care nu este deloc înstărită din punct de vedere economic - de clasa muncitorilor manuali este adesea mai adâncă decât cred oamenii. Motivul pentru această diviziune, pe care aproape că o putem numi dușmănie, constă în teama care domină un grup social care s-a ridicat doar puțin deasupra nivelului muncitorului manual - teama că ar putea să revină la vechea sa condiție sau cel puțin să fie din nou clasificat cu muncitorii. În plus, există ceva respingător în amintirea indigenței culturale a acelei clase inferioare și a manierelor lor aspre între ele. Celor care se află doar pe prima treaptă a scării sociale li se pare insuportabil să fie forțați să intre în contact cu nivelul cultural și standardul de viață de la care s-au ridicat.

În consecință, clasele superioare se simt mai puțin constrânse în relațiile cu cei din clasa de jos decât ar fi posibil în cazul "celor care au început de jos".

Căci prin expresia "care au început de jos" înțeleg pe oricine care s-a

ridicat, prin eforturi proprii, la un nivel social mai înalt decât cel din care făcea parte anterior.

În cele din urmă, această luptă, care este adesea grea, distruge orice simpatie. Propria noastră luptă pentru existență ne ucide sentimentul pentru suferința celor care au fost lăsați în urmă.

Din acest punct de vedere, Soarta a fost blândă cu mine. Circumstanțele m-au obligat să mă întorc în acea lume a sărăciei și a nesiguranței economice din care tatăl meu se ridicase singur la începuturile sale. Orbitoarele unei educații burgheze patetice înguste au fost luați de pe ochii mei . Acum, pentru prima dată, am învățat să cunosc oamenii; și am învățat să disting între aparențele goale sau manierele brutale și adevărata natură interioară a persoanei.

2.4 CONFLICTELE SOCIALE DIN VIENA

La începutul secolului, Viena era, din punct de vedere social, unul dintre cele mai înapoiate orașe din Europa.

Bogăția orbitoare și sărăcia dezgustătoare se întrepătrundeau într-un contrast violent. În centru și în interiorul orașului se simțea pulsul unui imperiu de 52 de milioane de locuitori, un imperiu cu tot farmecul periculos al unui stat cu naționalități multiple. Splendoarea orbitoare a Curții acționa ca un magnet asupra bogăției și inteligenței întregului imperiu. Iar această atracție a fost întărită și mai mult de puterea centralizatoare a monarhiei Habsburgice.

Această politică centralizatoare a fost necesară pentru a ține laolaltă acel haos de naționalități amestecate. Dar, ca urmare, a existat o concentrare extraordinară de înalți funcționari în oraș, care servea atât ca metropolă, cât și ca reședință imperială.

Dar Viena nu era doar centrul politic și intelectual al monarhiei Dunărene, ci și centrul comercial. Pe lângă grupul mare de ofițeri militari de rang înalt, funcționari de stat, artiști și oameni de știință, exista o masă și mai mare de muncitori. Sărăcia abjectă se confrunta, față în față, cu bogăția aristocrației și a clasei negustorești. Mii de șomeri zăboveau în fața palatelor de pe Ring Strasse; iar sub această *Via Triumphalis* a vechii Austrii, cei fără adăpost se înghesuiau în întunericul și mizeria canalelor.

Aproape că nu exista niciun alt oraș German în care problema socială să poată fi studiată mai bine decât la Viena. Dar aici trebuie să avertizez

împotriva iluziei că această problemă poate fi "studiată" de sus în jos. Omul care nu a fost niciodată în ghearele acestei vipere strivitoare nu poate ști niciodată care este otrava ei. O încercare de a o studia în orice alt mod va duce doar la discuții superficiale și iluzii sentimentale. Ambele sunt dăunătoare - prima pentru că nu poate merge niciodată la rădăcina întrebării, a doua pentru că o evită complet.

Nu știu ce este mai rău: să ignori suferința socială, așa cum fac majoritatea celor care au fost favorizați de noroc și cei care au urcat pe scara socială prin propria muncă de rutină, sau lipsa de tact în aceeași măsură arogantă adesea afișată de oamenii care fac o modă din a fi caritabili și care pretind că "simt pentru oameni". În orice caz, astfel de oameni păcătuiesc mai mult decât își pot imagina. În consecință, și spre propria lor uimire, ei constată că "conștiința socială" cu care se mândresc nu produce niciodată rezultate; mai degrabă, ea provoacă adesea resentimente. Și atunci ei vorbesc despre ingratitudinea oamenilor.

Astfel de oameni învață greu că nu există loc pentru activități pur sociale și că nu se poate aștepta recunoștință. Aici nu se pune problema distribuirii de favoruri, ci este vorba, în esență, de restabilirea dreptății.

Am fost protejat împotriva tentației de a studia întrebarea socială în acest fel, pentru simplul motiv că am fost obligat să trăiesc în sărăcie. Prin urmare, nu a fost vorba de a studia problema în mod obiectiv, ci mai degrabă de a testa efectele acesteia asupra mea. Deși cobaiul a supraviețuit experimentului, aceasta nu este o dovadă că a fost inofensiv.

Când încerc astăzi să-mi amintesc succesiunea de impresii pe care le-am primit în acel moment, constat că nu pot face acest lucru decât în mod aproximativ. Aici voi descrie doar impresiile cele mai esențiale și pe cele care m-au afectat cel mai mult personal. Și voi menționa cele câteva lecții pe care le-am învățat din această experiență.

2.5 MUNCITORUL

La acea vreme, în general, nu era foarte dificil să găsesc un loc de muncă, deoarece nu căutam de lucru ca un meseriaș calificat, ci ca un așa-numit muncitor - gata să accept orice slujbă care se ivea din întâmplare, doar de dragul de a-mi câștiga pâinea de toate zilele.

M-am aflat astfel în aceeași situație ca toți acei emigranți care scutură

praful Europei de pe picioare și, cu o hotărâre de fier, pun bazele unei noi existențe în Lumea Nouă și își câștigă un nou cămin. Eliberați de toate prejudecățile paralizante ale clasei și poziției, ale mediului și ale tradiției, ei acceptă orice serviciu care le deschide ușile - acceptând orice muncă care le iese în cale și umplându-se din ce în ce mai mult de ideea că munca cinstită nu a dezonorat niciodată pe nimeni, indiferent care ar fi ea. Și astfel eram hotărât să sar în această lume nouă cu ambele picioare, luptându-mă pentru a-mi croi drum înainte.

Am aflat curând că întotdeauna era disponibil un fel de muncă. Dar am învățat, de asemenea, că se poate pierde la fel de repede și de ușor.

Incertitudinea câștigării traiului zilnic a devenit în curând cea mai întunecată caracteristică a acestei noi vieți.

Muncitorul calificat nu era aruncat atât de des în stradă ca muncitorul necalificat; totuși, primul nu era deloc protejat împotriva aceleiași soarte. Chiar dacă nu trebuia să se confrunte cu șomajul din cauza lipsei cererii, închiderile și greva au avut același efect.

Aici, elementul de nesiguranță în câștigarea pâinii zilnice a fost cel mai amar aspect al întregului sistem social-economic în sine.

Băiatul de la țară care migrează în marele oraș este atras de ceea ce a fost descris ca fiind o muncă ușoară - ceea ce poate fi de fapt - și mai puține ore de lucru. El este uimit în special de strălucirea marilor orașe. Obișnuit să câștige un salariu stabil, a fost învățat să nu renunțe la fostul loc de muncă decât atunci când unul nou este cel puțin la vedere. Întrucât există o mare penurie de forță de muncă agricolă, șansele de șomaj îndelungat la țară sunt foarte mici.

Este o greșeală să presupunem că băiatul care pleacă de la țară la oraș este mai puțin solid decât cei care rămân acasă pentru a munci pământul. Dimpotrivă, experiența arată că emigrează cei care sunt mai sănătoși și mai viguroși, și nu invers. Printre acești oameni, nu îi includ doar pe cei care emigrează în America, ci și pe tânărul agricultor rural care își părăsește satul natal și migrează în marele oraș, unde va fi un străin. El este gata să își asume riscul unei soarte incerte. De obicei, el vine la oraș cu puțini bani în buzunar. În primele zile, nu se descurajează dacă nu este suficient de norocos pentru a găsi de lucru. Dar dacă găsește un loc de muncă și apoi îl pierde curând, situația este mult mai gravă. Găsirea unui nou loc de muncă, mai ales iarna, este adesea dificilă și chiar uneori imposibilă.

2.6 SOARTA MUNCITORULUI

În primele câteva săptămâni, viața este încă suportabilă. El primește banii de șomaj de la sindicatul său și astfel poate continua să lucreze. Dar când nu mai are nici un ban propriu și sindicatul său nu mai plătește din cauza șomajului prelungit, atunci apare adevărata suferință. Acum umblă pe străzi, flămând. Adesea, își amanetează sau își vinde ultimele bunuri. Hainele îi devin ponosite. Și odată cu sărăcia tot mai mare a aspectului său exterior, el coboară la un nivel social inferior - amestecându-se cu o clasă de oameni care îi otrăvesc mintea, pe lângă suferința fizică. Apoi nu are unde să doarmă, iar dacă acest lucru se întâmplă iarna - ceea ce se întâmplă foarte des - este într-o situație disperată. În cele din urmă își găsește de lucru. Dar vechea poveste se repetă. Pentru a doua oară, se întâmplă același lucru. Apoi a treia oară - de acum, probabil mult mai rău. Încetul cu încetul, el devine indiferent la această nesiguranță permanentă. În cele din urmă se obișnuiește cu repetiția.

Astfel, chiar și un om care în mod normal este harnic devine neglijent în întreaga sa atitudine față de viață. Treptat, el devine o unealtă în mâinile unor oameni fără scrupule, care îl exploatează în folosul lor. El a fost atât de des șomer, fără să aibă vreo vină, încât acum nu-i mai pasă dacă greva la care se alătură este pentru a-și asigura drepturile economice sau vizează distrugerea statului, a ordinii sociale sau chiar a culturii în general. Nu-i place să facă grevă, dar se alătură oricum, din pură indiferență.

Am văzut acest proces desfășurându-se în fața ochilor mei de mii de ori. Și cu cât îl observam mai mult timp, cu atât mai mult ajungeam să urăsc acel oraș gigantic care atrage cu lăcomie oamenii în inima sa, pentru a-i zdrobi fără milă în cele din urmă.

Când au sosit, ei încă aparțineau poporului lor; dacă rămâneau, această legătură era ruptă.

Și eu am fost atât de zdruncinat de viața din metropolă, încât am simțit eu însumi acțiunea acestei soarte și am simțit efectele ei asupra propriului meu suflet. Un lucru s-a evidențiat clar în fața ochilor mei: Schimbările bruște de la muncă la trândăvie, și invers, erau cele care contau. Fluctuațiile constante ale câștigurilor și ale cheltuielilor au distrus în cele din urmă simțul economisirii pentru mulți oameni, precum și obiceiul de a controla cheltuielile într-un mod inteligent.

Organismul se adaptează treptat la a mânca bine în vremuri bune și la a flămânzi în vremuri grele.

Într-adevăr, foametea distruge sentimentul de a cheltui în mod normal în vremuri bune, când cineva este din nou angajat. Motivul este că suferința pe care trebuie să o îndure șomerul trebuie să fie compensată psihologic printr-un miraj mental persistent, în care acesta își imaginează că mănâncă din nou bine. Iar acest vis se transformă într-o obsesie atât de mare încât devine un impuls morbid de a se lepăda de orice reținere de sine atunci când revin munca și salariul. Prin urmare, în momentul în care se găsește un nou loc de muncă, își pierde controlul și începe să cheltuiască de parcă nu ar exista ziua de mâine. Acest lucru dă peste cap chiar și micul buget săptămânal, pentru că cheltuielile devin iraționale. Când se întâmplă pentru prima dată un astfel de lucru, câștigurile vor dura poate cinci zile în loc de șapte. Mai târziu, acestea durează doar trei zile. Dacă obiceiul persistă, câștigurile vor dura abia o zi. Și, în cele din urmă, vor dispărea într-o noapte.

Adesea, acasă sunt soția și copiii. Și, în multe cazuri, se întâmplă ca și ei să fie afectați de un astfel de mod de viață - mai ales dacă soțul este bun cu ei și vrea să facă tot ce poate pentru ei și îi iubește în felul său. Apoi, câștigurile săptămânii sunt cheltuite în două sau trei zile. Familia mănâncă și bea împreună atât timp cât durează banii, dar la sfârșitul săptămânii se înfometează. Atunci soția se plimbă prin cartier, se împrumută puțin și face mici datorii la negustori în încercarea de a ajunge la sfârșitul săptămânii. Masa lor de prânz este săracă și, adesea, inexistentă. Așteaptă ziua de salariu care va veni, discutând și făcând planuri; și, în timp ce sunt flămânzi, visează la fericirea care va veni.

Și astfel, micuții se familiarizează cu suferința încă de la începutul vieții lor.

Dar răul culminează atunci când soțul își vede de drumul lui de la început, iar soția protestează, pur și simplu din dragoste pentru copii. Atunci apar certurile și sentimentele rele. Soțul începe să bea și se înstrăinează de soția sa. Acum se îmbată în fiecare sâmbătă. Luptând pentru propria existență și pentru cea a copiilor, soția îl cicălește, din fabrică în tavernă, pentru a obține de la el câțiva bănuți în ziua de salariu. Apoi, când, în sfârșit, se întoarce acasă - poate duminică sau chiar luni, după ce și-a cheltuit și ultimul ban - urmează scene patetice, care strigă după mila lui Dumnezeu.

De fapt, am trăit această experiență de sute de ori. La început am fost

dezgustat și indignat. Mai târziu, am ajuns să recunosc întreaga tragedie a nenorocirii lor și să înțeleg cauzele profunde ale acesteia. Erau victimele nefericite ale unor condiții nefaste.

Condițiile de locuit erau foarte proaste la acea vreme. Muncitorii Vienezi trăiau într-o mizerie cumplită. Chiar și astăzi, mă cutremur când mă gândesc la vizuinile mizerabile în care trăiau oamenii, la adăposturile de noapte și la mahalalele și la toate scenele sordide de gunoaie, mizerie respingătoare și altele mai rele.

Imaginați-vă ce se va întâmpla într-o zi, când masele de sclavi eliberați ies din aceste bârloguri ale mizeriei, năpustindu-se asupra semenilor lor neștiutori!

Pentru că această altă lume este într-adevăr inconștientă.

Ei au permis fără să se gândească la aceste lucruri, fără să le pese și chiar fără să bănuiască faptul că, mai devreme sau mai târziu, destinul se va răzbuna - dacă nu este potolit la timp.

Astăzi îi mulțumesc din suflet Providenței că m-a trimis la o astfel de școală. Acolo, nu puteam refuza să mă interesez de chestiuni care nu-mi făceau plăcere. Această școală m-a învățat curând o lecție profundă. Pentru a nu dispera complet de oamenii cu care am trăit, a trebuit să separ aparențele exterioare ale vieții lor de motivele pentru care au evoluat în acel mod. Atunci puteam să suport totul fără să mă descurajez. Cei care au ieșit din toate aceste nenorociri și mizerii, din această murdărie și degradare exterioară, nu erau ființe umane ca atare, ci mai degrabă rezultatele deplorabile ale unor legi deplorabile. În propria mea viață, greutăți similare m-au împiedicat să cedez unui sentimentalism plin de milă la vederea acestor produse degradate ale acestui proces de dezvoltare.

Nu, nu acesta este modul de a înțelege aceste lucruri.

2.7 CALEA SPRE ÎMBUNĂTĂȚIRE

Încă de pe atunci, am văzut că există o metodă dublă prin care condițiile pot fi îmbunătățite:

În primul rând: Crearea unor condiții fundamentale mai bune de dezvoltare socială prin stabilirea unui sentiment profund de responsabilitate socială. În al doilea rând: să combinăm acest sentiment cu o hotărâre necruțătoare de a elimina toate tumorile incurabile.

Așa cum natura își concentrează cea mai mare atenție nu asupra menținerii a ceea ce există deja, ci asupra reproducerii selective a urmașilor, la fel se întâmplă și în viața umană. Viața este mai puțin o chestiune de îmbunătățire artificială a generației existente - ceea ce, din cauza caracteristicilor umane, este imposibil în 99 la sută din timp - și mai mult o chestiune de asigurare de la bun început a unui drum mai bun pentru dezvoltarea viitoare.

În timpul luptei mele pentru existență la Viena, am perceput clar că scopul oricărei activități sociale nu trebuie să fie niciodată doar ajutorul caritabil, care este ridicol și inutil. Mai degrabă, trebuie să fie un mijloc de a găsi o modalitate de a elimina deficiențele fundamentale din viața noastră economică și culturală - deficiențe care duc în mod necesar la degradarea individului sau cel puțin îl conduc spre o astfel de degradare.

Dificultatea de a folosi toate mijloacele, chiar și cele mai drastice, împotriva celor care pun în pericol statul se datorează în mare parte unei atitudini de incertitudine în a decide asupra motivelor și cauzelor interne ale acestui fenomen contemporan.

Această incertitudine se bazează exclusiv pe sentimentul de vinovăție pe care fiecare individ îl simte pentru că a permis această tragedie a degradării. Acest sentiment paralizează orice efort de a lua o decizie fermă de a acționa. Pentru că oscilează, acești oameni sunt timizi și timorați în a pune în aplicare chiar și măsurile indispensabile pentru autoconservare.

Atunci când individul nu mai este împovărat de propriul sentiment de vinovăție, atunci și numai atunci va avea puterea interioară și forța exterioară de a tăia fără milă creșterea parazitului și de a smulge buruienile.

Dar pentru că statul Austriac nu avea aproape niciun simț al drepturilor sociale sau al legislației sociale, incapacitatea sa de a combate aceste tumori malefice era evidentă.

2.8 LIPSA DE "MÂNDRIE NAȚIONALĂ"

Nu știu ce m-a îngrozit mai mult la acea vreme: mizeria economică a celor care îmi erau atunci tovarăși, obiceiurile și moravurile lor grosolane sau nivelul scăzut al dezvoltării lor intelectuale.

Burghezia noastră se revoltă adesea de indignare morală atunci când

aude din gura unui vagabond jalnic că pentru el este același lucru, indiferent dacă este German sau nu, și că se va găsi acasă oriunde va găsi suficient pentru a se întreține.

Aceștia protestează vehement împotriva unei astfel de lipse de "mândrie națională" și își exprimă cu tărie oroarea față de astfel de sentimente.

Dar câți oameni se întreabă cu adevărat, cum se face că propriile sentimente sunt mai bune?

Câți dintre ei înțeleg că mândria lor naturală de a fi membri ai unei națiuni favorizate provine din numeroasele ocazii pe care le-au întâlnit și care le amintesc de măreția Patriei și a națiunii în toate sferele vieții artistice și culturale?

Câți dintre ei își dau seama că mândria față de Patrie depinde în mare măsură de cunoașterea măreției sale în toate aceste domenii?

Se gândesc oare cercurile noastre burgheze ce parte ridicol de mică are "poporul" în ceea ce privește cunoașterea, care este o condiție necesară pentru sentimentul de mândrie față de propria patrie?

Nu se poate obiecta aici că în alte țări există condiții similare și că, cu toate acestea, clasele muncitoare din acele țări au rămas patriotice. Chiar dacă ar fi așa, nu ar fi o scuză pentru atitudinea noastră neglijentă. Dar nu este așa. Ceea ce noi numim educație "șovinistă" - în cazul poporului Francez, de exemplu - nu este decât accentul extrem de mare pus pe măreția Franței în toate sferele culturii sau, cum spun Francezii, a civilizației. Băiatul Francez nu este educat pe principii pur obiective. Ori de câte ori este vorba de importanța măreției politice și culturale a țării sale, el este învățat în cel mai subiectiv mod pe care și-l poate imagina cineva.

Această educație trebuie să se limiteze întotdeauna la idei generale într-o perspectivă largă. Acestea ar trebui să fie adânc întipărite, prin repetare constantă dacă este necesar, în memoria și sentimentele oamenilor.

În cazul nostru, însă, nu ne facem vinovați doar de păcate negative de omisiune, ci și de pervertirea pozitivă a puținelor cunoștințe pe care unii au avut norocul să le învețe la școală. Șobolanii care ne otrăvesc corpul-politic devorează din inimile și din memoria maselor largi chiar și puținul rămas din suferință și mizerie.

2.9 CALVARUL COPILULUI DE MUNCITOR

Imaginați-vă următoarea scenă:

Există un apartament în pivniță, iar această locuință este formată din două camere umede. În aceste camere locuiesc un muncitor și familia sa - șapte persoane în total. Să presupunem că unul dintre copii este un băiat de 3 ani. Aceasta este vârsta la care copiii devin pentru prima dată conștienți de impresiile pe care le primesc. În cazul persoanelor foarte înzestrate, urmele acestor impresii timpurii supraviețuiesc până la bătrânețe.

În prezent, îngustimea și aglomerația din aceste spații de locuit nu sunt favorabile unor relații familiale plăcute. Apar astfel certuri și crize de mânie reciprocă. Cu greu se poate spune că acești oameni trăiesc unii cu alții, ci mai degrabă unii peste alții. Micile neînțelegeri, care ar dispărea într-o casă familială spațioasă, devin aici sursa unor dispute cronice. În ceea ce-i privește pe copii, situația este tolerabilă dintr-un anumit punct de vedere. În astfel de condiții, ei se ceartă în permanență între ei, dar certurile sunt repede și în întregime uitate. Dar atunci când părinții se ceartă la nesfârșit, certurile zilnice coboară la un nivel inimaginabil. Astfel de experiențe au în cele din urmă un efect asupra copiilor. Trebuie să trăiești cu adevărat un astfel de mediu pentru a-ți imagina cu adevărat rezultatele acestor recriminări reciproce - ca atunci când tatăl o agresează fizic pe mamă și o abuzează într-un acces de furie la beție.

La vârsta de șase ani, copilul nu mai poate ignora aceste detalii sordide, pe care chiar și un adult le-ar găsi revoltătoare. Infectat cu otravă morală, subnutrit corporal și cu capul plin de păduchi, tânărul "cetățean" merge la școala primară. Cu greu, abia învață să citească și să scrie. Nu există nicio posibilitate de a învăța vreo lecție acasă. Dimpotrivă. Tatăl și mama înșiși vorbesc de rău despre învățător și despre școală în fața copiilor și sunt mult mai înclinați să insulte profesorii decât să-și pună copilul pe genunchi și să-i bage mințile în cap. Ceea ce aude copilul acasă nu face decât să-i diminueze respectul față de concetățenii săi. Nu se spune nimic bun despre natura umană în ansamblul ei, iar fiecare instituție, de la școală la guvern, este înjurată. Fie că se vorbește despre religie și morală, fie că se vorbește despre stat și ordinea socială, este același lucru; totul este denigrat.

Când tânărul părăsește școala primară la vârsta de 14 ani, ar fi greu de spus care sunt trăsăturile cele mai frapante ale caracterului său: o

incredibilă ignoranță cu privire la cunoașterea reală, sau o obrăznicie cinică combinată cu o atitudine negativă față de moralitate. Pentru cineva de o vârstă atât de fragedă, este suficient pentru a-ți face părul măciucă.

2.10 TÂNĂRUL DISPREȚUITOR AL AUTORITĂȚII

Ce poziție în viață poate ocupa o astfel de persoană, pentru care nimic nu este sacru și care nu a experimentat niciodată ceva nobil - dimpotrivă, care a cunoscut îndeaproape cel mai josnic tip de existență umană?

Acest copil de 3 ani a devenit un tânăr de 15 ani care disprețuiește autoritatea. A făcut cunoștință doar cu murdăria și josnicia morală, cu excepția a tot ceea ce ar putea să-i stimuleze gândirea spre lucruri mai înalte.

Și acum acest tânăr intră în școala vieții.

El duce același tip de viață pe care tatăl său i l-a dat ca exemplu în copilărie. Se învârte în jurul celor care vin pe stradă și vine acasă la orice oră. Din când în când o bate chiar și pe biata lui mamă. Îl blestemă pe Dumnezeu și lumea, iar în cele din urmă ajunge într-un centru de corecție pentru minori. Și acolo primește lustrul final.

Iar contemporanii săi burghezi sunt uimiți de lipsa de "entuziasm patriotic" de care dă dovadă acest tânăr "cetățean".

Zi de zi, cu toții sunt martori ai fenomenului de răspândire a otrăvii în rândul oamenilor, prin folosirea teatrului și a cinematografului, a jurnalismului murdar și a cărților obscene. Și totuși, ei sunt uimiți de "standardele morale" deplorabile și de "indiferența națională" a maselor. Ca și cum cinematograful de gunoi, presa murdară și altele asemenea ar putea transmite cunoștințe despre măreția țării cuiva - cu totul în afara educației anterioare a individului.

Atunci am ajuns să înțeleg, rapid și profund, ceea ce nu am conștientizat niciodată înainte. A fost următorul lucru:

Problema "naționalizării" unui popor este, în primul rând, aceea de a crea condiții sociale sănătoase care să ofere terenul necesar pentru educația individului. Căci numai atunci când educația familială și educația școlară vor fi transmis individului cunoștințe culturale și economice și, mai ales, un sentiment de măreție politică a propriei sale țări - numai atunci el va putea să se simtă mândru că este cetățean. Eu

pot lupta doar pentru ceva ce iubesc. Pot iubi doar ceea ce respect. Iar pentru a respecta ceva, trebuie să am cel puțin o anumită cunoaștere a acelui lucru.

2.11 ARHITECT ȘI PICTOR DE ACUARELE

De îndată ce mi s-a trezit interesul pentru problemele sociale, am început să le studiez în mod fundamental. Astfel, mi s-a dezvăluit o lume nouă și necunoscută până atunci.

În anii 1909-1910, mi-am îmbunătățit atât de mult poziția încât nu mai trebuia să-mi câștig pâinea de zi cu zi ca muncitor manual. Acum lucram în mod independent ca desenator și pictor în acuarelă. Această carieră a fost într-adevăr una slabă, cel puțin în ceea ce privește veniturile. Abia dacă aveam suficient pentru a satisface necesitățile vieții. Cu toate acestea, a fost interesant pentru mine, în lumina profesiei la care aspiram.

În plus, seara, când veneam acasă, nu mai eram obosit ca înainte, când nu puteam să arunc o privire la o carte fără să adorm aproape imediat. Munca mea actuală era, așadar, aliniată cu viitoarea mea profesie. În plus, eram stăpân pe timpul meu și puteam să-mi distribui orele de lucru mai bine acum decât înainte.
Am pictat pentru a-mi câștiga existența și am studiat de plăcere.

Astfel, am reușit să dobândesc cunoștințe teoretice despre problema socială, ceea ce a fost o completare necesară la ceea ce învățam prin experiența zilnică. Am studiat toate cărțile pe care le-am putut găsi și care tratau această problemă și am reflectat profund la ceea ce am citit.

Cred că cei din jurul meu mă considerau o persoană excentrică.

În afară de interesul meu pentru problema socială, m-am dedicat cu entuziasm studiului arhitecturii. Alături de muzică, am considerat-o regina artelor. Era o plăcere, nu o muncă, să o studiez. Puteam să citesc sau să desenez până târziu în noapte fără să obosesc vreodată. Și am devenit din ce în ce mai încrezător că visul meu al unui viitor strălucit se va împlini, chiar dacă ar trebui să aștept ani de zile pentru a-l obține. Eram ferm convins că într-o zi îmi voi face un nume ca arhitect.

Faptul că, pe lângă studiile mele profesionale, mă interesam foarte mult de tot ceea ce era politic nu părea să fie deosebit de important. Dimpotrivă - am privit acest interes practic pentru politică ca pe o

datorie evidentă a oricărui om care gândește. Cei care nu au nicio înțelegere a lumii politice din jurul lor nu au dreptul să critice sau să se plângă.

Prin urmare, am continuat să citesc și să studiez intensiv politica.

2.12 ARTA DE A CITI

Cu toate acestea, cititul a avut pentru mine o semnificație diferită de cea pe care o are pentru majoritatea așa-numiților noștri "intelectuali".

Cunosc oameni care citesc la nesfârșit, carte după carte, din scoarță în scoarță, și totuși nu i-aș numi "bine citiți". Bineînțeles că "știu" o cantitate imensă de lucruri; dar creierul lor pare incapabil să cerne și să organizeze informațiile pe care le-au dobândit. Ei nu au capacitatea de a distinge între ceea ce este util și ceea ce este inutil. Ei pot reține primele în minte și, dacă este posibil, trec peste cele din urmă în timp ce le citesc - iar dacă nu este posibil, le aruncă peste bord ca balast inutil.

Lectura nu este un scop în sine, ci un mijloc pentru atingerea unui scop. Scopul său principal este de a contribui la completarea cadrului care cuprinde talentele și abilitățile fiecărei persoane. Astfel, fiecare își dobândește pentru sine instrumentele și materialele necesare pentru îndeplinirea muncii sale de o viață - indiferent dacă aceasta este sarcina elementară de a-și câștiga pâinea zilnică sau o vocație care răspunde unor aspirații umane mai înalte. Acesta este primul scop al lecturii. Iar cel de-al doilea scop este acela de a oferi o viziune generală asupra lumii.

În ambele cazuri, însă, informațiile dobândite prin lectură nu trebuie să fie stocate în memorie, corespunzând capitolelor succesive ale cărții. Dimpotrivă, fiecare mică bucățică de cunoaștere astfel dobândită trebuie tratată ca și cum ar fi o piatră care urmează să fie inserată într-un mozaic, astfel încât să își găsească locul potrivit printre toate celelalte elemente care formează o viziune generală asupra lumii în mintea cititorului. În caz contrar, nu se va obține decât un amalgam confuz de noțiuni haotice din toată această lectură. Această amestecătură nu este doar inutilă, ci tinde să îl facă pe nefericitul posesor al ei să devină îngâmfat. El crede cu seriozitate că este bine educat și că înțelege ceva din viață. El crede că a dobândit cunoștințe, în timp ce adevărul este că fiecare creștere a acestor "cunoștințe" îl îndepărtează tot mai mult de viața reală - până când, în cele din urmă,

ajunge fie într-un sanatoriu, fie în parlament.

O astfel de persoană nu reușește niciodată să facă uz practic de cunoștințele sale atunci când momentul o cere. Echipamentul său mental nu este organizat pentru a face față cerințelor vieții de zi cu zi. Cunoștințele sale sunt stocate în creierul său ca o transcriere literală a cărților pe care le-a citit și în ordinea în care le-a citit. Iar dacă într-o zi Soarta îl va chema să își folosească cunoștințele din cărți, va trebui să îi dea titlul și numărul paginii - altfel nu va putea niciodată să își amintească informațiile necesare. Dar dacă pagina nu este menționată în momentul critic, băiatul inteligent se va afla într-o stare de jenă fără speranță. Foarte agitat, el caută cazuri comparabile și este aproape sigur că, în cele din urmă, va livra rețeta greșită.

Dacă aceasta este o descriere incorectă, atunci cum putem explica realizările politice ale eroilor noștri parlamentari, care ocupă cele mai înalte poziții în guvern? În caz contrar, ar trebui să atribuim acțiunile lor răutății și șicanelor, mai degrabă decât patologiei.

Pe de altă parte, cel care și-a cultivat arta lecturii va percepe instantaneu, într-o carte, într-un jurnal sau într-o broșură, ceea ce trebuie reținut - fie pentru că răspunde nevoilor proprii, fie pentru că are valoare în general. Ceea ce află astfel este încorporat în imaginea sa mentală despre o problemă sau un lucru, corectând-o sau lărgind-o și mai mult, astfel încât devine mai exactă și mai precisă. Dacă o problemă practică necesită brusc o examinare sau o soluție, memoria va selecta imediat informația potrivită din masa dobândită în urma anilor de lectură. Memoria va pune, de asemenea, aceste informații în slujba puterii de judecată, astfel încât să obțină o nouă și mai clară viziune asupra problemei în cauză sau să producă o soluție definitivă.

Numai astfel cititul poate avea un sens sau un scop.

De exemplu, un vorbitor care nu are la îndemână sursele de informații necesare pentru a trata corect subiectul nu își poate apăra opiniile în fața unui adversar, chiar dacă aceste opinii sunt perfect solide și adevărate. În orice discuție, memoria îl va abandona. El nu poate invoca argumente pentru a-și susține afirmațiile sau pentru a-și respinge adversarul. Atâta timp cât vorbitorul nu trebuie să se apere decât pe sine, situația nu este gravă; dar răul apare atunci când Soarta îl pune la conducerea unui stat pe un astfel de atotștiutor care, în realitate, nu știe nimic.

Încă din prima tinerețe am încercat să citesc cărțile în mod corect și

am avut norocul de a avea o memorie bună și o inteligență care să mă ajute. Din acest punct de vedere, perioada petrecută la Viena a fost deosebit de utilă și profitabilă. Experiențele mele din viața cotidiană de acolo au fost un stimulent constant pentru a studia cele mai variate probleme în moduri noi. În măsura în care am fost în măsură să pun teoria la testul realității - și realitatea la testul teoriei - am fost protejat, pe de o parte, de pericolul teoretizării pedante și, pe de altă parte, de a fi prea impresionat de aspectele superficiale ale realității.

Experiența vieții de zi cu zi din acea perioadă m-a obligat să fac un studiu teoretic fundamental al celor mai importante două chestiuni - în afară de cea socială.

Este imposibil de spus când aș fi putut să încep să studiez în profunzime doctrina și caracteristicile marxismului, dacă nu m-aș fi izbit frontal de această problemă!

2.13 DEMOCRAȚIA SOCIALĂ

Ceea ce știam despre social-democrație[11] în tinerețe era foarte puțin și, în mare parte, greșit.

Faptul că a condus lupta pentru sufragiu universal și vot secret mi-a dat o satisfacție interioară. Apoi am gândit că acest lucru va slăbi regimul Habsburgic, pe care îl detestam atât de mult. Eram convins că, chiar dacă ar sacrifica elementul German, statul Dunărean nu ar mai putea continua să existe. Chiar și cu prețul unei slavizări treptate a Germanilor Austrieci, statul nu va deveni astfel un imperiu durabil. Acest lucru se datora faptului că era foarte îndoielnic dacă și în ce măsură Slavii posedau capacitatea necesară pentru o politică constructivă. Prin urmare, am salutat orice mișcare care ar putea duce la destrămarea definitivă a acelui stat imposibil - unul care a condamnat la moarte 10 milioane de Germani. Cu cât acest Babel al limbilor producea mai multă discordie și dezordine, chiar și în parlament, cu atât se apropia ora dizolvării acestui imperiu babilonian. Asta ar însemna eliberarea poporului meu German și Austriac. Numai atunci ar fi posibil ca ei să se reunească cu patria mamă.

Prin urmare, nu am avut niciun sentiment de antipatie față de politica

[11] Denumit în mod oficial Partidul *Social-Democrat al* Muncitorilor din Austria (*Sozialdemokratische Arbeiterpartei Osterreichs*) sau SDAPÖ. Partidul a fost fondat în 1889 de un medic evreu, Victor Adler (1852-1918). Încă de la început, a fost aliat marxismului.

actuală a social-democraților. Faptul că scopul său declarat era de a ridica nivelul clasei muncitoare - ceea ce, în ignoranța mea, am crezut în mod prostesc - a fost un alt factor care a vorbit mai degrabă în favoarea social-democrației decât împotriva ei. Dar ceea ce m-a respins cel mai mult a fost atitudinea sa ostilă față de lupta pentru păstrarea Germanismului în Austria. De asemenea, lamentabilă a fost curtarea sa de către "tovarășii Slavi" - care au salutat această evoluție doar atât timp cât existau avantaje practice. În rest, Slavii au păstrat o rezervare arogantă; acest lucru le-a oferit cerșetorilor lingușitori ceea ce li se cuvenea.

Astfel, la vârsta de 17 ani, cuvântul "marxism" îmi era foarte puțin cunoscut, în timp ce "social-democrația" și "socialismul" erau pentru mine sinonime. A fost nevoie de o lovitură bruscă din mâna destinului pentru a-mi deschide ochii asupra naturii acestei trădări fără egal a umanității.

Până atunci, cunoștințele mele cu Partidul Social-Democrat au fost doar cele de simplu spectator la unele dintre adunările lor de masă. Nu aveam nici cea mai mică idee despre învățăturile social-democrate sau despre mentalitatea partizanilor săi . Dintr-o dată, am fost pus față în față cu produsele învățăturii lor și cu ceea ce ei numeau *Weltanschauung*, sau viziunea lor asupra lumii. Astfel, câteva luni mi-au fost suficiente pentru a afla ceva ce, în alte circumstanțe, ar fi necesitat zeci de ani de studiu - și anume că, sub mantia virtuții sociale și a iubirii aproapelui, o adevărată ciumă se răspândea peste tot și că, dacă această molimă nu va fi eradicată imediat, ar putea duce la sfârșitul rasei umane pe acest pământ.

Primul meu contact cu social-democrații a avut loc în timp ce lucram în domeniul construcțiilor.

Încă de la început, nu a fost prea plăcut pentru mine. Hainele mele erau încă destul de decente; eram prudent în vorbire și rezervat în maniere. Eram atât de ocupat să mă gândesc la soarta mea prezentă și la posibilitățile viitoare, încât mă interesam prea puțin de împrejurimile mele imediate. Căutam să muncesc pentru a mânca și, de asemenea, pentru a progresa în studiile mele - chiar dacă acest lucru era lent. Poate că nu m-aș fi deranjat niciodată să mă interesez de ceea ce mă înconjoară, dacă nu ar fi fost faptul că, în a treia sau a patra zi, a avut loc un eveniment care m-a forțat să iau o poziție definitivă. Mi s-a ordonat să mă înscriu în sindicat.

La acea vreme, nu știam nimic despre ei. Nu avusesem ocazia să-mi formez o opinie despre valoarea lor, oricare ar fi ea. Dar când mi s-a spus că trebuie să mă înscriu în sindicat, am refuzat. Motivele pe care le-am invocat au fost pur și simplu faptul că nu știam nimic despre această chestiune și că, în orice caz, nu mi-aș permite să fiu forțat să fac ceva. Probabil că primul motiv m-a salvat de la a fi dat afară imediat. Probabil că s-au gândit că aș putea fi "convertit" în câteva zile și că aș putea deveni mai docil. Dar dacă au crezut asta, s-au înșelat profund. După două săptămâni, mi s-a părut cu totul imposibil de contemplat, chiar dacă aș fi fost dispus să mă alătur la început. În timpul celor 14 zile, am ajuns să-mi cunosc mai bine colegii de muncă; și nicio putere din lume nu m-ar fi putut forța să mă alătur unei organizații ai cărei reprezentanți se arătaseră între timp într-o lumină atât de proastă.

În primele zile, mi s-a trezit resentimentul.

La prânz, unii dintre muncitori se îndreptau spre cea mai apropiată tavernă, în timp ce ceilalți rămâneau în incinta clădirii și luau masa de prânz; în majoritatea cazurilor, aceasta era foarte slabă. Aceștia erau bărbați căsătoriți, ale căror soții le aduceau supă în boluri patetice. La sfârșitul săptămânii, s-a înregistrat o creștere treptată a numărului celor care au rămas să mănânce în incintă. Am înțeles mai târziu motivul pentru acest lucru. Cu aceste ocazii, se vorbea despre politică.

Mi-am băut laptele și mi-am mâncat bucățica de pâine undeva în lateral, în timp ce fie îmi studiam cu prudență mediul înconjurător, fie reflectam asupra propriei mele soarte aspră. Cu toate acestea, am auzit mai mult decât suficient. Și de multe ori mă gândeam că o parte din ceea ce spuneau era destinat urechilor mele, în speranța de a mă atrage. Dar tot ceea ce auzeam mă înfuria. Totul era denigrat: națiunea, pentru că era o invenție a clasei "capitaliste" - de câte ori a trebuit să aud această expresie!; patria, pentru că era un instrument în mâinile burgheziei pentru exploatarea maselor muncitoare; autoritatea legii, pentru că era un mijloc de asuprire a proletariatului; religia, ca mijloc de dopaj al oamenilor, pentru a-i exploata ulterior; și moralitatea, ca o insignă de docilitate stupidă și omenoasă. Nu exista nimic pe care să nu-l târască prin noroi.

La început am rămas tăcut, dar asta nu a durat prea mult. Apoi am început să iau parte la discuție și să răspund la afirmațiile lor. Am recunoscut, însă, că acest lucru era sortit eșecului, atâta timp cât nu aveam cel puțin o anumită cantitate de informații certe cu privire la

întrebările care erau discutate. Așa că am decis să examinez sursele din care pretindeau că și-au extras așa-zisa înțelepciune. Am studiat carte după carte, pamflet după pamflet.

Între timp, am continuat să ne certăm între noi. În fiecare zi deveneam mai bine informat decât adversarii mei . Apoi a venit o zi în care cel mai înfricoșător dintre adversarii mei a recurs la arma care triumfă cel mai ușor asupra rațiunii: teroarea și violența. Unii dintre liderii dintre adversarii mei mi-au ordonat să părăsesc clădirea sau să fiu aruncat de pe schelă. Cum eram singur, nu puteam opune rezistență fizică; așa că am ales prima opțiune și am plecat - dar mai bogat prin experiență.

Am plecat plin de dezgust. Dar, în același timp, am fost atât de profund afectat încât mi-a fost imposibil să ignor întreaga situație și să nu mă mai gândesc la ea. Când furia mea a început să se calmeze, spiritul meu de încăpățânare a luat controlul și am decis că mă voi întoarce din nou la muncă în construcții, cu orice preţ. Această decizie a devenit cu atât mai puternică câteva săptămâni mai târziu, când puținele mele economii s-au epuizat și foamea m-a strâns încă o dată în brațele sale nemiloase. Nu aveam alternativă. Am găsit din nou de lucru, dar în curând a trebuit să plec din aceleași motive ca și înainte.

Apoi m-am întrebat: Sunt acești oameni demni de a aparţine unui popor mare?

Întrebarea a fost profund tulburătoare. Dacă răspunsul era "Da", atunci lupta pentru apărarea propriei naționalități nu prea merită toată durerea și sacrificiul pe care le cerem de la cei mai buni oameni ai noștri, dacă este doar în interesul unei astfel de gunoaie. Pe de altă parte, dacă răspunsul era "Nu", atunci suntem o națiune de oameni jalnici.

În acele zile de angoasă mentală și reflecție profundă, mi-am imaginat o masă tot mai mare de oameni care nu mai puteau fi considerați ca aparținând propriei națiuni.

2.14 PRESA SOCIAL-DEMOCRATĂ

Un sentiment cu totul diferit câteva zile mai târziu, când am privit coloanele nesfârșite, cu patru rânduri de muncitori Vienezi care defilau la o demonstrație de masă! Am rămas uimit timp de aproape două ore, privind cum acel uriaș balaur uman se desfășura încet în fața mea.

Când, în cele din urmă, am părăsit piața și m-am îndreptat spre casă, m-am simțit consternat și deprimat.

Pe drum, am observat *Arbeiter-Zeitung* (Jurnalul Muncitorilor) într-un magazin de tutun. Acesta era principalul organ de presă al vechii social-democrații Austriece. Era disponibil și într-o cafenea ieftină pe care obișnuiam să o frecventez și unde mă duceam adesea să citesc ziarele. Dar înainte nu mă puteam hotărî să mă uit la acel obiect nenorocit mai mult de două minute; tot tonul lui mă înfuria. Deprimat de demonstrația pe care tocmai o văzusem, o voce interioară m-a îndemnat să cumpăr ziarul din acel magazin de tutun și să-l citesc până la capăt. Așa că l-am adus acasă și mi-am petrecut întreaga seară citindu-l - în ciuda furiei tot mai mari provocate de o revărsare neîncetată de minciuni.

Acum am descoperit că, în cotidianele social-democrate, puteam studia natura interioară a procesului lor de gândire mult mai bine decât în toată literatura lor teoretică.

Și ce diferență izbitoare era între cele două! În textul literar care se ocupa de teoria social-democrației, exista o etalare de frazeologie înaltă despre libertate, demnitate umană și frumusețe. Totul a fost promovat cu un aer de înțelepciune profundă și de asigurare profetică calmă - o sclipire de cuvinte țesută meticulos pentru a uimi și a induce în eroare cititorul. Pe de altă parte, presa cotidiană a susținut această nouă doctrină a răscumpărării umane în modul cel mai brutal. Niciun mijloc nu era prea crud, cu condiția să poată fi exploatat în campania de defăimare.

Acești jurnaliști erau experți în arta înșelăciunii și a răstălmăcirii faptelor. Literatura teoretică era destinată "intelectualilor" din clasa mijlocie și superioară, în timp ce ziarul era destinat maselor.

Cercetarea cărților și a ziarelor și studierea învățăturilor social-democrației m-au adus înapoi la poporul meu.

Și astfel, ceea ce la început părea o prăpastie de nepătruns a devenit prilej pentru o iubire mai mare.

Înțelegând cum funcționează acest sistem colosal de otrăvire a minții populare, numai un prost ar putea da vina pe victime. În anii care au urmat, am devenit mai independent și, pe măsură ce am făcut acest lucru, am devenit mai capabil să înțeleg mai bine cauza interioară a succesului acestei evanghelii social-democrate. Acum înțelegeam sensul și scopul acelor ordine brutale de a citi numai cărți și ziare

"roșii" și de a participa numai la întâlniri "roșii".

În lumina crudă a realității, am văzut consecințele inevitabile ale acestei învățături intolerante. Psihicul maselor nu este receptiv la nimic lipsit de curaj și slab.

Există femei a căror sensibilitate interioară nu este influențată de raționamente abstracte, ci este întotdeauna supusă influenței unei vagi dorințe emoționale de a avea puterea care le completează ființa și care ar prefera să se încline în fața bărbatului puternic decât să-l domine pe cel slab. În mod similar, masele îl preferă pe comandant în locul cerșetorului și sunt umplute de un sentiment de siguranță mai puternic de o învățătură fără rival decât de una care le oferă o alegere între mai multe. Ei au foarte puține idei despre cum să facă o astfel de alegere. Astfel, ei sunt predispuși să se simtă abandonați. Ei sunt la fel de inconștienți de terorismul lor spiritual nerușinat și de abuzul obraznic al libertății lor; nu au nici cea mai mică suspiciune față de nebunia interioară a întregii doctrine. Ei nu văd decât forța și brutalitatea nemiloasă a cuvintelor sale calculate, cărora se supun întotdeauna.

Dacă social-democrației i s-ar opune o învățătură mai adevărată, dar la fel de brutală, atunci această învățătură adevărată va învinge în cele din urmă - chiar dacă lupta poate fi cea mai acerbă.

2.15 TACTICI SOCIAL-DEMOCRATE

În mai puțin de doi ani, am dobândit o înțelegere clară a doctrinei și a tehnicii operaționale a social-democrației.

Am recunoscut infamul terorism mintal care se desfășoară împotriva burghezilor, care nu sunt nici morali, nici spirituali îndeajuns pentru a rezista la astfel de atacuri. Tactica social-democrației a constat în a deschide, la un anumit semnal, un adevărat atac de minciuni și calomnii împotriva celui pe care îl considerau cel mai puternic adversar al lor - până când nervii cedau și îl sacrificau pe cel atacat, doar în speranța de a fi lăsați să trăiască în pace.

Dar proștii nu au ajuns niciodată la pace.

Aceleași tactici sunt repetate din nou și din nou, până când frica acestor câini turbați le paralizează victimele.

Astfel, social-democrația a învățat valoarea forței și, din acest motiv, îi atacă mai ales pe cei care sunt mai puternici, ceea ce este foarte rar. Pe de altă parte, ea laudă orice slăbănog dintre adversarii săi, mai mult

sau mai puțin prudent, în funcție de măsura calităților sale mentale.

Ei se tem mai puțin de un om de geniu lipsit de voință decât de un caracter viguros cu o inteligență mediocră. În același timp, ei îi laudă foarte mult pe cei lipsiți de inteligență și de voință.

Social-democrații știu cum să creeze impresia că doar ei sunt protectorii păcii. În acest fel, acționând cu multă circumspecție, dar fără a-și pierde niciodată din vedere scopul final, ei cuceresc o poziție după alta - acum prin metode de intimidare tăcută, acum prin jaf în plină zi. Ei folosesc aceste tactici în momentele în care atenția publicului este îndreptată către alte probleme sau când publicul consideră că un incident este prea banal pentru a face scandal și a provoca astfel furia unui adversar feroce.

Aceste tactici se bazează pe o estimare precisă a slăbiciunilor umane; ele vor duce la succes, cu o certitudine aproape matematică, cu excepția cazului în care cealaltă parte învață și ea cum să lupte împotriva gazului toxic cu gaz toxic.

Naturilor mai slabe trebuie să li se spună că este vorba de "a fi sau a nu fi".

De asemenea, am ajuns să înțeleg că teroarea fizică are o semnificație atât pentru mase, cât și pentru individ.

Și aici socialiștii au calculat cu precizie efectul psihologic.

Teroarea în ateliere și fabrici, în sălile de adunare și la demonstrațiile de masă, va avea întotdeauna succes, atâta timp cât nu se va confrunta cu același tip de teroare într-o formă mai puternică.

În acest caz, partidul va striga cu siguranță "crimă sângeroasă". Va face apel la autoritatea statului, deși a respins-o anterior. Procedând astfel, scopul lor este de a spori confuzia generală, astfel încât să aibă o șansă mai mare de a-și atinge propriul obiectiv fără a fi observați. Ei vor căuta un idiot printre oficialii guvernamentali superiori, unul care speră să se înregimenteze cu ei și care va ajuta această ciumă a lumii să-și învingă adversarii. Impresia pe care astfel de tactici de succes o fac asupra minții maselor, fie că sunt susținători sau adversari, poate fi estimată doar de cineva care cunoaște mintea populară - practic, nu teoretic. Succesele astfel obținute sunt luate de social-democrați ca un simbol triumfător al corectitudinii propriei lor cauze. Pe de altă parte, adversarul învins foarte des își pierde încrederea în eficiența oricărei rezistențe ulterioare.

Cu cât înțelegeam mai bine metodele de teroare fizică folosite, cu atât

simpatizam mai mult cu mulțimea care a cedat în fața ei.

Acum sunt recunoscător pentru acea perioadă de suferință. Mi-a permis să mă gândesc din nou cu bunătate la propriul meu popor și mi-a permis să fac distincția între falșii lideri și victimele care au fost rătăcite.

Pe aceștia din urmă trebuie să-i privim ca pe niște simple victime. Tocmai am încercat să descriu câteva dintre trăsăturile mentale ale celor aflați pe cea mai joasă treaptă a scării sociale. Dar tabloul meu ar fi dezechilibrat dacă nu aș adăuga că, în mijlocul adâncurilor sociale, am găsit încă lumină. Am experimentat un spirit rar de sacrificiu de sine și de camaraderie loială printre acei oameni, care nu cereau prea mult de la viață și erau mulțumiți în mediul lor modest. Acest lucru era valabil mai ales pentru generația mai în vârstă de muncitori. Și, deși aceste calități dispăreau din generația tânără, din cauza influenței omniprezente a marelui oraș, totuși, chiar și printre ei, erau mulți care erau sănătoși la bază și care reușeau să se mențină necontaminați în mediul sordid al existenței lor zilnice.

Dacă acești oameni - care, în multe cazuri, erau integri și bine intenționați - au sprijinit politica dușmanului lor comun, a fost pentru că acești muncitori decenți nu au înțeles și nu au putut înțelege josnicia doctrinei predate de agitatorii socialiști. În plus, niciun alt sector al societății nu se îngrijora prea mult de clasele muncitoare. În cele din urmă, condițiile sociale erau de așa natură încât oameni care altfel ar fi acționat diferit au fost forțați să li se supună, chiar dacă la început fără să vrea. A venit ziua în care sărăcia a câștigat controlul și i-a împins pe acei muncitori în tabăra social-democrată.

2.16 PĂCATELE BURGHEZIEI

În multe ocazii, burghezia a luat o poziție clară chiar și împotriva celor mai rezonabile revendicări ale clasei muncitoare. O astfel de conduită era nechibzuită și chiar imorală; ea nu putea aduce niciun fel de câștig clasei burgheze. Rezultatul a fost că muncitorul cinstit a fost scos din organizația sindicală și tras în politică.

Milioane de muncitori au început cu siguranță cu ostilitate față de Partidul Social Democrat, dar apărarea lor a fost atacată în mod repetat și, în cele din urmă, au fost nevoiți să capituleze. Dar acest rezultat s-a datorat prostiei partidelor *burgheze,* care s-au opus oricărei revendicări

sociale formulate de clasa muncitoare. Tacticile liderilor burghezi au inclus: un refuz miop de a face un efort în vederea îmbunătățirii condițiilor de muncă; un refuz de a adopta o asigurare împotriva accidentelor pentru muncitorii din fabrici; un refuz de a interzice munca copiilor; și un refuz de a lua în considerare măsuri de protecție pentru muncitoare, în special pentru cele însărcinate. Acești lideri erau recunoscători pentru orice oportunitate pe care o puteau exploata pentru a forța masele să intre în plasa lor. Partidele noastre burgheze nu vor putea niciodată să repare daunele care au rezultat din aceste greșeli. Au semănat semințele urii atunci când s-au opus tuturor eforturilor de reformă socială. Și astfel au oferit, cel puțin aparent, motive pentru a justifica afirmația social-democraților că ei, singuri, au apărat interesele clasei muncitoare.

Iar acest lucru a devenit principalul motiv pentru justificarea existenței sindicatelor; astfel, acestea au devenit, din acel moment, principalul instrument de recrutare politică pentru creșterea rândurilor Partidului Social Democrat.

2.17 CHESTIUNEA SINDICALĂ

În timpul anilor petrecuți la Viena, am fost forțat - fie că mi-a plăcut sau nu - să iau poziție în privința sindicatelor.

Pentru că i-am văzut ca fiind inseparabili de Partidul Social Democrat, decizia mea a fost pripită - și greșită.

Le-am respins ca pe o chestiune de rutină.

Dar la această întrebare esențială, soarta a intervenit și mi-a dat o lecție. Ca urmare, mi-am schimbat opinia inițială.

Când aveam 20 de ani, am învățat să fac distincția între sindicate, pe de o parte, ca mijloc de apărare a drepturilor sociale ale angajaților și de luptă pentru condiții de viață mai bune și, pe de altă parte, ca instrument politic folosit de partid în lupta de clasă.

Social-democrații au înțeles importanța enormă a mișcării sindicale. Și-au însușit-o ca instrument și au folosit-o cu succes, în timp ce partidele burgheze nu au reușit să o înțeleagă și astfel și-au pierdut prestigiul politic. Ei au crezut că propria lor "respingere" arogantă va opri dezvoltarea logică a mișcării, forțând-o într-o poziție ilogică.

Dar este absurd și fals să spui că mișcarea sindicală este, în sine, ostilă națiunii. Dimpotrivă, este adevărat contrariul. Dacă activitățile

sindicatului sunt îndreptate spre îmbunătățirea condiției clasei muncitoare și au succes, aceste activități nu sunt împotriva Patriei sau a statului, ci sunt, în adevăratul sens al cuvântului, naționale. În acest fel, organizația sindicală contribuie la crearea condițiilor sociale indispensabile pentru un sistem general de educație națională. Ea merită o înaltă recunoaștere atunci când distruge germenii intelectuali și fizici ai bolii sociale și promovează astfel bunăstarea generală a națiunii.

Este de prisos să ne întrebăm dacă sindicatul este necesar.

Atâta timp cât există angajatori care nu au înțelegere socială și au idei greșite despre justiție și joc cinstit, nu este doar dreptul, ci și datoria angajaților lor - care sunt, la urma urmei, o parte integrantă a poporului nostru - să protejeze interesul public de lăcomia și iraționalitatea individuală. Salvgardarea loialității și a încrederii oamenilor este la fel de mult în interesul națiunii ca și protejarea sănătății publice.

Ambele sunt grav amenințate de angajatori dezonoranți, care nu sunt conștienți de datoria lor ca membri ai unei comunități naționale. Lăcomia lor personală sau cruditatea lor semănând semințele unor probleme viitoare.

Eliminarea cauzelor unei astfel de evoluții este cu adevărat un serviciu adus națiunii.

Nu trebuie să spunem că lucrătorul individual este întotdeauna liber să scape de consecințele unei nedreptăți percepute sau reale din partea unui angajator - cu alte cuvinte, că este liber să plece. Nu! Acest argument este doar un șiretlic pentru a distrage atenția de la problema în cauză. Este sau nu este în interesul națiunii să se elimine cauzele tulburărilor sociale? Dacă da, atunci lupta trebuie continuată cu singurele arme care ar putea prevala. Dar muncitorul individual nu este niciodată în măsură să se opună puterii marelui angajator. Întrebarea aici nu este una care se referă la victoria a ceea ce este corect. Dacă acesta ar fi fost principiul călăuzitor, atunci conflictul nu ar fi apărut niciodată. Mai degrabă, este o chestiune legată de cine este *mai puternic*. Dacă ar fi fost altfel, doar justiția ar fi rezolvat conflictul într-un mod onorabil - sau, mai precis, astfel de chestiuni nu ar fi ajuns deloc la dispută.

Nu. Dacă un tratament antisocial și nedrept al oamenilor provoacă rezistență, atunci, până când se iau măsuri legislative pentru a atenua

situația, partea mai puternică își poate impune pur și simplu voința. Prin urmare, este evident că, pentru ca lucrătorul individual să aibă vreo șansă de a câștiga, trebuie să se alăture colegilor săi de muncă și să prezinte un front unit angajatorului individual. La rândul său, angajatorul încorporează în propria persoană forța colectivă a intereselor învestite în întreprinderea industrială sau comercială pe care o conduce.

Astfel, sindicatele pot spera să promoveze și să consolideze simțul responsabilității sociale în cadrul vieții profesionale tipice și pot deschide calea către rezultate practice. În acest fel, ele tind să elimine acele cauze de fricțiune care sunt o sursă continuă de nemulțumire și de plângeri.

Dacă nu este așa, este în mare parte vina celor care au blocat calea către o reformă socială legislativă sau au făcut ca o astfel de reformă să fie ineficientă, sabotând-o prin influența lor politică.

2.18 POLITIZAREA SINDICATELOR

Burghezia politică nu a reușit să înțeleagă - sau mai degrabă nu a dorit să înțeleagă - importanța mișcării sindicale. Astfel, social-democrații au profitat de această greșeală și au tras mișcarea sindicală sub protecția lor exclusivă, fără niciun protest. Astfel, ei și-au stabilit o bază solidă de sprijin. În mod corespunzător, scopul real al mișcării sindicale a căzut treptat în uitare și a fost înlocuit de noi obiective.

Social-democrații nu s-au gândit niciodată că ar trebui să respecte scopul inițial al mișcării sindicale.

Nu, aceasta nu a fost niciodată intenția lor.

În câteva decenii, mișcarea sindicală a fost transformată, prin mâna expertă a social-democrației, dintr-un instrument creat inițial pentru apărarea drepturilor omului într-unul de distrugere a structurii economice naționale. Interesele clasei muncitoare nu au fost niciodată respectate, nici măcar pentru o clipă. În politică, aplicarea șantajului economic este întotdeauna posibilă dacă una dintre părți este suficient de lipsită de scrupule și cealaltă suficient de docilă.

În acest caz, ambele condiții au fost îndeplinite.

Până la începutul secolului, mișcarea sindicală încetase deja să-și mai îndeplinească funcția inițială. An după an, a căzut din ce în ce mai mult sub controlul politic al social-democraților, până când, în cele din urmă,

a devenit un berbec în lupta de clasă. Planul era de a sparge, prin lovituri repetate în mod constant, fundația economică a unui sistem construit cu grijă. Odată realizat acest lucru, urma în curând distrugerea statului, deoarece acesta era deja lipsit de bazele sale economice.

Atenția social-democrată față de interesele reale ale clasei muncitoare a scăzut constant, până când liderii vicleni au văzut că le-ar servi intereselor lor politice imediate dacă revendicările maselor ar rămâne nebăgate în seamă; exista pericolul ca, dacă se mulțumeau cu ele, masele să nu mai poată fi folosite ca simplu material pasiv în lupta politică.

Perspectiva sumbră care li se prezenta liderilor luptei de clasă - aceea că masele nu mai pot fi folosite ca armă de război - a creat atât de multă neliniște în rândul lor, încât au suprimat și s-au opus chiar și celor mai elementare măsuri de reformă socială.

Iar condițiile erau de așa natură încât acei lideri nu aveau nicio problemă în a justifica o astfel de politică ilogică.

Pe măsură ce cererile publicului au crescut, posibilitatea de a le satisface a scăzut. Orice măsură minoră luată a devenit din ce în ce mai nesemnificativă. În cele din urmă, au reușit să convingă masele că aceste mici acțiuni reprezentau un plan diabolic de slăbire a puterii lor de luptă și poate chiar de paralizare a acesteia. Având în vedere prostia maselor, nu ar trebui să fim surprinși de succesul acestor metode.

Tabăra burgheză era indignată de reaua credință a tacticii social-democrate, dar nu a făcut nimic pentru a trage concluzia practică și a organiza un contraatac din partea burgheză. Teama că social-democrații ar putea scoate cu adevărat clasa muncitoare din mizerie ar fi trebuit să determine partidele burgheze să depună cele mai intense eforturi în această direcție - smulgând astfel cea mai importantă armă din mâinile liderilor luptei de clasă.

Dar acest lucru nu a fost făcut.

În loc să atace poziția adversarului, burghezia s-a lăsat presată și hărțuită. În cele din urmă, a adoptat mijloace atât de tardive și atât de nesemnificative încât au fost ineficiente - și, în consecință, repudiate. Astfel, întreaga situație a rămas la fel ca înainte; dar nemulțumirea a fost mai mare.

Ca un nor de furtună amenințător, "sindicatul liber" plutea deasupra orizontului politic și a vieții fiecărui individ.

A fost unul dintre cele mai înspăimântătoare instrumente de teroare; a amenințat securitatea și independența structurii economice naționale, bazele statului și libertatea individuală.

Mai presus de toate, "sindicatul liber" a fost cel care a transformat democrația într-o expresie ridicolă și disprețuită și a insultat idealul libertății. De asemenea, a stigmatizat noțiunea de fraternitate cu sloganul "Dacă nu devii tovarășul nostru, îți vom sparge craniul".

Așa am ajuns să-l cunosc pe acest "prieten" al umanității. În anii care au urmat, cunoștințele mele despre el au devenit mai vaste și mai profunde - dar nu s-au schimbat în mod fundamental.

2.19 CHEIA DEMOCRAȚIEI SOCIALE

Cu cât mă familiarizam mai mult cu formele exterioare ale social-democrației, cu atât mai mare era dorința mea de a înțelege natura interioară a doctrinelor sale.

Literatura oficială a partidului nu a fost foarte utilă. În ceea ce privește chestiunile economice, afirmațiile sale erau false, iar dovezile sale erau nesigure. În ceea ce privește obiectivele politice, atitudinea sa era neserioasă. În plus, metodele sale moderne de șicane în prezentarea argumentelor sale îmi repugnau profund. Propozițiile sale extravagante, frazele sale obscure și de neînțeles, pretindeau să conțină gânduri mărețe, dar erau lipsite de gândire și lipsite de sens. Ar trebui să fii un boem urban decadent pentru a te simți confortabil în acel labirint de raționamente aberante, pentru a putea descoperi o "experiență interioară" în mijlocul acestui morman de balegă a dadaismului literar. Evident, ei mizau pe umilința proverbială a unora dintre noi, care cred că incomprehensibilitatea este egală cu înțelepciunea.

Confruntând falsitatea și absurditatea teoretică a acestei doctrine cu realitatea fenomenului, am dobândit treptat o imagine clară a scopurilor sale.

În astfel de momente, am fost copleșit de presimțiri întunecate și de teama de ceva rău. Vedeam în fața mea o învățătură inspirată de egoism și ură, calculată matematic pentru a obține o victorie - dar al cărei triumf ar fi fost o lovitură mortală pentru umanitate.

Între timp, am descoperit relația dintre această învățătură distructivă și caracterul specific al unui popor care, până în acel moment, îmi era

aproape complet necunoscut.

2.20 PROBLEMA EVREIASCĂ

Cunoașterea evreilor este singura cheie prin care se poate înțelege natura interioară și, prin urmare, scopurile reale ale social-democrației.

Omul care ajunge să cunoască această rasă reușește să înlăture un văl de pe ochii săi, unul care arată obiectivele și sensul acestui partid într-o lumină falsă. Și atunci, din ceața frazelor socialiste, se ridică figura zâmbitoare a marxismului.

Îmi este greu, dacă nu imposibil, să spun acum când cuvântul "evreu" a început să îmi trezească un gând anume în minte. Nu-mi amintesc nici măcar să fi auzit acest cuvânt acasă în timpul vieții tatălui meu. Dacă ar fi fost menționat într-un sens depreciativ, cred că bătrânul ar fi considerat pur și simplu că cei care îl foloseau erau înapoiați din punct de vedere cultural. În cariera sa, a devenit mai mult sau mai puțin un cosmopolit, cu opinii puternice despre naționalism, ceea ce a avut efect și asupra mea.

Nici la școală nu am găsit motive să schimb imaginea pe care mi-o făcusem acasă.

La *Realschule*, am cunoscut un băiat evreu. Eram cu toții în gardă în relațiile cu el; reticența sa și anumite acțiuni ne avertizau să fim discreți. În afară de asta, eu și colegii mei de școală nu aveam opinii deosebite despre el.

Abia la vârsta de 14 sau 15 ani m-am lovit frecvent de cuvântul "evreu", în parte în legătură cu controversele politice. Aceste referințe îmi stârneau un ușor dezgust și un sentiment de disconfort mă cuprindea întotdeauna când trebuia să ascult dispute religioase.

Dar, la acea vreme, nu aveam alte sentimente în legătură cu problema evreiască.

Erau foarte puțini evrei în Linz. De-a lungul secolelor, evreii care trăiau acolo se europenizaseră în aspectul exterior și semănau atât de mult cu ceilalți oameni, încât îi consideram chiar Germani. Motivul pentru care nu am perceput atunci absurditatea unei astfel de iluzii a fost că nu am văzut altă trăsătură distinctivă decât religia ciudată. Credeam că erau persecutați din cauza credinței lor, iar aversiunea mea la auzul unor astfel de remarci aproape că s-a transformat într-un sentiment de aversiune.

Nu aveam nici cea mai mică idee că ar putea exista un antisemitism sistematic.

Apoi am venit la Viena.

Preocupat de multitudinea de impresii pe care le primisem de la împrejurimile arhitecturale și deprimat de propriile mele necazuri, la început nu am reușit să disting diferitele straturi sociale ale acelui oraș imens. Deși Viena număra pe atunci aproximativ 200.000 de evrei în rândul celor 2 milioane de locuitori, nu i-am observat.[12] În primele săptămâni petrecute acolo, ochii și mintea mea nu au putut face față avalanșei de idei și valori noi. Abia după ce m-am obișnuit treptat cu mediul înconjurător, iar imaginea confuză a început să devină mai clară, am dobândit o viziune mai discriminatorie asupra noii mele lumi. Atunci am ajuns la problema evreiască.

Nu voi spune că modul în care am făcut cunoștință cu ea a fost deosebit de neplăcut. Am văzut în evreu doar un om de o religie diferită. Prin urmare, din motive de toleranță umană, m-am opus ideii că ar trebui să fie atacat pentru că avea o credință diferită. Și astfel am considerat că presa antisemită din Viena să fie nedemnă de tradițiile culturale ale unui mare popor. Mi-au revenit în minte anumite evenimente petrecute în Evul Mediu și am simțit că acestea nu ar trebui să se repete.[13] În general, aceste ziare antisemite nu aveau o reputație bună - deși, la vremea respectivă, nu înțelegeam de ce - și, prin urmare, le-am considerat mai degrabă produsul geloziei și al invidiei decât expresia unei perspective sincere, deși poate greșite.

2.21 AȘA-ZISA PRESĂ MONDIALĂ

Opiniile mele au fost confirmate de ceea ce am considerat a fi modul infinit mai demn în care marile ziare au răspuns la aceste atacuri - sau, mai bine, le-au ignorat pur și simplu.

Am citit cu sârguință așa-numita "presă mondială" - *Neue Freie Presse*,

[12] Populația evreiască din Viena era de doar 6.000 de persoane în 1860, dar a crescut rapid în a doua jumătate a secolului al XIX-lea: 40.200 în 1870, 118.000 în 1890 și 147.000 în 1900. Până în 1922, era de peste 200.000.

[13] În Evul Mediu, evreii au fost expulzați din mai multe țări Europene, printre care Anglia (1290), Franța (1306), Spania (1492) și Italia (1593). Inițial, au fost expulzați din Viena în 1420. O a doua expulzare a avut loc în 1669, sub Leopold I. "Edictul de toleranță" din 1782 le-a permis evreilor să se întoarcă în Austria și le-a acordat drepturi civile limitate.

Wiener Tagblatt etc.[14] și am fost uimit de abundența de informații pe care le ofereau cititorilor și de modul imparțial în care prezentau anumite probleme. Am apreciat tonul lor demn. Dar uneori stilul flamboaiant era neconvingător și nu-mi plăcea. Chiar și așa, am atribuit toate acestea influenței copleșitoare a întregii metropole.

Întrucât am considerat Viena la acea vreme drept o metropolă mondială, am considerat că acest fapt este suficient pentru a scuza aceste deficiențe ale presei.

Dar am fost deseori dezgustat de modul nedemn în care această presă a obținut favorurile Curții. Fie că prezentau pe un ton glorios tot ce se întâmpla la Hofburg, fie că deplângeau criticile lui Wilhelm al II-lea.[15] Era o practică prostească, care - mai ales când avea legătură cu "Cel mai înțelept monarh al tuturor timpurilor" - îmi amintea de dansul de împerechere al cocoșului de munte.

Totul părea artificial.

În ochii mei, a fost o pată pe idealul democrației liberale.

A face favoruri la Curte în acest fel, și într-un mod atât de indecent, era nedemn de națiune.

Aceasta a fost prima umbră care a întunecat aprecierea mea față de "marea" presă Vieneză.

2.22 CRITICI LA ADRESA KAISERULUI WILHELM AL II-LEA

Cât timp am stat la Viena, am continuat să urmăresc cu un zel arzător toate evenimentele care aveau loc în Germania, indiferent dacă erau chestiuni politice sau culturale. Aveam un sentiment de mândrie și admirație atunci când contrastam ascensiunea tânărului Reich cu declinul statului Austriac. Dar chiar dacă politica externă generală a Reichului era mulțumitoare, situația politică internă nu era întotdeauna atât de bună.

Nu am fost de acord cu lupta împotriva lui Wilhelm al II-lea. Îl consideram nu doar împăratul German, ci, mai ales, creatorul marinei

[14] *Neue Freie Presse* a fost co-fondată de un jurnalist evreu, Max Friedlander, în 1864. Printre corespondenții săi se numărau sioniștii notorii Max Nordau și Theodor Herzl. În timpul lui Hitler, ziarul era condus de omul de afaceri evreu Moriz Benedikt. Wiener Tagblatt a fost condus de un industriaș evreu, Rudolf Sieghart.

[15] Kaiserul Wilhelm al II-lea (1859-1942) a fost ultimul împărat al Germaniei între 1888 și 1918. El a fost obligat să abdice la sfârșitul Primului Război Mondial.

Germane. Faptul că Kaiserului i s-a interzis să vorbească în Reichstag m-a înfuriat foarte tare, pentru că interdicția venea de la cei care nu aveau autoritatea de a face acest lucru. La o singură ședință, aceiași imbecili parlamentari au cotcodăcit împreună mai mult decât a făcut-o întreaga dinastie de împărați - chiar și cei mai slabi - în decursul secolelor.

Am fost indignat de faptul că, într-o națiune în care orice jumătate de prost își putea revendica dreptul de a-i critica pe ceilalți în calitate de "legislator" în Reichstag, purtătorul coroanei imperiale era el însuși supus mustrării de către cea mai mizerabilă adunare de ticăloși care a existat vreodată.

Am fost și mai dezgustat de modul în care aceeași presă Vieneză se dădea în vânt după fiecare cal șubred de la Curte, iar apoi se bucura în extaze de bucurie sălbatică dacă acesta dădea din coadă ca răspuns. În același timp, aceleași ziare își manifestau anxietatea față de orice avea legătură cu împăratul German - în același timp, încercând să-și ascundă dușmănia. Dar, pentru mine, a fost prost mascată. Bineînțeles, au negat orice intenție de a se amesteca în afacerile interne ale Germaniei - Doamne ferește. Au pretins că, atingând aceste răni într-un mod prietenos, își îndeplineau atât îndatoririle alianței reciproce dintre cele două țări, cât și obligațiile jurnalistice. După ce s-au scuzat astfel, și-au înfipt apoi degetul fără milă în rană.

Genul ăsta de lucruri mă făceau să îmi fiarbă sângele.

Apoi am început să fiu din ce în ce mai atent când citeam marea presă Vieneză.

2.23 TRANSFORMAREA ÎNTR-UN ANTISEMIT

A trebuit să recunosc, totuși, că față de astfel de subiecte, unul dintre ziarele antisemite - *Deutsche* Volksblatt - *a acționat* mai decent.

Un lucru care m-a enervat a fost modul dezgustător în care marile ziare cultivau admirația pentru Franța. Chiar trebuia să te simți rușinat că ești German când te confrunți cu acele imnuri îndulcite de laudă pentru "marea națiune culturală". Această francofilie mizerabilă m-a făcut de mai multe ori să arunc la gunoi unul dintre acele 'ziare mondiale'. În astfel de ocazii, mă întorceam adesea la *Volksblatt*, care era mult mai mic ca mărime, dar care trata astfel de subiecte mai decent. Nu eram de acord cu tonul său antisemit acut; dar am constatat,

din nou și din nou, că argumentele sale îmi ofereau motive de gândire serioasă.

În orice caz, în urma unor astfel de lecturi am ajuns să cunosc omul și mișcarea care a determinat soarta Vienei. Aceștia erau Dr. Karl Lueger și Mișcarea Socialistă Creștină.[16]

Când am ajuns la Viena, m-am opus ambelor.

Am considerat atât omul, cât și mișcarea ca fiind "reacționari".

Dar chiar și un elementar simț al dreptății m-a obligat să îmi schimb părerea atunci când am avut ocazia să cunosc omul și opera sa. Încet, pe măsură ce am dezvoltat o bază mai solidă pentru a judeca, această opinie s-a transformat într-o admirație declarată. Astăzi, mai mult ca oricând, îl consider pe acest om, Lueger, drept tipul preeminent de primar German.

Atât de multe dintre principiile mele de bază au fost răsturnate de această schimbare de atitudine față de mișcarea creștin-socialistă!

Ideile mele despre antisemitism s-au schimbat și ele în timp, iar aceasta a fost cea mai dificilă transformare a mea.

M-a costat o mare luptă interioară și doar după o lungă bătălie între rațiune și sentiment, prima a ieșit victorioasă. Doi ani mai târziu, sentimentul s-a raliat de partea rațiunii și a devenit gardianul și consilierul ei credincios.

În timpul acestei lupte acerbe între rațiunea calmă și sentimentele mele spirituale, lecțiile pe care le-am învățat pe străzile Vienei s-au dovedit a fi de neprețuit. A venit un moment în care nu mai treceam orbește pe străzile mărețului oraș; acum aveam ochii deschiși atât la clădiri, cât și la ființe umane.

Odată, în timp ce treceam prin centrul orașului, am întâlnit brusc o apariție îmbrăcată într-un caftan lung și purtând șuvițe de păr negru.
Primul meu gând a fost: Este și acesta un evreu?

Cu siguranță nu au avut această înfățișare în Linz. L-am urmărit pe bărbat cu furișare și prudență; dar cu cât priveam mai mult timp chipul ciudat și îl examinam trăsătură cu trăsătură, cu atât mai mult prima mea întrebare devenea o nouă întrebare:

Este și acesta un German?

[16] Karl Lueger (1844-1910) a fost primarul popular al Vienei din 1897 până la moartea sa în 1910. A fost, de asemenea, co-fondator, în 1891, al Partidului Socialist Creștin din Austria. Începând cu 1920, creștin-socialismul a fost partidul dominant în Austria. În urma Anschluss-ului cu Germania din 1938, partidul a fost dizolvat.

Așa cum îmi era obiceiul în astfel de cazuri, am apelat la cărți pentru a mă ajuta să-mi înlătur îndoielile. Pentru prima dată în viața mea, am cumpărat niște broșuri antisemite pentru câțiva bănuți. Dar, din nefericire, toate începeau prin a presupune că cititorul avea cel puțin un anumit grad de cunoaștere a chestiunii evreiești, sau cel puțin era familiarizat cu ea. În plus, tonul majorității acestor pamflete m-a făcut să fiu din nou sceptic, atât pentru că erau parțial superficiale, cât și pentru că "dovezile" lor erau incredibil de neștiințifice.

Timp de câteva săptămâni, și chiar luni, m-am întors la vechiul meu mod de gândire.

Subiectul părea atât de uriaș, iar acuzațiile atât de mare amploare, că îmi era teamă să nu-l tratez pe nedrept; și astfel am devenit din nou neliniștit și nesigur.

Cu toate acestea, nu mai puteam să mă îndoiesc că nu era vorba de Germani care aveau o religie diferită, ci de un popor complet diferit. De îndată ce am început să investighez problema și să-i observ pe evrei, Viena mi-a apărut apoi într-o altă lumină. Oriunde mă duceam, vedeam evrei.[17] Și cu cât îi vedeam mai mult, cu atât mai izbitor și mai clar se evidențiau ca un popor diferit de ceilalți cetățeni. Mai ales centrul orașului și cartierele de la nord de Dunăre, erau înțesate de un popor care, chiar și în aparența exterioară, nu avea nicio asemănare cu Germanii.

Orice îndoieli pe care le mai aveam în acel moment au fost în cele din urmă înlăturate de activitățile unei anumite părți a evreilor înșiși.

A existat o mare mișcare printre ei, bine reprezentată la Viena, și care a confirmat cu tărie caracterul național al evreilor: era *sionismul*.[18]

După aparențele exterioare , se părea că doar o parte a evreilor a susținut această mișcare, în timp ce marea majoritate a dezaprobat-o sau chiar a repudiat-o. Dar o examinare atentă a arătat că aceste aparențe erau în mod deliberat înșelătoare. Ele au apărut dintr-o ceață de teorii care au fost produse din motive de oportunitate, dacă nu chiar de înșelăciune totală. Așa-numiții evrei liberali nu i-au respins pe sioniști ca pe niște ne-evrei, ci doar ca pe niște frați evrei cu un mod nepractic sau chiar periculos de a promova evreimea.

[17] În anii 1920, evreii reprezentau aproximativ 10% din populația vieneză - deși în anumite districte, aceștia depășeau 50%.

[18] Sionismul poate fi definit ca fiind mișcarea de stabilire a unei patrii evreiești în Palestina. A fost fondată în 1899 și a cunoscut o dezvoltare rapidă în primele decenii ale secolului XX.

Nu exista un conflict real în natura lor interioară.

Acest conflict fictiv dintre sioniști și evreii liberali m-a dezgustat curând; era complet fals și în contradicție directă cu demnitatea morală și caracterul imaculat cu care acest popor s-a mândrit întotdeauna.

Curățenia, fie ea morală sau de altă natură, are un sens aparte pentru acești oameni. Faptul că nu erau iubitori de apă era evident la prima vedere și, din păcate, de multe ori și atunci când nu îi priveam deloc. Mirosul acelor oameni în caftane îmi făcea adesea rău la stomac. [19]

Dincolo de asta, mai erau hainele neîngrijite și aspectul general ignobil.

Toate aceste detalii nu erau cu siguranță atractive. Dar trăsătura cu adevărat revoltătoare era că, sub exteriorul lor necurat, se percepea brusc putregaiul moral al acestui "popor ales".[20]

Ceea ce m-a făcut să mă gândesc serios, cu o intuiție care a crescut încet-încet, au fost activitățile evreilor în anumite domenii ale vieții.

A existat vreo întreprindere dubioasă, vreo formă de răutate - mai ales în viața culturală - la care să nu fi participat cel puțin un evreu?[21]

Punând cu grijă cuțitul de sondare pe acest tip de abces, descoperi imediat, ca un vierme într-un cadavru în putrefacție, adesea orbit de lumina orbitoare: un mic evreu.

În ochii mei, acuzația împotriva evreilor a devenit una gravă în momentul în care am descoperit activitățile lor în presă, artă, literatură și teatru. Toate protestele în sens contrar erau acum în esență inutile. Nu trebuia decât să privești afișele care anunțau producțiile monstruoase ale cinematografului și teatrului și să studiezi numele autorilor care erau atât de lăudați acolo, pentru a deveni definitiv neclintit.

[19] Există o lungă istorie a comentariilor negative despre "duhoarea iudaică", care datează încă de la poetul Roman Marțial (cca. 100 e.n.). Printre cei mai recenți comentatori se numără Arthur Schopenhauer, care a emis o serie de remarci mușcătoare cu privire la "foetor Judaicus".

[20] "Căci tu ești un popor sfânt pentru Domnul Dumnezeul tău. Domnul Dumnezeul tău a ales să fiți un popor ca să fie stăpânirea Lui, dintre toate popoarele care sunt pe fața pământului" (Deut 7,6). Ideea unui popor "ales" de Dumnezeu a fost o inovație religioasă a iudaismului; nicio altă religie nu a fost atât de egocentrică. Ea i-a determinat în mod natural pe evrei să se considere pe ei înșiși ca fiind speciali, diferiți și mai buni decât alții. Și a condus direct la ideea că evreii nutreau "o ură față de întreaga omenire" - o opinie remarcată de Hecateu, Tacitus și mulți alți observatori de-a lungul secolelor. A se vedea Dalton (2011) pentru o detaliere.

[21] Evreii au fost mult timp proeminenți în industrii dubioase din punct de vedere etic, inclusiv în domeniul uzurii, sclaviei, profiturilor de război, alcoolului, drogurilor, jocurilor de noroc și pornografiei. Pentru detalii, a se vedea Davis (2012), Nation of lslam (1991), Gertzman (1999), Darkmoon (2014) și Joyce (2015).

Aici era vorba de o ciumă, o ciumă *morală,* cu care publicul era infectat - o ciumă mai rea decât Moartea Neagră. Și în ce doze uriașe a fost fabricată și distribuită această otravă! Firește, cu cât nivelul moral și intelectual al acestor artiști era mai scăzut, cu atât mai inepuizabilă era fecunditatea lor. Uneori se întâmpla ca acești indivizi, acționând ca o pompă de canalizare, să-și scuipe mizeria direct în fața umanității. Trebuie să ne amintim că nu există o limită a numărului de astfel de oameni. Trebuie să ne dăm seama că, pentru fiecare Goethe, natura poate aduce la existență 10.000 de spoliatori, care acționează ca niște purtători de germeni de cea mai joasă speță, otrăvind sufletele oamenilor. Era un gând teribil - și totuși nu putea fi evitat, că majoritatea evreilor păreau în mod special destinați de natură să joace acest rol rușinos.

Este acesta motivul pentru care pot fi numiți "poporul ales"?

Apoi am început să cercetez cu atenție numele tuturor fabricanților acestor produse culturale murdare. Ca urmare, am devenit și mai dezgustat de evrei decât eram înainte. Chiar dacă sentimentele mele ar putea rezista de o mie de ori, rațiunea trebuia acum să tragă propriile concluzii.

Adevărul era că 90 la sută din toată literatura murdară, gunoiul artistic și idioțenia teatrală trebuiau să fie puse în contul unui popor care nu reprezenta decât un procent din națiune. Acest fapt nu putea fi negat. Era acolo și trebuia să fie recunoscut

Apoi am început să examinez iubita mea "presă mondială" dintr-un alt punct de vedere.

Cu cât cercetam mai adânc, cu atât mai puțin respectul meu pentru acea presă pe care o admiram înainte. Stilul său a devenit și mai respingător, iar eu am fost forțat să resping ideile sale ca fiind complet superficiale. Pretenția că prezenta imparțial fapte și idei era mai mult minciună decât adevăr. Iar scriitorii erau evrei.

Mii de detalii pe care abia dacă le observasem până atunci au ajuns să merite o nouă atenție. Am început să sesizez și să înțeleg lucrurile altfel decât o făcusem înainte.

Acum vedeam presa liberală într-o altă lumină. Tonul demn pe care aceasta îl folosea pentru a răspunde atacurilor adversarilor săi și tăcerea sa tăcută pe alte teme îmi deveniseră acum clar parte dintr-un mod viclean și josnic de a înșela cititorul. Criticile sale teatrale

strălucitoare îi lăudau întotdeauna pe autorii evrei, în timp ce criticile sale negative erau rezervate exclusiv Germanilor. Înțepăturile blânde împotriva lui Wilhelm al II-lea au arătat perseverența politicii sale, la fel ca și elogiul sistematic adus culturii și civilizației Franceze. Subiectul povestirii scurte era vulgar și adesea indecent. Întregul limbaj al acestei prese avea accentul unui popor străin. Tonul general era atât de deschis disprețuitor la adresa Germanilor, încât trebuie să fi fost intenționat.

În interesul cui a fost aceasta?

Să fi fost toate acestea un simplu accident?

Îndoielile mele au crescut treptat.

2.24 EVREUL: LIDER AL SOCIAL-DEMOCRAȚIEI

Apoi s-a întâmplat ceva care mi-a accelerat înțelegerea. Am început să văd semnificația profundă a unei serii întregi de evenimente care aveau loc. Toate acestea erau inspirate de un concept general de etică și morală care era practicat în mod deschis de majoritatea evreilor - un concept care avea aplicații practice.

Și aici, viața de pe străzi m-a învățat ce este cu adevărat răul.

Relația evreilor cu prostituția și, mai ales, cu traficul de persoane, ar putea fi studiată aici mai bine decât în orice alt oraș din Europa de Vest - cu excepția, poate, a anumitor porturi din sudul Franței. Plimbându-te noaptea pe străzile din Leopoldstadt, aproape la fiecare colț, fie că doreai sau nu, erai martor la anumite întâmplări care erau necunoscute pentru majoritatea Germanilor - cel puțin până când războiul a făcut posibil, sau mai degrabă inevitabil, să vezi astfel de lucruri pe frontul de est.

Un fior rece mi-a trecut pe șira spinării când mi-am dat seama că evreul cu sânge rece, nerușinat și calculat a fost cel care a regizat cu abilitate această exploatare revoltătoare a gunoaielor din marele oraș.

Apoi m-am înfuriat.

Nu am mai ezitat să aduc în discuție problema evreiască. Nu; acum o căutam. Pe măsură ce am învățat să dau de urma evreului în multe sfere diferite ale vieții culturale și artistice - și în diverse manifestări ale vieții de pretutindeni - l-am găsit brusc acolo unde mă așteptam mai puțin.

Acum mi-am dat seama că evreii erau liderii social-democrației. Odată cu această revelație, mi-au căzut solzii de pe ochi. Îndelungata mea luptă interioară a luat sfârșit.

În relațiile mele cu colegii mei de muncă, am fost adesea uimit de ușurința și de frecvența cu care își schimbau opiniile cu privire la aceleași chestiuni - uneori în câteva zile, alteori chiar în câteva ore. Mi-a fost greu să înțeleg cum oameni care erau rezonabili ca indivizi își pierdeau brusc această capacitate imediat ce acționau ca masă. Acest fenomen m-a ispitit adesea la disperare. M-am certat cu ei ore întregi, iar când reușeam să-i aduc la ceea ce eu consideram un mod de gândire rezonabil, îmi sărbătoream succesul. Dar, a doua zi, am constatat că totul fusese în zadar. Era dezgustător să trebuiască să o iau de la capăt. Ca un pendul etern, ei se întorceau la opiniile lor absurde. Toate acestea erau de înțeles. Erau nemulțumiți de soarta lor și blestemau destinul care îi lovise atât de tare. Îi urau pe angajatorii lor, pe care îi priveau ca pe administratorii fără inimă ai crudului lor destin. Adesea foloseau un limbaj abuziv împotriva funcționarilor publici, pe care îi acuzau că sunt complet lipsiți de simpatie față de situația oamenilor muncii. Au desfășurat proteste publice împotriva costului vieții și au defilat prin străzi în apărarea pretențiilor lor.

Toate acestea, cel puțin, ar putea fi explicate în mod rezonabil. Dar imposibil de explicat era ura fără margini împotriva concetățenilor lor - cum își denigrau propria națiune, își băteau joc de măreția ei, îi ponegreau istoria și târau numele celor mai iluștri oameni ai săi prin canalizare.

Această ostilitate față de semenii lor, față de țara și casa lor natală, era pe cât de irațională, pe atât de neînțeleasă. Era profund nefirească.

Se putea vindeca temporar această boală, dar numai pentru câteva zile sau câteva săptămâni. Dar, la întâlnirea ulterioară cu cei convertiți, se constata că erau la fel ca înainte.

Acea boală nefirească i-a posedat din nou.

Am descoperit treptat că presa social-democrată era controlată preponderent de evrei. Dar nu am acordat o importanță deosebită acestei circumstanțe, deoarece aceeași stare de lucruri exista în celelalte ziare. Dar a existat un fapt izbitor: niciun ziar legat de evrei nu putea fi numit "național" - așa cum înțelegeam eu termenul.

Mi-am înghițit dezgustul și am încercat să citesc acest tip de presă marxistă; dar, făcând acest lucru, repulsia mea a crescut și mai mult. Apoi m-am apucat să aflu câte ceva despre oamenii care scriau și publicau aceste lucruri răutăcioase.

De la editor în jos, toți erau evrei.

Am luat toate pamfletele social-democrate pe care le-am găsit și am verificat numele autorilor lor: Evrei. Am notat numele tuturor liderilor; cei mai mulți dintre ei erau, de asemenea, membri ai "poporului ales". Nu conta dacă erau reprezentanți în Reichsrat sau secretari de sindicat, șefi de organizații sau agitatori de stradă. Peste tot era întotdeauna aceeași imagine sinistră. Nu voi uita niciodată lista de nume: Austerlitz, David, Adler, Ellenbogen și alții.[22]

Un fapt a devenit evident pentru mine: că acest popor străin avea în mâinile sale conducerea Partidului Social Democrat, cu ai cărui reprezentanți minori mă certam de luni de zile. Am fost fericit să știu în sfârșit cu certitudine că evreul nu este un German.

Abia atunci am înțeles cu adevărat cine erau răufăcătorii malefici ai poporului nostru.

Un singur an de ședere la Viena a fost suficient pentru a mă convinge că nici un muncitor nu este atât de înrădăcinat în ideile sale preconcepute încât să nu le cedeze în fața unor argumente și explicații mai bune și mai clare. Treptat, am devenit un expert în doctrina marxistă. M-am folosit de această cunoaștere ca un instrument pentru a-mi susține propriile convingeri ferme.

Succesul a fost aproape întotdeauna de partea mea.

2.25 DIALECTICA EVREIASCĂ

Marile mase pot fi salvate, dar numai prin sacrificarea a mult timp și răbdare.

Dar un evreu nu poate fi despărțit niciodată de opiniile sale.

Era destul de simplu, în acel moment, să încercăm să le arătăm absurditatea învățăturii lor. În cercul meu restrâns, am vorbit cu ei până

[22] Friedrich Austerlitz (1862-1931) a fost jurnalist, redactor la *Arbeiter-Zeitung* și membru activ al SDAPÖ. Wilhelm Ellenbogen (1863-1951) a fost medic, activist al SDAPÖ și membru al Adunării Naționale austriece. "Adler" este ambiguu; se poate referi la Victor Adler, fondatorul SDAPÖ; sau la fratele său Max Adler (1873-1937), cunoscut marxist; sau la fiul lui Victor, Friedrich Adler (1879-1960), secretar general al SDAPÖ și membru al Consiliului Național Austriac (acest din urmă Adler a devenit cunoscut pentru asasinarea unui important politician Austriac, Karl von Stiirgkh, în 1916). Referirea la "David" este ambiguă și necunoscută.
Hitler ar fi putut menționa și alte nume de evrei: Helene Bauer, Otto Braun, Heinrich Braun, Julius Braunthal, Hugo Breitner, Robert Danneberg, Julius Deutsch, Gustav Eckstein, Rudolf Hilferding, Sigmund Kaff, Benno Karpeles, Oskar Pollak, Therese Schlesinger, Friedrich Stampfer și Julius Tandler. Toate aceste persoane erau "lideri social-democrați cu origini evreiești" (Maderthaner și Silverman 2009: 79).

când m-a durut gâtul și vocea mi-a devenit răgușită. Credeam că în sfârșit îi puteam convinge de pericolul inerent prostiei marxiste. Dar nu am obținut decât rezultatul contrar. Se părea că, cu cât înțelegeau mai bine caracterul distructiv al doctrinei social-democrate și consecințele ei, cu atât se agățau mai ferm de ea.

Cu cât dezbăteam mai mult cu ei, cu atât deveneam mai familiarizat cu tacticile lor argumentative. La început, se bazau pe prostia adversarilor lor; dar atunci când se încurcau atât de tare încât nu mai găseau o cale de scăpare, jucau șmecheria de a se da drept niște simpli inocenți. În cazul în care acest lucru eșua, în ciuda trucurilor lor de logică, se comportau ca și cum nu ar fi putut înțelege contraargumentele și săreau la un alt subiect de discuție. Enunțau truisme și platitudini; iar dacă le acceptai, le aplicau la alte chestiuni de o natură esențial diferită. Dacă le semnalați acest lucru, fugeau din nou și evitau orice declarație precisă. Ori de câte ori încercai să prinzi cu fermitate unul dintre acești apostoli, mâna nu prindea decât o vâscozitate gelatinoasă - care îți aluneca printre degete, apoi se recompunea într-o masă solidă o clipă mai târziu.

Dar dacă reușeai cu adevărat să dai o lovitură unuia dintre acești adversari și, din cauza publicului prezent, acesta era nevoit să cedeze, te aștepta o surpriză a doua zi. Evreul ar fi fost complet inconștient de ceea ce se întâmplase cu o zi înainte. El ar începea din nou prin a-și repeta aberațiile anterioare, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dacă deveneai indignat și îi aminteai de înfrângerea de ieri, el se prefăcea uimit și nu putea să-și amintească nimic - cu excepția faptului că în ziua precedentă i s-a dovedit că avea dreptate.

Uneori eram pur și simplu uimit.

Nu știu ce m-a uimit mai mult: agilitatea discursului lor sau arta lor de a minți.

Treptat, am ajuns să îi urăsc.

Totuși, toate acestea au avut și partea lor bună. Cu cât îi cunoșteam mai bine pe liderii individuali ai social-democrației, sau cel puțin pe propagandiști, cu atât mai mult creștea dragostea mea pentru propriul meu popor. Având în vedere viclenia diabolică a acestor seducători, cine ar putea să le învinovățească pe nefericitele lor victime? Cât de greu a fost, chiar și pentru mine, să scot ce-i mai bun din această rasă de mincinoși dialectici! Cât de zadarnic era să încerci să câștigi astfel de oameni cu argumente, văzând cum gurile lor denaturau adevărul -

renegând chiar cuvintele pe care tocmai le folosiseră, pentru ca apoi, o clipă mai târziu, să-și asume meritele pentru ele!

Nu. Cu cât îl cunoșteam mai bine pe evreu, cu atât îmi era mai ușor să-i scuz pe muncitori.

După părerea mea, cea mai mare vină nu a fost a muncitorilor, ci a celor care nu au considerat că merită să simpatizeze cu propriul popor. Ei ar fi trebuit să-i dea fiului harnic al familiei naționale ceea ce i se cuvenea și, în același timp, să-l pună la zid pe seducătorul și corupătorul său.

2.26 STUDIUL FUNDAMENTELOR MARXISMULUI

Îndemnat de propriile mele experiențe cotidiene, am început să cercetez mai amănunțit sursele doctrinei marxiste. Efectele sale îmi erau cunoscute în detaliu. Ca urmare a unei observații atente, progresul său zilnic a devenit evident. Și nu era nevoie decât de puțină imaginație pentru a putea prezice consecințele care trebuie să apară. Singura întrebare care se punea acum era: Fondatorii au prevăzut efectele operei lor în forma în care au apărut, sau au fost ei înșiși victimele unei erori?

După părerea mea, ambele alternative erau posibile.

În acest din urmă caz, era de datoria oricărei persoane care gândește să se opună acestei mișcări sinistre, în speranța de a evita cele mai rele rezultate. Dar dacă prima variantă ar fi adevărată, atunci trebuie să recunoaștem că autorii inițiali ai acestei plăgi a națiunilor trebuie să fi fost diavoli încarnați. Pentru că numai în creierul unui monstru, și nu în cel al unui om, ar putea lua formă un astfel de plan - un plan ale cărui lucrări trebuie să ducă în cele din urmă la prăbușirea civilizației umane și la devastarea lumii.

Așa stând lucrurile, singura alternativă rămasă era să lupt. Această luptă trebuie să folosească toate armele pe care spiritul, intelectul și voința umană le pot aduna - lăsând Soarta să decidă cine va învinge. Și astfel am început să mă familiarizez cu autorii acestei doctrine, pentru a studia principiile mișcării. Faptul că mi-am atins obiectivul mai repede decât am anticipat s-a datorat înțelegerii mai profunde pe care am dobândit-o în problema evreiască - cunoștințele mele anterioare fiind mai degrabă superficiale. Aceste cunoștințe nou dobândite, prin ele însele, mi-au permis să fac o comparație practică între conținutul

real și pretențiile teoretice ale doctrinei expuse de fondatorii apostolici ai social-democrației; acum înțelegeam limbajul poporului evreu. Mi-am dat seama că ei folosesc limbajul cu scopul de a-și disimula sau de a-și voala gândirea, astfel încât scopul lor real nu poate fi descoperit prin ceea ce spun, ci doar citind între rânduri.

Această intuiție a fost, pentru mine, cea mai mare revoluție interioară pe care am trăit-o până atunci.

De la un cosmopolit cu inima blândă, am devenit un antisemit declarat.

2.27 MARXISMUL CA DISTRUGĂTOR AL CULTURII

Doar cu o singură ocazie - și asta pentru ultima oară - mi-au apărut gânduri apăsătoare care mi-au provocat câteva momente de angoasă profundă.

Pe măsură ce analizam în mod critic activitățile istorice ale poporului evreu, am devenit neliniștit. M-am întrebat dacă nu cumva, din anumite motive de nepătruns, dincolo de înțelegerea muritorilor, destinul nu ar fi decretat irevocabil că victoria finală trebuie să revină acestei mici națiuni? Este posibil ca acest popor, care a trăit doar pentru pământ să i se fi promis pământul drept compensație?

Avem un drept obiectiv de a lupta pentru propria noastră autoconservare sau este doar un lucru subiectiv?

Soarta mi-a răspuns la această întrebare, în măsura în care m-a determinat să fac o cercetare detașată și exhaustivă a doctrinei marxiste și a activităților poporului evreu în legătură cu aceasta.

Doctrina evreiască a marxismului respinge principiul aristocratic al naturii, înlocuind privilegiul etern al forței și energiei cu masa numerică și greutatea moartă. Astfel, ea neagă valoarea individuală a personalității umane și contestă ideea că națiunea și rasa au o semnificație primară. Procedând astfel, ea înlătură înseși fundamentele existenței și culturii umane.

Dacă această doctrină ar fi acceptată vreodată ca fundament al universului, ar duce la dispariția oricărei ordini imaginabile. Adoptarea unei astfel de legi ar provoca haos în structura celui măreț organism pe care îl cunoaștem - iar locuitorii acestui pământ ar dispărea.

Dacă evreul, cu ajutorul crezului său marxist, ar triumfa asupra

oamenilor acestei lumi, coroana sa va fi coroana funerară a omenirii. Iar această planetă își va urma din nou orbita prin eter, lipsită de umanitate, așa cum a făcut-o cu milioane de ani în urmă.

Natura eternă îi răzbună inevitabil pe cei care îi încalcă poruncile.

Prin urmare, astăzi cred că acționez în conformitate cu voința Creatorului Atotputernic: Apărându-mă împotriva evreului, lupt pentru lucrarea Domnului.

CAPITOLUL 3
REFLECȚII POLITICE GENERALE DIN TIMPUL PETRECUT ÎN VIENA

Astăzi sunt convins că, în general, un om nu ar trebui să participe public în politică înainte de 30 de ani - cu excepția cazurilor de talent extraordinar. Până atunci, dezvoltarea mentală a unui om va consta mai ales în dobândirea cunoștințelor necesare care să servească drept temelie a unei platforme generale, una din care să poată evalua diferite probleme politice. Trebuie mai întâi să se dobândească un fond de idei generale - o viziune asupra lumii. Apoi va avea acel echipament mental necesar pentru consecvență și fermitate în formarea opiniilor sale politice. Atunci va fi calificat pentru a lua parte la politică.

În caz contrar, va risca de două ori. Ar putea descoperi că poziția sa inițială era greșită, cel puțin în ceea ce privește unele chestiuni esențiale. În acest caz, va trebui fie să renunțe la poziția sa anterioară, fie să o mențină - împotriva bunului său simț și după ce rațiunea a demonstrat că este neviabilă. În primul caz, el se va afla într-o situație personală dificilă. Va părea inconsecvent și își va pierde dreptul de a se aștepta ca adepții săi să rămână loiali. Adepții înșiși îl pot vedea ca fiind lipsit de discernământ, ceea ce îi va face să se simtă inconfortabili și nervoși.

În cel de-al doilea caz - care se întâmplă frecvent - liderul nu mai are puterea de convingere personală. Prin urmare, apărarea cauzei sale devine goală și superficială. El devine acum vulgar. El nu mai luptă serios pentru ideile sale politice (niciun om nu va muri pentru a apăra ceva în care nu crede), iar el face tot mai multe solicitări față de adepții săi. Într-adevăr, cu cât este mai mare neseriozitatea sa, cu atât mai nefericite și mai nechibzuite devin pretențiile sale față de adepții săi. În cele din urmă, el renunță la ultimele rămășițe ale unei adevărate conduceri și devine "un politician". În acest moment, singura sa consecvență este inconsecvența - combinată cu o insolență autoritară și o minciună ingenioasă, toate dezvoltate până la un grad rușinos.

Dacă, spre ghinionul tuturor oamenilor decenți, o astfel de persoană reușește să devină parlamentar, va fi clar de la bun început că, pentru el, esența activității politice constă într-o luptă eroică pentru a păstra

permanent această sticlă de lapte pentru el și familia sa. Cu cât soția și copiii săi sunt mai dependenți de el, cu atât mai încăpățânat va lupta pentru a rămâne în funcție. Din acest motiv, oricine altcineva care dă semne de competență politică este dușmanul său personal. În fiecare mișcare nouă, el va simți posibilul început al propriului său sfârșit. Și oricine care este mai bun decât el îi va apărea ca un pericol.

Voi avea mai multe de spus mai târziu despre acest tip de paraziți parlamentari.

3.1 POLITICIANUL

La vârsta de 30 de ani, un om are, evident, încă multe de învățat. Dar, de acum înainte, ceea ce învață va fi în principal o amplificare a ideilor sale de bază; îi va susține viziunea sa de bază asupra lumii. Ceea ce învață nu va implica renunțarea la principiile sale, ci mai degrabă o cunoaștere mai profundă a acestora. Și astfel, susținătorii săi nu vor avea niciodată sentimentul inconfortabil că au fost induși în eroare de el. Dimpotrivă: încrederea lor va crește atunci când vor vedea că calitățile liderului lor progresează și se dezvoltă organic prin asimilarea de noi idei. Adepții săi vor vedea acest proces ca pe o îmbogățire a doctrinei sale, una care îi întărește corectitudinea punctului de vedere.

Un lider care trebuie să abandoneze platforma fondată pe viziunea sa generală asupra lumii, pentru că o recunoaște ca fiind falsă, poate acționa onorabil doar atunci când își declară disponibilitatea de a accepta consecințele finale ale opiniilor sale eronate. Într-un astfel de caz, el ar trebui să se abțină de la orice activitate politică ulterioară. După ce s-a rătăcit o dată în chestiuni esențiale, este posibil să se rătăcească și a doua oară. În orice caz, el nu are niciun drept să se aștepte sau să ceară ca concetățenii continuă să-l susțină.

Cât de puțin se recomandă o astfel de linie de conduită liderilor noștri publici din zilele noastre este dovedit de corupția generală care predomină în cadrul cabalei actuale, care se simte "chemată" la conducerea politică.

În general, nu există aproape nimeni care să fie pregătit pentru această sarcină.

Chiar dacă, în acele vremuri, obișnuiam să acord mai mult timp decât majoritatea celorlalți pentru a reflecta asupra chestiunilor politice, mă abțineam cu grijă de la a lua parte în mod deschis la politică. Vorbeam

despre acele lucruri care mă deranjau, dar numai unui cerc restrâns de prieteni. Acest obicei avea multe avantaje. Mai degrabă decât să le vorbesc, am învățat să ascult - să înțeleg modul de gândire al celorlalți. Adesea, perspectivele și opiniile lor erau destul de primitive. Dar m-am antrenat bine, fără să pierd timpul și ocazia de a mă educa.

Nicăieri în Germania nu a fost atât de favorabilă oportunitatea de a face un astfel de studiu ca la Viena.

În vechea monarhie Dunăreană, gândirea politică avea o gamă mai largă și o varietate mai bogată de interese decât în vechea Germania din aceeași epocă - cu excepția anumitor părți din Prusia, Hamburg și a districtelor limitrofe Mării Nordului. Când spun "Austria", mă refer la acea parte a marelui Imperiu Habsburgic care a furnizat, prin populația sa Germană, nu numai baza istorică pentru formarea acestui stat, dar a cărei populație a fost, timp de câteva secole, și sursa exclusivă a vieții culturale în acest sistem politic artificial. Pe măsură ce timpul trecea, stabilitatea statului Austriac și garanția continuității existenței sale depindea din ce în ce mai mult de menținerea acestei celule germinale a imperiului.

3.2 ULTIMA RENAȘTERE A VIENEI

Teritoriile ereditare reprezentau inima imperiului. Iar această inimă era cea care trimitea în permanență sângele vital care pulsa în întregul sistem politic și cultural. Dacă aceasta era inima, Viena era creierul și voința.

La acea vreme, Viena părea o regină pe tron, a cărei autoritate unea conglomeratul de naționalități eterogene. Frumusețea radiantă a capitalei îl făcea pe om să uite de simptomele triste de decădere senilă care se manifestau în întregul stat.

Deși imperiul tremura pe plan intern din cauza conflictelor dintre diferitele naționalități, lumea exterioară - și în special Germania - nu a văzut decât această imagine frumoasă a orașului. Iluzia era cu atât mai mare cu cât, în acea perioadă, Viena părea să fi cunoscut cea mai mare renaștere a sa. Sub conducerea unui primar cu adevărat talentat, unul care avea amprenta unui geniu administrativ, venerabila reședință a împăraților părea să fi recăpătat gloria tinereții sale. Ultimul mare German care a ieșit din rândurile poporului care colonizase Ostmark-ul nu a fost un așa-zis om de stat. Acest Dr. Lueger, în rolul său de primar

al capitalei imperiale Viena, a realizat atât de multe în aproape toate sferele activității municipale - atât economice, cât și culturale - încât inima imperiului a vibrat cu o energie reînnoită. Astfel, el s-a dovedit a fi un om de stat mult mai mare decât așa-numiții "diplomați ' din acea perioadă.

3.3 GERMANISMUL DIN AUSTRIA

Faptul că acest sistem politic de națiuni eterogene numit "Austria" s-a prăbușit în cele din urmă nu este un semn de incapacitate politică din partea Germanilor din vechiul Ostmark. Prăbușirea a fost rezultatul inevitabil al unei situații imposibile. Zece milioane de oameni nu pot menține permanent unit un stat de 50 de milioane, compus din naționalități diferite și conflictuale - decât dacă sunt stabilite la timp anumite condiții prealabile.

Germano-Austriacul avea moduri de gândire foarte mari.

Obișnuit să trăiască într-un mare imperiu, avea un puternic simț al obligațiilor. A fost singurul membru al statului Austriac care a privit dincolo de granițele înguste ale propriului popor și a privit întreaga dimensiune a imperiului. Când destinul l-a despărțit de patria sa comună, a încercat să gestioneze sarcina imensă care îi era pusă la dispoziție. Această sarcină a fost aceea de a menține pentru Germanii Austrieci ceea ce, prin nenumărate lupte, strămoșii lor au câștigat inițial de la est. Și trebuie să ne amintim că nu au putut să-și pună toată forța în acest efort, pentru că inimile și mințile lor se întorceau mereu spre rudele lor din Patria-mamă - lăsând doar o mică parte pentru patrie.

Orizontul general al Germano-Austriacului era relativ larg. Interesele sale comerciale cuprindeau aproape toate părțile acestui imperiu eterogen. Conducerea aproape tuturor activităților comerciale importante se afla în mâinile sale. În cea mai mare parte, el a furnizat statului principalii săi experți tehnici și funcționari publici . El era responsabil de conducerea comerțului exterior, în măsura în care această sferă de activitate nu se afla sub controlul evreilor. El a ținut statul unit. Sarcinile sale militare l-au dus mult dincolo de granițele înguste ale patriei sale. Deși recrutul se putea alătura unui regiment German, regimentul însuși putea fi staționat în Herțegovina, Viena sau Galiția. Ofițerii din armatele Habsburgice erau încă Germani, la fel ca și cea mai bună parte a serviciului civil.

În plus, arta și știința erau în mâinile Germanilor. În afară de noile gunoaie artistice - care ar fi putut la fel de bine să fie produse de o națiune de negri - toată inspirația artistică autentică a venit de la Germani. În materie de muzică, arhitectură, sculptură și pictură, Viena a aprovizionat din belșug întreaga Monarhie duală. Iar această sursă nu părea să dea niciodată semne de epuizare.

În cele din urmă, elementul German a fost cel care a determinat conducerea politicii externe - deși un număr mic de Maghiari erau, de asemenea, activi în acest domeniu.

Cu toate acestea, toate eforturile de a salva unitatea statului au fost sortite eșecului, deoarece lipseau condițiile esențiale.

3.4 FORȚELE CENTRIFUGE ALE POPORULUI AUSTRIAC

Nu exista decât o singură cale posibilă de a controla și de a ține în frâu forțele centrifuge ale diferitelor naționalități. Aceasta era guvernarea centralizată a statului Austriac și organizarea internă a acestuia pe această bază. În niciun alt mod nu putea fi asigurată existența acestui stat.

Din când în când au existat momente de luciditate în cadrul autorităților guvernamentale când acest adevăr a fost recunoscut. Dar a fost repede uitat sau ignorat, din cauza dificultăților practice. Fiecare pas spre federalism era sortit eșecului, deoarece, în lipsa unei autorități centrale puternice, nu exista suficientă putere pentru a ține laolaltă elementele federale.

Condițiile din Austria erau cu totul opuse.

Cu excepția Ungariei, nu a existat o mare tradiție politică în niciuna dintre diferitele națiuni. Dacă a existat, timpul fie a șters toate urmele, fie le-a făcut cel puțin obscure. În plus, aceasta a fost epoca naționalismului în ascensiune - trezirea instinctelor naționale în diferitele țări ale imperiului. Acestea erau greu de controlat, deoarece, chiar în afara granițelor imperiului, se formau noi state naționale, formate din aceeași rasă ca și cele din interiorul acestuia. Aceste noi state au fost capabile să exercite o influență mai mare decât elementul German.

Nici măcar Viena nu putea rezista la nesfârșit în acest conflict.

Când Budapesta a devenit o metropolă, a apărut un rival - unul care

avea misiunea de a consolida o parte a imperiului, nu de a contribui la menținerea lui. În curând, Praga a urmat exemplul Budapestei; iar mai târziu au apărut Lemberg, Laibach și altele. Pe măsură ce aceste foste orașe de provincie s-au ridicat pentru a deveni orașe naționale, au devenit centrele unei vieți culturale independente. Prin aceasta, instinctele naționale locale au căpătat un fundament spiritual și, astfel, au câștigat o influență mai profundă asupra oamenilor. Era inevitabil să vină momentul în care interesele particulare ale acestor diverse națiuni vor deveni mai puternice decât interesele imperiale comune. Odată atins acest stadiu, soarta Austriei a fost pecetluită.

Cursul acestei evoluții a fost clar perceptibil încă de la moartea lui Iosif al II-lea.[23] Rapiditatea sa a depins de o serie de factori, dintre care unii își aveau sursa în Monarhie. Alții au rezultat din poziția pe care imperiul a luat-o în politica externă.

Numai o politică fermă și perseverentă de centralizare putea spera să reușească să impună o consolidare permanentă a statului Austriac. Înainte de toate, ar fi trebuit să se adopte principiul conform căruia o singură limbă comună ar putea fi folosită ca limbă oficială a statului. În acest fel, ar fi fost posibil să se sublinieze unitatea formală a comunității imperiale. Și astfel, administrația ar fi avut în mâinile sale un instrument tehnic pentru a asigura persistența statului ca unitate politică. În același mod, școlile și alte forme de educație ar fi trebuit să fie folosite pentru a inculca un sentiment de cetățenie comună. Un astfel de obiectiv nu putea fi atins în 10 sau 20 de ani; efortul ar fi durat secole. La fel ca în toate problemele de colonizare, perseverența constantă este un element mult mai important decât un randament momentan de efort energic.

Este de la sine înțeles că, în astfel de circumstanțe, țara trebuie să fie guvernată prin respectarea strictă a principiului uniformității.

3.5 CONSECINȚELE DIVERSITĂȚII ETNICE

Pentru mine a fost destul de instructiv să descopăr de ce nu s-a întâmplat acest lucru - sau, mai degrabă, de ce nu s-a făcut. Cei care s-au făcut vinovați de această omisiune trebuie să fie trași la răspundere pentru destrămarea Imperiului Habsburgic.

[23] Iosif al II-lea a fost împărat al Sfântului Imperiu Roman din 1765 până la moartea sa în 1790.

Mai mult decât orice alt stat, existența vechii Austrii depindea de un guvern puternic și capabil. Îi lipsea uniformitatea etnică; aceasta constituie baza fundamentală a unui stat național și îi va păstra existența chiar și în cazul în care puterea conducătoare este extrem de ineficientă. Atunci când un stat este alcătuit dintr-o populație omogenă, inerția naturală a unei astfel de populații îl va ține unit și îi va menține existența chiar și în perioade uimitor de lungi de guvernare defectuoasă și de administrație proastă. Deseori, se poate părea că nu există viață într-un astfel de corp-politic. Dar vine un moment în care presupusul cadavru se ridică și arată lumii o manifestare uimitoare a vitalității sale indestructibile.

Dar situația este cu totul alta într-o țară în care populația nu este omogenă, unde nu există o legătură de sânge comun, ci doar o mână conducătoare. În cazul în care această mână arată semne de slăbiciune, rezultatul nu va fi un fel de hibernare a statului, ci mai degrabă o trezire a instinctelor individuale care dorm în diferitele etnii. Aceste instincte sunt adormite atunci când statul are un guvern central puternic. Pericolul care există în aceste instincte adormite poate fi atenuat doar prin secole de educație, tradiții și interese comune. Cu cât aceste state sunt mai tinere, cu atât mai mult existența lor va depinde de capacitatea și puterea guvernului central. Dacă supraviețuiesc doar datorită puterii unui lider individual puternic, ele se prăbușesc adesea imediat ce acesta moare. Dar chiar și după secole de eforturi, aceste instincte separatiste nu pot fi întotdeauna depășite complet. Ele se pot trezi brusc atunci când guvernul central dă dovadă de slăbiciune sau când eforturile centralizatoare se dovedesc incapabile să contracareze energiile vitale ale naționalităților separate, în timp ce acestea merg înainte spre a-și contura propria lor existență individuală.

Eșecul de a vedea adevărul în toate acestea a constituit probabil vina tragică a Casei de Habsburg.

3.6 IOSIF AL II-LEA

Pentru un singur domnitor Habsburgic, Destinul a ținut în mână torța pentru viitorul țării sale. Dar torța a fost apoi stinsă pentru totdeauna.

Iosif al II-lea, Kaiserul Roman al națiunii Germane, a fost cuprins de o anxietate crescândă când a realizat că Casa sa a fost mutată într-un colț

periferic al Reichului și că, în scurt timp, va fi răsturnată și înghițită în vârtejul naționalităților Babiloniene - dacă nu se va face ceva în ultimul moment pentru a depăși consecințele nefaste ale unei neglijențe de lungă durată. Cu o energie supraomenească, acest "Prieten al umanității" a depus toate eforturile posibile pentru a contracara neglijența predecesorilor săi. În decurs de un deceniu, el s-a străduit să repare secole de daune. Dacă Destinul i-ar fi acordat 40 de ani pentru munca sa și dacă doar două generații i-ar fi continuat munca, miracolul ar fi putut fi realizat. Dar când a murit, distrus în trup și spirit după zece ani de domnie, opera sa s-a scufundat cu el în mormânt. Acestea acum se odihnesc pentru totdeauna în acea criptă capucină, fără să se mai trezească vreodată.

Succesorii săi nu au avut nici capacitatea, nici voința necesară pentru sarcina pe care o aveau de îndeplinit.

Când au apărut primele semne ale unei noi epoci revoluționare în Europa, acestea au împrăștiat treptat focul în toată Austria. Iar când focul a început să ardă în mod constant, a fost alimentat nu de condițiile sociale sau politice, ci de forțe care își aveau originea în aspirațiile naționaliste ale diferitelor grupuri etnice.

Revoluțiile Europene din 1848 au luat în primul rând forma unui conflict de clasă în aproape toate celelalte țări, dar în Austria au luat forma unei noi lupte rasiale. În măsura în care Germano-Austriecii de acolo au uitat originile mișcării - sau poate că nu le-au recunoscut de la început și, în consecință, au luat parte la revolta revoluționară - și-au pecetluit propria soartă. Ei au contribuit la trezirea spiritului democrației occidentale care, în scurt timp, a distrus bazele propriei lor existențe.

3.7 DIZOLVAREA MONARHIEI HABSBURGICE

Înființarea unui organism parlamentar reprezentativ, fără a insista mai întâi asupra folosirii unei singure limbi în toate discursurile publice, a fost prima mare lovitură dată elementului German din Monarhia duală. Din acel moment, statul însuși a fost pierdut. Tot ceea ce a urmat nu a fost altceva decât lichidarea istorică a unui imperiu.

Să urmăresc acest proces de dezintegrare progresivă a fost o experiență tragică, dar și instructivă. Executarea decretului istoriei s-a

desfășurat în mii de detalii. Faptul că un număr mare de oameni rătăceau orbește, chiar dacă erau înconjurați de semnele decăderii, nu face decât să dovedească faptul că zeii au decretat distrugerea Austriei.

Nu vreau să insist aici asupra detaliilor, pentru că acest lucru ar ieși din sfera de aplicare a acestei cărți. Vreau să tratez în detaliu doar acele evenimente care sunt tipice printre cauzele care duc la declinul națiunilor și al statelor și care, prin urmare, au importanță pentru epoca noastră actuală. Mai mult, studiul acestor evenimente a contribuit la furnizarea bazei propriei mele viziuni politice.

3.8 PARLAMENTARISM

Printre instituțiile care arătau cel mai clar semnele inconfundabile de decădere, chiar și pentru un filistean slab de vedere, se număra cea care, dintre toate instituțiile statului, ar fi trebuit să fie cea mai bine întemeiată - mă refer la Parlament, sau *Reichsrat*, așa cum era numit în Austria.

Modelul pentru acest organism corporativ a fost, evident, cel care exista în Anglia, țara "democrației" clasice. Întreaga organizare fericită a fost transferată corporal, neschimbată, la Viena.

A fost creat un sistem Austriac similar celui Britanic cu două camere: o Cameră a Deputaților și o Cameră a Lorzilor. "Camerele" în sine, considerate ca fiind clădiri, erau oarecum diferite. Când Barry și-a construit palatele pe malul Tamisei, a putut să se inspire din istoria Imperiului Britanic.[24] În această istorie a găsit suficient material pentru a umple și decora cele 1200 de nișe, console și stâlpi ai magnificului său edificiu. Camera Lorzilor și Camera Comunelor au devenit temple dedicate gloriei națiunii.

Acesta a fost momentul în care a apărut prima dificultate pentru Viena. Atunci când Hansen, arhitectul Danez[25], a finalizat ultimul fronton al palatului de marmură, s-a orientat către lumea clasică antică pentru a găsi subiecte care să completeze planul său decorativ. Acest sanctuar teatral al "democrației occidentale" a fost împodobit cu statui și portrete ale oamenilor de stat și filosofilor Greci și Romani . Ca o

[24] Charles Barry (1795- 1860) a proiectat și reconstruit Palatul Parlamentului la mijlocul anilor 1800.

[25] Theophil Hansen (1813-1891).

ironie simbolică, caii *cvadrigii* din vârful celor două Case se despart în toate cele patru direcții. Nu ar putea exista un simbol mai bun pentru genul de activitate care se desfășoară între pereții acelei clădiri.

"Naționalitățile" s-au opus oricărui fel de glorificare a istoriei Austriece în decorarea acestei clădiri; au insistat asupra faptului că acest lucru ar constitui o ofensă pentru ele. Cam același lucru s-a întâmplat și în Germania, unde clădirea Reichstag-ului lui Wallot a fost dedicată Germanilor doar sub tunetul tunurilor în timpul războiului mondial - și atunci doar printr-o inscripție.

Nu aveam încă 20 de ani când am intrat pentru prima dată în Palatul de pe *Franzensring* pentru a privi și a asculta în Camera Deputaților. Această primă experiență a trezit în mine un sentiment profund de repulsie.

Întotdeauna am urât Parlamentul, dar nu ca instituție în sine. Dimpotrivă, fiind o persoană care prețuia idealurile de libertate politică, nici măcar nu mi-am putut imagina o altă formă de guvernare. Având în vedere atitudinea mea față de Casa de Habsburg, aș fi considerat atunci o crimă împotriva libertății și a rațiunii să iau în considerare orice fel de dictatură ca formă posibilă de guvernare.

Aveam o anumită admirație pentru Parlamentul Britanic, iar acest lucru a contribuit la formarea opiniei mele. Acest sentiment a apărut aproape inconștient, în mare parte în timp ce citeam ziarele când eram tânăr. Nu puteam să renunț la această admirație într-o clipă. Modul demn în care Camera Comunelor Britanică își îndeplinea funcția m-a impresionat foarte mult, în mare parte datorită termenilor elogioși folosiți de presa Austriacă. Ar putea exista o formă mai nobilă de guvernare decât autoguvernarea poporului?

Dar aceste considerente au constituit însăși baza ostilității mele față de Parlamentul Austriac. Modul în care a fost reprezentat aici mi s-a părut nedemn de marele său exemplu. Următoarele gânduri au influențat, de asemenea, atitudinea mea:

Soarta Germanilor din statul Austriac depindea de poziția lor în *Reichsrat*. Înainte de introducerea sufragiului universal prin vot secret, Germanii aveau o majoritate în Reichsrat - *deși* nu una foarte substanțială. Acest lucru a fost un motiv de îngrijorare, deoarece fracțiunea social-democrată a majorității Germane nu era de încredere în ceea ce privește chestiunile naționale. În chestiuni de interes critic

pentru Germani, social-democrații au adoptat întotdeauna o poziție anti-Germană, deoarece se temeau să nu piardă sprijinul celorlalte grupuri naționale. Chiar și înainte de votul universal, Partidul Social-Democrat nu mai putea fi considerat un partid German. Votul universal a pus capăt chiar și dominației pur numerice a elementului German. Calea era acum liberă pentru continuarea de-Germanizării statului.

Instinctul meu naționalist de autoconservare m-a împiedicat să accept un sistem în care elementul German nu era cu adevărat reprezentat ca atare, ci trădat întotdeauna de facțiunea social-democrată. Cu toate acestea, toate aceste defecte, și multe altele, nu puteau fi atribuite sistemului parlamentar ca atare, ci mai degrabă statului Austriac în special. Eu încă mai credeam că, dacă majoritatea Germană ar putea fi restabilită în corpul reprezentativ, nu ar mai exista niciun motiv să ne opunem unui astfel de sistem atâta timp cât vechiul stat Austriac continuă să existe.

Aceasta a fost atitudinea mea generală în momentul în care am intrat pentru prima dată în acele săli sacre și controversate. Pentru mine, ele erau sacre doar datorită frumuseții radiante a acelei clădiri maiestuoase. O minune grecească pe pământ German.

Dar curând m-am înfuriat de spectacolul hidos care mi-a ieșit în cale!

Câteva sute de reprezentanți au fost prezenți pentru a discuta o problemă de mare importanță economică, iar fiecare a avut dreptul de a-și spune părerea.

Această experiență de o singură zi a fost suficientă pentru a mă pune pe gânduri timp de mai multe săptămâni după aceea.

Nivelul intelectual al dezbaterii a fost destul de scăzut. Uneori, cei care au dezbătut nu s-au făcut deloc inteligibili. Mai mulți dintre cei prezenți nu vorbeau Germană, ci doar vernacularele sau dialectele lor Slave . Astfel am avut ocazia să aud cu urechile mele ceea ce până atunci știam doar citind ziarele. O masă turbulentă de oameni, toți gesticulând și țipând unii la alții, cu un bătrân patetic care-și agita clopotul și făcea eforturi frenetice pentru a chema Camera la ordine prin apeluri prietenoase, îndemnuri și răcnete grave.[26]

[26] Interesant este că Mark Twain a făcut o observație similară cu doar un deceniu înainte. În eseul de non-ficțiune "Stirring times in Austria" (1898), el ironizează starea haotică și jalnică a parlamentului Austriac. În special, el remarcă faptul că toate părțile au găsit evreii vinovați pentru problemele lor: "În toate cazurile, evreul trebuia să fie ars, indiferent de ce parte se afla" (p. 540). Un eseu ulterior, "Despre evrei" (1899), este, de asemenea, relevant pentru discuția de față.

A trebuit să râd.

Am făcut o a doua vizită câteva săptămâni mai târziu. A fost o imagine în întregime diferită - aproape de nerecunoscut. Sala era aproape goală. Dormeau în celelalte camere de jos. Doar câțiva adjuncți se aflau la locurile lor, căscând unii în fața altora. Unul dintre ei "vorbea". Un deputat vorbitor se afla pe scaun. Se uita în jur cu o plictiseală evidentă.

Apoi am început să reflectez serios asupra întregii situații. Mă duceam la Parlament ori de câte ori aveam timp liber și urmăream în tăcere, dar cu atenție, spectacolul. Am ascultat dezbaterile, în măsura în care puteam să le înțeleg. Și am studiat trăsăturile mai mult sau mai puțin inteligente ale acelor reprezentanți aleși ai diferitelor naționalități care compuneau acel stat pestriț. Treptat, mi-am format propriile idei despre ceea ce vedeam.

Un an de astfel de observație liniștită a fost suficient pentru a-mi transforma sau elimina complet convingerile anterioare cu privire la caracterul acestei instituții. Nu mă mai opuneam doar formei pervertite pe care principiul reprezentării parlamentare o luase în Austria; nu. Îmi devenise imposibil să accept sistemul în sine. Până în acel moment, am crezut că deficiențele dezastruoase ale Parlamentului Austriac se datorau lipsei unei majorități Germane. Dar acum recunoșteam că însăși esența și forma instituției în sine erau greșite.

În mintea mea au apărut o serie de întrebări.

Am studiat mai îndeaproape principiul democratic al regulii majorității. Și am analizat cu nu mai puțină atenție valoarea intelectuală și morală a domnilor care, în calitate de reprezentanți aleși ai națiunii, au fost însărcinați cu sarcina de a face ca această instituție să funcționeze.

Astfel am ajuns să cunosc atât instituția în sine, cât și pe cei din ea.

Și astfel mi-am format o imagine clară și vie a unui exemplu tipic al celui mai demn fenomen al timpului nostru: parlamentarul. Imaginea pe care mi-am format-o atunci despre el s-a gravat adânc în minte și nu i-am modificat niciodată caracterul esențial.

Încă o dată, aceste lecții despre obiecte luate din viața reală m-au salvat de la a mă lăsa ferm prins într-o teorie care, la prima vedere, pare atât de seducătoare pentru mulți oameni - deși teoria însăși este un simptom al decadenței umane.

Democrația occidentală, așa cum este practicată astăzi, este

precursoarea marxismul. De fapt, acesta din urmă ar fi de neconceput fără cea dintâi. Democrația este terenul de reproducere în care pot crește și se pot răspândi bacilii bolii marxiste mondiale. Prin introducerea parlamentarismului, democrația a produs o "abominațiune de mizerie și foc "[27] - al cărei foc creator pare însă să se fi stins.

Sunt foarte recunoscător destinului că am observat această problemă când eram încă la Viena; dacă aș fi fost în Germania la acea vreme, aș fi putut găsi cu ușurință doar o soluție superficială. Dacă aș fi fost la Berlin când am descoperit pentru prima dată ce instituție ilogică este "parlamentul", aș fi putut cu ușurință să merg în cealaltă extremă. Aș fi putut crede - așa cum au făcut-o mulți, și nu fără motive aparent întemeiate - că salvarea poporului și a imperiului ar putea fi asigurată doar prin întărirea autorității imperiale. Cei care au crezut nu au înțeles tendințele timpului lor și au fost orbi la aspirațiile poporului.
În Austria, acest lucru a fost imposibil.

Aici nu era atât de ușor să cazi dintr-o eroare în alta. Dacă Parlamentul era lipsit de valoare, Habsburgii erau mai răi - sau cel puțin nu mai buni. Problema nu a fost rezolvată prin respingerea sistemului parlamentar. S-a pus imediat o întrebare: Ce se întâmplă atunci? Repudierea și desființarea Parlamentului de la Viena ar fi dus la lăsarea întregii puteri în mâinile Habsburgilor. Pentru mine, în special, această idee era de neconceput.

Deoarece această problemă a fost deosebit de dificilă în ceea ce privește Austria, am fost obligat, deși eram încă destul de tânăr, să analizez mai amănunțit aspectele esențiale ale întregii chestiuni decât aș fi făcut-o altfel.

3.9 LIPSA DE RESPONSABILITATE

Aspectul situației care m-a pus cel mai mult pe gânduri a fost lipsa evidentă a oricărei responsabilități individuale.

Parlamentul ia o măsură care poate avea cele mai devastatoare consecințe, dar nimeni nu-și asumă responsabilitatea pentru ea. Nimeni nu poate fi tras la răspundere. Putem numi guvernul responsabil dacă, în fața unei catastrofe, pur și simplu își dă demisia? Sau dacă se schimbă

[27] O trimitere la Faust de Goethe (partea 1, linia 5356).

coaliția, sau chiar dacă parlamentul este dizolvat?

Poate o majoritate fluctuantă de oameni să fie vreodată cu adevărat responsabilă pentru ceva?

Nu este ideea de responsabilitate legată de o persoană individuală?

Este oare posibil să îi tragem la răspundere pe liderii parlamentari pentru orice acțiune care își are originea în dorințele masei de reprezentanți și care a fost realizată sub conducerea lor? În loc să elaboreze idei și planuri constructive, activitatea unui adevărat om de stat constă oare în arta de a face ca o întreagă gașcă de oameni deștepți să înțeleagă proiectele sale? Oare chiar este treaba lui să cerșească și să pledeze pentru ca ei să-i acorde consimțământul lor generos?

Este într-adevăr o calitate indispensabilă pentru un om de stat să aibă un dar de convingere pe măsura capacității sale de a concepe mari măsuri politice și de a le pune în practică?

Oare dovedește cu adevărat că un om de stat este incompetent dacă nu reușește să obțină o majoritate de voturi într-o adunare care a fost convocată ca rezultat întâmplător al unui sistem electoral?

A existat vreodată un caz în care o astfel de adunare a evaluat în mod demn un mare concept politic *înainte ca* acel concept să se dovedească a fi un succes?

În această lume, actul creator al geniului nu este oare întotdeauna un protest împotriva inerției masei? Și ce ar trebui să facă omul de stat dacă nu reușește să convingă mulțimea parlamentară să își dea acordul?

Ar trebui să o cumpere?

Sau, atunci când se confruntă cu prostia încăpățânată a concetățenilor săi, ar trebui să se abțină de la promovarea necesităților vitale? Ar trebui să demisioneze sau să rămână la putere?

Într-un astfel de caz, nu se găsește oare un om de caracter în fața unei contradicții insolubile între cunoaștere și integritate morală - sau mai bine zis, între simțul său de onestitate?

3.10 DISTRUGEREA IDEII DE CONDUCERE

Unde putem trage linia de demarcație între datoria publică și onoarea personală?

Nu ar trebui ca orice lider autentic să renunțe la ideea de a se

degrada la nivelul unui mafiot politic?

Și, pe de altă parte, nu simte fiecare mafiot mâncărimea de a "face politică", având în vedere că responsabilitatea finală nu îi va aparține niciodată lui personal, ci mai degrabă unei gloate anonime, care nu trebuie să dea socoteală?

Nu cumva principiul nostru parlamentar al majorității conduce în mod necesar la distrugerea ideii de conducere?

Crede cineva sincer că progresul uman își are originea în creierul majorității și nu în creierul personalității individuale?

Sau se poate presupune că viitoarea civilizație umană se poate dispensa de acest lucru ca o condiție a existenței sale?

Sau, mai degrabă, nu vi se pare că acest lucru este astăzi mai indispensabil ca niciodată?

Principiul parlamentar al majorității respinge autoritatea individului și pune în locul ei o cotă numerică de capete anonime. Procedând astfel, el contrazice principiul aristocratic, care este o lege fundamentală a naturii - deși trebuie să recunoaștem că acest principiu nu se reflectă în decadența celor 10.000 de sus ai noștri.[28]

Influența devastatoare a acestei instituții parlamentare ar putea să nu fie ușor de recunoscut de către cei care citesc presa evreiască, dacă cititorul nu a învățat să gândească independent și să examineze faptele pentru sine. Această instituție este în primul rând responsabilă pentru îmbulzeala de oameni mediocri în domeniul politicii. Confruntat cu un astfel de fenomen, un om înzestrat cu reale calități de lider va fi tentat să se abțină de la a participa la politică; în aceste condiții, situația nu solicită un om care să aibă capacitatea de a construi statul, ci mai degrabă pentru un om capabil să negocieze în favoarea majorității. Situația face apel la mințile mici și le atrage în consecință.

Cu cât sunt mai înguste spiritul și cunoștințele mânuitorilor noștri de piele, cu atât mai precis își pot evalua mai bine propria situație. Prin urmare, ei vor fi cu atât mai înclinați să laude un sistem care nu cere geniu creativ sau chiar talent de înaltă clasă, ci mai degrabă iscusința unui funcționar municipal eficient. Într-adevăr, ei apreciază acest tip de viclenie meschină mai mult decât geniul politic al unui Pericle.[29] O astfel de mediocritate nu se preocupă niciodată de responsabilitate.

[28] Cu alte cuvinte, a celor "1%".

[29] Pericle (cca. 495 - 429 î.e.n.) a fost unul dintre marii oameni de stat Atenieni.

Încă de la început, parlamentarul nostru știe că, oricare ar fi rezultatele "statalității" sale, sfârșitul său este deja scris în stele; într-o zi, va trebui să facă curățenie și să lase loc unui alt spirit la fel de mare.

Este un semn al vremurilor noastre decadente faptul că numărul oamenilor de stat eminenți crește pe măsură ce calibrul personalităților individuale scade. Acest calibru se va micșora în mod inevitabil pe măsură ce politicianul individual depinde tot mai mult de majoritățile parlamentare. Un om cu abilități politice reale va refuza să fie lacheul unor incompetenți idioți și al unor gură-cască. Iar aceștia, la rândul lor, fiind reprezentanții majorității - și deci ai prostiei - nu urăsc nimic atât de mult ca o minte superioară.

Pentru o astfel de adunare de înțelepți, este întotdeauna o consolare să fie condusă de o persoană a cărei statură intelectuală este egală cu a lor. Astfel, fiecare poate avea oportunitatea ocazională de a străluci în dezbateri; și, mai presus de toate, fiecare simte că și el poate ajunge în vârf. Dacă Petru este șef astăzi, de ce nu și Pavel mâine?

3.11 EXCLUDEREA LIDERULUI INDIVIDUAL

Această invenție a democrației este strâns legată de un fenomen ciudat care a devenit recent o adevărată rușine - și anume, lașitatea unei mari părți a așa-zișilor noștri lideri politici. Ori de câte ori trebuie luate decizii importante, ei întotdeauna se consideră norocoși că se pot ascunde în spatele așa-zisei majorități!

Când observăm unul dintre acești manipulatori politici, observăm cum cerșește aprobarea majorității pentru orice acțiune pe care o întreprinde. El are nevoie de complici, pentru a transfera responsabilitatea pe alți umeri ori de câte ori este convenabil să facă acest lucru. Acesta este principalul motiv pentru care acest tip de activitate politică este detestabil pentru oamenii de caracter și curaj. În același timp, atrage tipurile inferioare; pentru că o persoană care nu este dispusă să accepte responsabilitatea pentru propriile acțiuni, ci caută mereu să se ascundă, este un ticălos laș. Ori de câte ori un lider național provine din această clasă inferioară de politicieni, consecințele nefaste vor urma în curând. Nimeni nu va avea atunci curajul de a face un pas decisiv. Ei se vor supune abuzurilor și defăimării în loc să se ridice și să ia atitudine. Și astfel nu mai rămâne nimeni care să fie dispus să își riște poziția și cariera, dacă este necesar, în sprijinul unei

linii politice hotărâte.

Un adevăr trebuie avut mereu în vedere: majoritatea nu poate înlocui niciodată omul. Majoritatea reprezintă nu numai ignoranța, ci și lașitatea. Și, așa cum o sută de tâmpiți nu echivalează cu un înțelept, tot așa o sută de lași sunt incapabili de orice acțiune eroică.

Cu cât mai ușoară va fi povara responsabilității pentru fiecare lider în parte, cu atât mai mare va fi numărul celor care, în ciuda mediocrității lor regretabile, vor ajunge să-și pună energiile nemuritoare în slujba națiunii. Ei sunt atât de nerăbdători încât le este greu să-și aștepte rândul. Stau la o coadă lungă, numărând cu durere și tristețe numărul celor din fața lor și calculând orele până când le va veni rândul. Urmăresc fiecare schimbare de personal și sunt recunoscători pentru fiecare scandal care rărește rândurile din fața lor.

Iar dacă cineva rămâne prea mult timp pe scaunul său, consideră că este aproape o încălcare a unui pact sfânt de solidaritate. Devin răzbunători și nu se odihnesc până când acea persoană lipsită de considerație nu este în cele din urmă alungată și forțată să își cedeze confortabilul loc de odihnă înapoi publicului. După aceea, va avea puține șanse de a mai avea o altă oportunitate. De obicei, acele creaturi care au fost forțate să renunțe la posturile lor încearcă să intre din nou în rând, dacă nu sunt alungați de protestele celorlalți.

Rezultatul este că, într-un astfel de stat, succesiunea de schimbări bruște în funcțiile publice are un efect foarte îngrijorător în general, care poate duce ușor la dezastru. Nu doar ignorantul și incompetentul pot fi victimele acestor condiții parlamentare; liderul autentic poate fi afectat la fel de mult ca și ceilalți, dacă nu chiar mai mult, ori de câte ori Soarta a așezat un om capabil într-o poziție de conducere. Dacă calitatea superioară a unui astfel de lider devine recunoscută, va rezulta într-un front unit împotriva lui - mai ales dacă acel lider, deși nu provine din rândurile lor, ar trebui să cadă în obișnuința de a se amesteca cu această societate exaltată. Ei vor să aibă drept companie doar tipurile lor și vor adopta rapid o atitudine ostilă față de orice om care s-ar putea arăta superior lor. Instinctul lor, care este atât de orb în alte privințe, este foarte ascuțit în această privință.

Rezultatul inevitabil este că nivelul intelectual al clasei conducătoare scade în mod constant. Se poate prezice cu ușurință cât de mult vor suferi națiunea și statul de pe urma unei astfel de stări - cu condiția să nu aparții aceleiași clase de "conducători".

Regimul parlamentar din vechea Austrie a fost cea mai pură formă a acestei instituții.

Deși prim-ministrul Austriac era numit de împărat și de rege, acest act de numire nu făcea decât să pună în practică voința parlamentară. În ceea ce privește fiecare poziție ministerială, târguiala și negocierile care au avut loc au arătat toate semnele tipice ale democrației occidentale. Rezultatele care au urmat au fost în concordanță cu principiile aplicate. Intervalele dintre înlocuirea unei persoane cu alta s-au scurtat treptat, ajungând în cele din urmă la o adevărată goană. Cu fiecare schimbare, calitatea "omului de stat" în cauză se deteriora, până când, în cele din urmă, a rămas doar tipul meschin de mafiot politic. La astfel de oameni, calitățile de om de stat erau măsurate și apreciate în funcție de abilitatea cu care asamblau o coaliție după alta; cu alte cuvinte, de iscusința lor de a manipula cele mai mărunte tranzacții politice, care este singurul tip de activitate practică potrivită pentru aptitudinile acestor reprezentanți.

În acest domeniu, Viena a fost școala care a oferit cele mai impresionante exemple.

Un alt aspect care mi-a atras și mai mult atenția a fost contrastul dintre talentele și cunoștințele acestor reprezentanți ai poporului, pe de o parte, și, pe de altă parte, natura sarcinilor pe care trebuiau să le îndeplinească. Cu voie sau fără voie, nu puteai să nu te gândești serios la perspectiva intelectuală îngustă a acestor reprezentanți aleși ai diferitelor naționalități. Și nu puteai să nu contemplezi metodele prin care au fost descoperite pentru prima dată aceste nobile figuri ale vieții noastre publice.

A meritat să se facă un studiu amănunțit al modului în care talentele reale ale acestor domni au fost puse în slujba țării lor - cu alte cuvinte, să se analizeze amănunțit procesul tehnic al activităților lor.

Cu cât pătrundeam mai mult în structura intimă a vieții parlamentare și cu cât studiam mai mult persoanele și principiile sistemului într-un spirit de obiectivitate nemiloasă, cu atât mai deplorabil devenea. Într-adevăr, este obligatoriu să fii strict obiectiv în studiul unei instituții ai cărei sponsori vorbesc despre "obiectivitate" ca fiind singura bază corectă de examinare și judecată. Dacă cineva îi studia pe acești domni și legile existenței lor sordide, rezultatele erau surprinzătoare.

3.12 OPINIA PUBLICĂ

Privit în mod obiectiv, nu există niciun alt principiu care să se dovedească a fi atât de prost conceput ca parlamentarismul.

Aici putem trece în revistă metodele prin care are loc alegerea reprezentanților, precum și modalitățile prin care aceștia intră în funcție și li se conferă noi titluri. Este destul de evident că dorințele publicului sunt satisfăcute doar într-o mică măsură, prin modul în care are loc o alegere. Oricine estimează corect inteligența politică a maselor poate vedea cu ușurință că aceasta este insuficientă pentru a-și forma în mod independent o perspectivă politică generală, sau pentru a selecta oamenii care ar putea fi competenți pentru a pune în aplicare ideile lor.

Oricare ar fi definiția pe care o dăm termenului de "opinie publică", doar o foarte mică parte a acesteia își are originea în experiența personală sau în intuiția individuală. Cea mai mare parte rezultă din modul în care problemele publice au fost prezentate oamenilor, printr-un sistem de "informare" copleșitor de impresionant și persistent.

În sfera teologică, dorințele religioase dorm în suflet, iar profesarea unei credințe confesionale este în mare parte rezultatul educației. La fel, opiniile politice ale maselor sunt rezultatul final al unor influențe care acționează sistematic asupra sufletului și inteligenței umane, în lumina unei metode aplicate cu o minuțiozitate și o perseverență incredibile.

De departe, cea mai eficientă ramură a educației politice - cea care este cel mai bine exprimată prin cuvântul "propagandă" - este cea a presei. Presa este principalul mijloc utilizat în procesul de "iluminare" politică. Ea reprezintă un fel de școală pentru adulți. Totuși, această activitate educativă nu se află în mâinile statului, ci în ghearele unor puteri cu un caracter foarte inferior.

Pe când eram încă tânăr la Viena, am avut excelente ocazii de a-i cunoaște pe oamenii care dețineau această mașină de instruire în masă, precum și pe cei care îi furnizau idei. La început am fost destul de surprins când mi-am dat seama cât de puțin timp a fost necesar pentru ca această mare putere malefică din cadrul statului să producă o anumită credință în rândul publicului. Făcând acest lucru, voința și convingerile autentice ale publicului erau adesea complet interpretate greșit. Presei îi trebuiau doar câteva zile pentru a transforma o

chestiune ridicol de banală într-o problemă de importanță națională - în timp ce problemele vitale erau complet ignorate sau ascunse de ochii publicului.

Presa a reușit în arta magică de a produce nume de nicăieri în doar câteva săptămâni. Au făcut să pară că marile speranțe ale maselor erau legate de acele nume. Și astfel au făcut acele nume mai populare decât ar fi putut spera vreodată un om cu adevărat capabil. Toate acestea au fost făcute, în ciuda faptului că astfel de nume erau complet necunoscute, chiar și cu o lună înainte ca presa să le exalte public.

În același timp, figurile mai în vârstă din politică și din alte sfere ale vieții au dispărut rapid din memoria publică și au fost uitate ca și cum ar fi fost moarte - deși erau încă viguroase și sănătoase. Sau au fost atât de abuzați în mod atât de josnic încât se părea că numele lor vor rămâne în curând simboluri permanente ale ticăloșiei. Pentru a înțelege influența cu adevărat pernicioasă pe care o poate exercita presa, trebuie să studiem această infamă metodă evreiască prin care oameni onorabili și decenți sunt murdăriți cu mizerii, în cea mai joasă formă de abuz și calomnie, din sute de direcții simultan - ca prin magie.

Acești tâlhari spirituali se vor agăța de orice ar putea servi scopurilor lor rele.

Își băgau nasul în cele mai intime treburi de familie și nu se opreau până nu scoteau la iveală o problemă măruntă care putea fi folosită pentru a distruge reputația victimei. Dar chiar dacă nu se descoperea nimic în viața privată sau publică a victimei, ei continuau să arunce cu injurii asupra ei, crezând că unele dintre acuzațiile lor vor rămâne, chiar dacă erau infirmate de o mie de ori. În cele mai multe cazuri, în cele din urmă a devenit imposibil pentru victimă să își continue apărarea, deoarece acuzatorul a lucrat împreună cu atât de mulți complici încât calomniile sale au fost repetate la nesfârșit.

Dar acești calomniatori nu vor admite niciodată că au acționat din motive credibile sau inteligibile pentru oamenii obișnuiți. Doamne ferește! Ticălosul care și-a defăimat contemporanii în acest mod josnic s-ar acoperi, ca o caracatiță, cu un nor de respectabilitate și cu fraze inteligente despre "datoria sa de jurnalist" și alte asemenea prostii. Atunci când acești dăunători se adunau în număr mare la adunări și congrese, ei aruncau o mulțime de vorbe slinoase despre un tip special de "onoare" - și anume, onoarea profesională a jurnalistului. Apoi,

speciile adunate își înclinau respectul unul față de celălalt.

Această șleahtă fabrică mai mult de două treimi din așa-numita opinie publică, din spuma căreia se ridică în cele din urmă Afrodita parlamentară.[30]

3.13 PRINCIPIUL MAJORITĂȚII

Ar fi nevoie de mai multe volume dacă ar fi să se dea o explicație adecvată a tuturor falsurilor sale goale. Dar dacă trecem peste detalii și privim produsul în sine în timpul funcționării, cred că numai acest lucru va fi suficient pentru a deschide ochii chiar și celei mai inocente și naive persoane, astfel încât să recunoască absurditatea acestei instituții, privind-o obiectiv.

Această aberație umană este pe cât de dăunătoare, pe atât de absurdă. Pentru a vedea acest lucru, cea mai bună și mai simplă metodă este să comparăm parlamentarismul democratic cu o democrație Germană autentică.

Caracteristica remarcabilă a formei parlamentare a democrației este faptul că un număr de persoane, să zicem 500 - în zilele noastre, inclusiv femei - sunt alese în parlament și sunt investite cu autoritatea de a judeca totul în mod definitiv. În practică, numai ei sunt corpul de guvernare; căci, deși pot numi un cabinet care, în aparență, pare să conducă afacerile statului, acest cabinet nu are o existență reală proprie. În realitate, acest așa-zis guvern nu poate face nimic împotriva voinței adunării. Nu i se poate cere niciodată socoteală pentru nimic, deoarece dreptul de decizie nu aparține cabinetului, ci majorității parlamentare. Cabinetul funcționează întotdeauna doar ca executant al voinței majorității. Capacitatea sa politică poate fi evaluată doar în funcție de măsura în care reușește să se adapteze la voința majorității sau să convingă majoritatea să accepte propunerile sale.

Dar acest lucru înseamnă că trebuie să coboare de la nivelul unei adevărate puteri de guvernare la cel al unui cerșetor, care trebuie să cerșească pentru aprobarea unei majorități. Într-adevăr, principala sarcină a cabinetului este de a-și asigura favoarea majorității aflate

[30] Numele "Afrodita" înseamnă literalmente "spumă răsărită". În mitologia Greacă, Afrodita a apărut din spuma mării.

atunci la putere sau, în caz contrar, de a forma o nouă majoritate care să fie mai bine dispusă. Dacă reușește în oricare dintre aceste eforturi, poate continua să "guverneze" pentru o vreme. Dacă nu reușește să câștige sau să formeze o majoritate, acesta trebuie să demisioneze. Nu contează deloc dacă politica sa în sine a fost corectă sau greșită.

Practic, responsabilitatea este abolită.

Consecințele unei astfel de stări de lucruri pot fi ușor de înțeles din următoarele considerații simple:

Cei 500 de deputați care au fost aleși de către popor provin din diverse profesii diferite; ei prezintă grade foarte diferite de capacitate politică, ceea ce face ca imaginea de ansamblu să fie incoerentă și deplorabilă. Cu siguranță că nimeni nu crede că acești reprezentanți aleși ai națiunii sunt spirite alese sau intelecte de primă clasă! Nimeni, sper, nu este atât de prost încât să pretindă că sute de adevărați oameni de stat pot ieși din hârtiile introduse în urnă de alegători care sunt doar de inteligență medie.

Ideea absurdă că oamenii de geniu se nasc din sufragiul universal nu poate fi respinsă cu prea multă tărie. În primul rând, acele vremuri pot fi numite cu adevărat binecuvântate atunci când un om de stat autentic apare în rândul unui popor. Astfel de oameni de stat nu apar cu sutele sau chiar mai mulți. În al doilea rând, masele largi manifestă instinctiv o antipatie clară față de orice geniu remarcabil. Există mai multe șanse ca o cămilă să treacă prin urechea unui ac decât ca un om cu adevărat mare să fie "descoperit" prin intermediul unor alegeri.

De-a lungul istoriei lumii, evenimentele excepționale s-au datorat, în cea mai mare parte, forței motrice a unei personalități individuale.

Dar aici, 500 de persoane cu calități intelectuale inferioare judecă cele mai importante probleme care afectează națiunea. Aceștia formează guverne, care la rândul lor învață să obțină aprobarea ilustrei adunări pentru fiecare pas legislativ - ceea ce înseamnă că politica care urmează să fie aplicată este de fapt politica celor 500.

Și de obicei așa arată.

Dar să trecem peste calitățile intelectuale ale acestor reprezentanți și să ne întrebăm care este natura sarcinii care le-a fost încredințată. Dacă luăm în considerare faptul că problemele care trebuie abordate sunt variabile și diverse, ne putem foarte bine da seama cât de ineficient trebuie să fie un sistem de guvernare care încredințează dreptul de decizie unei adunări de masă, una în care doar foarte puțini posedă

cunoștințele și experiența necesare pentru a trata în mod corespunzător problemele. Cele mai importante măsuri economice sunt supuse unui tribunal în care nu mai mult de 10 la sută au studii economice. Acest lucru înseamnă că autoritatea finală este încredințată unor oameni care sunt complet lipsiți de orice antrenare pregătitoare care i-ar face competenți pentru a decide cu privire la problemele în cauză.

Același lucru este valabil pentru orice altă problemă. Întotdeauna este o majoritate de oameni ignoranți și incompetenți care decid asupra fiecărei măsuri. Compoziția instituției nu se schimbă, în timp ce problemele care trebuie rezolvate provin din cele mai variate sfere ale vieții publice. O judecată inteligentă ar fi posibilă doar dacă diferiți deputați ar avea autoritatea de a se ocupa de diferite probleme. Este exclus să credem că aceiași oameni sunt calificați să decidă atât asupra chestiunilor legate de transporturi, cât și, să zicem, asupra chestiunilor de politică externă - cu excepția cazului în care fiecare este un geniu universal. Dar abia dacă apare mai mult de un geniu adevărat într-un secol.

Aici nu avem de-a face aproape niciodată cu gânditori adevărați, ci doar cu diletanți care sunt la fel de înguști la minte pe cât sunt de îngâmfați și aroganți - prostituate intelectuale de cea mai joasă speță. De aceea, acești onorabili domni dau dovadă de o lejeritate uimitoare în dezbaterea unor chestiuni care ar cere cea mai minuțioasă reflecție, chiar și din partea marilor minți. Măsuri de o importanță capitală pentru existența viitoare a statului sunt discutate într-o atmosferă mai potrivită pentru masa de joc. Într-adevăr, aceasta din urmă ar fi o ocupație mult mai potrivită pentru acești domni decât aceea de a decide destinele unei rase.

Desigur, ar fi nedrept să presupunem că fiecare membru al unui astfel de parlament a fost înzestrat de la natură cu un simț al responsabilității atât de mic.

Nu, în niciun caz.

3.14 DISTRUGEREA CARACTERULUI

Dar acest sistem, prin faptul că îl obligă pe individ să judece asupra unor chestiuni pentru care nu este competent, îi înjosește treptat caracterul moral. Nimeni nu va avea curajul să spună: "Domnilor, mă

tem că nu știm nimic despre ce vorbim. Eu, unul, nu am nicio competență în această chestiune". (În plus, dacă s-ar face o astfel de declarație, nu ar schimba prea mult lucrurile; o astfel de onestitate deschisă nu ar fi înțeleasă. Persoana care a făcut declarația ar fi considerată un măgar onorabil căruia nu ar trebui să i se permită să strice jocul). Cei care cunosc natura umană știu că nimănui nu-i place să fie considerat un prost printre asociații săi; iar în anumite cercuri, onestitatea este luată ca o măsură a prostiei.

Astfel, chiar și un om care a fost inițial onest, odată ales în parlament, poate fi forțat să accepte o conduită care este josnică în sine și care echivalează cu o trădare a încrederii publice. Acest lucru distruge orice simț real al onoarei care ar putea apărea ocazional în conștiința unei persoane sau a alteia. În cele din urmă, deputatul, de altfel integru, va reuși să se convingă că nu este nici pe departe cel mai rău dintre toți și că, jucând jocul, poate împiedica să se întâmple ceva mai rău.

O obiecție poate fi ridicată aici. Se poate spune că, bineînțeles, este posibil ca membrul individual să nu cunoască ceea ce este necesar pentru a răspunde la această sau la acea întrebare. Dar, într-un astfel de caz, partidul înființează comisii speciale de experți care au mai mult decât cunoștințele necesare pentru a aborda întrebările care le sunt adresate.

La prima vedere, acest argument pare solid. Dar apoi apare o altă întrebare: de ce sunt alese 500 de persoane dacă doar câteva dintre ele au înțelepciunea necesară pentru a aborda problemele mai importante?

Da - acesta este viermele din măr.

3.15 DEMOCRAȚIA EVREIASCĂ

Scopul sistemului nostru parlamentar democratic modern nu este acela de a reuni o adunare de oameni inteligenți și bine informați. Scopul este mai degrabă acela de a reuni un grup de non-entități care depind de alții pentru opiniile lor și care pot fi cu atât mai ușor de condus, cu cât au o perspectivă mentală mai îngustă. Acesta este singurul mod în care politica de partid - conform sensului malefic pe care îl are astăzi - poate fi pusă în aplicare.

Numai în acest fel este posibil ca cel care trage sforile, care exercită controlul real, să rămână în întuneric, astfel încât el personal să nu

poată fi tras la răspundere. În aceste condiții, niciuna dintre deciziile luate, oricât de dezastruoase ar fi, nu poate fi pusă pe seama ticălosului care este cu adevărat vinovat. Toată responsabilitatea este transferată pe umerii partidului în ansamblul său.

În practică, nu mai există nicio responsabilitate reală. Aceasta rezultă doar din datoria personală și nu din obligațiile care revin unei adunări parlamentare de vorbitori goi.

Instituția parlamentară atrage mincinoși și cârtițe, oameni care se feresc de lumina zilei. Niciun om integru, care este gata să accepte responsabilitatea personală pentru faptele sale, nu va fi atras de o astfel de instituție.

Acesta este motivul pentru care această marcă de democrație a devenit o unealtă în mâna acelei rase care, din cauza scopurilor sale interioare, trebuie să se ferească de lumina deschisă - așa cum a făcut și va face întotdeauna. Numai evreul poate lăuda o instituție care este la fel de coruptă și falsă ca și el.

Prin contrast, să ne gândim la o democrație cu adevărat Germană. Aici liderul este ales în mod liber și este obligat să accepte responsabilitatea deplină pentru toate acțiunile și omisiunile sale. Problemele nu sunt supuse unui vot majoritar, ci sunt decise de către individ. Ca o garanție a responsabilității pentru aceste decizii, el își angajează bunurile sale lumești și chiar viața.

Se poate obiecta aici că, în astfel de condiții, ar fi foarte greu de găsit un om care să fie gata să se dedice unei sarcini atât de riscante. Există un singur răspuns la această întrebare: Slavă Domnului că democrația noastră Germană va împiedica carieristul de ocazie, care poate fi inutil din punct de vedere intelectual și un leneș moral, să ajungă la putere pe căi viclene. Teama de a-și asuma astfel de responsabilități de mare anvergură, sub democrația Germană, îi va speria pe cei ignoranți și incompetenți.

Dar dacă se întâmplă ca o astfel de persoană să se strecoare înăuntru, va fi destul de ușor să o identificăm fără milă și să o provocăm - cam în felul următor: "Pleacă, nemernicule! Nu murdări aceste trepte cu picioarele tale; acestea sunt treptele Panteonului Istoriei, iar ele nu sunt destinate celor care caută un statut, ci oamenilor cu un caracter nobil!".

Aceasta a fost părerea pe care mi-am format-o după doi ani în care am asistat la ședințele Parlamentului Vienez.

Apoi nu m-am mai întors niciodată.

3.16 MONARHIA DUALĂ CARE SE PRĂBUȘEȘTE

Regimul parlamentar a fost unul dintre principalele motive pentru care statul Habsburgic a cunoscut un declin constant în ultimii săi ani. Cu cât elementul German a fost mai mult eliminat prin procedura parlamentară, cu atât mai puternic a fost sistemul de confruntare a diferitelor naționalități constitutive între ele. În cadrul *Reichsratului*, acest lucru s-a întâmplat întotdeauna pe seama Germanilor, ceea ce a însemnat că rezultatele au fost în detrimentul imperiului în ansamblu. La sfârșitul secolului, chiar și un simplu om putea vedea că forțele de coeziune din cadrul Monarhiei duale nu mai puteau contrabalansa tendințele separatiste ale naționalităților provinciale.

Dimpotrivă.

Măsurile pe care statul le adopta pentru propria sa întreținere au devenit din ce în ce mai meschine; în consecință, lipsa generală de respect față de stat a crescut. Ungaria și diferitele provincii Slave au încetat treptat să se mai identifice cu monarhia unificată și, prin urmare, nu au simțit slăbiciunea acesteia ca fiind în vreun fel în detrimentul lor. Mai degrabă, au salutat aceste simptome de decădere. Ei așteptau cu nerăbdare dizolvarea finală a statului, nu redresarea acestuia.

Prăbușirea completă a fost evitată temporar în parlament prin concesiile umilitoare care au fost făcute la tot felul de cereri enervante, pe cheltuiala Germanilor. Pretutindeni, apărarea statului s-a bazat pe ridicarea diferitelor naționalități unele împotriva altora. Dar tendința generală a acestei evoluții a fost întotdeauna îndreptată împotriva Germanilor. Având în vedere că dreptul de succesiune regală îi conferea o anumită influență arhiducelui Franz Ferdinand, o politică de creștere a puterii Cehilor a fost promulgată sistematic în întreaga administrație.[31] Cu toate mijloacele de care dispunea, moștenitorul Monarhiei duale a promovat personal o politică menită să elimine influența Germanilor - sau cel puțin a apărat această politică. Districtele pur Germane au fost aduse treptat, dar în mod decisiv, în zona de

[31] Franz Ferdinand (1863-1914) a susținut o reprezentare egală pentru națiunile Slave din imperiu. Asasinarea sa la 28 Iunie 1914 a precipitat Primul Război Mondial.

pericol a limbilor mixte. Chiar și în Austria Inferioară, acest proces a început să progreseze din ce în ce mai rapid, iar Viena era privită de Cehi ca fiind cel mai mare oraș al lor.

Ideea centrală a acestui nou Habsburg a fost de a crea un stat Slav în Europa Centrală. Limba Cehă a fost favorizată. (Soția arhiducelui fusese anterior o contesă Cehă, iar aceasta s-a căsătorit cu prințul printr-o căsătorie aranjată. Ea provenea dintr-un mediu de ostilitate tradițională față de Germani). Acest nou stat urma să fie construit pe o bază pur catolică, pentru a servi ca un bastion împotriva Rusiei Ortodoxe. Așa cum se întâmplase adesea în istoria Habsburgică, religia a fost astfel exploatată pentru a servi o țel pur politic - și în acest caz, o politică fatală, cel puțin pentru Germani.

Rezultatul a fost lamentabil în multe privințe.

Nici Casa de Habsburg, nici biserica catolică nu au primit răsplata pe care o așteptau.

Habsburgii au pierdut tronul, iar Biserica a pierdut un mare stat.

Prin folosirea motivelor religioase în slujba politicii, s-a trezit un spirit pe care instigatorii nu l-au crezut niciodată posibil.

Încercarea de a eradica Germanismul din vechea monarhie a dus la apariția Mișcării Pan-Germane în Austria.

În anii 1880, liberalismul de la Manchester, care avea o viziune fundamental evreiască, atinsese sau chiar depășise apogeul influenței sale în Monarhia duală.[32] Reacția care s-a declanșat nu a pornit de la tendințele sociale, ci de la cele naționaliste, așa cum s-a întâmplat întotdeauna în vechea Austria. Instinctul de autoconservare i-a împins pe Germani să se apere viguros. Considerentele economice au început doar încet-încet să crească în influență; dar ele erau de interes secundar. Dar din haosul politic general, au apărut două organizații de partid. Una a avut un caracter mai mult național, iar cealaltă mai mult social. Ambele au fost extrem de interesante și instructive pentru viitor.

După sfârșitul umilitor al Războiului din 1866, Casa de Habsburg a avut în vedere o răzbunare militară.[33] Numai moartea tragică a împăratului Maximilian al Mexicului a împiedicat o colaborare și mai

[32] Liberalismul din Manchester a fost o școală de gândire economică care a luat naștere în Manchester, Anglia, la mijlocul secolului al XIX-lea. A fost "evreiască" în măsura în care a promovat comerțul liber și globalismul în general.

[33] Războiul din 1866 a fost, în esență, un război civil German, în care Prusia a triumfat asupra Austro-Germanilor.

strânsă cu Franța. Principala vină pentru expediția dezastruoasă a lui Maximilian a fost atribuită lui Napoleon al III-lea; faptul că Francezii l-au abandonat a stârnit un sentiment general de indignare. Cu toate acestea, Habsburgii încă își așteptau ocazia. Dacă Războiul din 1870-71 nu ar fi fost un triumf atât de singular, Curtea Vieneză ar fi putut risca o aventură sângeroasă pentru a răzbuna pe Sadowa.[34] Dar când au sosit primele rapoarte de pe câmpul de luptă Franco-German, care, deși adevărate, păreau miraculoase și aproape incredibile, cel mai "înțelept" dintre toți monarhii a recunoscut că era un moment inoportun și a încercat să dea cea mai bună față unei situații nefaste.

Conflictul eroic din acei doi ani [1870-71] a produs un miracol și mai mare. În cazul Habsburgilor, schimbarea de atitudine a venit doar din presiunea circumstanțelor, niciodată dintr-un îndemn din inimă. Poporul German din Ostmark, însă, a fost fascinat de gloria triumfătoare a Reichului German nou înființat și a fost profund mișcat când a văzut visul părinților săi înviat într-o realitate glorioasă.

Să nu existe nicio greșeală: Adevăratul Germano-Austriac și-a dat seama, din acest moment, că Koniggratz era condiția tragică, dar necesară, pentru refacerea unui imperiu care nu va mai fi împovărat de morbiditatea vechii alianțe. Mai presus de toate, Germano-Austriacul a ajuns să simtă, în adâncul ființei sale, că misiunea istorică a Casei de Habsburg se încheiase și că noul imperiu putea să aleagă doar un Kaiser ale cărui convingeri eroice erau demne de a purta "Coroana Rinului". A fost drept și corect ca destinul să fie lăudat pentru că a ales un urmaș al acelei case care, în Frederic cel Mare, a dat națiunii un simbol elevat și strălucitor pentru toate timpurile viitoare.

3.17 REBELIUNEA GERMANO-AUSTRIECILOR

După marele război [din 1870-71], Casa de Habsburg s-a apucat cu disperare de treabă pentru a eradica încet și deliberat elementul German periculos - ale cărui sentimente și atitudini interioare nu puteau fi puse la îndoială. Un astfel de proces avea să fie rezultatul final al politicii de Slavizare. Atunci a fost momentul în care focul rebeliunii a

[34] Războiul din 1870, cunoscut și sub numele de Războiul Franco-Prusian, s-a soldat cu victoria Germană, căderea Parisului și absorbția Alsaciei-Lorena de către Imperiul German. "Sadowa" ("Koniggriitz", în Germană) este actualul Sadova, în Republica Cehă; a fost bătălia decisivă a războiului și s-a încheiat cu victoria Prusacă.

ars în rândul poporului condamnat, așa cum nu s-a mai văzut în istoria Germană modernă.

Pentru prima dată, naționaliștii și patrioții s-au transformat în rebeli. Nu rebeli împotriva națiunii sau a statului ca atare, ci rebeli împotriva acelei forme de guvernare despre care erau convinși că va duce în mod inevitabil la ruinarea propriului popor.

Pentru prima dată în istoria modernă, patriotismul dinastic tradițional și dragostea națională față de patrie și popor au intrat în conflict deschis.

Mișcarea pan-Germană din Austria din anii 1890 a avut meritul de a sublinia în mod clar și fără echivoc că un stat are dreptul să ceară respect și protecție doar atunci când este administrat în conformitate cu interesele națiunii - sau cel puțin nu în detrimentul acestor interese.

Autoritatea statului nu poate fi niciodată un scop în sine. Dacă ar fi așa, orice fel de tiranie ar fi inviolabilă și sacră.

Dacă un guvern folosește instrumentele de putere din mâinile sale cu scopul de a conduce un popor la ruină, atunci revolta nu este doar dreptul fiecărui cetățean - este datoria sa.

Întrebarea dacă și când există o astfel de situație nu poate fi rezolvată prin disertații teoretice, ci doar prin exercitarea forței, iar succesul este cel care decide problema.

Fiecare guvern - chiar și cel mai rău posibil, și chiar dacă a trădat încrederea națiunii în mii de feluri - va susține că datoria sa este de a susține autoritatea statului. Adversarii săi, care luptă pentru autoconservarea națională, trebuie să folosească aceleași arme pe care le folosește guvernul, dacă vor să prevaleze împotriva unei astfel de reguli și să își asigure propria libertate și independență. Prin urmare, conflictul va fi combătut cu mijloace "legale" atâta timp cât puterea care trebuie răsturnată le folosește. Dar insurgenții nu vor ezita să aplice mijloace ilegale dacă însuși opresorul le folosește.

În general, nu trebuie să uităm că scopul suprem al existenței umane nu este menținerea unui stat de guvernământ, ci mai degrabă conservarea speciei.

3.18 DREPTURILE OMULUI SUPRAPUN DREPTURILE STATELOR

Dacă specia este în pericol de a fi oprimată sau chiar eliminată,

chestiunea legalității este de importanță secundară. În acest caz, puterea instituită poate folosi doar acele mijloace care se presupune că sunt "legale". Și totuși, instinctul de autoconservare din partea celor asupriți va justifica întotdeauna, în cea mai mare măsură, utilizarea tuturor resurselor posibile.

Numai pe baza acestui principiu a fost posibilă desfășurarea acelor lupte împotriva sclaviei străine sau a asupririi interne, despre care istoria ne oferă numeroase exemple magnifice.
Drepturile omului depășesc drepturile statului.

Dar dacă un popor este învins în lupta pentru drepturile sale umane, înseamnă că greutatea sa s-a dovedit prea mică în balanța destinului pentru a fi demn de supraviețuire pe acest pământ. Când un popor nu vrea sau nu poate să lupte pentru existența sa, atunci Providența, în dreptatea sa eternă, va decreta sfârșitul acelui popor.

Lumea nu este aici pentru lași.

Austria oferă un exemplu foarte clar și frapant despre cât de ușor este pentru tiranie să se ascundă sub mantia așa-numitei "legalități".

Exercitarea legală a puterii în statul Habsburgic se baza atunci pe atitudinea anti-Germană a parlamentului, cu majoritățile sale non-Germane, precum și pe Casa dinastică, care era, de asemenea, ostilă elementului German. Întreaga autoritate a statului a fost încorporată în acești doi factori. Orice încercare de a modifica soarta Germanilor prin intermediul acestor doi factori ar fi fost absurdă. Cei care au sfătuit calea "legală" ca fiind singurul mijloc posibil nu au opus nicio rezistență; nicio politică de rezistență nu ar fi putut fi pusă în aplicare prin măsuri legale. Urmarea sfatului consilierilor legaliști ar fi însemnat ruinarea inevitabilă a elementului German din cadrul monarhiei. Iar acest dezastru ar fi venit foarte curând. Germanii au fost de fapt salvați doar prin prăbușirea statului.

Teoreticianul cu ochelari ar prefera totuși să moară pentru doctrina sa decât pentru poporul său.

Pentru că oamenii au făcut legi, el ajunge ulterior să creadă că ei există de dragul legilor.

Mișcarea pan-Germană a adus un mare serviciu prin abolirea tuturor acestor prostii - spre oroarea tuturor teoreticienilor doctrinarilor și a altor adoratori de fetișuri.

Atunci când Habsburgii au încercat să atace elementul German prin toate mijloacele disponibile, Partidul Pan-German a ripostat fără milă

împotriva "ilustrei" dinastii. Acest partid a fost primul care a cercetat starea de corupție a statului. Făcând acest lucru, au deschis ochii a sute de mii de oameni. Spre lauda sa, a eliberat idealul înalt al iubirii pentru propria țară din îmbrățișarea acestei dinastii deplorabile.

Atunci când această formațiune și-a făcut apariția, a avut un mare număr de adepți - de fapt, aproape o avalanșă. Dar succesele inițiale nu au durat. Când am venit la Viena, Partidul Pan-German fusese eclipsat de Partidul Creștin-Socialist, care între timp ajunsese la putere. Într-adevăr, Partidul Pan-Germanist fusese redus la o insignifianță aproape totală.

Ascensiunea și decăderea mișcării pan-Germane, pe de o parte, și progresul fără precedent al Partidului Creștin-Socialist, pe de altă parte, au devenit pentru mine un obiect de studiu clasic. Ele au jucat un rol important în dezvoltarea propriilor mele opinii.

Când am venit la Viena, simpatizam exclusiv cu mișcarea pan-Germană.

Am fost impresionat de faptul că au avut curajul să strige *"Heil Hohenzollern"* și m-am bucurat de hotărârea lor de a se considera parte integrantă a Reichului German, de care erau doar temporar separați. Nu au ratat nicio ocazie de a-și explica atitudinea în public, ceea ce mi-a sporit entuziasmul și încrederea. A-ți mărturisi public principiile în fiecare problemă care privea Germanismul și a nu face niciodată compromisuri, mi s-a părut singura cale de a ne salva poporul. Ceea ce nu puteam să înțeleg era cum de această mișcare a decăzut atât de repede după un început atât de magnific. Și nu mai puțin de neînțeles era faptul că creștin-socialiștii au dobândit o putere atât de uriașă într-un timp atât de scurt. Tocmai ajunseseră la apogeul popularității lor.

Când am început să compar aceste două mișcări, Soarta mi-a oferit cel mai bun mijloc de a înțelege cauzele acestei probleme derutante - în acest caz, accelerată de propriile mele circumstanțe triste.

3.19 SCHÖNERER ȘI LUEGER

Îmi voi începe analiza cu o prezentare a celor doi bărbați care trebuie considerați fondatorii și liderii celor două mișcări: George von Schönerer și Dr. Karl Lueger.

În ceea ce privește personalitatea, amândoi erau mult peste nivelul și

statura așa-numitelor figuri parlamentare. Au trăit o viață de o puritate imaculată și ireproșabilă în mijlocul marasmului corupției politice generale. Simpatiile mele inițiale au fost pentru reprezentantul pan-Germanist, Schönerer; abia după aceea, și treptat, am simțit o simpatie egală pentru liderul creștin-socialist.

Când am comparat abilitățile lor respective, Schönerer mi s-a părut un gânditor mai bun și mai profund în probleme fundamentale. El a prevăzut căderea inevitabilă a statului Austriac mai clar și mai precis decât oricine altcineva. Dacă acest avertisment adresat Imperiului Habsburgic ar fi fost luat în seamă în Germania, dezastruosul Război Mondial, care a pus Germania împotriva întregii Europe, nu ar fi avut loc niciodată.

Dar, deși Schönerer a reușit să pătrundă până la elementele esențiale unei probleme, se înșela frecvent în judecata sa asupra oamenilor.

Și aici, pe de altă parte, se afla punctul forte al doctorului Lueger.

Avea un dar rar, acela de a înțelege natura umană, și era foarte atent să nu-i ia pe oameni drept ceva mai bun decât erau în realitate. Își baza planurile pe posibilitățile practice pe care i le oferea viața umană, în timp ce Schönerer nu avea decât puțină înțelegere în această privință. Toate ideile pe care le avea acest pan-German erau corecte din punct de vedere teoretic, dar nu avea forța sau înțelegerea necesară pentru a-și face cunoscute ideile maselor largi. El nu a fost capabil să le formuleze pentru mase, a căror putere de înțelegere este limitată și va rămâne întotdeauna așa. Prin urmare, toate cunoștințele lui Schönerer au fost doar înțelepciune vizionară; el nu a reușit niciodată să le pună în practică.

Această lipsă de înțelegere a naturii umane l-a făcut să greșească în estimarea forțelor din spatele anumitor mișcări și a puterii inerente a vechilor instituții.

Schönerer și-a dat seama, într-adevăr, că întrebările sale implicau natura unei viziuni asupra lumii. Dar nu a înțeles că numai masele largi ale unei națiuni pot face să prevaleze astfel de convingeri - care sunt aproape de natură religioasă.

Din nefericire, el a înțeles doar foarte puțin cât de slab este spiritul de luptă al așa-numitei burghezii. Această slăbiciune se datorează intereselor de afaceri ale acestora; le este mult prea frică să își asume riscuri, iar acest lucru îi descurajează să acționeze.

Și, în general, o viziune asupra lumii nu are nicio perspectivă de

succes dacă masele largi nu se declară pregătite să acționeze ca purtători ai ei și să lupte în numele ei, oriunde și în orice măsură este necesar.

Această incapacitate de a înțelege importanța straturilor inferioare ale societății a dus la o concepție foarte inadecvată a problemei sociale.

În toate acestea, Dr. Lueger a fost opusul lui Schönerer.

Cunoașterea profundă a naturii umane i-a permis să judece corect diferitele forțe sociale și l-a salvat de la subestimarea puterii instituțiilor existente. Și poate că tocmai această calitate i-a permis să utilizeze aceste instituții ca mijloc de a servi scopurilor politicii sale.

El a văzut cât se poate de clar că, în zilele noastre, puterea de luptă politică a claselor superioare este nesemnificativă; ea este incapabilă să lupte pentru o nouă mare mișcare până când triumful acestei mișcări nu este asigurat. Astfel, el și-a dedicat cea mai mare parte a activității sale politice sarcinii de a câștiga acele segmente ale populației a căror existență era în pericol și de a încuraja spiritul militant în ele, în loc să încerce să îl paralizeze. De asemenea, el a adoptat rapid toate mijloacele disponibile pentru a obține sprijinul instituțiilor de lungă durată, pentru a obține cel mai mare avantaj posibil pentru mișcarea sa din aceste vechi surse de putere.

Așa se face că, în primul rând, a ales ca bază socială a noului său partid o clasă de mijloc care era amenințată cu dispariția. Și-a asigurat astfel o bază solidă, care era dispusă să facă mari sacrificii și avea o bună putere de luptă. Atitudinea sa extrem de înțeleaptă față de biserica catolică a convins rapid un număr mare de clerici mai tineri - atât de mult încât vechiul Partid Clerical a fost forțat să abandoneze câmpul de acțiune sau, ceea ce era mai înțelept, să se alăture noului partid, în speranța de a recâștiga treptat o poziție după alta.

Dar ar fi o mare nedreptate față de acest om dacă am considera că aceasta este caracteristica sa esențială. Pentru că el poseda calitățile unui tactician iscusit și avea adevăratul geniu al unui mare reformator; dar toate acestea erau limitate de percepția sa exactă a posibilităților pe care le avea la îndemână și, de asemenea, a propriilor sale capacități.

Obiectivele pe care acest om cu adevărat eminent a decis să le urmărească au fost intens practice. El dorea să cucerească Viena, inima monarhiei. De la Viena băteau ultimele pulsuri de viață în corpul bolnav și uzat al imperiului care se prăbușea. Dacă inima putea fi făcută mai sănătoasă, celelalte părți ale corpului trebuiau să reînvie. Această idee

era corectă în principiu. Dar timpul necesar pentru ca acest lucru să se întâmple era strict limitat.

Și asta era slăbiciunea omului.

Realizările sale în calitate de primar al orașului Viena sunt nemuritoare, în cel mai bun sens al cuvântului. Dar toate acestea nu au putut salva monarhia - a venit prea târziu.

Rivalul său, Schönerer, a văzut acest lucru mai clar.

Toate eforturile practice ale doctorului Lueger au avut un succes extraordinar, dar rezultatele sperate nu s-au materializat niciodată.

Schönerer nu a reușit să-și atingă obiectivele, dar cele mai teribile temeri ale sale s-au adeverit. Astfel, ambii bărbați nu au reușit să își atingă obiectivele finale. Lueger nu a putut salva Austria, iar Schönerer nu a putut salva poporul German din Austria de la ruină.

Studierea cauzelor eșecului în cazul acestor două partide înseamnă a învăța o lecție extrem de instructivă pentru zilele noastre. Acest lucru este deosebit de util pentru prietenii mei, deoarece în multe puncte circumstanțele din zilele noastre sunt similare cu cele din acea vreme. Prin urmare, o astfel de lecție ne poate ajuta să ne ferim de greșelile care au dus la sfârșitul uneia dintre acele mișcări și au făcut-o pe cealaltă sterilă.

3.20 CAUZELE EȘECULUI LUI SHÖNERER

După părerea mea, prăbușirea mișcării pan-Germane din Austria trebuie să fie atribuită la trei cauze.

În primul rând, liderii nu aveau un concept clar al importanței problemei sociale, în special pentru un partid nou și revoluționar.

Schönerer și adepții săi și-au îndreptat atenția în primul rând asupra burgheziei. Din acest motiv, partidul era menit să se dovedească mediocru și docil.

Burghezia Germană, în special în cercurile sale superioare, este pacifistă până la o abnegație totală - deși unii nu sunt conștienți de acest lucru - în ceea ce privește afacerile interne ale națiunii sau ale statului. În vremuri bune, care în acest caz înseamnă vremuri de bună guvernare, o astfel de atitudine psihologică face ca această clasă să fie extraordinar de valoroasă pentru stat. Dar atunci când există o guvernare proastă, o astfel de calitate are un efect distructiv. Pentru a

asigura posibilitatea de a duce o luptă cu adevărat serioasă, mișcarea pan-Germană ar fi trebuit să-și consacre eforturile pentru a cuceri masele. Eșecul de a face acest lucru a lăsat mișcarea, încă de la început, fără impulsul elementar de care un astfel de val are nevoie pentru ca să nu se scufunde în scurt timp.

Nevăzând cu claritate adevărul acestui principiu chiar la începutul mișcării și neglijând să-l pună în practică, noul partid a făcut o greșeală inițială din care nu și-a mai putut reveni. Numeroasele elemente burgheze moderate admise în cadrul mișcării au determinat din ce în ce mai mult orientarea internă a acesteia. Acest lucru a preîntâmpinat toate perspectivele ulterioare de a obține un sprijin apreciabil în rândul maselor. În astfel de condiții, mișcarea nu a putut trece dincolo de simpla discuție și critică. Credința cvasi-religioasă și spiritul de sacrificiu nu se mai regăseau în cadrul mișcării. Locul lor a fost luat de efortul spre o colaborare "pozitivă", care în acest caz însemna recunoașterea stării de lucruri existente. O astfel de deteriorare treptată a chestiunilor esențiale în dispută a dus la realizarea unei păci dezonorante.

Aceasta a fost soarta mișcării pan-Germane, deoarece, încă de la început, liderii nu și-au dat seama că cea mai importantă condiție a succesului a fost aceea de a-și recruta adepții din masele largi. Astfel, mișcarea a devenit "burgheză" și "respectabilă" - și doar moderat "radicală".

3.21 PAN-GERMANII ȘI PARLAMENTUL

Din acest eșec a rezultat cea de-a doua cauză a declinului său rapid.

Poziția Germanilor din Austria era deja disperată atunci când a apărut pan-Germanismul. An după an, parlamentul era folosit tot mai mult ca instrument pentru distrugerea lentă a poporului Germano-Austriac. Singura speranță pentru un efort în ultima clipă de a-l salva consta în răsturnarea sistemului parlamentar; dar existau foarte puține perspective ca acest lucru să se întâmple.

Astfel, mișcarea a fost confruntată cu o problemă de primă importanță:

Pentru a răsturna parlamentul, ar fi trebuit ca pan-Germanii să fi intrat în el "pentru a-l submina din interior", așa cum spun ei? Sau ar fi trebuit să atace instituția ca atare din exterior?

Au intrat și au ieșit învinși. Dar au fost obligați să intre.

Pentru a purta un război eficient împotriva unei astfel de puteri din exterior, curajul neîmblânzit și un spirit de sacrificiu sunt arme necesare. În astfel de cazuri, taurul trebuie să fie prins de coarne. Atacurile furioase vă pot împinge la pământ din nou și din nou. Dar dacă aveți o inimă tare, vă veți ridica, poate cu oasele rupte. Și numai după o luptă lungă și dură veți triumfa. Noii luptători sunt atrași de o cauză prin atracția marilor sacrificii făcute de dragul ei, până când, în cele din urmă, tenacitatea este răsplătită cu succes.

Pentru un astfel de rezultat, însă, sunt necesari copiii marilor mase.

Doar ei au determinarea și tenacitatea necesare pentru a lupta până la capăt.

Dar mișcarea pan-Germană nu dispunea de aceste mase largi, așa că singura altă soluție era intrarea în parlament.

Ar fi o greșeală să credem că această decizie a fost rezultatul unei lungi serii de ezitări morale interne sau că a fost rezultatul unui calcul atent. Nu; ei nici măcar nu au luat în considerare o altă soluție. Cei care au participat la această gafă au fost motivați de noțiuni vagi cu privire la semnificația și efectul participării într-o instituție pe care o condamnau din principiu. În general, ei sperau că vor putea astfel să-și promoveze cauza în fața marilor mase de oameni, deoarece puteau vorbi în fața "forului întregii națiuni". De asemenea, părea rezonabil să creadă că, atacând rădăcina răului, vor fi mai eficienți decât dacă ar ataca din exterior. Ei credeau că, dacă ar fi fost protejați de imunitatea parlamentului, poziția protagoniștilor individuali ar fi fost întărită și că, prin urmare, forța atacurilor lor ar fi fost sporită.

În realitate, totul s-a dovedit a fi foarte diferit.

Forumul în fața căruia au vorbit reprezentanții pan-Germani nu s-a mărit, ci s-a micșorat. Fiecare vorbea doar pentru cercul care era pregătit să îl asculte sau care putea citi relatarea discursului său în ziare.

Dar cel mai mare forum de ascultători direcți nu este auditoriul parlamentar, ci marea adunare publică.

Numai aici vor fi mii de oameni care au venit doar pentru a asculta ce are de spus un vorbitor, în timp ce în parlament sunt prezenți doar câteva sute. În cea mai mare parte, ei sunt acolo doar pentru a-și câștiga taxele de participare zilnice și nu pentru a fi luminați de înțelepciunea unuia dintre "reprezentanții poporului".

Mai presus de toate: Același public este mereu prezent și nu dorește niciodată să învețe ceva nou. Lăsând la o parte chestiunea inteligenței sale, îi lipsește chiar și acea cantitate modestă de voință necesară pentru a învăța.

Nici unul dintre reprezentanții popoarelor nu va onora un adevăr superior și nu se va dedica slujirii lui. Nu, niciunul dintre ei nu va face acest lucru, decât dacă are motive să spere că, printr-o astfel de convertire, poate păstra reprezentarea circumscripției sale electorale în viitoarea legislatură. Prin urmare, numai atunci când devine evident că vechiul partid va avea probabil o perioadă proastă la următoarele alegeri, aceste modele de virtute bărbătească vor porni în căutarea unui nou partid sau a unei noi politici care ar putea avea perspective electorale mai bune. Dar, bineînțeles, această schimbare de poziție va fi însoțită de un adevărat potop de justificări morale înalte. Și astfel se întâmplă întotdeauna ca, atunci când un partid existent a atras un asemenea dezgust general în rândul publicului încât este amenințat cu o înfrângere zdrobitoare, atunci începe o mare migrație. Șobolanii parlamentari abandonează corabia partidului.

Toate acestea se întâmplă nu pentru că persoanele afectate au devenit mai bine informate cu privire la chestiunile în cauză și au decis să acționeze în consecință. Aceste schimbări superficiale sunt doar dovada acelui dar de clarviziune care avertizează puricele parlamentar la momentul potrivit și îl determină să sară într-un alt pat cald de partid.

A vorbi în fața unui astfel de forum înseamnă a arunca perle în fața unui anumit animal bine cunoscut. Este cu adevărat lipsit de valoare! Rezultatul va fi întotdeauna negativ.

Și asta este ceea ce s-a întâmplat de fapt. Deputații pan-Germani ar fi putut să vorbească până la refuz, dar fără niciun rezultat.

Presa fie i-a ignorat complet, fie le-a mutilat discursurile în așa fel încât coerența logică a fost distrusă, iar sensul a fost răstălmăcit în așa fel încât publicul a avut o impresie greșită despre scopurile noii mișcări. Ceea ce au spus membrii individuali nu era important. Ceea ce era important a fost ceea ce oamenii au citit ca provenind de la ei. Acestea constau în simple extrase scoase din context, care dădeau impresia unui nonsens incoerent, așa cum era de fapt intenționat. Astfel, singurul public în fața căruia au vorbit cu adevărat a fost format din doar 500 de parlamentari - și asta spune totul.

Dar cel mai rău a fost următorul lucru:

Mișcarea pan-Germană putea spera la succes doar dacă liderii își dădeau seama de la bun început că nu era vorba de un nou partid, ci de o nouă *viziune asupra lumii*. Numai acest lucru putea trezi forțele morale interioare necesare pentru o luptă atât de gigantică. Iar pentru această luptă, liderii trebuie să fie oameni cu o minte de primă clasă și cu un curaj indomptabil.

Dacă lupta în numele unei viziuni a lumii nu este condusă de oameni cu spirit eroic, gata să sacrifice totul, va deveni în curând imposibil de găsit războinici adevărați care să fie gata să moară pentru această cauză. Un om care luptă doar pentru propria existență nu mai are prea multe lucruri rămase pentru societate.

Pentru a asigura condițiile de succes, toți cei implicați trebuie să înțeleagă că noua mișcare își caută onoarea și gloria în posteritate și că nu are nimic de oferit membrilor actuali. Dacă o mișcare oferă un număr mare de posturi și funcții care trebuie ocupate, numărul candidaților inferiori va crește constant. În cele din urmă, va veni o zi în care va exista o asemenea preponderență a profitorilor politici încât combatanții inițiali abia dacă își vor mai recunoaște acum propriul partid. Ei ar putea fi chiar expulzați de către cei sosiți mai târziu ca balast nedorit. În acest moment, "misiunea" mișcării este pierdută.

Odată ce pan-Germanii au decis să colaboreze cu parlamentul, ei nu mai erau lideri și combatanți ai unei mișcări populare, ci doar "parlamentari". Mișcarea s-a scufundat astfel la nivelul unui partid politic obișnuit și nu a mai avut puterea de a înfrunta o soartă ostilă și de a sfida riscul martiriului. În loc să lupte, liderii pan-Germani au căzut în obișnuința de a "vorbi" și de a "negocia". Acești noi parlamentari au descoperit curând că era un mod mai satisfăcător și mai puțin riscant de a-și îndeplini sarcina: apărarea noii lor viziuni asupra lumii cu arma intelectuală a retoricii parlamentare mai degrabă decât să se angajeze într-o luptă în care și-ar risca viața. O astfel de luptă ar avea rezultate incerte și nu ar oferi nicio posibilitate de câștig personal.

3.22 IMPORTANȚA CUVÂNTULUI VORBIT

Odată ce au avut deputați în parlament, susținătorii lor externi au sperat și au așteptat minuni. Bineînțeles, astfel de miracole nu au avut

loc și nici nu ar fi putut avea loc. Susținătorii mișcării au devenit curând nerăbdători, deoarece rapoartele pe care le citeau despre proprii lor deputați nu se ridicau în niciun caz la nivelul așteptărilor lor. Motivul pentru acest lucru nu era greu de găsit. Se datora faptului că o presă ostilă nu reușea să ofere o relatare reală a ceea ce făceau de fapt deputații pan-Germani.

Pe măsură ce noii deputați se obișnuiau cu această formă blândă de "revoluție" și cu dietele provinciale, au devenit treptat reticenți în a relua munca mai riscantă de a expune principiile mișcării în fața maselor largi ale poporului.

Întâlnirile de masă în public au devenit din ce în ce mai rare, deși acestea sunt singurele mijloace de a exercita o influență eficientă asupra oamenilor. În acest caz, influența provine din contactul personal direct și câștigă sprijinul unui număr mare de persoane.

Odată ce tribuna parlamentară a fost înlocuită cu masa din berărie, unde se adresau mii de oameni, și odată ce discursurile nu se mai adresau direct poporului, ci așa-numiților reprezentanți "aleși", mișcarea pan-Germană și-a pierdut caracterul popular. În curând a degenerat la nivelul unui club de discuții academice.

Astfel, impresia înșelătoare creată de presă nu a mai fost corectată prin contactul personal cu oamenii prin intermediul unor întâlniri publice, în cadrul cărora se putea face o relatare adevărată. Rezultatul final al acestei neglijențe a fost că cuvântul "pan-Germanism" a ajuns să aibă un sunet neplăcut în urechile maselor.

Cavalerii stiloului și snobii literari de astăzi trebuie să înțeleagă că marile transformări care au avut loc în această lume nu au fost niciodată conduse de un stilou!

Nu - sarcina stiloului trebuie să fie întotdeauna rezervată prezentării fundamentelor teoretice.

Forța care a declanșat întotdeauna și mereu mari avalanșe istorice de mișcări religioase și politice este puterea magică a cuvântului rostit.

Marile mase ale unei populații sunt mai sensibile la apelul retoricii decât la orice altă forță. Toate marile mișcări sunt mișcări populare. Ele sunt erupțiile vulcanice ale pasiunilor și emoțiilor umane, stârnite în activitate fie de nemiloasa Zeiță a Necazului, fie de torța cuvântului rostit, aruncată în mijlocul poporului. În niciun caz marile mișcări nu au fost declanșate de efuziunile siropoase ale esteților literari și ale eroilor de salon.

Destinul unei națiuni poate fi evitat doar printr-o furtună de pasiune fierbinte. Dar numai cei care sunt ei înșiși pasionați pot stârni pasiune în ceilalți.

Doar capacitatea de a simți cu pasiune este cea care, precum loviturile de ciocan, va deschide ușa către inimile oamenilor.

3.23 EFECTUL ASUPRA MASEI

Cel care este incapabil de sentimente și de vorbire pasionale nu a fost niciodată ales de Providență pentru a proclama voința sa.

Prin urmare, un simplu scriitor ar trebui să rămână cu cerneala și să se ocupe de chestiuni teoretice, dacă are abilitățile și cunoștințele necesare. El nu s-a născut și nici nu a fost ales pentru a fi un lider.

O mișcare care trebuie să atingă scopuri mari trebuie să se ferească cu grijă de pericolul de a pierde contactul cu masele populare. Fiecare problemă întâlnită trebuie să fie examinată în primul rând din acest punct de vedere, iar decizia care trebuie luată trebuie să fie întotdeauna în consecință.

Mișcarea trebuie să evite tot ceea ce ar putea să îi slăbească puterea de a influența masele - nu din motive "demagogice", ci din simplul fapt că nicio idee măreață, oricât de sublimă și exaltată ar părea, nu poate fi realizată în practică fără puterea efectivă a maselor populare.

Doar realitatea dură trebuie să marcheze drumul spre obiectiv.

Nevoia de a merge pe drumul greutăților înseamnă, mult prea des în această lume, renunțarea totală la țelurile și scopurile proprii - fie că este sau nu voită în mod conștient.

De îndată ce liderii pan-Germani au acceptat principiul parlamentar și au mutat centrul activităților lor departe de popor, au sacrificat viitorul de dragul unui succes momentan ieftin.

Ei au ales calea cea mai ușoară în luptă și, astfel, s-au făcut nedemni de victoria finală.

Când eram la Viena, obișnuiam să mă gândesc serios la aceste două întrebări. Am văzut că principalul motiv al prăbușirii mișcării pan-Germane consta în faptul că tocmai aceste întrebări au fost subapreciate. În opinia mea, mișcarea părea aleasă pentru a conduce elementul German din Austria.

Aceste prime două greșeli, care au dus la prăbușirea mișcării pan-

Germane, au fost strâns legate între ele. Recunoașterea greșită a forțelor motrice interne care împing marile mișcări înainte a dus la o apreciere inadecvată a rolului jucat de masele largi. Rezultatul a fost că s-a acordat prea puțină atenție problemei sociale și că încercările de a capta mințile claselor inferioare au fost prea puține și prea slabe. Un alt eșec a fost acela de a accepta politica parlamentară.

Dacă ar fi existat o apreciere adecvată a puterii extraordinare de rezistență de care dau dovadă întotdeauna masele în mișcările revoluționare, s-ar fi adoptat o altă atitudine față de problema socială și de propagandă. Centrul mișcării nu ar fi fost transferat în parlament, ci ar fi rămas în ateliere și în stradă.

3.24 MIȘCAREA "DEPARTE DE ROMA”

A existat o a treia greșeală, una care își avea rădăcinile tot în eșecul de a înțelege valoarea maselor. Masele sunt mai întâi puse în mișcare, într-o direcție precisă, de către oameni cu talente superioare. Dar, odată puse în mișcare, ele sunt ca un volant; ele susțin impulsul și echilibrul constant al ofensivei.

Politica liderilor pan-Germani de a decide purtarea unei lupte crâncene împotriva bisericii catolice poate fi explicată doar prin atribuirea acesteia unei înțelegeri inadecvate a naturii spirituale a poporului.

Motivele pentru care noul partid s-a angajat într-o campanie violentă împotriva Romei au fost următoarele:

De îndată ce Casa de Habsburg a decis definitiv să transforme Austria într-un stat Slav, au fost adoptate tot felul de mijloace care păreau să servească acestui scop. Conducătorii Habsburgi nu au avut niciun scrupul de conștiință în a exploata chiar și instituțiile religioase în slujba acestei noi "idei de stat".

Una dintre numeroasele metode astfel folosite a fost folosirea parohiilor Cehe și a clerului lor ca instrumente de răspândire a hegemoniei Slave în Austria.

Această procedură s-a desfășurat după cum urmează:

Preoții Cehi au fost numiți în districte pur Germane. Aceștia au promovat treptat și constant interesele poporului Ceh în fața celor ale Bisericii, devenind astfel celule germinale în procesul de de-Germanizare.

Din păcate, clerul Germano-Austriac a eșuat complet în a contracara această procedură. Nu numai că au fost incapabili să ia o inițiativă similară din partea Germană, dar s-au arătat incapabili să întâmpine ofensiva Cehă cu o rezistență adecvată. În consecință, Germania a fost împinsă înapoi, încet, dar constant, prin pervertirea credinței religioase pe de o parte și prin lipsa de rezistență pe de altă parte.

Astfel de tactici au fost folosite pentru a rezolva problemele mai mici, iar în ceea ce privește problemele mai mari, situația nu era foarte diferită.

Obiectivele anti-Germane urmărite de Habsburgi, în special prin intermediul clerului superior, nu au întâmpinat o rezistență viguroasă, în timp ce reprezentanții clericali ai intereselor Germane s-au retras complet în spate.

Impresia generală nu putea fi decât aceea că clerul catolic, ca atare, neglija în mod grosolan drepturile populației Germane.

Prin urmare, se părea că biserica catolică nu simpatiza cu poporul German, ci mai degrabă că îi susținea pe nedrept pe dușmanii acestuia. Rădăcina întregului rău, mai ales în opinia lui Schonerer, stătea în faptul că conducerea bisericii catolice nu era în Germania și că numai acest fapt explica atitudinea ostilă a Bisericii față de interesele poporului nostru.

Așa-numita problemă culturală a trecut aproape complet în plan secund, așa cum se întâmpla în general peste tot în Austria la acea vreme. Atunci când au adoptat o atitudine ostilă față de biserica catolică, liderii pan-Germani au fost influențați nu atât de mult de poziția Bisericii cu privire la știință etc., cât mai degrabă din cauza eșecului acesteia de a apăra drepturile Germanilor și, dimpotrivă, din cauza ajutorului și sprijinului acordat aroganței și lăcomiei Slavilor.

George Schonerer nu a fost un om care să facă lucrurile pe jumătate. A intrat în luptă împotriva Bisericii pentru că era convins că aceasta era singura cale de a salva poporul German. Mișcarea "Departe de Roma" părea cea mai puternică, dar în același timp cea mai dificilă cale de a ataca cetatea adversarului. Schonerer credea că, dacă această mișcare va reuși, diviziunea tragică dintre cele două mari confesiuni religioase din Germania va fi ștearsă, iar forțele interioare ale Reichului și națiunii Germane vor fi enorm sporite de o astfel de victorie.

Dar atât premisa, cât și concluzia din acest caz au fost eronate.

Fără îndoială, era adevărat că puterea națională de rezistență, în tot

ceea ce privea Germanismul ca atare, era mult mai slabă în rândul clerului catolic German decât în rândul fraților lor non-Germani, în special al Cehilor.

Și numai un prost ar putea ignora faptul că clerului German nu i-a trecut niciodată prin cap să treacă la ofensivă în numele intereselor Germane.

Dar, în același timp, toți cei care nu sunt orbi la fapte trebuie să recunoască faptul că toate acestea pot fi atribuite unei trăsături sub care noi, Germanii, trebuie să suferim cu toții: modul obiectiv în care ne privim propria naționalitate, alături de orice altceva.

În timp ce preotul Ceh a adoptat o atitudine *subiectivă față* de propriul popor și doar o atitudine obiectivă față de Biserică, preotul German a manifestat un devotament subiectiv față de Biserica sa și a rămas *obiectiv* în ceea ce privește națiunea sa. Acest fenomen, din păcate, se poate constata că se întâmplă exact în același mod în mii de alte cazuri.

Nu este nicidecum o moștenire specifică a catolicismului; dar este ceva în noi care corodează rapid aproape orice instituție, mai ales instituțiile statului și cele care au scopuri ideale.

Să luăm, de exemplu, atitudinea oficialilor noștri de stat în ceea ce privește eforturile depuse pentru a aduce o renaștere națională. Comparați această atitudine cu poziția pe care oficialii oricărei alte națiuni ar fi adoptat-o într-un astfel de caz. Sau ar trebui să credem că ofițerii militari din orice altă țară din lume ar refuza să iasă în față în numele aspirațiilor naționale și s-ar ascunde mai degrabă în spatele sintagmei "autoritate de stat", așa cum s-a întâmplat în țara noastră în ultimii cinci ani? Sau să luăm un alt exemplu. În ceea ce privește chestiunea evreiască, nu cumva ambele confesiuni creștine adoptă astăzi o poziție care nu răspunde nici cerințelor naționale, nici nevoilor reale ale religiei? Comparați atitudinea unui rabin evreu față de orice chestiune, chiar și nesemnificativă, privind evreimea ca rasă, cu cea a majorității clerului nostru, fie el catolic sau protestant!

Observăm același fenomen ori de câte ori este vorba de apărarea unei idei abstracte.

"Autoritatea statului", "democrația", "pacifismul", "solidaritatea internațională" etc. - toate aceste noțiuni devin la noi concepte rigide și dogmatice. Și cu cât necesitățile generale ale națiunii sunt mai vitale, cu atât mai mult vor fi judecate exclusiv în lumina acestor concepte. Acest

obicei nefericit de a privi toate cerințele naționale din punctul de vedere al unei noțiuni preconcepute ne face imposibil să vedem latura subiectivă a unui lucru care contrazice în mod obiectiv propria doctrină. În cele din urmă duce la o inversare completă a mijloacelor și a scopurilor. Orice încercare de renaștere națională va fi combătută dacă o condiție prealabilă este aceea că un regim rău și pernicios trebuie mai întâi răsturnat; o astfel de acțiune va fi considerată ca o încălcare a "autorității statului".

Din acest punct de vedere, "autoritatea de stat" nu este un mijloc în slujba unui scop, ci mai degrabă, în mintea credinciosului dogmatic în obiectivitate, un scop în sine. El privește acest lucru ca pe o scuză suficientă pentru propria sa viață mizerabilă. Astfel de oameni ar ridica un protest dacă, de exemplu, cineva ar încerca să instaureze o dictatură, chiar dacă ar fi vorba de un Frederic cel Mare și chiar dacă politicienii parlamentari ar fi oameni mici și incompetenți.

Pentru astfel de adepți ai principiilor abstracte, legea democrației este mai sacră decât bunăstarea națiunii. În consecință, astfel de oameni vor apăra cel mai rău tip de tiranie, chiar dacă aceasta poate duce un popor la ruină, pentru că este întruchiparea trecătoare a "autorității statului". Alții vor respinge chiar și un guvern extrem de benefic, dacă acesta nu corespunde noțiunii lor de "democrație". În același mod, pacifistul nostru German va rămâne tăcut în timp ce națiunea geme sub asuprirea unei puteri militare vicioase, dacă această condiție cere o rezistență activă; o astfel de rezistență înseamnă folosirea forței fizice, ceea ce este împotriva spiritului societății pacifiste. Socialistul German internațional poate fi jefuit de tovarășii săi din întreaga lume în numele "solidarității", dar el răspunde cu bunătate fraternă și nu se gândește niciodată la represalii, nici măcar la autoapărare. Pur și simplu pentru că el este un German.

Poate fi neplăcut să ne gândim la astfel de adevăruri, dar dacă vrem să schimbăm ceva, trebuie mai întâi să recunoaștem acest lucru.

Același lucru este valabil și pentru modul slab în care interesele Germane sunt promovate și apărate de o parte a clerului.

Un astfel de comportament nu este rezultatul unei intenții răuvoitoare și nici nu este rezultatul unor ordine date de "sus", ci o astfel de lipsă de determinare națională se datorează defectelor din sistemul nostru educațional. În loc să inculce un sentiment viu al

naționalității Germane, scopul sistemului educațional este de a face ca tineretul să se supună "ideii" devenite idol.

Educația în noțiuni abstracte precum "democrație", "socialism internațional", "pacifism" etc. este atât de dură și exclusivistă și atât de pur subiectivă, încât influențează în mod fundamental imaginea pe care o avem despre lume. Dar, pe de altă parte, atitudinea față de propria lor naționalitate Germană a fost foarte obiectivă încă din tinerețe. Pacifistul (în măsura în care este German) care se supune în mod subiectiv dictaturilor principiilor dogmatice va lua întotdeauna în considerare mai întâi dreptul sau nedreptatea obiectivă a unei situații atunci când pericolul amenință. Dar el nu-și va lua poziția în rândurile propriului popor și să lupte pentru el din instinct de conservare.

Faptul că acest lucru este valabil și pentru diferitele confesiuni religioase este demonstrat de următoarele:

În măsura în care originea și tradiția sa se bazează pe idealurile Germane, protestantismul apără mai bine aceste idealuri. Dar eșuează în momentul în care este chemat să apere interese *naționale*, interese care nu aparțin sferei idealurilor sale și dezvoltării sale tradiționale - sau care, dintr-un motiv sau altul, pot fi respinse de această sferă.

Prin urmare, protestantismul va participa întotdeauna la promovarea idealurilor Germane în ceea ce privește integritatea morală sau educația națională, atunci când va trebui apărată ființa spirituală Germană, limba sau libertatea spirituală; acestea reprezintă principiile pe care se bazează protestantismul însuși. Dar același protestantism se opune cu violență oricărei încercări de a salva națiunea din ghearele dușmanului său de moarte. Atitudinea protestantă față de evrei este mai mult sau mai puțin rigidă și dogmatică. Și totuși, aceasta este prima problemă care trebuie rezolvată, dacă nu cumva toate încercările de a aduce o renaștere Germană sau de a ridica nivelul de reputație al națiunii vor rămâne fără sens și imposibile.

În timpul șederii mele la Viena, am avut suficient timp liber pentru a studia această problemă, fără a lăsa să intervină prejudecățile; și în contactele mele zilnice am putut să-mi confirm de mii de ori punctul de vedere.

În acest punct de convergență a diferitelor naționalități, era evident că pacifistul German a fost întotdeauna și exclusiv cel care a încercat să ia în considerare în mod obiectiv propriile interese naționale. Dar nu ai fi găsit niciodată un evreu care să adopte o atitudine similară față de

propriul popor. Mai mult, am constatat că numai socialistul German este "internațional", în sensul că se simte obligat să ceară dreptate pentru propriul popor numai prin văicăreli și lamentări la tovarășii săi internaționali. Nimeni nu i-ar putea acuza vreodată pe Cehi, sau pe Polonezi, sau alte națiuni de un astfel de comportament. Pe scurt, am recunoscut încă de atunci că acest rău este doar parțial rezultatul acestor doctrine, dar în principal rezultatul sistemului nostru de educație total inadecvat și al lipsei de devotament față de propria noastră națiune care rezultă din aceasta.

Astfel, primul argument teoretic avansat de către liderii pan-Germani în ofensiva lor împotriva catolicismului era destul de șubred.

Singura modalitate de a remedia acest rău este de a-i forma pe Germani, din tinerețe în sus, la o recunoaștere absolută a drepturilor propriului popor, în loc să le otrăvim mințile cu blestemul "obiectivității" - chiar și în chestiuni care privesc chiar menținerea propriei noastre existențe. Rezultatul ar fi că catolicul din Germania - la fel ca în Irlanda, Polonia sau Franța - ar fi un German înainte de toate. Dar toate acestea presupun o schimbare radicală a guvernului național.

Cea mai puternică dovadă în acest sens ne este oferită de ceea ce s-a întâmplat în acel moment istoric în care poporul nostru a fost chemat ultima dată în fața tribunalului istoriei pentru a-și apăra propria existență într-o luptă pe viață și pe moarte.

Atâta timp cât nu a existat o lipsă de conducere, poporul și-a îndeplinit în proporție covârșitoare datoria și obligațiile. Fie că era vorba de un pastor protestant sau de un preot catolic, fiecare a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a ajuta forțele noastre de rezistență să persiste - nu numai în tranșee, ci și, și mai mult, acasă. În acei ani, și mai ales în timpul primei explozii de entuziasm, în ambele tabere religioase exista un Reich German indivizibil și sacru, pentru a cărui păstrare și existență viitoare se rugau cu toții la cer.

Mișcarea pan-Germană din Austria ar fi trebuit să-și pună o întrebare: Este sau nu posibilă menținerea Germanității în Austria, atâta timp cât aceasta rămâne în sânul credinței catolice? Dacă da, atunci partidul politic nu ar fi trebuit să se amestece în chestiuni religioase și confesionale. Dar dacă nu, atunci ar fi trebuit să fie inițiată o reformă religioasă, și nu o mișcare de partid politic.

Oricine crede că reforma religioasă poate fi realizată prin intermediul unei organizații politice arată că nu înțelege deloc dezvoltarea

concepțiilor și doctrinelor religioase și modul în care Biserica le dă un efect practic.

Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Iar eu susțin că întemeierea sau răsturnarea unei religii are consecințe mult mai mari decât întemeierea sau răsturnarea unui stat, cu atât mai puțin a unui partid.

Nu este un contraargument să spui că atacurile au fost doar măsuri de apărare împotriva atacurilor din partea adversă!

Fără îndoială, au existat întotdeauna pungași fără scrupule care nu au ezitat să degradeze religia și să o transforme într-un instrument al politicii. Aproape întotdeauna astfel de oameni nu au avut nimic altceva în minte decât să facă o afacere din religii și politică. Dar, pe de altă parte, ar fi greșit să considerăm religia însăși, sau o confesiune religioasă, responsabilă pentru un număr de ticăloși care exploatează Biserica pentru propriile interese josnice, așa cum ar exploata orice altceva în care ar avea un rol.

Nimic nu ar putea fi mai pe gustul acestor trântori și șmecheri parlamentari decât să găsească un țap ispășitor pentru escrocheria lor politică - chiar și după aceea. În momentul în care religia va fi atacată și făcută responsabilă pentru greșelile sale personale, acest individ viclean va ridica imediat un strigăt de revoltă și va chema lumea să mărturisească cât de justificat a fost să acționeze așa cum a făcut-o, proclamând că numai el și elocvența sa au salvat Biserica. Publicul, care este în cea mai mare parte prost și uituc, este incapabil să recunoască adevăratul instigator al disputei în mijlocul scandalului . Frecvent, nici măcar nu-și amintește începutul luptei, astfel încât pungașul scapă cu isprava sa.

Un astfel de individ viclean este conștient de faptul că faptele sale nu au nimic de-a face cu religia. Așa că va râde liniștit în mânecă atunci când adversarul său onest, dar lipsit de viclenie, va pierde jocul și, pierzându-și în cele din urmă încrederea în umanitate, va renunța la tot.

Și mai există un alt sens în care ar fi greșit să facem religia, sau Biserica în sine, responsabilă pentru greșelile individuale. Dacă se compară amploarea organizației, așa cum apare ea tuturor, cu slăbiciunea tipică a naturii umane, va trebui să admitem că proporția dintre bine și rău este mai favorabilă aici decât oriunde altundeva. Printre preoți se pot găsi, desigur, unii care își folosesc chemarea sacră pentru a-și promova ambițiile politice. Există clerici care, din păcate, uită că în lupta politică ar trebui să fie gardienii adevărurilor mai înalte

și nu complicii minciunilor și calomniilor. Dar pentru fiecare dintre aceste specimene nedemne putem găsi o mie sau mai mulți care își îndeplinesc misiunea lor nobilă, ca gardieni de încredere ai sufletelor, și care se ridică deasupra nivelului epocii noastre corupte, ca niște insulițe deasupra mlaștinii.

Nu pot condamna Biserica în sine și m-aș simți în continuare nejustificat dacă un depravat îmbrăcat în haină de preot ar comite vreo infracțiune împotriva legii morale. Nici nu m-aș gândi vreo clipă să condamn Biserica dacă unul dintre nenumărații săi membri își trădează și își ponegrește compatrioții, mai ales într-o perioadă în care astfel de comportamente sunt destul de frecvente. Nu trebuie să uităm, mai ales în zilele noastre, că pentru un astfel de Ephialtes[35] există o mie de oameni ale căror inimi sângerează de compasiune cu poporul lor în acești ani de nenorocire și care, împreună cu cei mai buni din națiunea noastră, tânjesc după ceasul în care norocul ne va surâde din nou.

Dacă se obiectează că aici nu suntem preocupați de problemele mărunte ale vieții de zi cu zi, ci în principal de adevăruri fundamentale și de chestiuni de dogmă, singurul mod de a răspunde la această obiecție este de a pune o întrebare:

Simțiți că soarta v-a chemat să proclamați adevărul în lume? Dacă da, atunci du-te și fă-o. Dar aveți curajul de a o face direct și nu folosiți un partid politic ca purtător de cuvânt, pentru că aceasta este o escrocherie. Pentru răul de astăzi, înlocuiți binele viitorului vostru.

Dar dacă nu ai curajul sau dacă binele tău nu este clar nici măcar pentru tine însuți, atunci lasă totul baltă. Dar, orice s-ar întâmpla, nu încercați să atingeți scopul pe calea ocolită a unui partid politic dacă nu sunteți suficient de curajoși să luptați cu șapca ridicată.

Partidele politice nu au dreptul de a se amesteca în chestiuni religioase, cu excepția cazului în care acestea se referă la ceva străin de bunăstarea națională și, prin urmare, este calculat pentru a submina obiceiurile și morala rasială.

Dacă unii demnitari ai Bisericii ar trebui să folosească în mod abuziv ceremoniile religioase sau învățăturile religioase pentru a face rău propriei națiuni, adversarii lor nu ar trebui să ia niciodată același drum și să lupte cu aceleași arme.

[35] Ephialtes din Trachis (cca. 480 î.e.n) a fost un Atenian care și-a trădat patria în fața Perşilor, ajutându-i astfel pe aceștia să câștige bătălia de la Termopile.

Pentru un lider politic, învățăturile și practicile religioase ale oamenilor săi ar trebui să fie sacre și inviolabile. Altfel, nu ar trebui să fie un om de stat, ci un reformator - dacă are calitățile necesare pentru o astfel de sarcină!

Orice altă linie de conduită va duce la dezastru, mai ales în Germania. Studiind mișcarea pan-Germană și conflictul ei cu Roma, am fost atunci ferm convins, și mai ales în anii următori, de următoarea convingere: Prin faptul că nu au înțeles importanța problemei sociale, pan-Germanii au pierdut sprijinul maselor largi, care sunt combatanții indispensabili. Intrând în parlament, liderii pan-Germaniști s-au lipsit de marea forță motrice existentă în mase și au preluat, de asemenea, toate defectele instituției parlamentare. Lupta lor împotriva Bisericii le-a făcut imposibilă poziția lor în clasele de jos și mijlocii, în același timp le-a răpit nenumărate elemente de înaltă clasă - unele dintre cele mai bune pe care le poseda națiunea.

Astfel, rezultatul *Kulturkampf (Lupta Culturală)* Austriac a fost practic zero. Deși au reușit să câștige 100.000 de membri care s-au îndepărtat de Biserică, acest lucru nu a provocat prea mult rău. Biserica nu prea avea nevoie să verse lacrimi pentru aceste oi rătăcite; ea i-a pierdut doar pe cei care de mult timp nu mai aparțineau de ea în inimile lor. Diferența dintre această nouă reformă și marea Reformă a fost că, în epoca istorică a marii Reforme, unii dintre cei mai buni membri au părăsit Biserica din cauza convingerilor religioase. În timp ce în această nouă reformă, au plecat doar cei care fuseseră indiferenți înainte și care acum erau influențați de considerente politice.

Numai din punct de vedere politic, rezultatul a fost pe cât de ridicol, pe atât de deplorabil.

Încă o dată, o mișcare politică care promisese atât de mult pentru națiunea Germană s-a prăbușit, pentru că nu a fost condusă într-un spirit de aderență neclintită la realitatea evidentă, ci s-a pierdut în domenii în care era menită să se dezintegreze.

3.25 CONCENTRAREA ASUPRA UNUI SINGUR INAMIC

Un lucru este cu siguranță adevărat:

Mișcarea pan-Germană nu ar fi făcut niciodată această greșeală dacă ar fi înțeles corect psihicul maselor largi. Dacă liderii ar fi știut că, numai din motive psihologice, nu trebuie să se pună niciodată două sau

mai multe serii de adversari în fața maselor - deoarece acest lucru le divizează forța de luptă - ei ar fi concentrat întreaga și inseparabila forță a atacului lor împotriva unui singur adversar. Nimic în politica unui partid politic nu este atât de periculos precum a permite ca deciziile sale să fie dirijate de acei meseriași care vor totul, chiar dacă nu știu să facă nimic.

Dar, chiar dacă se pot spune multe împotriva diferitelor confesiuni religioase, liderii politici nu trebuie să uite că experiența istoriei ne învață că niciun partid pur politic, în circumstanțe similare, nu a reușit vreodată să aducă cu succes o reformă religioasă. Nu se studiază istoria cu scopul de a uita mai târziu sau de a nu avea încredere în lecțiile sale. Ar fi o greșeală să credem că în acest caz particular lucrurile au fost diferite, astfel încât adevărurile eterne ale istoriei nu se mai aplică. Se învață istoria pentru a putea aplica lecțiile sale în prezent, iar cine nu reușește să facă acest lucru nu poate pretinde că este un lider politic. În realitate, acesta este o persoană destul de superficială sau, cum se întâmplă de cele mai multe ori, un naiv îngâmfat ale cărui bune intenții nu pot compensa incompetența sa în afacerile practice.

Arta de a conduce, așa cum au demonstrat-o toți marii lideri populari ai istoriei, constă în a concentra atenția poporului împotriva unui singur adversar și în a se asigura că nimic nu o va despărți. Cu cât energiile militante ale poporului sunt mai mult îndreptate spre un singur obiectiv, cu atât mai mulți recruți noi se vor alătura mișcării - atrași de magnetismul acțiunii sale unitare. Prin urmare, puterea de lovire va fi cu atât mai mare. Conducătorul de geniu trebuie să aibă capacitatea de a face să apară adversari diferiți ca și cum ar aparține unei singure categorii. În caz contrar, adepții slabi și șovăielnici pot începe cu ușurință să se îndoiască de dreptatea propriei cauze, dacă trebuie să se confrunte cu dușmani diferiți.

De îndată ce masele indecise se vor confrunta cu mulți dușmani, simțul lor de obiectivitate va fi trezit. Aceștia se vor întreba cum este posibil ca toți ceilalți să se înșele, iar ei înșiși, și mișcarea lor, să fie singurii care au dreptate.

Un astfel de sentiment ar fi primul pas spre o paralizie a propriei puteri. De aceea, va fi întotdeauna necesar să se grupeze toți adversarii, ca și cum ar forma un front solid, astfel încât masa adepților să vadă un singur dușman comun împotriva căruia trebuie să lupte. O astfel de uniformitate le intensifică credința în justețea propriei cauze și le

întărește sentimentul de ostilitate față de adversar.

Mișcarea pan-Germană nu a avut succes pentru că liderii nu au înțeles semnificația acestui adevăr.

Ei au văzut clar că scopul și intențiile lor erau corecte, dar au luat-o pe un drum greșit. Era ca un alpinist care nu pierde niciodată din vedere vârful pe care vrea să-l atingă și care pornește la drum cu cea mai mare determinare și energie, dar nu acordă atenție drumului de sub picioarele sale. Cu privirea mereu fixată ferm pe obiectiv, el trece cu vederea natura ascensiunii și, în cele din urmă, eșuează.

3.26 CALEA SOCIALISMULUI CREȘTIN

Modul în care marele concurent al Partidului Pan-Germanist - Partidul Creștin-Social - și-a propus să își atingă scopul a fost cu totul diferit.

Calea pe care a luat-o a fost corectă și bine aleasă, dar nu a avut o viziune clară asupra obiectivului.

În aproape toate domeniile în care mișcarea pan-Germană a eșuat, politica Partidului Creștin-Socialist a fost corectă și sistematică.

Ei au evaluat corect importanța maselor și astfel au obținut sprijinul unui număr mare de oameni, subliniind încă de la început caracterul social al mișcării. Direcționându-și apelul în special către clasa de mijloc inferioară și către artizani, au câștigat adepți care erau credincioși, perseverenți și care se sacrificau. Liderii creștin-socialiști au avut grijă să evite orice controversă cu instituțiile religioase și, astfel, și-au asigurat sprijinul acelei organizații puternice, biserica catolică. Acei lideri au recunoscut valoarea propagandei pe scară largă și au fost adevărați virtuozi în a lucra la instinctele spirituale ale maselor largi de adepți.

3.27 ANTISEMITISMUL PE BAZĂ RELIGIOASĂ

Eșecul acestui partid de a-și împlini visul de a salva Austria de la disoluție trebuie atribuit la două defecte principale ale mijloacelor folosite, precum și la lipsa de claritate în ceea ce privește obiectivul în sine.

În primul rând: Antisemitismul noii mișcări s-a bazat pe principii religioase și nu rasiale. Motivul acestei greșeli a dat naștere și celei de-a

doua erori.

Fondatorii Partidului Creștin-Socialist credeau că nu-și puteau baza poziția pe principiul rasial dacă doreau să salveze Austria, deoarece simțeau că o dezintegrare generală a statului ar putea rezulta rapid. În opinia șefilor partidului, situația de la Viena cerea ca toți factorii care tindeau să înstrăineze naționalitățile unele de altele să fie evitați cu grijă și ca toți factorii care favorizau unitatea să fie încurajați.

La acea vreme, Viena era atât de plină de elemente străine, în special de Cehi, încât era nevoie de o mare toleranță pentru ca aceste elemente să fie înrolate în orice partid care nu era anti-German din principiu. Dacă Austria urma să fie salvată, aceste elemente erau indispensabile. Astfel, s-au făcut încercări de a câștiga sprijinul micilor comercianți - dintre care un mare număr erau Cehi - prin combaterea liberalismului de Manchester. Și au crezut că, adoptând această atitudine, au găsit un slogan împotriva evreilor care să unească toate naționalitățile diferite care constituiau populația vechii Austrii.

Cu toate acestea, era evident că acest tip de antisemitism nu îi supăra prea mult pe evrei, pur și simplu pentru că avea un fundament pur religios. Dacă se ajungea la ce era mai rău, câteva picături de apă de botez puteau oricând să salveze evreul și afacerea în același timp.

Pe astfel de baze superficiale, era imposibil să se abordeze întreaga problemă într-un mod serios și rațional. Rezultatul a fost că mulți oameni nu au putut înțelege acest tip de antisemitism și, prin urmare, au refuzat să i se alăture. Forța de atracție a ideii a fost astfel limitată exclusiv la cercuri cu vederi înguste, deoarece liderii nu au reușit să treacă dincolo de simplul apel emoțional și nu și-au fundamentat poziția pe o bază cu adevărat rațională. Intelectualii se opuneau unei astfel de politici din principiu. Părea din ce în ce mai mult ca și cum întreaga mișcare era o nouă încercare de a-i converti pe evrei sau, pe de altă parte, ca și cum ar fi vrut doar să concureze cu alte mișcări.

Astfel, lupta a pierdut orice urmă de organizare pentru o misiune spirituală superioară. Într-adevăr, unora li s-a părut - și aceștia nu erau deloc cei mai răi - imorală și condamnabilă. Mișcarea nu a reușit să trezească convingerea că aceasta era o problemă de importanță vitală pentru întreaga umanitate și că destinul întregii lumi non-evreiești depindea de o soluție.

Prin această abordare fără prea multă curaj, antisemitismul creștin-socialiștilor s-a dovedit a fi lipsit de valoare.

A fost un antisemitism fals - aproape mai rău decât să nu existe deloc. Prefăcătoria a dat naștere unui fals sentiment de siguranță în rândul oamenilor, care credeau că dușmanul a fost luat de urechi . Dar, în realitate, poporul însuși era dus de nas.

Evreul s-a adaptat cu ușurință la această formă de antisemitism. De fapt, menținerea ei i-a fost mai benefică decât ar fi fost absența ei.

Acest lucru a dus la mari sacrificii pentru acest stat național multiplu; dar sacrificii mult mai mari au fost cerute de elementul German.

Nici măcar la Viena nu îndrăzneai să fii "naționalist", ca nu cumva să nu-ți cadă pământul de sub picioare. Se spera că statul Habsburgic ar putea fi salvat prin evitarea în liniște a chestiunii naționaliste; dar această politică a dus acest stat la ruină. Aceeași politică a dus, de asemenea, la prăbușirea creștin-socialismului, deoarece această mișcare a pierdut singura sursă de energie din care un partid politic poate extrage forța motrice necesară. A devenit un partid ca oricare altul.

3.28 PAN-GERMANISMUL ȘI SOCIALISMUL CREȘTIN

În acei ani, am urmărit cu atenție cele două mișcări și am observat cum se dezvoltau: una, pentru că inima mea era alături de ea, iar cealaltă din cauza admirației mele pentru acest om remarcabil care îmi apărea atunci ca un simbol amar al întregului Germanism Austriac.

Când impunătoarea procesiune funerară a primarului mort și-a croit drum de la primărie spre Ring Strasse, am stat printre sutele de mii de oameni care au privit-o trecând. În timp ce stăteam acolo, m-am simțit profund emoționat, iar instinctul meu mi-a spus clar că munca acestui om a fost în zadar; un destin fatal conducea inexorabil acest stat la căderea sa. Dacă Dr. Karl Lueger ar fi trăit în Germania, ar fi fost clasat printre marii conducători ai poporului nostru. A fost o nenorocire pentru opera sa, și pentru el însuși, că a trebuit să trăiască în acest stat imposibil.

Când a murit, un foc fusese deja aprins în Balcani și se răspândea lună de lună. Soarta a fost miloasă și l-a scutit de vederea a ceea ce, chiar și până la sfârșit, sperase să împiedice.

Am încercat să analizez cauza care a făcut ca o mișcare să devină inutilă și a distrus progresul celeilalte. Rezultatul a fost convingerea profundă că, în afară de imposibilitatea inerentă de a consolida poziția

statului în vechea Austrie, cele două partide au făcut următoarea greșeală fatală:

Partidul Pan-Germanist avea perfectă dreptate în ideile sale fundamentale în ceea ce privește scopul său, care era acela de a aduce o renaștere Germană. Dar a fost nefericit în alegerea mijloacelor sale. A fost naționalist, dar, din păcate, nu a fost suficient de socialist pentru a obține sprijinul maselor. Cu toate acestea, politica sa antisemită s-a bazat pe o percepție corectă a semnificației rasei și nu pe principii religioase. Dar lupta sa împotriva uneia dintre confesiunile religioase a fost falsă din punct de vedere tactic.

Mișcarea creștin-socială avea doar un concept vag al unei renașteri Germane, dar a fost inteligentă și norocoasă în alegerea mijloacelor. Creștin-socialiștii au înțeles semnificația chestiunii sociale, dar aveau idei greșite în lupta împotriva evreilor și nu au înțeles puterea ideii naționaliste.

Dacă numai Partidul Socialist-Creștin, împreună cu judecata sa perspicace asupra valorii maselor populare, ar fi judecat corect importanța problemei rasiale - așa cum a făcut mișcarea pan-Germană - și dacă acest partid ar fi fost cu adevărat naționalist, atunci s-ar fi dezvoltat o mișcare care, în opinia mea, ar fi putut schimba cu succes cursul destinului German. Sau dacă liderii pan-Germani, pe de altă parte, pe lângă judecata lor corectă asupra problemei evreiești și a ideii naționale, ar fi adoptat înțelepciunea practică a Partidului Creștin-Socialist - și în special atitudinea lor față de socialism - s-ar fi putut întâmpla același lucru.

Dacă lucrurile nu au decurs așa, vina aparținea în primul rând naturii statului Austriac.

Niciun alt partid care exista pe atunci nu-mi susținea convingerile, așa că nu m-am putut înrola ca membru în niciunul dintre ele și nici măcar nu am putut să dau o mână de ajutor în lupta lor. Chiar și în acel moment, toate aceste organizații păreau deja epuizate în energiile lor și, prin urmare, erau incapabile să determine o renaștere națională a poporului German într-un mod cu adevărat profund, și nu doar superficial.

3.29 AVERSIUNE CRESCÂNDĂ FAȚĂ DE STATUL HABSBURGIC

Aversiunea mea interioară față de statul Habsburgic era în continuă creștere.

Cu cât acordam mai multă atenție problemelor de politică externă, cu atât mai mult creștea convingerea mea că această stare va aduce cu siguranță nenorocire Germanilor. Îmi dădeam seama din ce în ce mai mult că destinul națiunii Germane nu putea fi influențat în mod decisiv de aici, ci doar în Reichul German însuși. Iar acest lucru era valabil nu numai în ceea ce privește chestiunile politice generale, ci și - și în egală măsură - în ceea ce privește întreaga sferă a vieții culturale.

Și în acest caz, în toate chestiunile care privesc cultura și arta națională, statul Austriac dădea toate semnele de degenerare - sau cel puțin, de încetare a oricărei importanțe pentru națiunea Germană. Acest lucru era valabil mai ales pentru arhitectura sa. Noua arhitectură nu a putut produce rezultate deosebite în Austria, deoarece, de la construirea Ring Strasse, activitățile arhitecturale - cel puțin la Viena - au devenit nesemnificative în comparație cu planurile progresiste apărute în Germania.

Și așa am ajuns, din ce în ce mai mult, să duc o viață dublă. Rațiunea și realitatea îmi spuneau să-mi continui ucenicia dură, dar benefică, în Austria. Dar inima mea era în altă parte.

Un sentiment crescând de nemulțumire m-a deprimat, cu atât mai mult cu cât îmi dădeam seama de goliciunea interioară a acestei stări și de imposibilitatea de a o salva de la prăbușire. În același timp, eram perfect sigur că nu va aduce decât nenorociri poporului German.

Eram convins că statul Habsburgic va împiedica și asupri orice German care ar putea da semne de măreție reală - în timp ce, în același timp, va ajuta și încuraja orice activitate non-Germană. Am fost revoltat de conglomeratul de rase eterogene pe care mi l-a arătat capitala Monarhiei duale: acest grup pestriț de Cehi, Polonezi, Unguri, Ruteni, Sârbi și Croați etc. Și, mai presus de toate, acea ciupercă eternă a umanității - evrei și iar evrei.

Orașul uriaș părea a fi întruchiparea depravării rasiale. Limbajul German al tinereții mele era idiomul local din Bavaria Inferioară. Nu am uitat niciodată acel stil de vorbire specific și nu am învățat niciodată dialectul Vienez. Cu cât am trăit mai mult timp acolo, cu atât mai puternică a devenit ura mea față de amestecul de popoare străine care

începuse să erodeze acest vechi fundament al culturii Germane.

Ideea că acest stat ar putea să-și mențină existența mult mai mult timp era de-a dreptul ridicolă.

Austria era atunci ca un mozaic antic, în care cimentul coerent se uscase și devenise vechi și sfărâmicios. Atâta timp cât rămâne neatins, poate să reziste și să continue să existe. Dar în momentul în care o lovitură este dată, se sparge în mii de fragmente. Întrebarea era doar când va veni lovitura.

Pentru că inima mea a fost întotdeauna alături de Reichul German și nu de monarhia Austriacă, momentul dizolvării Austriei ca stat a apărut doar ca un prim pas spre emanciparea națiunii Germane.

3.30 ȘCOALA VIEȚII MELE

Toate aceste considerații mi-au intensificat dorința de a merge în acea țară pe care inima mea o tânjea în secret, încă din zilele tinereții mele.

Am sperat că într-o zi îmi voi lăsa amprenta ca arhitect și că îmi voi putea dedica talentul în slujba țării mele, la scară mai mare sau mai mică, în funcție de voința destinului.

Dar, în cele din urmă, am vrut să mă bucur de fericirea de a trăi și de a munci în țara de pe care urma să fie lansată mișcarea pe care o doream dintotdeauna: și anume, unirea iubitei mele patrii cu patria noastră comună, Reichul German.

Sunt mulți care nu înțeleg cum poate fi atât de puternic un astfel de dor. Dar eu mă adresez în special la două grupuri de oameni. Primul îi include pe toți cei cărora încă li se refuză fericirea despre care am vorbit; iar al doilea îi cuprinde pe cei care s-au bucurat cândva de această fericire, dar cărora le-a fost smulsă cu cruzime. Mă adresez tuturor celor care au fost îndepărtați de patria lor, care trebuie să lupte pentru păstrarea limbii lor sacre și care sunt persecutați și hărțuiți din cauza loialității și a iubirii lor pentru patrie. Unor astfel de oameni le adresez cuvintele mele și știu: ei mă vor înțelege!

Numai cel care a experimentat în sinea sa ce înseamnă să fii German, dar căruia i se refuză dreptul de a aparține patriei sale, poate aprecia dorul profund provocat de exilul forțat. Este o durere de inimă eternă; și nu există loc pentru bucurie și mulțumire până când ușile casei

părintești nu vor fi deschise, iar toți cei cu sânge înrudit își vor găsi pacea și liniștea în Reichul lor comun.

Viena a fost și rămâne cea mai grea, deși cea mai profundă, școală din viața mea. Eram abia mai mult decât un băiat când am venit să locuiesc acolo, iar când am plecat de acolo, ajunsesem să fiu un om grav și atent. La Viena am dobândit bazele unei viziuni asupra lumii și mi-am dezvoltat o facultate de analiză a problemelor politice în special. Acea viziune asupra lumii și ideile politice formate atunci nu au fost niciodată abandonate - deși au fost ulterior extinse în anumite direcții. Abia acum pot aprecia pe deplin cât de valoroși au fost pentru mine acei ani de studiu.

De aceea am făcut o descriere detaliată a acestei perioade. Acolo, la Viena, realitatea crudă m-a învățat adevărurile care formează acum principiile fundamentale ale partidului care, în decurs de cinci ani, a crescut de la începuturi modeste la o mare mișcare de masă. Nu știu care ar fi fost astăzi atitudinea mea față de evrei, față de social-democrație, cu atât mai mult față de marxism în general, față de problema socială etc., dacă nu aș fi dobândit un stoc de convingeri personale la o vârstă atât de fragedă, sub constrângerea destinului - și prin propriul meu studiu intens.

Pentru că, deși nenorocirile Patriei ar fi putut stimula multe mii de oameni să mediteze asupra cauzelor interne ale prăbușirii, acest lucru nu a putut duce la o cunoaștere atât de amănunțită și la o intuiție atât de profundă precum cea pe care o poate dezvolta un om care a dus o luptă grea timp de mulți ani pentru a putea fi stăpânul propriului destin.

CAPITOLUL 4
MÜNCHEN

În cele din urmă am ajuns la München, în primăvara anului 1912.[36]

Orașul în sine îmi era la fel de familiar ca și cum aș fi trăit acolo de ani de zile. Acest lucru se datora faptului că studiile mele de arhitectură îmi îndreptaseră în mod constant atenția spre metropola artei Germane. Trebuie să cunoști München dacă vrei să cunoști Germania și este imposibil să dobândești cunoștințe despre arta Germană fără să vezi München.

În orice caz, această perioadă a fost de departe cea mai fericită și mai mulțumită perioadă din viața mea. Câștigurile mele erau foarte slabe. Dar, la urma urmei, nu am trăit de dragul picturii; am pictat pentru a-mi asigura strictul necesar în timp ce îmi continuam studiile. Eram ferm convins că, în cele din urmă, voi reuși să-mi ating scopul pe care mi l-am stabilit. Și numai această convingere era suficient de puternică pentru a-mi permite să suport greutățile mărunte ale vieții de zi cu zi fără să mă îngrijorez prea mult.

Mai mult, aproape din prima clipă a șederii mele acolo, am ajuns să iubesc acel oraș mai mult decât orice alt loc pe care l-am cunoscut. Un oraș German! Cât de diferit de Viena! Cu un sentiment de dezgust mi-am amintit de acel Babilon al raselor. Mi-a plăcut limba vorbită; idiomul de München îmi amintea de zilele tinereții mele, mai ales când vorbeam cu cei care veniseră la München din Bavaria Inferioară. Au fost o mie sau mai multe lucruri pe care le-am iubit cu adevărat sau pe care am ajuns să le iubesc în timpul șederii mele. Dar ceea ce m-a atras cel mai mult a fost minunata îmbinare a energiei populare autohtone cu spiritul artistic fin al orașului - acea armonie unică de la Hofbräuhaus la Odeon, de la Oktoberfest la Pinakothek și așa mai departe.[37] Astăzi sunt mai atașat de acest oraș decât de oricare altul; el va rămâne indisolubil legat de dezvoltarea carierei mele. Sentimentele mele de fericire interioară și de satisfacție față de acest loc pot fi atribuite farmecului Reședinței

[36] La 23 de ani.

[37] Hofbräuhaus este o mare berărie de stat din centrul orașului München; a fost fondată în 1589. Odeon a fost o sală de concerte și de bal, construită în 1828. Pinakothek este principalul muzeu de artă din München, datând inițial din 1836.

Wittelsbachs;[38] ea a atras probabil pe oricine este binecuvântat cu un sentiment de frumusețe, precum și cu o minte calculată.

4.1 POLITICA DE ALIANȚĂ DEFENSIVĂ A GERMANIEI

În afară de activitatea profesională, ceea ce m-a atras cel mai mult a fost studiul evenimentelor politice actuale, în special cele legate de relațiile externe. Le-am abordat prin prisma politicii Germane de alianțe pe care, încă din perioada mea Austriacă, o consideram complet greșită. Dar la Viena nu văzusem încă foarte clar cât de iluzoriu devenise Imperiul German. Acolo am fost înclinat să presupun - sau, probabil, m-am convins pe mine însumi, ca o scuză - că, probabil, autoritățile de la Berlin știau cât de slab și de nesigur se va dovedi a fi aliatul lor. Dar m-am gândit că, dintr-un motiv ciudat, se abțineau să își facă cunoscute opiniile în această privință. În realitate, ele credeau că trebuie să sprijine politica de alianțe pe care o inițiase Bismarck. Simțeau că o ruptură bruscă nu ar fi de dorit - fie și numai pentru că ar putea stârni interesul țărilor străine care își așteptau șansa sau ar putea alarma oamenii de afaceri de acasă.

Dar contactul meu cu oamenii m-a învățat curând, spre groaza mea, că presupunerile mele erau greșite. Am fost uimit să descopăr peste tot, chiar și în cercurile bine informate, că nimeni nu avea nici cea mai mică idee despre caracterul real al monarhiei Habsburgice. Mai ales printre oamenii de rând, predomina iluzia că aliatul Austriac era o adevărată putere - una care ar trebui să fie luată în serios și care își va aduna poporul în ceasul de nevoie. Masele au continuat să privească monarhia duală ca pe un stat "German". Ele credeau că este de încredere. Au presupus că puterea sa poate fi măsurată în funcție de milioanele de supuși, așa cum a fost cazul în Germania. Dar, în primul rând, nu și-au dat seama că Austria a încetat să mai fie un stat German. Și, în al doilea rând, că condițiile predominante din Imperiul Austriac îl împingeau în mod constant spre dezintegrare.

Atunci cunoșteam mai bine decât așa-zișii diplomați starea de lucruri din Austria. Aceștia se împiedicau, aproape întotdeauna orbește, în drumul lor spre dezastru. Opiniile predominante în rândul majorității

[38] Familia Wittelsbach este o faimoasă familie regală bavareză, care domnește în regiune din anul 1200.

oamenilor reflectau doar ceea ce le fusese băgat în cap de sus. Iar autoritățile superioare se umileau în fața "aliatului", ca și cum s-ar fi închinat în fața Vițelului de Aur. Probabil că au crezut că, fiind politicoși și amabili, ar putea compensa lipsa de onestitate din partea cealaltă. Astfel, au luat fiecare declarație ca atare.

Chiar și la Viena, am fost deranjat în repetate rânduri de discrepanțele dintre discursurile oamenilor de stat oficiali și conținutul presei Vieneze. Și totuși, Viena era încă un oraș German - cel puțin la suprafață. Dar era o cu totul altă stare de lucruri la ieșirea din Viena - sau mai degrabă din Austria Germană - și la intrarea în provinciile Slave! Era suficientă o privire în ziarele de la Praga pentru a vedea cum era judecat de acolo întregul hocus-pocus exaltat al Triplei Alianțe.[39] La Praga, nu existau decât ironii și batjocuri pentru acea "capodoperă a spiritului de stat". Chiar și în vremuri de pace, când cei doi împărați se sărutau pe frunte în semn de prietenie simbolică, acele ziare nu-și ascundeau convingerea că alianța se va sfârși în momentul în care se va încerca să o coboare de la gloria strălucitoare a unui ideal al Nibelungilor la realitatea practică.

O mare indignare a fost stârnită câțiva ani mai târziu, când alianțele au fost puse la primul test practic. Italia nu numai că s-a retras din Tripla Alianță - lăsându-le pe celelalte două pe cont propriu - dar s-a alăturat chiar dușmanilor lor! Faptul că cineva ar fi crezut, chiar și pentru o clipă, în posibilitatea unui miracol precum lupta Italiei de aceeași parte cu Austria este pur și simplu incredibil pentru oricine - cel puțin, pentru oricine care nu suferă de orbire diplomatică. Și asta a fost exact ceea ce au simțit și oamenii din Austria.

În Austria, doar Habsburgii și Germano-Austriecii au susținut alianța. Habsburgii au făcut acest lucru în urma unui calcul isteț al propriilor interese și din necesitate. Germanii au făcut-o din bună-credință și din prostie politică. Au acționat cu bună credință, în măsura în care au crezut că, prin stabilirea Triplei Alianțe, făceau un mare serviciu Reichului German și contribuiau astfel la apărarea acestuia. Cu toate acestea, și-au arătat prostia politică prin susținerea unor astfel de idei, deoarece, în loc să ajute Reichul, l-au legat cu adevărat de un stat muribund care ar putea să-și tragă partenerul în mormânt. Și, mai

[39] Tripla Alianță a fost un pact între Germania, Austria-Ungaria și Italia. A fost format în 1882 și a supraviețuit până la începutul Primului Război Mondial.

presus de toate, susținând această alianță, ei au căzut tot mai mult pradă politicii Habsburgice de de-Germanizare.

Alianța le-a oferit Habsburgilor motive întemeiate pentru a crede că Reichul German nu va interveni în afacerile lor interne și, astfel, au fost în măsură să își ducă la îndeplinire, cu mai multă ușurință și mai puține riscuri, politica internă de eliminare treptată a elementului German. Nu numai că se putea conta pe "obiectivitatea" guvernului German și, prin urmare, nu trebuia să se teamă de proteste din această parte, dar se putea oricând să le reamintească Germanilor-Austrieci de alianță. Acest lucru i-ar reduce la tăcere în cazul în care ar putea obiecta vreodată la condamnabila Slavizare.

Dar ce puteau face Germano-Austriecii, când însuși poporul Reichului German își proclamase în mod deschis încrederea în guvernul Habsburgic? Ar trebui să se opună și să fie astfel catalogați în mod deschis drept trădători în fața propriului popor? Ei, care timp de atâtea decenii au sacrificat atât de mult de dragul tradiției lor Germane?

Care ar fi fost valoarea alianței, odată ce influența Germanilor în Austria ar fi fost eradicată? Pentru ca Tripla Alianță să fie avantajoasă pentru Germania, nu era necesar ca predominanța Germanilor în Austria să fie menținută? Sau chiar credea cineva că Germania putea continua să fie aliatul unui Imperiu Habsburgic Slav?

Atitudinea oficială a diplomației Germane, precum și cea a publicului larg față de problemele interne care afectează naționalitățile Austriece, nu a fost doar o prostie, ci pur și simplu o nebunie! Pe această alianță, ca pe o fundație solidă, au întemeiat securitatea și existența viitoare a unei națiuni de 70 de milioane de locuitori. În același timp, i-au permis partenerului lor să continue politica de subminare metodică a singurului fundament al acestei alianțe. Era inevitabil să vină ziua în care nu va mai rămâne decât un "contract" cu diplomații Vienezi. Alianța însăși ar fi fost pierdută de Germania.

În ceea ce privește Italia, așa a fost de la început.

Dacă oamenii din Germania ar fi studiat cu mai multă atenție istoria și psihologia națiunilor, niciunul dintre ei nu ar fi crezut nici măcar o clipă că Quirinalul și Hofburgul Vienez ar putea vreodată să stea împreună pe un front de luptă comun. Italia ar fi explodat ca un vulcan dacă vreun guvern Italian ar fi îndrăznit să trimită un singur soldat Italian pe câmpul de luptă alături de statul Habsburgic – exceptând doar ca dușman. De mai multe ori, la Viena, am fost martor la disprețul și ura

profundă care îi "aliau" pe Italieni cu statul Austriac. Crimele pe care Casa de Habsburg le-a comis împotriva libertății și independenței Italiei de-a lungul mai multor secole erau prea grave pentru a fi iertate, chiar și cu cea mai înaltă bunăvoință. Dar această bunăvoință nu exista, nici în rândul populației de rând, nici în guvern. Prin urmare, pentru Italia, existau doar două modalități de coexistență cu Austria: alianța sau războiul.

Alegând prima variantă, Italienii s-au putut pregăti pe îndelete pentru cea de-a doua.

Mai ales că relațiile dintre Rusia și Austria tindeau din ce în ce mai mult spre un conflict militar, politica Germană de alianțe era pe cât de absurdă, pe atât de periculoasă.

Acesta a fost un caz clasic care a demonstrat lipsa oricăror linii de gândire largi sau logice.

Dar care a fost motivul pentru care s-a format această alianță? Trebuie să fi fost dorința de a asigura mai bine viitorul Reichului, decât dacă ar fi depins exclusiv de propriile resurse. Dar "viitorul Reichului" nu putea însemna decât asigurarea mijloacelor de existență pentru poporul German.

4.2 CELE PATRU CĂI ALE POLITICII GERMANE

Prin urmare, singurele întrebări au fost următoarele: Ce formă va lua viața națiunii în viitorul apropiat? Și prin ce mijloace pot fi garantate fundația și securitatea necesare, în cadrul distribuției generale a puterii între națiunile Europene?

O analiză clară a principiilor pe care trebuia să se bazeze politica externă a statalității Germane ar fi trebuit să conducă la următoarele concluzii:

Creșterea anuală a populației în Germania se ridică la aproape 900.000 de suflete. Dificultățile de a hrăni această armată de noi cetățeni trebuie să crească de la an la an și, în cele din urmă, trebuie să ducă la o catastrofă, dacă nu se găsesc căi și mijloace de a preveni pericolul mizeriei și al foametei.

Existau patru modalități de a evita această teribilă calamitate viitoare:

(1) E posibil să se urmeze exemplul Francez și să se limiteze în mod

artificial numărul de nașteri, evitându-se astfel un exces de populație.

Natura însăși - în perioade de necaz sau în condiții climatice nefavorabile sau dacă solul se epuizează - tinde să limiteze creșterea populației în anumite țări și rase. Iar metoda ei este la fel de necruțătoare pe cât este de înțeleaptă. Ea nu împiedică facultatea procreativă în sine; dar limitează existența ulterioară a urmașilor, supunându-i la astfel de încercări și privațiuni încât tot ceea ce este mai puțin puternic sau mai puțin sănătos este forțat să se retragă în sânul necunoscutului. Tot ceea ce supraviețuiește acestor greutăți ale existenței a fost testat și încercat de o mie de ori; este întărit și făcut apt pentru a continua procesul de procreare. Prin urmare, aceeași selecție minuțioasă va începe din nou. Tratând astfel cu brutalitate individul și retrăgându-l chiar în momentul în care arată că nu este apt pentru încercările vieții, natura păstrează forța rasei și a speciei; ea o ridică la cel mai înalt grad de eficiență.

Prin urmare, o *scădere* a numărului de exemplare implică o *creștere* a forței individului și, în acest fel, specia este revigorată.

Dar cazul este diferit atunci când omul însuși începe să-și limiteze numerele proprii. Omul nu este sculptat din același lemn ca și natura; el este "uman". El crede că știe mai bine decât nemiloasa Regină a Înțelepciunii. El nu împiedică conservarea indivizilor mai mici, ci împiedică procrearea însăși. Pentru individ, care se vede întotdeauna doar pe sine și nu și rasa, această abordare pare mai umană și mai justificată decât calea opusă. Dar, din nefericire, consecințele sunt de asemenea opuse:

Lăsând procesul de procreare necontrolat și supunând individul la cele mai grele încercări ale vieții, natura îl selectează pe cel mai bun dintr-o abundență de indivizi; ea îl consideră apt să trăiască și să continue conservarea speciei. Dar omul, atunci când restrânge facultatea de procreare, se încăpățânează să îi mențină în viață pe toți cei care s-au născut. Această "corecție" a voinței divine i se pare înțeleaptă și umană; el se bucură că a bătut cartea naturii - cel puțin într-un joc - și astfel "dovedește" că ea este inadecvată. Draga maimuțică a unui Tată atotputernic este încântată să vadă că a reușit să reducă numărul oamenilor. Dar ar fi foarte supărat să audă că sistemul său duce la o degenerare a valorii personale.

De îndată ce facultatea de procreare este zădărnicită și numărul nașterilor este redus, lupta naturală pentru existență, care permite doar

indivizilor sănătoși și puternici să supraviețuiască, este înlocuită de o dorință pură de a-i "salva" cu orice preț pe cei slabi și chiar bolnavi. Și astfel sunt semănate semințele pentru o progenitură umană care va deveni din ce în ce mai deplorabilă de la o generație la alta, atâta timp cât voința naturii este disprețuită.

Iar dacă această politică este pusă în aplicare, rezultatul final trebuie să fie că o astfel de națiune își va încheia în cele din urmă propria existență pe acest pământ. Chiar dacă omul poate sfida legile eterne ale procreației pentru o vreme, răzbunarea va urma mai devreme sau mai târziu. O rasă mai puternică o va înlătura pe cea care a devenit slabă. Impulsul vital, în forma sa finală, va rupe toate lanțurile absurde ale acestui așa-zis umanitarism pentru individ și îl va înlocui cu umanitatea naturii - care distruge ceea ce este slab pentru a face loc celor puternici.

Orice politică care urmărește să asigure existența națiunii Germane prin limitarea natalității, îi răpește acesteia viitorul.

(2) Există o a doua soluție, care este frecvent propusă și recomandată în zilele noastre: colonizarea internă. Este o sugestie bine intenționată, dar neînțeleasă de majoritatea oamenilor. Astfel, este sursa unei cantități inimaginabile de rău.

Fără îndoială, productivitatea solului poate fi crescută într-o oarecare măsură, dar numai în anumite limite și nu la nesfârșit. Prin creșterea puterii de producție a solului, va fi posibil să se echilibreze efectul unei natalități excedentare în Germania pentru o perioadă scurtă de timp, fără a exista pericolul de foamete. Dar trebuie să ne confruntăm cu faptul că cerințele generale de viață cresc mai repede chiar și decât rata natalității. Nevoile de hrană și îmbrăcăminte devin mai mari de la an la an și sunt disproporționate față de cele ale strămoșilor noștri de acum 100 de ani, să zicem. Prin urmare, ar fi o nebunie să susținem că o creștere continuă a puterii de producție a solului va satisface nevoile unei populații în creștere. Nu; acest lucru este adevărat doar până la un anumit punct, pentru că cel puțin o parte din productivitatea crescută va fi consumată de cererile tot mai mari cauzate de o creștere constantă a nivelului de trai.

Dar chiar dacă aceste cerințe ar fi restrânse la o gamă cât mai restrânsă posibil, tot am ajunge la o limită precisă, care este condiționată de natura inerentă a solului însuși. Indiferent cât de mult am munci, nu putem crește producția agricolă dincolo de această limită.

Prin urmare, deși putem amâna momentul de suferință, acesta va

sosi în cele din urmă. În primul rând, se vor repeta din când în când perioade de foamete, după recolte proaste etc. Intervalele dintre aceste foamete vor fi din ce în ce mai scurte, cu cât populația va crește mai mult. În cele din urmă, foametea va dispărea doar în acei rari ani de belșug, când grânarele sunt pline. Și va veni în cele din urmă un moment în care, chiar și în acei ani de belșug, nu va mai fi suficient pentru toți. Foametea va urmări pașii națiunii. Natura va interveni atunci din nou și îi va selecta pe cei care vor supraviețui - sau altfel, omul se va ajuta singur, împiedicând în mod artificial propria creștere, cu toate consecințele fatale pentru rasa și speciile menționate mai sus.

Se poate obiecta aici că, sub o formă sau alta, acest viitor se pregătește pentru întreaga omenire și că fiecare națiune în parte nu poate scăpa de soarta generală.

La prima vedere, această obiecție pare corectă. Dar trebuie să luăm în considerare următoarele:

Va veni cu siguranță ziua în care întreaga omenire va fi obligată să limiteze creșterea speciei umane, deoarece nu va mai exista nicio posibilitate de a adapta productivitatea solului la creșterea perpetuă a populației. Atunci, naturii trebuie să i se permită să-și folosească propriile metode; sau, eventual, omul poate lua în propriile mâini sarcina de reglementare și să stabilească echilibrul necesar, folosind mijloace mai bune decât cele de care dispunem astăzi. Dar atunci va fi o problemă pentru întreaga omenire, în timp ce acum trebuie să sufere doar acele rase care nu mai au puterea și îndrăzneala de a dobândi suficient sol pentru a-și satisface nevoile. Așa cum stau lucrurile în prezent, pe întreaga suprafață a globului există vaste spații necultivate. Aceste spații nu așteaptă decât să fie folosite. Și este destul de sigur că natura nu a rezervat aceste teritorii pentru o națiune sau o rasă anume; astfel de terenuri îi așteaptă pe oamenii care au puterea de a le dobândi și sârguința de a le cultiva.

Natura nu cunoaște granițe politice. Ea începe prin a stabili viața pe acest glob și apoi urmărește jocul liber al forțelor. Cei care dau dovadă de cel mai mare curaj și de cea mai mare putere de muncă sunt copiii cei mai apropiați de inima ei. Acestora li se va acorda dreptul suveran de a exista.

Dacă o națiune se limitează la colonizarea internă, în timp ce alte rase își măresc permanent teritoriile, acea națiune va fi nevoită să își limiteze creșterea populației în momentul în care celelalte își măresc

populația. Această situație trebuie să ajungă în cele din urmă, și va ajunge mai repede dacă națiunea are un teritoriu mic. Din păcate, este adevărat că, prea des, cele mai bune națiuni - sau mai degrabă, singurele națiuni cu adevărat cultivate, care sunt și purtătorii de stindard ai progresului uman - au decis, în pacifismul lor orb, să se abțină de la achiziționarea de noi teritorii și să se mulțumească cu colonizarea "internă". Dar, în același timp, națiunile inferioare reușesc să acapareze mari spații de colonizare pe tot globul. Acest lucru trebuie să ducă la următorul rezultat:

Rasele care sunt superioare din punct de vedere cultural, dar mai puțin nemiloase, vor fi forțate să își limiteze creșterea, din cauza teritoriului insuficient pentru a-și susține populația; rasele mai puțin civilizate ar putea crește la nesfârșit, datorită teritoriilor vaste de care dispun. Cu alte cuvinte: Dacă această stare de lucruri continuă, atunci lumea va fi într-o zi stăpânită de acea parte a omenirii care este inferioară din punct de vedere cultural, dar mai energică.

Va veni un moment, chiar dacă în viitorul îndepărtat, când vor exista doar două alternative: Fie lumea va fi condusă în conformitate cu conceptul nostru modern de democrație, caz în care fiecare decizie va fi în favoarea rasei numeric mai numeroase. Fie lumea va fi guvernată de legea distribuției naturale a puterii - și atunci vor reuși acele națiuni care posedă o voință mai brutală, și nu națiunile care au practicat auto-reținerea. Nimeni nu se poate îndoi că această lume va fi într-o zi scena unor lupte îngrozitoare pentru existență din partea omenirii. În cele din urmă, doar instinctul de conservare va triumfa. Așa-zisul umanitarism - care nu reprezintă decât un amestec de prostie, lașitate și îngâmfare - se va topi ca zăpada sub un soare de Martie. Omul a devenit măreț prin luptă perpetuă. În pace perpetuă, el va cădea.

Pentru noi, Germanii, sloganul "colonizare internă" este fatal, deoarece încurajează credința că am descoperit un mijloc care este în concordanță cu pacifismul nostru înnăscut și care ne va permite să muncim pentru a ne asigura traiul într-o existență pe jumătate adormită. Dacă o astfel de învățătură ar fi luată în serios de poporul nostru, ar însemna sfârșitul oricărui efort de a dobândi locul nostru de drept în lume. Dacă Germanul mediu ar fi convins că își poate asigura viața și viitorul în acest fel, ar însemna sfârșitul oricărei încercări de a juca un rol activ și fructuos în susținerea cerințelor vitale ale țării sale. Dacă națiunea ar adopta o astfel de atitudine, atunci orice politică

externă cu adevărat utilă ar putea fi privită ca moartă și îngropată - împreună cu orice speranță pentru viitorul poporului German.

Odată ce înțelegem aceste consecințe, nu mai putem considera o simplă întâmplare faptul că, printre cei care propagă această mentalitate periculoasă în poporul nostru, evreul este întotdeauna primul la rând. El știe foarte bine că cei care îi sunt alături sunt gata să fie victimele recunoscătoare ale oricărei escrocherii care le promite o cărămidă de aur sub forma unei descoperiri care le va permite să fie mai isteți decât natura și să evite astfel lupta grea și inexorabilă pentru existență - și, în cele din urmă, să poată deveni stăpânii pământului, în parte muncind, în parte nefăcând nimic, în funcție de cum se "aranjează" lucrurile.

Nu se poate sublinia prea mult faptul că orice colonizare internă Germană trebuie să servească doar la ameliorarea abuzurilor sociale. Pentru a realiza un astfel de sistem, cea mai importantă măsură preliminară ar fi eliberarea solului de sub stăpânirea speculatorilor. Dar un astfel de sistem nu ar putea fi niciodată suficient pentru a asigura viitorul națiunii fără a dobândi noi teritorii.

Dacă adoptăm un alt plan, vom ajunge în curând nu numai la capătul solului nostru, ci și la capătul puterii noastre.

În concluzie, trebuie spus următorul lucru:

Limitarea la o suprafață mică de teren - inerentă colonizării interne și similară efectului obținut prin limitarea procreării - duce la o situație militară și politică extrem de nefavorabilă pentru națiune.

Dimensiunea teritoriului național este un factor determinant în ceea ce privește securitatea externă a unei națiuni. Cu cât un popor dispune de un teritoriu mai mare, cu atât mai puternică este apărarea sa națională. Deciziile militare împotriva unor popoare care locuiesc pe o suprafață mică sunt mai rapid și mai ușor realizate - și, prin urmare, mai complet și mai eficient -, decât împotriva statelor care au teritorii mari. În plus, mărimea unui teritoriu național este în sine o garanție certă că o putere exterioară nu va invada în grabă. În acest caz, lupta ar fi lungă și epuizantă înainte de a putea fi obținută victoria. Riscul unui asalt ar fi mare și nu ar fi întreprins fără motive excepționale. Prin urmare, însăși mărimea unui stat oferă o bază pe care libertatea și independența națională pot fi menținute cu o relativă ușurință. În schimb, un stat al cărui teritoriu este mic oferă o tentație naturală pentru invadator.

De fapt, așa-numitele cercuri naționaliste din Reichul German au respins primele două posibilități de a stabili un echilibru între o populație în creștere și un teritoriu național fix. Dar motivele invocate pentru această respingere au fost diferite de cele menționate mai sus: A fost în principal pe baza unor sentimente morale că o rată a natalității limitată a fost respinsă. Propunerile de colonizare internă au fost respinse cu indignare, deoarece se bănuia că o astfel de politică ar putea însemna un atac la adresa marilor proprietari funciari și că aceasta ar putea fi premergătorul unui atac general la adresa principiului proprietății private. Forma acestei din urmă soluții [adică colonizarea internă] a justificat, probabil, îngrijorarea marilor proprietari de terenuri.

În general, rezistența la masele largi nu a fost foarte inteligentă și, în orice caz, nu a mers la rădăcina problemei.

Mai rămăseseră deschise doar două căi prin care se putea asigura munca și pâinea pentru populația în creștere.

(3) Fie că se putea lua în considerare achiziționarea de noi teritorii, pe care să se poată stabili în fiecare an surplusul de populație în creștere, fie că

(4) Industria și comerțul ar putea fi organizate pentru export și, astfel, ar putea sprijini populația prin surplusul financiar sporit.

Cu alte cuvinte: Fie expansiune teritorială, fie o politică colonială și comercială.

Ambele căi au fost luate în considerare, examinate, recomandate și respinse, din diferite puncte de vedere - și, ca urmare, ultima alternativă a fost adoptată în cele din urmă.

Cu toate acestea, cea mai sănătoasă alternativă a fost, fără îndoială, prima [adică numărul (3)].

4.3 ACHIZIȚIONAREA DE NOU TERITORIU

Principiul achiziționării de noi teritorii pe care să se stabilească populația excedentară are multe avantaje care îl recomandă, mai ales dacă privim spre viitor.[40]

În primul rând, este imposibil de supraestimat necesitatea de a menține o clasă țărănească sănătoasă, ca bază a comunității naționale.

[40] Ceea ce urmează este o detaliere a alternativei (3), alegerea preferată de Hitler.

Multe dintre relele noastre actuale își au originea exclusiv în dezechilibrul dintre populația urbană și cea rurală. Un grup solid de agricultori mici și mijlocii a fost întotdeauna cea mai bună protecție împotriva bolilor sociale. Mai mult, aceasta este singura soluție care garantează pâinea de zi cu zi a unei națiuni, în cadrul economiei sale naționale interne.

Cu această garanție, industria și comerțul s-ar retrage din poziția lor actuală de dominație nesănătoasă și și-ar ocupa locul care li se cuvine în economie, reglând echilibrul dintre cerere și ofertă. Ele nu ar mai constitui baza subzistenței naționale, ci ar fi instituții de sprijin. Îndeplinindu-și rolul care le revine - acela de a regla echilibrul dintre producția și consumul național - ele permit națiunii să fie mai mult sau mai puțin liberă de țări străine. Acest lucru asigură libertatea și independența națiunii, mai ales în vremuri dificile.

Cu toate acestea, o astfel de politică teritorială nu poate fi îndeplinită în Camerun, ci mai degrabă exclusiv aici, în Europa. Trebuie să recunoaștem cu calm și sinceritate că nu poate fi cu siguranță voința divină să dăm de 50 de ori mai mult pământ unei națiuni decât alteia. În cazul de față, nu trebuie să permitem ca frontierele politice existente să distragă atenția de la ceea ce ar trebui să existe pe baza dreptății eterne. Dacă acest pământ are suficient loc pentru toți, atunci ar trebui să avem acea parte de pământ care este absolut necesară pentru existența noastră.

Dar oamenii nu vor face acest lucru de bună voie. Atunci intră în vigoare dreptul de autoconservare. Iar când încercările de a rezolva dificultățile pe cale amiabilă eșuează, atunci pumnul trebuie să ia cu forța. Dacă strămoșii noștri și-ar fi bazat deciziile politice pe prostii pacifiste, așa cum face generația noastră actuală, nu am fi deținut mai mult de o treime din teritoriul nostru actual. Și, probabil, nu ar exista o națiune Germană care să se îngrijoreze de viitorul său în Europa. Nu - datorăm cele două Ostmark-uri ale Reichului hotărârii naturale a strămoșilor noștri în lupta lor pentru existență.[41] Din aceeași politică rezultă puterea noastră interioară actuală, ceva care se bazează pe măreția statului și a teritoriului nostru național, și care singură a făcut posibilă persistența noastră.

Și mai există încă un motiv pentru care această soluție ar fi fost

[41] Cele două Ostmark-uri sunt Austria Germană și Prusia Orientală. Aceasta din urmă este astăzi o regiune care acoperă părţi din Polonia, Rusia şi Lituania.

corectă:

Multe națiuni Europene contemporane sunt ca niște piramide care se ridică pe vârfurile lor. Teritoriul lor European este ridicol de mic în comparație cu greutatea enormă a coloniilor lor, a comerțului exterior etc.

Am putea spune: vârful în Europa, iar baza în întreaga lume - foarte diferit de SUA, care își are baza pe continentul American și atinge restul lumii doar prin vârful său. Acest lucru explică forța interioară incomparabilă a SUA și slăbiciunea corespunzătoare a majorității puterilor coloniale Europene

Anglia nu este o dovadă contrarie, pentru că o privire rapidă asupra Imperiului Britanic trece cu vederea întreaga lume Anglo-Saxonă. Anglia nu poate fi - comparată cu niciun alt stat din Europa, deoarece formează o vastă comunitate de limbă și cultură împreună cu SUA.

Prin urmare, singura posibilitate pe care o avea Germania de a duce o politică teritorială solidă era să dobândească noi teritorii în Europa însăși. Coloniile nu pot servi acestui scop, deoarece nu sunt potrivite pentru o colonizare Europeană pe scară largă. Începând cu secolul 19 nu a mai fost posibilă achiziționarea pașnică a unor astfel de colonii. Prin urmare, orice tentativă de expansiune colonială de acest tip ar fi însemnat o luptă militară enormă. Prin urmare, era mai practic să se întreprindă acea luptă militară pentru noi teritorii în Europa, decât să se poarte un război pentru achiziția în străinătate.

O astfel de decizie necesită, în mod firesc, toată atenția națiunii. O astfel de politică necesită toată energia disponibilă din partea tuturor celor implicați și nu poate fi dusă la îndeplinire prin jumătăți de măsură sau cu ezitare. Conducerea politică a Reichului German ar fi trebuit să se dedice exclusiv acestui obiectiv. Nu ar fi trebuit să se facă niciun pas în afară de cel care să servească drept mijloc pentru atingerea acestui scop. Ar fi trebuit să fie clar că un astfel de obiectiv nu putea fi atins decât prin război; iar această perspectivă ar fi trebuit să fie privită cu calm și determinare.

Toate alianțele ar fi trebuit să fie gândite și judecate doar din acest punct de vedere. În cazul în care ar fi trebuit să fie achiziționate noi teritorii în Europa, ar fi trebuit să fie în principal pe seama Rusiei. Încă o dată, noul Reich German ar fi trebuit să pornească pe același drum pe care l-au parcurs în trecut cavalerii Teutoni - de data aceasta pentru a obține pământ pentru plugul German cu ajutorul sabiei Germane și

pentru a asigura astfel pâinea zilnică a națiunii.

4.4 CU ANGLIA, ÎMPOTRIVA RUSIEI

O astfel de politică, însă, nu ar putea avea decât un singur aliat European posibil: Anglia.

Numai printr-o alianță cu Anglia a fost posibilă apărarea părții din spate a noii cruciade Germane. Iar justificarea pentru a întreprinde o astfel de expediție era mai puternică decât cea a strămoșilor noștri. Nici unul dintre pacifiștii noștri nu refuză să mănânce pâinea făcută din cereale cultivate în Orient; și totuși, primul plug de aici a fost ”sabia”!

Niciun sacrificiu nu ar fi trebuit să fie considerat prea mare pentru a câștiga prietenia Angliei. Ambițiile coloniale și navale ar fi trebuit să fie abandonate, iar încercările de a concura cu industriile Britanice ar fi trebuit evitate.

Numai o politică clară și precisă ar putea atinge un astfel de obiectiv. Aceasta ar implica renunțarea la comerțul global și la colonii, renunțarea la o marină Germană și o concentrare a puterii militare a statului pe forțele terestre.

Rezultatul ar fi fost o limitare temporară, dar de dragul unui viitor măreț și puternic.

A fost o vreme în care Anglia ar fi putut să se înțeleagă cu noi, pe astfel de motive. Ar fi înțeles că problema creșterii constante a populației ar fi forțat Germania să caute o soluție fie în Europa - cu ajutorul Angliei - ori fără Anglia, în altă parte în lume.

Această perspectivă a fost probabil principalul motiv pentru care Londra a încercat să se apropie de Germania la începutul secolului. Pentru prima dată, a devenit evidentă o atitudine care, în ultimii ani, s-a manifestat în modul cel mai tragic. Oamenii erau nemulțumiți la gândul că trebuie să scoată castanele Angliei din foc - ca și cum ar putea exista vreodată o alianță pe o altă bază decât cea de beneficiu reciproc. Un astfel de acord ar fi putut fi încheiat cu Anglia. Diplomații Britanici erau încă suficient de înțelepți pentru a ști că trebuie oferit un echivalent ca răspuns la orice astfel de servicii prestate.

Să presupunem că politica noastră externă Germană a fost gestionată suficient de inteligent în 1904 pentru a ne permite să jucăm rolul pe care l-a jucat Japonia. Cu greu putem măsura consecințele benefice

pentru Germania. Nu ar fi existat un ”Război Mondial".

Sângele vărsat în 1904 ar fi fost o zecime din cel vărsat între 1914 și 1918.

Și ce poziție ar ocupa Germania în lumea de astăzi!

4.5 SOLUȚIA PENTRU ALIANȚA AUSTRIACĂ

În orice caz, alianța cu Austria era atunci o absurditate.

Acest stat mumificat nu s-a atașat de Germania cu scopul de a purta un război, ci mai degrabă pentru a menține o stare de pace perpetuă - o stare de pace care urma să fie exploatată în scopul de a eradica încet, dar sigur, elementul German din Monarhia duală.

Un alt motiv pentru care această alianță era imposibilă era că nimeni nu se putea aștepta ca un astfel de stat să participe activ la apărarea intereselor naționale Germane, având în vedere că nu avea suficientă forță pentru a pune capăt de-Germanizării în interiorul propriilor granițe. Dacă Germania însăși nu era nici suficient de motivată, nici suficient de necruțătoare pentru a refuza acelui stat absurd al Habsburgilor dreptul de a decide destinele a 10 milioane de Germani, cu siguranță era exclus să se aștepte ca statul Habsburgic să ajute la orice mare și curajos demers German. Atitudinea vechiului Reich față de chestiunea Austriacă ar fi putut fi considerată un test al rezistenței sale în lupta pentru destinele naționale.

În orice caz, nu ar fi trebuit să se permită niciodată ca politica de opresiune împotriva populației Germane din Austria să continue și să se consolideze de la an la an. Valoarea Austriei ca aliat putea fi determinată numai prin menținerea elementului German în această țară.

Dar această cale nu a fost urmată.

Nimic nu era mai de temut decât războiul; și totuși au fost în cele din urmă forțați să se confrunte cu acesta, în cel mai nefavorabil moment.

Au vrut să fugă de destin, dar acesta i-a ținut în frâu. Au visat să mențină pacea mondială, dar au ajuns într-un război mondial.

Și acesta a fost cel mai important motiv pentru care cea de-a treia alternativă menționată mai sus nici măcar nu a fost luată în considerare. Noi teritorii puteau fi câștigate doar în Est, dar acest lucru însemna război, în timp ce ei doreau pace cu orice preț. Anterior, sloganul politicii externe Germane a fost: Păstrarea națiunii Germane cu

orice preț. Acum a fost schimbat în: Menținerea păcii mondiale cu orice preț. Cunoaștem rezultatul.

Voi reveni la acest aspect în detaliu mai târziu.

4.6 POLITICA DE EXPANSIUNE ECONOMICĂ

Între timp, a rămas a patra alternativă: Industria și comerțul mondial, puterea navală și coloniile.

O astfel de dezvoltare ar fi fost cu siguranță mai ușoară și mai rapid de realizat. Colonizarea unui teritoriu este un proces lent, care se întinde adesea pe parcursul secolelor. Cu toate acestea, acest fapt este sursa forței sale interioare; nu se întâmplă printr-o explozie bruscă de entuziasm, ci mai degrabă printr-un proces de creștere treptată și durabilă - unul cu totul diferit de progresul industrial, care poate fi extins în câțiva ani. Se obțin rezultate, dar acestea nu sunt de calitate durabilă, ci mai degrabă ceva fragil, ca un balon de săpun. Este mult mai ușor să construiești rapid o marină decât să duci la bun sfârșit sarcina dificilă de a coloniza noi teritorii cu fermieri și de a înființa ferme. Dar prima se distruge mai repede decât cea de-a doua.

Adoptând un astfel de curs, Germania trebuie să fi știut că, mai devreme sau mai târziu, acest lucru va însemna război. Numai un copil putea crede în aceste expresii dulci și siropoase de bunătate: că intențiile pașnice le-ar putea obține bananele prin această ”competiție prietenoasă între națiuni”, fără a fi nevoie să lupte vreodată pentru ele.

Nu. Odată ce am luat-o pe această cale, Anglia avea să devină dușmanul nostru. Bineînțeles, se potrivea perfect cu presupunerile noastre inocente. Dar, cu toate acestea, era absurd să ne indignăm de faptul că a venit ziua în care Anglia și-a luat libertatea de a se opune activității noastre pașnice cu un interes personal violent și brutal.

Bineînțeles, noi, de partea noastră, nu am fi făcut niciodată așa ceva.

4.7 CU RUSIA, ÎMPOTRIVA ANGLIEI

Dacă o politică teritorială Europeană împotriva Rusiei era posibilă doar cu Anglia ca aliat, atunci, prin contrast, o politică a coloniilor și a comerțului global ar fi putut fi condusă doar împotriva Angliei și alături de Rusia. Dar atunci ar fi trebuit să ne asumăm consecințele - și mai ales

să abandonăm Austria cât mai repede posibil.

La începutul secolului, alianța Austriacă devenise o adevărată absurditate din toate punctele de vedere.

Dar nimeni nu a luat în considerare o alianță cu Rusia împotriva Angliei, la fel cum nu a luat în considerare o alianță cu Anglia împotriva Rusiei. În ambele cazuri, rezultatul final ar fi fost războiul. Iar evitarea războiului era chiar scopul politicii comerciale și industriale. Se credea că cucerirea "pașnică, economică" a lumii oferea o metodă care ar fi înlocuit definitiv o politică a violenței.

Ocazional, însă, au existat îndoieli cu privire la acest principiu, mai ales atunci când din uneori veneau din Anglia unele avertismente de neînțeles. Acesta a fost motivul pentru care a fost construită flota navală [Germană]. Nu era pentru a ataca sau distruge Anglia, ci pentru a apăra conceptul de "pace mondială" și de cucerire "pașnică" a lumii. Prin urmare, această flotă a fost menținută în limite modeste - nu numai în ceea ce privește numărul și tonajul navelor, ci și armamentul acestora. Ideea era de a arăta transparența intențiilor noastre pașnice.

Astfel de discuții despre cucerirea "pașnică, economică" a lumii a fost probabil cea mai mare prostie care a fost ridicată vreodată la nivelul politicii de stat. A devenit și mai prostească atunci când Anglia a fost prezentată ca un exemplu de primă mână pentru a demonstra cum se poate realiza acest lucru. Analizele noastre academice ale istoriei și ideilor au făcut un rău ireparabil; ele oferă o dovadă izbitoare a modului în care oamenii "învață" istoria fără să înțeleagă nimic din ea.

De fapt, Anglia ar fi trebuit să fie privită ca un argument convingător *împotriva* teoriei unei astfel de cuceriri pașnice. Nicio națiune nu a pregătit calea pentru cuceririle sale comerciale cu mai multă brutalitate decât a făcut-o Anglia, și nimeni nu a apărat aceste cuceriri cu mai multă cruzime. Nu este oare tipic pentru statalitatea Britanică faptul că știe cum să folosească puterea politică pentru a obține avantaje economice și, invers, să transforme cuceririle economice în putere politică? Ce eroare a fost să credem că Anglia a fost prea lașă pentru a-și vărsa propriul sânge în scopul expansiunii economice!

Faptul că Anglia nu deținea o armată națională nu dovedea nimic. Nu contează armata momentului, ci mai degrabă voința și determinarea de a folosi orice forță disponibilă. Anglia a avut întotdeauna armele necesare. Întotdeauna a luptat cu armele necesare pentru a avea succes. A trimis trupe de mercenari să lupte, atunci când mercenarii erau

suficienți. Dar nu a ezitat niciodată să apeleze la cel mai bun sânge al națiunii, atunci când acesta a fost singurul mijloc. Și în fiecare caz, determinarea, tenacitatea și urmărirea nemiloasă a victoriei au rămas neschimbate.

4.8 CARICATURA GERMANĂ A ENGLEZULUI

Dar în Germania, școlile, presa și ziarele de benzi desenate au promovat o idee despre Englez care, în cele din urmă, avea să ducă la cea mai gravă înșelăciune de sine. Această absurditate s-a răspândit încet, dar cu perseverență, în fiecare aspect al vieții Germane. Rezultatul a fost o subevaluare care ne-a costat scump. Amăgirea a fost atât de profundă încât Englezul a fost privit ca un om de afaceri iscusit, dar, personal, ca un laș de necrezut.

Din nefericire, înalții noștri profesori de istorie nu și-au educat studenții cu adevărul că este imposibil să construiești o organizație atât de puternică precum Imperiul Britanic prin simpla escrocherie și fraudă. Cei câțiva care au atras atenția asupra acestui adevăr au fost fie ignorați, fie reduși la tăcere. Îmi amintesc foarte bine privirile uimite ale camarazilor mei atunci când s-au aflat față în față, pentru prima dată, cu *Tommies* (Britanici) în Flandra. După câteva zile de lupte, soldații noștri și-au dat seama încet-încet că acei Scoțieni nu erau ca cei descriși în ziarele de benzi desenate și în comunicatele de presă.

Atunci mi-am format primele idei despre eficiența a diferite forme de propagandă.

Totuși, o astfel de falsificare a servit un scop bun pentru cei care au fabricat-o: Această caricatură a Englezului, deși falsă, putea fi folosită pentru a dovedi posibilitatea unei cuceriri economice globale. Dacă Englezul a reușit, am putea și noi. Iar onestitatea noastră mai mare și libertatea noastră față de acea "perfidie" specific Englezească ar fi atuuri de partea noastră. Se spera astfel că simpatia națiunilor mai mici - și încrederea celor mari - ar putea fi câștigate mai ușor.

Nu ne-am dat seama că onestitatea noastră era un obiect de aversiune profundă pentru ceilalți, pentru că noi înșine credeam în ea. Restul lumii privea comportamentul nostru ca pe un fel de înșelăciune vicleană. Dar când a venit Revoluția, atunci au fost uimiți de prostia fără

margini a intențiilor noastre "oneste".[42]

4.9 SLĂBICIUNEA INERENTĂ A TRIPLEI ALIANȚE

Odată ce înțelegem această noțiune absurdă de "cucerire economică pașnică" a lumii, putem înțelege mai clar cealaltă absurditate, Tripla Alianță. Cu ce alt stat am fi putut face o alianță? Cu Austria, nu puteam dobândi noi teritorii prin mijloace militare, nici măcar în Europa. Și tocmai acest fapt a fost adevăratul motiv al slăbiciunii interne a Triplei Alianțe. Un Bismarck își putea permite o astfel de alianță improvizată pentru a satisface nevoi temporare, dar cu siguranță niciunul dintre succesorii săi neîndemânatici nu putea face acest lucru - și cu atât mai puțin atunci când condițiile inițiale nu mai existau. Pe vremea lui Bismarck, Austria încă mai putea fi privită ca un stat German. Dar introducerea treptată a votului universal a transformat țara într-un amalgam non-German, în care vocea Germană abia dacă se auzea.

Din punct de vedere al politicii rasiale, alianța Austriacă a fost pur și simplu dezastruoasă. O nouă mare putere Slavă a fost lăsată să crească în apropierea granițelor Reichului German. Mai târziu, această putere era obligată să adopte o atitudine complet diferită față de Germania decât, de exemplu, față de Rusia. Astfel, Alianța avea să devină tot mai goală și mai slabă, deoarece singurii săi susținători își pierdeau influența și erau îndepărtați sistematic din cele mai importante funcții publice.

La începutul secolului, alianța cu Austria intrase deja în aceeași fază ca și alianța Austriei cu Italia.

Și aici existau doar două posibilități: Fie să ia partea monarhiei Habsburgice, fie să protesteze împotriva asupririi elementului German din Austria. Dar, în general, atunci când cineva ia un astfel de curs, în cele din urmă este inevitabil să ducă la un război deschis.

Chiar și din punct de vedere psihologic, Tripla Alianță a devenit mai slabă atâta timp cât principalul său obiectiv a fost apărarea status quo-ului. În schimb, o alianță devine cu atât mai puternică cu cât părțile implicate o văd ca pe un mijloc de expansiune teritorială. Aici, ca peste tot, puterea nu stă în apărare, ci în atac.

[42] Hitler se referă la Revoluția din Noiembrie 1918 - un eveniment tragic de o importanță istorică majoră, în opinia sa. Acesta este detaliat în capitolul 7.

4.10 MEMORANDUMUL DIN 1912 AL LUI LUDENDORFF

Acest adevăr a fost recunoscut în diferite părți, dar, din păcate, nu și de așa-numitele "autorități". Încă din 1912, Ludendorff[43] - care pe atunci era colonel și ofițer de stat major - a subliniat aceste slăbiciuni ale Alianței într-un memorandum pe care l-a redactat. Dar, bineînțeles, niciunul dintre "oamenii de stat" nu a acordat vreo importanță sau valoare acestuia. În general, acest lucru pare să se datoreze faptului că bunul simț, care este activ la oamenii obișnuiți, lipsește cu desăvârșire atunci când este vorba de cei cunoscuți sub numele de "diplomați".

Germania a avut noroc că războiul din 1914 a izbucnit indirect, prin intermediul Austriei; prin urmare, Habsburgii au fost obligați să participe. Dacă ar fi fost altfel, Germania ar fi fost lăsată să se descurce singură. Statul Habsburgic nu ar fi fost nici pregătit, nici dispus să intre într-un război de care Germania era responsabilă. Ceea ce a fost atât de rușinos în cazul Italiei s-ar fi întâmplat mai devreme, în cazul Austriei. Cu alte cuvinte, Austria ar fi rămas "neutră" pentru a se proteja împotriva oricărei revoluții care ar fi putut începe imediat după începerea războiului. Slavii ar fi preferat să zdrobească Monarhia duală decât să vină în ajutorul Germaniei.

4.11 AUSTRIA CA O MOȘTENIRE TENTANTĂ

Dar, la acea vreme, erau puțini cei care înțelegeau toate pericolele și agravările care rezultau din alianța cu monarhia Dunăreană.

În primul rând, Austria avea prea mulți dușmani care așteptau cu nerăbdare să obțină moștenirea acestui stat decrepit. Acești oameni au ajuns să aibă o anumită ură față de Germania, deoarece aceasta ținea monarhia laolaltă. Astfel, a apărut ideea că la Viena se putea ajunge doar trecând prin Berlin.

În al doilea rând, Germania și-a pierdut astfel cele mai bune și mai promițătoare șanse la alte alianțe. În locul lor, se observă acum o tensiune crescândă în relațiile cu Rusia și chiar cu Italia. Și asta, în ciuda unei stări de spirit în general pro-Germane și anti-Austriece la Roma - o stare de spirit care dormea în inima fiecărui Italian, izbucnind din când

[43] Erich Ludendorff (1865-1937) a fost un general German de frunte în timpul Primului Război Mondial. A fost un susținător timpuriu al lui Hitler și a participat alături de acesta la puciul eșuat din 1923.

în când.

De la adoptarea unei politici comerciale și industriale, nu mai existau motive pentru un război împotriva Rusiei. Doar dușmanii comuni ai acestor două țări, Germania și Rusia, puteau avea un interes activ într-un astfel de război. De fapt, doar evreii și marxiștii au fost cei care au încercat să stârnească sânge rău între cele două state.

În al treilea rând, Alianța constituia un pericol permanent pentru securitatea Germană. Orice mare putere ostilă Reichului lui Bismarck putea mobiliza multe alte state într-un război împotriva Germaniei, pur și simplu promițându-le pradă tentantă pe seama aliatului Austriac.

A fost posibil să ridicăm întreaga Europă de Est împotriva monarhiei - în special Rusia și Italia. Coaliția mondială care s-a dezvoltat sub conducerea regelui Eduard nu ar fi putut deveni niciodată o realitate, dacă aliatul Germaniei, Austria, nu ar fi oferit o perspectivă atât de atrăgătoare. Doar acest fapt a făcut posibilă combinarea atâtor state eterogene, cu interese divergente, într-un singur front ofensiv. Fiecare membru putea spera să se îmbogățească pe seama Austriei, dacă se alătura atacului general împotriva Germaniei. Faptul că Turcia era, de asemenea, parte tacită a nefericitei alianțe cu Austria a sporit pericolul Germaniei într-un grad extraordinar.

Finanțele mondiale evreiești internaționale aveau nevoie de această momeală a moștenirii Austriece pentru a-și duce la îndeplinire planurile de ruinare a Germaniei, care până atunci nu se predase în fața super-statului global de influență și economie. Astfel, a fost posibilă consolidarea acestei coaliții și transformarea ei în coaliție suficient de puternică și de curajoasă - prin simpla greutate a numărului - pentru a se alătura în conflict fizic cu Siegfried cel încornorat.[44]

Alianța cu monarhia Habsburgică - pe care o detestam când eram încă în Austria - a fost un motiv de mare îngrijorare din partea mea. M-a făcut să meditez asupra ei cu atâta insistență încât, în cele din urmă, am ajuns la concluziile pe care le-am menționat mai sus.

În cercurile restrânse pe care le frecventam la acea vreme, nu mi-am ascuns convingerea că acest acord sinistru cu un stat condamnat să se prăbușească va aduce o catastrofă și pentru Germania, dacă aceasta nu

[44] În "Cântecul Nibelungilor", războinicul Germanic Siegfried ucide un dragon. Scăldându-se în sângele acestuia, pielea lui devine asemănătoare cu cea a dragonului și "încornorată", devenind astfel invincibil.

se va elibera la timp de el. Nu m-am clintit nici măcar o dată în această convingere fermă - chiar și atunci când furtuna războiului mondial părea să fi făcut să naufragieze rațiunea însăși și să fi pus în locul ei un entuziasm orb, chiar și în acele cercuri în care ar fi trebuit să domine cea mai rece și mai dură gândire obiectivă. În tranșee, mi-am exprimat și mi-am apărat propria opinie ori de câte ori aceste probleme au fost puse în discuție. Am susținut că abandonarea monarhiei Habsburgice nu ar implica niciun sacrificiu pentru Germania, dacă ar putea reduce astfel numărul propriilor dușmani. Milioanele de Germani care și-au pus casca de oțel au făcut-o nu pentru a lupta pentru menținerea unei dinastii corupte, ci mai degrabă pentru salvarea poporului German.

Înainte de război, au existat câteva ocazii în care părea că cel puțin o parte a opiniei publice Germane a avut unele mici îndoieli cu privire la înțelepciunea politică a politicii de alianță. Din când în când, cercurile conservatoare Germane lansau avertismente împotriva unei încrederi excesive în valoarea acestei alianțe. Dar, la fel ca orice altă sugestie rezonabilă a vremii, a fost aruncată în vânt. Convingerea generală era că fuseseră adoptate măsurile corecte pentru "cucerirea" lumii și că succesul va fi enorm, iar sacrificiile neglijabile.

Încă o dată, "oamenii obișnuiți" nu puteau face altceva decât să privească cum "autoritățile" mărșăluiau direct spre dezastru și îi ademeneau pe oamenii lor dragi să le urmeze, precum Flautistul din Hamelin.

4.12 STAT ȘI ECONOMIE

Motivele mai profunde pentru care a fost posibil să se impună poporului această noțiune absurdă de "cucerire pașnică a lumii prin comerț" se află în starea generală bolnavă a întregii gândiri politice Germane. Acest lucru arată, de asemenea, cum a fost posibil să se prezinte menținerea păcii mondiale ca obiectiv național.

Progresul triumfător al științei tehnice în Germania și dezvoltarea minunată a industriilor și comerțului Germane ne-au făcut să uităm că un stat puternic era o condiție necesară pentru acest succes. Dimpotrivă, anumite cercuri au mers chiar până la a promova teoria conform căreia statul își datora existența acestor fenomene - că era, înainte de toate, o instituție economică și că ar trebui să fie structurat în funcție de interesele economice. Prin urmare, se susținea că statul era

dependent de structura economică. Această stare de lucruri a fost lăudată ca fiind cea mai sănătoasă și mai naturală aranjare.

Dar adevărul este că statul, în sine, nu are nimic de-a face cu o concepție sau o dezvoltare economică precisă.

Nu este o colecție de părți contractante într-un spațiu definit și limitat, cu scopul de a servi unor scopuri economice. Statul este o comunitate de ființe vii care au naturi fizice și spirituale asemănătoare. Este organizat cu scopul de a asigura conservarea propriei lor specii și de a contribui la realizarea acestor scopuri atribuite de Providență. În aceasta, și numai în aceasta, se află scopul și sensul unui stat. Activitatea economică este unul dintre numeroasele mijloace auxiliare care sunt necesare pentru atingerea acestor scopuri. Dar activitatea economică nu este niciodată originea sau scopul unui stat - cu excepția cazului în care acesta a fost întemeiat pe o bază falsă și nenaturală.

Și numai acest lucru explică de ce un stat în sine nu are neapărat nevoie de un anumit teritoriu delimitat. Acesta devine necesar doar în rândul acelor oameni care sunt gata să ducă lupta pentru existență prin intermediul propriei lor munci. Oamenii care pot să se strecoare în corpul politic uman și, ca niște paraziți, îi fac pe alții să lucreze pentru ei, pot forma un stat fără a poseda un teritoriu anume. Acest lucru se aplică în principal acelei națiuni parazite care, astăzi mai mult ca oricând, se hrănește cu partea cinstită a omenirii: evreii.

Statul evreu nu a fost niciodată delimitat în spațiu. A fost răspândit peste tot în lume, fără niciun fel de granițe, și a fost întotdeauna constituit de o singură rasă. De aceea, evreii au format întotdeauna un stat în stat.[45] Unul dintre cele mai ingenioase trucuri inventate vreodată a fost acela de a face acest stat să navigheze sub steagul "religiei", asigurându-i astfel toleranța religioasă pe care Arianii sunt întotdeauna gata să o acorde.[46] Dar religia mozaică nu este de fapt altceva decât

[45] Aceasta a fost o plângere de lungă durată împotriva evreilor, care datează cel puțin de la filosoful German Johann Fichte. În 1793, el scria: "În aproape toate țările Europei se răspândește un stat puternic și ostil, care se află în război perpetuu cu toate celelalte state și care, în multe dintre ele, impune sarcini înfricoşătoare cetăţenilor: este vorba de evrei....Nu vă amintiți de statul în stat? Nu vă trece prin minte că dacă le acordați evreilor, care sunt cetățeni ai unui stat mai solid și mai puternic decât oricare dintre statele voastre, drepturi civile în statele voastre, ei vor zdrobi complet restul cetăţenilor voştri?". (citat în Poliakov 1965: 512).

[46] Aceasta este prima mențiune explicită a lui Hitler despre "Arian" în Mein Kampf Cuvântul în sine este foarte vechi, datând cel puțin din secolul al VI-lea î.e.n., când însemna pur și simplu "nobil". A fost utilizat pe scară largă în anii 1850, în parte datorită activității teoreticianului Francez Arthur de Gobineau. Şi a obținut o publicitate considerabilă în Germania la începutul

doctrina păstrării rasei evreiești. Ea preia deci toate sferele cunoașterii sociologice, politice și economice care au vreo legătură cu această funcție.

Instinctul de conservare a propriei specii este cauza principală care duce la formarea comunităților umane. Prin urmare, statul este un organism rasial, și nu o organizație economică. Diferența dintre cele două este atât de mare încât este de neînțeles pentru așa-zișii noștri "oameni de stat" contemporani. De aceea le place să creadă că statul poate fi constituit ca o structură economică, în timp ce adevărul este că el a rezultat întotdeauna din voința de a conserva specia și rasa.

Dar aceste calități există și acționează întotdeauna prin intermediul virtuților eroice și nu au nimic de-a face cu egoismul comercial. Conservarea speciei presupune întotdeauna ca individul să fie gata să se sacrifice. Acesta este sensul versurilor poetului:

Dacă nu-ți pui viața în joc,
Nu vei câștiga niciodată viața pentru tine însuți.[47]

Sacrificiul individual este necesar pentru a asigura conservarea rasei. Prin urmare, cea mai esențială condiție pentru crearea și menținerea unui stat este un anumit sentiment de solidaritate, bazat pe o identitate de caracter și de specie și pe dorința de a le apăra cu orice preț. Pentru un popor cu un teritoriu propriu, acest lucru duce la dezvoltarea virtuților eroice. În cazul unui popor parazitar, acesta va dezvolta artele subterfugiului și cruzimea malignă - cu excepția cazului în care acestea sunt caracteristici rasiale inerente, caz în care diferitele forme politice sunt doar manifestări exterioare ale acestor calități.

Cel puțin la început, formarea unui stat nu poate rezulta decât dintr-o manifestare a calităților eroice. Iar popoarele care eșuează în lupta pentru existență - adică cele care devin vasali și sunt astfel condamnate la dispariție - sunt cele care nu manifestă virtuțile eroice sau care cad victime ale șiretlicurilor paraziților. Și chiar și în acest din urmă caz, eșecul nu este atât de mult o lipsă de inteligență, ci mai degrabă de curaj și determinare - care încearcă apoi să se ascundă sub o mantie de

anilor 1900, datorită unor scriitori precum Houston S. Chamberlain. În ciuda credinței comune, cuvântul nu a fost o invenție a lui Hitler sau a Național Socialiștilor. Hitler dezvoltă pe larg Arianismul în Capitolul 11.

[47] Din trilogia Wallenstein a lui Friedrich Schiller (1799).

umanitarism.

Prin urmare, calitățile care sunt folosite pentru fondarea și conservarea unui stat au foarte puțin sau deloc de-a face cu economia. Iar acest lucru este clar demonstrat de faptul că forța interioară a unui stat nu coincide decât foarte rar cu prosperitatea sa economică. Dimpotrivă, există multe exemple care arată că o astfel de prosperitate indică apropierea declinului unui stat. Dacă ar fi corect să atribuim fundamentul societăților umane forțelor economice, atunci puterea statului ar fi la apogeu în perioadele de prosperitate economică, și nu invers.

Este deosebit de greu de înțeles cum credința că statul există în virtutea forțelor economice a putut fi acceptată într-o țară care a demonstrat contrariul în fiecare etapă a istoriei sale. Istoria Prusiei arată, într-un mod deosebit de clar și distinct, că nu calitățile materiale, ci mai degrabă virtuțile ideale sunt singurele care duc la formarea unui stat. Numai sub protecția acestor virtuți se pot dezvolta activitățile economice; acestea din urmă vor continua să înflorească până când va veni un moment în care capacitatea politică creatoare va declina. Atunci se va prăbuși și structura economică - un fenomen care se întâmplă acum, în mod alarmant, sub ochii noștri. Interesele materiale ale umanității nu pot prospera decât în umbra virtuților eroice. De îndată ce acestea devin considerentele primordiale ale vieții, ele distrug baza propriei lor existențe.

Ori de câte ori tăria politică Germană a fost deosebit de puternică, situația economică s-a îmbunătățit și ea. Dar ori de câte ori interesele economice au dominat viața poporului și au împins idealurile transcendente în fundal, statul s-a prăbușit; iar ruina economică a urmat la scurt timp după aceea.

Dacă ne întrebăm despre acele forțe care sunt necesare pentru crearea și menținerea unui stat, le găsim sub o singură rubrică: Capacitatea și disponibilitatea individului de a se sacrifica pentru bunăstarea comună. Faptul că acest lucru nu are nicio legătură cu economia poate fi dovedit prin simpla observație a faptului că omul nu se sacrifică pentru interese materiale. Cu alte cuvinte, el va muri pentru un ideal, dar nu pentru o afacere.

Minunatul dar al Englezilor pentru psihologia publică a fost demonstrat în mod clar în modul în care și-au prezentat cazul în timpul războiului mondial. Noi luptam pentru pâinea noastră; dar Englezii au

declarat că ei luptau pentru "libertate" - și nici măcar pentru propria lor libertate. Nu, pentru libertatea națiunilor mici. Germanii au râs de această obrăznicie și au fost înfuriați de ea. Dar, făcând acest lucru, au arătat cât de mult scăzuse gândirea politică printre așa-zișii noștri diplomați din Germania, chiar înainte de război. Nu aveam nici cea mai mică idee despre esența acelei forțe care îi determină pe oameni să își înfrunte liber și de bunăvoie propria moarte.

Atâta timp cât poporul German, în 1914, a continuat să creadă că luptă pentru idealuri, a rezistat. De îndată ce li s-a spus că luptau doar pentru pâinea de zi cu zi, au început să renunțe la luptă.

Isteții noștri "oameni de stat" au fost uimiți de această schimbare de atitudine. Ei nu au înțeles niciodată că, de îndată ce omul este chemat să lupte pentru cauze pur materiale, el va evita moartea cât de bine poate; în mod clar, moartea și bucuria recompenselor materiale sunt cu totul incompatibile. Cea mai fragilă femeie va deveni o eroină atunci când este în joc viața propriului ei copil. Și numai voința de a salva specia și căminul - sau statul care le protejează - i-a obligat, în toate timpurile, pe oameni să înfrunte armele dușmanilor lor.

Ceea ce urmează poate fi proclamat ca un adevăr etern:

Un stat nu a apărut niciodată din mijloace economice pașnice, ci întotdeauna din instinctul de a menține specia - fie că acest instinct se manifestă în sfera eroică, fie în cea a vicleniei. În primul caz, avem statele Ariane, bazate pe principiile muncii și culturii. În al doilea caz, avem coloniile parazitare evreiești. Dar de îndată ce interesele economice încep să predomine asupra instinctelor unui popor sau stat, situația duce rapid la subjugare și opresiune.

4.13 MOMENTUL DECĂDERII

Credința care domnea în Germania înainte de război - că lumea ar putea fi deschisă și chiar cucerită pentru Germania printr-un sistem de comerț pașnic și o politică colonială - a fost un simptom tipic care indica declinul acelor calități reale prin care se creează și se conservă statele. De asemenea, a arătat declinul discernământului, al puterii voinței și al determinării practice care aparțin acestor calități. Pedeapsa pentru aceasta, ca o lege a naturii, a fost războiul mondial, cu consecințele sale.

Pentru oricine care nu se gândise în profunzime la această chestiune,

această atitudine generală a poporului German trebuie să fi părut o enigmă insolubilă. La urma urmei, Germania însăși era un exemplu magnific de imperiu care fusese construit pur și simplu printr-o politică de putere. Prusia, care a fost celula generatoare a Reichului German, a fost creată prin fapte eroice strălucite, și nu prin operațiuni financiare sau comerciale. Iar Reichul însuși nu a fost decât compensația magnifică a unei conduceri care a dus o politică de putere și curaj militar.

Cum s-a întâmplat atunci ca instinctele politice ale aceluiași popor German să devină atât de degenerate? Nu a fost doar un fenomen izolat care a indicat această decadență, ci simptome morbide care au apărut în număr alarmant în tot corpul politic, devorând națiunea ca un ulcer cangrenat. Părea ca și cum un fluid otrăvitor atotcuprinzător ar fi fost injectat, de o mână misterioasă, în fluxul sanguin al acestui corp cândva eroic - aducând o paralizie târâtoare care a afectat rațiunea și instinctul de bază al autoconservării.

În anii 1912-1914, m-am întrebat la nesfârșit despre acele probleme legate de politica Triplei Alianțe și de politica economică pe care o urmărea atunci Reichul German. Încă o dată, am ajuns la concluzia că singura explicație pentru această enigmă se afla în funcționarea acelei forțe pe care o cunoscusem deja la Viena, deși dintr-un unghi de vedere diferit: doctrina și viziunea marxistă asupra lumii, precum și acțiunea sa organizată în întreaga națiune.

4.14 ATITUDINEA GERMANIEI FAȚĂ DE MARXISM

Pentru a doua oară în viața mea, m-am cufundat adânc în studiul acestei învățături distructive. De data aceasta, însă, nu am fost condus de impresiile și influențele vieții cotidiene, ci mai degrabă prin observarea fenomenelor generale din viața politică Germană. Aprofundându-mă din nou în literatura teoretică a acestei noi lumi și încercând să-mi fac o idee clară despre posibilele consecințe ale învățăturii sale, am comparat principiile teoretice ale marxismului cu fenomenele și evenimentele provocate de activitățile sale în viața politică, culturală și economică.

Pentru prima dată în viața mea, mi-am îndreptat atenția spre eforturile care se făceau pentru a învinge această plagă mondială.

Am studiat legislația excepțională a lui Bismarck în concepția sa originală, în funcționarea și în rezultatele sale. Treptat, mi-am format o

bază pentru propriile mele opinii, o bază care s-a dovedit a fi solidă ca o stâncă; de atunci, nu a trebuit niciodată să-mi schimb atitudinea față de problema generală. Am făcut, de asemenea, o analiză mai aprofundată și mai amănunțită a relației dintre marxism și evrei.

Mai devreme, la Viena, am privit Germania ca pe un colos imperturbabil. Dar chiar și atunci, îndoieli serioase și nelămuriri mă tulburau adesea. În mintea mea și în conversațiile cu cercul meu restrâns de cunoștințe, am criticat politica externă a Germaniei și modul incredibil de superficial în care a abordat marxismul - deși acesta era atunci cea mai importantă problemă a Germaniei. Nu puteam înțelege cum se puteau împiedica cu ochii închiși în mijlocul acestui pericol, ale cărui efecte ar fi fost capitale, dacă obiectivele declarate în mod deschis ale marxismului erau puse în practică. Chiar și atunci i-am avertizat pe cei din jurul meu, așa cum avertizez acum un public mai larg, împotriva acelui slogan liniștitor, dar laș: "Nimic nu ni se poate întâmpla!". O contagiune mentală similară a distrus deja un imperiu puternic. Putea Germania să spere să scape de funcționarea acelor legi care leagă toate celelalte comunități umane?

În anii 1913 și 1914, mi-am exprimat pentru prima dată opinia în diverse cercuri - printre care se numărau acum și unii membri ai mișcării Național-Socialiste - că problema asigurării viitorului națiunii Germane este aceeași cu problema distrugerii marxismului.

Am considerat politica dezastruoasă a Triplei Alianțe ca fiind una dintre consecințele rezultate din efectele de dezintegrare ale învățăturii marxiste. Caracterul cu adevărat alarmant era că această învățătură corupea în mod invizibil bazele unei perspective politice și economice sănătoase. Cei care au fost contaminați de ea nu realizau adesea că scopurile și acțiunile lor proveneau din această viziune asupra lumii, pe care altfel o respingeau în mod deschis.

Declinul spiritual și moral al poporului German începuse de mult. Și totuși, cei care erau afectați de decadența morbidă nu erau adesea conștienți - așa cum se întâmplă adesea - de forțele care le distrugeau însăși existența. Uneori încercau să vindece boala prin tratarea simptomelor, care erau luate drept cauză. Dar, din moment ce nimeni nu recunoștea sau nu dorea să recunoască adevărata cauză a bolii, acest mod de a combate marxismul era la fel de ineficient ca și șarlatanismul de prost gust.

CAPITOLUL 5
RĂZBOIUL MONDIAL

În tinerețea mea agitată, nimic nu mi-a domolit mai mult spiritele sălbatice decât gândul că m-am născut într-o vreme în care nu vor mai exista temple ale faimei, exceptând pentru a onora oamenii de afaceri și oficialitățile statului. Furtuna istorică se potolise, iar viitorul părea să fie dăruit "competiției pașnice a națiunilor" - cu alte cuvinte, unui confortabil meci de escrocherie reciprocă, fără a recurge la violență. Țările individuale au devenit întreprinderi comerciale, acaparând clienți și străduindu-se să obțină concesii una de la cealaltă. Și totul a fost însoțit de strigăte puternice, dar inofensive.

Această tendință părea destinată să progreseze în mod constant și permanent. Părea menită să transforme în cele din urmă lumea într-un uriaș magazin. La intrarea în această piață, vor fi rânduri de busturi de profitori și de oficiali guvernamentali șovini. Vânzătorii erau reprezentați de Englezi, iar funcționarii administrativi de Germani. Evreii ar fi sacrificați în poziția de proprietari - întrucât, după cum susțin, nu fac bani și sunt mereu chemați să "plătească". În plus, ei au avantajul de a fi versați în limbile străine.

Obișnuiam să întreb: "De ce nu m-am născut acum o sută de ani?". Poate pe vremea războaielor de eliberare[48], când un om încă mai avea o oarecare valoare, chiar dacă nu avea "afaceri"!

Astfel, am considerat că a fost un ghinion nemeritat faptul că am ajuns prea târziu pe acest pământ. Eram mâhnit la ideea că viața mea ar fi trebuit să-și urmeze cursul după linii pașnice și ordonate. Ca băiat, eram orice, dar nu eram deloc un pacifist, și toate încercările de a mă face să fiu așa au fost zadarnice.

Apoi a venit Războiul Boer, ca un fulger.[49] Zi după zi, am privit cu atenție ziarele și am devorat telegramele și comunicatele. Eram nespus de bucuros că am fost martor la acea luptă eroică, chiar și de la o distanță atât de mare.

[48] Cunoscută și sub numele de Campania Germană din 1813. A eliberat statele Germane de sub controlul Francez.

[49] În mod oficial, "al doilea" Război Boer, care s-a desfășurat între 1899 și 1902. În acest război, Marea Britanie și-a reafirmat controlul asupra negrilor din Africa de Sud.

Când a venit războiul Ruso-Japonez, eram mai în vârstă și mai în măsură să judec singur.[50] Din motive naționaliste, am luat partea Japonezilor în discuțiile noastre. Am privit înfrângerea Rușilor ca pe o lovitură dată Slavismului Austriac.

Au trecut mulți ani între acel moment și sosirea mea la München. Mi-am dat seama acum că ceea ce înainte credeam că este o decadență morbidă era doar o perioadă de acalmie înaintea furtunii. În timpul zilelor mele de la Viena, Balcanii erau deja cuprinși de acea pauză sufocantă care precede o furtună violentă. Din când în când apăreau fulgere; dar acestea dispăreau rapid în întunericul sinistru. Apoi a izbucnit Războiul Balcanic.[51] Primele rafale ale tornadei care se apropiau au măturat apoi o Europa extrem de tensionată. Calmul care a intervenit a fost o atmosferă de presimțire - atât de mult încât sentimentul unei catastrofe iminente s-a transformat într-un sentiment de anticipare. Oamenii își doreau ca cerul să dea frâu liber unui destin care nu mai putea fi înfrânat. Apoi, primul mare fulger a lovit pământul. Furtuna s-a dezlănțuit, iar un tunet ceresc s-a amestecat cu vuietul tunurilor din războiul mondial.

Când a ajuns la München vestea că arhiducele Franz Ferdinand fusese asasinat, am fost acasă toată ziua și nu am aflat amănunte despre cum s-a întâmplat.[52] La început m-am temut că focurile de armă ar fi putut fi trase de niște studenți Germano-Austrieci care fuseseră înfuriați de activitățile sale pro-Slave și care doreau să-i elibereze pe Germani de acest dușman intern. A fost ușor să îmi imaginez care ar fi fost rezultatul unei astfel de greșeli: un nou val de persecuții, toate "justificate" și "explicate" lumii. Dar, la scurt timp după aceea, am auzit numele presupușilor asasini și, de asemenea, că se știa că erau Sârbi. Am fost oarecum uimit de răzbunarea insesizabilă pe care o făcuse destinul.

Cel mai mare prieten al Slavilor a căzut victimă gloanțelor fanaticilor Slavi.

Oricine a observat relația dintre Austria și Serbia în ultimii ani nu a avut nicio îndoială: o piatră a fost pusă să se rostogolească și nu a mai putut fi oprită.

[50] Războiul Ruso-Japonez s-a desfășurat în perioada 1904-1905, având ca obiect teritoriul Manciuriei. Acesta s-a încheiat cu victoria Japonezilor.
[51] Războiul din Balcani a fost o ofensivă în două etape, între anii 1912 și 1913. Statele Balcanice au învins Imperiul Otoman, deși acesta a recuperat ceva teren în ultima fază a conflictului.
[52] La 28 Iunie 1914. Acest eveniment a precipitat Primul Război Mondial.

5.1 ULTIMATUMUL AUSTRIAC

Este nedrept față de guvernul de la Viena să îl acuzăm acum pentru forma și conținutul ultimatumului pe care l-a dat. Într-o poziție similară și în circumstanțe similare, nicio altă putere mondială nu ar fi acționat altfel. La granița sa sudică, Austria avea un dușman de moarte necruțător, care își permitea acte de provocare din ce în ce mai frecvente. Aceste acțiuni nu ar fi încetat până când nu ar fi venit momentul distrugerii imperiului. În Austria, existau motive întemeiate să se teamă că acest lucru se va întâmpla, cel târziu, odată cu moartea împăratului. Odată ce acesta ar fi dispărut, era puțin probabil ca monarhia să poată oferi o rezistență serioasă. Timp de mai mulți ani, statul fusese atât de complet identificat cu personalitatea lui Franz Joseph încât, în ochii majorității oamenilor, moartea acestei venerabile personalități ar fi echivalat cu moartea imperiului însuși. Într-adevăr, una dintre construcțiile inteligente ale politicii Slave a fost aceea de a alimenta impresia că statul Austriac își datora existența exclusiv talentelor rare ale acestui monarh. Acest tip de lingușire era deosebit de bine primit la Hofburg - cu atât mai mult cu cât nu avea nicio legătură cu meritele reale ale împăratului. Nu se făcea nici un fel de efort pentru a localiza spinii atent ascunși în această laudă glorificatoare. Un fapt care a fost trecut cu totul cu vederea, poate intenționat, a fost acela că, cu cât imperiul rămânea mai mult dependent de așa-zisele talente administrative ale "celui mai înțelept monarh din toate timpurile", cu atât mai catastrofală avea să fie situația, când soarta a bătut la ușă și a cerut plata.

Era oare posibil să ne imaginăm Imperiul Austriac fără venerabilul său conducător?

Nu s-ar repeta tragedia care s-a întâmplat cândva cu Maria Tereza?[53]

Este o nedreptate față de cercurile guvernamentale Vieneze să le reproșăm că au instigat un război care ar fi putut fi evitat. Războiul trebuia să vină. Poate că ar fi putut fi amânat pentru un an sau doi, cel mult. Dar a fost întotdeauna ghinionul diplomaților Germani - și Austrieci - că s-au străduit să amâne inevitabila zi a bilanțului, cu rezultatul că au fost în cele din urmă nevoiți să dea lovitura într-un

[53] Maria Tereza (1717- 1780) a condus Austria în ultimii 40 de ani din viața sa. Se pare că "tragedia" a fost pierderea Sileziei în favoarea Prusiei în 1748.

moment extrem de nepotrivit.

Nu. Cei care nu au vrut acest război ar fi trebuit să aibă curajul de a-și asuma consecințele refuzului, ceea ce trebuie să fi însemnat în mod necesar sacrificarea Austriei. Și chiar și atunci, războiul ar fi venit - nu ca un război al tuturor națiunilor împotriva noastră, ci sub forma unei împărțiri a monarhiei Habsburgice. Atunci ar fi trebuit să decidem fie să ne alăturăm, fie să privim cu brațele încrucișate, lăsând soarta să își urmeze cursul.

Cu toate acestea, cei care astăzi denunță cel mai tare războiul și oferă cele mai înțelepte opinii sunt aceiași care au contribuit în mod fatal la îndrumarea noastră spre război.

Timp de decenii, social-democrații Germani au făcut agitație, într-un mod perfid și viclean, pentru un război împotriva Rusiei. În același timp, Partidul German de Centru, cu scopuri religioase, a lucrat pentru a face din statul Austriac punctul central al politicii Germane. Acum trăim cu consecințele acestei nebunii. Ceea ce a venit trebuia să vină - și nu ar fi putut fi evitat niciodată. Vinovăția Germană constă în faptul că a ratat toate oportunitățile de atac, doar pentru a păstra pacea. S-a încurcat într-o alianță pentru pacea mondială, devenind astfel victima unei coaliții mondiale anti-Germane care era hotărâtă să aducă un război mondial.

Chiar dacă guvernul de la Viena și-ar fi formulat ultimatumul în termeni mai puțin drastici, acest lucru nu ar fi schimbat cu nimic situația. Dar cu siguranță ar fi putut stârni indignarea publică. În ochii marilor mase, ultimatumul a fost prea moderat și cu siguranță nu excesiv sau brutal. Oricine ar nega astăzi acest lucru este fie un naiv cu o memorie slabă, fie un mincinos deliberat. Războiul din 1914 nu a fost cu siguranță impus maselor; pentru numele lui Dumnezeu, nu. A fost chiar dorit de tot poporul.

A existat o dorință de a pune capăt, o dată pentru totdeauna, sentimentului general de incertitudine. Și numai în această lumină putem înțelege cum peste două milioane de bărbați și băieți Germani s-au alăturat voluntar culorilor, gata să verse și ultima picătură de sânge pentru această cauză.

5.2 RĂZBOIUL GERMAN PENTRU LIBERTATE

Pentru mine, aceste ore au venit ca o eliberare de suferința care mă apăsase în zilele tinereții mele. Nu mi-e rușine să recunosc astăzi că m-am lăsat purtat de entuziasmul momentului. M-am scufundat în genunchi și am mulțumit cerului, din toată inima, pentru norocul de a trăi într-un asemenea moment.

Lupta pentru libertate începuse, la o scară fără precedent în istoria lumii. Din momentul în care soarta a preluat cârma, în rândul maselor a crescut convingerea că acum nu mai era vorba de a decide destinele Austriei sau Serbiei, ci că era în joc însăși existența națiunii Germane.

În sfârșit, după mulți ani, oamenii au văzut clar viitorul. De aceea, aproape imediat după începerea luptei gigantice, un entuziasm excesiv a fost înlocuit de un subînțeles mai serios și mai potrivit; extazul spiritului popular nu a fost o simplă frenezie trecătoare. Era prea necesar ca gravitatea situației să fie recunoscută. La acea vreme nu exista, în general, nici cea mai mică presimțire sau concepție despre cât de mult ar putea dura războiul. Oamenii visau că soldații se vor întoarce acasă în acea iarnă și că atunci își vor relua viața de zi cu zi să lucreze în pace.

Orice își dorește un om este ceea ce speră și în ce crede. Majoritatea covârșitoare a populației s-a săturat de mult de nesiguranța perpetuă din afacerile publice. Prin urmare, era firesc ca puțini să anticipeze o încheiere pașnică a conflictului Austro-Sârbesc; ei așteptau cu nerăbdare o rezolvare definitivă. Și eu am fost unul dintre aceste milioane.

În momentul în care vestea asasinatului a ajuns la München, două gânduri mi-au venit în minte: În primul rând, că războiul era absolut inevitabil și, în al doilea rând, că statul Habsburgic va fi acum obligat să își onoreze alianța. Ceea ce mă temea cel mai mult era că într-o zi Germania însăși, poate ca urmare a alianței, va fi implicată într-un conflict care nu a fost cauzat direct de Austria. În acest caz, Austria ar putea să nu fie capabilă să adune voința de a lupta în numele aliatului său. Majoritatea Slavă din imperiu ar fi început imediat să submineze orice astfel de intenții și ar fi preferat întotdeauna să spulbere întregul stat decât să își ajute aliatul. Dar acum acest pericol era înlăturat. Vechiul stat era obligat să lupte, fie că dorea sau nu.

Propria mea atitudine față de conflict a fost la fel de simplă și clară.

Credeam că nu era vorba de o luptă a Austriei pentru a obține satisfacție din partea Serbiei, ci mai degrabă de o luptă a Germaniei pentru propria ei existență - pentru viața sau moartea națiunii Germane, pentru libertatea și viitorul ei.

Munca lui Bismarck trebuie acum continuată. Tânăra Germania trebuie să se arate demnă de sângele vărsat de părinții noștri pe atâtea câmpuri de luptă eroice, de la Weissenburg la Sedan și Paris. Și dacă această luptă ne va aduce victoria, poporul nostru va fi din nou pe primul loc între marile națiuni. Numai atunci Reichul German se va putea afirma ca un puternic campion al păcii, fără a fi nevoie să restricționeze pâinea zilnică a copiilor săi pentru a menține pacea.

În copilărie și în tinerețe, mi-am dorit adesea să am ocazia de a dovedi că entuziasmul meu național nu era un simplu capriciu gol. Să încurajez mi se părea uneori un fel de indulgență păcătoasă, deși nu puteam da nicio justificare pentru acest sentiment. La urma urmei, cine are dreptul să strige un cuvânt triumfător dacă nu și-a câștigat dreptul de a face acest lucru într-un loc în care nu se joacă și unde mâna inexorabilă a Zeiței Destinului testează adevărul și sinceritatea națiunilor și a oamenilor? La fel ca milioane de alții, am simțit o bucurie mândră că mi s-a permis să trec prin acest test. Cântasem atât de des "*Deutschland über Alles*" și strigasem atât de des *"Heil",* încât acum vedeam ca pe un fel de har întârziat faptul că mi s-a permis să mă prezint în fața Curții Justiției Eterne și să depun mărturie despre adevărul acestor sentimente.

Un lucru mi-a fost clar de la bun început, și anume că, în caz de război - care acum părea inevitabil -, cărțile mele vor trebui să fie puse deoparte. Mi-am dat seama, de asemenea, că locul meu va trebui să fie acolo unde mă îndruma vocea mea interioară.

Am părăsit Austria în principal din motive politice. Însă și mai rațional era ca, acum că începuse războiul, să pun în practică consecințele logice ale opiniilor mele politice! Nu aveam nicio dorință de a lupta pentru cauza Habsburgică, dar eram pregătit să mor oricând pentru poporul meu și pentru Reichul căruia îi aparținea.

5.3 ÎNROLAREA ÎNTR-UN REGIMENT BAVAREZ

La 3 August 1914, am prezentat o petiție urgentă Majestății Sale, Regele Ludovic al III-lea, prin care solicitam să mi se permită să servesc

într-un regiment Bavarez. În acele zile, cancelaria era cu siguranță foarte ocupată și, prin urmare, am fost cu atât mai încântat când am primit un răspuns a doua zi. Am deschis documentul cu mâinile tremurânde; și niciun cuvânt nu ar putea descrie bucuria pe care am simțit-o când am citit că am fost instruit să mă prezint la un regiment Bavarez. În câteva zile, am îmbrăcat uniforma pe care nu aveam să o mai scot timp de aproape șase ani.

Pentru mine, ca pentru orice German, începea acum cea mai memorabilă perioadă a vieții mele. Față în față cu această luptă puternică, tot ce a fost în trecut a căzut în uitare. Privesc în urmă la acele zile cu o mândrie melancolică, mai ales pentru că ne apropiem acum de cea de-a zecea aniversare a acelui eveniment memorabil. Mă gândesc la acele prime săptămâni de război, când soarta blândă mi-a permis să-mi iau locul în acea luptă eroică între națiuni.

Când îmi amintesc scena, mi se pare că a fost ieri. Mă văd printre tinerii mei camarazi la primul exercițiu de paradă, făcând exerciții și așa mai departe, până când, în cele din urmă, a venit ziua în care trebuia să plecăm în marș.

La fel ca mulți alții, am avut o singură grijă în acele zile: că s-ar putea să nu ajungem la timp pe front. Din nou și din nou, acest gând mă tulbura; fiecare anunț al unei bătălii victorioase îmi lăsa un ușor gust amar - care nu făcea decât să crească pe măsură ce soseau vești despre alte victorii.

5.4 BOTEZUL PRIN FOC

În cele din urmă, a venit ziua în care am plecat din Munchen pentru a ne îndeplini datoria. Pentru prima dată în viața mea, am văzut Rinul; am călătorit spre vest pentru a sta de pază în fața acestui râu German istoric, împotriva dușmanului său tradițional și lacom. Când primele raze blânde ale soarelui de dimineață au pătruns prin ceața ușoară, arătând Statuia Niederwald[54], întregul tren de transport a izbucnit în acordurile melodiei *Die Wacht am Rhein*. Am simțit că inima îmi va exploda.

A urmat o noapte umedă și rece în Flandra. Am mărșăluit în tăcere

[54] Statuia Niederwald a fost începută în 1871 de către Kaiserul Wilhelm I, pentru a comemora unificarea Germaniei. A fost dedicată în 1883.

toată noaptea, iar când soarele de dimineață a pătruns prin ceață, un salut de fier a izbucnit brusc deasupra capetelor noastre. Șrapnelul a explodat în mijlocul nostru, împroșcând în pământul umed. Dar înainte ca fumul exploziei să dispară, un "Ura" sălbatic s-a ridicat din 200 de gâturi, ca răspuns la acest prim salut al morții. Apoi a început șuieratul gloanțelor și bubuitul tunurilor, strigătele și cântecele combatanților. Cu ochii încordați febril, am înaintat, din ce în ce mai repede, până când am ajuns în cele din urmă la lupta corp la corp - acolo, dincolo de câmpurile de sfeclă și de pajiști. În curând, acordurile unui cântec au ajuns până la noi din depărtare. Din ce în ce mai aproape, de la o companie la alta, a venit. Și, în timp ce moartea începea să facă ravagii în rândurile noastre, am transmis cântecul celor de lângă noi: *Deutschland, Deutschland über Alles, über Alles in der Welt!*

5.5 DE LA TÂNĂR VOLUNTAR LA SOLDAT VETERAN

După patru zile în tranșee, ne-am întors. Chiar și pasul nostru se schimbase. Băieții de 17 ani arătau acum ca niște bărbați.

Poate că voluntarii Regimentului List nu au învățat cum să lupte cum trebuie, dar au știut să moară ca niște soldați veterani.

Acesta a fost începutul.

Și așa am continuat din an în an. Un sentiment de groază a înlocuit spiritul romantic de luptă. Entuziasmul s-a rătăcit treptat, iar spiritele exuberante au fost înăbușite de teama de moartea mereu prezentă. A venit un moment în care fiecare dintre noi a experimentat conflictul dintre nevoia de autoconservare și chemarea datoriei. Și eu a trebuit să trec prin acest conflict. În timp ce moartea își căuta implacabil prada pretutindeni, ceva vag se răzvrătea în interiorul corpului. Încerca să treacă drept bun simț; dar, în realitate, era frică. Frica a îmbrăcat această mantie pentru a se impune individului. Cu toate acestea, cu cât această voce ne îndemna mai mult la prudență și cu cât cererile sale erau mai puternice și mai insistente, cu atât rezistența noastră devenea mai puternică. În cele din urmă, lupta internă s-a încheiat, iar apelul datoriei a triumfat. Până în iarna 1915-1916, am depășit această luptă interioară. Voința mea își afirmase stăpânirea incontestabilă.

În primele zile, am intrat în luptă cu o bucurie și un râs. Acum, însă, eram calm și hotărât. Și această stare de spirit a rezistat. Soarta putea

acum să mă supună la testul final fără ca nervii sau rațiunea mea să cedeze.

Tânărul voluntar devenise un soldat veteran.

Aceeași transformare a avut loc în întreaga armată. Luptele constante o îmbătrâniseră, și o întăriseră, astfel încât a rezistat cu fermitate și fără teamă în fața oricărui atac.

Abia acum este posibil să judecăm această armată. După doi sau trei ani de lupte continue, după ce a fost aruncată într-o bătălie după alta, după ce a înfruntat cu curaj o superioritate numerică și armament superior, după ce a suferit foamete și privațiuni, a sosit momentul în care se poate evalua valoarea acestei forțe de luptă singulare.

Timp de o mie de ani, nimeni nu va îndrăzni să vorbească despre eroism fără să amintească de armata Germană din timpul războiului mondial. Și apoi, din trecutul întunecat, va apărea o viziune nemuritoare a acelor rânduri solide de căști de oțel care nu au tresărit niciodată și nu s-au clintit niciodată. Atât timp cât Germanii vor trăi, vor fi mândri să își amintească faptul că acești oameni au fost fiii poporului lor.

5.6 REDUCEREA ARTIFICIALĂ A ENTUZIASMULUI

Eram soldat pe atunci și nu prea doream să mă amestec în politică - cu atât mai mult cu cât momentul era inoportun. Încă mai cred că cel mai umil grăjdar de atunci și-a servit țara mai bine decât cel mai bun dintre, să spunem, "parlamentarii" noștri. Ura mea pentru aceste guri mari nu a fost niciodată mai mare decât în zilele în care toți oamenii decenți, care aveau ceva de spus, o spuneau direct în fața inamicului; sau, în caz contrar, își țineau gura și își făceau datoria în altă parte. Da, i-am urât pe toți acei politicieni. Și, dacă ar fi fost după mine, i-aș fi format într-un batalion de muncă și le-aș fi dat posibilitatea să trăncănească între ei cât le place, fără să jignească sau să facă rău oamenilor decenți.

În acele zile, nu mă interesa deloc politica. Dar nu mă puteam abține să nu-mi formez o opinie despre anumite manifestări care afectau nu numai întreaga națiune, ci și pe noi, soldații, în special.

Existau două lucruri care îmi provocau cea mai mare neliniște la acea vreme și pe care ajunsesem să le consider dăunătoare.

Prima: La scurt timp după prima noastră serie de victorii, o anumită parte a presei a început deja să arunce apă rece, picătură cu picătură,

asupra entuziasmului public. La început, acest lucru nu a fost evident. S-a făcut sub masca bunelor intenții și a solicitudinii. Publicului i s-a spus că marile sărbători ale victoriei erau oarecum deplasate și nu erau expresii demne de spiritul unei mari națiuni. Tăria și vitejia soldaților Germani erau fapte acceptate care nu necesitau neapărat o sărbătoare. În plus, opinia străină avea multe de spus despre astfel de activități. Ar reacționa mai bine la o formă de celebrare liniștită și sobră decât la o grămadă de jubilee sălbatică. Cu siguranță venise timpul ca noi, Germanii, să ne amintim că acest război nu a fost opera noastră și, prin urmare, că ar trebui să fim întotdeauna dispuși să contribuim cu partea noastră la o reconciliere a omenirii. Din acest motiv, nu ar fi înțelept să murdărim faptele strălucitoare ale armatei noastre cu o jubilație nepotrivită; restul lumii nu ar înțelege niciodată acest lucru. În plus, nimic nu este mai apreciat decât modestia cu care un adevărat erou își continuă în liniște și fără pretenții - și uită de bunăvoie trecutul. Aceasta a fost esența avertismentului lor.

În loc să-i ia de urechile lor lungi, să-i tragă în vreun șanț și să-i atârne de o frânghie - pentru ca entuziasmul victorios al națiunii să nu mai ofenseze sensibilitățile estetice ale acestor cavaleri ai stiloului - s-a desfășurat o campanie generală împotriva formelor de sărbătoare numite "indecente".

Nimeni nu părea să aibă nici cea mai vagă idee că, odată ce entuziasmul public este amortizat, nimic nu-l mai poate reaprinde, atunci când este nevoie. Este o intoxicare și trebuie menținut în această formă. Fără puterea unui spirit entuziast, cum ar fi fost posibil să se poată duce o luptă care a solicitat atât de mult calitățile spirituale ale națiunii?

Cunoșteam prea bine psihologia maselor largi pentru a nu ști că, în astfel de cazuri, un ton "estetic" ridicat nu poate alimenta suficient focul pentru a menține fierul cald. În ochii mei, a fost chiar o greșeală să nu fi încercat să ridice și mai sus tonul entuziasmului public. Prin urmare, nu am putut să înțeleg deloc de ce au adoptat politica opusă - și anume aceea de a domoli spiritul public.

5.7 RECUNOAȘTEREA GREȘITĂ A MARXISMULUI

Al doilea lucru care m-a iritat a fost modul în care a fost privit și acceptat marxismul. În ochii mei, toate acestea dovedeau cât de puțin

știau despre acest flagel. Se credea, cu toată seriozitatea, că abolirea distincțiilor de partid în timpul războiului a făcut ca marxismul să fie un lucru blând și moderat.

Dar nu era vorba de o chestiune de partid. Era vorba de o doctrină care ar duce la distrugerea întregii umanități. Intenția acestei doctrine a fost înțeleasă greșit deoarece nu s-a spus nimic despre ea în universitățile noastre pline de evrei și deoarece aroganții noștri funcționari birocratici nu credeau că merită să studiezi o materie care nu era inclusă în programa universitară. Această puternică tendință revoluționară se desfășura chiar în fața lor; dar acești "intelectuali" nu au acordat nicio atenție. De aceea, instituțiile de stat rămân aproape întotdeauna în urma întreprinderilor private. La astfel de oameni, pe Dumnezeu, se aplică maxima: "Ceea ce nu știe țăranul, nu-l va deranja". Și aici, câteva excepții nu fac decât să confirme regula.

În August 1914, muncitorul German era privit ca un marxist. Acest lucru era absurd. Când au răsărit acele ore fatidice, muncitorul German s-a scuturat de ghearele otrăvitoare ale acelei ciume; altfel nu ar fi fost atât de pregătit și de dornic să lupte. Oamenii au fost suficient de proști încât să își imagineze că marxismul devenise acum "național" - o altă demonstrație a faptului că autoritățile nu și-au luat niciodată osteneala de a studia esența învățăturii marxiste. Dacă ar fi făcut acest lucru, nu ar fi făcut niciodată astfel de erori prostești.

Marxismul - al cărui obiectiv final a fost, este și va continua să fie distrugerea tuturor statelor naționale non-evreiești - a văzut în acele zile din Iulie 1914 cum clasele muncitoare Germane au fost trezite de un spirit național și au intrat rapid în slujba Patriei. În câteva zile, perdeaua de fum înșelătoare a acelei infame trădări naționale a dispărut în aer, iar banda de patroni evrei s-a trezit brusc singură și părăsită. Era ca și cum nu mai rămăsese niciun vestigiu din prostia și nebunia care a fost impusă maselor poporului German timp de 60 de ani. A fost o zi proastă pentru trădătorii clasei muncitoare Germane. În momentul în care, însă, liderii au recunoscut pericolul care îi amenința, și-au tras căciula magică a înșelăciunii peste urechi și au mimat cu insolență trezirea națională.

Venise timpul să se ia măsuri împotriva acestor otrăvitori evrei ai poporului. Era momentul să se ocupe de ei, indiferent de orice văicăreli sau proteste. Dintr-o singură lovitură, în August 1914, toate prostiile goale despre solidaritatea internațională au fost scoase din capul clasei

muncitoare Germane. Câteva săptămâni mai târziu, în loc să le răsune în urechi această vorbărie stupidă, au auzit zgomotul șrapnelului de fabricație Americană explodând peste capetele coloanelor de marș; acolo era "frăția voastră internațională". Acum, când muncitorul German redescoperise drumul spre națiune, ar fi trebuit să fie de datoria oricărui guvern grijuliu să elimine fără milă agitatorii care înșelau națiunea.

Dacă cei mai buni mureau pe front, cel puțin puteam să exterminăm paraziții.

În schimb, Majestatea Sa Kaiserul le-a întins mâna acestor criminali bătrâni, cruțându-i astfel pe acești ucigași trădători ai națiunii și permițându-le să-și recapete calmul.

Și astfel, vipera și-a putut începe din nou lucrarea - de data aceasta, cu mai multă atenție decât înainte, dar și mai distructiv. În timp ce oamenii cinstiți visau la reconciliere, acești infractori mincinoși organizau o revoluție.

5.8 UTILIZAREA FORȚEI PURE

Bineînțeles că am fost afectat de jumătățile de măsură care au fost adoptate la acea vreme, dar nu am crezut niciodată că ar fi fost posibil ca consecințele finale să fie atât de dezastruoase.

Dar ce ar fi trebuit să se facă? Să-i arunce pe conducătorii de grup în închisoare, să-i urmărească penal și să scape națiunea de ei. Ar fi trebuit să se adopte măsuri militare fără compromisuri pentru a eradica această molimă. Partidele ar fi trebuit să fie desființate, iar Reichstagul ar fi trebuit să fie readus la realitate cu vârful baionetei, dacă era necesar - sau, mai bine, dizolvat imediat.

Așa cum astăzi Republica dizolvă partidele atunci când vrea, tot așa și în acele vremuri era cu atât mai justificat să o facă, cu cât era în joc însăși existența națiunii!

Bineînțeles, această sugestie ar da naștere la o întrebare: Este posibil să eradicăm ideile cu sabia? Poate fi atacată o viziune asupra lumii prin forță?

În acel moment, am tot întors aceste întrebări în minte.

Studiind cazuri analoge din istorie, în special cele care au apărut în circumstanțe religioase, am ajuns la următoarea concluzie fundamentală:

Ideile și sistemele filozofice, precum și mișcările bazate pe un fundament spiritual bine definit, fie că sunt adevărate sau nu, nu pot fi niciodată distruse prin utilizarea forței după o anumită etapă, cu o singură condiție: ca această utilizare a forței să fie în slujba unei noi idei creatoare sau a unei noi viziuni asupra lumii.

Aplicarea forței în sine, fără un sprijin moral bazat pe un concept spiritual, nu poate duce niciodată la distrugerea unei idei sau la oprirea propagării ei - cu excepția cazului în care cineva este dispus să elimine fără milă ultimii apărători ai acesteia și să distrugă orice tradiție rămasă. Acum, în cele mai multe cazuri, rezultatul unei astfel de acțiuni a fost excluderea unui astfel de stat, fie temporar, fie pentru totdeauna, din sfera de semnificație politică. Dar experiența a arătat, de asemenea, că un astfel de sacrificiu de sânge trezește segmentul cel mai bun al poporului. De fapt, orice persecuție care nu este susținută de motive spirituale este nedreaptă din punct de vedere moral; ea stârnește opoziție în rândul celor mai bune elemente ale populației - până la punctul în care acestea sunt împinse să susțină chiar ideile care sunt persecutate pe nedrept. La mulți oameni, acest lucru apare dintr-un sentiment pur și simplu de opoziție față de orice încercare de suprimare a ideilor prin forță brută.

În acest fel, numărul adepților convinși ai doctrinei persecutate crește pe măsură ce persecuția crește. Prin urmare, distrugerea totală a unei noi doctrine nu poate fi realizată decât printr-o dezrădăcinare completă - ceea ce înseamnă, în cele din urmă, pierderea unora dintre cei mai buni oameni dintr-o națiune sau dintr-un stat. În consecință, chiar dacă poate avea loc o așa-numită curățenie "internă", aceasta va provoca o prăbușire a puterii națiunii. Iar o astfel de procedură este întotdeauna condamnată la inutilitate încă de la început, dacă doctrina atacată s-a răspândit dincolo de un cerc restrâns.

De aceea, în acest caz, ca și în cazul tuturor celorlalte creșteri, doctrina poate fi cel mai bine distrusă în primele sale stadii. Pe măsură ce trece timpul, puterea sa de rezistență crește - până când se apropie de bătrânețe și atunci cedează locul unor idei mai tinere, dar sub o altă formă și din alte motive.

5.9 ATACUL UNEI VIZIUNI ASUPRA LUMII

Adevărul este că aproape toate încercările de a eradica o doctrină și manifestările sale organizaționale, fără a avea o bază spirituală de atac împotriva ei, sunt sortite eșecului. În multe cazuri, de fapt, s-a obținut chiar contrariul, din următoarele motive:

Atunci când se folosește forța pură pentru a combate răspândirea unei doctrine, atunci această forță trebuie să fie folosită în mod sistematic și persistent. Cu alte cuvinte, șansele de succes în suprimarea unei doctrine constau doar în aplicarea persistentă și uniformă a metodelor alese. În momentul în care se manifestă ezitare, iar perioadele de toleranță alternează cu aplicarea forței, doctrina vizată nu numai că își va recăpăta puterea, dar fiecare persecuție succesivă va aduce cu ea noi adepți care au fost șocați de metodele opresive folosite. Vechii adepți vor deveni și mai înverșunați, iar loialitatea lor va fi astfel întărită. Prin urmare, atunci când se recurge la forță, succesul depinde de modul consecvent în care este folosită.

Această persistență, însă, nu este altceva decât produsul unor convingeri spirituale bine definite. Orice formă de forță care nu este susținută de un suport spiritual va fi întotdeauna indecisă și nesigură. O astfel de forță este lipsită de stabilitatea care poate fi găsită doar într-o viziune asupra lumii care are campionii săi devotați. O astfel de forță este expresia energiilor individuale; prin urmare, ea depinde periodic de schimbarea persoanelor responsabile, dar și de caracterele și capacitățile acestora.

Dar mai este ceva de spus:

Fiecare viziune asupra lumii, fie ea religioasă sau politică - și uneori este greu de făcut diferența între cele două - luptă nu atât pentru distrugerea negativă a lumii ideilor opuse, cât pentru realizarea pozitivă a propriilor idei. Astfel, lupta sa constă mai degrabă în atac decât în apărare. Are avantajul de a ști unde se află obiectivul său, iar acest obiectiv reprezintă realizarea propriilor sale idei.

Invers, este greu de spus când este atins scopul negativ al distrugerii unei doctrine ostile. Numai din acest motiv, o viziune agresivă asupra lumii este mai puternică și mai decisivă în acțiune decât una care adoptă o atitudine pur defensivă. Dacă se folosește forța pentru a combate o putere spirituală, acea forță rămâne o măsură defensivă, atâta timp cât susținătorii ei nu sunt purtătorii de stindard și apostolii

unei noi doctrine spirituale.

În concluzie, putem stabili următoarele:

Că orice încercare de a combate o viziune asupra lumii prin forță se va dovedi în cele din urmă inutilă, dacă lupta nu va lua forma unei ofensive pentru stabilirea unei atitudini spirituale complet noi. Doar în lupta dintre două viziuni asupra lumii, forța fizică, aplicată în mod consecvent și nemilos, va reuși în cele din urmă.

Iată de ce a eșuat lupta împotriva marxismului.

Acesta a fost, de asemenea, motivul pentru care legislația antisocialistă a lui Bismarck a eșuat și era menită să eșueze pe termen lung, în ciuda tuturor lucrurilor. Îi lipsea baza unei noi viziuni asupra lumii care să servească drept bază pentru dezvoltarea și extinderea luptei. Să spui că prostiile despre așa-numita "autoritate de stat" sau despre "lege și ordine" au fost un fundament adecvat pentru forța motrice spirituală într-o luptă pe viață și pe moarte este exact ceea ce te-ai aștepta să auzi de la "înțelepții" din înaltele funcții oficiale.

Tocmai pentru că în spatele acestei ofensive nu se aflau motive spirituale adecvate, Bismarck a fost nevoit să lase administrarea măsurilor sale legislative socialiste la judecata celor care erau ei înșiși produsul învățăturii marxiste. Astfel, Cancelarul de fier a predat soarta luptei sale împotriva marxismului bunăvoinței democrației burgheze. El a lăsat capra să aibă grijă de grădină.

Dar acesta a fost doar rezultatul necesar al eșecului de a găsi o nouă viziune antimarxistă fundamentală a lumii, una cu o voință furtunoasă de a cuceri.

Și astfel, rezultatul campaniei Bismarckiene a fost deplorabil.

Au fost condițiile diferite în timpul războiului mondial ori la începutul acestuia? Din păcate, nu.

5.10 PARTIDE DE CLASĂ BURGHEZĂ

Cu cât am analizat mai mult necesitatea unei schimbări în atitudinea guvernului față de social-democrație ca întruchipare a marxismului contemporan, cu atât am realizat mai mult lipsa unui substitut practic pentru această doctrină. Presupunând că social-democrația ar fi răsturnată, ce s-ar oferi în schimb maselor? Nu exista nicio mișcare care să promită vreun succes în atragerea unui număr mare de muncitori

care sunt în prezent fără lider. Este absurd să ne imaginăm că fanaticul internațional care tocmai și-a rupt legătura cu un partid de clasă s-ar alătura de acum înainte unui partid burghez - sau, cu alte cuvinte, unei alte organizații de clasă. Oricât de nesatisfăcătoare ar părea aceste diverse organizații, nu se poate nega faptul că politicienii burghezi consideră distincția dintre clase ca fiind un factor foarte important în viața socială - cu condiția ca aceasta să nu devină dezavantajoasă din punct de vedere politic pentru ei.

Negarea acestui fapt nu face decât să dovedească obrăznicia, dar și prostia mincinoșilor.

În general, ar trebui să ne ferim să considerăm masele mai proaste decât sunt în realitate. În chestiuni politice, se întâmplă adesea ca sentimentul să judece mai bine decât intelectul. Dar ideea că această atitudine internațională stupidă a maselor este o dovadă suficientă a nesănătății lor este infirmată de simplul fapt că democrația pacifistă nu este mai puțin nebună, chiar dacă își atrage susținătorii aproape exclusiv din cercurile burgheze. Atâta timp cât milioane de cetățeni înghit zilnic ceea ce le spune presa democratică evreiască, ei nu sunt în măsură să glumească pe seama prostiei "tovarășilor" - care, în cele din urmă, înghit același gunoi, deși sub o formă diferită. În ambele cazuri, creatorul este unul și același evreu.

Trebuie să fim atenți la contrazicerea faptelor stabilite. Este un fapt de netăgăduit că problema clasei nu are nimic de-a face cu chestiunile legate de idealuri, așa cum se pretinde în perioada electorală. Aroganța de clasă în rândul unei mari părți a poporului nostru, precum și tendința dominantă de a privi de sus muncitorul manual, sunt fapte evidente, și nu fanteziile vreunui visător cu ochii deschiși.

Cu toate acestea, acest lucru nu face decât să arate mentalitatea așa-numitei noastre intelectualități, care nu a înțeles încă faptul că orice circumstanțe care nu sunt capabile să împiedice dezvoltarea unei astfel de molime precum marxismul nu sunt cu siguranță capabile să refacă ceea ce s-a pierdut.

Partidele "burgheze", așa cum se numesc ele însele, nu vor mai putea niciodată să cucerească masele "proletare". Cele două lumi se opun una celeilalte, în parte prin natură, în parte în mod artificial. Aceste două tabere au o singură relație reciprocă, și anume, lupta. Dar într-o astfel de luptă, cel mai tânăr va reuși - și acesta este marxismul.

În 1914, o luptă împotriva social-democrației era, într-adevăr, foarte

ușor de imaginat. Dar lipsa oricărui substitut practic făcea să fie îndoielnic cât timp ar putea fi menținută lupta.

În această privință, a existat un gol imens.

Cu mult înainte de război, eram de aceeași părere. Acesta a fost motivul pentru care nu m-am putut decide să mă alătur niciunui partid existent. În timpul războiului mondial, convingerea mea a fost confirmată și mai mult de imposibilitatea evidentă de a lupta împotriva social-democrației într-un mod cât de cât temeinic. Acest lucru ar fi necesitat o mișcare care să fie ceva mai mult decât un simplu partid "parlamentar".

Am discutat frecvent acest lucru cu tovarășii mei intimi.

Și atunci m-am gândit pentru prima dată să mă ocup mai târziu de politică.

Mi-am asigurat adesea prietenii că, după război, intenționam să devin orator, pe lângă activitatea mea profesională.

Și știu că am fost foarte serios în această privință.

CAPITOLUL 6
PROPAGANDA DE RĂZBOI

Urmărind cursul evenimentelor politice, am fost întotdeauna impresionat de rolul activ jucat de propagandă. Am văzut că organizațiile socialiste marxiste au știut să manevreze cu măiestrie acest instrument și să îl folosească în mod practic. Astfel, mi-am dat seama curând că utilizarea corectă a propagandei era o artă în sine și că această artă era practic necunoscută partidelor noastre burgheze. Doar Partidul Socialist-Creștin, mai ales în timpul lui Lueger, a dat dovadă de o anumită eficiență în utilizarea acestui instrument și îi datorează o mare parte din succesul lor.

Cu toate acestea, în timpul războiului am avut cea mai bună șansă de a estima rezultatele extraordinare care ar putea fi obținute printr-un sistem de propagandă bine condus. Și aici, din nefericire, totul a fost lăsat în seama celeilalte părți. Munca depusă de partea noastră a fost mai rea decât nesemnificativă. Eșecul total al întregului sistem German de informare - perfect evident pentru fiecare soldat - a fost cel care m-a îndemnat să iau în considerare problema propagandei într-un mod cuprinzător.

Am avut numeroase ocazii de a învăța o lecție practică în această privință; din păcate, inamicul a predat-o prea bine.

Lipsa din partea noastră a fost exploatată de inamic într-un mod atât de eficient încât s-a dovedit a fi o adevărată operă de geniu. În acea propagandă inamică am găsit surse admirabile de instruire. Lecția care trebuia învățată din aceasta nu avea, din păcate, nicio atracție pentru geniile din tabăra noastră. Pur și simplu erau mai presus de astfel de lucruri - în parte pentru că erau prea deștepți pentru a învăța de la inamic, iar în parte pentru că lipsea bunăvoința.

Aveam noi vreo propagandă?

Din păcate, trebuie să răspund negativ. Tot ceea ce s-a făcut de fapt în această direcție a fost atât de inadecvat și de greșit conceput de la bun început, încât s-a dovedit nu numai inutil, dar uneori chiar dăunător.

Pe fond, a fost insuficientă. Din punct de vedere psihologic, totul a fost greșit. Oricine ar fi examinat propaganda Germană ar fi văzut acest lucru.

Nici măcar nu a existat vreo claritate cu privire la întrebarea primară în sine: Este propaganda un mijloc sau un scop?

Propaganda este un mijloc și, prin urmare, trebuie să fie judecată în raport cu scopul său. Ea trebuie să fie organizată astfel încât să fie capabilă să își atingă obiectivul. Și este, de asemenea, evident că obiectivul poate varia ca importanță din punctul de vedere al necesității generale și că caracterul intern esențial al propagandei trebuie să varieze în consecință. Cauza pentru care am luptat în timpul războiului a fost cea mai nobilă și cea mai înaltă pentru care omul poate tinde. Am luptat pentru libertatea și independența țării noastre, pentru securitatea bunăstării noastre viitoare și pentru onoarea națiunii. În ciuda tuturor opiniilor contrare, o astfel de onoare există cu adevărat - sau, mai degrabă, va trebui să existe. O națiune fără onoare își va pierde mai devreme sau mai târziu libertatea și independența. Acest lucru este în conformitate cu hotărârea justiției superioare, deoarece o generație de gloate nu are dreptul la libertate. Cel care vrea să fie un sclav nu poate avea onoare. Într-un astfel de caz, onoarea ar deveni în curând un obiect de dispreț.

6.1 SCOPUL PROPAGANDEI

Germania purta un război pentru propria existență. Scopul propagandei sale de război ar fi trebuit să fie acela de a întări spiritul de luptă în această bătălie și de a contribui la obținerea victoriei.

Dar când națiunile luptă pentru existența lor pe acest pământ, când trebuie să se răspundă la întrebarea fatidică "a fi sau a nu fi", atunci toate considerațiile umane și estetice trebuie lăsate deoparte. Aceste idealuri nu plutesc în aer, ci sunt produsul imaginației creatoare a omului; ele dispar atunci când acesta dispare. Natura nu știe nimic despre ele. Mai mult, ele sunt caracteristice doar unui număr mic de națiuni - sau, mai degrabă, de rase - iar valoarea lor depinde de măsura în care izvorăsc din sentimentul național sau rasial. Idealurile umane și estetice vor dispărea de pe pământul locuit atunci când acele rase care au le-au creat și le-au susținut dispar.

Toate aceste idealuri au o importanță secundară atunci când o națiune luptă pentru existența sa. De fapt, ele trebuie să fie excluse din luptă imediat ce amenință să slăbească puterea de autoconservare a

națiunii. Acesta a fost întotdeauna singurul lor efect vizibil. În ceea ce privește umanitarismul, Moltke a declarat că, în timp de război, trebuie să se ajungă la cea mai rapidă decizie și că cele mai nemiloase metode de luptă sunt și cele mai umane.[55]

Atunci când oamenii încearcă să răspundă la acest raționament cu prostii despre estetică și așa mai departe, nu se poate da decât un singur răspuns: că întrebările vitale implicate în lupta unei națiuni pentru existența sa nu trebuie să fie subordonate considerentelor estetice. Jugul sclaviei este și va rămâne întotdeauna cea mai neplăcută experiență pe care omenirea o poate îndura. Oare decadenții din Schwabing[56] privesc soarta Germaniei de astăzi ca fiind "estetică"? Și cu siguranță nu trebuie să discutăm o astfel de întrebare cu evreii, deoarece ei sunt inventatorii moderni ai acestui parfum cultural. Însăși existența lor este o negare întruchipată a esteticii imaginii lui Dumnezeu.

Deoarece aceste idealuri de umanitarism și frumusețe nu își au locul în război, ele nu trebuie folosite ca standarde de propagandă de război. În timpul războiului, propaganda a fost un mijloc pentru atingerea unui scop. Iar acest scop a fost lupta pentru existența națiunii Germane. Prin urmare, propaganda ar fi trebuit să fie privită din punctul de vedere al utilității sale pentru acest scop. Cele mai crude arme erau atunci cele mai umane, cu condiția să contribuie la o victorie mai rapidă. Și numai acele metode erau bune și frumoase
care a contribuit la asigurarea demnității și libertății națiunii.

Aceasta era singura atitudine posibilă față de propaganda de război într-o luptă pe viață și pe moarte.

Dacă acele așa-zise autorități responsabile ar fi realizat acest lucru, nu ar fi existat nici o incertitudine cu privire la forma și utilizarea propagandei de război ca armă; ea nu este altceva decât o armă, și chiar cea mai terifiantă armă în mâinile celor care știu cum să o folosească.

6.2 PROPAGANDĂ DOAR PENTRU MASE

A doua întrebare de o importanță decisivă este aceasta: Cui trebuie să se adreseze propaganda? Clasei intelectuale educate sau maselor mai

[55] Helmuth von Moltke (1800-1891) a fost șeful de stat major al armatei Prusace.
[56] Schwabing este un cartier "boem" și artist din München, nu departe de universitate.

puțin educate?
Propaganda trebuie să se adreseze întotdeauna maselor!

Pentru așa-numita intelectualitate, nu propaganda este potrivită, ci mai degrabă instrucția științifică. Propaganda are la fel de puțin de-a face cu știința precum un afiș publicitar are de-a face cu arta. Arta afișului constă în capacitatea creatorului de a atrage atenția mulțimii prin formă și culori. Un afiș care anunță o expoziție de artă nu are alt scop decât acela de a convinge publicul de importanța expoziției. Cu cât reușește mai bine acest lucru, cu atât este mai bun. Fiind menit să impresioneze publicul asupra semnificației expoziției, afișul nu poate lua niciodată locul artei expuse. Acestea sunt două lucruri complet diferite. Prin urmare, cei care doresc să studieze expoziția artistică trebuie să studieze ceva cu totul diferit de afiș - și nu va fi suficient să se limiteze la a se plimba prin galerie. Studentul de artă trebuie să studieze cu atenție și în amănunt fiecare exponat pentru a-și forma o opinie judicioasă despre acesta.

Situația este aceeași în ceea ce privește cuvântul "propagandă". Scopul propagandei nu este instruirea personală a individului, ci mai degrabă atragerea atenției publice asupra anumitor lucruri - a căror importanță poate fi imprimată maselor doar prin acest mijloc.

Arta de a face propagandă constă în a expune o problemă atât de clar și de puternic încât să creeze o convingere generală cu privire la realitatea, necesitatea și dreptatea unui anumit lucru esențial. Dar această artă nu este un scop în sine. Scopul ei trebuie să fie exact cel al afișului publicitar: să atragă atenția maselor. Ea nu trebuie să dispenseze instrucțiuni individuale celor care au deja o părere educată asupra lucrurilor sau care doresc să-și formeze o astfel de părere pe baza unui studiu obiectiv. Acesta nu este scopul propagandei. Aceasta trebuie să facă apel la sentimentele publicului, mai degrabă decât la așa-zisa raționalitate a acestuia.

Orice propagandă trebuie să fie prezentată într-o formă populară; ea trebuie să își adapteze nivelul intelectual la cei mai puțin inteligenți dintre cei cărora li se adresează. Astfel, nivelul său pur intelectual va trebui să fie cel al celui mai mic numitor comun mental al publicului pe care se dorește să-l atingă. Când este vorba de a aduce o întreagă națiune în cercul influenței sale - ca în cazul propagandei de război - atunci trebuie să se aibă mare grijă să se evite un nivel înalt, care presupune un grad relativ ridicat de inteligență în rândul publicului.

Cu cât această propagandă va fi mai modestă din punct de vedere științific și cu cât se va adresa mai mult exclusiv sentimentelor publice, cu atât mai decisiv va fi succesul ei. Acesta este cel mai bun test al valorii unei propagande - și nu aprobarea unui mic grup de intelectuali sau artiști.

6.3 PSIHOLOGIA PROPAGANDEI

Arta propagandei constă tocmai în capacitatea de a trezi imaginația publicului printr-un apel la sentimentele sale, adică în găsirea formei psihologice adecvate care să atragă inimile maselor. Faptul că "băieții noștri deștepți" nu înțeleg acest lucru nu face decât să arate îngâmfarea și lenea lor mentală.

Odată ce vedem necesitatea de a concentra forțele persuasive ale propagandei asupra maselor, rezultă următoarea lecție:

Este o greșeală să facem propagandă din multiple puncte de vedere, ca și cum ar fi un sistem de instruire științifică.

Puterea de recepție a maselor este foarte limitată, iar înțelegerea lor este slabă. Pe de altă parte, ele uită repede. Așa stând lucrurile, orice propagandă eficientă trebuie să se limiteze la câteva elemente esențiale, iar acestea trebuie să fie exprimate în formule stereotipizate. Aceste sloganuri trebuie să fie repetate cu insistență până când ultimul individ ajunge să înțeleagă ideea care a fost expusă. Dacă se uită acest principiu și dacă se încearcă să se facă o propagandă abstractă și generală, propaganda se va dovedi ineficientă; publicul nu va fi capabil să digere sau să rețină ceea ce i se oferă în acest mod.

Prin urmare, propaganda trebuie să urmeze o linie simplă; în consecință, tacticile de bază trebuie să fie eficiente din punct de vedere psihologic.

A fost, de exemplu, o greșeală fundamentală să ridiculizezi valoarea inamicului, așa cum au făcut ziarele Austriece și Germane. Principiul însuși este aici unul greșit. Atunci când s-au aflat față în față cu inamicul, soldații noștri au avut o cu totul altă impresie. Prin urmare, greșeala a avut rezultate dezastruoase. Odată ce soldatul German și-a dat seama cu ce inamic dur avea de luptat, a simțit că fusese înșelat de creatorii informațiilor sale. În loc să îi întărească și să îi stimuleze spiritul de luptă, aceste informații au avut un efect total opus. În cele din urmă și-a pierdut curajul.

Pe de altă parte, propaganda de război Britanică și Americană a fost eficientă din punct de vedere psihologic. Reprezentându-i pe Germani în fața propriului popor ca fiind barbari și huni, aceștia își pregăteau soldații pentru ororile războiului și îi protejau împotriva iluziilor. Cele mai teribile arme pe care acești soldați le întâlneau pe teren nu făceau decât să confirme informațiile pe care le primiseră deja, iar credința lor în adevărul afirmațiilor făcute de guvernele lor era întărită în consecință. Iar furia și ura lor împotriva dușmanului josnic au crescut. Ravagiile teribile provocate de armele de război Germane erau doar o altă ilustrare a brutalității "hunice" a barbarilor; iar soldații lor nu au avut timp să se gândească la faptul că propriile lor arme erau capabile de un grad egal de teroare.

Astfel, soldatului Britanic nu i s-a permis niciodată să simtă că informațiile pe care le primea acasă erau false. Din nefericire, a fost invers în cazul Germanilor, care au ajuns în cele din urmă să respingă tot ceea ce venea de acasă ca fiind pură escrocherie și prostie. Toate acestea au fost rezultatul ideii că orice bătrân prostănac - sau oricine era inteligent în privința "altor lucruri" - putea fi însărcinat cu munca de propagandă. Și habar nu aveau că propaganda necesită cea mai mare pricepere psihologică.

Astfel, propaganda de război Germană ne-a oferit un exemplu incomparabil despre cum *nu* trebuie să se facă munca de "iluminare", și cum un astfel de exemplu a fost rezultatul unui eșec total de a lua în considerare orice considerente psihologice.

6.4 SUBIECTIVĂ - UNILATERALĂ - NECESARĂ!

Cu toate acestea, de la inamic au putut învăța multe cei care au ținut ochii deschiși, ale căror puteri de percepție nu deveniseră încă sclerozate și care, timp de patru ani și jumătate, au trebuit să experimenteze fluxul perpetuu de propagandă inamică.

Cel mai rău a fost că oamenii noștri nu au înțeles prima regulă a propagandei: o atitudine sistematic unilaterală față de orice problemă care trebuie abordată. În această privință, au fost comise atât de multe erori, chiar de la începutul războiului, încât era justificat să ne îndoim dacă atâtea aberații puteau fi cu adevărat atribuite prostiei celor de la putere.

Ce am spune, de exemplu, despre un afiș care ar face reclamă la o

nouă marcă de săpun insistând asupra faptului că mărcile concurente sunt "bune"?

Nu am putea decât să dăm din cap.

Exact același lucru se aplică și în cazul publicității politice.

Scopul propagandei nu este acela de a încerca să judece drepturi conflictuale, acordând fiecăruia ceea ce i se cuvine, ci exclusiv de a sublinia dreptul pe care îl afirmăm. Propaganda nu trebuie să cerceteze adevărul în mod obiectiv și, în măsura în care acesta este favorabil celeilalte părți, să îl prezinte conform corectitudinii academice; ea trebuie să prezinte doar ceea ce este favorabil propriei părți.

A fost o greșeală fundamentală să discutăm despre cine a fost responsabil pentru izbucnirea războiului și să declarăm că singura responsabilitate *nu* poate fi atribuită Germaniei. Singura responsabilitate ar fi trebuit să fie pusă direct pe umerii inamicului, fără a se discuta dacă acest lucru era adevărat sau nu.

Și care a fost consecința acestor jumătăți de măsură?

Masele largi ale poporului nu sunt formate din diplomați sau profesori de drept politic, nici pur și simplu din oameni capabili să judece în mod rațional despre lucruri. Mai degrabă, ele sunt o mulțime ezitantă, copilăroasă, care ezită în mod constant între o idee și alta. De îndată ce propria noastră propagandă a făcut cea mai mică aluzie la faptul că inamicul ar putea avea unele idei valide, s-au pus bazele pentru a pune la îndoială dreptatea propriei noastre cauze. Masele nu sunt în măsură să discearnă unde se termină nedreptatea inamicului și unde începe a noastră. În acest caz, ele devin ezitante și neîncrezătoare, mai ales atunci când inamicul nu face aceeași greșeală, ci aruncă toată vina pe cealaltă parte.

Ar putea exista o dovadă mai clară decât faptul că propriul nostru popor a crezut mai degrabă propaganda inamicului, care era uniformă și consecventă, decât propria propagandă? Iar acest lucru, desigur, a fost sporit de mania Germană de obiectivitate! Toată lumea devenea atât de atentă să nu facă o nedreptate inamicului, chiar cu prețul de a-și răni grav sau ruina propriul popor și propriul stat.

Bineînțeles, masele nu au fost niciodată conștiente de faptul că cei din conducere nu au reușit să studieze subiectul din acest unghi.

Marea majoritate a unei națiuni este atât de feminină în ceea ce privește caracterul și perspectivele sale, încât gândirea și comportamentul său sunt guvernate de sentimente, mai degrabă decât

de un raționament sobru.

Acest sentiment, însă, nu este complex, ci simplu și coerent. Nu este foarte diferențiat, ci are doar noțiunile negative și pozitive de iubire și ură, bine și rău, adevăr și minciună. Noțiunile sale nu sunt niciodată parțial asta și parțial aia.

Propaganda Engleză în special a înțeles acest lucru într-un mod minunat - și a acționat în consecință. Nu au permis nicio jumătate de măsură care ar fi putut da naștere la îndoieli.

Înțelegerea lor strălucită a sentimentelor primitive ale maselor a fost demonstrată în politica lor de propagandă a atrocităților, care a fost adaptată la condițiile de atunci. Ei au pregătit cu inteligență și fără milă terenul pentru solidaritatea morală pe front, chiar și în perioadele de mari înfrângeri. Mai mult, modul în care au pus la stâlpul infamiei inamicul German ca fiind singurul responsabil pentru război - o minciună brutală și absolută - și modul în care i-au proclamat vinovăția, a fost excelent calculat pentru a ajunge la mase. Ei și-au dat seama că masele sunt întotdeauna extreme în sentimentele lor. Și astfel, această minciună atroce a fost crezută.

Eficacitatea acestui tip de propagandă este bine ilustrată de faptul că, după patru ani, inamicul nu numai că își continua încă activitatea de propagandă, dar submina deja rezistența poporului nostru acasă.

Nu este de mirare că propaganda noastră nu a obținut rezultate similare. Avea germenul ineficienței depus în ea din cauza ambiguității sale interioare. Și, din cauza naturii conținutului său, nu ne puteam aștepta ca ea să facă impresia necesară asupra maselor. Numai ai noștri "oamenii de stat" cu creier de iepure și-ar fi putut imagina că o asemenea porcărie pacifistă ar fi putut inspira pasiunea necesară care îi determină pe oameni să moară pentru țara lor.

Și astfel, acest produs al nostru nu numai că nu avea valoare, dar era și dăunător.

6.5 RESTRICȚIA ASUPRA PERSISTENȚEI

Indiferent cât de mult talent este folosit în organizarea propagandei, acesta va fi inutil dacă nu se ține cont de aceste principii fundamentale. Propaganda trebuie să se limiteze la câteva teme simple, iar acestea trebuie să fie reprezentate mereu și mereu. Aici, ca și în multe alte cazuri, perseverența este prima și cea mai importantă condiție a

succesului.

În special în domeniul propagandei, nu ar trebui să se permită niciodată ca esteții placizi și intelectualii blazați să preia conducerea. Cei dintâi ar transforma cu ușurință caracterul impresionant al propagandei reale în ceva potrivit doar pentru petrecerile literare de ceai. În ceea ce privește cel de-al doilea grup, trebuie să ne ferim întotdeauna de ei, deoarece, în lipsa unei emoții proaspete proprii, sunt mereu în căutare de noi emoții.

Astfel de oameni se plictisesc repede de orice. Ei tânjesc mereu după schimbare și vor fi mereu incapabili să înțeleagă nevoile semenilor lor. Ei sunt întotdeauna primii care critică propaganda sau, mai degrabă, mesajul acesteia, deoarece li se pare învechit și banal. Ei caută mereu ceva nou, tânjesc mereu după schimbare; și astfel devin dușmanii de moarte ai tuturor eforturilor de a influența masele într-un mod eficient. În momentul în care organizarea și mesajul unei mișcări de propagandă începe să se potrivească gusturilor lor, aceasta devine incoerentă și împrăștiată.

Scopul propagandei nu este acela de a crea o distracție interesantă pentru tinerii blazați. Funcția sa principală este de a convinge masele, a căror încetineală de înțelegere trebuie să aibă timp să absoarbă mesajul. Doar după ce cele mai simple idei sunt repetate de o mie de ori, acestea vor reuși să și le amintească.

6.6 PROPAGANDA DE RĂZBOI A INAMICULUI

Fiecare schimbare care se face în mesajul propagandistic trebuie să sublinieze mereu aceeași concluzie. Sloganul principal trebuie, desigur, să fie ilustrat în mai multe moduri și din mai multe unghiuri, dar, în final, trebuie să se revină întotdeauna la afirmarea aceleiași formule. Doar așa propaganda poate avea efecte coerente și dinamice.

Numai urmând aceste linii generale și respectându-le cu fermitate, cu un accent uniform și consecvent, putem atinge succesul final. Omul va fi apoi răsplătit de rezultatele surprinzătoare și aproape incredibile pe care le oferă o astfel de politică perseverentă.

Succesul oricărei reclame, fie că este de natură comercială sau politică, depinde de consecvența și perseverența cu care este aplicată.

Și aici, propaganda inamică ne-a oferit un exemplu excelent. Ea s-a

limitat la câteva teme, destinate exclusiv consumului de masă, și a repetat aceste teme cu o perseverență neobosită. Odată ce aceste teme fundamentale și modul de a le prezenta lumii au fost recunoscute ca fiind corecte, au aderat la ele fără cea mai mică modificare pe toată durata războiului. La început, a părut idioată în afirmarea sa obraznică. Mai târziu, a fost privită ca fiind tulburătoare. Dar, în cele din urmă, a fost crezută. După patru ani și jumătate, în Germania a izbucnit o revoluție; sloganurile sale proveneau din propaganda de război a inamicului.

Dar în Anglia au înțeles ceva mai mult, și anume că această armă intelectuală poate avea succes numai dacă este aplicată pe scară largă. Dar acest succes recompensează mai mult decât costul.

Propaganda lor era considerată o armă de primă clasă, în timp ce pentru noi era ultima speranță a politicienilor șomeri și o slujbă confortabilă pentru leneși.

În ansamblu, și așa cum era de așteptat, rezultatele au fost zero.

CAPITOLUL 7
REVOLUȚIA

În 1915, inamicul și-a început propaganda printre soldații noștri. Începând cu 1916, aceasta a devenit din ce în ce mai intensă, iar la începutul anului 1918, a devenit un adevărat potop. Acum se puteau judeca efectele acestei mișcări de prozelitism la fiecare pas. Treptat, soldații noștri au început să gândească exact așa cum dorea inamicul.
În ceea ce privește partea Germană, a fost un eșec total.

În acel moment, autoritățile armatei, sub conducerea comandantului nostru capabil și hotărât, erau și ele dispuse și pregătite să se implice în lupta propagandistică, dar, din păcate, nu dispuneau de mijloacele necesare pentru a o face. Și, în orice caz, ar fi fost o eroare psihologică dacă ar fi făcut acest lucru. Pentru a fi eficientă, propaganda trebuia să vină de acasă. Numai așa ar fi avut succes în rândul oamenilor care, timp de aproape patru ani, au săvârșit fapte nemuritoare de eroism și privațiuni pentru patrie.

Dar ce făceau cei de acasă? A fost eșecul lor în a acționa o prostie sau o crimă?

În mijlocul verii anului 1918, după evacuarea malului sudic al Marnei, presa Germană a adoptat o politică atât de inadecvată și chiar criminal de stupidă, încât a apărut o întrebare care m-a înfuriat pe zi ce trecea: Nu există nimeni care să îndrăznească să pună capăt acestui sabotaj spiritual al trupelor noastre eroice?

Ce s-a întâmplat în Franța în 1914, când armatele noastre au invadat această țară într-o furtună a victoriei? Ce s-a întâmplat în Italia, când armatele lor s-au prăbușit pe frontul de la Isonzo?[57] Ce s-a întâmplat din nou în Franța în primăvara anului 1918, când diviziile Germane au luat cu asalt principalele poziții Franceze, iar artilerie grea de lungă distanță a bombardat Parisul?

Cum au stârnit curajul trupelor care se retrăgeau și cum au aprins focul entuziasmului național în rândul lor! Cum propaganda lor și ingenioasa lor influență asupra maselor au trezit spiritul de luptă în acel front distrus și le-au insuflat o credință fermă în victoria finală!

[57] Râul Isonzo, în Slovenia de astăzi, a fost locul mai multor bătălii între Austria-Ungaria și Italia între 1915 și 1917.

Între timp, ce făceau oamenii noștri? Nimic sau chiar mai rău decât nimic!

Din nou și din nou, deveneam furios și indignat când citeam cele mai recente documente și realizam natura crimei psihologice în masă pe care o comiteau.

De mai multe ori, am fost chinuit de gândul că, dacă Providența m-ar fi pus pe mine la conducerea propagandei Germane, în locul acelor ignoranți și ticăloși incompetenți și chiar criminali, rezultatul bătăliei noastre cu soarta ar fi putut fi diferit.

În timpul acelor luni, am simțit pentru prima dată că un destin răuvoitor mă ținea pe frontul de luptă și într-o poziție în care orice glonț tras la întâmplare de vreun negru mă putea omorî, în timp ce în altă parte aș fi putut face un serviciu real pentru Patrie!

Am fost atunci suficient de temerar încât să cred că aș fi avut succes. Dar eu eram un soldat fără nume, unul dintre cele 8 milioane!

Așa că a fost mai bine pentru mine să-mi țin gura și să-mi fac datoria cât mai bine posibil.

7.1 PRIMELE BROȘURI INAMICE

În vara anului 1915, au fost lansate primele pliante inamice asupra noastră.

Toate au spus cam aceeași poveste, cu mici variații: Suferința era în continuă creștere în Germania. Războiul urma să dureze la nesfârșit. Perspectiva unei victorii pentru noi devenea tot mai slabă pe zi ce trecea. Oamenii de acasă tânjeau după pace, dar "militarismul" și "Kaiserul" nu o permiteau. Întreaga lume - care știa foarte bine acest lucru - nu purta război împotriva poporului German, ci doar împotriva celui care era exclusiv responsabil, Kaiserul. Și, în cele din urmă, că până când acest dușman al păcii mondiale nu va fi înlăturat, nu se va putea pune capăt conflictului. Când războiul se va încheia, națiunile liberale și democratice îi vor primi pe Germani ca pe niște colegi în liga pentru pacea mondială. Acest lucru se va întâmpla în momentul în care "militarismul Prusac" va fi distrus.

Pentru a ilustra și susține toate aceste afirmații, pliantele conțineau adesea "Scrisori de acasă". Conținutul acestora părea să confirme afirmațiile inamicului.

În general, nu am făcut decât să râdem de toate aceste eforturi.

Pliantele erau citite, trimise la cartierul general al bazei și apoi uitate - până când vântul aducea din nou un nou lot în tranșee. Acestea erau aruncate în mare parte din avioanele folosite special în acest scop.

O trăsătură a acestei propagande a fost foarte frapantă: în secțiile în care erau staționate trupe Bavareze, s-au depus toate eforturile pentru a stârni sentimente împotriva Prusacilor. Soldații erau asigurați că Prusia și numai Prusia era partea vinovată, responsabilă pentru întregul război, și că nu exista niciun fel de ostilitate față de Bavarezi. Dar că nu va exista nicio posibilitate de a le veni în ajutor atâta timp cât vor continua să servească interesele Prusace și vor ajuta la scoaterea castanelor Prusace din foc.

Această propagandă persistentă a început să aibă un efect real în 1915. Sentimentele împotriva Prusiei au crescut destul de vizibil în rândul trupelor Bavareze; dar cei care dețineau autoritatea nu au făcut nimic pentru a le contracara. Acesta a fost mai mult decât un simplu păcat de omisiune. Mai devreme sau mai târziu, nu numai Prusacii aveau să sufere din această cauză, ci și întreaga națiune Germană și, în consecință, și Bavarezii.

În această direcție, propaganda inamicului a început să aibă un succes incontestabil începând cu 1916.

În mod similar, scrisorile care veneau direct de acasă își exercitau de mult efectul. Acum nu mai era nevoie ca inamicul să difuzeze astfel de scrisori sub formă de pliante. Și, de asemenea, împotriva acestei influențe venite de acasă, nu s-a făcut nimic - cu excepția câtorva "avertismente" extrem de stupide rostite de "guvern". Întregul front a fost îmbibat cu această otravă trimisă de femeile nechibzuite de acasă. Ele nu au bănuit nicio clipă că șansele de victorie finală ale inamicului au fost astfel întărite sau că suferințele propriilor lor oameni de pe front au fost astfel prelungite și agravate. Aceste scrisori nesăbuite scrise de femeile Germane au costat în cele din urmă viața a sute de mii de oameni de-ai noștri.

7.2 RĂNIT

Astfel, până în 1916, apăruseră deja câteva fenomene îngrijorătoare. Întregul front se plângea, se mârâia și era nemulțumit din cauza multor lucruri – adesea pe bună dreptate. În timp ce ei sufereau de foame și de

suferință și în timp ce rudele lor de acasă erau în suferință, alții se ospătau și sărbătoreau. Da - chiar și pe frontul însuși, totul era așa cum nu ar fi trebuit să fie.

Chiar și în primele etape ale războiului, soldații erau uneori înclinați să se plângă, dar astfel de critici se limitau la "afaceri interne". Omul care, la un moment dat, se plânsese și bombănea, înceta câteva minute mai târziu și își făcea datoria în liniște, ca și cum totul ar fi fost în ordine. Aceeași companie care era inițial nemulțumită se agăța acum cu dinții și unghiile de bucata ei de tranșee, ca și cum soarta Germaniei ar fi depins de aceste câteva sute de metri de găuri de noroi. Vechea și glorioasa armată era încă la postul ei!

O schimbare bruscă mi-a oferit în curând o experiență directă a contrastului dintre această armată veche și țara natală.

La sfârșitul lui Septembrie 1916, divizia mea a fost trimisă în bătălia de pe Somme. Pentru noi, aceasta a fost prima dintr-o serie de lupte grele și a creat o impresie de nedescris - mai mult ca un iad decât un război.

Am rezistat săptămâni întregi la bombardamentele neîncetate ale artileriei - uneori cedând puțin teren, dar apoi recăpătându-l din nou, fără a ceda niciodată.

La 7 Octombrie 1916, am fost rănit.

Am avut norocul să mă întorc în spate, iar apoi am primit ordin să fiu trimis cu un transport în Germania.

Trecuseră doi ani de când plecasem de acasă - o perioadă aproape nesfârșită, în astfel de circumstanțe. Cu greu îmi puteam imagina cum arătau Germanii fără uniforme. În spitalul de campanie de la Hermies, am fost surprins când am auzit brusc vocea unei infirmiere Germane care vorbea cu unul dintre răniții care zăceau lângă mine.

După doi ani - să aud pentru prima dată un asemenea sunet!

Cu cât trenul nostru se apropia mai mult de granița Germană, cu atât mai neliniștiți deveneam fiecare dintre noi. Pe drum am recunoscut toate aceste locuri prin care trecusem cu doi ani înainte ca tineri voluntari: Bruxelles, Louvain, Liege. În cele din urmă, am recunoscut prima gospodărie Germană, cu fațadele sale înalte familiare și obloanele pitorești de la ferestre.

Patria!

În Octombrie 1914, am ars de un entuziasm furtunos când am trecut granița. Acum, tăcerea și emoția au domnit. Fiecare dintre noi era fericit

că Soarta ne permitea să vedem din nou ceea ce apărasem cu prețul vieții noastre. Și fiecăruia îi era rușine să lase pe altul să se uite în ochii lui.

Aproape că se împlinea un an de la ziua în care am plecat pe front, când am ajuns la spitalul din Beelitz, lângă Berlin.

Ce schimbare! De la noroiul de pe câmpurile de luptă de pe Somme la paturile albe și imaculate din această clădire minunată! Am ezitat să ne întindem în ele. Doar treptat ne-am obișnuit din nou cu această lume nouă.

Dar, din păcate, această lume era diferită și din alt punct de vedere.

7.3 LĂUDÂNDU-SE CU LAȘITATEA

Spiritul armatei de pe front era străin aici. Pentru prima dată, am întâlnit ceva ce era necunoscut pe front: să te lauzi cu propria lașitate. Deși cu siguranță auzeam plângeri și nemulțumiri pe front, acestea nu erau niciodată o incitare la insubordonare și cu siguranță nu o glorificare a propriei frici. Nu! Acolo, un laș era un laș, și nimic mai mult. Iar disprețul pe care îl trezea în ceilalți era destul de general, așa cum adevăratul erou era admirat în general. Dar aici, în spital, a fost aproape invers. Agitatorii cu gura mare îl ridiculizau pe bunul soldat și îl lăudau pe lașul fără caracter.

Un cuplu de specimene umane mizerabile dau tonul. Unul dintre ei s-a lăudat că și-a rănit intenționat mâna în sârmă ghimpată pentru a fi trimis la spital. Deși rana lui era ușoară, se părea că se afla aici de mult timp. Fusese trimis aici cu trenul de transport printr-un fel de escrocherie. Acest specimen otrăvitor a avut de fapt îndrăzneala de a face paradă de lașitatea sa ca fiind rezultatul unui curaj superior, superior celui al bravului soldat care moare ca un erou. Mulți au ascultat în tăcere, alții au plecat, dar unii au consimțit.

Personal, am fost dezgustat la gândul că un astfel de agitator seducător a fost lăsat să rămână acolo. Ce se putea face? Autoritățile trebuie să fi știut cine și ce era și, de fapt, chiar știau. Dar, cu toate acestea, nu au făcut nimic.

7.4 LENEȘI

De îndată ce am reușit să merg din nou, am obținut permisia de a vizita Berlinul.

Peste tot era o mizerie cumplită. Metropola, cu milioanele ei de oameni, suferea de foame. În casele soldaților se vorbea la fel ca la spital. Se părea că acești agitatori își aleseseră în mod deliberat astfel de locuri, pentru a-și răspândi opiniile.

Dar condițiile din München erau mult mai rele!

După ce am fost externat din spital, am fost trimis la un batalion de rezervă acolo. Nu am recunoscut nimic. Mânie, nemulțumire, plângeri - oriunde se mergea! Acest lucru se datora în parte modului extrem de inept în care erau tratați soldații care se întorceau de pe front de către subofițeri - ei care nu văzuseră niciodată o zi de serviciu activ și care, prin urmare, erau incapabili să creeze o relație decentă față de vechii soldați. Vechii soldați prezentau anumite caracteristici dezvoltate în urma perioadei petrecute în tranșee. Ofițerii în rezervă nu puteau înțelege aceste particularități. Pe de altă parte, ofițerul acasă din serviciul activ era cel puțin în măsură să le înțeleagă el însuși. Ca urmare, a primit mai mult respect din partea oamenilor decât din partea ofițerilor de acasă.

Dar, în afară de toate acestea, spiritul general era mizerabil. Arta de a lenevi era privită aproape ca o dovadă de inteligență superioară, iar devotamentul față de datorie era considerat un semn de slăbiciune sau de bigotism. Birourile guvernamentale erau pline de evrei. Aproape fiecare funcționar era evreu și aproape fiecare evreu era funcționar. Eram uimit de această multitudine de combatanți care aparțineau poporului ales; și nu mă puteam abține să nu o compar cu numărul lor subțire de pe front.

În lumea afacerilor, situația era și mai gravă. Aici, poporul evreu devenise de fapt "indispensabil". Ca niște păianjeni, ei sugeau încet sângele din porii corpului național. Prin intermediul corporațiilor de război, ei au găsit un instrument prin care puteau să termine cu tot comerțul liber național.

Un accent deosebit a fost pus pe necesitatea unei centralizări fără restricții.

Astfel, încă din 1916-17, practic toată producția se afla sub controlul finanțelor evreiești.

Dar împotriva cui era îndreptată mânia poporului?

Atunci am prevăzut un dezastru iminent, un dezastru care va duce inevitabil la colaps dacă nu se iau măsuri la timp.

7.5 URA FAȚĂ DE PRUSIA

În timp ce evreul era ocupat să jefuiască națiunea și să strângă șuruburile despotismului său, incitarea împotriva "Prusacilor" a crescut. Și, la fel ca pe front, nu s-a făcut nimic pentru a opri această propagandă otrăvitoare. Nimeni nu părea capabil să înțeleagă că prăbușirea Prusiei nu ar putea aduce niciodată ridicarea Bavariei. Dimpotrivă, prăbușirea uneia dintre ele o va trage în mod necesar pe cealaltă în abis.

Acest tip de comportament m-a afectat foarte profund. Am putut vedea în el doar un truc evreiesc inteligent pentru a distrage atenția publică de la ei înșiși către alții. În timp ce Prusacii și Bavarezii se certau, evreii le luau hrana celor doi chiar de sub nasul lor. În timp ce Prusacii erau abuzați în Bavaria, evreul a organizat revoluția și, dintr-o singură lovitură, a zdrobit atât Prusia, cât și Bavaria.

Nu puteam tolera această ceartă execrabilă între popoarele Germane și îmi doream să fiu din nou pe front. Prin urmare, la scurt timp după ce am ajuns la München, m-am prezentat din nou la datorie.

La începutul lunii Martie 1917, m-am înrolat din nou în vechiul meu regiment.

7.6 NOUA SPERANȚĂ A ARMATEI

Spre sfârșitul anului 1917, părea că am depășit cele mai grave faze ale depresiei morale de pe front. După prăbușirea Rusiei, întreaga armată și-a recăpătat curajul și speranța.[58] Toți deveneau treptat din ce în ce mai convinși că lupta se va încheia cu o victorie. Puteam să cântăm din nou, iar negaționiștii dispăreau din peisaj. Oamenii credeau din nou în viitorul Patriei.

[58] Revoluția Rusă din 1917 a constat în două etape: O revoltă a muncitorilor în Februarie, care l-a răsturnat pe țar, și apoi revoluția bolșevică din Octombrie, care i-a adus la putere pe revoluționarii evrei. Odată ajunși la putere, bolșevicii au scos Rusia din război. Acest lucru, după cum afirma Hitler, a eliberat trupele Germane pentru frontul de vest.

Prăbușirea Italiei în toamna anului 1917 a avut un efect extraordinar.[59] Această victorie a dovedit că era posibil să se străpungă și un alt front, în afară de cel Rusesc. O credință inspirată a devenit dominantă în mințile a milioane de oameni și i-a încurajat să privească cu încredere spre primăvara anului 1918. Inamicul era vizibil deprimat. În timpul acestei ierni, frontul a fost ceva mai liniștit decât de obicei. Dar acesta a fost calmul dinaintea furtunii.

Tocmai când se făceau pregătirile pentru a lansa o ofensivă finală și a pune capăt acestui război interminabil - în timp ce coloane nesfârșite de transporturi aduceau oameni și muniții pe front și în timp ce oamenii erau antrenați pentru atacul final - atunci a avut loc în Germania cel mai mare act de trădare din întregul război.

Germania nu va câștiga războiul: În ultima clipă, când victoria părea gata să zboare cu steagurile Germane, a fost pregătit un mijloc pentru a lovi în inima ofensivei Germane de primăvară cu o singură lovitură din spate, făcând astfel victoria imposibilă.
A fost organizată o grevă de muniție.[60]

Dacă acest lucru ar fi reușit, frontul German s-ar fi prăbușit, iar dorința *Vorwärt* ca victoria să nu ia partea steagurilor Germane s-ar fi împlinit.[61] Din lipsă de muniții, frontul ar fi fost străpuns în câteva săptămâni, ofensiva Germană ar fi fost efectiv oprită, iar Antanta salvată. Finanțele internaționale ar prelua controlul asupra Germaniei, iar obiectivul intern al trădării naționale marxiste ar fi atins.

Obiectivul lor era distrugerea sistemului economic național și instaurarea în locul acestuia a dominației capitaliste internaționale. Iar acest obiectiv a fost într-adevăr atins, datorită prostiei și credulității unei părți și lașității fără margini a celeilalte.

Cu toate acestea, lovitura de muniție nu a adus succesul final la care se spera: și anume, a lipsi frontul de muniție. A durat prea puțin timp pentru ca orice lipsă de muniție să aducă un dezastru pentru armată, așa cum fusese planificat inițial. Dar daunele morale au fost mult mai teribile!

În primul rând: Pentru ce a luptat armata, dacă oamenii de acasă nu-și doreau victoria? Pentru cine se făceau aceste sacrificii și privațiuni

[59] Bătălia de la Caporetto a avut loc între 24 Octombrie și 19 Noiembrie, în apropiere de actualul oraș Kobarid, în Slovenia, chiar peste granița cu Italia. Italienii au fost înfrânți de Germani.

[60] Acest lucru s-a întâmplat la 28 Ianuarie 1918.
[61] *Vorwärts a* fost ziarul oficial al social-democraților.

enorme? Ar trebui ca soldații să lupte pentru victorie, în timp ce cei de acasă fac grevă împotriva ei?

Și în al doilea rând: Ce efect a avut această mișcare asupra inamicului?

7.7 ALIAȚII SUNT ÎNFRÂNȚI

În iarna lui 1917-18, pe firmamentul Antantei au planat nori negri. Timp de aproape patru ani, numeroase atacuri au fost făcute împotriva gigantului German, dar nu au reușit să-l doboare la pământ. S-a luptat cu ei cu un singur braț care ținea scutul de apărare, pentru că celălalt braț trebuia să mânuiască sabia împotriva celorlalți dușmani ai săi, din est și din sud. Dar, în cele din urmă, acești dușmani au fost învinși. Râuri de sânge au fost vărsate pentru a îndeplini această sarcină. Dar acum sabia era liberă să se unească cu scutul pe frontul de vest. Și, din moment ce inamicul nu reușise până acum să spargă apărarea Germană, el însuși era acum supus atacului.

Inamicul se temea și tremura în fața unei victorii Germane. La Paris și la Londra, conferințele s-au succedat una după alta, într-un șir nesfârșit. Chiar și propaganda inamicului a întâmpinat dificultăți. Nu mai era atât de ușor să demonstreze lipsa de speranță a unei victorii Germane.

Același lucru s-a aplicat și pe front. Obrăznicia stăpânilor lor se domolise brusc. Un adevăr tulburător a început să se contureze în mintea lor. Părerea lor despre soldatul German se schimbase. Înainte era un prost destinat înfrângerii. Dar acum era distrugătorul aliatului lor Rus. Politica de limitare a ofensivei în Est, care era de fapt o necesitate, apărea acum ca o lovitură de geniu. Timp de trei ani, acești Germani au atacat frontul Rusesc fără niciun succes aparent. Aceste eforturi inutile au fost aproape batjocorite; se credea că, pe termen lung, gigantul Rus va triumfa prin forța numerică, în timp ce Germania va fi epuizată de atâta sânge vărsat. Iar realitatea părea să confirme această speranță.

Încă din Septembrie 1914, când, după bătălia de la Tannenberg, coloane nesfârșite de prizonieri de război Ruși au intrat pentru prima dată în Germania, se părea că fluxul nu se va mai termina niciodată. De îndată ce o armată era învinsă și înfrântă, alta îi lua locul. Imperiul gigantic îi oferea țarului o sursă inepuizabilă de noi soldați - iar

războiul, noi victime. Cât timp ar mai putea rezista Germania în această cursă? Nu va veni în cele din urmă ziua în care Germanii vor obține ultima lor victorie, iar armatele Rusești vor mărșălui în continuare în luptă? Și atunci ce se va întâmpla? După toate probabilitățile, o victorie Rusă asupra Germaniei ar putea fi amânată, dar va veni inevitabil pe termen lung.

Acum, toate aceste speranțe au luat sfârșit. Aliatul, Rusia, care sacrificase cel mai mult sânge pe altarul intereselor lor comune, ajunsese la capătul resurselor sale și zăcea prosternat în fața dușmanului său necruțător. Un sentiment de teroare și consternare i-a cuprins pe soldații Antantei, care până atunci fuseseră susținuți de o credință oarbă. Se temeau de primăvara care urma să vină. Văzând că anterior nu reușiseră să-i înfrângă pe Germani atunci când nu reușiseră să concentreze decât o parte din forțele de luptă pe frontul de vest, cum puteau conta pe victorie acum când întreaga putere a acelui uimitor stat eroic părea să se adune pentru un atac în vest?

Umbra evenimentelor care au avut loc în Tirolul de Sud, spectrul armatelor învinse ale generalului Cadorna,[62] se reflectau pe fețele sumbre ale trupelor Antantei din Flandra cețoasă. Credința în victorie a făcut loc fricii de înfrângerea care urma să vină.

7.8 "GERMANIA SE CONFRUNTĂ CU O REVOLUȚIE!"

Apoi, în acele nopți reci, când aproape se auzea pasul armatelor Germane care înaintau spre marele asalt, iar decizia era așteptată cu frică și tremur, deodată, o lumină roșie aprinsă a fost aprinsă în Germania, trimițând razele sale în ultima gaură de obuz de pe frontul inamicului. Chiar în momentul în care diviziile Germane primeau ultimele ordine pentru marea ofensivă, în Germania a izbucnit o grevă generală.

La început, lumea a rămas uimită. Apoi, propaganda inamică a devenit din nou activă și s-a năpustit asupra acestei teme în ceasul al unsprezecelea. Dintr-o dată a apărut un mijloc care putea fi folosit pentru a reînvia încrederea soldaților aliați care se scufundau. Probabilitatea victoriei era acum prezentată ca fiind sigură, iar

[62] Luigi Cadorna (1850-1928) a fost un General Italian care și-a condus trupele spre înfrângere pe frontul Isonzo.

presimțirea neliniștită cu privire la evenimentele viitoare s-a transformat într-o încredere hotărâtă. Regimentele care așteptau atacul German puteau fi acum inspirate de convingerea că evenimentul decisiv în război nu era îndrăzneala atacului German, ci mai degrabă persistența apărării. Să-i lăsăm pe Germani să aibă orice victorii pe care le doreau; revoluția, și nu armata victorioasă, era la ușa patriei.

Ziarele Britanice, Franceze și Americane au început să răspândească această credință printre cititorii lor, în timp ce o campanie de propagandă iscusită a ridicat moralul trupelor de pe front.

'Germania se confruntă cu o revoluție! Victoria aliaților este inevitabilă! Acesta a fost cel mai bun medicament pentru a-i pune din nou pe picioare pe Francezi și Britanici, care se clătinau. Puștile și mitralierele noastre puteau acum să deschidă din nou focul; dar în loc să creeze o retragere panicată, au fost întâmpinate cu o rezistență hotărâtă.

Acesta a fost rezultatul loviturii cu muniție. A întărit credința inamicului în victorie și a ușurat acel sentiment paralizant de disperare de pe front. În consecință, greva a costat viața a mii de soldați Germani. Iar instigatorii nenorociți ai acestei greve josnice au fost candidați la cele mai înalte funcții publice din Germania revoluționară.

La început a fost aparent posibil să se depășească repercusiunile acestor evenimente asupra soldaților Germani. Însă, de partea inamicului, ele au avut un efect de durată. Rezistența a pierdut tot caracterul unei armate care lupta pentru o cauză pierdută, iar în locul ei a apărut o hotărâre sumbră de a lupta până la victorie.

Acum, conform celor mai bune estimări, victoria ar fi asigurată dacă frontul de vest ar putea rezista atacului German doar câteva luni. Parlamentele Aliaților au recunoscut posibilitățile unui viitor mai bun și au votat sume uriașe de bani pentru propaganda continuă de dezorganizare a Germaniei.

7.9 ULTIMELE COROANE DE LAUR NEMURITOR

Am avut norocul să lupt în primele două ofensive și în ultima.

Acestea au devenit cele mai extraordinare impresii din viața mea - extraordinare, pentru că acum, pentru ultima oară, lupta și-a pierdut caracterul defensiv și a devenit ofensivă, la fel ca în 1914. Un suspin de ușurare s-a înălțat din tranșeele și adăposturile Germane când, în

sfârșit, după trei ani de rezistență în acel infern, a sosit ziua răsplătirii. Încă o dată, se auzeau uralele batalioanelor victorioase, în timp ce atârnau ultimele coroane de laur nemuritor pe steagurile pe care le consacrau victoriei. Încă o dată, acordurile cântecelor patriotice se înălțau până la ceruri, deasupra coloanelor nesfârșite de trupe în marș, iar pentru ultima dată, Domnul a zâmbit copiilor săi nerecunoscători.

În mijlocul verii anului 1918, un sentiment de opresiune sufocantă plutea asupra frontului. Acasă se certau. În legătură cu ce? Auzeam multe printre diferitele unități de pe front: că războiul era acum o afacere fără speranță; că numai proștii se puteau gândi la victorie; că nu poporul, ci capitaliștii și monarhia erau cei interesați să continue. Acestea erau ideile care veneau de acasă și erau discutate pe front.

La început a existat doar o reacție foarte ușoară. Ce importanță avea pentru noi votul universal? De aceea am luptat timp de patru ani? A fost un jaf josnic să furi de pe mormintele eroilor noștri idealurile pentru care au căzut. Nu pentru sloganul "Trăiască Sufragiul Universal" au înfruntat trupele noastre din Flandra o moarte sigură, ci pentru strigătul "*Deutschland über alles, über alles in der Welt*" - o diferență mică, dar nu lipsită de importanță. Iar cei mai mulți dintre cei care strigau pentru acest sufragiu au fost absenți atunci când a fost vorba de a lupta pentru el. Frontul era necunoscut pentru această gloată politică. În acele zile, doar o mică parte din acești domni parlamentari puteau fi văzuți acolo unde se adunau Germanii cinstiți.

Vechii soldați care luptaseră pe front nu prea plăceau acele noi obiective de război ale domnilor Ebert, Scheidemann, Barth, Liebknecht și alții.[63] Nu înțelegeam de ce, dintr-o dată, leneșii își acordă toate puterile executive, fără să țină cont de armată.

Încă de la început, am avut propriile mele opinii personale bine definite. Am urât întreaga gașcă de politicieni de partid mizerabili care au trădat poporul. Mi-am dat seama de mult timp că interesele naționale au jucat un rol foarte mic pentru această echipă de rea-credință și că ceea ce a contat pentru ei a fost posibilitatea de a-și umple

[63] Friedrich Ebert (1871-1925) a fost un lider al social-democraților Germani și primul președinte al Germaniei după Primul Război Mondial. Philipp Scheidemann (1865-1939) a fost Cancelar al Germaniei postbelice în 1919, succedându-i lui Ebert. Emil Barth (1879-1941) a fost o figură-cheie în Revoluția din Noiembrie 1918. Karl Liebknecht (1871-1919) a avut, de asemenea, un rol central în Revoluție; a fost ucis, împreună cu socialista evreică Rosa Luxemburg, la scurt timp după aceea. Liebknecht era pe jumătate evreu, iar ceilalți Germani.

propriile buzunare goale. Părerea mea era că acești oameni meritau cu prisosință să fie spânzurați, deoarece erau gata să sacrifice pacea și să permită înfrângerea Germaniei, doar pentru a-și servi propriile scopuri. A lua în considerare dorințele lor ar însemna să sacrificăm interesele clasei muncitoare în beneficiul unei bande de hoți. Aceste dorințe nu puteau fi îndeplinite decât prin sacrificarea Germaniei.

Aceasta era și opinia majorității armatei. Dar întăririle care veneau de acasă deveneau rapid din ce în ce mai proaste - atât de mult încât sosirea lor era mai degrabă o sursă de slăbiciune decât de putere. Tinerii recruți, în special, erau în mare parte inutili. Uneori era greu de crezut că erau fiii aceleiași națiuni care își trimisese tinerii în bătăliile pentru Ypres.

7.10 DECĂDERE MORALĂ ÎN CREȘTERE

În August și Septembrie, simptomele dezintegrării morale s-au accentuat rapid, deși ofensiva inamicului nu era deloc comparabilă cu teroarea din fostele noastre bătălii defensive. În schimb, bătăliile de pe Somme și din Flandra au fost mult mai teribile.

La sfârșitul lunii Septembrie, divizia mea a ocupat pentru a treia oară acele poziții pe care le cucerisem când eram tineri voluntari.
Ce amintire!

Aici am primit botezul focului, în Octombrie și Noiembrie 1914. Cu dragostea arzătoare pentru patrie în inimă și cu un cântec pe buze, tânărul nostru regiment a intrat în acțiune ca și cum ar fi mers la un bal. Cel mai scump sânge a fost dat aici în mod liber, cu convingerea că a fost vărsat pentru a proteja libertatea și independența Patriei.

În Iulie 1917 am pus piciorul pentru a doua oară pe ceea ce noi consideram a fi pământ sacru. Cei mai buni camarazi ai noștri zăceau aici, unii dintre ei puțin mai mult decât niște băieți - soldații care se avântaseră în moarte, cu ochi strălucitori, pentru singura Patrie adevărată.

Cei mai în vârstă dintre noi, care au fost cu regimentul de la început, au fost profund emoționați când am stat în acest loc sacru unde am jurat "loialitate și datorie până la moarte".

Cu trei ani în urmă, regimentul luase cu asalt această poziție; acum era chemat să o apere într-o luptă istovitoare.

Cu un bombardament de artilerie care a durat trei săptămâni, Englezii s-au pregătit pentru marea lor ofensivă din Flandra. Acolo, spiritele morților păreau să trăiască din nou. Regimentul s-a săpat în noroi, s-a agățat de găurile de obuze și de cratere, fără să tresară sau să se clatine. Numărul nostru a devenit din ce în ce mai mic, până când, în cele din urmă, Britanicii și-au lansat atacul la 31 Iulie 1917.
Am fost eliberați la începutul lunii August.

Regimentul se redusese la câteva companii, care se clătinau înapoi, pline de noroi, mai mult ca niște fantome decât ființe umane. În afară de câteva sute de metri de găuri de obuze, moartea a fost singura recompensă pe care au obținut-o Englezii.

Acum, în toamna anului 1918, ne aflam pentru a treia oară pe terenul pe care îl luasem cu asalt în 1914. Satul Comines, care anterior ne servise drept bază, se afla acum în zona de luptă. Deși puține lucruri se schimbaseră pe câmpul de luptă din jur, oamenii deveniseră diferiți. Ei vorbeau acum despre "politică". Ca peste tot, otrava de acasă își făcea efectul și aici. Tinerii recruți au cedat complet în fața ei - veneau direct de acasă.

7.11 OTRĂVIT CU GAZ MUȘTAR

În noaptea de 13 spre 14 Octombrie, Britanicii au deschis un atac cu gaze pe front, la sud de Ypres. Au folosit gaz muștar, al cărui efect ne era necunoscut, cel puțin din experiența personală. Eu aveam să-l experimentez chiar în acea noapte. Pe o colină la sud de Wervick, în seara zilei de 13 Octombrie, am fost supuși timp de câteva ore unui bombardament intens cu bombe cu gaz, care a continuat pe tot parcursul nopții cu mai multă sau mai puțină intensitate. Pe la miezul nopții, un număr dintre noi au fost scoși din acțiune - unii pentru totdeauna. Spre dimineață, am început și eu să simt dureri. Aceasta creșteau cu fiecare sfert de oră; iar pe la ora 7:00 mă ardeau ochii în timp ce mă întorceam clătinându-mă și transmiteam ultima expediție pe care o voi duce în acest război.

Câteva ore mai târziu, ochii mei erau ca niște cărbuni aprinși și totul era întuneric în jurul meu.

Am fost trimis la un spital la Pasewalk, în Pomerania, și acolo a trebuit să trăiesc Revoluția!

Pentru o lungă perioadă de timp, în aer era ceva indefinibil și

respingător. Oamenii spuneau că ceva urma să se întâmple în următoarele câteva săptămâni, deși nu-mi puteam imagina ce însemna acest lucru. Mai întâi m-am gândit la o grevă, similară celei care a avut loc în primăvară. Zvonuri nefavorabile veneau în mod constant dinspre Marină, despre care se spunea că se află într-o stare de efervescență. Dar aceasta părea a fi creația fantezistă a câtorva nemulțumiți izolați. La spital, cu toții vorbeau despre sfârșitul războiului și sperau că acesta nu era departe, dar nimeni nu se baza pe ceva imediat. Nu eram în stare să citesc ziarele.

În Noiembrie, tensiunea generală a crescut.

Apoi, într-o zi, dezastrul s-a abătut asupra noastră brusc și fără avertisment. Marinarii au venit în camioane și au proclamat revoluția. Câțiva tineri evrei au fost "liderii" în acea luptă pentru "Libertatea, Frumusețea și Demnitatea" ființei noastre naționale. Nici unul dintre ei nu a văzut serviciul activ pe front. Prin intermediul unui așa-numit "spital pentru boli venerice", acești trei orientali fuseseră trimiși înapoi acasă. Acum, zdrențele lor roșii erau ridicate aici.[64]

După câteva zile, am început să mă simt ceva mai bine. Durerea arzătoare din orbite s-a diminuat. Treptat, am reușit să disting contururile aproximative ale împrejurimilor mele imediate. Și mi-am permis să sper că măcar îmi voi recăpăta vederea suficient pentru a putea să mă apuc de o profesie mai târziu. Dar era exclus ca eu să mai desenez vreodată. În orice caz, eram pe cale să mă recuperez când a sosit ora monstruoasă.

Primul meu gând a fost că acest focar de înaltă trădare a fost doar o chestiune locală. Am încercat să încurajez această convingere printre camarazii mei. Prietenii mei din spitalul Bavarez au fost deosebit de receptivi la acest lucru. Starea lor de spirit nu era deloc "revoluționară". Nu-mi puteam imagina că această nebunie izbucnea la München; la urma urmei, loialitatea față de Casa Wittelsbach era mai puternică decât voința câtorva evrei. Așa că nu m-am putut abține să nu cred că

[64] Nu este clar la care "câțiva" sau "trei" evrei se referă Hitler. Mulți evrei au fost activi în revolta Germană, ca și în alte revoluții din întreaga Europă la acea vreme. Printre liderii evrei proeminenți ai social-democraților s-au numărat Otto Landesberg, Eduard Bernstein și Rudolf Hilferding. Totuși, principalul agitator a fost Partidul Social-Democrat Independent (USPD), care era dominat de evrei: Kurt Eisner, Rosa Luxemburg, Hugo Haase, Karl Liebknecht (pe jumătate evreu), Leo Jogiches, Karl Radek, Alexander Parvus, Ernst Toller, Gustav Landauer și Erich Muehsam. Pentru o prezentare detaliată a rolului evreilor în revoluție, a se vedea Dalton (2013, 2014).

aceasta era doar o revoltă locală a Marinei și că va fi reprimată în următoarele câteva zile.

7.12 "REPUBLICA”

În următoarele câteva zile a venit cea mai teribilă informație din viața mea. Zvonurile deveneau din ce în ce mai insistente. Ceea ce eu luasem drept o afacere locală era în realitate o revoluție generală. În plus, de pe front veneau vești rușinoase. Voiau să capituleze. Era posibil așa ceva?

Pe 10 Noiembrie, pastorul local a ținut un scurt discurs la spital; acum am aflat întreaga poveste.

Eram într-o stare de agitație extremă în timp ce ascultam discursul. Reverendul bătrân domn părea să tremure în timp ce ne informa că Casa de Hohenzollern nu va mai purta coroana imperială. Patria devenise o "Republică" și trebuia să ne rugăm la Cel Atotputernic să ne acorde binecuvântarea Sa în noua ordine de lucruri și să nu ne abandoneze poporul în zilele următoare. În rostirea discursului său, nu a putut face mai mult decât să-și exprime pe scurt aprecierea față de casa regală, față de serviciile sale aduse Pomeraniei, Prusiei, ba chiar față de întreaga Patrie Germană, și - aici a început să plângă. Un sentiment de profundă consternare s-a abătut asupra oamenilor din acea mică sală și nu cred că a existat un singur ochi uscat în mulțime.

În ceea ce mă privește, am cedat complet atunci când bătrânul domn a încercat să-și reia povestea, informându-ne că trebuie să punem capăt acestui lung război. Războiul era pierdut, spunea el, și eram la mila învingătorului. Patria va trebui să suporte sarcini grele în viitor. Trebuia să acceptăm termenii armistițiului și să ne încredem în mărinimia foștilor noștri inamici. Mi-a fost imposibil să mai stau și să ascult.

Întunericul m-a înconjurat în timp ce mă clătinam și mă împiedicam înapoi în salonul meu și îmi îngropam capul dureros în pături și pernă. Nu mai plânsesem din ziua în care am stat lângă mormântul mamei mele. Ori de câte ori soarta a fost crudă cu mine în tinerețe, spiritul meu de determinare a devenit mai puternic. În toți acei ani lungi de război, când moartea a luat mulți prieteni și camarazi, ar fi fost aproape un păcat să fi rostit un cuvânt de plângere - ei au murit pentru Germania! Și, în cele din urmă, în ultimele zile ale acelei lupte titanice, când

valurile de gaz otrăvitor m-au învăluit și au început să-mi pătrundă în ochi, iar gândul de a deveni orb definitiv mă neliniștea, vocea conștiinței mele a strigat: "Mizerabilule, vei începe să urli când sunt mii de alții a căror soartă este de o sută de ori mai rea decât a ta?". Și astfel mi-am acceptat nenorocirea în tăcere, realizând că nu se mai putea face nimic altceva și că suferința mea personală nu era nimic în comparație cu nenorocirea Patriei.

7.13 TOATE SACRIFICIILE ÎN ZADAR

Așadar, totul fusese în zadar. În zadar toate sacrificiile și privațiunile; în zadar foamea și setea din lunile nesfârșite; în zadar acele ore în care am rămas la posturile noastre, chiar dacă o frică de moarte ne cuprinsese sufletele; și în zadar moartea a două milioane de oameni. Dintre acele sute de mii de oameni care au plecat cu inimile pline de credință în Patria lor și nu s-au mai întors niciodată - nu ar trebui ca mormintele lor să se deschidă acum, pentru ca spiritele acelor eroi stropite cu noroi și sânge să se întoarcă acasă și să se răzbune pe cei care au trădat cu atâta dispreț cel mai mare sacrificiu pe care o ființă umană îl poate face pentru țara sa? Oare pentru asta au murit soldații în August și Septembrie 1914? Pentru aceasta, că regimentele de voluntari și-au urmat vechii camarazi în toamna aceluiași an? Pentru aceasta, că acei băieți de 17 ani s-au scufundat în pământul din Flandra? Oare acesta a fost sensul sacrificiului pe care mamele Germane l-au făcut pentru Patria lor când, cu inimile grele, și-au luat rămas bun de la fiii lor care nu s-au mai întors? S-au făcut toate acestea pentru ca o bandă de criminali josnici să pună mâna pe Patrie?

Să fi fost acesta motivul pentru care soldatul German s-a luptat prin căldura sufocantă și furtuna de zăpadă orbitoare, suportând foamea, setea și frigul, obosit de nopțile nedormite și de marșurile nesfârșite? Oare pentru asta a trăit în infernul bombardamentelor de artilerie, gâfâind și sufocându-se în timpul atacurilor cu gaz, fără să tresară sau să se clatine, ci gândindu-se mereu la datoria sa de a apăra Patria împotriva inamicului?

Cu siguranță că acești eroi meritau o piatră funerară: "Călătorule, când vei veni în Germania, spune-le celor de acasă că noi zăcem aici,

credincioși Patriei și fideli datoriei noastre. "[65]

Și acasă?

Dar - era acesta singurul sacrificiu pe care trebuia să-l luăm în considerare? A fost Germania din trecut mai puțin valoroasă? Nu avea ea o anumită datorie față de propria ei istorie? Mai eram noi demni de a participa la gloria trecutului? Cum am putea justifica acest act în fața generațiilor viitoare?

Infractori josnici și degenerați!

Cu cât încercam mai mult să clarific acest eveniment monstruos, cu atât mai mult îmi ardea capul de furie și rușine. Ce era durerea din ochii mei în comparație cu această tragedie?

Zilele care au urmat au fost teribil de greu de suportat, iar nopțile și mai grele. Știam că totul era pierdut. Numai proștii, mincinoșii sau criminalii puteau să se bazeze pe mila inamicului. În timpul acelor nopți, ura mea a crescut - ura pentru autorii acestei crime.

7.14 DECIZIA DE A INTRA ÎN POLITICĂ

În zilele care au urmat, mi-a devenit clară propria soartă. A trebuit să râd la gândul viitorului meu personal, care doar de curând fusese cauza atâtor îngrijorări. Nu era oare ridicol să construiești ceva pe o astfel de fundație? În cele din urmă, a devenit clar că inevitabilul se întâmplase, ceva de care mă temeam de mult timp, deși nu aveam curajul să cred asta.

Kaiserul Wilhelm al II-lea a fost primul împărat German care a oferit mâna prieteniei liderilor marxiști, fără să bănuiască faptul că aceștia erau niște ticăloși fără onoare. În timp ce ei țineau mâna imperială în mâna lor, cealaltă mână era deja întinsă spre pumnal.

Nu se ajunge la un acord cu evreii, ci doar la un "ori da, ori nu".

Atunci am decis să mă apuc de politică.

[65] O variantă a unei zicale a lui Herodot, care amintește de un mesaj inscripționat în piatră de către apărătorii Greci de la Termopile. A se vedea *Istorii* (7.228).

CAPITOLUL 8
ÎNCEPUTUL ACTIVITĂȚII MELE POLITICE

La sfârșitul lunii Noiembrie 1918, m-am întors la München. M-am dus la batalionul de înlocuire al regimentului meu, care era acum în mâinile "consiliului soldaților". Întreaga lor administrație era destul de respingătoare pentru mine, așa că am decis să o părăsesc cât mai curând posibil. Împreună cu credinciosul meu tovarăș de război Ernst Schmiedt, m-am dus la Traunstein și am rămas acolo până când tabăra a fost desființată.

În Martie 1919 eram din nou la München.

Situația de acolo era șubredă; o nouă extindere a revoluției era inevitabilă. Moartea lui Eisner nu a făcut decât să grăbească această dezvoltare și, în cele din urmă, a dus la o dictatură a consiliilor - sau, mai corect spus, la o hegemonie evreiască.[66] Acest lucru s-a dovedit a fi tranzitoriu, dar acesta a fost scopul inițial al celor care au instigat revoluția.

În acel moment, în mintea mea s-au conturat nenumărate planuri. Am petrecut zile întregi meditând la ceea ce se putea face. Din păcate, fiecare proiect a cedat în fața faptului dur că eram destul de necunoscut și, prin urmare, nu aveam nici măcar cerințele minime pentru o acțiune eficientă. Mai târziu voi explica motivele pentru care nu m-am alăturat niciunuia dintre partidele existente.

Pe măsură ce noua revoluție a Consiliilor își urma cursul la München, activitățile mele au început să atragă mânia Consiliului Central. În dimineața devreme a zilei de 27 Aprilie 1919, se presupunea că trebuie să fiu arestat. Dar cei trei indivizi care au venit după mine nu au avut curajul să înfrunte pușca mea și s-au retras așa cum au sosit.

La câteva zile după eliberarea Munchenului, mi s-a ordonat să mă prezint în fața comisiei de anchetă care a fost înființată în Regimentul 2 de Infanterie cu scopul de a supraveghea activitățile revoluționare.

Aceasta a fost prima mea activitate mai mult sau mai puțin pur politică.

Câteva săptămâni mai târziu, am primit ordin să particip la un "curs"

[66] Kurt Eisner (1867-1919) a fost un important revoluționar evreu din Bavaria. El a preluat temporar puterea la sfârșitul anului 1918, dar a fost ucis în Februarie 1919 de soldații Germani care au reafirmat controlul asupra regiunii.

care se ținea pentru membrii armatei. Acest curs era menit să predea anumite principii civice fundamentale. Pentru mine, avantajul acestei organizări era că îmi dădea șansa să întâlnesc colegi soldați care erau de aceeași părere și cu care puteam discuta despre situația actuală. Eram cu toții mai mult sau mai puțin ferm convinși că Germania nu putea fi salvată de la un dezastru iminent de către cei care participaseră la trădarea din Noiembrie - și anume, Centrul și social-democrații. De asemenea, așa-numitul grup național burghez nu putea repara răul care fusese făcut, chiar dacă avea cele mai bune intenții. Le lipseau o serie de condiții prealabile, fără de care o astfel de sarcină nu ar fi putut avea succes. Anii care au urmat au justificat opiniile pe care le aveam la acea vreme.

8.1 DISCUȚII PRIVIND FORMAREA UNUI NOU PARTID

În cercul nostru restrâns, am discutat despre proiectul de formare a unui nou partid. Ideile principale pe care le-am propus atunci erau aceleași ca acelea care au fost puse în aplicare mai târziu, când a fost fondat Partidul Muncitoresc German. Numele noii mișcări care urma să fie fondată trebuia să fie de așa natură încât, prin el însuși, să atragă masele. Toate eforturile noastre ar fi fost zadarnice și inutile dacă această condiție ar fi lipsit. Și acesta a fost unul dintre motivele pentru care am ales numele de "Partidul Social Revoluționar"; principiile sociale ale noii noastre organizații erau într-adevăr revoluționare.
Dar un motiv mai fundamental a fost următorul:

Atenția pe care am acordat-o problemelor economice în primii mei ani de viață a fost mai mult sau mai puțin limitată la considerații care decurgeau direct din problemele sociale. Mai târziu, această perspectivă s-a lărgit pe măsură ce am ajuns să studiez politica de alianță Germană. Această politică a fost în mare parte rezultatul unei evaluări eronate a situației economice, împreună cu o noțiune confuză a bazei prin care ar putea fi garantată subzistența viitoare a poporului German. Toate aceste idei se bazau pe principiul conform căruia capitalul este exclusiv produsul muncii și că, prin urmare, la fel ca și munca, era supus tuturor factorilor care pot limita sau promova activitatea umană. Prin urmare, din punct de vedere național, importanța capitalului depindea de măreția, libertatea și puterea statului și, prin urmare, a națiunii. Mai

mult, numai această dependență este cea care determină capitalul să promoveze interesele statului și ale națiunii, dintr-un instinct de autoconservare și de dragul propriei sale dezvoltări. Această dependență a capitalului de statul independent ar obliga, prin urmare, capitalul să promoveze libertatea, puterea, forța etc. a națiunii.

Pe baza acestor principii, atitudinea statului față de capital ar fi relativ simplă și clară. Singurul său obiectiv ar fi acela de a se asigura că capitalul rămâne supus statului și că nu își atribuie dreptul de a domina interesele naționale. Astfel, activitățile sale ar fi legate de următoarele două limite: pe de o parte, asigurarea unei economii naționale vitale și independente și, pe de altă parte, protejarea drepturilor sociale ale muncitorilor.

8.2 DOUĂ TIPURI DE CAPITAL

Anterior nu am recunoscut în mod clar diferența dintre capitalul care este pur și simplu produsul muncii creative și capitalul care este exclusiv rezultatul speculațiilor financiare. Aici aveam nevoie de o inspirație care să-mi pună mintea să gândească în această direcție; dar acest impuls nu apăruse.

Inspirația necesară a venit acum de la unul dintre cei care au ținut cursul pe care l-am menționat mai devreme. Acesta a fost Gottfried Feder.[67]

Pentru prima dată în viața mea, am auzit o discuție despre principiile capitalului bursier internațional și ale capitalului de împrumut.

După ce am ascultat prima prelegere a lui Feder, mi-a venit imediat în minte ideea că am găsit una dintre cele mai esențiale condiții pentru înființarea unui nou partid.

După părerea mea, meritul lui Feder a constat în modul nemilos de brutal în care a descris caracterul dublu al capitalului angajat în tranzacții bursiere și de împrumut, expunând faptul că acest capital este întotdeauna dependent de plata dobânzii. În ceea ce privește chestiunile fundamentale, afirmațiile sale erau atât de pline de bun simț, încât criticii săi nu le negau soliditatea teoretică, ci doar dacă ar fi

[67] Feder (1883- 1941) a fost economist prin educație și unul dintre fondatorii centrali ai Partidului Național-Socialist. Când Hitler a venit la putere în 1933, Feder s-a alăturat guvernului, ajungând rapid la nivelul de comisar al Reichului. Însă, în 1935, s-a retras din politică, preferând o catedră universitară la Berlin. A rămas acolo până la moartea sa în 1941, la vârsta de 58 de ani.

fost posibilă punerea în practică a acestor idei. Mie acest lucru mi s-a părut cel mai puternic punct al învățăturii lui Feder, deși alții îl considerau un punct slab.

8.3 TEORETICIAN ȘI POLITICIAN

Nu este sarcina teoreticianului să explice diferitele moduri în care ceva poate fi pus în practică. Sarcina sa este să abordeze problema ca atare; el trebuie să privească mai degrabă la scop decât la mijloace. Întrebarea importantă este dacă o idee este fundamental corectă, nu dacă poate fi pusă în practică. Atunci când un om a cărui sarcină este de a stabili principiile unui program sau ale unei politici începe să se ocupe de așa-numita "utilitate" sau "realitate" în loc de adevărul absolut, lucrarea sa va înceta să mai fie o stea călăuzitoare pentru cei care sunt în căutarea iluminării. Ea va deveni o simplă rețetă pentru viața de zi cu zi. Teoreticianul trebuie să aibă în vedere doar scopul; politicianul trebuie apoi să se străduiască pentru îndeplinirea lui. Gândirea primului va fi, prin urmare, determinată de adevăruri eterne, în timp ce activitatea celui de-al doilea trebuie să fie întotdeauna ghidată de realitatea practică a momentului.

Măreția unuia va depinde de adevărul absolut al ideii sale, în timp ce măreția celuilalt va depinde de judecarea corectă sau nu a realităților date și de aplicarea lor avantajoasă. În acest sens, obiectivul teoretic este steaua lui călăuzitoare. Testul măreției unui politician este succesul planurilor și întreprinderilor sale - cu alte cuvinte, capacitatea sa de a-și atinge scopul. În schimb, scopul final al teoreticianului nu poate fi atins niciodată; gândirea umană poate să cuprindă adevăruri și să întrevadă scopuri pe care le vede cu claritate cristalină, chiar dacă astfel de scopuri nu pot fi niciodată complet îndeplinite, deoarece natura umană este slabă și imperfectă. Cu cât o idee este mai corectă în abstract și, prin urmare, mai puternică, cu atât mai mică este șansa de a o pune în practică - cel puțin în măsura în care aceasta depinde de ființele umane. Importanța unui teoretician nu depinde de succesul practic al planurilor sale, ci mai degrabă de adevărul lor absolut și de influența pe care o exercită asupra progresului umanității.

Dacă ar fi fost altfel, fondatorii religiilor nu ar fi putut fi considerați cei mai mari oameni care au trăit vreodată, deoarece obiectivele lor morale nu ar fi fost niciodată realizate complet sau măcar parțial în

practică. Chiar și Religia Dragostei[68] nu este în realitate decât o slabă reflectare a voinței sublimului său fondator. Dar semnificația sa constă în orientarea pe care a încercat să o dea civilizației, eticii și moralității umane.

Această mare diferență între funcțiile unui teoretician și ale unui politician este motivul pentru care calificările necesare pentru ambele funcții sunt rareori întâlnite în aceeași persoană. Acest lucru este valabil mai ales pentru așa-numitul politician "de succes" de tip mai mic, a cărui activitate nu este, într-adevăr, cu greu mai mult decât practicarea "artei posibilului", așa cum a definit cu modestie Bismarck politica în general. Dacă un astfel de politician evită cu hotărâre ideile mărețe, succesul său va fi cu atât mai ușor de obținut; și va fi mai rapid și mai tangibil. Tocmai din această cauză, însă, un astfel de succes este sortit zădărniciei și, uneori, nu supraviețuiește nici măcar morții autorului său. În general, activitatea politicienilor este nesemnificativă pentru generația următoare, deoarece succesul lor temporar se bazează pe oportunitatea de a evita toate problemele și ideile cu adevărat mari și profunde - chiar lucrurile care ar fi fost valoroase pentru generațiile viitoare.

Urmărirea unor idealuri care vor mai avea valoare și semnificație în viitor nu este, în general, un demers foarte profitabil. Cel care urmează un astfel de curs nu este decât foarte rar înțeles de către mase, care consideră că berea și laptele sunt un indice mai convingător al valorilor politice decât planurile de viitor cu viziune - care sunt realizate abia mult mai târziu și ale căror beneficii sunt culese doar de posteritate.

Din cauza unei anumite vanități - care este întotdeauna o verișoară a prostiei - politicienii în general vor evita întotdeauna acele planuri de viitor care sunt foarte greu de pus în practică. Și vor practica această evitare pentru a nu pierde favorurile imediate ale mulțimii. Succesul și importanța unor astfel de politicieni aparțin exclusiv prezentului; ele nu vor avea nicio consecință pentru viitor. Dar acest lucru nu-i îngrijorează pe oamenii cu minte măruntă, care sunt destul de mulțumiți de rezultatele momentane.

Poziția teoreticianului este cu totul alta. Importanța operei sale trebuie să fie întotdeauna judecată din perspectiva viitorului. El este descris frecvent prin cuvântul *weltfremd*, sau nepământean. În timp ce

[68] Adică, creştinismul.

arta politicianului este arta posibilului, teoreticianul face parte dintre cei despre care se spune că sunt pe placul zeilor, doar pentru că cer imposibilul. Astfel de oameni vor trebui întotdeauna să renunțe la faima actuală; dar dacă ideile lor sunt nemuritoare, posteritatea le va acorda răsplata ei.

Pe parcursul unor perioade lungi de progres uman, se poate întâmpla ocazional ca politicianul și teoreticianul să fie una singură. Cu cât această uniune este mai intimă, cu atât mai mari sunt obstacolele pe care activitatea politicianului va trebui să le înfrunte. Un astfel de om nu muncește cu scopul de a satisface cerințe care sunt evidente pentru orice negustor, ci el tinde spre scopuri care nu pot fi înțelese decât de puțini. Viața lui este astfel destrămată de ură și de iubire. Protestul contemporanilor săi, care nu-l înțeleg, intră în conflict cu recunoașterea posterității, pentru care și el lucrează.

8.4 MARATONIȘTI DIN ISTORIE

Cu cât mai mare este munca pe care un om o face pentru viitor, cu atât mai puțin va fi apreciat de contemporanii săi. Lupta sa va fi cu atât mai grea, iar succesul său mai rar. Dacă, în decursul secolelor, apare un astfel de om care este binecuvântat cu succesul, atunci, spre sfârșitul zilelor sale, el poate avea o vagă viziune a faimei sale viitoare. Dar astfel de oameni mari sunt doar maratoniștii istoriei. Laurii faimei contemporane sunt doar pentru fruntea eroului muribund.

Marii războinici sunt cei care luptă pentru ideile și idealurile lor, în ciuda faptului că nu primesc nicio recunoaștere din partea contemporanilor lor. Aceștia sunt oamenii ale căror amintiri vor rămâne întipărite în inimile generațiilor viitoare. Aproape că se pare că fiecare se simte dator să ispășească nedreptățile comise împotriva unor astfel de mari oameni. Viața și opera lor sunt apoi studiate cu recunoștință și emoție admirativă. Mai ales în zilele întunecate de suferință, astfel de oameni au puterea de a vindeca inimile frânte și de a înălța sufletele disperate.

Din acest grup fac parte nu numai marii oameni de stat autentici, ci și toți marii reformatori. Alături de Frederic cel Mare, avem oameni precum Martin Luther și Richard Wagner.

8.5 LUPTA ÎMPOTRIVA CAPITALULUI FINANCIAR INTERNAȚIONAL

Când am ascultat prima prelegere a lui Gottfried Feder despre "ruperea sclaviei dobânzii", am înțeles imediat că era vorba de un adevăr de o importanță transcendentală pentru viitorul poporului German. Separarea absolută a capitalului bursier de economia națională ar permite să ne opunem internaționalizării economiei Germane fără a ataca în același timp capitalul în sine. Făcând acest lucru, am pune în pericol bazele independenței noastre naționale. Am văzut clar ce se dezvolta în Germania și am realizat atunci că cea mai grea bătălie pe care va trebui să o ducem nu va fi împotriva națiunilor inamice, ci împotriva capitalului internațional. În discursul lui Feder am găsit un strigăt de mobilizare eficient pentru lupta noastră înverșunată.

Lupta împotriva capitalului financiar internațional și a capitalului de împrumut a devenit unul dintre cele mai importante puncte din programul de luptă al națiunii Germane pentru independență și libertate economică.

În ceea ce privește obiecțiile ridicate de așa-numiții oameni practici, următorul răspuns trebuie să fie suficient: Toate temerile legate de consecințele economice teribile care ar urma abolirii sclaviei capitalului cu dobândă sunt de prisos. În primul rând, principiile economice urmate până acum s-au dovedit aproape fatale pentru interesele poporului German. Această situație amintește de sfaturi similare date cândva de experți în vremuri mai vechi - cum ar fi Colegiul medical Bavarez, în problema introducerii căilor ferate. Niciuna dintre temerile exprimate de acel august corp de experți nu s-a adeverit. Cei care au călătorit în vagoanele noului "cal cu aburi" nu au amețit. Cei care priveau nu s-au îmbolnăvit. Iar gardurile de scândură care au fost ridicate pentru a ascunde noua invenție au fost în cele din urmă date jos. Doar acele garduri de scândură care au întunecat vederea așa-numiților "experți" au fost păstrate pentru posteritate.

În al doilea rând, trebuie remarcat următorul aspect: Orice idee poate fi o sursă de pericol dacă este privită ca un scop în sine, când, de fapt, este doar un mijloc pentru atingerea unui scop. Pentru mine și pentru toți adevărații Național-Socialiști, există o singură doctrină: Poporul și Patria.

Trebuie să luptăm pentru a apăra existența și reproducerea rasei și poporului nostru, pentru a asigura traiul copiilor noștri, puritatea

sângelui nostru, precum și libertatea și independența Patriei. Numai atunci poporul nostru își va putea îndeplini misiunea încredințată de Creatorul Universului.

Toate ideile și idealurile, toate învățăturile și toate cunoștințele trebuie să servească acestor scopuri. Totul trebuie să fie examinat din acest punct de vedere și transformat în utilizări practice, altfel trebuie aruncat. Astfel, o teorie nu poate deveni niciodată o simplă doctrină moartă, deoarece totul trebuie să servească vieții.

Astfel, concluziile lui Gottfried Feder m-au determinat să studiez în profunzime o problemă cu care nu eram foarte familiarizat până atunci.

Am început să studiez din nou și astfel am ajuns să înțeleg cu adevărat substanța și scopul operei de viață a evreului Karl Marx. *Capitalul* său mi-a devenit inteligibil acum pentru prima dată.[69] Acum înțelegeam cu exactitate lupta social-democraților împotriva economiilor naționale - o luptă care urma să pregătească terenul pentru hegemonia unui adevărat capital internațional și bursier.

8.6 "OFIȚERUL EDUCAȚIONAL”

În altă ordine de idei, acest curs de prelegeri a avut consecințe importante pentru mine.

Într-o zi am cerut să iau cuvântul. Un alt participant s-a simțit obligat să rupă o lance pentru evrei și a intrat într-o lungă apărare a acestora. Acest lucru a stârnit opoziția mea. O majoritate covârșitoare a susținut punctul meu de vedere. Consecința a fost că, câteva zile mai târziu, am fost repartizat la un regiment staționat atunci la München și mi s-a dat o poziție acolo ca așa-numit "ofițer educațional".

La acea vreme, disciplina trupelor era destul de slabă. Aceasta suferea încă de pe urma efectelor perioadei în care consiliile soldaților dețineau controlul. Doar treptat și cu grijă a fost posibilă înlocuirea "supunerii voluntare" - un nume drăguț dat de regimul de porci al lui Kurt Eisner - cu un spirit de disciplină militară și de subordonare. Soldații trebuiau să fie învățați să gândească și să simtă într-un mod național și patriotic. În aceste două direcții se afla viitoarea mea linie de acțiune.

Mi-am început activitatea cu cel mai mare entuziasm și dragoste. Aici mi s-a oferit ocazia de a vorbi în fața unui public destul de numeros. Am

[69] Cartea lui Marx "*Das Kapital*" ("Capitalul") a fost publicată inițial în 1867.

putut acum să confirm ceea ce înainte doar simțisem: Puteam să "vorbesc". Vocea mea devenise atât de bună încât puteam fi înțeles clar în toate părțile sălii mici a escadrilei. Nicio sarcină nu ar fi putut fi mai plăcută pentru mine decât aceasta. Acum, înainte de a fi lăsat la vatră, mă aflam în situația de a aduce un serviciu util unei instituții care îmi era infinit de dragă la suflet: armata.

Acum pot spune că discuțiile mele au fost un succes. În timpul prelegerilor mele, am condus sute și chiar mii de concetățeni ai mei înapoi la poporul și la Patria lor. Am "naționalizat" aceste trupe și, astfel, am contribuit la restabilirea disciplinei generale. Aici am făcut din nou cunoștință cu mai mulți tovarăși cu idei asemănătoare, care mai târziu au ajuns să formeze nucleul noii mișcări.

CAPITOLUL 9
PARTIDUL MUNCITORILOR GERMANI

Într-o zi am primit ordin de la superiorii mei să investighez natura unei asociații aparent politice. Aceasta se autointitula "Partidul Muncitorilor Germani" și urma să organizeze în curând o întâlnire la care urma să ia cuvântul Gottfried Feder.[70] Mi s-a ordonat să particip la această întâlnire și să raportez situația.

Curiozitatea autorităților armatei față de partidele politice poate fi foarte bine înțeleasă. Revoluția le-a dat soldaților dreptul de a participa activ în politică, iar cei cu cea mai puțină experiență au fost cei care au profitat cel mai mult de acest drept. Dar când Centrul și partidele social-democrate au fost nevoite să recunoască faptul că simpatiile soldaților se îndepărtaseră de partidele revoluționare și se îndreptau spre mișcarea și redeșteptarea națională, s-au simțit obligate să retragă armatei dreptul de vot și să-i interzică orice activitate politică.

Faptul că Centrul și marxismul au adoptat această politică a fost instructiv, pentru că dacă nu ar fi redus astfel "drepturile civile" - așa cum numeau ei drepturile politice ale soldaților după revoluție - "Statul din Noiembrie" ar fi fost răsturnat în câțiva ani, iar astfel dezonoarea și rușinea națiunii nu s-ar fi prelungit. În acel moment, soldații erau pe punctul de a scăpa națiunea de sugătorii de sânge și de slugile care serveau cauza Antantei în interiorul țării noastre. Dar faptul că partidele așa-zis "naționale" au votat cu entuziasm pentru politica doctrinară a criminalilor din Noiembrie a contribuit și el la ineficiența armatei ca instrument de refacere națională; a arătat astfel încă o dată unde pot fi conduși oamenii de către pure doctrine acceptate de cei mai creduli oameni.

Clasele de mijloc burgheze au devenit atât de senile încât au crezut sincer că armata poate redeveni ceea ce fusese înainte, și anume un bastion al puterii Germane. Centrul și marxismul nu intenționau decât să extragă colțul otrăvitor al naționalismului, fără de care o armată trebuie să rămână întotdeauna doar o forță de poliție și nu poate fi niciodată o organizație militară capabilă să lupte împotriva inamicului.

[70] *Deutsche Arbeiterpartei*, sau DAP. Acesta ar fi fost precursorul Național-Socialistului DAP, sau NSDAP. Pentru detractorii săi, acesta era partidul "nazist".

Acest adevăr a fost dovedit pe deplin de evenimentele ulterioare.

Sau "politicienii noștri naționali" au crezut că dezvoltarea armatei noastre poate fi alta decât națională? Acest lucru ar fi fost posibil și ar putea fi explicat prin faptul că, în timpul războiului, ei nu erau soldați, ci vorbitori; cu alte cuvinte, parlamentari. Ca atare, nu aveau nici cea mai mică idee despre ce era în inimile acelor oameni care își aminteau măreția propriului lor trecut și că au fost cândva cei mai buni soldați din lume.

9.1 "PARTIDUL MUNCITORILOR GERMANI"

M-am hotărât să particip la adunarea acestui partid, care îmi fusese până atunci complet necunoscut.

Când am ajuns în acea seară în "camera de oaspeți" a fostei fabrici de bere Stemecker din München, am găsit aproximativ 20-25 de persoane, majoritatea aparținând claselor inferioare.

Tema prelegerii lui Feder îmi era deja cunoscută, așa că am putut să-mi concentrez atenția asupra organizației în sine.

Impresia nu a fost nici bună, nici rea - o organizație nouă, ca oricare alta. În acele vremuri, oricine se simțea chemat să formeze un nou partid ori de câte ori era nemulțumit de cursul evenimentelor și își pierdea încrederea în partidele existente. Așa se făcea că în jur apăreau noi asociații, pentru ca apoi să dispară la fel de repede. În general, fondatorii acestor asociații nu aveau nici cea mai mică idee despre ce înseamnă să aduni un număr de oameni pentru a forma un partid sau o mișcare. Prin urmare, aceste asociații au dispărut din cauza lipsei lor totale de înțelegere adecvată a necesităților situației.

Părerea mea despre "Partidul Muncitorilor Germani" nu era diferită. M-am bucurat când Feder a încheiat în cele din urmă. Observasem destul și eram pe punctul de a pleca, când a fost anunțată o perioadă de discuții deschise; am decis să rămân. La început, aceasta a fost doar o continuare a aceluiași lucru, când, deodată, un "profesor" a început să vorbească. A început prin a pune la îndoială acuratețea celor spuse de Feder, iar apoi - după răspunsul abil al lui Feder - profesorul a început brusc să argumenteze pe ceea ce el a numit "baza faptelor". El a recomandat tânărului partid să se ocupe de "secesiunea" de "Prusia". Într-un mod foarte sigur pe sine, acest om a continuat să insiste că Austria Germană ar trebui să se alăture Bavariei, și că pacea ar

funcționa atunci mult mai bine... și alte prostii. În acest moment, m-am simțit obligat să cer permisiunea de a vorbi și de a-i spune domnului învățat ce credeam. Drept urmare, și chiar înainte de a termina, a ieșit din sală ca un pudel ud. În timp ce eu vorbeam, publicul asculta cu o expresie de uimire pe față. Când eram pe punctul de a spune noapte bună adunării și de a pleca, un bărbat a venit repede după mine și s-a prezentat (nu i-am reținut bine numele). Mi-a pus în mână o cărticică, care era evident un pamflet politic, și m-a rugat foarte urgent să o citesc.

Am fost destul de mulțumit; în acest fel, am putut să aflu despre această asociație fără a fi nevoit să particip la ședințele sale obositoare. În plus, acest aparent muncitor mi-a făcut o impresie bună.[71] Am părăsit apoi sala.

La acea vreme, locuiam într-una dintre barăcile Regimentului 2 de Infanterie. Aveam o cămăruță care încă mai purta urmele inconfundabile ale revoluției. În timpul zilei eram mai mult afară, cu Regimentul 41 de Pușcași, sau altfel participam la ședințe sau conferințe ținute în altă parte. Petreceam doar noaptea în camera mea. Întrucât mă trezeam de obicei pe la ora 5:00 în fiecare dimineață, am căpătat obiceiul de a mă amuza urmărind șoriceii care se jucau în mica mea cameră. Puneam câteva bucăți de pâine tare sau de crustă pe podea și priveam micile creaturi amuzante cum se jucau și se bucurau de aceste delicatese. Suferisem atât de multă sărăcie în viața mea, încât știam bine ce este foamea și puteam astfel să-mi imaginez plăcerea acestor mici creaturi.

A doua zi dimineață, pe la ora 5:00, eram complet treaz în pat, urmărind șoarecii care se jucau și se întreceau între ei. Pentru că nu puteam să dorm, mi-am amintit brusc de broșura pe care mi-o dăduse lucrătorul. Am început să citesc. Era o mică broșură, al cărei autor era acest lucrător. El descria cum mintea lui se lepădase de cătușele frazeologiei marxiste și sindicale și cum se întorcea la idealurile naționaliste. Acesta a fost motivul pentru care și-a intitulat mica sa carte: *Trezirea mea politică*.[72] Pamfletul mi-a captat atenția din momentul în care am început să citesc și l-am citit cu interes până la sfârșit. Procesul descris era asemănător cu cel pe care îl trăisem în cazul

[71] Lucrătorul s-a dovedit a fi Anton Drexler, unul dintre fondatorii inițiali ai DAP.
[72] *Mein Politisches Erwachen,* de Anton Drexler (1920; E. Boepple, München

meu, cu 12 ani mai devreme. În mod inconștient, propria mea evoluție mi-a revenit în minte. Pe parcursul acelei zile, gândurile mele au revenit de mai multe ori la ceea ce citisem; dar, în cele din urmă, am uitat de aceasta. Cu toate acestea, aproximativ o săptămână mai târziu, am primit o carte poștală care mă informa, spre uimirea mea, că fusesem admis la DAP. Mi s-a cerut să răspund la această comunicare și să particip la o ședință a Comitetului de partid în miercurea următoare.

Această metodă de a "câștiga" membri m-a uimit și nu știam dacă să mă enervez sau să râd. Nu aveam nicio intenție de a mă alătura vreunui partid existent, ci doream să înființez unul al meu. Era prezumțios din partea lor să mă întrebe și, pentru mine, era complet exclus.

Eram pe punctul de a trimite un răspuns în scris, când curiozitatea a pus stăpânire pe mine și am decis să particip la adunarea de la data stabilită, pentru a le putea explica personal acestor domni principiile mele.

9.2 "ÎNTRUNIREA COMITETULUI”

A venit miercuri. Taverna în care urma să aibă loc întâlnirea era Alte Rosenbad din Herrnstrasse - un local dărăpănat, cu foarte puțini clienți. Acest lucru nu era foarte surprinzător în 1919, când meniurile chiar și ale restaurantelor mari erau foarte modeste și sărace. Dar nu mai auzisem până atunci de această afacere.

Am trecut prin camera de oaspeți prost luminată, unde nu se vedea niciun oaspete, și am deschis ușa către camera din spate; acolo am găsit "ședința". În lumina slabă a unei lămpi cu gaz murdare, am putut vedea patru tineri care stăteau în jurul unei mese, unul dintre ei fiind autorul pamfletului. Acesta m-a salutat cordial și mi-a urat bun venit ca nou membru al DAP.

Am fost oarecum luat prin surprindere. Am fost apoi informat că "președintele național" nu sosise încă; am decis să mă abțin deocamdată de la propriile idei. În cele din urmă, președintele a apărut. Era același președinte ca și la fabrica de bere Stemecker, când Feder a vorbit. Curiozitatea mea creștea și așteptam ceea ce avea să vină. Acum, cel puțin, am aflat numele domnilor. Președintele "organizației naționale" era un anume Herr Harrer[73], iar liderul districtului din

[73] Karl Harrer (1890-1926) a fost un jurnalist și unul dintre primii fondatori ai DAP. S-a despărţit

München era Anton Drexler.

A fost citit procesul verbal al ședinței precedente și a fost acordat un vot de încredere secretarului. Apoi a urmat raportul trezorierului. Asociația deținea un total de șapte mărci și 50 de pfennigs, după care trezorierul a fost asigurat că are încrederea membrilor. Acest lucru a fost introdus în procesul-verbal. Apoi au fost citite răspunsurile președintelui la o serie de scrisori: mai întâi la o scrisoare primită de la Kiel, apoi la una de la Düsseldorf și, în final, la una de la Berlin. Toată lumea și-a exprimat aprobarea. Apoi au fost citite scrisorile primite: una de la Berlin, una de la Düsseldorf și una de la Kiel - toate acestea au avut ca rezultat o mare satisfacție. Acesta a fost considerat cel mai bun și mai evident semn al importanței crescânde a DAP. Și apoi - a urmat o discuție lungă privind răspunsurile care trebuie date.

Teribil, teribil! Aceasta a fost birocrație plictisitoare de cea mai proastă speță. Și eu trebuia să mă alătur unui astfel de club?

Apoi a urmat chestiunea noilor membri – adică, chestiunea capturării mele.

Acum am început să pun întrebări. Dar am constatat că, în afară de câteva principii generale, nu exista nimic: nici un program, nici un pamflet, nimic scris, nici o legitimație de membru, nici măcar o ștampilă de partid; doar bună credință și bune intenții.

Nu-mi mai venea să râd - pentru că ce altceva ar fi fost toate acestea decât un semn tipic al celei mai complete neputințe și al disperării totale a tuturor partidelor politice, a programelor și activităților lor?

Sentimentul care i-a determinat pe acei câțiva tineri să se alăture unei întreprinderi ce părea atât de ridicolă nu era altceva decât chemarea unei voci interioare. Aceasta le spunea, mai mult intuitiv decât conștient, că întregul sistem de partid, așa cum exista, era incapabil să ridice națiunea Germană sau să repare rănile interioare. Am citit rapid lista de principii care formau platforma partidului. Acestea erau enunțate pe foi dactilografiate. Și aici am găsit din nou dovezi ale unui spirit de dorință și de căutare, dar nici un semn de cunoaștere a conflictului care trebuia să fie purtat.

Eu însumi am trăit sentimentele care i-au inspirat pe acei oameni: era dorința de a avea o mișcare care să fie mai mult decât un partid, în

de Hitler la scurt timp după prima lor întâlnire și a murit la scurt timp după aceea, la vârsta de 36 de ani.

sensul obișnuit al cuvântului.

Când m-am întors la cazarmă în acea seară, mi-am format o opinie clară despre această asociație.

Mă confruntam cu cea mai grea întrebare din viața mea: Să mă alătur acestui partid sau să refuz?

9.3 O DECIZIE FINALĂ

Din punct de vedere rațional, orice considerație mă îndemna să refuz, dar sentimentele mele mă tulburau. Cu cât încercam mai mult să-mi demonstrez cât de lipsit de sens era acest club, în ansamblu, cu atât mai mult sentimentele mele mă înclinau să îl favorizez.

În zilele care au urmat, am fost neliniștit.

Am început să analizez toate argumentele pro și contra. De mult timp mă hotărâsem să particip activ în politică. Era clar că nu puteam face acest lucru decât prin intermediul unei noi mișcări; dar până atunci îmi lipsea impulsul de a acționa concret. Nu sunt unul dintre acei oameni care să înceapă ceva într-o zi și să renunțe în ziua următoare, doar de dragul a ceva nou. Acesta a fost principalul motiv pentru care mi-a fost atât de greu să mă decid să mă alătur unei astfel de organizații. Aceasta avea să fie împlinirea obiectivelor mele, altfel nu aș face-o deloc. Stiam că o astfel de decizie mă va lega pentru totdeauna și că nu va mai fi cale de întoarcere. Acesta nu era un joc inutil, ci mai degrabă o cauză serioasă și arzătoare. Încă de pe atunci aveam o repulsie instinctivă față de oamenii care se apucau de orice, dar nu duceau nimic până la capăt. Îi detestam pe acești meseriași și consideram că activitățile unor astfel de oameni erau mai rele decât să nu faci nimic.

Soarta însăși părea acum să arate calea. Nu m-aș fi înscris niciodată într-unul dintre marile partide existente; îmi voi explica motivele pentru acest lucru mai târziu. Acest mic grup absurd, cu o mână de membri, părea să aibă avantajul unic de a nu fi încă încremenit într-o "organizație". Încă oferea o șansă pentru o activitate personală reală din partea individului. Aici ar putea fi încă posibil să se facă o muncă eficientă; și, cum mișcarea era încă mică, se putea cu atât mai ușor să-i dai forma potrivită. Aici era încă posibil să se determine caracterul mișcării, obiectivele care trebuie atinse și drumul care trebuie urmat; toate acestea ar fi fost imposibile în partidele mari.

Cu cât reflectam mai mult la această situație, cu atât mai mult mi se

contura părerea că o mișcare atât de mică ar putea servi cel mai bine pentru a pregăti calea unei renașteri naționale. Acest lucru nu ar putea fi făcut niciodată de partidele politice parlamentare, care erau prea atașate de idei învechite sau care aveau interesul de a sprijini noul regim. Ceea ce trebuia proclamat aici era o nouă viziune asupra lumii, și nu un nou slogan electoral.

Cu toate acestea, a fost infinit mai dificil să transformăm această intenție în realitate.

Ce calificări am adus pentru această sarcină?

Faptul că eram sărac și fără resurse ar putea fi, în opinia mea, cel mai ușor de suportat. Dar faptul că eram complet necunoscut ridica o problemă mai dificilă. Eram doar unul dintre milioanele de oameni pe care Șansa i-a lăsat să existe, pe care nici măcar vecinii săi de alături nu vor consimți să îl cunoască. Și o altă dificultate apărea din cauza lipsei mele de școlarizare.

Așa-numiții "intelectuali" încă privesc cu un dispreț fără limite pe oricine care nu a trecut prin școlile prescrise și nu a primit cunoștințele necesare. Întrebarea nu a fost niciodată: "Ce poate face un om?", ci mai degrabă: "Ce a învățat?". Oamenii "educați" privesc orice idiot care este tencuit de diplome ca fiind superior celui mai abil tânăr lipsit de aceste documente prețioase. Prin urmare, îmi puteam imagina cu ușurință cum mă va primi această lume "educată" și m-am înșelat doar în măsura în care am crezut atunci că oamenii sunt mai buni decât s-au dovedit a fi, în lumina crudă a realității. Pentru că sunt așa, puținele excepții ies cu atât mai mult în evidență. Am învățat din ce în ce mai mult să fac distincția între eternii studenți și cei care sunt adevărații oameni capabili.

După două zile de meditație și reflecție atentă, m-am convins că trebuie să fac acest pas.

A fost cea mai fatală decizie din viața mea. Nu mai era și nu mai putea fi nicio cale de întoarcere.

Astfel, m-am înscris ca membru al Partidului Muncitoresc German și am primit un carnet de membru provizoriu, cu numărul șapte.

CAPITOLUL 10
CAUZELE COLAPSULUI

Adâncimea unei căderi se măsoară întotdeauna prin diferența dintre nivelul poziției inițiale a unui corp și cel în care se află acum. Același lucru este valabil și pentru națiuni și state. Chestiunea de cea mai mare importanță în acest caz este înălțimea nivelului inițial sau, mai degrabă, cea mai mare înălțime care a fost atinsă înainte de începerea căderii. Numai ceea ce este capabil de înălțimi extraordinare poate cunoaște un declin sau o prăbușire profundă. Prăbușirea Reichului[74] a fost atât de dificilă și teribilă pentru că acesta a căzut de la o înălțime care cu greu poate fi imaginată în aceste zile de mizerie și umilință.

Reichul a fost fondat în circumstanțe de o splendoare atât de orbitoare încât întreaga națiune a fost fermecată. În urma unei serii de victorii de neegalat, s-a născut un imperiu pentru copiii și nepoții eroilor. Nu contează dacă erau sau nu conștienți de asta. Ceea ce contează este că Germanii au simțit cu toții că acest imperiu nu fusese adus la existență printr-o serie de manevre parlamentare, ci datorită celor mai nobile circumstanțe. Bazele sale au fost puse nu în mijlocul dezbaterilor parlamentare, ci cu tunetul și bubuitul războiului de-a lungul frontului care înconjura Parisul. Astfel a fost realizat un act de statalitate prin care prinții și poporul German au înființat viitorul Reich și au restaurat simbolul coroanei imperiale. Statul lui Bismarck nu a fost fondat pe trădarea și asasinarea de către dezertori și leneși, ci de către regimentele care au luptat pe front.

Această naștere unică și acest botez al focului au înconjurat Reichul cu o aureolă de splendoare istorică așa cum numai cele mai vechi state - rareori - au putut face.

Și ce ascensiune a început acum!

Autonomia a garantat pâinea cea de toate zilele. Națiunea a devenit bogată în oameni și în bunuri materiale. Onoarea statului - și, prin urmare, a întregului popor - a fost asigurată și protejată de o armată

[74] În *Mein Kampf*, Hitler folosește cuvântul "Reich" pentru a se referi la ceea ce va numi mai târziu "Al Doilea Reich", sau la domnia Hohenzollern (1871-1918), inițiată de Otto von Bismarck. Primul Reich a fost Sfântul Imperiu Roman, care a durat din 962 până în 1806. Expresia "Al Treilea Reich" a fost inventată în 1923 și abia mai târziu, după 1933, a fost însușită de Național-Socialiști.

care a fost cel mai izbitor martor al diferenței dintre acest nou Reich și vechea Confederație Germană.

10.1 SEMNUL COLAPSULUI

Prăbușirea Reichului și a poporului German a fost atât de profundă, încât toți par să fi rămas muți de uimire și incapabili de a-i simți semnificația. Oamenii abia își mai amintesc de înălțimile de odinioară, a căror măreție și maiestate contrastează cu mizeria noastră actuală.

Prin urmare, este de înțeles că oamenii sunt atât de amețiți de sublim încât uită să caute semnele marii prăbușiri, care trebuie să fi fost cu siguranță prezente într-o formă sau alta.

Bineînțeles, acest lucru este valabil doar pentru cei pentru care Germania a fost mai mult decât o simplă sursă de venit. Aceștia sunt singurii capabili să resimtă condițiile actuale ca fiind cu adevărat catastrofale, în timp ce ceilalți au considerat aceste condiții ca fiind împlinirea a ceva ce căutau și își doreau de mult timp.

Semnele viitoarei prăbușiri erau cu siguranță prezente în acele zile de început, deși foarte puțini au încercat să tragă o lecție practică din ele.

Dar astăzi acest lucru este mai necesar ca niciodată.

La fel cum bolile corporale pot fi vindecate doar atunci când originea lor a fost diagnosticată, la fel se întâmplă și cu bolile politice. Este evident că simptomele externe ale oricărei boli pot fi mai ușor de detectat decât cauzele sale interne; acestea se lovesc mai ușor la ochi. Acesta este și motivul pentru care atât de mulți oameni recunosc doar efectele externe și le confundă cu cauzele. Într-adevăr, ei vor încerca uneori să nege existența unor astfel de cauze. Și de aceea, majoritatea oamenilor dintre noi recunosc prăbușirea Germană doar din punct de vedere al dificultăților economice predominante și al consecințelor acestora. Aproape toată lumea trebuie să poarte partea sa de povară și, de aceea, fiecare privește catastrofa economică drept cauza actualei stări deplorabile a lucrurilor. Masele largi de oameni văd prea puțin fundalul cultural, politic și moral al acestui colaps. Mulți dintre ei sunt complet lipsiți atât de sentimentul, cât și de intelectul necesar pentru a o înțelege.

Faptul că masele au un astfel de punct de vedere este destul de ușor de înțeles. Dar faptul că intelectualitatea consideră că prăbușirea

Germaniei este în primul rând o "catastrofă economică" și, în consecință, că un remediu necesită o soluție economică, mi se pare că acesta este motivul pentru care orice redresare a fost până acum imposibilă. Nu se poate aduce nicio îmbunătățire până când nu se va înțelege că economia joacă doar un rol de rangul doi sau trei, în timp ce factorii primari sunt politica, moralitatea și sângele. Numai atunci când se va înțelege acest lucru va fi posibil să se înțeleagă cauzele răului actual și, astfel, să se găsească căile și mijloacele de a-l vindeca.

Prin urmare, întrebarea de ce Germania s-a prăbușit cu adevărat este una de o importanță decisivă, în special pentru o mișcare politică care își propune să depășească această înfrângere.

În examinarea trecutului, trebuie să fim atenți să nu ne lăsăm impresionați de rezultatele externe care se văd cu ochiul liber, ignorând cauzele mai puțin vizibile ale acestor rezultate.

10.2 CAUZELE COLAPSULUI

Cea mai simplă și, prin urmare, cea mai larg acceptată modalitate de a explica nenorocirea actuală este de a spune că aceasta este rezultatul unui război pierdut și că, prin urmare, războiul mondial a fost cauza reală. Probabil că sunt mulți cei care cred sincer această prostie, dar sunt mult mai mulți cei în gura cărora aceasta este o minciună și un fals conștient. Acest lucru este valabil pentru toți cei care se hrănesc acum la troaca guvernului. Căci nu au declarat oare profeții revoluției în repetate rânduri poporului că rezultatul războiului va fi irelevant pentru marile mase? Dimpotrivă, nu au asigurat ei în mod solemn publicul că "marele capital" era cel interesat în principal de un rezultat victorios al acestui război gigantic - dar niciodată poporul German sau muncitorii Germani? Într-adevăr, acești apostoli ai concilierii mondiale nu au afirmat de obicei că, departe de o cădere a Germaniei, trebuia să se întâmple contrariul: și anume, că națiunea Germană va renaște, odată ce "militarismul" va fi distrus? Nu cumva aceste cercuri cântau laudele Antantei și nu cumva, de asemenea, aruncau întreaga vină pentru lupta sângeroasă asupra Germaniei? Fără această explicație, ar fi putut ei să avanseze teoria conform căreia o înfrângere militară nu ar fi avut consecințe politice pentru poporul German? Nu a fost cumva întreaga revoluție îmbrăcată în culori de gală drept prevenind o victorie

a drapelului German și, prin urmare, că poporul German ar fi avut asigurată libertatea, atât în țară, cât și în străinătate?

Nu-i așa, ticăloșilor mizerabili și mincinoși?

Este nevoie de o obrăznicie tipic evreiască pentru a proclama că înfrângerea armatei este cauza prăbușirii. Într-adevăr, Berlin *Vorwärts*, organul și portavocea seducției, a scris că națiunii Germane nu ar trebui să i se permită să-și aducă acasă steagul triumfător!

Și totuși, ei atribuie prăbușirea noastră acestui fapt?

Bineînțeles că nu are rost să ne certăm cu acești mincinoși neștiutori. Nu aș mai irosi niciun cuvânt cu ei, dacă nu ar fi faptul că există mulți oameni nechibzuiți care repetă aceste prostii fără a fi neapărat inspirați de vreun motiv rău. Dar această discuție se adresează și adepților noștri luptători, având în vedere că, în zilele noastre, cuvintele rostite de cineva sunt adesea răstălmăcite în sensul lor.

Afirmația conform căreia pierderea războiului a fost cauza prăbușirii Germaniei poate fi cel mai bine rezolvată în felul următor:

Este adevărat că pierderea războiului a fost de o importanță tragică pentru viitorul Patriei noastre. Dar această pierdere nu a fost în sine o cauză. A fost mai degrabă consecința altor cauze. Era clar pentru orice gânditor corect că un final dezastruos al acestui conflict pe viață și pe moarte ar fi implicat consecințe catastrofale. Dar, din nefericire, au existat și oameni al căror raționament părea să le lipsească în acel moment critic. Și au existat și alții care mai întâi au pus la îndoială acest adevăr și apoi l-au negat cu totul. Și au existat oameni care, după ce dorința lor secretă a fost îndeplinită, s-au confruntat brusc cu catastrofa pe care ei înșiși au contribuit la producerea ei. Ei sunt vinovați de prăbușire - și nu de războiul pierdut, deși acum vor să atribuie totul acestui fapt.

De fapt, pierderea războiului a fost rezultatul activităților lor și nu al unei conduceri "proaste", așa cum ar vrea să susțină acum. Dușmanii noștri nu au fost lași. Ei știau și cum să moară. Încă din prima zi a războiului, au depășit numeric armata Germană, iar arsenalele și fabricile de armament din întreaga lume erau la dispoziția lor pentru refacerea echipamentului militar. Într-adevăr, este unanim recunoscut faptul că victoriile Germane, care au fost obținute în mod constant pe parcursul a patru ani de război împotriva întregii lumi, s-au datorat unei conduceri superioare, în afară, desigur, de eroismul trupelor. Acest lucru nu poate fi negat. Organizarea și conducerea armatei Germane au

fost cele mai puternice lucruri pe care le-a văzut vreodată lumea. Orice neajunsuri evidente au fost inevitabile din punct de vedere uman.

Prăbușirea acestei armate nu a fost cauza suferinței noastre actuale. Ea însăși a fost consecința altor crime. Dar această consecință a dus, la rândul ei, la o altă prăbușire, care a fost mai vizibilă.

Faptul că acest lucru era adevărat poate fi demonstrat după cum urmează:

Trebuie ca o înfrângere militară să ducă neapărat la o asemenea răsturnare completă a statului și a națiunii? De când a fost acesta rezultatul unui război nefericit? De fapt, sunt națiunile ruinate vreodată de un război pierdut și numai de acesta?

Răspunsul la această întrebare poate fi formulat pe scurt: înfrângerile militare sunt rezultatul degradării interne, al lașității, al lipsei de caracter și, pe scurt, al nevredniciei. Dacă acestea nu ar fi cauzele, atunci o înfrângere militară ar duce la o renaștere națională și ar aduce națiunea la un nivel mai înalt de efort. O înfrângere militară nu este piatra de mormânt a vieții naționale.

Istoria oferă multe exemple care confirmă adevărul acestei afirmații.

Din nefericire, înfrângerea militară a Germaniei nu a fost o catastrofă nemeritată, ci o pedeapsă binemeritată, de natura unei răsplătiri veșnice. Am meritat mai mult decât această înfrângere. Aceasta reprezenta cel mai mare semn extern de decădere dintr-o serie de simptome interne, care, deși erau vizibile, nu erau recunoscute de majoritatea oamenilor, care sunt ca struții și văd doar ceea ce vor să vadă.

10.3 UNUL DIN TREI GERMANI ESTE UN TRĂDĂTOR

Să examinăm simptomele care erau evidente în momentul în care poporul German a acceptat această înfrângere. Nu este adevărat că, în mai multe cercuri, nenorocirile Patriei au fost chiar salutate cu o bucurie nerușinată? Cine ar putea acționa în acest fel fără să câștige astfel dreptul de a fi pedepsit? Nu au existat oameni care au mers chiar mai departe și s-au lăudat că au făcut ca frontul să se clatine? Și aceste lucruri nu au fost făcute de inamic - nu, nu - ci mai degrabă de proprii noștri compatrioți!

Au suferit nenorociri pe nedrept? A existat vreodată în istorie un caz în care un popor să se declare vinovat de un război? Și asta, chiar și

împotriva unei judecăți și a unei cunoașteri mai bune!

Nu, și din nou nu. Din modul în care națiunea Germană a reacționat la înfrângerea sa, putem vedea că adevărata cauză a prăbușirii noastre trebuie căutată în altă parte, și nu în pierderea pur militară a câtorva poziții sau în eșecul unei ofensive. Pentru că dacă frontul ar fi cedat și ar fi provocat astfel un dezastru național, atunci națiunea Germană ar fi acceptat înfrângerea într-un cu totul alt spirit. Ar fi suportat nenorocirea ulterioară cu dinții strânși, sau ar fi fost copleșită de durere. Regretul și furia le-ar fi umplut inimile împotriva unui inamic căruia i-a fost oferită victoria printr-un eveniment întâmplător sau prin voința destinului. Și în acest caz, națiunea, urmând exemplul Senatului Roman, ar fi salutat diviziile învinse la întoarcere și le-ar fi mulțumit pentru sacrificiile făcute și le-ar fi cerut să nu-și piardă încrederea în Reich.[75] Chiar și capitularea ar fi fost semnată sub influența calmă a rațiunii, în timp ce inima ar fi bătut în speranța unei învieri viitoare.

Aceasta este primirea care ar fi fost făcută unei înfrângeri militare datorate doar decretului potrivnic al sorții. Nu s-ar fi râs și nici nu s-ar fi dansat. Nu s-ar fi lăudat cu lașitatea și nici nu s-ar fi onorat înfrângerea. Trupele care se întorceau nu ar fi fost batjocorite, iar steagul nu ar fi fost târât în noroi. Dar, mai presus de toate, nu am fi avut niciodată acea stare de lucruri rușinoasă în care un ofițer Britanic, colonelul Repington, a declarat cu dispreț: "Fiecare al treilea German este un trădător!" Nu, această molimă nu ar fi devenit niciodată un adevărat potop care, în ultimii cinci ani, a înecat orice urmă de respect pentru națiunea Germană din lume.

Acest lucru arată prea clar ce minciună este să spui că pierderea războiului a fost cauza prăbușirii Germaniei. Nu - înfrângerea militară nu a fost în sine decât consecința unei întregi serii de simptome morbide și a cauzelor acestora care erau prezente în națiunea Germană înainte de izbucnirea războiului. Războiul a fost consecința catastrofală, vizibilă pentru toți, a unei otrăviri etice și morale și a unei degenerări a instinctului de conservare. Acestea au fost cauzele preliminare care, timp de mulți ani, au subminat bazele națiunii și ale Reichului.

[75] Hitler pare să confunde două evenimente distincte din istoria Romană. În 390 î.e.n., în fața Galilor invadatori, senatorii s-au plasat pe drumul principal de intrare în oraș, în speranța de a se sacrifica și de a liniști astfel inamicul. Mai târziu, după înfrângerea Romană în fața lui Hannibal la Cannae în 216 î.e.n cetățenii Romani au ieșit să îl salute și să îi mulțumească comandantului Varro pentru că a luptat cu noblețe pentru Republică.

10.4 DEZARMAREA MORALĂ A UNUI ACUZATOR PERICULOS

Era nevoie de întreaga minciună fără fond a evreilor și a tovarășilor lor de luptă, marxiștii, pentru a arunca vina pentru prăbușire tocmai asupra omului care singur a dat dovadă de o voință și o energie supraomenească în efortul său de a preveni catastrofa pe care o prevăzuse și de a salva națiunea din acel moment de umilință și rușine. Punând vina exclusivă pentru pierderea Războiului Mondial pe Ludendorff, ei i-au luat arma dreptului moral singurului adversar suficient de periculos pentru a avea șanse de reușită împotriva trădătorilor Patriei.

Toate acestea au fost inspirate de principiul incontestabil de adevărat că în Marea Minciună există întotdeauna un anumit grad de credibilitate, pentru că masele largi ale unei națiuni sunt întotdeauna mai ușor de corupt în adâncul inimii lor decât în mod conștient sau voluntar. Și, în simplitatea primitivă a minții lor, ele cad mai ușor victime minciunii mari decât minciunii mici, deoarece ele însele spun adesea minciuni mici în chestiuni mărunte, dar le-ar fi rușine să recurgă la minciuni la scară mare. Nu le-ar trece niciodată prin cap să fabrice neadevăruri colosale și nu ar crede că alții ar putea avea obrăznicia de a denatura adevărul într-un mod atât de infamant.

Chiar dacă faptele care dovedesc acest lucru sunt clare, ei vor continua să se îndoiască și să ezite și vor continua să creadă că trebuie să existe o altă explicație. Minciuna grosolan de obraznică lasă întotdeauna urme în urma ei, chiar și după ce s-a lipit - un fapt cunoscut de toți mincinoșii iscusiți din această lume și de toți cei care conspiră împreună în arta minciunii. Aceşti oameni ştiu prea bine cum să folosească minciuna în cele mai josnice scopuri.

Totuși, din timpuri imemoriale, evreii au știut mai bine decât oricine altcineva cum să exploateze minciuna și calomnia. Însăși existența lor se bazează pe o mare minciună, și anume, că sunt o comunitate religioasă și nu o rasă. Și ce rasă. Unul dintre cei mai mari gânditori ai omenirii i-a marcat pentru totdeauna cu o afirmație care este profund și precis adevărată: el i-a numit "Marele maestru al minciunii."[76] Cei care

[76] Hitler îl citează pe filosoful Arthur Schopenhauer. În cartea sa *Parerga și Paralipomena* (1851), Schopenhauer remarcă părerea scăzută din punct de vedere istoric despre evrei: "Vedem, de asemenea, de la cei doi autori romani [Tacitus și Iustin] cât de mult au fost evreii, în toate timpurile şi de către toate naţiunile, urâţi şi dispreţuiţi. Acest lucru se poate datora în parte

nu realizează adevărul acestei afirmații sau nu doresc să o creadă nu vor putea niciodată să dea o mână de ajutor în această lume pentru a ajuta adevărul să prevaleze.

A fost un mare noroc pentru națiunea Germană faptul că perioada de boală prelungită a fost curmată atât de brusc de o catastrofă teribilă. Dacă lucrurile ar fi continuat așa cum erau, națiunea ar fi ajuns încet, dar sigur, la ruină. Boala ar fi devenit cronică; în timp ce, în forma acută, ea s-a manifestat cel puțin în mod clar pentru un număr considerabil de observatori. Nu a fost un accident că omul a învins mai ușor ciuma neagră decât tuberculoza. Prima a apărut în valuri terifiante de moarte care au zguduit întreaga omenire; cealaltă avansează insidios. Prima induce teroare; cealaltă, indiferență treptată. Rezultatul este, totuși, că oamenii s-au opus primei cu toată energia lor, în timp ce încearcă să controleze tuberculoza prin mijloace slabe. Astfel, omul a stăpânit ciuma, în timp ce tuberculoza îl stăpânește pe el.

Același lucru este valabil și pentru bolile din organismele naționale. Atâta timp cât aceste boli nu sunt de natură catastrofală, oamenii se vor obișnui încet-încet cu ele și, în cele din urmă, vor ceda. Este atunci o lovitură de noroc - deși una amară - atunci când Soarta decide să intervină în acest proces lent de descompunere și aduce brusc victima față în față cu stadiul final al bolii. De cele mai multe ori, rezultatul unei catastrofe este acela că se întreprinde imediat un tratament, care este dus la bun sfârșit cu o hotărâre fermă.

Dar chiar și într-un astfel de caz, condiția prealabilă este întotdeauna recunoașterea cauzelor interne care au creat boala în cauză.

10.5 TOXINE ȘI SIMPTOME

Chestiunea importantă în acest caz este diferențierea cauzelor fundamentale de circumstanțele care decurg din acestea. Acest lucru devine cu atât mai dificil cu cât toxinele rămân mai mult timp în corpul național și cu cât li se permite să devină parte integrantă a acestui corp. Se poate întâmpla cu ușurință ca, pe măsură ce trece timpul, otrăvuri indiscutabil dăunătoare să fie acceptate ca aparținând ființei naționale

faptului că ei erau singurii oameni de pe pământ care nu dădeau credit omului cu vreo existență dincolo de această viață și, prin urmare, erau considerați ca vite, ca scursura umanității, dar și ca maeștrii din trecut în a spune minciuni" (1851/2010, vol. 2, p. 357). Pentru o discuție suplimentară, a se vedea Dalton (2011b).

sau să fie tolerate ca un rău necesar. În acest caz, nici măcar nu va fi considerată necesară localizarea virusului străin.

În timpul perioadei lungi de pace de dinaintea ultimului război, anumite rele erau evidente ici și colo - deși, cu una sau două excepții, s-au făcut foarte puține eforturi pentru a combate virusul. Și în acest caz, aceste excepții au fost în primul rând acele fenomene economice ale națiunii care erau mai evidente pentru conștiința individuală decât condițiile nocive existente în multe alte sfere.

Existau multe semne de degradare la care ar fi trebuit să ne gândim serios.

În ceea ce privește economia, se pot spune următoarele: Creșterea uimitoare a populației Germane înainte de război a adus problema asigurării pâinii zilnice pe o poziție mai proeminentă în toate sferele gândirii și acțiunii politice și economice. Din nefericire, cei responsabili nu s-au putut decide să ajungă la singura soluție corectă, ci au preferat să își atingă scopul prin metode mai ieftine. Renunțarea la ideea de a dobândi noi teritorii și înlocuirea ei cu o dorință nebună de cucerire economică globală nu putea decât să ducă, în cele din urmă, la o industrializare dăunătoare nelimitată.

Prima și cea mai fatală consecință a fost o slăbire a clasei agricole, al cărei declin a fost proporțional cu creșterea proletariatului din zonele urbane. În cele din urmă, echilibrul a fost complet rupt.

Marea barieră care despărțea bogații de săraci devenea acum evidentă. Luxul și sărăcia trăiau atât de aproape unul de celălalt, încât consecințele nu puteau fi decât deplorabile. Sărăcia și șomajul frecvent au început să facă ravagii în rândul oamenilor, lăsând în urma lor nemulțumire și amărăciune. Rezultatul a fost împărțirea populației în clase politice. Nemulțumirea a crescut în ciuda prosperității comerciale. Lucrurile au ajuns în cele din urmă în punctul în care toată lumea a simțit că "lucrurile nu mai pot continua așa cum sunt", deși nimeni nu părea capabil să vizualizeze ce se va întâmpla cu adevărat.

Acestea erau semne tipice ale adâncimii la care ajunsese nemulțumirea dominantă.

10.6 CONDUCEREA BANILOR

Mult mai grave decât acestea, însă, au fost alte consecințe care au

devenit evidente ca urmare a economisirii națiunii.

În măsura în care comerțul a preluat controlul definitiv al statului, banii au devenit mai mult un zeu, pe care toți trebuiau să-l slujească și să i se închine. Zeii cerești au devenit din ce în ce mai demodați și au fost puși la colț pentru a face loc închinării lui Mammon. Și astfel a început o perioadă de degenerare totală. Acest lucru a fost deosebit de pernicios, deoarece a venit într-un moment în care națiunea se afla într-un moment critic și avea nevoie mai mult ca oricând de un ideal exaltat. Germania ar fi trebuit să fie pregătită să protejeze cu sabia eforturile sale de a-și câștiga pâinea zilnică prin "muncă economică pașnică".

Din nefericire, dominația banilor a fost aprobată chiar în acel cartier care ar fi trebuit să i se opună. Majestatea Sa Kaiserul a făcut o greșeală atunci când a ridicat reprezentanții noului capital financiar la rangul de nobili. Desigur, poate fi o scuză faptul că nici măcar Bismarck nu și-a dat seama de pericolul iminent în această privință. În practică, însă, toate virtuțile ideale au devenit considerații secundare față de cele ale banilor; era clar că, odată ce a luat-o pe acest drum, nobilimea de sabie va trece în curând pe locul doi după nobilimea financiară.

Operațiunile financiare reușesc mai ușor decât cele militare. Prin urmare, nu mai era o invitație pentru un adevărat erou sau chiar pentru un om de stat să fie pus în contact cu cel mai apropiat bancher evreu. Oamenii cu adevărat merituoși nu erau interesați de decorații ieftine și le refuzau cu mulțumiri. Dar, din punctul de vedere al purității sângelui, o astfel de evoluție era profund regretabilă. Nobilimea a început să piardă din ce în ce mai mult din calitățile rasiale care erau o condiție a existenței sale. În multe cazuri, termenul de "ignobilitate" ar fi fost mai potrivit.

10.7 INTERNAȚIONALIZARE PRIN FINANȚE

A apărut o stare gravă de decădere economică prin eliminarea lentă a dreptului de proprietate privată și prin transferul treptat al întregii structuri economice în mâinile corporațiilor pe acțiuni.

Munca a devenit, pentru prima dată, un obiect de speculă în mâinile unor exploatatori fără scrupule. Înstrăinarea proprietății a crescut pe scară largă. Bursa de valori a început să triumfe, făcând progrese lente, dar sigure, în preluarea controlului asupra întregii vieți naționale.

Înainte de război, internaționalizarea economiei Germane începuse

deja, prin intermediul emisiunilor de acțiuni. Este adevărat că o parte a industriașilor Germani a făcut un efort hotărât pentru a evita pericolul. Dar, în cele din urmă, au cedat în fața atacurilor unite ale lacomului capital-financiar, care a fost ajutat în această luptă de fidelii săi securiști din mișcarea marxistă.

Războiul persistent împotriva "industriei grele" Germane a fost începutul vizibil al internaționalizării vieții economice Germane, așa cum o vedeau marxiștii. Aceasta, însă, nu a putut fi dusă la bun sfârșit până la victoria marxismului în revoluție. În momentul în care scriu aceste cuvinte, a reușit atacul general asupra căilor ferate Germane de stat, care sunt acum predate capitalului financiar internațional.[77] Astfel, social-democrația "internațională" și-a atins încă o dată unul dintre obiectivele sale principale.

Cea mai bună dovadă a cât de departe a putut merge această "economisire" a națiunii Germane poate fi văzută în mod clar în faptul că, la sfârșitul războiului, unul dintre căpitanii de frunte ai industriei și comerțului German a declarat că comerțul ca atare este singura forță care ar putea pune din nou Germania pe picioare.[78] Acest gen de prostie a fost rostit chiar în momentul în care Franța restabilea învățământul public pe baze umanitare, eliminând astfel ideea că viața națională depinde mai degrabă de comerț decât de valori ideale. Declarația difuzată de Stinnes în lume în acel moment a provocat o confuzie incredibilă. Ea a fost imediat adoptată ca slogan principal de către toți șarlatanii și gurile mari - "oamenii de stat" pe care destinul i-a dezlănțuit în Germania după revoluție.

10.8 GROPARII MONARHIEI

Unul dintre cele mai grave simptome ale decadenței în Germania

[77] Hitler se referă la Planul Dawes, numit astfel după Charles Dawes, vicepreședinte al lui Calvin Coolidge. Aprobat la începutul anului 1924, planul a fost în esență un grafic de rambursare pentru datoria de 33 de miliarde de dolari care a fost impusă Germaniei după Primul Război Mondial. Guvernul German de la Weimar a acceptat planul în Aprilie, care prevedea plăți anuale inițiale de 1 miliard de mărci, care urmau să ajungă la 2,5 miliarde de mărci în cinci ani. Sistemului feroviar German i s-a alocat o treime din datoria totală, pe care nu a putut să o plătească, astfel că a fost vândută unei corporații private. După cum spune Hitler, calea ferată a fost literalmente "predată" capitalului financiar internațional.

[78] Industriașul a fost Hugo Stinnes (1870-1924). Stinnes a profitat foarte mult în timpul Primului Război Mondial și, de asemenea, în timpul hiperinflației din Germania, care se încheiase chiar înainte de momentul în care Hitler a scris aceste cuvinte.

înainte de război a fost obiceiul tot mai mare de a face lucrurile pe jumătate. Aceasta a fost una dintre consecințele nesiguranței generale a vremii și poate fi atribuită unei anumite lașități rezultate din această și alte cauze. Această boală a fost agravată de sistemul educațional.

Învățământul German de dinainte de război avea un număr extraordinar de puncte slabe. Era pur și simplu și exclusiv limitat la producerea de "cunoștințe" pure și acorda puțină atenție "abilităților". Încă și mai puțină atenție era acordată dezvoltării caracterului individual, în măsura în care acest lucru este vreodată posibil. Și nu s-a acordat aproape nicio atenție dezvoltării simțului responsabilității și întăririi voinței și puterii de decizie. Rezultatul a fost acela de a produce, nu indivizi puternici, ci simpli "atotștiutori" - așa cum am ajuns să fim cunoscuți noi, Germanii, înainte de război. Germanul era plăcut pentru că era util; dar era puțin respectat, din cauza slăbiciunii voinței. Este instructiv să observăm că, dintre toate naționalitățile, Germanii au fost primii care au renunțat la cetățenia lor atunci când s-au mutat într-o țară străină. Frumoasa zicală: "Cu pălăria în mână, se călătorește prin toată țara", spune totul.

Acest tip de conformare s-a dovedit a fi dezastruos atunci când a stabilit modul exclusiv în care se putea aborda monarhul. Nu trebuie să-l contrazici niciodată, iar tot ceea ce susține el trebuie lăudat.

Aici era cea mai mare nevoie de exprimarea sinceră a demnității bărbătești, și nu de supunere. În caz contrar, monarhia ar fi pierit într-o zi din cauza atâtor umilințe - și umilințe au fost, și nimic altceva! Doar lingăii și lingușitorii - pe scurt, toți acei decadenți care sunt fericiți să se miște în cercurile superioare ale regalității, mai degrabă decât cetățenii cinstiți - consideră că aceasta este forma corectă de interacțiune! Totuși, aceste creaturi extrem de "umile", deși se târăsc în fața stăpânului și a celui care le dă pâinea, dau invariabil dovadă de cea mai mare aroganță față de ceilalți muritori. Acest lucru a fost deosebit de obraznic atunci când au pozat ca fiind singurii oameni care au dreptul de a fi numiți "monarhiști". Numai aceste tenii nou-înnobilate sau care urmează să fie înnobilate ar putea fi capabile de o asemenea impertinență grosolană!

Și tocmai astfel de oameni au fost întotdeauna cei care au fost groparii monarhiei și ai idealului monarhic. Nimic altceva nu este de conceput. Atunci când un om este pregătit să lupte pentru o cauză, orice s-ar întâmpla, el nu se târâie niciodată în fața reprezentantului acesteia. Un om care se preocupă serios de păstrarea unei instituții nu se lasă

descurajat atunci când reprezentanții acelei instituții dau dovadă de anumite lipsuri. Și, cu siguranță, nu va striga acest lucru lumii, așa cum au făcut anumiți falși "prieteni" democrați ai monarhiei. Mai degrabă, el se va adresa Majestății Sale, purtătorului însuși al coroanei, pentru a-l avertiza de gravitatea unei situații și pentru a-l convinge pe monarh să acționeze. Dar omul la care mă gândesc va considera că este de datoria sa să protejeze monarhia împotriva monarhului însuși, indiferent de riscurile personale pe care le-ar putea risca făcând acest lucru.

Dacă valoarea instituției monarhice depinde de monarhul însuși, atunci aceasta ar fi cea mai proastă instituție imaginabilă. Doar în cazuri rare se constată că regii sunt modele de înțelepciune și înțelegere și de integritate a caracterului, așa cum le place unora să afirme. Dar acest fapt este inacceptabil pentru lingușitori și târâturile de profesie. Cu toate acestea, toți oamenii integri - și ei sunt cei mai valoroși ai națiunii - resping astfel de prostii. Pentru astfel de oameni, istoria este istorie și adevărul este adevăr, chiar și atunci când este vorba de monarhi. Nu, norocul de a poseda un mare rege care să fie și un mare om este atât de rar, încât poporul poate fi recunoscător dacă o soartă potrivnică nu i-a repartizat ce este mai rău.

Este clar că valoarea și semnificația idealului monarhic nu se pot rezuma doar la persoana monarhului, cu excepția cazului în care cerul decretează ca coroana să fie așezată pe capul unui erou strălucitor, precum Frederic cel Mare, sau al unui înțelept, precum Wilhelm I. Acest lucru se întâmplă o dată la câteva secole, dar cu greu mai mult. Idealul monarhiei are prioritate față de persoana monarhului, în măsura în care sensul instituției trebuie să se regăsească în instituția însăși. Astfel, monarhul însuși nu este decât unul a cărui datorie este de a servi. Și el, de asemenea, nu este decât o rotiță în această mașinărie, și astfel este obligat să își facă datoria față de ea. El trebuie să se adapteze la îndeplinirea unor obiective mai înalte. Prin urmare, "monarhistul" este cel care nu lasă conducătorul să înjosească instituția; mai degrabă, o apără. Altfel, ar fi imposibil de detronat un conducător nebun, dacă totul s-ar concentra doar în jurul persoanei "sacre".

10.9 "LUPTĂTORI PENTRU MONARHIE"

Este vital să insistăm asupra acestui adevăr în prezent, pentru că recent au reapărut anumite persoane, care au fost în mare parte

responsabile pentru prăbușirea monarhiei. Cu o anumită doză de obrăznicie nativă, aceste persoane vorbesc din nou despre "regele lor" - adică despre omul pe care l-au abandonat cu rușine acum câțiva ani, într-un moment extrem de critic. Cei care nu susțin acest cor de minciuni sunt clasificați sumar drept Germani răi. Cei care fac această acuzație sunt aceeași clasă de demisionari care au fugit în 1918 și au început să poarte insigne roșii. Au crezut că discreția este partea cea mai bună a vitejiei. Au fost indiferenți față de ceea ce s-a întâmplat cu Kaiserul. S-au ascuns ca "cetățeni" pașnici, dar de cele mai multe ori au dispărut cu totul! Dintr-o dată, acești campioni ai regalității nu mai erau de găsit nicăieri.

Cu precauție, unul câte unul, acești "servitori și consilieri" ai coroanei au reapărut, pentru a-și relua slujirea de susținere a regalității - dar numai după ce alții au îndurat greul atacului anti-roialist și au trecut prin furtuna revoluționară. Iar acum s-au întors cu toții din nou, amintindu-și cu nostalgie de decadența din Egipt și aproape explodând de devotament pentru cauza regală. Acest lucru va continua până în ziua în care insignele roșii vor fi din nou în ascensiune. Atunci toată această adunare zdrențuită de adoratori regali se va împrăștia din nou, ca șoarecii de pisici!

Dacă monarhii nu ar fi ei înșiși responsabili pentru astfel de lucruri, aproape că i-am putea simpatiza. Dar ei trebuie să realizeze că, cu astfel de campioni, tronurile pot fi pierdute, dar cu siguranță nu vor fi niciodată câștigate.

Tot acest servilism a fost o greșeală și a fost rezultatul întregului nostru sistem educațional, care în acest caz a adus o pedeapsă deosebit de severă. Ca urmare, aceste creaturi patetice s-au menținut la toate curțile și au subminat treptat bazele monarhiei. Când aceasta a început în cele din urmă să se clatine, toți au dispărut. Firește; târâtorii și lingăii nu sunt niciodată dispuși să moară pentru stăpânii lor. Faptul că monarhii nu realizează niciodată acest lucru și, aproape din principiu, nu-l învață niciodată cu adevărat, a fost întotdeauna cauza pierderii lor.

10.10 LAȘITATE ÎN FAȚA RESPONSABILITĂȚII

Unul dintre cele mai grave simptome ale decăderii a fost o lașitate crescândă în fața responsabilității și slăbiciunea rezultată în abordarea problemelor de importanță vitală.

Totuși, punctul de plecare al acestei epidemii a fost în instituția noastră parlamentară, unde iresponsabilitatea este cultivată în mod deosebit. Din păcate, boala s-a răspândit încet-încet în toate ramurile vieții cotidiene, în special în sfera afacerilor publice. Peste tot se fugea de responsabilitate, ceea ce a dus la luarea unor măsuri insuficiente sau cu jumătate de gură. Responsabilitatea personală pentru fiecare act a fost redusă la minimum.

Dacă luăm în considerare atitudinea diferitelor guverne față de o serie întreagă de fenomene cu adevărat pernicioase din viața publică, vom recunoaște imediat semnificația înfricoșătoare a acestei politici de jumătăți de măsură și de lașitate în fața responsabilității.

10.11 TREI GRUPURI DE CITITORI DE ZIARE

Voi lua doar câteva exemple din numărul mare de cazuri existente:

În cercurile jurnalistice, le place să vorbească despre presă ca despre o "mare putere" în cadrul statului. De fapt, importanța sa este imensă. Nu o putem supraestima cu ușurință, deoarece presa continuă activitatea de educație a adulților.

În general, cititorii pot fi împărțiți în trei grupe:

În primul rând, cei care cred tot ce citesc;

În al doilea rând, cei care nu mai cred nimic;

În al treilea rând, cei care examinează critic ceea ce citesc și își formează judecăți în consecință.

Din punct de vedere numeric, primul grup este de departe cel mai mare. Acesta este format din masele largi ale poporului și, prin urmare, din punct de vedere intelectual, formează cea mai simplă parte a națiunii.

Acesta nu poate fi clasificat în funcție de ocupație, ci doar în funcție de gradele de inteligență. În această categorie intră toți cei care nu s-au născut să gândească singuri sau care nu au învățat să o facă și care - în parte din incompetență și în parte din ignoranță - cred tot ceea ce citesc. Din acest grup face parte și acel tip de individ leneș care, deși este capabil să gândească singur, absoarbe ceea ce au gândit alții, presupunând că aceștia trebuie să fi depus ceva efort.

Prin urmare, influența presei asupra tuturor acestor oameni este enormă; ei sunt, în fond, masele largi ale unei națiuni. Ei nu sunt dispuși sau capabili să analizeze personal ceea ce li se servește și, prin urmare,

întreaga lor atitudine față de problemele cotidiene este aproape exclusiv rezultatul unei influențe externe. Toate acestea pot fi avantajoase acolo unde iluminarea publică este asigurată de iubitori serioși ai adevărului, dar sunt catastrofale atunci când se face pe mâna unor ticăloși și mincinoși.

Cel de-al doilea grup este mai mic numeric, fiind parțial compus din cei care au făcut parte din primul grup, dar care, după o serie de dezamăgiri amare, sunt acum pregătiți să nu creadă nimic din ceea ce citesc. Ei urăsc toate ziarele. Fie că nu le citesc deloc, fie că devin foarte enervați de conținutul lor, pe care îl consideră a fi doar minciuni și falsuri. Acești oameni sunt greu de manevrat; vor fi întotdeauna sceptici față de adevăr. În consecință, ei sunt inutili pentru orice formă de muncă pozitivă.

Cel de-al treilea grup este cu ușurință cel mai mic. Este compus din intelectuali adevărați, care au aptitudinile naturale și educația necesară pentru a gândi singuri. În toate lucrurile, ei încearcă să își formeze propriile judecăți, cernând în același timp cu atenție ceea ce citesc. Nu vor citi niciun ziar fără să-și folosească propria inteligență pentru a pune la îndoială scriitorul și, în mod natural, acest lucru face lucrurile dificile. Jurnaliștii "apreciază" acest tip de cititor doar cu un grad mare de precauție.

Pentru membrii acestui al treilea grup, prostiile servite de ziare nu sunt foarte periculoase sau chiar foarte importante. În majoritatea cazurilor, acești cititori au învățat să considere fiecare jurnalist ca fiind în mod fundamental un ticălos care nu spune decât rareori adevărul. Din nefericire, valoarea acestor cititori constă în inteligența lor și nu în numărul lor - o nenorocire, într-o perioadă în care înțelepciunea nu mai contează pentru nimic și majoritățile pentru totul! În zilele noastre, atunci când votul maselor este decisiv, decizia este în mâinile grupului cel mai puternic numeric - adică primul grup: mulțimea de naivi și de creduli.

10.12 STATUL ȘI PRESA

Este un interes primordial al statului și al națiunii să împiedice ca acești oameni să cadă în mâinile unor profesori răi, ignoranți sau chiar vicioși. Prin urmare, este de datoria statului să supravegheze educația

lor și să prevină orice formă de răutate. O atenție deosebită ar trebui acordată presei. Influența acesteia asupra acestor oameni este de departe cea mai puternică și mai pătrunzătoare dintre toate, deoarece efectul ei nu este trecător, ci continuu. Importanța sa imensă constă în repetarea uniformă și persistentă a învățăturii sale. Aici, dacă este cazul, statul nu trebuie să uite niciodată că toate mijloacele trebuie să servească aceluiași scop. Nu trebuie să se lase dus de nas de așa-zisa "libertate a presei" și nici să fie convins să-și neglijeze datoria și să nu lase națiunii ceea ce este bun și face bine. Cu o hotărâre necruțătoare, statul trebuie să păstreze controlul asupra acestui instrument de educație populară și să-l pună în slujba statului și a națiunii.

Dar ce fel de mâncare a servit presa Germană cititorilor săi, în perioada antebelică? Nu era oare cea mai rea otravă imaginabilă? Nu a fost cea mai rea formă de pacifism injectată în poporul nostru într-un moment în care alții se pregăteau, încet dar sigur, să se năpustească asupra Germaniei? Chiar și pe timp de pace, nu cumva aceeași presă a noastră nu a insuflat deja în mintea publicului o îndoială cu privire la drepturile suverane ale statului însuși, limitându-i astfel mijloacele de apărare? Nu presa Germană a fost cea care a știut cum să facă toate aceste prostii despre "democrația occidentală" acceptabile pentru poporul nostru, până când un public entuziast a fost în cele din urmă pregătit să își încredințeze viitorul Ligii Națiunilor? Nu a fost această presă responsabilă pentru promovarea decăderii morale? Nu au fost morala și decența publică făcute să pară ridicole și demodate, până când poporul nostru a devenit în cele din urmă "modern"? Prin intermediul atacurilor persistente, nu a continuat presa să submineze autoritatea statului, până când o singură lovitură a fost suficientă pentru a doborî această instituție? Nu s-a opus presa cu toată puterea sa oricărei mișcări de a da statului ceea ce aparține statului? Nu a criticat ea continuu armata, aducând astfel injuriu reputației sale, nu a sabotat recrutarea, nu a cerut refuzul creditelor militare etc., până când rezultatul a fost inevitabil?

10.13 TACTICILE PRESEI EVREIEȘTI

Funcția așa-numitei prese liberale a fost de a săpa un mormânt pentru poporul German și pentru Reichul German. Nu este nevoie să

menționăm ziarele mincinoase ale presei marxiste; pentru ei, minciuna este o necesitate vitală la fel de mult ca șoarecele pentru pisică. Singura lor sarcină este de a rupe coloana vertebrală națională a poporului, pregătind astfel națiunea pentru a deveni sclavii capitalului internațional și ai stăpânilor săi, evreii.

Și ce a făcut statul pentru a contracara această otrăvire în masă a națiunii? Nimic, absolut nimic! Câteva decrete prostești, câteva amenzi pentru infracționalitate și atât. Prin această politică, ei sperau să câștige favoarea acestei ciume prin lingușire, cu o recunoaștere a "valorii" presei, a "importanței" ei, a "misiunii sale educative" și alte prostii asemănătoare. Evreii recunoșteau toate acestea cu un zâmbet conștient și o mulțumire șireată.

Motivul acestui eșec rușinos din partea statului nu a constat atât în refuzul său de a conștientiza pericolul, cât în modul laș de a face față situației prin decizii și măsuri timide. Nimeni nu a avut curajul să folosească metode complet radicale. Toată lumea s-a pomenit cu rețete pe jumătate. Astfel, în loc să lovească în inima ei, nu au făcut decât să irite vipera. Rezultatul a fost că nu doar că totul a rămas la fel, dar puterea instituțiilor care ar fi trebuit combătute a crescut de la an la an.

Apărarea guvernului în acele zile, împotriva unei prese controlate în principal de evrei care corupea încet-încet națiunea, nu a urmat o linie de acțiune precisă; a fost lipsită de hotărâre și, mai presus de toate, nu a avut în vedere un scop fix. Aici a eșuat complet înțelegerea oficială a situației: în estimarea importanței luptei, în alegerea mijloacelor și în decizia unui plan definit. Pur și simplu s-au jucat cu problema. Din când în când, atunci când au mușcat, au întemnițat câte o viperă jurnalistică pentru câteva săptămâni sau luni, dar întregul cuib de șerpi a fost lăsat să continue nestingherit.

10.14 PRESA "RESPECTABILĂ”

Trebuie să recunoaștem că toate acestea au fost rezultatul, pe de o parte, al unor tactici extraordinar de viclene din partea evreilor și, pe de altă parte, al unei prostii sau naivități oficiale evidente. Evreul a fost prea deștept pentru a permite un atac simultan asupra întregii sale prese. Nu: o secțiune a servit drept acoperire pentru cealaltă.

În cel mai josnic mod cu putință, ziarele marxiste au denigrat tot ce era sacru, atacând cu furie statul și guvernul și incitând anumite clase

ale comunității împotriva altora. În același timp, ziarele evreiești burghezo-democrate știau cum să se camufleze ca modele de obiectivitate. Ei evitau cu grijă limbajul dur, știind bine că capetele de bloc pot judeca doar aparențele exterioare și nu pot pătrunde niciodată în profunzimea și sensul real al unui lucru. Ei măsoară valoarea unui lucru după exteriorul său și nu după conținutul său. Presa își datorează stima sa acestei fragilități umane.

Pentru acești oameni, *Frankfurter Zeitung* reprezenta esența respectabilității. Întotdeauna a evitat cu grijă limbajul grosolan. Respingea utilizarea oricărei forme de forță fizică și făcea apel în mod insistent la noblețea luptei cu arme "intelectuale" - o idee care, în mod curios, era cea mai populară în rândul claselor mai puțin intelectuale. Acesta este unul dintre rezultatele educației noastre pe jumătate, care îi îndepărtează pe oameni de instinctul naturii și îi pompează cu o anumită cantitate de cunoștințe fără a putea crea o înțelegere completă. În acest scop, sârguința și bunăvoința sunt inutile; este nevoie de o inteligență necesară, înnăscută.

Omul nu trebuie să cadă niciodată în nebunia de a crede că a fost menit să devină domnitorul și stăpânul naturii, pe care o educație pe jumătate a contribuit la încurajarea ei. Omul trebuie să conștientizeze necesitatea fundamentală a dominației naturii și să înțeleagă că existența sa este supusă legii eternei zbateri și a luptei ascendente. El va simți atunci că nu poate exista o lege separată pentru omenire într-un univers în care planetele orbitează în jurul soarelui, lunile orbitează în jurul planetelor și în care cei puternici sunt întotdeauna stăpânii celor slabi - supunându-i pe aceștia unor astfel de legi sau zdrobindu-i. Omul trebuie să se supună principiilor eterne ale acestei înțelepciuni supreme. El poate încerca să le înțeleagă, dar nu se poate elibera niciodată de sub dominația lor.

Tocmai pentru astfel de hedoniști intelectuali scrie evreul așa-zisa presă intelectuală. *Frankfurter Zeitung* și *Berliner Tageblatt* sunt scrise pentru ei; tonul este adaptat pentru ei, și tocmai asupra lor au influență astfel de ziare. În timp ce evită cu grijă toate formele crude de exprimare, otrava este injectată din alte flacoane în inimile cititorilor. Tonul efervescent și frazeologia fină îi amăgesc pe cititori, făcându-i să creadă că dragostea pentru cunoaștere și pentru principiile morale este singura forță motrice a unor astfel de ziare, în timp ce, în realitate, aceste trăsături reprezintă o modalitate vicleană de a dezarma orice

opoziție care ar putea fi îndreptată împotriva presei.

Ei fac o asemenea paradă de respectabilitate încât cititorii cu capul moale sunt cu atât mai dispuși să creadă că excesele ziarelor sunt doar de natură ușoară și insuficiente pentru a justifica luarea de măsuri legale împotriva lor. O astfel de acțiune, spun ei, ar duce la o încălcare a libertății presei - un eufemism pentru a minți și otrăvi poporul. Prin urmare, autoritățile întârzie foarte mult să ia măsuri împotriva acestor bandiți, de teamă să nu-și alieneze imediat presa "respectabilă" - o teamă mult prea bine întemeiată. În momentul în care se face orice încercare de a proceda împotriva unui membru al presei de canalizare, toate celelalte se grăbesc să îi vină în ajutor - nu pentru a-i susține politica, Doamne ferește, ci pur și simplu și numai pentru a apăra principiul libertății presei și a opiniei publice. Acest strigăt va reuși să îngenuncheze chiar și pe cel mai înverșunat critic, pentru că vine din gura ziarelor "respectabile".

Astfel, această otravă a fost lăsată să intre în sângele național și să infecteze viața publică fără ca guvernul să ia vreo măsură pentru a controla boala. Jumătățile de măsură ridicole care au fost luate au fost, în sine, dovada unei decăderi care amenința deja să destrame Reichul. O instituție își abandonează practic existența atunci când nu mai are hotărârea de a se apăra cu toate armele disponibile. Fiecare jumătate de măsură este expresia exterioară a unui proces interior de decădere, un proces care trebuie să ducă în cele din urmă la o prăbușire externă.

Cred că generația noastră actuală ar putea stăpâni cu ușurință acest pericol, dacă ar fi condusă în mod corect. Ea a trecut prin anumite experiențe care cu siguranță au întărit nervii tuturor celor care nu și i-au pierdut complet. În zilele ce vor urma, evreul va scoate cu siguranță un strigăt extraordinar în ziarele sale, dacă se va pune mâna pe cuibul său preferat, dacă se va lua o măsură pentru a pune capăt acestei răutăți de presă și dacă acest instrument de educație va fi adus sub controlul statului și nu va mai fi lăsat în mâinile străinilor și dușmanilor poporului. Cred că acest lucru va fi mai ușor pentru noi decât a fost pentru părinții noștri. Un obuz de 30 cm șuieră mai tare decât o mie de vipere de ziar evreiesc - deci să șuierăm!

10.15 SIFILIS

Un alt exemplu al modului slab și lipsit de entuziasm în care au fost

abordate problemele naționale vitale în Germania antebelică este următorul: În paralel cu infecția politică, etică și morală a națiunii a existat, timp de mulți ani, un proces la fel de virulent de otrăvire a sănătății publice. În special în marile orașe, sifilisul a crescut în mod constant, iar tuberculoza și-a secerat în mod constant recolta de moarte în aproape fiecare parte a țării.

Deși în ambele cazuri efectul asupra națiunii a fost alarmant, se pare că nimeni nu a fost capabil să ia măsuri decisive împotriva acestor ciume.

În cazul sifilisului, în special, atitudinea statului și a liderilor guvernamentali a fost una de capitulare absolută. Pentru a o combate, era nevoie de ceva mult mai radical. Descoperirea unui remediu îndoielnic și exploatarea comercială a acestuia nu au fost de mare ajutor în lupta împotriva acestei boli. Și în acest caz, singura cale corectă este aceea de a ataca boala în cauzele sale, mai degrabă decât în simptomele sale. Cauza se află în principal în prostituția iubirii. Chiar dacă nu a provocat în mod direct această ciumă înfricoșătoare, ea ar fi totuși profund dăunătoare pentru popor; ravagiile morale rezultate din această degenerare ar fi suficiente pentru a provoca distrugerea națiunii, încet, dar sigur.

Această iudaizare a vieții noastre spirituale și această mamonizare a instinctului nostru de împerechere va ruina mai devreme sau mai târziu viitoarea noastră descendență. Copiii viguroși ai unei legături naturale, emoționale, vor fi înlocuiți de specimene mizerabile ale oportunității financiare. Considerentele economice devin din ce în ce mai mult baza și singura condiție prealabilă pentru căsătorie. Iar dragostea trebuie atunci să-și găsească manifestarea în altă parte.

Aici, ca și în altă parte, poți să sfidezi natura pentru o anumită perioadă de timp, dar mai devreme sau mai târziu ea se va răzbuna. Iar când ne dăm seama de acest adevăr, de multe ori este prea târziu.

Propria noastră nobilime oferă un exemplu al consecințelor devastatoare care decurg dintr-un refuz persistent de a recunoaște cerințele naturale ale căsătoriei. Aici avem în față rezultatele acelor obiceiuri de reproducere care, pe de o parte, sunt determinate de presiunea socială și, pe de altă parte, de considerente financiare. Una duce la slăbiciuni moștenite, iar cealaltă la otrăvirea sângelui. Gândiți-vă doar la modul în care fiecare evreică din magazinele mari este văzută ca o parteneră eligibilă pentru regalitatea noastră - și, într-adevăr, se

vede. Toate acestea duc la degenerare absolută.

Astăzi, burghezia noastră se străduiește să urmeze aceeași cale; ea va ajunge la același sfârșit.

Aceste adevăruri neplăcute sunt date la o parte în grabă și cu nonșalanță, ca și cum, în acest fel, adevărul ar putea fi abolit. Nu: nu se poate nega faptul că populațiile noastre urbane tind din ce în ce mai mult spre o viață amoroasă prostituată, devenind astfel din ce în ce mai contaminate de flagelul sifilisului. Pur și simplu este adevărat. Efectele cele mai vizibile ale acestei contaminări în masă pot fi observate, pe de o parte, în azilurile noastre de nebuni și, pe de altă parte, din păcate, la copiii noștri. Aceștia sunt produsul trist al acestei contaminări în continuă creștere a vieții noastre sexuale; în bolile lor, copiii dezvăluie viciile părinților lor.

Există multe modalități de a se împăca cu acest fapt neplăcut și teribil. Mulți oameni se străduiesc să nu vadă nimic sau, mai exact, să nu vrea să vadă nimic. Aceasta este de departe cea mai simplă și mai ușoară "opinie". Alții se acoperă cu mantia sacră a pudibonderiei, pe cât de absurdă, pe atât de ipocrită. Ei descriu întreaga situație ca fiind păcătoasă și sunt profund indignați atunci când sunt puși față în față cu o victimă. Își închid ochii cu oroare pioasă în fața acestui flagel fără Dumnezeu și se roagă la Dumnezeu să plouă cu foc și pucioasă peste toată această Sodoma și Gomora - dacă este posibil, după moartea lor. Făcând acest lucru, Dumnezeu ar trebui să dea încă o dată un exemplu instructiv al acestei umanități nerușinate. Un al treilea grup, în sfârșit, este foarte conștient de rezultatele teribile pe care acest flagel le aduce în mod inevitabil, dar nu face decât să ridice din umeri, pe deplin convins că nu se poate face nimic împotriva acestui pericol. Prin urmare, singurul lucru de făcut este să lăsăm lucrurile să-și urmeze propriul curs.

10.16 PĂCATUL ÎMPOTRIVA SÂNGELUI ȘI A RASEI

Fără îndoială, toate acestea sunt foarte convenabile și simple, dar nu trebuie să uităm că o națiune poate cădea victimă unei astfel de comodități. Scuza că și alte națiuni o duc prost nu schimbă cu nimic faptul propriei noastre deteriorări, cu excepția faptului că sentimentele de simpatie pentru alții ne fac propria suferință mai ușor de suportat.

Dar întrebarea importantă este următoarea: Care națiune va fi prima

care va lua inițiativa de a stăpâni această plagă și care națiuni vor ceda în fața ei? Acesta este punctul central al întregii situații. Aici vedem din nou piatra de încercare a valorii rasiale: rasa care nu poate rezista testului va dispărea pur și simplu, făcând loc unor rase mai sănătoase, mai dure sau mai rezistente. Pentru că această întrebare privește în primul rând generațiile viitoare, este unul dintre acele cazuri în care, cu o justificare teribilă, păcatele părinților sunt transmise asupra copiilor lor, până la a zecea generație - un truism, dar care se aplică doar la o profanare a sângelui și a rasei.

Păcatul împotriva sângelui și a rasei este păcatul originar din această lume. El aduce sfârșitul fiecărei națiuni care o comite.

Atitudinea față de această problemă vitală a Germaniei antebelice a fost foarte regretabilă. Ce măsuri au fost luate pentru a stopa infecția tinerilor noștri din marile orașe? Ce s-a făcut pentru a pune capăt contaminării și mamonizării vieții noastre amoroase? Ce s-a făcut pentru a combate sifilizarea rezultată a corpului nostru național?

Răspunsul la această întrebare poate fi cel mai bine ilustrat prin prezentarea a ceea ce ar fi trebuit să se facă.

În loc să ia această problemă cu ușurință, autoritățile ar fi trebuit să realizeze că de soluționarea ei depindeau norocul sau nenorocirea generațiilor viitoare. Da - ar fi decisiv pentru întregul viitor al poporului nostru. Dar pentru a admite acest lucru ar fi fost nevoie de măsuri necruțătoare și de operații chirurgicale. Ceea ce era necesar, în primul rând, era ca atenția întregii țări să fie concentrată asupra acestui pericol teribil, astfel încât toată lumea să realizeze importanța luptei împotriva lui. Ar fi fost zadarnic să se impună obligații definitive și adesea insuportabile și să se aștepte ca acestea să fie eficiente, dacă publicul nu ar fi fost instruit temeinic asupra necesității unor astfel de obligații. Dar acest lucru necesită o metodă de iluminare răspândită și sistematică, o metodă care să excludă orice alte probleme cotidiene care ar putea distrage atenția publicului.

În fiecare caz în care sunt implicate cerințe aparent imposibile, întreaga atenție publică trebuie să se concentreze asupra acestei chestiuni, ca și cum soluționarea ei ar fi o chestiune de viață și de moarte. Numai în acest fel publicul poate fi constrâns să se alăture unui mare efort voluntar și să obțină rezultate importante.

Acest principiu este valabil și pentru omul individual, cu condiția ca acesta să vrea să atingă un scop măreț. El trebuie să își concentreze

întotdeauna eforturile asupra unei etape cu siguranță limitate a progresului său, care trebuie să fie finalizată înainte de a încerca următoarea etapă. Cei care nu încearcă să-și realizeze scopurile pas cu pas și care nu-și concentrează energia în atingerea etapelor individuale, nu vor atinge niciodată obiectivul final. La un moment dat, de-a lungul drumului, ei se vor clătina și vor eșua. Acest mod sistematic de abordare a unui obiectiv este o artă în sine și necesită întotdeauna cheltuirea fiecărei picături de energie pentru a cuceri drumul, pas cu pas.

Prin urmare, cea mai importantă condiție prealabilă pentru a ataca o etapă atât de dificilă din drumul umanității este ca autoritățile să reușească să convingă masele că obiectivul imediat urmărit acum este singurul care merită luat în considerare și singurul de care depinde totul. Masele largi nu sunt niciodată capabile să vadă cu claritate întreaga porțiune de drum care le stă în față fără să obosească și astfel să-și piardă încrederea în capacitatea lor de a duce la bun sfârșit sarcina. Un anumit număr va păstra obiectivul în minte, dar nu este capabil să cerceteze drumul decât în etape mici, ca în cazul călătorului care știe unde se va sfârși călătoria sa, dar care abordează mult mai bine întinderea nesfârșită atacând-o în trepte. Doar așa poate avansa fără să-și piardă entuziasmul.

10.17 SARCINA DE A COMBATE SIFILISUL

În acest fel, cu ajutorul tuturor formelor de propagandă, problema combaterii sifilisului ar fi trebuit să fie pusă în fața publicului - nu ca o sarcină, ci ca sarcină *principală.* Ar fi trebuit să se folosească toate mijloacele posibile pentru a aduce acest adevăr în mintea oamenilor, până când întreaga națiune ar fi fost convinsă că totul depinde de soluționarea acestei probleme; adică de un viitor sănătos sau de decăderea națională.

Numai după astfel de măsuri pregătitoare - care se vor întinde pe o perioadă de mai mulți ani, dacă este necesar - publicul va fi pe deplin trezit și numai atunci se vor putea lua măsuri serioase și concrete. Atunci am putea face acest lucru fără riscul de a fi înțeleși greșit sau de a ne confrunta brusc cu o slăbire a voinței publice.

Trebuie să fie clar pentru toată lumea că o luptă serioasă împotriva acestui flagel necesită sacrificii uriașe și o cantitate enormă de muncă.

Un război împotriva sifilisului înseamnă lupta împotriva prostituției, împotriva prejudecăților, împotriva obiceiurilor vechi, împotriva modei curente, a opiniei publice și, nu în ultimul rând, împotriva unei false pudibonderii în anumite cercuri.

Prima condiție prealabilă care trebuie îndeplinită înainte ca statul să își poată revendica dreptul moral de a lupta împotriva tuturor acestor lucruri este facilitarea căsătoriilor timpurii pentru generațiile viitoare. Oricum am privi-o, căsătoriile târzii au sancțiunea unui obicei care este și va rămâne o rușine pentru umanitate. Este o instituție blestemată, nepotrivită pentru o ființă căreia îi place să se considere ca fiind după "chipul" lui Dumnezeu.

Prostituția este o rușine pentru umanitate și nu poate fi înlăturată prin simple prelegeri moraliste, bune intenții etc. Restrângerea și eliminarea sa definitivă presupune înlăturarea unei serii întregi de circumstanțe care contribuie la aceasta. Primul remediu trebuie să fie întotdeauna stabilirea unor condiții care să facă posibile căsătoriile timpurii, în special pentru bărbații tineri - femeile sunt, la urma urmei, doar subiecți pasivi în această chestiune.

O ilustrare a gradului în care oamenii au fost atât de des induși în eroare în zilele noastre este demonstrată de faptul că adesea auzim mame din așa-numita societate "bună" exprimându-și în mod deschis satisfacția de a fi găsit pentru fiica lor un bărbat care "și-a semănat ovăzul sălbatic,", etc. Cum nu există o lipsă de astfel de bărbați, biata fată va fi fericită cu unul dintre acești Siegfried deocheați, iar copiii vor fi un rezultat vizibil al unor astfel de uniuni pretins sensibile.

Când ne dăm seama că, în afară de aceasta, se fac toate eforturile posibile pentru a împiedica procesul de procreare și că natura este înșelată în mod deliberat de drepturile sale, rămâne o singură întrebare: De ce mai există încă o astfel de instituție și care este scopul ei? Nu este puțin mai bună decât prostituția? Datoria noastră față de posteritate nu mai joacă niciun rol? Sau oamenii nu-și dau seama de blestemul pe care și-l provoacă lor înșiși și urmașilor lor prin neglijarea atât de criminală și prostească a uneia dintre legile primare ale naturii?

Acesta este modul în care națiunile civilizate degenerează și pier treptat. Căsătoria nu este un scop în sine, ci trebuie să servească unui scop mai înalt, care este de a crește și de a menține specia și rasa. Acesta este singurul său sens și scop.

Așa stând lucrurile, este clar că instituția căsătoriei trebuie să fie

judecată după modul în care își îndeplinește funcția. Prin urmare, căsătoriile timpurii ar trebui să fie regula, pentru că doar cuplul tânăr va avea încă forța necesară pentru a crește urmași sănătoși. Desigur, căsătoriile timpurii nu pot deveni regula fără o serie întreagă de schimbări sociale; altfel, o politică a căsătoriilor timpurii nici măcar nu poate fi luată în considerare. Cu alte cuvinte, o rezolvare a acestei chestiuni aparent mărunte nu poate avea loc fără măsuri sociale decisive. Importanța acestora ar trebui să fie clară, mai ales când așa-numita Republică "socială" s-a arătat incapabilă să rezolve problema locuințelor și, astfel, a făcut imposibilă căsătoria a nenumărate cupluri. Acest lucru nu face decât să favorizeze avansul prostituției.

Un alt motiv pentru care căsătoriile timpurii sunt imposibile este metoda noastră absurdă de reglementare a salariilor, care acordă prea puțină atenție problemei sprijinului familial.

Prin urmare, prostituția poate fi combătută serios numai dacă, printr-o reformă socială radicală, căsătoria timpurie va fi mai ușoară decât în prezent. Aceasta este prima cerință preliminară pentru rezolvarea acestei probleme.

10.18 MINTE SĂNĂTOASĂ NUMAI ÎN CORP SĂNĂTOS

În al doilea rând, o serie întreagă de rele trebuie eradicate prin educație și formare - lucruri de care nimeni nu s-a preocupat încă. În primul rând, sistemul nostru educațional actual trebuie să stabilească un echilibru între instrucția mentală și pregătirea fizică. Instituția cunoscută astăzi sub numele de *Gymnasium* este o insultă pozitivă la adresa modelului Grecesc. Sistemul nostru de educație pierde complet din vedere faptul că, pe termen lung, o minte sănătoasă poate exista doar într-un corp sănătos. Această afirmație, cu puține excepții, se aplică în special maselor largi ale națiunii.

În Germania de dinainte de război, a existat o perioadă în care nimeni nu s-a obosit să se gândească la acest adevăr. Formarea corpului era neglijată în mod criminal, iar formarea unilaterală a "minții" era considerată o garanție suficientă pentru măreția națiunii. Această greșeală și-a arătat efectele mai devreme decât se anticipa. Nu este întâmplător faptul că învățătura bolșevică înflorește în acele regiuni ale căror populații au fost degenerate de foame: în Germania centrală, în

Saxonia și în Valea Ruhr. În toate aceste districte există o absență marcantă a oricărei rezistențe serioase, chiar și din partea așa-numitelor clase intelectuale, împotriva acestei boli evreiești. Iar motivul simplu este că clasele intelectuale sunt ele însele degenerate fizic - nu prin privațiuni, ci prin educație. Intelectualitatea exclusivă a educației în rândul claselor noastre superioare le face incapabile să se apere, ca să nu mai vorbim de a-și croi drum în viață. În aproape toate cazurile, slăbiciunea fizică este precursoarea lașității personale.

Accentul extrem de mare pus pe educația pur intelectuală și, în consecință, neglijarea antrenamentului fizic, duce în mod necesar la apariția unor gânduri sexuale în prima tinerețe. Acei tineri ale căror constituții au fost antrenate și întărite prin sport și gimnastică sunt mai puțin predispuși la indulgență sexuală decât cei care stau acasă și au fost hrăniți exclusiv cu mâncare intelectuală. Un sistem sensibil de educație trebuie să țină cont de acest lucru. Nu trebuie să uităm că un tânăr sănătos va avea așteptări diferite de la o femeie decât cele ale unui slăbănog care a fost corupt prematur.

Astfel, în fiecare ramură a educației noastre, programul zilnic trebuie să ocupe timpul liber al băiatului în dezvoltarea utilă a puterilor sale fizice. El nu are dreptul, în acești ani, să lenevească, devenind o pacoste pe străzile publice și în cinematografe. Dar când își termină munca de zi cu zi, el trebuie să-și întărească tânărul corp, pentru a nu deveni moale mai târziu în viață. Pregătirea pentru acest lucru și realizarea lui ar trebui să fie funcția sistemului nostru educațional, și nu exclusiv pomparea așa-zisei înțelepciuni. Sistemul nostru școlar trebuie, de asemenea, să se debaraseze de ideea că pregătirea corporală este cel mai bine lăsată la latitudinea individului însuși. Nu există libertatea de a păcătui împotriva posterității și, prin urmare, împotriva rasei.

10.19 LUPTA ÎMPOTRIVA OTRĂVIRII SPIRITUALE

Lupta împotriva otrăvirii minții trebuie purtată simultan cu antrenarea corpului. Întreaga noastră viață publică de astăzi poate fi comparată cu o seră pentru idei sexuale și incitări. O simplă privire asupra facturii oferite de cinematografele, casele de joacă și teatrele noastre este suficientă pentru a dovedi că aceasta nu este hrana potrivită, în special pentru tinerii noștri. În vitrinele magazinelor și în reclame, se folosesc cele mai vulgare mijloace pentru a atrage atenția

publicului. Oricine nu a pierdut complet contactul cu aspirațiile adolescentine își va da seama că toate acestea trebuie să provoace mari daune. Această atmosferă seducătoare și senzuală pune în capul tinerilor noștri idei care, la vârsta lor, ar trebui să le fie încă necunoscute.

Din nefericire, rezultatele acestui tip de educație pot fi văzute cel mai bine în tineretul nostru contemporan. Aceștia se maturizează prea devreme și, prin urmare, sunt bătrâni înainte de vreme. Instanțele de judecată aruncă ocazional o lumină îngrijorătoare asupra vieții spirituale a tinerilor noștri de 14 și 15 ani. Cine, atunci, va fi surprins să afle că sifilisul își face victimele încă de la această vârstă? Și nu este deplorabil să vedem numărul de tineri slabi fizic și răsfățați intelectual, care au fost inițiați în ritualurile căsătoriei de către curvele din marile orașe?

Nu; cei care doresc să combată serios prostituția trebuie mai întâi să ajute la eliminarea bazei sale spirituale. Ei vor trebui să curețe fără milă ciuma morală a "culturii" orașului nostru și să facă acest lucru fără să țină cont de protestele care vor urma. Dacă nu-i scoatem pe tinerii noștri din marasmul mediului lor actual, se vor îneca în el. Cei care refuză să vadă aceste lucruri le încurajează în mod deliberat și, astfel, sunt vinovați de răspândirea efectelor prostituției în viitor - întrucât viitorul aparține generației viitoare. Acest proces de purificare a culturii noastre trebuie aplicat practic în toate sferele. Teatrul, arta, literatura, cinematografia, presa și publicitatea, toate trebuie să înlăture petele lumii noastre putrede și să fie puse în slujba unei idei morale, politice și culturale. Viața publică trebuie să fie eliberată de parfumul asfixiant al erotismului nostru modem, precum și de orice ipocrizie neomenească și pudică. În toate aceste lucruri, scopul și metoda trebuie să fie determinate de o considerație atentă pentru păstrarea bunăstării noastre naționale în trup și suflet. Dreptul la libertate personală se află în spatele datoriei de a menține rasa.

Numai după ce astfel de măsuri au fost puse în practică se poate începe o campanie medicală împotriva acestei molime cu o oarecare speranță de succes. Dar, și aici, jumătățile de măsură sunt inutile. Trebuie luate decizii importante și de mare anvergură. Este o jumătate de măsură dacă incurabililor li se dă posibilitatea de a infecta o persoană sănătoasă după alta. Acesta ar fi acel tip de umanitarism care permite ca o sută să piară pentru a evita să rănească un singur individ.

Solicitarea ca oamenii cu defecte să fie împiedicați să producă urmași cu defecte este una care se bazează pe cele mai rezonabile motive, iar îndeplinirea ei corectă este cel mai uman act al omenirii. Suferința nefericită și nemeritată a milioane de oameni va fi cruțată, cu rezultatul că va exista o îmbunătățire treptată a sănătății naționale. O hotărâre de a acționa în acest fel va constitui în același timp un obstacol împotriva răspândirii în continuare a bolilor venerice. Atunci ar fi vorba, acolo unde este necesar, de izolarea fără milă a tuturor incurabililor - o măsură barbară pentru acești nefericiți, dar o binecuvântare pentru generația actuală și pentru posteritate. Durerea temporară experimentată în acest secol poate și va scuti milenii de suferință.

Lupta împotriva sifilisului și a prostituției care îi deschide calea este una dintre sarcinile gigantice ale umanității. Nu este vorba doar de rezolvarea unei singure probleme, ci de înlăturarea unei serii întregi de rele care sunt cauzele care contribuie la această plagă. Boala trupului în acest caz nu este decât rezultatul unei îmbolnăviri a instinctelor morale, sociale și rasiale.

Dar dacă, din motive de lene sau de lașitate, această bătălie nu va fi dusă până la capăt, ne putem imagina cum vor fi condițiile peste 500 de ani. Puțin din imaginea lui Dumnezeu va mai rămâne în natura umană, cu excepția faptului că își va bate joc de Creator.

10.20 "CLAUZA DE PROTECȚIE”

Dar ce s-a făcut în vechea Germania pentru a contracara acest flagel? Dacă ne gândim cu calm, răspunsul este îngrijorător. Este adevărat că, în cercurile guvernamentale, efectele teribile și dăunătoare ale acestei boli erau bine cunoscute, chiar dacă nu au luat în considerare consecințele. Dar contramăsurile care au fost adoptate în mod oficial au fost ineficiente și un eșec fără speranță. Ei s-au jucat cu leacuri pentru simptome și au neglijat complet cauza bolii. Prostituatele erau examinate și controlate din punct de vedere medical, pe cât posibil, iar atunci când erau evidente semne de infecție, erau trimise la spital. Dar, atunci când se vindecau în aparență, erau din nou lăsate libere în rândul umanității.

Este adevărat că a fost introdusă o "clauză de protecție" care făcea din relațiile sexuale o infracțiune pedepsită pentru toți cei care nu erau

complet vindecați sau care sufereau de o boală. Această legislație a fost corectă în teorie, dar în practică a eșuat complet. În primul rând, în majoritatea cazurilor, femeile vor refuza să apară în instanță ca martori împotriva bărbaților care le-au furat sănătatea. Ea, mai ales, nu are prea multe de câștigat din asta. În cele mai multe cazuri, ea va fi cea care va avea cel mai mult de suferit; femeile ar fi mult mai expuse decât bărbații la remarci lipsite de caritate. Și ne putem doar imagina care ar fi situația dacă o femeie ar fi infectată de propriul soț! Ar trebui ea să depună plângere împotriva lui? Sau ce ar trebui să facă?

În cazul bărbatului, mai există și faptul că, în mod frecvent, el are ghinionul de a se lovi de această plagă atunci când se află sub influența alcoolului. Starea lui îi face imposibilă evaluarea calităților "frumuseții" sale - un fapt bine cunoscut de orice prostituată bolnavă și care le face să aleagă cu predilecție bărbații aflați în această stare ideală. Rezultatul este că nefericitul nu este capabil să își amintească mai târziu cine a fost binefăcătoarea sa plină de compasiune, ceea ce nu este surprinzător în orașe precum Berlin și München. Multe dintre aceste cazuri sunt vizitatori din provincie, care rămân fără cuvinte și sunt fermecați de farmecul magic al vieții de oraș.

În cele din urmă, cine poate spune dacă a fost sau nu infectat? Nu există oare nenumărate cazuri înregistrate în care o persoană aparent vindecată are o recidivă și face un rău incalculabil fără să știe acest lucru?

Prin urmare, în practică, rezultatele acestor măsuri legislative sunt aproape inexistente. Același lucru este valabil și pentru controlul prostituției; și, în sfârșit, chiar și tratamentul și leacul medical sunt în prezent nesigure și îndoielnice. Un singur lucru este sigur. Boala s-a răspândit din ce în ce mai mult, în ciuda tuturor măsurilor, și numai acest lucru este suficient pentru a dovedi ineficiența lor.

Tot ceea ce s-a făcut în rest a fost pe cât de ineficient, pe atât de absurd. Prostituția spirituală a poporului nu a fost împiedicată; sau, mai degrabă, nu s-a făcut aproape nimic.

Cei care nu consideră acest subiect ca fiind unul serios ar face bine să examineze datele statistice privind răspândirea acestei boli, să studieze creșterea ei în ultimul secol și apoi să contemple dezvoltarea ei ulterioară. Observatorul obișnuit, dacă nu ar fi deosebit de prost, ar simți un fior rece care i-ar străbate spatele!

Atitudinea ezitantă și cu jumătate de măsură adoptată în vechea

Germania față de acest fenomen teribil poate fi considerată cu siguranță un semn vizibil al decăderii naționale. Atunci când curajul de a lupta pentru propria sănătate nu mai este prezent, atunci încetează și dreptul de a trăi în această lume a luptei. Această lume aparține doar "întregilor" puternici, și nu "jumătăților" slabe.

10.21 BOLȘEVIZAREA ARTEI

Unul dintre cele mai vizibile semne de decădere în vechiul Reich a fost declinul lent al nivelului cultural. Dar prin "cultură" nu mă refer la ceea ce astăzi este desemnat ca fiind "civilizație", care, dimpotrivă, poate fi mai degrabă considerat ca fiind potrivnic unui nivel cu adevărat ridicat de gândire și de viață.

La începutul secolului trecut, un nou element artistic a început să își facă apariția în lumea noastră. Era ceva care ne fusese până atunci necunoscut și străin. În vremurile trecute, existau cu siguranță infracțiuni împotriva bunului gust; dar acestea erau în mare parte abateri de la canoanele ortodoxe ale artei, iar posteritatea putea recunoaște în ele o anumită valoare istorică. Dar noile produse dădeau semne, nu numai de aberație artistică, ci și de o degenerare spirituală distructivă. Aici, în sfera culturală, semnele prăbușirii politice care se apropiau au devenit pentru prima dată evidente.

Bolșevizarea artei este singura formă de viață culturală și singura manifestare spirituală de care este capabil bolșevismul.

Oricine pentru care această afirmație poate părea ciudată trebuie doar să arunce o privire la acele state bolșevizate norocoase și, spre groaza lui, va recunoaște acolo acele monstruozități morbide care au fost produse de oameni nebuni și degenerați. Toate acele aberații artistice care sunt clasificate sub numele de cubism și dadaism[79], începând cu tumulul secolului, sunt manifestări ale artei care au ajuns să fie recunoscute oficial de către statul însuși. Acest fenomen și-a făcut apariția chiar și în timpul perioadei efemere a Republicii Sovietice din Bavaria. Chiar și aici era clar că toate afișele oficiale, desenele propagandistice din ziare etc. dădeau semne nu numai de decădere politică, ci și de decădere culturală. În urmă cu aproximativ 60 de ani, o

[79] Dada sau dadaismul, și cubismul au fost școli de artă iconoclaste și anti-clasice care au apărut la începutul secolului XX. Dadaismul, în special, a fost puternic influențat de artiștii evrei; a se vedea Sanderson (2011) . Printre cei mai proeminenți dintre aceștia s-a numărat Marc Chagall.

prăbușire politică precum cea pe care o trăim astăzi ar fi fost la fel de neconcepută ca și declinul cultural care s-a manifestat în operele futuriste și cubiste începând cu 1900. În urmă cu 60 de ani, o expoziție a așa-numitelor "experiențe" dadaiste ar fi fost o idee absolut absurdă. Organizatorii unei astfel de expoziții ar fi fost atunci aruncați într-un ospiciu, în timp ce astăzi sunt numiți președinți ai unor societăți de artă. La acea vreme, nu s-ar fi permis niciodată ca o astfel de molimă să se răspândească. Opinia publică nu ar fi tolerat-o, iar guvernul nu ar fi rămas tăcut; căci este de datoria unui guvern să își salveze poporul de la o asemenea nebunie intelectuală. Dar acesta ar fi fost rezultatul inevitabil al acestui tip de artă. Ar fi marcat una dintre cele mai grave schimbări din istoria omenirii; pentru că ar fi însemnat că un proces regresiv a început să aibă loc în creierul uman - al cărui stagiu final ar fi de neconceput.

Dacă studiem cursul vieții noastre culturale din ultimii 25 de ani, vom fi uimiți să constatăm cât de departe am ajuns deja în acest proces de regres. Pretutindeni găsim prezența acelor germeni care dau naștere unor excrescențe tumorale ce trebuie să ducă mai devreme sau mai târziu la ruinarea culturii noastre. Aici găsim simptome indubitabile ale unei lumi care decade lent. Și vai de națiunile care nu mai sunt capabile să stăpânească această boală!

Astfel de boli pot fi observate în aproape toate domeniile artei și culturii Germane. Aici totul pare să fi trecut de vârful excelenței sale și acum se îndreaptă cu repeziciune spre abis. La începutul secolului, teatrul părea deja să degenereze și să înceteze să mai fie un factor cultural - cu excepția teatrelor de la Curte, care s-au opus acestei prostituții a artei naționale. În afară de aceste excepții, precum și de alte câteva instituții decente, piesele produse pe scenă erau de o asemenea natură încât poporul ar fi avut de câștigat dacă nu le-ar fi vizitat deloc. Era un simptom trist al declinului faptul că tinerii nu mai puteau vizita majoritatea acestor așa-zise "centre de artă" - fapt recunoscut cu nerușinare prin avertizarea frecvent întâlnită: "Tinerii nu sunt admiși!"

10.22 DEFĂIMAREA UNUI TRECUT MĂREȚ

Nu uitați că aceste precauții trebuiau luate în ceea ce privește instituțiile al căror scop principal ar fi trebuit să fie promovarea educației tinerilor, și nu doar divertismentul pentru adulți sofisticați. Ce ar fi spus marii dramaturgi din alte timpuri despre astfel de măsuri și,

mai ales, despre condițiile care au făcut ca aceste măsuri să fie necesare? Cum s-ar fi înflăcărat Schiller, și cum s-ar fi întors Goethe cu dezgust!

Dar ce sunt Schiller, Goethe sau Shakespeare în comparație cu eroii literaturii noastre Germane moderne! Bătrâni, uzați și demodați - ba chiar învechiți Pentru că a fost tipic pentru această epocă faptul că nu numai că propriile sale produse au fost proaste, dar în același timp a denigrat tot ceea ce a fost cu adevărat măreț în trecut. Acest fenomen este foarte caracteristic pentru astfel de epoci. Cu cât sunt mai josnici și mai mizerabili oamenii și produsele, cu atât mai mult vor urî și denigra realizările ideale ale generațiilor anterioare. Ceea ce și-ar dori cel mai mult acești oameni este să distrugă complet orice vestigiu al trecutului, astfel încât, prin excluderea standardului de comparație, propriul lor prost gust să poată fi privit ca "artă".

Prin urmare, orice instituție nouă, oricât de nenorocită și de mizerabilă ar fi, va încerca cu atât mai mult să șteargă urmele trecutului. Dar orice inovație reală, care este în beneficiul umanității, se poate confrunta întotdeauna cu comparația cu cele mai bune din trecut; și se întâmplă frecvent ca aceste realizări ale generațiilor trecute să garanteze acceptarea producțiilor moderne. Nu există nicio teamă că lucrările moderne de valoare reală vor părea palide și lipsite de valoare pe lângă monumentele trecutului. Ceea ce contribuie la fondul general al culturii umane îndeplinește adesea un rol necesar pentru a menține vie memoria realizărilor vechi, deoarece numai această memorie este standardul prin care propriile noastre opere sunt apreciate în mod corespunzător. Numai cei care nu au nimic de valoare de oferit lumii, ci mai degrabă îi dau Dumnezeu știe ce, vor urî tot ceea ce există deja și vor dori să îl anuleze sau să îl distrugă complet.

Iar acest adevăr este valabil nu numai pentru noile fenomene culturale, ci și în politică. Cu cât noile mișcări revoluționare sunt mai inferioare, cu atât mai mult vor încerca să denigreze vechile forme. Și în acest caz, dorința de a-și amaneta lipsa de talent ca fiind realizări mari și originale îi conduce la o ură oarbă față de opera superioară a trecutului. Atâta timp cât memoria istorică a lui Frederic cel Mare, de exemplu, încă trăiește, Frederic Ebert nu poate stârni decât o uimire limitată. Relația dintre eroul din Sans Souci și fostul barman din Bremen poate fi comparată cu cea dintre soare și lună; căci luna nu poate străluci decât după ce soarele și-a aruncat razele. Astfel, putem

înțelege cu ușurință de ce toate lunile noi din istoria omenirii au urât stelele permanente.

În politică, dacă Soarta se întâmplă să pună temporar puterea de a guverna în mâinile acestor non-entități, acestea sunt dornice nu numai să murdărească și să păteze trecutul, dar, în același timp, vor folosi toate mijloacele pentru a se sustrage criticii față de propriile lor fapte. Legea pentru protecția Republicii, pe care noul stat German a promulgat-o, poate fi luată ca un exemplu în acest sens.

Avem motive întemeiate să fim suspicioși față de orice idee nouă, orice doctrină, orice nouă viziune asupra lumii sau orice mișcare politică sau economică care încearcă să nege tot ceea ce a produs trecutul sau să îl prezinte ca fiind inferior și lipsit de valoare. În general, motivul pentru o astfel de ură este fie propria inferioritate, fie o intenție rea. Orice renovare cu adevărat benefică pentru progresul uman va trebui întotdeauna să-și înceapă activitatea constructivă acolo unde ultimele pietre au fost puse. Nu trebuie să îi fie rușine să folosească aceste adevăruri preexistente. Toată cultura umană, ca și omul însuși, nu este decât rezultatul unei lungi linii de dezvoltare, în care fiecare generație a contribuit cu o singură piatră la construirea întregii structuri. Sensul și scopul revoluțiilor nu pot fi acela de a dărâma întreaga clădire, ci de a îndepărta ceea ce este rău sau nepotrivit și de a continua să construiască pe spațiul care a fost lăsat descoperit.

Numai astfel se poate vorbi de progres uman. Altfel, lumea nu ar fi niciodată lipsită de haos, deoarece fiecare generație s-ar simți îndreptățită să respingă trecutul și să distrugă toate operele sale, ca o condiție necesară pentru orice nouă operă proprie.

10.23 PREGĂTIREA SPIRITUALĂ PENTRU BOLȘEVISM

Cea mai tristă trăsătură a întregii noastre culturi de dinainte de război nu a fost doar faptul că a fost lipsită de orice forță creatoare culturală sau artistică, ci și ura cu care a fost pătată și ștearsă memoria trecutului măreț. Pe la sfârșitul secolului trecut, oamenii erau mai puțin interesați să producă noi opere semnificative proprii - în special în domeniul artei dramatice și al literaturii - decât să defăimeze cele mai bune opere ale trecutului și să le prezinte ca fiind inferioare și învechite: ca și cum această perioadă de decadență rușinoasă ar fi avut capacitatea de a produce ceva de calitate superioară.

Eforturile de a ascunde trecutul de ochii prezentului au oferit dovezi clare ale faptului că acești apostoli ai viitorului au acționat din rea intenție. Aceste semne ar fi trebuit să arate clar tuturor că nu era vorba de idei culturale noi, deși greșite, ci de un proces de distrugere a întregii culturi. Aceasta a aruncat sentimentul artistic sănătos într-o confuzie totală, pregătind astfel, din punct de vedere spiritual, calea bolșevismului politic. Dacă spiritul creativ al epocii Pericleene s-a manifestat în Partenon, atunci epoca bolșevică se manifestă printr-o monstruozitate cubistă.

În acest sens, trebuie atrasă încă o dată atenția asupra lipsei de curaj de care dă dovadă o parte a poporului nostru, și anume, cei care, în virtutea educației și a poziției lor, ar fi trebuit să fie obligați să se opună acestei rușini culturale. Dar nu au reușit să opună o rezistență serioasă și s-au predat în fața a ceea ce au considerat inevitabil. Această abdicare s-a datorat fricii de scandalul pe care l-ar fi stârnit apostolii artei bolșevice, care au atacat cu cruzime pe oricine nu era gata să îi recunoască drept coroana creației și care au sugrumat orice opoziție numind-o filistină și înapoiată. Oamenii tremurau de frică, de teamă ca nu cumva aceste jumătăți de minte și escroci să nu-i acuze de lipsă de apreciere artistică - ca și cum ar fi fost o rușine să nu înțelegi efuziunile acelor degenerați spirituali și escroci slinoși.

Acești discipoli culturali aveau însă un mod foarte simplu de a-și prezenta propriile prostii ca fiind opere de cea mai înaltă calitate. Ei ofereau contemporanilor lor uimiți lucruri de neînțeles și vădit nebunești ca pe o așa-zisă experiență interioară. Astfel, ei au prevenit orice critică negativă cu costuri foarte mici. Bineînțeles că nimeni nu s-a îndoit vreodată că ar fi putut exista astfel de experiențe interioare; îndoiala era în ceea ce privește justificarea expunerii acestor halucinații ale nebunilor și criminalilor în fața societății umane sănătoase. Operele produse de un Moritz von Schwind sau de un Bocklin reprezentau de asemenea o experiență interioară, dar acestea erau experiențele unor artiști înzestrați în mod divin și nu ale unor bufoni.[80]

Această situație a oferit un bun prilej de a studia lașitatea mizerabilă a așa-numiților noștri intelectuali, care s-au sustras de la datoria de a se opune otrăvirii instinctelor sănătoase ale poporului nostru. Ei au lăsat

[80] Von Schwind (1804-1871) a fost un pictor austriac care și-a petrecut cea mai mare parte a carierei la München. Arnold Bocklin (1827-1901) a fost un pictor elvețian în stil clasic.

pe seama poporului însuși să se ocupe de această prostie obraznică. Pentru a nu fi considerat că nu înțelege nimic din artă, poporul a acceptat orice batjocură a artei, până când, în cele din urmă, și-a pierdut puterea de a judeca ce este cu adevărat bun sau rău. Una peste alta, existau o mulțime de semne că vremurile se înrăutățeau foarte mult.

10.24 MASELE MODERNE ALE UMANITĂȚII

Mai trebuie luat în considerare un alt simptom critic.

În decursul secolului 19, orașele noastre au început să-și piardă caracterul de centre de civilizație și au devenit din ce în ce mai mult centre de locuire. În marile noastre orașe moderne, omul proletar nu manifestă prea mult atașament față de locul în care locuiește. Acest sentiment rezultă din faptul că orașul său nu este altceva decât o locuință accidentală. Sentimentul se datorează, de asemenea, în parte, schimbării frecvente a reședinței, care îi este impusă de condițiile sociale; nu are timp să formeze o legătură cu locul în care trăiește. Și încă un alt motiv rezidă în sterilitatea și superficialitatea culturală a orașelor noastre actuale.

La momentul războaielor de eliberare[81], orașele noastre Germane erau nu numai puține la număr, ci și foarte modeste ca mărime. Cele câteva care puteau fi numite orașe mari erau în mare parte orașele rezidențiale ale prinților; ca atare, aproape întotdeauna aveau o valoare culturală și un aspect cultural bine definit. Acele câteva orașe de peste 50.000 de locuitori erau, în comparație cu orașele moderne de aceeași mărime, bogate în comori științifice și artistice. Pe vremea când München nu avea mai mult de 60.000 de suflete, era deja pe cale să devină unul dintre primele centre de artă Germane. În zilele noastre, aproape fiecare oraș industrial are o populație cel puțin la fel de numeroasă, fără a avea nimic cu adevărat valoros pe care să și-l poată însuși. Sunt mase de case de locuit și apartamente, și nimic mai mult. Este un mister cum ar putea cineva să se atașeze sentimental de un loc atât de lipsit de sens. Nimeni nu se poate lega de un loc care nu oferă mai mult decât ar oferi orice alt loc, care nu are un caracter propriu și în care, în mod evident, s-au luat măsuri pentru a evita tot ceea ce ar putea avea vreo asemănare cu un aspect artistic.

[81] În jurul anului 1813.

Dar asta nu este tot. Chiar și marile orașe devin tot mai lipsite de adevărate opere de artă cu cât cresc în populație. Ele capătă din ce în ce mai mult o atmosferă neutră și prezintă același aspect, deși la o scară mai mare, ca și orașele mici și sărace ale fabricilor. Tot ceea ce a contribuit epoca modernă la civilizația marilor noastre orașe este absolut deficitar. Toate orașele noastre trăiesc din gloria și comorile trecutului. Dacă am îndepărta din Münchenul de astăzi tot ceea ce a fost creat în timpul lui Ludovic I, am fi îngroziți să vedem cât de sărăcăcioasă a fost producția creaților artistice importante de atunci. [82] Același lucru se poate spune despre Berlin și despre majoritatea celorlalte mari orașe ale noastre.

Dar următorul aspect este esențial: Marile noastre orașe moderne nu au monumente remarcabile care să domine orașul, care să poată fi indicate ca simboluri ale unei întregi epoci. Cu toate acestea, aproape fiecare oraș antic a avut un monument ridicat pentru gloria sa. Nu în locuințele private se manifesta arta caracteristică a orașelor antice, ci în monumentele publice, care nu erau menite să aibă un interes trecător, ci unul durabil. Și asta pentru că ele nu reprezentau bogăția vreunui cetățean în parte, ci măreția și bogăția comunității. Astfel au apărut acele monumente care îi legau pe locuitorii individuali de propriul oraș într-un mod aproape de neînțeles pentru noi astăzi. Ceea ce frapa ochiul cetățeanului antic nu era un număr de clădiri private mediocre, ci structuri impunătoare care aparțineau întregii comunități. În comparație cu acestea, locuințele private nu aveau decât o importanță foarte secundară.

Când comparăm mărimea acelor clădiri publice antice cu cea a locuințelor private, atunci putem înțelege importanța deosebită acordată principiului conform căruia lucrările comune ar trebui să aibă întâietate față de toate celelalte. Ceea ce admirăm astăzi în ruinele lumii antice nu sunt fostele palate comerciale, ci mai degrabă templele și structurile publice. Comunitatea însăși era proprietara acestor mari opere. Chiar și în fastul Romei târzii, nu vilele și palatele unor cetățeni ocupau locul cel mai important, ci templele și băile, stadioanele, circurile, apeductele, bazilicile etc., care aparțineau statului și, prin urmare, întregului popor.

[82] Ludovic I, rege al Bavariei (1786-1868), a făcut din München un important centru de artă în timpul domniei sale, între 1825 şi 1848.

În Germania medievală, același principiu era valabil, deși perspectiva artistică era cu totul diferită. În antichitate, ceea ce își găsea expresia în Acropole sau în Panteon era acum îmbrăcat în formele catedralei Gotice. Aceste structuri monumentale se înălțau gigantic deasupra roiului de clădiri mai mici, cu zidurile lor de lemn și cărămidă. Și ele rămân trăsătura dominantă a acestor orașe chiar și astăzi, deși sunt din ce în ce mai mult ascunse de clădirile de apartamente. Ele determină caracterul și aspectul orașului. Catedralele, primăriile, piața de grâne și turnurile de apărare sunt expresia exterioară a unei idei care are la bază lumea antică.

Și cât de deplorabilă a devenit astăzi relația dintre statul nostru și clădirile private! Dacă Berlinul ar avea o soartă similară cu cea a Romei, generațiile viitoare ar putea privi ruinele unor mari magazine evreiești sau hoteluri corporative și să creadă că acestea au fost expresiile caracteristice ale culturii timpului nostru. În Berlinul însuși, este suficient să comparăm disproporția rușinoasă dintre clădirile Reichului și cele ale comerțului și finanțelor. Finanțarea clădirilor publice este, în cele mai multe cazuri, inadecvată și ridicolă. Ele nu sunt construite pentru eternitate, ci mai ales pentru a răspunde la nevoia de moment. Nicio idee superioară nu a influențat astfel de clădiri. Când a fost construit Palatul Berlinului, avea o semnificație cu totul diferită de cea pe care o are noua bibliotecă pentru vremurile noastre. Numai un singur cuirasat reprezintă o cheltuială de aproximativ 60 de milioane de mărci, în timp ce mai puțin de jumătate din această sumă a fost alocată pentru construirea Reichstagului - care este cea mai impunătoare structură ridicată pentru Reich și care ar fi trebuit să fie construită pentru a dura veacuri întregi. Cu toate acestea, când s-a pus problema decorării interioare, Camera superioară a votat împotriva utilizării pietrei și a ordonat ca pereții să fie acoperiți cu stuc. Pentru prima dată, însă, parlamentarii au luat o decizie potrivită; capetele de ipsos ar fi deplasate între ziduri de piatră.

Comunitatea în sine nu este caracteristica dominantă a orașelor noastre contemporane și, prin urmare, nu este surprinzător faptul că aceasta este subreprezentată din punct de vedere arhitectural. Astfel, trebuie să ajungem în cele din urmă la o stare de pustietate - cu efectul practic că cetățeanul individual este total indiferent față de soarta orașului său.

Și acesta este un semn al decăderii noastre culturale și al colapsului

general. Epoca noastră este în întregime preocupată de lucruri mărunte și inutile, sau mai degrabă, cu serviciul banilor. Prin urmare, nu este de mirare că, odată cu venerarea unui astfel de idol, dispare cu totul sentimentul de eroism. Dar prezentul nu face decât să culeagă ceea ce a semănat trecutul.

10.25 CONDIȚII RELIGIOASE

Toate aceste simptome de decădere trebuie să fie atribuite lipsei unei viziuni a lumii definite și acceptate în mod uniform și, în consecință, incertitudinii generale a atitudinii față de marile probleme ale timpului. Acest lucru explică obiceiul de a face totul pe jumătate, începând cu sistemul educațional, reticența de a-și asuma responsabilități și, în cele din urmă, toleranța lașă față de abuzurile recunoscute. Gunoiul umanitar a devenit o modă. Și, supunându-se cu slăbiciune acestor aberații și menajând sentimentele individuale, s-a sacrificat viitorul a milioane de oameni.

O examinare a situației religioase de dinainte de război arată că procesul general de dezintegrare era în creștere. O mare parte a națiunii însăși încetase, de mult timp deja, să mai aibă convingeri cu privire la o viziune uniformă și eficientă asupra lumii. În această chestiune, punctul principal nu a fost nicidecum numărul de oameni care au renunțat la apartenența la biserică, ci mai degrabă indiferența generalizată. În timp ce ambele confesiuni creștine întrețineau misiuni în Asia și Africa pentru a câștiga noi adepți - cu un succes modest în comparație cu creșterea islamului -, aceleași confesiuni pierdeau milioane și milioane de adepți acasă, în Europa. Acești foști adepți fie au renunțat la orice religie, fie au adoptat propria lor interpretare. Consecințele, în special în ceea ce privește moralitatea, nu sunt bune.

Trebuie remarcat, de asemenea, că atacul asupra fundamentelor dogmatice ale diferitelor biserici a devenit din ce în ce mai violent. Și totuși, lumea noastră ar fi de neconceput fără existența practică a unei credințe religioase. Marile mase ale unei națiuni nu sunt filosofi. Pentru masele de oameni, credința este singura bază a moralității. Diferitele substitute care au fost oferite nu au arătat rezultate care să justifice înlocuirea credinței existente.

Dar dacă învățătura religioasă și credința sunt acceptate de mase, atunci autoritatea absolută a doctrinelor religioase ar fi fundament al

oricărui efort practic. Poate că există câteva sute de mii de oameni superiori care pot trăi cu înțelepciune și inteligență fără să depindă de normele sociale, dar milioane de alții nu pot. Pentru aceștia, rolul normelor sociale corespunde vieții de zi cu zi în același mod în care legile se referă la stat, iar dogmele la religie.

Ideea pur intelectuală este, în sine, un lucru variabil, care poate fi interpretat la nesfârșit. Doar prin dogmă ea are o formă precisă și concretă, fără de care religia nu ar putea deveni o credință vie. Altfel, ideea intelectuală nu ar deveni niciodată altceva decât un simplu concept metafizic sau, mai degrabă, o opinie filosofică. Atacul împotriva dogmei este comparabil cu un atac împotriva legilor generale pe care se întemeiază statul. Un astfel de atac politic ar duce, în cele din urmă, la o anarhie politică completă, dacă ar avea succes; în același mod, un atac asupra dogmei ar duce la un nihilism religios lipsit de valoare.

Un lider politic nu ar trebui să estimeze valoarea unei religii luând în considerare deficiențele acesteia, ci mai degrabă în virtutea unui substitut demonstrabil mai bun. Până când un astfel de substitut este disponibil, numai proștii sau criminalii s-ar gândi să o desființeze pe cea care există.

Fără îndoială, o mare parte din vina pentru actuala situație religioasă nesatisfăcătoare trebuie atribuită celor care au împovărat idealul religios cu accesorii pur materiale; acest lucru a dat naștere unui conflict complet inutil între religie și așa-numita știință exactă... În acest conflict, victoria va fi aproape întotdeauna de partea științei, deși poate după o luptă grea. Iar religia va avea astfel mult de suferit în ochii celor care nu pot pătrunde dincolo de simpla cunoaștere superficială.

10.26 UTILIZAREA ABUZIVĂ A RELIGIEI ÎN POLITICĂ

Dar cel mai mare rău dintre toate a fost provocat de utilizarea abuzivă a religiei ca mijloc de a servi intereselor politice. În realitate, nu putem ataca suficient de dur pe acei criminali nenorociți care ar prefera ca religia să le ofere servicii politice, sau mai degrabă de afaceri, pentru ei. Mincinoșii obraznici care fac acest lucru își profesează credința în fața întregii lumi pe un ton gălăgios, pentru ca toți păcătoșii să audă – nu că sunt gata să moară pentru ea, ci mai degrabă pentru a trăi cu atât mai bine. Ei sunt gata să-și vândă credința pentru o singură escrocherie

politică. Pentru zece mandate parlamentare, ei s-ar alia cu marxiștii, care sunt dușmanii de moarte ai oricărei religii. Și pentru un loc în cabinet, ar intra în căsătorie cu diavolul - dacă acesta din urmă nu ar mai fi păstrat câteva urme de decență.

Dacă viața religioasă din Germania de dinainte de război a lăsat un gust amar în multe guri, aceasta s-a datorat faptului că creștinismul a fost abuzat de un partid așa-zis "creștin". Aceștia au încercat cu nerușinare să identifice credința catolică cu o parte politică.

Această falsă asociere a fost un dezastru. Ea a obținut niște mandate parlamentare fără valoare pentru o grămadă de oameni buni de nimic, dar Biserica a avut de suferit.

Consecințele acestei situații au trebuit suportate de întreaga națiune. Slăbirea vieții religioase a avut loc într-un moment în care totul începea să se clatine și să oscileze, iar fundamentele tradiționale ale eticii și moralității amenințau să se prăbușească.

Chiar și atunci, toate acele fisuri și rupturi din corpul național ar fi putut să nu fie periculoase dacă nu ar fi apărut poveri grave. Dar au devenit dezastruoase atunci când solidaritatea internă a națiunii a fost cel mai decisiv factor pentru a rezista furtunii evenimentelor.

10.27 LIPSA DE SCOP A POLITICII GERMANE

De asemenea, în domeniul politic, ochii atenți ar fi putut observa anumite rele ale Reichului care prevesteau un dezastru, dacă nu se produceau schimbări și corecții în timp util. Lipsa de orientare a politicii Germane, atât în plan intern, cât și extern, era evidentă pentru oricine care nu era intenționat orb. Cel mai bun lucru care se poate spune despre afacerea compromisului este că pare să fie în armonie cu axioma lui Bismarck, conform căreia "politica este arta posibilului". Dar a existat o mică, dar crucială diferență între Bismarck și cancelarii Germani de mai târziu. Această diferență i-a permis celui dintâi să aplice această formulă la esența însăși a politicii sale, în timp ce în gura celorlalți, ea a căpătat un caracter cu totul diferit. Când a pronunțat această frază, Bismarck a vrut să spună că, pentru a atinge un scop politic definit, trebuie folosite toate mijloacele posibile - sau cel puțin luate în considerare. Dar succesorii săi au văzut în această frază doar o declarație solemnă că nu trebuie să fie legat de niciun obiectiv sau idee

politică. Iar liderii politici ai Reichului de la acea vreme nu aveau o politică cu viziune. Și aici lipsea fundamentul necesar, și anume o viziune definită asupra lumii. Și le lipsea, de asemenea, acea înțelegere clară a legilor dezvoltării politice care este o calitate necesară în conducerea politică.

Mulți dintre cei care aveau o viziune sumbră asupra lucrurilor în acea perioadă au condamnat lipsa de idei și de orientare care era evidentă în politica Reichului. Aceștia recunoșteau slăbiciunea interioară și inutilitatea acestei politici. Dar astfel de oameni au jucat doar un rol secundar în politică. Autoritățile guvernamentale oficiale au fost destul de indiferente față de principii de înțelepciune civilă precum cele ale lui Houston Stewart Chamberlain;[83] liderii noștri actuali continuă să procedeze la fel. Acești oameni sunt prea proști pentru a gândi singuri. Sunt prea îngâmfați pentru a învăța de la alții - un fapt care confirmă afirmația lui Oxenstierna: "Lumea este guvernată de o simplă fracțiune de înțelepciune."[84] Și, într-adevăr, aproape fiecare funcționar public întruchipează doar un atom din această fracțiune.

Dar, de când Germania a devenit republică, chiar și acest minim lipsește. De aceea au fost nevoiți să adopte Legea pentru apărarea Republicii, care interzice exprimarea unor astfel de opinii sau chiar gândirea lor. Oxenstierna a avut noroc că a trăit când a trăit, și nu în înțeleapta noastră Republică.

10.28 JUMĂTĂȚI DE MĂSURĂ PARLAMENTARE

Chiar și înainte de război, instituția care ar fi trebuit să reprezinte forța Reichului a fost recunoscută de mulți ca fiind cea mai mare slăbiciune a sa: parlamentul, Reichstag-ul. Aici, lașitatea și iresponsabilitatea erau complet unificate.

Una dintre cele mai prostești idei pe care le auzim astăzi este că, în Germania, instituția parlamentară a mers prost "de la revoluție încoace". Acest lucru implică prea ușor faptul că situația era diferită înainte de revoluție. Dar, în realitate, efectul acesteia a fost extrem de distructiv - și acest lucru era valabil chiar și în acele zile în care oamenii

[83] Chamberlain (1855-1927) s-a născut în Anglia, dar și-a petrecut cea mai mare parte a vieții adulte în Germania. A fost un intelectual proeminent al vremii; cea mai cunoscută lucrare a sa, *Foundations of the 19th Century,* a avut o mare influență asupra lui Hitler.
[84] Axel Oxenstiema (1583-1654) a fost prim-ministru al Suediei. Dar zicala pare să fie apocrifă.

nu vedeau nimic sau nu doreau să vadă nimic. Căderea Germaniei poate fi atribuită, într-o măsură nu mică, acestei instituții. Dar faptul că catastrofa nu a avut loc mai devreme nu trebuie atribuit parlamentului, ci mai degrabă celor care s-au opus influenței acestei instituții care, în vremuri de pace, săpa mormântul națiunii Germane și al Reichului German.

Din numărul imens de rele devastatoare care se datorau direct sau indirect parlamentului, voi alege unul dintre cele mai tipice ale acestei instituții care a fost cea mai iresponsabilă din toate timpurile: teribila lipsă de curaj și slăbiciune a liderilor politici în conducerea afacerilor interne și externe ale Reichului. Acest lucru a fost atribuit în primul rând acțiunii Reichstagului și a fost una dintre cauzele principale ale colapsului politic.

Tot ceea ce era supus influenței parlamentului se făcea cu jumătăți de măsură, indiferent de cum privești lucrurile.

Politica externă a Reichului în materie de alianțe a fost un exemplu de astfel de lipsă de entuziasm. Au vrut să mențină pacea, dar, în acest fel, s-au îndreptat direct spre război.

Politica lor Poloneză a fost, de asemenea, realizată prin jumătăți de măsură. Una care doar irita fără a finaliza nimic. Ea nu a dus nici la un triumf German, nici la o conciliere Poloneză și și-a făcut dușmani din partea Rușilor.

Ei au încercat să rezolve problema Alsaciei-Lorena prin măsuri pe jumătate. În loc să zdrobească odată pentru totdeauna capul hidrei Franceze cu un pumn brutal și apoi să acorde Alsaciei-Lorena drepturi egale, nu au făcut nici una, nici alta. Nici nu ar fi putut face altfel, pentru că cele mai mari partide aveau în rândurile lor cei mai mari trădători - de exemplu, în Centru, domnul Wetterlé.[85]

10.29 CRIME PARLAMENTARE ÎMPOTRIVA ARMATEI

Dar toate acestea ar fi fost suportabile, dacă jumătatea de măsură nu s-ar fi extins la acea putere care era responsabilă în ultimă instanță de supraviețuirea Reichului: armata.

Păcatele comise de așa-numitul Reichstag German au fost suficiente

[85] Emile Wetterlé (1861-1931) a fost un politician catolic Francez care a fondat Partidul Naționalist Alsacian în 1910.

pentru a atrage asupra sa blestemele națiunii Germane pentru totdeauna. Sub cele mai mizerabile pretexte, aceste slugi parlamentare au smuls din mâinile națiunii arma de autoapărare - singurul lucru care protejează libertatea și independența poporului nostru. Dacă s-ar deschide astăzi mormintele din Flandra, ar apărea acuzatori plini de sânge: sute de mii dintre cei mai buni tineri Germani ai noștri, care, slab sau pe jumătate antrenați, au fost împinși în brațele morții de acești criminali parlamentari fără conștiință. Acești tineri, precum și alte milioane de morți și mutilați, au fost pierduți pentru Patrie, pur și simplu și numai pentru ca câteva sute de înșelători ai poporului să-și poată duce la bun sfârșit escrocheriile și șantajele politice sau doar să-și trăncănească teoriile doctrinare.

În timp ce evreii, în presa lor marxistă și democrată, răspândeau în întreaga lume minciuna colosală despre "militarismul German" și încercau să incrimineze Germania prin toate mijloacele posibile, în același timp, partidele marxiste și democratice au obstrucționat măsurile necesare pentru pregătirea adecvată a apărării noastre naționale. Crima îngrozitoare comisă astfel de acești oameni ar fi trebuit să fie evidentă pentru oricine ar fi putut vedea că, în caz de război, întreaga națiune va fi chemată la arme. Mai mult, din cauza prostiei acestor așa-ziși "reprezentanți ai poporului", milioane de Germani aveau să înfrunte inamicul neechipați și insuficient instruiți. Dar chiar și în afară de consecințele lipsei brutale de scrupule a acestor ticăloși parlamentari, era destul de clar că lipsa unor soldați instruiți corespunzător la începutul unui război va duce probabil la înfrângere; iar această probabilitate a fost confirmată, într-un mod teribil, în timpul războiului mondial.

Poporul German a pierdut lupta pentru libertatea și independența țării sale din cauza politicii timide și defectuoase aplicate pe timp de pace în organizarea și pregătirea forței de apărare a Patriei.

10.30 POLITICA EȘUATĂ A MARINEI MILITARE

Numărul de recruți antrenați pentru forțele terestre era prea mic. Dar aceeași lipsă de entuziasm s-a manifestat și în ceea ce privește marina, ceea ce a făcut ca această armă de autoconservare națională să fie mai mult sau mai puțin inutilă. Din nefericire, chiar și autoritățile navale însele au fost infectate de acest spirit de lipsă de entuziasm. Tendința

de a construi toate navele ceva mai mici decât cele Britanice nu a arătat prea multă previziune și cu atât mai puțin geniu. O flotă care nu poate atinge aceeași forță numerică ca și inamicul ar trebui să compenseze prin puterea de luptă superioară a fiecărei nave în parte. Puterea de luptă superioară este cea care contează, și nu orice fel de "calitate" tradițională. De fapt, dezvoltarea tehnică modernă este atât de avansată și atât de bine proporționată între diferitele state civilizate, încât trebuie privit ca fiind practic imposibil ca o putere să obțină un avantaj de luptă apreciabil față de navele inamice de dimensiuni similare. Și este și mai puțin fezabil să construiești nave de dimensiuni mai mici care să fie superioare în acțiune celor de dimensiuni mai mari. De fapt, proporțiile mai mici ale navelor Germane puteau fi menținute doar în detrimentul vitezei și al armamentului. Fraza folosită pentru a justifica această politică era în sine o dovadă a lipsei de gândire logică din partea autorităților navale care se ocupau de aceste chestiuni pe timp de pace. Acestea declarau, de exemplu, că tunurile Germane de 28 cm erau net superioare celor Britanice de 30,5 cm, în termeni de performanță!!

Dar tocmai de aceea ar fi trebuit să adopte o politică de a construi și tunuri de 30,5 cm; ar fi trebuit să caute nu egalitatea, ci superioritatea în puterea de luptă. În caz contrar, ar fi fost de prisos să se echipeze forțele terestre cu mortiere de 42 cm. Mortierele Germane de 21 cm erau mult superioare oricăror tunuri Franceze cu unghi înalt, iar cetățile ar fi putut fi cucerite probabil cu ajutorul mortierelor de 30,5 cm. Conducerea armatei a calculat corect; cea a marinei, din păcate, nu.

Dacă au neglijat puterea și viteza superioară a artileriei, a fost din cauza așa-numitului "principiu al riscului", care este fundamental fals. Autoritățile navale au renunțat încă de la început la principiul atacului, fiind astfel nevoite să urmeze o politică defensivă. Dar, prin această atitudine, au renunțat și la orice șansă de succes final, care nu poate fi obținut decât prin atac.

O navă cu o viteză mai mică și un armament mai slab va fi schilodită și lovită de un adversar mai rapid, mai puternic și care poate trage de la o distanță favorabilă. Un număr mare de crucișătoare ale noastre au trecut prin această experiență amară. Caracterul eronat al ideilor predominante în rândul autorităților navale a fost dovedit în timpul războiului. Acestea au fost obligate să modifice armamentul vechilor nave și să le echipeze pe cele noi cu armament mai bun. Dacă navele

Germane din bătălia de la Skagerrak ar fi fost de dimensiuni, armament și viteză egale cu cele Englezești, flota Britanică s-ar fi scufundat sub furtuna obuzelor Germane de 38 cm, mai precise și mai eficiente.[86]

Japonia a urmat un alt tip de politică navală. Acolo, s-a avut grijă ca fiecare navă nouă să fie considerată o forță de luptă superioară celei a presupușilor adversari. Ca urmare a acestei politici, a fost posibilă ulterior utilizarea flotei pentru ofensive.

În timp ce autoritățile armatei au refuzat să adopte astfel de principii fundamental eronate, marina - care, din păcate, avea o reprezentare "parlamentară" mai bună - a cedat spiritului care domnea acolo. Marina a fost organizată pe baza unor idei pe jumătate găurite, iar mai târziu a fost folosită în același mod. Gloria nemuritoare pe care marina a câștigat-o, în ciuda acestor inconveniente, trebuie pusă în întregime pe seama bunei munci, a eficienței și a eroismului incomparabil al ofițerilor și echipajelor. Dacă foștii comandanți-șefi ar fi fost inspirați de același nivel de geniu, toate sacrificiile nu ar fi fost în zadar.

Probabil că tocmai îndemânarea parlamentară de care a dat dovadă șeful marinei în anii de pace a fost cea care a provocat mai târziu prăbușirea fatală. Considerentele parlamentare începuseră să joace un rol mai important în construcția marinei decât cele militare. Jumătatea de măsură, slăbiciunea și eșecul de a adopta o politică coerentă din punct de vedere logic - care este tipică sistemului parlamentar - au început să coloreze autoritățile navale.

După cum s-a subliniat deja, conducerea armatei nu s-a lăsat rătăcită de astfel de idei fundamental eronate. Ludendorff, care pe atunci era colonel în Statul Major General, a dus o luptă disperată împotriva indiferenței criminale cu care Reichstagul trata cele mai vitale probleme ale națiunii. În cele mai multe cazuri, a votat împotriva lor. Dacă lupta pe care a dus-o atunci acest ofițer a rămas fără succes, vina trebuie dată în parte parlamentului, iar în parte atitudinii slabe și mizerabile a Cancelarului Reichului, Bethmann-Hollweg.[87] Totuși, cei care sunt responsabili de prăbușirea Germaniei nu ezită acum să arunce toată vina pe umerii singurului om care a luptat singur împotriva acestei neglijențe a intereselor naționale; o escrocherie, mai mult sau mai

[86] Bătălia de la Skagerrak, cunoscută și sub numele de Bătălia de la Iutlanda, s-a desfășurat pe parcursul a două zile la începutul lunii Iunie 1916. Flotele Germane și Britanice au luptat la egalitate.

[87] Theobald von Bethmann-Hollweg (1856-1921) a fost Cancelar al Germaniei între 909 și 1917.

puțin, nu înseamnă nimic pentru acești șmecheri congenitali.

Oricine se gândește la toate sacrificiile pe care această națiune a trebuit să le suporte ca urmare a neglijenței criminale a acelor indivizi iresponsabili; oricine se gândește la numărul celor care au murit sau au fost mutilați inutil; oricine se gândește la rușinea și dezonoarea fără margini care au fost aruncate asupra noastră și la necazul incomensurabil în care poporul nostru este acum aruncat; oricine își dă seama că acest lucru a fost făcut pur și simplu pentru a asigura câteva locuri în parlament pentru niște vânători de locuri de muncă și carieriști fără scrupule - aceștia vor înțelege că astfel de creaturi pot fi descrise doar prin cuvinte precum "ticălos", "nenorocit" , "gunoi" și "criminal"; altfel, aceste cuvinte nu au niciun sens. În comparație cu acești trădători de neam, orice proxenet este un om onorabil.

Destul de ciudat, toate defectele reale ale vechii Germanii au fost expuse publicului doar atunci când au servit la afectarea solidarității interne a națiunii. Da, într-adevăr, adevăruri neplăcute au fost proclamate în mod deschis în urechile maselor largi, în timp ce multe alte lucruri au fost, în alte momente, tăinuite în mod rușinos sau existența lor a fost pur și simplu negată - mai ales în momentele în care o discuție deschisă a unor astfel de probleme ar fi putut duce la o îmbunătățire. În același timp, autoritățile guvernamentale superioare știau foarte puțin sau deloc despre valoarea și natura propagandei. Doar evreii știau că, printr-o utilizare abilă și persistentă a propagandei, raiul însuși poate fi prezentat ca fiind iadul și, invers, cel mai mizerabil tip de viață ca fiind paradisul. Numai el știa acest lucru și a acționat în consecință. Dar Germanul, sau mai degrabă guvernul său, nu avea nici cea mai mică idee despre acest lucru.

În timpul războiului, am plătit cele mai grele pedepse pentru această ignoranță.

10.31 AVANTAJE GERMANE

Pe lângă nenumăratele rele menționate aici, care au afectat viața Germană înainte de război, au existat și multe avantaje. Dacă facem o analiză imparțială, trebuie să recunoaștem că majoritatea slăbiciunilor noastre au fost împărtășite cu alte țări și popoare, și foarte adesea într-o formă mai rea decât la noi. Iar ei nu posedau multe dintre avantajele noastre reale.

Principalul avantaj a fost faptul că, singură printre națiunile Europene, națiunea Germană a depus cele mai mari eforturi pentru a păstra caracterul național al structurii sale economice; din acest motiv, ea a fost mai puțin supusă decât altele controlului financiar internațional. Și totuși, acesta a fost un avantaj periculos, unul care s-a dovedit mai târziu a fi cauza principală a Războiului Mondial.

Dincolo de acest lucru și de multe alte trăsături pozitive, trebuie să evidențiem trei instituții care au fost surse constante de regenerare. În sferele lor respective, ele au fost modele de perfecțiune și au fost în parte fără rival.

În primul rând, forma de stat ca atare și modul în care a fost dezvoltată în Germania modernă.

Desigur, trebuie să-i exceptăm pe acei monarhi care, ca ființe umane, au fost supuși defectelor care afectează această viață pământească și pe copiii ei. Dacă nu am fi atât de toleranți în aceste chestiuni, atunci cazul generației actuale ar fi fără speranță. Dacă luăm în considerare capacitățile personale și caracterul figurilor reprezentative ale regimului nostru actual, ar fi dificil să ne imaginăm un nivel mai modest de inteligență și caracter moral. Dacă măsurăm "valoarea" revoluției Germane în funcție de valoarea personală și de statura indivizilor pe care această revoluție i-a dat poporului German din Noiembrie 1918 încoace, atunci putem să ne simțim cu adevărat rușinați de modul în care posteritatea va judeca, având în vedere că legile de protecție nu mai pot reduce la tăcere opinia publică. Posteritatea va spune cu siguranță că inteligența și integritatea noilor noștri lideri Germani au fost în raport negativ cu lăudăroșenia și viciile lor.

Trebuie să recunoaștem că spiritul monarhiei devenise străin pentru mulți cetățeni, în special pentru masele largi. Acest lucru a rezultat din faptul că monarhii nu erau întotdeauna înconjurați de cele mai strălucite minți, ca să spunem așa, și cu siguranță nu întotdeauna de cele mai sincere minți. Din nefericire, mulți dintre ei îi preferau pe lingușitori în locul oamenilor simpli și, prin urmare, își primeau "instrucția" de la primii. Acesta era un pericol grav într-o perioadă în care multe dintre vechile opinii ale lumii se schimbau, iar acest lucru afecta chiar și tradițiile curții.

Omul de rând nu ar fi putut simți un entuziasm deosebit atunci când, de exemplu, la începutul secolului, o prințesă în uniformă se plimba în fruntea unei parade. Cei din cercurile înalte se pare că nu aveau nicio

idee despre impresia pe care acest lucru o producea în mintea oamenilor obișnuiți, altfel nu s-ar fi întâmplat. În plus, umanitarismul sentimental - nu întotdeauna foarte sincer - care era profesat în acele cercuri înalte era adesea mai mult respingător decât atractiv. Când, de exemplu, prințesa X a decis să guste produsele unei cantine de săraci și le-a găsit excelente, ca de obicei, un astfel de gest ar fi putut face o impresie bună în trecut; dar acum avea efectul opus. Chiar dacă luăm de bună că Alteța Sa nu avea nici cea mai mică idee că, în ziua în care a gustat, supa mâncarea nu era chiar la fel ca în alte zile, era suficient ca oamenii să o știe.

Chiar și cele mai bune intenții deveneau astfel un obiect de ridiculizare sau un motiv de exasperare.

Poveștile despre frugalitatea proverbială a monarhului, despre trezitul devreme dimineața, despre corvoada la care trebuia să se supună toată ziua până seara târziu și, mai ales, despre teama constantă că ar putea să se subalimenteze, toate acestea stârneau comentarii dubioase. Nimeni nu era dornic să știe ce și cât de mult mânca sau bea monarhul. Nimeni nu-i reproșa o masă completă sau cantitatea necesară de somn. Toată lumea era mulțumită atunci când monarhul, ca om și ca personalitate, aducea onoare familiei și țării sale și își îndeplinea îndatoririle de conducător. Toate legendele care au circulat despre el au ajutat prea puțin și, de fapt, au făcut mult rău.

Totuși, acestea și alte lucruri de acest fel sunt doar fleacuri. Ceea ce a fost mult mai grav a fost sentimentul, răspândit în mari părți ale națiunii, că afacerile individului erau rezolvate de sus și că acesta nu trebuie să se preocupe de ele. Atâta timp cât guvernul era cu adevărat bun, sau cel puțin mișcat de bunăvoință, nu se putea ridica nicio obiecție serioasă. Dar vai de toți dacă vechiul guvern de bune intenții ar fi fost înlocuit cu unul nou care nu era atât de decent. Atunci, supunerea docilă a publicului și credința copilărească erau cel mai fatal dintre relele imaginabile.

Dar, pe lângă aceste și alte defecte, existau multe atuuri incontestabile.

În primul rând, forma monarhică garantează stabilitatea întregii conduceri a statului și protejează funcțiile publice de agitația speculativă a politicienilor ambițioși. În plus, tradiția demnă pe care o posedă această instituție dă greutate autorității monarhice. Dincolo de aceasta, există faptul că întregul corp de funcționari, și armata în

special, sunt ridicate deasupra nivelului obligațiilor de partid. Și încă un alt avantaj constă în faptul că conducerea supremă a statului este întruchipată de monarh ca persoană individuală și al cărui exemplu de responsabilitate personală este mai puternic decât cel al oricărei majorități parlamentare anonime. Într-adevăr, integritatea proverbială a administrației Germane trebuie să fie atribuită în principal acestui fapt. În cele din urmă, înalta funcție culturală a monarhului a compensat multe dintre defectele sale. Orașele curții Germane au rămas, până în zilele noastre, centre ale unui spirit artistic care acum amenință să dispară în epoca noastră materialistă. Prinții Germani au făcut multe pentru artă și știință, în special în secolul 19. Epoca noastră actuală nu are cu siguranță nimic care să se compare cu aceasta.

10.32 ARMATA - O ȘCOALĂ DE NEÎNLOCUIT

În timpul acestui proces de dezintegrare care se extindea încet-încet în toată ordinea socială, cea mai pozitivă forță de rezistență a fost armata. Aceasta a fost cea mai puternică școală a națiunii Germane și, din acest motiv, ura dușmanilor noștri era îndreptată împotriva acestui sprijin al libertății și independenței naționale. Cea mai puternică mărturie în favoarea acestei instituții unice este faptul că a fost batjocorită, urâtă, combătută și, de asemenea, temută de toate popoarele inferioare. Faptul că exploatatorii internaționali ai poporului nostru, care s-au adunat la Versailles, și-au îndreptat dușmănia în special împotriva vechii armate Germane a dovedit încă o dată că aceasta merita să fie considerată drept apărătoarea libertății noastre naționale împotriva puterii bursei.[88] Fără această putere de avertizare, intențiile de la Versailles ar fi fost de mult timp puse în aplicare. Nu există decât un singur cuvânt pentru a exprima ceea ce poporul German datorează acestei armate: totul.

Armata a fost cea care a promovat în continuare simțul responsabilității în rândul oamenilor, când această calitate devenea foarte rară și când obiceiul de a o evita se răspândea în mod constant. Acest obicei crescuse sub influența parlamentului, care era el însuși un model de iresponsabilitate. Armata i-a format pe oameni la curaj

[88] Tratatul de la Versailles a fost semnat în Iunie 1919, după încheierea Primului Război Mondial. Acesta a impus condiții oneroase și imposibile Germaniei și i-a atribuit în mod fals întreaga vină pentru război.

personal într-un moment în care lașitatea amenința să devină o epidemie, când spiritul de sacrificiu pentru binele comunității era considerat puțin mai mult decât prostie și când doar cei considerați inteligenți erau cei care își promovau propriul ego. Armata a fost școala prin care indivizii Germani au fost învățați să nu caute salvarea națiunii lor în falsa ideologie a fraternității internaționale între negri, Germani, Chinezi, Francezi, Englezi etc., ci în puterea și unitatea propriului popor.

Armata a dezvoltat puterea de hotărâre a individului, și asta într-o perioadă în care un spirit de indecizie și scepticism guverna afacerile umane. Într-o epocă în care atotștiutorii erau pretutindeni la modă, era nevoie de curaj pentru a susține principiul că orice comandă este mai bună decât niciuna. Acest principiu unic reprezintă un stil de gândire robust și solid, care ar fi dispărut dacă armata nu ar fi furnizat o reînnoire constantă a acestei forțe fundamentale. O dovadă suficientă în acest sens poate fi găsită în lipsa îngrozitoare de decizie de care dau dovadă actualele noastre autorități ale Reichului. Ele nu se pot scutura de letargia lor mentală și morală și nu pot lua măsuri definitive, cu excepția cazului în care este vorba de decrete impuse pentru exploatarea poporului. În acest caz, ele își declină orice responsabilitate, în timp ce, în același timp, semnează tot ceea ce cealaltă parte le pune în față, cu agilitatea unui stenograf de tribunal. În acest caz, decizia este ușor de luat; le este dictată.

Armata își pregătea oamenii cu un spirit de idealism și devotament față de Patrie, în timp ce lăcomia și materialismul dominau peste tot. Armata a unit un popor care era împărțit în clase; și în această privință avea un singur defect, și anume serviciul militar voluntar de un an. A fost o greșeală, deoarece principiul egalității absolute era astfel încălcat. Cei care aveau o educație mai bună erau astfel plasați în afara cadrului mediului lor general.

Ar fi fost mai bine invers. Deoarece clasele noastre superioare ignorau cu adevărat corpul corporativ al națiunii și se îndepărtau din ce în ce mai mult de acesta, armata ar fi putut avea un efect foarte pozitiv dacă ar fi refuzat să segrege așa-numiții intelectuali, în special în propriile rânduri. A fost o greșeală că nu s-a făcut acest lucru. Dar ce instituție din această lume nu face greșeli? Iar în armată, trăsăturile bune erau atât de absolut predominante, încât cele câteva defecte pe care le avea erau cu mult sub media care rezultă în general din slăbiciunea umană.

Dar cel mai mare merit câștigat de armată a fost că, într-un moment atunci când persoana individuală nu conta nimic și majoritatea era totul, plasa valorile personale individuale deasupra valorilor majorității. Confruntată cu ideea iudeo-democratică a unei credințe oarbe în numere, armata și-a apărat credința în personalitate. Astfel, ea a format ceea ce era cel mai necesar la acea vreme: bărbați adevărați. Într-o perioadă în care bărbații cădeau într-un marasm de efemeritate și moleșeală, 350.000 de tineri viguroși erau instruiți în fiecare an. Pe parcursul celor doi ani de pregătire, aceștia și-au pierdut moliciunea din tinerețe și au dezvoltat corpuri tari ca oțelul. Tânărul care fusese învățat supunerea în această perioadă era acum pregătit să comande. Se putea recunoaște soldatul instruit chiar după mersul său.

Aceasta a fost marea școală a națiunii Germane. Nu fără motiv și-a atras toată ura acerbă a celor care doreau ca Reichul să fie slab și lipsit de apărare. Restul lumii recunoștea un fapt pe care mulți Germani nu doreau să îl vadă, fie din cauza orbirii, fie din rea voință: armata Germană era cea mai puternică armă pentru libertatea națiunii Germane și cea mai bună garanție pentru întreținerea copiilor săi.

10.33 UN SERVICIU PUBLIC INCOMPARABIL

A existat o a treia instituție valoroasă, care trebuie plasată alături de monarhie și armată; aceasta a fost serviciul civil al vechiului Reich.

Germania era cea mai bine organizată și administrată țară din lume. Este posibil să fi existat obiecții cu privire la restricțiile birocratice, dar din acest punct de vedere, celelalte țări nu erau cu nimic mai bune, ba chiar mai rău. Dar celelalte state nu aveau minunata solidaritate Germană și nici funcționarii lor publici nu erau de aceeași onestitate incoruptibilă. Cu siguranță este mai bine să fii puțin de modă veche, dar onest și loial, decât să fii prea sofisticat și modem, cu un caracter inferior, și astfel, în mod tipic ignorant și ineficient.

Dacă se spune astăzi că administrația Germană de dinainte de război a fost excelentă din punct de vedere birocratic, dar incompetentă din punct de vedere comercial, nu pot da decât următorul răspuns: Ce altă țară din lume a avut o întreprindere comercială mai bine organizată și mai bine administrată decât Căile Ferate Germane de Stat? Revoluția a fost lăsată să distrugă această organizație exemplară, până când a venit un moment în care aceasta a fost scoasă din mâinile națiunii și

socializată, în sensul fondatorilor acestei republici. Acest lucru a făcut-o aservită bursei internațional de stoc, care a fost puterea din spatele revoluției Germane.

Cea mai remarcabilă trăsătură a serviciului civil și a întregului aparat administrativ a fost independența lor față de guvern, ale cărui opinii trecătoare nu au avut niciun efect asupra rolului funcționarilor statului German. De la revoluție încoace, această situație s-a schimbat complet. Eficiența și capacitatea au fost înlocuite de legăturile de partid, iar independența de caracter și inițiativa sunt mai degrabă un obstacol decât un ajutor.

10.34 AUTORITATEA DE STAT

Puterea și măreția minunate ale vechiului Reich se bazau pe forma de stat monarhică, pe armată și pe serviciul civil. Pe aceste trei fundații se sprijinea acea mare putere care acum lipsește cu desăvârșire: Autoritatea de stat! Căci aceasta nu se poate întemeia pe bâlbâielile care au loc în parlament sau în dietele provinciale, nici pe legile făcute pentru a proteja statul, nici pe sentințele pronunțate de tribunale pentru a-i speria pe cei care îl neagă cu obrăznicie, ci doar pe încrederea generală acordată conducerii și administrației comunității. Această încredere nu este, la rândul său, altceva decât o convingere interioară de neclintit că guvernarea și administrația unei țări sunt inspirate de altruism și onestitate, și pe acordul dintre spiritul legii și convingerile morale generale menținute de popor. Pe termen lung, sistemele de guvernare nu se bazează pe amenințări de violență, ci pe credința poporului în meritele și sinceritatea celor care administrează și promovează interesele publice.

Deși în perioada antebelică, anumite rele grave au avut tendința de a infecta și corupe forța interioară a națiunii, trebuie amintit că celelalte state au suferit chiar mai mult decât Germania din cauza acestor neajunsuri. Și totuși, ele nu au eșuat și nu s-au prăbușit atunci când a venit momentul de criză. Dacă ne amintim în continuare că aceste defecte din Germania de dinainte de război au fost depășite de mari calități pozitive, va trebui să căutăm în altă parte cauza efectivă a colapsului. Și acesta este de fapt cazul.

Motivul final și cel mai profund al declinului German este faptul că problema rasială a fost ignorată și că nu a fost înțeleasă importanța ei în

dezvoltarea istorică a națiunilor. Evenimentele care au loc în viața națiunilor nu se datorează întâmplării, ci sunt rezultatele firești ale efortului de conservare și înmulțire a speciei și a rasei - chiar dacă oamenii nu sunt conștienți de motivele interioare ale comportamentului lor.

CAPITOLUL 11
NAȚIUNE ȘI RASĂ

Anumite adevăruri sunt atât de evidente încât, tocmai din acest motiv, nu sunt văzute sau recunoscute de oamenii obișnuiți. Oamenii sunt atât de orbi la unele dintre cele mai simple fapte din viața de zi cu zi, încât sunt foarte surprinși atunci când cineva atrage atenția asupra a ceea ce toată lumea ar trebui să știe. Exemple de Oul lui Columb ne înconjoară cu sutele de mii; dar Columbii sunt rari.[89]

Plimbându-se prin grădina naturii, cei mai mulți oameni au îngâmfarea de a crede că le știu pe toate. Cu toate acestea, aproape toți sunt orbi la unul dintre principiile remarcabile pe care Natura le folosește în activitatea sa: separarea interioară a speciilor tuturor ființelor vii de pe Pământ.

Chiar și o privire superficială arată că natura urmează o lege de bază rigidă, în care toate formele de viață sunt restricționate în anumite limite în ceea ce privește reproducerea și înmulțirea speciei lor. Fiecare animal se împerechează doar cu unul din propria specie. Vulturul cu vulturul, ciocârlia cu ciocârlia, barza cu barza, șoarecele de câmp cu șoarecele de câmp, șoarecele de casă cu șoarecele de casă, lupul cu lupoaica, etc.

Abaterile de la această lege au loc numai în circumstanțe excepționale, cum ar fi constrângerea la captivitate sau atunci când un alt obstacol face imposibilă relația sexuală între membrii aceleiași specii. Dar, în acest caz, natura se opune cu toată puterea ei unor astfel de relații. Protestul ei este demonstrat cel mai clar prin faptul că hibridul este fie steril, fie că descendenții săi au o fertilitate limitată. În cele mai multe cazuri, acestora le sunt refuzate puterile obișnuite de rezistență la boli sau la atacuri ostile. Acest lucru este cât se poate de firesc.

Orice încrucișare între două rase care nu sunt chiar egale generează un produs care ocupă un loc intermediar între nivelurile celor doi

[89] Oul lui Columb se referă la o poveste apocrifă în care Cristofor Columb ar fi provocat un grup de nobili Spanioli să echilibreze un ou pe un capăt. După ce aceştia nu reuşesc, el ia oul, îl bate pe masă pentru a strivi uşor un capăt, iar apoi acesta rămâne în picioare. Morala este că o sarcină aparent imposibilă, odată realizată într-un anumit mod, devine evidentă. Multe invenții și descoperiri sunt tocmai de această natură.

părinți. Acest lucru înseamnă că urmașul va fi într-adevăr superior părintelui inferior din punct de vedere rasial, dar nu la fel de sus ca părintele superior. Din acest motiv, acesta trebuie să cedeze în cele din urmă în orice luptă împotriva speciei superioare. O astfel de împerechere contrazice voința naturii în direcția îmbunătățirii selective a vieții în general. Condiția prealabilă a acestei îmbunătățiri nu este împerecherea dintre superior și inferior, ci mai degrabă permite triumful complet al ordinului superior. Cel mai puternic trebuie să domine și să nu se împerecheze cu cel mai slab, sacrificându-și astfel propria măreție. Numai cel slab din naștere poate privi acest principiu ca fiind crud, dar el este doar un om slab și limitat; căci dacă o astfel de lege nu ar prevala, atunci dezvoltarea superioară a vieții organice ar fi de neconceput.

Consecința acestei dorințe de puritate rasială, universal valabilă în natură, nu este doar distincția exterioară bine definită între rase, ci și caracterul lor uniform în sine. Vulpea este întotdeauna o vulpe, gâsca este o gâscă, tigrul este un tigru, etc. Singura diferență care poate exista în cadrul speciei trebuie să fie în diferitele grade de forță, tărie, inteligență, eficiență, rezistență etc., ale specimenelor individuale. Ar fi imposibil de găsit o vulpe care să fie blândă și protectoare cu gâștele, așa cum nici o pisică nu are o dispoziție prietenoasă față de șoareci.

De aceea, lupta dintre diversele specii nu se naște din antipatie reciprocă, ci mai degrabă din foame și din dragoste. În ambele cazuri, natura privește cu calm și chiar cu satisfacție. Lupta pentru pâinea cea de toate zilele îi lasă în urmă pe toți cei slabi, bolnăvicioși sau nesiguri, în timp ce lupta masculilor pentru femele dă celor mai sănătoși dreptul de a se înmulți. Iar această luptă este un mijloc de a spori sănătatea și puterea de rezistență a speciei și, prin urmare, dezvoltarea ei superioară.

Dacă ar fi fost altfel, progresul ar fi încetat și chiar ar fi avut loc un regres. Deoarece cei inferiori sunt întotdeauna mai numeroși decât cei superiori, cei dintâi ar crește întotdeauna mai rapid dacă ar avea aceleași capacități de supraviețuire și de reproducere. Rezultatul final ar fi că cei mai buni ar fi trecuți în plan secund. Prin urmare, trebuie să intervină o măsură corectivă în favoarea celor mai buni. Natura asigură acest lucru prin stabilirea unor condiții de viață riguroase, la care cei mai slabi vor trebui să se supună și astfel vor fi restrânși numeric. Dar nici măcar partea care supraviețuiește nu se poate reproduce fără

discernământ, căci aici are loc o nouă selecție riguroasă, în funcție de forță și sănătate.

11.1 REZULTATUL AMESTECULUI DE RASE

Dacă natura nu dorește ca indivizii mai slabi să se împerecheze cu cei mai puternici, cu atât mai puțin dorește ca o rasă superioară să se amestece cu una inferioară. Într-un astfel de caz, toate eforturile ei, de-a lungul a sute de mii de ani, de a stabili un tip de ființă superioară din punct de vedere evolutiv, ar putea deveni zadarnice.

Istoria oferă nenumărate dovezi ale acestei legi. Ea arată, cu o claritate uimitoare, că ori de câte ori Arianii și-au amestecat sângele cu cel al unei rase inferioare, rezultatul a fost prăbușirea poporului cultivat. În America de Nord, unde populația este predominant Germanică și unde aceste elemente s-au amestecat cu popoarele de culoare doar într-o foarte mică măsură, există o umanitate și o cultură diferite de cele din America Centrală și de Sud. În aceste din urmă țări, imigranții Latini s-au împerecheat cu aborigenii, uneori pe scară largă. În acest caz, avem un exemplu clar și decisiv al efectului amestecului rasial. Dar în America de Nord, elementul Germanic, care a rămas pur și neamestecat din punct de vedere rasial, a ajuns să domine continentul American. Și va rămâne stăpân, atâta timp cât acest element nu va cădea victimă unei pângăriri a sângelui.

Pe scurt, rezultatele amestecului rasial sunt întotdeauna următoarele:

(a) Nivelul rasei superioare devine mai scăzut; și

(b) Se instalează degenerarea fizică și psihică, conducând astfel, încet dar sigur, spre o boală progresivă.

O astfel de evoluție nu este altceva decât un păcat împotriva voinței Creatorului etern. Și, ca un păcat, acest act va fi răzbunat.

Efortul omului de a contrazice logica de fier a naturii îl aduce în conflict cu acele principii cărora el însuși le datorează propria existență.

Acționând împotriva naturii, el își pregătește calea spre propria ruină.

11.2 OMUL ȘI IDEEA

Întâlnim aici o obiecție pacifistă insolentă, de inspirație evreiască:

"Omul poate controla chiar și natura!"

Sunt milioane de oameni care repetă fără minte aceste prostii evreiești și sfârșesc prin a-și imagina că ei înșiși sunt, cumva, cuceritori ai naturii. Cu toate acestea, singura lor armă este doar o simplă idee, și încă una foarte absurdă. Dacă cineva ar accepta-o, atunci ar fi imposibil chiar să își imagineze existența lumii.

Adevărul real este că nu numai că omul nu a reușit să învingă natura în nici un domeniu, ci că, în cel mai bun caz, a reușit doar să pună mâna și să ridice un colț minuscul din vălul uriaș pe care aceasta l-a întins peste misterele și secretele sale eterne. El nu creează niciodată nimic. Tot ceea ce poate face este să descopere ceva. El nu stăpânește natura, ci doar a ajuns să fie stăpânul acelor ființe vii cărora le lipsește cunoașterea la care el a ajuns, pătrunzând în unele dintre legile și misterele naturii. În afară de toate acestea, o idee nu poate depăși niciodată condițiile prealabile pentru existența și dezvoltarea omenirii; ideea însăși a venit numai de la om. Fără umanitate, nu ar exista nicio idee umană în această lume. Prin urmare, ideea ca atare este întotdeauna dependentă de existența omului și, prin urmare, este dependentă de acele legi care au creat condițiile existenței sale.

Și nu numai atât! Anumite idei sunt chiar limitate la anumite persoane. Acest lucru este valabil mai ales în ceea ce privește acele idei care își au rădăcinile nu în adevărul științific obiectiv, ci în lumea sentimentelor. Cu alte cuvinte - pentru a folosi o expresie actuală care exprimă acest adevăr - ele reflectă o "experiență interioară". Toate aceste idei, care nu au nimic de-a face cu logica rece în sine, ci reprezintă simple sentimente, cum ar fi concepțiile etice și morale etc., sunt legate în mod inextricabil de existența omului. Astfel de idei își datorează existența puterilor creatoare ale imaginației omului.

Acum, o condiție necesară pentru menținerea unor astfel de idei este existența anumitor rase și a anumitor tipuri de oameni. De exemplu, oricine care dorește sincer ca ideea pacifistă să prevaleze în această lume ar trebui să facă tot posibilul pentru a-i ajuta pe Germani să cucerească lumea. Dacă s-ar întâmpla contrariul, s-ar putea întâmpla cu ușurință ca ultimul pacifist să dispară odată cu ultimul German. Spun asta pentru că, din păcate, nimeni altcineva din lume nu a căzut pradă acestei prostii ca oamenii noștri. Fie că ne place sau nu, va trebui să purtăm un război pentru a obține pacifismul. Acesta, și nimic mai

puțin, a fost planul salvatorului American al lumii, Wilson.[90] Sau cel puțin așa credeau vizionarii noștri - și astfel, scopul său a fost atins.

Idealul pacifist-umanitarist poate fi, într-adevăr, unul excelent, dar numai atunci când tipul cel mai superior de om a reușit să subjuge lumea în așa măsură încât să fie singurul conducător al Pământului. Acest ideal ar avea efecte nefaste doar în măsura în care aplicarea sa ar deveni dificilă și, în cele din urmă, imposibilă. Așadar, în primul rând, lupta; și apoi, poate, pacifismul.

Dacă ar fi fost altfel, ar fi însemnat că omenirea a depășit deja vârful dezvoltării sale și, prin urmare, sfârșitul nu ar fi supremația unui ideal moral, ci degenerarea în barbarie și haos. Oamenii ar putea râde de această afirmație. Dar planeta noastră s-a mișcat cândva prin eter timp de milioane de ani fără oameni, și ar putea să o facă din nou - dacă uităm că, acolo unde oamenii au atins un nivel superior de existență, acest lucru nu s-a datorat ideilor câtorva vizionari nebuni, ci cunoașterii și aplicării riguroase a legilor de fier ale naturii.

11.3 RASĂ ȘI CULTURĂ

Tot ceea ce admirăm în lumea de astăzi - știința, arta, tehnologia și invențiile - este produsul activităților creative ale câtorva popoare și poate chiar al unei singure rase la origine. Menținerea civilizației depinde în întregime de ele. În cazul în care ei pier, tot ceea ce face acest Pământ frumos va coborî cu ei în mormânt.

Oricât de mult ar putea influența solul, de exemplu, pe oameni, această influență va varia în funcție de rasa respectivă. Un sol sărac poate stimula o rasă la cele mai înalte realizări; la o altă rasă, el poate fi cauza sărăciei și, în cele din urmă, a subnutriției, cu toate consecințele ei. Deși supuse circumstanțelor externe, caracteristicile interne ale unui popor sunt cele care determină întotdeauna rezultatul. Ceea ce reduce o rasă la foamete o împinge pe alta la muncă grea.

Toate marile civilizații din trecut au decăzut pentru că rasa originală creativă s-a stins, ca urmare a otrăvirii sângelui.

Cauza finală a unui astfel de declin este faptul că oamenii au uitat că toată cultura depinde de oameni, și nu invers. Cu alte cuvinte, pentru a

[90] Woodrow Wilson, președinte American în timpul Primului Război Mondial. Administrația sa, puternic populată de consilieri evrei, a fost cea care a dictat termenii duri ai Tratatului de la Versailles. Hitler nu l-a iertat niciodată pentru asta.

păstra o anumită cultură, trebuie păstrat omul care o creează.

Dar această conservare este legată de legea inexorabilă a necesității și de dreptul la victorie al celui mai bun și mai puternic.

Cel care vrea să trăiască trebuie să lupte. Iar cel care nu dorește să lupte în această lume a luptei permanente nu are dreptul să trăiască.

O astfel de afirmație poate suna dur - și așa este! Însă mult mai aspră este soarta celui care crede că poate învinge natura și care, în realitate, o insultă. Necazul, mizeria și boala sunt răspunsurile ei! Cel care ignoră sau judecă greșit legile rasei se privează de fericirea care îi aparține. El pune un obstacol în calea victorioasă a rasei superioare și, prin aceasta, intervine într-o condiție prealabilă a oricărui progres uman. Încărcat de sentimentul umanitar, el cade din nou pe tărâmul fiarelor neajutorate.

11.4 ARIANUL CA FONDATOR AL CULTURII

Ar fi zadarnic să încercăm să determinăm care rasă sau rase au fost purtătorii originari ai culturii umane și, prin urmare, au fost adevărații fondatori a tot ceea ce înțelegem prin cuvântul "umanitate". Este mult mai simplu să abordăm această întrebare în măsura în care se referă la momentul actual. Aici răspunsul este simplu și clar. Fiecare manifestare a culturii umane, fiecare produs de artă, știință și abilitate tehnică pe care le vedem astăzi sunt aproape exclusiv produsul creativ al Arianilor. Tocmai acest fapt justifică pe deplin concluzia că numai Arianii au fost cei care au fondat un tip superior de umanitate; prin urmare, ei reprezintă arhetipul a ceea ce înțelegem prin termenul "om". El este Prometeu al omenirii, de pe fruntea strălucitoare a căruia a izbucnit în toate timpurile scânteia divină a geniului, aprinzând mereu focul care, sub forma cunoașterii, a luminat noaptea întunecată, dând la o parte vălul misterului, arătând omului cum să se ridice și să devină stăpân peste toate celelalte ființe pământești. Excludeți-l - și un întuneric profund va coborî asupra Pământului. În câteva mii de ani, cultura umană va dispărea, iar lumea va deveni un deșert.

Dacă împărțim omenirea în trei grupe - fondatori de cultură, purtători de cultură și distrugători de cultură -, numai Arianii pot fi considerați ca reprezentând prima grupă. El a fost cel care a ridicat fundația și zidurile fiecărei mari structuri din cultura umană. Doar

forma și culoarea acestor structuri pot fi atribuite caracteristicilor diferitelor popoare. Arianii au furnizat marile pietre de construcție și planurile pentru edificiile întregului progres uman; numai executarea acestor planuri poate fi atribuită calităților fiecărei rase în parte.

În câteva decenii, toată Asia de Est, de exemplu, va avea o cultură fondată de mintea Greacă și de tehnologia Germanică. Doar forma exterioară - cel puțin parțial - prezintă trăsături de inspirație asiatică. Nu este adevărat, așa cum cred unii, că Japonia adaugă tehnologia Europeană la propria sa cultură. Adevărul este mai degrabă că știința și tehnologia Europeană sunt doar suprapuse cu caracteristicile specifice ale civilizației Japoneze. Bazele vieții actuale din Japonia de astăzi nu sunt cele ale culturii Japoneze autohtone, deși acest lucru colorează viața de zi cu zi și astfel apare izbitor pentru ochiul European. Mai degrabă, fundamentele reale sunt realizările științifice și tehnice enorme ale Europei și Americii; adică ale popoarelor Ariane. Numai pe baza acestor realizări poate Orientul să urmărească progresul lumii contemporane. Ele asigură baza luptei pentru pâinea de zi cu zi și creează arme și unelte pentru aceasta; numai că forma exterioară este adaptată treptat la modul de viață Japonez.

Dacă, începând de astăzi, influența Ariană asupra Japoniei ar înceta - dacă Europa și America s-ar prăbuși - atunci progresul actual al Japoniei în știință și tehnologie ar putea dura încă puțin timp. Dar, în câteva decenii, inspirația ar seca, caracterul nativ Japonez ar înflori, iar civilizația actuală s-ar fosiliza și ar cădea din nou în somnul din care a fost trezită acum șapte decenii de cultura Ariană. Prin urmare, așa cum dezvoltarea Japoneză actuală se datorează influenței Ariane, tot așa, în trecutul îndepărtat, influența și spiritul străin au trezit cultura japoneză din acea vreme.

Cea mai bună dovadă în acest sens este faptul că civilizația Japoneză antică s-a fosilizat și pietrificat. Acest lucru se poate întâmpla doar dacă un popor pierde nucleul rasial care a fost inițial creativ sau dacă o influență exterioară este retrasă după ce a trezit și a întreținut dezvoltările culturale inițiale. Dacă se demonstrează că un popor datorează elementele fundamentale ale culturii sale unor rase străine, asimilând și elaborând astfel de elemente, și dacă ulterior această cultură se fosilizează ori de câte ori încetează influența externă, atunci o astfel de rasă poate fi numită "purtătoare de cultură", dar niciodată "creatoare de cultură".

Examinarea diferitelor popoare din acest punct de vedere arată că, practic, niciunul dintre ele nu a fost inițial fondator de cultură, ci aproape întotdeauna purtător de cultură.

Această evoluție are loc aproape întotdeauna în felul următor: Triburile Ariane, adesea ridicol de mici ca număr, subjugă popoare străine și, stimulate de condițiile de viață din noul teritoriu (fertilitate, abundență climatică etc.) și profitând și de abundența muncii manuale, își dezvoltă facultățile intelectuale și organizatorice care dormeau în ele. În câteva mii de ani, sau chiar secole, ele creează culturi care reflectă caracteristicile interioare ale fondatorilor - deși modificate de trăsăturile speciale ale solului și ale poporului subjugat.

În cele din urmă, însă, rasa cuceritoare încalcă principiul purității sângelui la care a aderat inițial. Ei încep să se amestece cu popoarele subjugate, punându-și astfel capăt propriei existențe. Căderea omenirii în Paradis a fost întotdeauna urmată de expulzare.

După o mie de ani sau mai mult, ultimele urme vizibile ale fostului popor stăpân pot fi găsite într-o nuanță mai deschisă a pielii pe care sângele a lăsat-o rasei subjugate și într-o cultură pietrificată pe care a creat-o inițial. Odată ce sângele cuceritorului trupesc și spiritual s-a pierdut în sângele poporului supus, s-a pierdut și combustibilul pentru torța progresului uman! Așa cum sângele fostei rase conducătoare a lăsat o ușoară nuanță de culoare în sângele urmașilor săi, ca amintire simbolică, tot astfel întunericul vieții culturale este ușor luminat de produsele celor care au fost primii purtători de lumină. Strălucirea lor strălucește prin barbaria la care a revenit rasa supusă. Acest lucru îl face adesea pe observatorul superficial să creadă că vede în fața sa o imagine a rasei actuale, când de fapt el nu face decât să privească într-o oglindă a trecutului.

Se poate întâmpla ca, în cursul istoriei sale, un astfel de popor să intre în contact pentru a doua oară, sau poate mai multe, cu rasa fondatorilor originali ai culturii sale. S-ar putea să nu-și amintească nici măcar acea asociere îndepărtată. Instinctiv, însă, rămășițele sângelui de stăpân vor fi atrase spre acest nou fenomen, iar ceea ce înainte fusese posibil doar prin constrângere poate reuși acum prin voința proprie a poporului. Un nou val cultural curge și durează până când sângele purtătorilor săi de stindard se scufundă din nou în sângele popoarelor cucerite.

Sarcina celor care studiază istoria universală a civilizației va fi aceea

de a efectua cercetări din acest punct de vedere, în loc să se lase sufocați de o masă de date externe - așa cum se întâmplă prea des în cazul științei noastre istorice actuale.

Această scurtă schiță a dezvoltării națiunilor purtătoare de cultură oferă o imagine a dezvoltării și activității - și a declinului - celor care sunt adevărații fondatori ai culturii pe acest Pământ, Arianii înșiși.

Așa cum în viața noastră de zi cu zi, așa-numitul om de geniu are nevoie de o ocazie specială, și uneori chiar de un stimulent special, pentru a străluci, la fel se întâmplă și cu geniul rasial în viața popoarelor. În monotonia vieții de zi cu zi, chiar și oamenii de însemnătate par la fel ca ceilalți și nu se ridică deasupra mediei semenilor lor. Dar, de îndată ce astfel de oameni se găsesc într-o situație în care ceilalți se abat sau devin disperați, omul umil și obișnuit dezvăluie trăsături de geniu - adesea spre uimirea celor care, până atunci, îl cunoscuseră doar în frivolitatea vieții cotidiene. Iată de ce un profet nu contează decât rareori în propria țară.

Războiul oferă o ocazie excelentă pentru a observa acest lucru. În vremuri de restriște, când ceilalți disperă, băieți aparent inofensivi apar brusc și devin eroi, cu o determinare care sfidează moartea și cu o mentalitate rece ca gheața. Dacă nu ar fi venit o astfel de oră de încercare, nimeni nu ar fi ghicit că în trupul acelui tânăr imberb se ascundea un erou.

Un impuls special este aproape întotdeauna necesar pentru a pune în evidență geniul. Barosul destinului, care îl doboară atât de ușor pe unul, lovește brusc oțelul în altul. Și când cochilia vieții cotidiene este spartă, miezul ascuns devine vizibil pentru o lume uimită. Lumea rezistă. Refuză să creadă că ceva aparent atât de normal este dintr-o dată atât de diferit. Acest proces se repetă de fiecare dată când apare un om de o calitate excepțională.

Deși un inventator, de exemplu, nu-și stabilește faima decât în ziua invenției sale, ar fi o greșeală să credem că geniul creativ nu a devenit viu decât în acel moment. Scânteia geniului trăiește în omul care o are încă din momentul nașterii. Adevăratul geniu este o calitate înnăscută; el nu poate fi niciodată cultivat sau învățat.

După cum s-a spus deja, acest lucru se aplică nu doar individului, ci și rasei. Popoarele cu abilități creative au fost întotdeauna în mod fundamental creative. Aceasta aparține naturii lor, chiar dacă acest fapt poate scăpa privirilor observatorului superficial. Și în acest caz,

recunoașterea din exterior este doar consecința unei realizări practice. Restul lumii este incapabil să recunoască geniul ca atare și nu poate vedea decât manifestările vizibile ale geniului sub formă de invenții, descoperiri, clădiri, picturi etc. Dar chiar și aici, trece mult timp până când recunoașterea este acordată. Așa cum persoana individuală care a fost înzestrată cu darul geniului, sau cel puțin cu un talent de un ordin foarte înalt, nu poate realiza această înzestrare până când nu este stimulată de circumstanțe speciale, tot așa se întâmplă și în viața națiunilor; capacitățile și puterile creatoare trebuie să aștepte frecvent până când anumite condiții le stimulează la acțiune.

Exemplul cel mai evident al acestui adevăr este oferit de acea rasă care a fost și este încă purtătoarea de stindard a progresului uman: Arianii. De îndată ce Soarta îi pune în fața unor circumstanțe speciale, puterile lor încep să se dezvolte progresiv și să se manifeste în forme tangibile. Culturile pe care le creează sunt aproape întotdeauna condiționate de sol, de climă și de oamenii pe care îi subjugă.

Ultimul factor este cel mai decisiv. Cu cât sunt mai primitive condițiile tehnice pentru activitatea culturală, cu atât este mai necesară existența unei munci manuale care să poată fi organizată și utilizată pentru a lua locul forței mecanice. Dacă nu ar fi fost posibilă angajarea membrilor rasei inferioare, Arianii nu ar fi fost niciodată în măsură să facă primii pași spre o viitoare cultură. În mod similar, fără ajutorul anumitor animale potrivite pe care au reușit să le îmblânzească, ei nu ar fi ajuns niciodată la o tehnologie care le-a permis ulterior să se lipsească de aceste animale. Expresia "maurul și-a făcut treaba, maurul poate pleca" are, din păcate, un înțeles profund.[91] Timp de mii de ani, calul a fost servitorul credincios al omului, ajutând la punerea bazelor progresului uman; dar acum automobilul a făcut calul de prisos. În câțiva ani, funcția calului va înceta complet. Și totuși, fără colaborarea sa, omul cu greu ar fi putut ajunge la stadiul de dezvoltare în care se află astăzi. Pentru stabilirea unor tipuri superioare de culturi, rasele inferioare au fost una dintre cele mai esențiale condiții prealabile. Doar acestea puteau compensa lipsa mijloacelor mecanice, fără de care nici un progres nu este posibil. Primele etape ale culturii umane nu se bazau cu siguranță atât pe animale îmblânzite, cât pe utilizarea de ființe umane

[91] Citat din piesa lui Schiller din 1783 *Die Verschwörung des Fiesko zu Genua* (Conspirația lui Fiesco la Genova), actul III, scena 4.

inferioare.

Abia după ce rasele subjugate au fost folosite ca sclavi, animalele au avut o soartă similară, și nu invers, așa cum le place unora să creadă. La început, inamicul cucerit a fost cel care a trebuit să tragă plugul - și abia apoi calul. Numai pacifiștii nebuni pot vedea în acest lucru un semn al degradării umane. Astfel de oameni nu reușesc să recunoască faptul că această evoluție a trebuit să aibă loc pentru a ajunge în acel loc în care acești apostoli ai păcii puteau să impună lumii tărășenia lor.

Progresul uman este ca și cum ai urca pe o scară infinită. Nu se poate să se ajungă la nivelurile superioare fără să fi urcat mai întâi treptele inferioare. Arianul a trebuit, prin urmare, să urmeze calea spre care îl îndruma realitatea, și nu cea visată de pacifistul modern. Calea realității este însă dificilă și grea; totuși, este singura care duce în cele din urmă la țelul pe care alții îl prevăd în visele lor. În realitate, visătorii nu fac decât să-l îndepărteze pe om de țelul său, în loc să-l conducă spre el.

Nu întâmplător, primele forme de cultură au apărut acolo unde Arianii au intrat în contact cu rasele inferioare, le-au subjugat și le-au forțat să se supună comenzilor sale. Membrii rasei inferioare au devenit primul instrument tehnic în slujba unei culturi în curs de dezvoltare.[92]

11.5 EFECTELE AMESTECULUI DE SÂNGE

Astfel, drumul pe care Arianii trebuiau să-l urmeze era clar marcat. În calitate de cuceritor, el a subjugat rasele inferioare și le-a transformat puterile fizice în canale organizate sub propria conducere, obligându-le să îi urmeze voința și scopurile. Impunându-le o activitate utilă, deși grea, nu numai că le-a cruțat viețile, dar probabil că le-a făcut viața mai ușoară decât cea pe care o avuseseră cu fosta lor așa-zisă "libertate". În timp ce își menținea fără milă poziția de stăpân al lor, nu numai că a rămas stăpân, dar a menținut și a avansat cultura umană. Acest lucru depindea exclusiv de abilitățile sale înnăscute și, prin urmare, de conservarea sa ca atare.

Cu toate acestea, de îndată ce supușii săi au început să se ridice și să se apropie de nivelul cuceritorului lor - probabil în momentul în care au început să folosească limba lui -, zidul despărțitor dintre stăpân și

[92] Această idee anticipează ideea ulterioară a "mega-mașinăriei" ca utilizare sistematică a muncii umane pentru a atinge scopuri sociale și culturale. A se vedea Mumford (1966).

servitor s-a prăbușit. Arianul și-a neglijat propria puritate rasială și astfel și-a pierdut dreptul de a trăi în paradisul pe care el însuși îl crease. S-a scufundat în amestecul rasial și și-a pierdut treptat creativitatea culturală, până când, în cele din urmă, a devenit, atât din punct de vedere mental, cât și fizic, mai degrabă asemănător cu aborigenii subjugați decât cu proprii săi strămoși. Pentru o vreme a putut continua să trăiască pe capitalul cultural care mai rămăsese; dar curând s-a instalat o stare de fosilizare și s-a scufundat în uitare.

Astfel, culturile și imperiile au decăzut, lăsând locul unor noi formațiuni.

Amestecul de sânge și deteriorarea rasială ulterioară sunt singurele cauze ale declinului civilizațiilor antice. Războiul nu ruinează niciodată națiunile, ci pierderea puterii lor de rezistență, care este conținută doar în sângele rasial pur.

Tot ceea ce nu este bun din punct de vedere rasial în această lume este ca și paiele.

Fiecare eveniment istoric din lume nu este altceva decât o manifestare a instinctului de conservare rasială, în bine sau în rău.

11.6 SERVICII PENTRU COMUNITATE

La întrebarea privind cauzele interioare ale importanței dominante a Arianismului se poate răspunde spunând că nu este vorba atât de faptul că au un instinct de supraviețuire mai puternic, cât mai degrabă de faptul că acesta se manifestă într-un mod special. Privită în mod subiectiv, voința de a trăi este la fel de puternică peste tot; doar formele în care se exprimă sunt diferite.

Printre cele mai primitive organisme, instinctul de supraviețuire nu se extinde dincolo de grija pentru egoul individual. Egoismul, așa cum numim noi această pasiune, merge atât de departe încât include chiar și *timpul*; momentul prezent este considerat cel mai important și nimic nu este lăsat pentru viitor. Animalul trăiește doar pentru el însuși, căutând hrană atunci când îi este foame și luptând doar pentru autoconservarea sa. Atâta timp cât instinctul de conservare se manifestă în acest mod, nu există nicio bază pentru formarea unei comunități - nici măcar cea mai primitivă formă de familie. Chiar și o comunitate formată din doi, bărbat și femeie, necesită o extindere a instinctului de autoconservare, deoarece disponibilitatea de a lupta pentru propriul ego trebuie să fie

extinsă la partener. Uneori, masculul asigură hrana pentru femelă, dar, în majoritatea cazurilor, ambii părinți asigură hrana urmașilor. Aproape întotdeauna, ei sunt gata să se protejeze și să se apere unul pe celălalt; astfel că aici găsim prima formă, deși infinit de simplă, a spiritului de sacrificiu. De îndată ce acest spirit se extinde dincolo de limitele înguste ale familiei, avem condițiile în care se pot forma asociații mai mari și, în cele din urmă, chiar state.

Popoarele cele mai de jos de pe acest Pământ manifestă această calitate doar într-o foarte mică măsură, astfel încât, adesea, nu merg dincolo de formarea familiei. Odată cu o disponibilitate tot mai mare de a-și subordona interesele personale imediate, se dezvoltă capacitatea de a organiza comunități mai extinse.

Disponibilitatea de a-și sacrifica munca personală și, dacă este necesar, chiar și viața, pentru alții este cel mai bine dezvoltată la Ariani. Măreția Arianului nu constă în intelectul său, ci mai degrabă în disponibilitatea sa de a-și dedica toate abilitățile în slujba comunității. Aici instinctul de autoconservare a atins forma sa cea mai nobilă. Arianul își subordonează de bunăvoie propriul ego interesului comun și, atunci când este necesar, chiar îl sacrifică.

Capacitatea specifică a Arianilor de a construi o cultură nu se bazează doar pe calitățile sale intelectuale. Dacă ar fi așa, ei ar putea fi doar distructivi și nu ar putea fi niciodată capabili să organizeze; esența cea mai profundă a organizării cere ca individul să renunțe la opiniile și interesele sale personale și să le pună pe amândouă în slujba grupului mai mare. Servind interesul comun, el își primește în schimb răsplata. De exemplu, el nu muncește direct pentru sine, ci face din munca sa productivă o parte din activitatea grupului din care face parte - nu doar în beneficiul său, ci al tuturor. Spiritul care stă la baza acestei atitudini este exprimat prin cuvântul "muncă", care pentru el nu înseamnă câștigarea traiului zilnic, ci mai degrabă o activitate productivă care nu intră în conflict cu interesele comunității. Ori de câte ori activitatea umană este îndreptată exclusiv în slujba instinctului de autoconservare, ea se numește furt, uzură, jaf, tâlhărie etc.

Această stare de spirit, care face ca interesul personal să treacă în plan secund în favoarea comunității, este prima condiție prealabilă pentru orice cultură umană adevărată. Numai din aceasta se ridică toate marile opere ale umanității, care aduc puține recompense creatorului, dar sunt o sursă de mari binecuvântări pentru posteritate. Doar acest

spirit explică de ce un popor poate îndura o existență dură, dar cinstită, dar în același timp consolidează bazele pe care se sprijină comunitatea. Fiecare muncitor, fiecare țăran, fiecare inventator, fiecare funcționar de stat, etc., care muncește fără să obțină vreodată avere sau prosperitate pentru el însuși este un reprezentant al acestei idei sublime - chiar dacă nu va deveni niciodată conștient de sensul profund al propriei sale activități.

Ceea ce este valabil pentru muncă, care este condiția fundamentală a subzistenței umane și mijloc de progres uman, este cu atât mai valabil pentru munca depusă în apărarea omului și a culturii sale. Dăruirea propriei vieți pentru binele comunității este sensul suprem al sacrificiului. Numai în acest fel putem proteja ceea ce a fost construit de om, asigurându-ne că nu va fi răsturnat de om sau distrus de natură.

11.7 CEL MAI PUR IDEALISM, CEA MAI PROFUNDĂ CUNOAȘTERE

Limba noastră Germană are un cuvânt care exprimă în mod admirabil acest tip de activitate: *Pflichterfüllung*, sau slujirea comunității înaintea autosuficienței individuale.

Pentru a o deosebi de egoism, numim idealism atitudinea de bază care rezultă din acest tip de activitate. Prin aceasta înțelegem disponibilitatea individului de a face sacrificii pentru comunitate și pentru semenii săi.

Este extrem de important să insistăm din nou și din nou asupra faptului că idealismul nu este doar o expresie superfluă a emoției, ci mai degrabă ceva care a fost, este și va fi întotdeauna o condiție necesară a culturii umane - da, chiar că a creat însăși ideea conceptului de "uman". Arianul își datorează poziția sa în lume acestui tip de mentalitate; iar lumii, omul. Din acest spirit pur a apărut forța creatoare care, combinând pumnul brutal cu geniul intelectual, a creat monumentele culturii umane.

Dacă nu ar fi idealismul, toate facultățile intelectului, chiar și cele mai strălucite, nu ar fi altceva decât intelectul însuși - un simplu fenomen exterior, fără valoare interioară, și niciodată o forță creatoare.

Cum însă adevăratul idealism este, în esență, subordonarea intereselor și a vieții individuale comunității, și cum comunitatea, la rândul ei, reprezintă condiția prealabilă a oricărei forme de organizare, aceasta corespunde, în esența sa cea mai profundă, cu voința finală a

naturii. Numai acest sentiment îi face pe oameni să recunoască în mod voluntar privilegiul forței și al puterii și, astfel, face din ei o particulă constitutivă în acea ordine care modelează și formează întregul univers.

Idealismul cel mai pur este asociat în mod inconștient cu cea mai profundă cunoaștere.

Cât de adevărat este acest lucru și cât de puțin are de-a face idealismul autentic cu imaginația fantastică, devine clar în momentul în care cerem părerea unui copil neatins - un băiat sănătos, de exemplu. Același băiat care ascultă răbufnirile unui pacifist "idealist" fără să le înțeleagă, și chiar le respinge, și care și-ar sacrifica cu plăcere viața sa tânără pentru idealul poporului său.

În mod inconștient, instinctul său se va supune necesității primordiale de conservare a speciei, chiar și cu prețul vieții sale individuale, și va protesta împotriva fanteziilor pacifiștilor - care, în realitate, nu sunt decât niște egoiști lași, dar deghizați, și care contrazic legile dezvoltării umane. O astfel de dezvoltare necesită disponibilitatea individului de a se sacrifica pentru comunitate, și nu imaginațiile morbide ale unor atotștiutori lași și critici ai naturii.

Tocmai în momentul în care atitudinea idealistă amenință să dispară, observăm o slăbire a forței care fundamentează și menține comunitatea și care este astfel o condiție necesară a culturii. De îndată ce egoismul începe să prevaleze în rândul unui popor, legăturile ordinii sociale se destramă; iar omul, căutându-și fericirea personală, cade din rai și ajunge direct în iad.

Da: Posteritatea îi va uita pe cei care și-au urmărit doar propriile interese, dar îi va lăuda pe eroii care au renunțat la propria fericire.

11.8 ARIAN ȘI EVREU

Cel mai izbitor contrast cu Arianul este evreul. Probabil că nu există niciun alt popor în lume care să fi dezvoltat atât de mult instinctul de autoconservare ca așa-numitul popor ales. Cea mai bună dovadă în acest sens este simplul fapt că această rasă încă există. Unde există vreun alt popor care, în decursul ultimilor 2000 de ani, să fi suferit atât de puține schimbări de mentalitate și de caracter ca evreii? Ce alt popor a fost implicat în schimbări revoluționare mai mari - și totuși, chiar și după cele mai gigantice catastrofe, a ieșit neschimbat? Ce voință infinit de tenace de a trăi, de a-și păstra neamul, este demonstrată de acest

fapt!

Facultățile intelectuale ale evreului au fost antrenate de-a lungul a mii de ani. Astăzi, el trece drept "inteligent"; și, într-un anumit sens, așa a fost de-a lungul timpului. Dar inteligența sa nu este rezultatul unei evoluții interioare, ci mai degrabă a fost modelată de lecțiile obiectuale ale altora.

Spiritul uman nu poate urca în sus fără să facă pași succesivi. Pentru fiecare pas în sus, are nevoie de fundația trecutului - care, în sens larg, apare doar în cultura generală. Toată gândirea își are originea, doar într-o foarte mică măsură, în experiența personală. Cea mai mare parte se bazează pe experiențele acumulate în trecut. Nivelul general al culturii îi oferă individului, în mod subconștient, o asemenea abundență de cunoștințe preliminare, încât acesta poate astfel să facă mai ușor pașii ulteriori pe cont propriu.

Băiatul de astăzi, de exemplu, crește în mijlocul unei mase atât de copleșitoare de realizări tehnice ale ultimelor secole, încât consideră de la sine înțeles multe lucruri care, acum o sută de ani, erau încă un mister chiar și pentru cele mai mari minți. Cu toate acestea, aceste lucruri sunt de o importanță enormă pentru cei care vor să înțeleagă progresul pe care l-am făcut în aceste domenii și care ar dori să continue acest progres. Dacă un om de geniu din anii 1820 s-ar ridica astăzi din mormânt, i-ar fi mai greu să înțeleagă epoca noastră actuală decât un băiat obișnuit de 15 ani. I-ar lipsi o cantitate extraordinară de informații preliminare pe care tinerii noștri contemporani le primesc în mod automat, ca să spunem așa, pe măsură ce cresc printre produsele culturii noastre moderne.

Deoarece evreul - din motive care vor deveni evidente - nu a avut niciodată o cultură proprie, el a primit întotdeauna o bază pentru munca sa intelectuală de la alții. Intelectul său s-a dezvoltat întotdeauna prin intermediul realizărilor culturale ale celor din jurul său.

Procesul nu a fost niciodată invers.

Deși instinctul de autoconservare al poporului evreu nu a fost mai slab, ci mai degrabă mult mai puternic decât la alte popoare, și deși avem impresia că puterile sale intelectuale sunt cel puțin egale cu cele ale altor rase, le lipsește cu desăvârșire cea mai esențială condiție prealabilă a unui popor cultivat - spiritul idealist.

În cazul poporului evreu, disponibilitatea pentru sacrificiu nu se extinde dincolo de simplul instinct de conservare individuală.

Sentimentul de solidaritate pe care aparent îl manifestă nu este altceva decât un instinct de turmă foarte primitiv, asemănător cu cel care se regăsește la alte organisme din această lume. Este un fapt remarcabil faptul că acest instinct de turmă oferă sprijin reciproc numai atât timp cât există un pericol comun, care face ca asistența reciprocă să fie utilă sau inevitabilă. Aceeași haită de lupi care tocmai s-a unit pentru un atac comun se va dizolva în indivizi imediat ce foamea lor este potolită. Același lucru este valabil și în cazul cailor, care se unesc pentru a se apăra împotriva oricărui agresor, dar se separă de îndată ce pericolul a trecut.

11.9 CONSECINȚELE EGOISMULUI EVREIESC

La fel se întâmplă și cu evreul. Spiritul său de sacrificiu este doar aparent. Este prezent doar atâta timp cât existența individului face din aceasta o necesitate absolută. Dar de îndată ce dușmanul comun este învins, pericolul care amenința este depășit și prada este asigurată, atunci aparenta armonie evreiască dispare și se revine la condițiile inițiale. Evreii acționează în concordie numai atunci când un pericol comun îi amenință sau când o pradă comună îi atrage. Acolo unde aceste două motive lipsesc, apare cel mai brutal egoism; și acești oameni, care înainte trăiau împreună în unitate, se transformă într-un roi de șobolani sângeroși și luptători.

Dacă evreii ar fi singurii oameni din lume, s-ar bălăci în mizerie și noroi. S-ar exploata și s-ar dezrădăcina unii pe alții într-o luptă acerbă - cu excepția cazului în care lipsa lor totală a idealului de sacrificiu, care se manifestă prin lașitatea lor, ar transforma lupta într-un teatru comic.

Prin urmare, ar fi o greșeală totală de a deduce orice sens de sacrificiu la evrei din faptul că ei sunt împreună într-o luptă comună împotriva - sau mai degrabă pentru a-și exploata semenii.

Și aici, evreul nu face decât să urmeze egoismul gol-goluț al individului.

De aceea, statul evreu - care ar trebui să fie o organizație vitală pentru păstrarea sau creșterea rasei - nu are absolut nicio graniță teritorială. Delimitarea teritorială a unui stat cere întotdeauna un anumit spirit de idealism din partea rasei în cauză și, mai ales, o interpretare corectă a ideii de muncă. Un stat delimitat teritorial nu poate fi înființat sau menținut fără o atitudine general pozitivă față de muncă. Dacă această

atitudine lipsește, atunci lipsește și baza necesară a unei culturi.

De aceea, poporul evreu, în ciuda aparentei sale puteri intelectuale, nu are o cultură - și cu siguranță nu are o cultură proprie. Actuala cultură falsă a evreului este produsul muncii altora, iar acest produs este înjosit în mâinile sale.

11.10 CULTURA DE FAȚADĂ A EVREILOR

Pentru a evalua corect atitudinea evreilor față de problema culturii umane, trebuie să ținem cont de faptul esențial că nu a existat niciodată artă evreiască și, prin urmare, nu există nici astăzi. Mai presus de toate, în cele două domenii regale ale artei - arhitectura și muzica - evreii nu au făcut nimic original. Ceea ce realizează în domeniul artei este fie un mozaic, fie un furt intelectual.[93] Evreului îi lipsesc, în esență, calitățile caracteristice acelor rase creatoare, fondatoare de cultură.

În ce măsură evreul își însușește civilizația străină - sau mai degrabă o corupe - este indicat de faptul că el cultivă în principal arta care necesită cea mai puțin originală invenție, și anume, actoria. Și chiar și aici el este doar un "jongler", sau mai degrabă o maimuță imitatoare; îi lipsește atingerea finală care este necesară pentru adevărata măreție. Chiar și aici, prin urmare, nu este un geniu creator, ci mai degrabă un imitator superficial care, în ciuda tuturor întorsăturilor și trucurilor sale, nu poate ascunde faptul că nu există vitalitate interioară în opera sa. Aici intervine presa evreiască, care îi acordă un ajutor prietenos, strigând osanale chiar și celui mai banal nepriceput - atâta timp cât este evreu - până când restul lumii este împinsă să creadă că obiectul atâtor laude trebuie să fie cu adevărat un artist. În realitate, el nu este decât un comediant jalnic.

Nu; evreul nu are nici un fel de capacitate de a crea cultură. Nu există și nu a existat niciodată în el spiritul idealismului, care este un element necesar în dezvoltarea superioară a omenirii. Intelectul său nu va fi niciodată constructiv, ci întotdeauna distructiv. În cel mai bun caz, poate servi drept stimulent în cazuri rare, dar numai ca arhetip al

[93] Această plângere este veche. Timp de secole, observatorii au remarcat incapacitatea evreilor de a-și crea propria cultură sau civilizație. Încă din jurul anului 75 î.e.n., Apollonius Molon scria că evreii "sunt singurul popor care nu a contribuit cu nicio invenție utilă la civilizație"; pentru detalii, a se vedea Dalton (2011).

"puterii care vrea întotdeauna Răul și care, totuși, creează Binele".[94] Progresul uman nu se produce prin el, ci în ciuda lui.

11.11 EVREUL, UN PARAZIT

Deoarece evreul nu a avut niciodată un stat bazat pe limite teritoriale și, prin urmare, niciodată o cultură proprie, a apărut ideea că acesta este un popor care trebuie considerat nomad.[95] Aceasta este o mare și periculoasă eroare. Adevăratul nomad posedă de fapt un teritoriu definit; dar pur și simplu nu-l cultivă, așa cum face fermierul sedentar. El trăiește din produsele turmelor sale, cu care umblă pe domeniul său. Motivul natural al acestui mod de existență poate fi găsit în infertilitatea solului, care nu permite o stabilire permanentă.

Totuși, cauza profundă constă în faptul că nu există o cultură tehnică care să compenseze sărăcia naturală a spațiului de viață. Există teritorii în care chiar și Arianul nu poate stabili așezări fixe decât cu ajutorul tehnologiei sale, dezvoltată pe parcursul a peste o mie de ani. În caz contrar, aceste teritorii ar fi trebuit să fie abandonate, cu excepția cazului în care Arianul ar fi fost dispus să rătăcească în mod nomad. Dar tradiția sa tehnică și experiența sa de veacuri în utilizarea mijloacelor tehnice ar face probabil ca viața nomadă să fie insuportabilă pentru el.

Ar trebui să ne amintim că, în prima perioadă a colonizării Americane, numeroși Ariani își câștigau traiul zilnic ca vânători, umblând frecvent în grupuri mari cu femeile și copiii lor, foarte asemănător cu nomazii. Dar, de îndată ce numărul lor în creștere și uneltele îmbunătățite au permis ca pământul să fie curățat, iar băștinașii alungați, așezările lor stabilite s-au extins rapid.

Arianul însuși a fost probabil la început nomad, devenind colonist abia în decursul timpului. Și, prin urmare, nu a fost niciodată evreu! Nu, evreul nu este un nomad; nomadul are deja o atitudine bine definită față de conceptul de "muncă", iar aceasta a servit ca bază pentru o dezvoltare culturală ulterioară, atunci când au fost atinse condițiile intelectuale necesare. Există o anumită doză de idealism la nomad, chiar dacă de un tip mai degrabă primitiv. Prin urmare, întregul său caracter poate părea ciudat pentru Arian, dar nu va fi niciodată lipsit de simpatie

[94] *Faust* de Goethe, linia 1336.
[95] Ceea ce astăzi am numi "vânători-culegători nomazi".

față de acesta. Evreul, însă, nu are nici cea mai mică urmă de idealism. El nu a fost niciodată un nomad, ci întotdeauna un parazit în corpul altor popoare. Dacă a abandonat ocazional regiunile în care a trăit anterior, nu a făcut-o de bună voie. A făcut-o pentru că, din când în când, a fost alungat de cei pe care îi maltratase.[96] Auto-expansiunea evreiască este un fenomen tipic parazitar; el caută mereu noi terenuri de hrănire pentru rasa sa.

Dar acest lucru nu are nimic de-a face cu nomadismul, pentru că evreul nu se gândește niciodată să părăsească un teritoriu pe care l-a ocupat cândva. El rămâne ferm acolo unde se află, cu o asemenea tenacitate încât cu greu poate fi alungat, chiar și cu forța. El se extinde în noi teritorii doar atunci când apar anumite condiții pentru existența sa; dar fără ele - spre deosebire de nomazi - nu-și va schimba niciodată reședința. El este și rămâne un etern parazit, un burete care, asemenea unui bacil pernicios, se răspândește în zone din ce în ce mai largi, pe măsură ce acestea îi devin favorabile. Efectul produs de prezența sa este, de asemenea, ca cel al unui burete; oriunde se stabilește, poporul gazdă se stinge, mai devreme sau mai târziu.

11.12 COMUNITATEA "RELIGIOASĂ" EVREIASCĂ

Astfel, evreul a trăit, în toate timpurile, în state aparținând altor oameni, iar acolo și-a format propriul stat. Acesta rămâne ascuns în spatele măștii de "comunitate religioasă", atâta timp cât circumstanțele externe fac nerecomandabilă dezvăluirea adevăratei sale naturi. Dar, de îndată ce se simte suficient de puternic pentru a se lipsi de deghizare, ridică masca și devine brusc ceea ce mulți alții nu au vrut să creadă sau să vadă: evreul.

Viața evreului ca parazit care prosperă pe trupul altor națiuni și state explică o caracteristică care l-a făcut pe Schopenhauer să îl descrie pe evreu ca fiind "marele maestru al minciunii”.[97] Existența îl obligă pe evreu să mintă, și să mintă sistematic - așa cum îi obligă pe locuitorii din climatele nordice să poarte haine călduroase.

El poate trăi printre alte popoare doar atât timp cât reușește să le

[96] Timp de milenii, evreii au fost alungaţi de populaţiile care îi găzduiau. Expulzarea evreilor de către Naţional Socialiști a fost doar cea mai recentă dintr-o lungă istorie de astfel de acţiuni, care datează cel puţin de la Egiptenii antici.
[97] A se vedea capitolul 10.4, nota 76.

convingă că nu este un popor, ci o "comunitate religioasă" - deși de un tip special.

Aceasta nu este decât prima sa mare minciună.

Pentru a-și continua existența ca parazit al altor popoare, el este obligat să-și ascundă natura sa interioară. Cu cât mai mare este inteligența individului evreu, cu atât mai bine va reuși să îi înșele pe ceilalți. Se poate merge atât de departe încât poporul care îl găzduiește să creadă că evreul este de fapt un Francez sau un Englez, un German sau un Italian, care se întâmplă să aparțină unei credințe religioase speciale. Autoritățile de stat, în special, care au în general doar un simț istoric minim, cad victime ale înșelăciunii sale notorii. În aceste cercuri, gândirea independentă este considerată un păcat împotriva regulilor sacre după care are loc promovarea oficială. Prin urmare, nu este surprinzător că nici astăzi, în birourile guvernului Bavarez, de exemplu, nu există nici cea mai mică suspiciune că evreii formează un popor și nu o "religie". O singură privire, însă, la presa evreiască ar trebui să fie o dovadă suficientă chiar și pentru cei cu cea mai modestă inteligență. *Ecoul Evreiesc*, însă, nu este o gazetă oficială și, prin urmare, nu are autoritate în ochii acelor potentați guvernamentali.

11.13 DOCTRINA RELIGIOASĂ EVREIASCĂ

Evreii au fost întotdeauna o națiune cu un caracter rasial bine definit și niciodată o religie. Încă de timpuriu, și mânați de dorința de a avansa, au început să caute un mijloc care să le distragă atenția de la orice atenție incomodă. Ce putea fi mai eficient și, în același timp, mai presus de orice suspiciune decât ideea unei comunități religioase? Și aici, totul este copiat, sau mai degrabă furat - evreul nu putea să dețină nicio instituție religioasă care să se dezvolte din propria sa natură, având în vedere că îi lipsește orice fel de idealism. De asemenea, orice credință în viața de după moarte îi este străină.[98] Pentru mintea Ariană, religia este de neimaginat dacă nu întruchipează convingerea că viața supraviețuiește cumva după moarte. De fapt, Talmudul nu este o carte care pregătește pentru viața de apoi; el furnizează doar reguli pentru o

[98] Vechiul Testament - adică Biblia evreiască - este aproape complet lipsit de referiri la un suflet nemuritor, la viața de apoi, la rai și iad etc. Accentul este pus strict pe domeniul fizic, material prezent. Acesta este parțial motivul pentru care preocupările materiale - banii, bunurile materiale, plăcerea senzuală, puterea etc. - cântăresc atât de mult în iudaism.

viață practică și profitabilă în această lume.

Doctrina religioasă evreiască este în principal o colecție de instrucțiuni pentru menținerea purității sângelui evreilor și pentru reglementarea relațiilor dintre evrei și restul lumii, adică a relațiilor lor cu non-evreii. Dar această învățătură nu este preocupată de probleme morale. Mai degrabă, este preocupată de probleme economice mărunte.

În ceea ce privește valoarea morală a învățăturii religioase evreiești, există și au existat întotdeauna studii exhaustive (nu ale evreilor; prostiile evreiești pe această temă sunt întotdeauna în interes de sine) care arată că acest tip de religie este absolut monstruos, din perspectiva Ariană. Evreul însuși este cel mai bun exemplu de produs al acestei pregătiri religioase. Viața lui este doar din această lume, iar mentalitatea lui este la fel de străină de adevăratul spirit al creștinismului, așa cum caracterul lui era străin de marele Fondator al acestui nou crez, cu 2000 de ani în urmă.[99] Fondatorul nu a făcut nici un secret din estimarea sa față de poporul evreu. Când a fost necesar, el i-a alungat pe acești dușmani ai rasei umane din templul lui Dumnezeu; atunci, ca întotdeauna, ei au folosit religia ca mijloc de a-și promova interesele comerciale. În schimb, Hristos a fost bătut în cuie pe cruce. Creștinii noștri moderni, pe de altă parte, intră în politica de partid și, atunci când au loc alegeri, se înjosesc pentru a cerși voturile evreilor. Ei intră chiar în escrocherii politice cu partidele evreiești atee, împotriva intereselor propriei națiuni.

Pe această primă și cea mai mare minciună - că evreimea nu este o rasă, ci o religie - se bazează celelalte minciuni ulterioare. Una dintre acestea se referă la limba evreilor. Pentru el, limba nu este un mijloc de exprimare a gândurilor sale interioare, ci mai degrabă un mijloc de a le ascunde. Când vorbește în Franceză, el gândește ca evreu; iar când scrie versuri în Germană, el nu face decât să exprime caracterul propriei naționalități.

Atâta timp cât evreul nu a reușit să stăpânească alte popoare, el este obligat să le vorbească limba - fie că îi place sau nu. Dar, de îndată ce vor deveni sclavii săi, vor trebui să învețe o altă limbă (esperanto, de exemplu!), pentru ca prin acest mijloc evreii să îi poată domina mai ușor!

[99] Hitler pare să nu știe că Iisus, Maria, Iosif și toți cei 12 apostoli au fost evrei. Pentru o analiză detaliată a relației dintre iudaism și creștinismul timpuriu, din perspectiva lui Nietzsche, a se vedea Dalton (2010, 2011c).

11.14 "BĂTRÂNII SIONULUI”

Cât de mult se bazează întreaga existență a acestui popor pe o minciună permanentă o dovedește într-un mod unic *Protocoalele bătrânilor Sionului*, atât de infinit urâte de evrei.[100] Cu gemete și smiorcăieli, *Frankfurter Zeitung* repetă iar și iar că acestea sunt falsuri: cea mai bună dovadă a autenticității lor. Aici, ceea ce mulți evrei doresc în mod inconștient să facă este expus în mod clar, și asta este ceea ce

[100] Protocoalele sunt o serie de 24 de scurte eseuri care pretind că descriu planurile evreilor pentru dominaţia mondială. De origine incertă, au apărut în Rusia la începutul anilor 1900 și au fost "demascate" ca fiind o farsă în 1921. Totuși, din punctul de vedere al lui Hitler, este irelevant cine a scris-o; ceea ce contează este dacă este o relatare veridică a activităţilor evreilor internaţionali. Copii sunt disponibile pe scară largă pe internet - de exemplu, la www.radioislam.org şi www.jewwatch.com. Radio Islam include acest scurt și destul de precis rezumat:

"Goii sunt inferiori din punct de vedere mental evreilor şi nu-şi pot conduce naţiunile cum trebuie. Pentru binele lor și al nostru, trebuie să le desființăm guvernele și să le înlocuim cu un singur guvern. Acest lucru va dura mult timp și va implica multă vărsare de sânge, dar este pentru o cauză bună. Iată ce va trebui să facem:

- Plasaţi agenţii şi ajutoarele noastre peste tot.
- Să preluăm controlul asupra mass-media și să o folosim pentru a face propagandă pentru planurile noastre.
- Începeţi lupte între diferite rase, clase şi religii.
- Să folosim mita, ameninţările şi şantajul pentru a obţine ceea ce dorim.
- Folosiţi lojile francmasonice pentru a atrage potenţiali funcţionari publici.
- Apelaţi la orgoliile oamenilor de succes.
- Numiţi lideri marionete care pot fi controlaţi prin şantaj.
- Înlocuiţi regimul regal cu regimul socialist, apoi cu comunismul, apoi cu despotismul.
- Aboliţi toate drepturile şi libertăţile, cu excepţia dreptului de a folosi forţa de către noi.
- Sacrifică oameni (inclusiv evrei uneori) atunci când este necesar.
- Eliminarea religiei; înlocuiţi-o cu ştiinţa şi materialismul.
- Controlează sistemul educaţional pentru a răspândi înşelăciunea şi a distruge intelectul.
- Să rescriem istoria în beneficiul nostru.
- Creaţi divertisment care distrage.
- Corupe minţile cu mizerii şi perversiuni.
- Încurajaţi oamenii să se spioneze unii pe alţii.
- Să menţină masele în sărăcie şi în muncă perpetuă.
- Intră în posesia tuturor bogăţiilor, proprietăţilor şi (mai ales) a aurului.
- Folosesc aurul pentru a manipula pieţele, pentru a provoca depresiuni etc.
- Introduceţi un impozit progresiv pe avere.
- Înlocuiţi investiţiile sănătoase cu speculaţiile.
- Acordarea de împrumuturi pe termen lung purtătoare de dobândă către guverne.
- Dă sfaturi proaste guvernelor şi tuturor celorlalţi.

În cele din urmă, goii vor fi atât de supăraţi pe guvernele lor, încât vor fi bucuroşi să ne lase pe noi să le preluăm conducerea. Vom numi apoi un descendent al lui David ca rege al lumii, iar goii rămaşi se vor închina şi îi vor cânta laudele. Toată lumea va trăi în pace şi în ordine ascultătoare sub domnia lui glorioasă."

Chiar și acest scurt rezumat demonstrează relevanța documentului.

contează. Nu contează din ce creier evreiesc au ieșit aceste dezvăluiri; important este că ele dezvăluie, cu o precizie aproape terifiantă, natura și activitatea poporului evreu, expunând atât contextele sale interioare, cât și scopurile finale.

Cel mai bun mod de a le judeca, însă, este realitatea. Dacă evoluțiile istorice din ultimele secole sunt studiate în lumina acestei cărți, vom înțelege imediat protestele constante ale presei evreiești. În momentul în care publicul larg va intra în posesia acestei cărți, pericolul evreiesc va fi eradicat.

11.15 CALEA EVREILOR

Pentru a-l cunoaște bine pe evreu, este necesar să studiem drumul pe care acesta l-a urmat printre alte popoare în ultimele secole. Un singur exemplu va fi suficient pentru a oferi o perspectivă clară aici. Deoarece drumul său a fost același pentru toate epocile - așa cum și cel al popoarelor degradate de el a rămas același - va fi cel mai bine, pentru scopurile prezente, să marcăm evoluția sa pe etape. De dragul simplității, voi indica aceste etape prin litere ale alfabetului.[101]

Primii evrei au ajuns în Germania antică în timpul invaziei Romane; ca de obicei, au venit ca negustori. În timpul tulburărilor provocate de marile migrații ulterioare, evreii par să fi dispărut. Perioada de formare a primului stat Germanic poate fi văzută ca începutul unui proces prin care Europa Centrală și de Nord a fost din nou, și de data aceasta permanent, iudaizată. A început o evoluție care a fost întotdeauna aceeași, sau similară, oriunde evreii au intrat în contact cu popoarele Ariane.

(a) De îndată ce au fost înființate primele așezări permanente, evreul a fost brusc "acolo". A sosit ca negustor și, la început, nu s-a deranjat să își ascundă naționalitatea. A rămas totuși în mod deschis evreu, în parte din cauza diferenței rasiale mari dintre el și poporul gazdă, în parte pentru că cunoștea prea puțin limba și în parte pentru că coeziunea socială a poporului gazdă era prea puternică; nu putea să apară altfel decât ca un negustor străin. Viclenia sa, combinată cu lipsa de experiență din partea poporului gazdă, a făcut că nu a era un dezavantaj să își păstreze în mod deschis caracterul evreiesc. Mai degrabă, ar fi fost un avantaj; străinul era adesea bine primit.

[101] Restul acestui capitol este organizat în jurul a 12 puncte distincte, denumite de la "a" la "l".

(b) Încet, dar sigur, a început să participe la viața economică - nu ca producător, ci doar ca intermediar. Viclenia sa comercială, dobândită de-a lungul a mii de ani de negocieri ca intermediar, l-a făcut superior Arianilor, care erau încă destul de neajutorați si de o onestitate fără margini. După o scurtă perioadă de timp, comerțul amenința să devină un monopol evreiesc.

A început să împrumute bani cu dobânzi usturătoare. El a fost cel care a introdus pentru prima dată plata dobânzii.[102] Pericolul acestei inovații nu a fost recunoscut inițial; mai degrabă a fost salutat, deoarece oferea avantaje momentane.

(c) În acest stadiu, evreul s-a stabilit ferm. El a locuit în cartiere speciale ale orașelor și localităților, ajungând treptat să formeze un stat în stat.[103] El a considerat domeniul comercial și toate tranzacțiile financiare ca fiind un privilegiu exclusiv al său, pe care l-a exploatat fără milă.

(d) Finanțele și comerțul au devenit monopolul său complet. Dobânzile sale uzurpatoare au stârnit în cele din urmă opoziție; obrăznicia sa a dat naștere la indignare; bogăția sa, la invidie. Paharul i s-a umplut atunci când a inclus pământul printre obiectele sale comerciale și l-a degradat la nivelul unui bun de vânzare sau, mai degrabă, de tranzacționare. Deoarece el însuși nu a cultivat niciodată pământul, ci l-a considerat doar un obiect care trebuie exploatat - ceva din care țăranul putea trăi, dar numai dacă se supunea extorsiunilor mizerabile ale noului său stăpân - antipatia publică a devenit ură deschisă. Tirania lui de sugător de sânge a devenit atât de insuportabilă încât s-au luat măsuri excesive împotriva lui. Oamenii au început să-l scruteze mai atent pe acest străin, descoperind în el trăsături și caracteristici din ce în ce mai respingătoare, până când diferența a

[102] Într-adevăr, "primele rădăcini ale conceptului [de uzură] se găsesc în Vechiul Testament și [mai târziu] la Aristotel" (Taeusch 1942: 291). Și, după cum subliniază Houkes (2004:15), evreilor le era interzis să împrumute cu dobândă doar colegilor lor evrei, nu și străinilor: "Împrumutul către străini nu numai că era permis, dar era considerat o binecuvântare a lui Dumnezeu". Acest lucru este explicit în Biblia evreiască: "Să nu împrumuți cu dobândă fratelui tău [evreu] ... Străinului poți să-i împrumuți cu uzură, dar fratelui tău să nu-i împrumuți cu uzură" (Deut 23:19). Și Dumnezeu le-a promis într-adevăr evreilor că uzura va duce la putere asupra națiunilor: "Căci Domnul Dumnezeul tău te va binecuvânta, cum ți-a făgăduit, și vei împrumuta multe neamuri, dar nu vei lua cu împrumut; și vei stăpâni peste multe neamuri, dar ele nu te vor stăpâni pe tine" (Deut 15:6).

[103] A se vedea capitolul 4.12, nota 45.

devenit de iremediabilă.[104]

În vremuri de restriște, un val de mânie publică s-a ridicat de obicei împotriva lui, iar masele jefuite și ruinate au început să se apere împotriva a ceea ce considerau a fi un flagel al lui Dumnezeu. Au ajuns să-l cunoască pe acesta de-a lungul secolelor, ajungând în cele din urmă să-i considere simpla existență ca pe ceva comparabil cu ciuma.

(e) Acum evreul începe să-și dezvăluie adevăratul său caracter. El curtează guvernele cu lingușeli servile, folosindu-și banii pentru a se strecura și mai mult și asigurându-și astfel privilegiul de a-și exploata victimele. Cu toate că mânia publică izbucnește ocazional împotriva acestui veșnic sugător de sânge, alungându-l, după câțiva ani reapare în aceleași locuri și își continuă activitatea la fel ca înainte. Nicio persecuție nu-l poate forța să renunțe la acest tip de exploatare umană și nimeni nu-l poate alunga; el se întoarce întotdeauna după o scurtă perioadă de timp și este aceeași poveste veche.

Într-un efort de a preveni cel puțin ceea ce este mai rău, oamenii încep să retragă pământul din mâinile sale uzurpatoare, făcând ilegal ca acesta să dețină pământ.

(f) Cu cât crește puterea regilor și a prinților, cu atât mai mult se ridică el la înălțimea lor. El cerșește "hrisoave" și "privilegii", pe care acești domni, care în general se află în dificultate financiară, le oferă cu plăcere în schimbul unei plăți corespunzătoare. Oricât de mare ar fi prețul pe care trebuie să îl plătească, el reușește să îl recupereze în câțiva ani din dobânzi și dobânzi compuse. El este un adevărat sugător de sânge care se agață de trupul victimelor sale nefericite și nu poate fi îndepărtat; iar atunci când prinții se găsesc din nou în nevoie, ei extrag din sângele lui cu propriile mâini.

Acest joc se repetă la nesfârșit. Iar rolul așa-numiților "prinți Germani" este aproape la fel de rău ca și cel al evreilor înșiși. Această regalitate este pedeapsa lui Dumnezeu pentru poporul lor. Singurul echivalent poate fi găsit în unii dintre miniștrii guvernului din zilele noastre.

Datorită prinților Germani, națiunea Germană nu a reușit să se

[104] Comparați cu această observație a scriitorului Grec antic Philostratus: "Evreii sunt de mult timp în revoltă nu numai împotriva Romanilor, ci împotriva întregii umanități... [Ei] sunt despărțiți de noi înșine printr-o prăpastie mai mare decât ne desparte pe noi de Susa sau Bactra sau de Indiile mai îndepărtate" (*Viața lui Apollonius*, V.33 .4). În mod notabil, acest text a fost scris în jurul anului 225 î.e.n. Pentru detalii, a se vedea Dalton (2011)

elibereze definitiv de pericolul evreiesc. Din nefericire, nimic nu s-a schimbat pe măsură ce a trecut timpul. Tot ceea ce au primit prinții de la evrei a fost răsplata lor de o mie de ori pentru păcatele comise de ei împotriva propriului popor. Ei au făcut un pact cu diavolul și s-au trezit în îmbrățișarea lui.[105]

(g) Prinderea prinților de către acesta duce la căderea lor. Încet, dar sigur, poziția lor în rândul poporului scade, deoarece nu numai că nu țin cont de interesul public, ci chiar îl exploatează. Evreul știe foarte bine cum se va sfârși pentru ei și se străduiește să grăbească acest lucru. El le sporește greutățile financiare, împiedicându-le datoria efectivă față de popor, strecurându-se în jurul lor cu lingușeli servile și încurajându-le viciile - făcându-se astfel și mai indispensabil. Istețimea sa, sau mai degrabă lipsa de scrupule, în afacerile financiare îi permite să stoarcă noi venituri de la prinți, să stoarcă bani de la ei și apoi să îi cheltuiască rapid.

Astfel, fiecare curte are "evreii curții", așa cum sunt numiți acești monștri, care își torturează victimele nevinovate până la disperare, pregătind în același timp plăceri veșnice pentru prinți. Cine, atunci, poate fi surprins că aceste podoabe ale rasei umane au primit onoruri oficiale și au fost chiar admiși în nobilimea ereditară, nu numai că au făcut această instituție ridicolă, dar au servit la otrăvirea ei? Acum, în mod firesc, el își poate exploata poziția pentru propria avansare.

În cele din urmă, el trebuie doar să se boteze pentru a avea toate drepturile și privilegiile popoarelor indigene. Nu de puține ori se folosește de această afacere - spre marea bucurie a Bisericii, care a câștigat un nou fiu, dar și spre bucuria lui Israel, care se bucură că a reușit o asemenea escrocherie.

(h) Acum începe să aibă loc o schimbare în cadrul evreilor. Până acum, ei au fost evrei, adică nu au pus prea mult preț pe a se preface că sunt altceva. Și, în orice caz, nu puteau depăși cu ușurință caracteristicile rasiale distinctive care îi separau de ceilalți. Chiar și în vremea lui Frederic cel Mare[106], nimeni nu-i privea pe evrei altfel decât ca pe un popor "străin", iar Goethe s-a revoltat la gândul că nu ar mai putea fi interzisă căsătoria între creștini și evrei. Și Goethe, pe Dumnezeu, nu era cu siguranță un reacționar sau un fanatic; cuvintele

[105] Paralelele cu politicienii Americani din zilele noastre, dominați cum sunt de AIPAC și de banii lobby-ului evreiesc American, sunt izbitoare.
[106] Adică, în jurul anilor 1780.

sale veneau din vocea sângelui și a rațiunii. În pofida întâmplărilor rușinoase din cercurile curții, poporul recunoștea instinctiv că evreul era un corp străin în propria lor carne și a adoptat față de el atitudinea corespunzătoare.

Dar toate acestea urmau să se schimbe. În decursul a mai bine de o mie de ani, el a învățat să stăpânească atât de bine limba gazdă, încât acum își poate minimiza evreitatea și își poate pune "Germanismul" în prim-plan. Deși pare ridicol, sau chiar absurd, el este suficient de îndrăzneț să se numească pe sine însuși "Teuton", ceea ce în acest caz înseamnă "German". Cu aceasta începe una dintre cele mai infame înșelăciuni imaginabile. El nu posedă nici cea mai mică urmă de Germanism; a dobândit doar arta de a răstălmăci limba Germană - și în cel mai dezgustător mod - în folosul său. În afară de aceasta, el nu se amestecă niciodată cu caracterul German; întregul său Germanism se bazează numai pe limbă.

Rasa, însă, nu stă în limbă, ci doar în sânge. Nimeni nu știe acest lucru mai bine decât evreul, având în vedere că el acordă atât de puțină importanță păstrării propriei limbi, în timp ce, în același timp, se străduiește să mențină puritatea propriului sânge. Un om își poate schimba limba fără prea multe probleme; dar numai ideile sale vechi sunt cele pe care le exprimă în noua limbă. Natura sa interioară nu este astfel schimbată.

Evreul însuși este cea mai bună dovadă în acest sens; el poate vorbi o mie de limbi și totuși rămâne evreu. Trăsăturile sale distinctive sunt aceleași când vorbea latina la Ostia, acum 2000 de ani, ca negustor de cereale, . ca și astăzi, când profită de pe urma vânzării de cereale cu Germana sa stâlcită. El este întotdeauna același evreu. Și este de la sine înțeles că acest fapt evident trece neobservat de secretarul ministerial tipic sau de funcționarul de poliție; cu greu poate exista cineva cu mai puțin instinct sau inteligență decât acești funcționari publici ai autorității statului nostru German modern.

Motivul pentru care evreul decide brusc să se transforme într-un "German" este evident. El simte că puterea regală se prăbușește încet-încet și, prin urmare, se uită în jur pentru a găsi o nouă platformă pe care să stea. În plus, dominația sa financiară asupra tuturor sferelor vieții economice a devenit atât de puternică încât nu mai poate mai poate susține sau extinde această structură enormă dacă nu obține "drepturi civile" depline. El dorește atât conservarea, cât și

expansiunea; cu cât urcă mai sus, cu atât mai atrăgătoare devine perspectiva de a atinge acel obiectiv străvechi, promis cu mult timp în urmă: visul de a domina lumea. El anticipează acum acest lucru cu ochi încinși. De aceea, toate eforturile sale sunt îndreptate acum spre posesia deplină a "drepturilor civile".[107]

Acesta a fost motivul emancipării sale din ghetou.

(i) Și astfel, evreul de la Curte se transformă încet în evreu național. Dar, în mod firesc, el rămâne în continuare asociat cu cercurile superioare și chiar încearcă să se impună și mai mult. Dar, în același timp, alții din rasa sa se bucură de favorurile publicului iubit. Dacă ne amintim crimele pe care le-a comis împotriva maselor de-a lungul secolelor, cât de repetat și de nemilos le-a exploatat, cum le-a supt chiar sângele; și mai mult, când ne amintim cum au ajuns treptat să-l urască și, în cele din urmă, l-au considerat o pedeapsă din ceruri - atunci putem înțelege foarte bine cât de dificilă trebuie să fi fost pentru evreu această transformare finală. Da, trebuie să fie o sarcină grea să se prezinte ca "prieteni ai umanității" în fața victimelor lor jupuite.

Prin urmare, el începe prin a-și repara păcatele anterioare. Își începe cariera de "binefăcător" al umanității. Deoarece noua sa filantropie are în vedere un scop foarte concret, el nu poate foarte bine să-și aplice recomandarea biblică, de a nu permite ca mâna stângă să știe ce dă mâna dreaptă.[108] Nu, el este obligat să lase cât mai mulți oameni să știe cât de mult l-au îndurerat suferințele maselor și până la ce grad de sacrificiu personal este gata să facă pentru a le ajuta - fie că îi place sau nu.

Cu această "modestie" înnăscută, el își trâmbițează virtuțile în fața lumii, până când, în cele din urmă, oamenii încep să-l creadă. Oricine se îndoiește de el este considerat nedrept. Astfel, după puțin timp, el începe să răstălmăcească lucrurile, astfel încât să pară că a fost el cel care a suferit nedreptățile, și nu invers. Cei deosebit de proști îl cred și nu pot să nu-i compătimească pe "nefericiți".

Un fapt remarcabil este că, în ciuda faptului că se declară dispus să facă sacrificii personale, evreul nu sărăcește niciodată. El știe cum să se descurce. Din când în când, bunăvoința sa ar putea fi comparată cu

[107] Evreii au început să obțină drepturi civile în Germania în 1812, odată cu emanciparea politică parțială în Prusia. Drepturile pentru toți evreii Germani au fost acordate în 1870, odată cu unificarea Germaniei.
[108] Matei (6:3).

gunoiul de grajd; nu este împrăștiat doar din dragoste pentru câmp, ci mai degrabă în vederea producției viitoare. Oricum, după o perioadă relativ scurtă de timp, evreul a ajuns să fie cunoscut ca "binefăcător și prieten al omenirii". Ce transformare uimitoare!

Ceea ce pentru alții este mai mult sau mai puțin natural devine astfel un obiect de uimire și chiar de admirație. De aceea, el primește mai mult credit pentru actele sale de bunăvoință decât restul umanității.

Și chiar mai mult: Evreul devine dintr-o dată liberal și începe să vorbească cu entuziasm despre necesitatea progresului uman.

Treptat, el devine purtătorul de cuvânt al unei noi ere.

Dar, în același timp, continuă să distrugă bazele acelei părți a economiei care ar putea fi cu adevărat benefică pentru oameni. Prin cumpărarea de acțiuni, el își împinge influența în circuitul producției naționale, transformând-o într-un obiect de comerț și ruinând astfel singura bază pe care proprietatea personală este posibilă. Apare apoi un sentiment de înstrăinare între muncitor și angajator, care duce în cele din urmă la lupta politică de clasă.

În sfârșit, influența evreilor asupra tuturor activităților economice crește cu o viteză teribilă prin intermediul bursei de valori. El devine proprietarul, sau cel puțin controlorul forței de muncă naționale.

Pentru a-și consolida poziția politică, el încearcă să elimine barierele rasiale și civile care i-au împiedicat anterior avansarea. Cu tenacitatea sa caracteristică, el apără în acest scop cauza toleranței religioase. Iar în francmasonerie, care i-a căzut complet în mână, el găsește o armă magnifică pentru a-și atinge scopurile.[109] Cercurile guvernamentale, precum și cele superioare ale burgheziei politice și comerciale, cad pradă plaselor sale masonice, deși ei înșiși nu bănuiesc niciodată ce se întâmplă.

Doar poporul ca atare, sau mai degrabă masele care abia deveneau conștiente de propria lor putere și începeau să o folosească pentru a lupta pentru drepturile și libertățile lor, îi scăpase din mână. Dar această influență este mai necesară decât orice altceva. Evreul și-a dat

[109] Francmasonii au fost inițial o breaslă a lucrătorilor în piatră, înființată în secolul al XV-lea. Datorită influenței sale în societatea medievală, aceasta s-a extins pentru a deveni o organizație privată club de lideri civici locali sau regionali. În timp, a devenit cunoscută ca o "societate secretă" compusă din conducători puternici și ascunși ai guvernului. Pe măsură ce evreii deveneau mai bogați și mai influenți în societatea Europeană, aceștia au căutat să devină membri și, astfel, francmasoneria a fost asociată treptat cu puterea evreiască.

seama că, în eforturile sale de a ajunge la un rol public dominant, va avea nevoie de un "stimulator cardiac". Și a crezut că îl poate găsi în largi segmente ale burgheziei. Dar francmasonii nu au reușit să-i prindă în plasele lor fragile pe fabricanții de mănuși și pe țesătorii de pânză. A devenit astfel necesar să găsească un mijloc mai grosolan și mai eficient. Astfel, francmasoneriei i s-a alăturat o a doua armă în slujba evreilor: presa. Evreul își exercită toată priceperea și tenacitatea pentru a pune mâna pe ea. Prin intermediul presei, el începe treptat să controleze întreaga viață publică. El o conduce pe un drum pe care l-a ales pentru a-și atinge propriile scopuri; el este acum în măsură să creeze și să dirijeze acea forță care, sub numele de "opinie publică", este mai bine cunoscută astăzi decât era acum câteva decenii.

Prin aceasta, el își dă aerul de om însetat de cunoaștere. El laudă fiecare etapă a progresului, în special acele faze care duc la ruinarea altora. El judecă toate progresele și dezvoltările din punctul de vedere al avantajului propriu. Iar atunci când nu-i aduce un astfel de avantaj, el este dușmanul de moarte al iluminării; el urăște orice cultură adevărată. El folosește toate cunoștințele dobândite în școlile altora exclusiv în serviciul propriei rase.

Își păzește naționalitatea mai mult ca niciodată. Deși debordează de "iluminism", "progres", "libertate", "umanitate" etc., prima sa preocupare este să-și păstreze propria integritate rasială. Din când în când, el dăruiește una dintre femeile sale unui creștin influent; dar stocul rasial al descendenților săi masculini este întotdeauna pur. El otrăvește sângele altora, dar îl păstrează pe al său. Evreul se căsătorește rar cu o fată creștină, dar creștinul se căsătorește cu o evreică.[110] Metișii rezultați cad întotdeauna de partea evreilor. Astfel, o parte a nobilimii superioare devine complet degenerată. Evreul este foarte conștient de acest fapt și astfel "dezarmează" sistematic liderii intelectuali ai adversarilor săi rasiali. Pentru a-și masca tacticile și a-și păcăli victimele, el vorbește despre egalitatea tuturor oamenilor, indiferent de rasă sau culoare.[111] Iar proștii încep să-l creadă.

[110] Iudaismul ortodox este matriliniar, adică o femeie evreică naște copii evrei, chiar dacă tatăl nu este evreu. Din punct de vedere biologic, bineînțeles, un copil cu descendență mixtă este jumătate din fiecare. Dar, în opinia lui Hitler, jumătatea evreiască (inferioară) prevalează întotdeauna.

[111] Deși este greu de crezut astăzi, există o lungă moștenire filosofică și sociologică în numele inegalității oamenilor. Gânditori atât de diferiți precum Platon, Aristotel, Gobineau și Nietzsche au susținut o astfel de opinie.

Deoarece întreaga sa natură are încă un miros prea străin pentru ca masele largi să se lase prinse în mrejele sale, el folosește presa pentru a-și construi o imagine de sine care este complet falsă, dar bine concepută pentru a-i servi scopului său. În ziarele de benzi desenate, se fac eforturi speciale pentru a-i reprezenta pe evrei ca pe un mic popor inofensiv care, ca toți ceilalți, are particularitățile sale. În ciuda manierelor lor, care pot părea puțin ciudate, benzile desenate îi prezintă ca fiind în mod fundamental suflete oneste și binevoitoare. În general, se încearcă să îi facă să pară mai degrabă nesemnificativi decât periculoși.

În această fază a progresului său, scopul principal al evreului este victoria democrației, sau mai bine zis: domnia sistemului parlamentar. Acesta este cel mai compatibil cu scopurile sale; elementul personal este exclus - iar în locul său avem prostia majorității, incompetența și, nu în ultimul rând, lașitatea.

Rezultatul final trebuie să fie în mod necesar răsturnarea monarhiei, ceea ce trebuie să se întâmple mai devreme sau mai târziu.

11.16 STATUTUL MUNCITORULUI DIN FABRICĂ

(j) O dezvoltare economică extraordinară transformă structura socială a unei națiuni. Mica clasă de artizani dispare încet-încet, iar muncitorul din fabrică, care i-a luat locul, nu mai are aproape nicio șansă de a-și stabili o existență independentă; el se coboară din ce în ce mai mult la nivelul unui proletariat. O caracteristică esențială a "muncitorului industrial" este că acesta nu este aproape niciodată capabil să se întrețină singur, nici acum, nici mai târziu în viață. El devine lipsit de proprietate, în cel mai adevărat sens al cuvântului. Bătrânețea lui este mizerabilă și cu greu poate fi numită viață.

În vremuri mai vechi, s-a creat o situație similară care a necesitat o soluție; și s-a găsit una. Împreună cu țăranul și cu meșteșugarul, s-a format treptat o nouă clasă, alături de funcționari și salariați - în special de la stat. Cu toții au fost fără de proprietate, în sensul cel mai adevărat al cuvântului. Dar statul a găsit un remediu pentru această situație nesănătoasă, oferind o pensie de bătrânețe pentru funcționarii săi. Întreprinderile private au urmat încet-încet acest exemplu, în număr din ce în ce mai mare, astfel încât astăzi fiecare muncitor obișnuit care nu este manual primește o pensie la bătrânețe, cu condiția ca firma în

care lucrează să depășească o anumită mărime. Numai prin grija față de funcționarul de stat la bătrânețe, aceștia puteau dezvolta un grad ridicat de devotament altruist față de datorie; în perioada antebelică, aceasta era una dintre caracteristicile distinctive ale funcționarilor Germani.

Astfel, o întreagă clasă fără proprietăți a fost salvată de la sărăcie și și-a găsit un loc în structura socială a comunității naționale.

Întrebarea este pusă din nou în fața statului și a națiunii, dar de data aceasta într-o formă mult mai amplă. Din ce în ce mai mult, milioane de oameni au părăsit mediul rural și satele pentru a se angaja în fabricile din marile orașe. Condițiile de muncă și de viață ale acestei noi clase erau mai mult decât mizerabile. Transformarea mai mult sau mai puțin mecanică a metodelor anterioare de muncă artizanală și țărănească nu se potrivea bine. Modul în care țăranii și meșteșugarii lucrau anterior nu avea nimic comparabil cu munca intensivă a noului muncitor din fabrică. În vechile meserii, timpul nu juca un rol important, dar a devenit un element esențial în noul sistem industrial. Transferul formal al vechilor ore de lucru în marile întreprinderi industriale a avut rezultate fatale. Cantitatea reală de muncă realizată anterior într-un anumit interval de timp a fost relativ mică, deoarece metodele moderne de producție intensivă erau atunci necunoscute. Prin urmare, deși în vechiul sistem o zi de lucru de 14 sau chiar 15 ore era suportabilă, acum depășea limitele rezistenței umane, deoarece fiecare minut a fost folosit la extrem.

Acest transfer absurd al vechilor ore de lucru în noul sistem industrial s-a dovedit a fi nefericit din două puncte de vedere: a distrus sănătatea muncitorilor și încrederea lor într-o lege superioară a justiției. La toate acestea s-au adăugat în cele din urmă, pe de o parte, salarii mizerabile; iar pe de altă parte, angajatorul deținea o poziție mult mai profitabilă decât înainte.

La țară, nu putea exista nicio problemă socială, deoarece stăpânul și muncitorul agricol făceau același tip de muncă și chiar mâncau din aceeași farfurie. Dar și acest lucru s-a schimbat.

Diviziunea dintre angajator și angajați pare să se fi extins acum la toate ramurile vieții. Cât de departe s-a permis ca acest proces de iudaizare a poporului nostru să se extindă este ilustrat de statutul inferior, dacă nu chiar de disprețul, față de muncitorul manual. Acest lucru nu este German. Se datorează introducerii unui element străin în

viața noastră - în realitate, un proces de iudaizare. Unul dintre efecte a fost transformarea vechiului respect pentru munca manuală într-un sentiment definitiv de dispreț față de orice muncă fizică.

Astfel, a apărut o nouă clasă socială, una care nu se bucură de stimă. Trebuie să vină o zi în care va trebui să ne întrebăm dacă națiunea va fi capabilă să facă din această clasă o parte integrantă a comunității sociale sau dacă diferența de statut va deveni o prăpastie permanentă care va separa această clasă de celelalte.

Cu toate acestea, un lucru este sigur: Această clasă nu include în rândurile sale cele mai rele elemente, ci mai degrabă pe cele mai energice. Sofisticarea așa-numitei culturi nu și-a exercitat încă influența dezintegratoare și degeneratoare. Masele largi ale acestei noi clase inferioare nu au fost încă infectate cu otrava slăbiciunii pacifiste. Ele sunt încă robuste și pot fi, la nevoie, chiar brutale.

În timp ce burghezia noastră nu acordă nici o atenție acestei chestiuni și lasă evenimentele să-și urmeze cursul cu indiferență, evreul se folosește de numeroasele posibilități pentru viitor. În timp ce, pe de o parte, el organizează metodele capitaliste de exploatare până la gradul lor suprem, el se bucură de favorurile victimelor politicii și puterii sale și, în scurt timp, devine conducătorul luptei lor *împotriva lui însuși*. "Împotriva lui însuși" este aici doar la figurat; căci acest Mare Maestru al Minciunii știe cum să apară sub înfățișarea unui nevinovat și să arunce vina asupra altora.[112] De vreme ce are obrăznicia de a conduce masele, acestea nu bănuiesc nicio clipă că cad pradă uneia dintre cele mai infame trădări din toate timpurile.

Și totuși, asta a fost.

11.17 TACTICI EVREIEȘTI

În momentul în care această nouă clasă se naște din situația economică generală, evreul vede clar unde să găsească stimulatorul necesar pentru propriul său marș progresiv. Mai întâi folosește

[112] Ideea că evreii se dau drept nevinovați pentru a-și ascunde pericolul a fost deja recunoscută de Nietzsche: "Oameni de cea mai josnică origine, în parte gloate, proscriși nu numai din societatea bună, ci și din cea respectabilă, crescuți departe chiar și de mirosul culturii, fără disciplină, fără cunoștințe, fără cea mai îndepărtată bănuială că ar exista așa ceva ca o conștiință în materie spirituală; pur și simplu - evrei: cu o capacitate instinctivă de a crea un avantaj, un mijloc de seducție din orice presupunere superstițioasă ... Când evreii fac un pas în față ca inocența însăși, atunci pericolul este mare." (*Voința de Putere*, secțiunea. 199.)

burghezia ca berbec împotriva ordinii feudale, apoi pe muncitor împotriva lumii burgheze. La fel cum a reușit să obțină drepturile civile în protecția clasei burgheze, el speră acum să folosească lupta muncitorilor pentru existență ca o cale de a obține controlul deplin asupra lor.

Din acel moment, singura sarcină a muncitorilor este să lupte pentru viitorul poporului evreu. Fără să știe acest lucru, muncitorul se pune în slujba puterii împotriva căreia crede că luptă. Muncitorul crede că luptă *împotriva* capitalului și, astfel, este cu atât mai ușor adus să lupte *pentru* interesele capitaliste. Se strigă împotriva capitalului internațional, dar, în realitate, aceste acțiuni sunt îndreptate împotriva structurii economiei naționale, în speranța că bursa internațională poate triumfa peste cadavrul său.

Procedura evreului este următoarea:

El se apropie de muncitor, pretinzând în mod ipocrit că îi este milă de el și de soarta lui de mizerie și sărăcie, câștigându-i astfel încrederea. Se arată dornic să studieze variatele greutăți ale muncitorilor - și se străduiește să trezească dorința de a schimba condițiile în care trăiesc. El încurajează cu artă dorința de dreptate socială, care este o caracteristică tipic Ariană, iar aceasta este apoi transformată în ură față de cei mai norocoși. În continuare, el transformă lupta pentru eliminarea relelor sociale într-o viziune precisă asupra lumii. Și astfel el stabilește doctrina marxistă.

11.18 ESENȚA VIZIUNII MARXISTE ASUPRA LUMII

Prezentându-și doctrina ca pe o serie de revendicări corecte din punct de vedere social, el o propagă cu atât mai eficient. Dar el provoacă și opoziția oamenilor decenți care refuză să admită aceste cerințe care par fundamental nedrepte și imposibil de realizat. Sub această mantie de idei pur sociale se ascund scopuri cu adevărat diabolice, care sunt proclamate cu o nerușinare fără margini. Această doctrină este un amestec inseparabil de rațiune și absurditate - dar în așa fel încât numai absurdul poate fi realizat, niciodată rațiunea.

Prin respingerea categorică a valorii individului, dar și a națiunii și a conținutului său rasial, această doctrină distruge baza fundamentală a oricărei culturi, deoarece cultura depinde tocmai de acești factori. Acesta este adevăratul nucleu al viziunii marxiste asupra lumii - în

măsura în care termenul "viziune asupra lumii" poate fi aplicat acestui produs fantomă al unui creier criminal. Distrugerea conceptului de personalitate și de rasă înlătură principalul obstacol care a barat calea către dominația elementului inferior al societății - și acesta este evreul.

Semnificația acestei doctrine șade tocmai în absurditatea sa economică și politică. Din acest motiv, oamenii inteligenți refuză să o susțină, în timp ce toți cei care sunt mai puțin intelectuali, sau care sunt slab educați în materie de principii economice, aderă cu brio la ea. Inteligența din spatele mișcării - căci chiar și această mișcare are nevoie de inteligență pentru a exista - este "servită" de evreii înșiși, din propriile lor rânduri.

Astfel ia naștere o mișcare compusă exclusiv din muncitori manuali sub conducere evreiască. După toate aparențele, această mișcare se străduiește să îmbunătățească condițiile de viață ale muncitorilor; dar în realitate, scopul său este înrobirea și, prin urmare, distrugerea tuturor persoanelor care nu sunt evrei.

Francmasonii au pus în aplicare un program de paralizie pacifistă a instinctului de conservare națională în rândul așa-numitei noastre intelectualități, care a fost apoi extins la masele largi de muncitori și burghezi prin intermediul presei mereu evreiești.

Acestor două instrumente de dezintegrare li s-a adăugat un al treilea, și încă și mai nemilos, și anume forța brută organizată. Ca o trupă de șoc și de asalt, marxismul caută să termine cu acele părți ale ordinii sociale rămase în picioare, după ce cele două arme anterioare își fac treaba.

Activitatea combinată a tuturor acestor forțe a fost gestionată în mod minunat. Și nu va fi surprinzător dacă vom constata că acele instituții care s-au prezentat întotdeauna ca organe ale autorității statale mai mult sau mai puțin tradiționale ar trebui acum să eșueze. Printre înalții și cei mai înalți funcționari ai statului nostru (cu foarte puține excepții), evreul a găsit întotdeauna cei mai îngăduitori susținători ai activității sale distructive. O atitudine de supunere cruntă față de "superiori" și o aroganță condescendentă față de "inferiori" sunt caracteristicile acestei clase, împreună cu un grad de îngustime a minții care este cu adevărat înspăimântător. Toate acestea sunt depășite doar de o încredere în sine impunătoare și absolut uimitoare.

Dar aceste calități sunt de cea mai mare utilitate pentru evreu. Prin urmare, ele sunt cele pe care le apreciază cel mai mult.

11.19 ORGANIZAȚIA DOCTRINEI MARXISTE MONDIALE

Lupta practică, care abia acum începe, poate fi descrisă în felul următor:

În concordanță cu scopurile supreme ale luptei evreiești - scopuri care nu se epuizează prin dominația economică a lumii - evreul împarte organizarea doctrinei sale marxiste mondiale în două părți. Deși aparent distincte, aceste părți formează în realitate o unitate indivizibilă: mișcarea politică și mișcarea sindicală.

Mișcarea sindicală adună recruți. Oferă asistență și protecție muncitorilor în lupta grea pe care trebuie să o ducă pentru mijloacele de existență - o luptă care se datorează lăcomiei și îngustimii de minte a multor angajatori. Dacă muncitorii nu sunt gata să renunțe la orice pretenție la drepturile lor umane vitale și dacă nu sunt gata să se supună celor care sunt iresponsabili și fără inimă, atunci muncitorul trebuie neapărat să ia problema în propriile mâini. Comunitatea națională organizată - adică statul - nu acordă nicio atenție nevoilor sale.

Așa-numita burghezie națională, orbită de propriile interese financiare, se opune acestei lupte pe viață și pe moarte a muncitorilor și le pune cele mai grele obstacole în cale. Nu numai că împiedică toate eforturile de a scurta orele de muncă inuman de lungi, de a interzice munca copiilor, de a acorda siguranță și protecție femeilor și de a îmbunătăți condițiile de igienă din atelierele și locuințele clasei muncitoare, dar le și sabotează. În tot acest timp, evreul isteț ia în propriile mâini cauza celor oprimați. El devine treptat liderul mișcării sindicale. Aceasta este o sarcină ușoară pentru el, deoarece el nu intenționează cu adevărat să elimine relele sociale; mai degrabă, obiectivul său este de a crea o trupă de asalt economică care să-i urmeze comenzile și astfel să distrugă independența economică națională. Pentru că, în timp ce o politică socială sănătoasă trebuie să se deplaseze între cele două obiective de a asigura sănătatea publică și de a proteja o economie națională independentă, evreul nu ia deloc în considerare aceste obiective. Mai degrabă, eliminarea lor este scopul vieții sale. El dorește nu păstrarea, ci mai degrabă distrugerea unei economii naționale independente.

Prin urmare, în calitate de lider al mișcării sindicale, nu are niciun scrupul în a înainta revendicări care nu numai că depășesc scopul

declarat al mișcării, dar nu ar putea fi îndeplinite fără a ruina economia națională. Mai mult, nu are niciun interes să vadă cum se dezvoltă o populație sănătoasă și robustă; el ar prefera o turmă degenerată și nepăsătoare, care poate fi mai ușor de subjugat. Pentru că acestea sunt obiectivele sale finale, el își poate permite să propună cele mai absurde cereri - cereri care sunt irealizabile și care, prin urmare, nu ar putea duce la nicio schimbare reală. În cel mai bun caz, ele pot stârni un spirit de neliniște în rândul maselor. Și tocmai acesta este scopul său - și nu o îmbunătățire reală și onestă a condițiilor sociale.

Astfel, conducerea evreilor va rămâne de necontestat, cel puțin până când se va face un efort uriaș pentru a ilumina masele, astfel încât acestea să înțeleagă mai bine cauzele mizeriei lor. Sau până când statul va scăpa de evreu și de opera sa. Atâta timp cât masele rămân la fel de prost informate cum sunt de fapt astăzi și atâta timp cât statul rămâne la fel de indiferent față de soarta lor ca acum, masele vor urma orice lider care le face cele mai extravagante promisiuni în materie economică. Iar evreul este un maestru în acest domeniu. Întreaga sa activitate nu este împiedicată de considerații morale de niciun fel.

În mod firesc, îi ia doar puțin timp pentru a-și învinge toți concurenții din acest domeniu și a-i alunga de pe scenă. În conformitate cu brutalitatea și rapacitatea sa generală, el învață mișcarea sindicală să folosească în mod brutal violența fizică. Cei care, folosindu-și inteligența, reușesc să reziste la momelile evreiești sunt acum frânți de teroare. Succesul acestui tip de activitate este enorm.

Prin intermediul uniunii - care ar trebui să fie o binecuvântare pentru națiune - evreul distruge bazele economiei naționale.

În paralel cu aceasta se desfășoară și organizarea politică.

Ea funcționează mână în mână cu mișcarea sindicală, în măsura în care aceasta din urmă pregătește masele pentru organizarea politică și chiar le obligă să se organizeze. Aceasta este, de asemenea, sursa banilor de care organizația politică are nevoie pentru a-și menține în acțiune uriașul său aparat. Este organul de control al activității politice a membrilor săi și recrutează masele la toate marile manifestații politice. În cele din urmă, ea încetează să mai lupte pentru interese economice, dar își pune principala armă - refuzul de a munci, sub forma unei greve generale - la dispoziția unei idei politice.

Prin intermediul unei prese al cărei conținut este adaptat la orizontul intelectual al celor mai ignoranți cititori, organizațiile politice și

sindicale obțin un instrument care pregătește straturile cele mai de jos pentru o campanie de acțiune nemiloasă. Scopul său nu este de a-i scoate pe oameni din mlaștina josniciei și de a le înălța mințile, ci pentru a le satisface cele mai joase instincte. Printre segmentele leneșe și egoiste ale maselor, acest tip de speculație se dovedește a fi destul de profitabil.

Mai presus de toate, tocmai această presă duce o campanie fanatică de defăimare, încercând să dărâme tot ceea ce ar putea fi considerat un sprijin pentru independența națională și sabotând pe parcurs toate valorile culturale și autonomia economiei naționale.

Mai presus de toate, îi atacă pe toți oamenii de caracter care refuză să cedeze în fața eforturilor evreilor de a domina sau care par periculoși pentru evrei doar din cauza capacității lor superioare. Pentru a fi urât de evreu, nu este necesar să-l combați în mod deschis; este suficient ca cineva să fie considerat *capabil* să i se opună evreului la un moment dat în viitor sau să-și folosească talentele pentru a spori puterea și poziția unei națiuni ostile evreului.

Instinctul său infailibil îi adulmecă cu ușurință spiritul interior al tuturor celor pe care îi întâlnește; iar cei care nu sunt de aceeași părere cu el pot fi siguri că îi vor câștiga ostilitatea. Deoarece evreul nu este cel atacat, ci atacatorul însuși, el îi consideră dușmani nu numai pe cei care îl atacă, ci și pe cei care i se împotrivesc. El folosește apoi mijloace dezonorante pentru a-i doborî pe acești oameni cinstiți, inclusiv minciuna și calomnia.

Nu se oprește la nimic. Ticăloșia lui este atât de îngrozitoare încât nu ne putem mira dacă, în imaginația poporului nostru, evreul este descris ca fiind personificarea diavolului și simbolul întregului rău.

Ignoranța maselor largi cu privire la caracterul interior al evreului, precum și lipsa de instinct și îngustimea de minte a claselor noastre superioare, fac din poporul nostru o victimă ușoară a acestei campanii evreiești de minciuni.

În timp ce clasele superioare, cu lașitatea lor înnăscută, se îndepărtează de oricine pe care evreul îl atacă cu minciuni și calomnii, oamenii de rând cred totul - fie din ignoranță, fie din simplitate. Autoritățile statului fie se înfășoară în mantia tăcerii, fie, mai frecvent, îi persecută pe cei care sunt victime pe nedrept pentru a opri campania din presa evreiască. În ochii unor măgari oficiali, o astfel de acțiune pare a susține autoritatea statului și de a menține ordinea publică.

Încet-încet, frica de arma marxistă a evreilor coboară ca un coșmar în mintea și sufletul oamenilor nevinovați.

Ei încep să tremure în fața acestui dușman înfricoșător, devenind astfel victimele sale.

11.20 PALESTINA CA CENTRU ORGANIZAȚIONAL

(k) Dominația evreiască în stat pare acum atât de bine asigurată, încât nu numai că își permite să se numească din nou evreu, dar chiar își recunoaște în mod deschis ideile sale cu privire la problemele naționale și politice. O parte a rasei sale se recunoaște în mod deschis ca fiind un popor străin, dar chiar și aici minte. Atunci când sioniștii încearcă să facă restul lumii să creadă că noua conștiință națională a evreilor va fi satisfăcută prin crearea unui stat Palestinian[113], evreii îi păcălesc astfel în mod inteligent pe goii cu mintea simplă. Ei nu au nici cea mai mică intenție de a construi un stat evreiesc în Palestina pentru a trăi acolo. Ceea ce vor ei de fapt este o organizație centrală pentru sclavagismul lor mondial internațional, o organizație cu drepturi suverane și liberă de orice control extern - cu alte cuvinte, un refugiu pentru infractorii condamnați și un teren de antrenament pentru infractorii în devenire.

Ca semn al încrederii și sentimentului de siguranță în creștere, o anumită parte dintre ei își proclamă deschis și cu nerușinare rasa evreiască, în timp ce o altă parte pretinde cu ipocrizie că sunt încă Germani, Francezi sau Englezi.

Comportamentul lor flagrant în relațiile cu ceilalți oameni arată cât de aproape văd ei apropierea victoriei.

Tânărul evreu cu părul negru stă la pândă ore în șir, pervertindu-i satanic la fata neștiutoare pe care plănuiește să o seducă, falsificându-i sângele și furând-o de la propriul ei popor. El folosește toate mijloacele posibile pentru a submina fundamentele rasiale ale unui popor subjugat. În eforturile sale sistematice de a ruina fetele și femeile, el se străduiește să dărâme ultimele bariere rasiale pentru alte popoare, chiar și pe scară largă. Evreii au fost și sunt responsabili pentru aducerea negrilor în Renania, cu ideea finală de a bastardiza rasa Albă pe care o urăște și de a coborî astfel nivelul cultural și politic al acesteia,

[113] Adică Israelul - care a luat ființă abia în 1948, și atunci în mod ilegal.

astfel încât el însuși să o poată domina.

Un popor pur din punct de vedere rasial, care este conștient de sângele său, nu poate fi niciodată învins de evreu. În această lume, el va fi stăpânul doar al unui popor bastardizat.

De aceea, el încearcă sistematic să reducă calitatea rasială a unui popor printr-o otrăvire continuă a individului.

11.21 DICTATURA PROLETARIATULUI

În domeniul politic, el începe să înlocuiască ideea de democrație cu dictatura proletariatului.

În masa organizată a marxismului, el a găsit o armă care îi permite să renunțe la democrație, pentru a subjuga și conduce în mod dictatorial cu ajutorul forței brute.

El lucrează în mod sistematic pentru a realiza această revoluție în două moduri: economic și politic.

Ajutat de influențe internaționale, el formează un cerc de inamici în jurul acelor națiuni care s-au dovedit a fi prea puternice pentru a fi atacate din interior. El le incită la război și, dacă este necesar, plantează steagul revoluției în mijlocul câmpului de luptă.

Din punct de vedere economic, el subminează statul, până când programele sociale devin atât de neprofitabile încât sunt luate de la stat și trecute sub controlul său financiar.

Din punct de vedere politic, el lucrează pentru a retrage mijloacele de subzistență de la stat, subminează bazele rezistenței și apărării naționale, distruge încrederea în conducere, urăște trecutul și istoria sa și trage tot ce este cu adevărat măreț în jos, în șanț.

Din punct de vedere cultural, el contaminează arta, literatura și teatrul, disprețuiește sentimentul național, răstoarnă toate conceptele despre sublim și frumos, despre demnitate și bine și, în cele din urmă, îi trage pe oameni la nivelul propriei sale naturi josnice.

Religia este batjocorită, iar etica și moralitatea sunt prezentate ca prejudecăți învechite, până când au căzut ultimii piloni de care depinde ființa națională în lupta sa pentru a exista în această lume.

11.22 DE LA EVREII NAȚIONALI LA EVREII RASIALI

(l) Acum începe ultima mare revoluție. De îndată ce evreul obține puterea politică, el lasă să cadă ultimele văluri. Din evreul național democratic se naște evreul de sânge, tiranul popoarelor. În decurs de câțiva ani, el încearcă să-i elimine pe toți cei care reprezintă inteligența națională. Privând astfel poporul de liderii săi intelectuali naturali, el îl pregătește pentru o soartă de sclav, de subjugare permanentă.

Rusia oferă cel mai teribil exemplu de astfel de sclavie, unde a ucis sau a înfometat 30 de milioane de oameni într-un acces de fanatism sălbatic și, în parte, prin intermediul unor torturi inumane.[114] A făcut acest lucru pentru ca o bandă de jurnaliști evrei și bandiți de la bursă să poată domina un mare popor.

Rezultatul final nu este doar pierderea libertății popoarelor asuprite de evrei, ci și sfârșitul acestui parazit al națiunilor. Moartea victimei este urmată, mai devreme sau mai târziu, de cea a vampirului.

11.23 OAMENI BASTARDIZAȚI

Dacă trecem în revistă toate cauzele prăbușirii Germaniei, constatăm că cea mai profundă și decisivă cauză rămâne nerecunoașterea problemei rasiale și, în special, a pericolului evreiesc.

Ar fi fost destul de ușor să suporte înfrângerile suferite pe câmpurile de luptă în August 1918. Acestea nu au fost nimic în comparație cu victoriile militare pe care le-a obținut națiunea noastră. Căderea noastră nu a fost rezultatul acelor înfrângeri. Mai degrabă, am fost răsturnați de o forță care a pregătit acele înfrângeri prin operarea sistematică, timp de mai multe decenii, pentru a fura instinctele politice și morale și rezistența care singure fac o națiune capabilă și, prin urmare, aptă să existe.

Neglijând problema păstrării bazelor rasiale ale națiunii noastre, vechiul Reich a ignorat singurul drept care i-a permis să supraviețuiască în această lume. Națiunile care fac din poporul lor

[114] Numărul total de oameni uciși de bolșevici și Stalin este greu de estimat, dar cifra lui Hitler este cu siguranță rezonabilă. Cercetătorii ruși au discutat mult timp despre o cifră de 20 de milioane, dar aceasta este aproape sigur o subestimare. Dacă numărăm decesele până la sfârșitul perioadei sovietice, unii cercetători au identificat un număr total de 50 până la 60 de milioane de morți - o cifră uluitoare care este rareori discutată în Occident. Este o întrebare deschisă câte persoane au murit până în 1925, când Mein Kampf a fost publicat inițial.

corcituri sau permit ca poporul lor să fie transformat în corcituri, păcătuiesc împotriva voinței Providenței eterne. Și astfel, răsturnarea lor de către un adversar mai puternic nu poate fi privită ca o greșeală, ci, dimpotrivă, ca o restaurare a dreptății. Dacă un popor refuză să păzească și să susțină calitățile date de natură care își au rădăcinile în sânge, atunci un astfel de popor nu are dreptul să se plângă de pierderea existenței sale pământești.

Totul pe acest Pământ poate fi îmbunătățit. Fiecare înfrângere poate fi fundamentul unei viitoare victorii. Fiecare război pierdut poate fi cauza unei renașteri ulterioare. Fiecare suferință poate da un nou impuls energiei umane. Și din fiecare opresiune pot apărea forțe care să aducă o nouă renaștere spirituală - cu condiția ca sângele să fie păstrat pur.

Dar pierderea purității rasiale va distruge fericirea interioară pentru totdeauna. Îi degradează pe oameni pentru totdeauna. Iar consecințele nu vor putea fi niciodată înlăturate.

Dacă această singură problemă este studiată și comparată cu celelalte probleme ale vieții, vom recunoaște cu ușurință cât de nesemnificative sunt acestea. Toate sunt limitate în timp; dar problema menținerii sau pierderii purității sângelui durează cât omul însuși.

Toate simptomele declinului din perioada de dinainte de război pot fi atribuite unor cauze rasiale.

11.24 EȘECUL DE A RECUNOAȘTE DUȘMANUL INTERIOR

Fie că este vorba de chestiuni de drept comun sau de excese ale vieții economice, de simptome ale declinului cultural sau de degenerare politică, de școlarizare defectuoasă sau de influența nefastă a presei asupra populației adulte - întotdeauna și pretutindeni, este vorba de o nepăsare fundamentală față de nevoile rasiale ale națiunii. Adică, eșecul de a recunoaște pericolul reprezentat de o rasă străină.

De aceea, toate încercările de reformă, toate instituțiile de ajutor social, toate eforturile politice, toate progresele economice și toate creșterile aparente ale fondului general de cunoștințe au fost inutile, practic vorbind. Națiunea și organizația care îi permite să existe - statul - nu deveneau mai sănătoase, ci, dimpotrivă, lâncezeau din ce în ce mai mult. Falsa prosperitate a vechiului Reich nu putea să-i mascheze slăbiciunea interioară. Și fiecare încercare de a-l revigora a eșuat pentru

că cea mai importantă problemă a fost ignorată.

Ar fi o greșeală să credem că adepții diferitelor partide politice care au încercat să rezolve situația poporului German, sau chiar toți liderii acestora, au fost răi sau răuvoitori în sine. Activitatea lor a fost sortită eșecului pur și simplu din cauza faptului că nu au văzut nimic altceva decât simptomele bolii noastre generale și au încercat să trateze simptomele, trecând cu vederea cauza reală a bolii. Dacă se face un studiu metodic al evoluției politice a vechiului Reich, nu se poate să nu se constate că, după o analiză politică atentă, un proces de degenerare internă se declanșase deja încă de la momentul unificării Germane. Situația generală era în declin de la an la an, în ciuda succesului politic aparent și a creșterii bogăției economice.

La alegerile pentru Reichstag, numărul din ce în ce mai mare de voturi marxiste indica faptul că, în acel moment, prăbușirea internă și colapsul politic se apropiau rapid. Toate victoriile așa-numitelor partide burgheze au fost inutile - nu numai pentru că nu au putut împiedica creșterea numerică a masei tot mai mari de voturi marxiste, ci mai ales pentru că ele însele erau deja infectate de fermentul descompunerii. Deși destul de inconștientă de acest lucru, lumea burgheză era infectată din interior cu otrava mortală a ideilor marxiste. Rezistența lor ocazională se datora mai degrabă luptei competitive dintre liderii politici ambițioși, decât unei opoziții de principiu între adversari care erau hotărâți să lupte până la capăt.

În toți acești ani, un singur protagonist a luptat cu perseverență fermă, și acela a fost evreul. Steaua lui David a urcat în mod constant pe măsură ce voința de autoconservare națională a scăzut.

Prin urmare, în August 1914, nu a fost un popor unificat și hotărât care s-a grăbit pe câmpurile de luptă să atace. Mai degrabă, a fost ultima scânteie a unui instinct de autoconservare națională împotriva paraliziei pacifist-marxiste care se strecura în corpul național. Chiar și în acele zile ale destinului, nu recunoșteam inamicul intern; prin urmare, toate eforturile externe erau menite să fie în zadar. Providența nu și-a acordat răsplata sabiei victorioase, ci a urmat legea eternă a retribuției.

O recunoaștere profundă a tuturor acestor lucruri a fost sursa acelor principii și tendințe care inspiră noua noastră mișcare. Eram convinși că, numai prin recunoașterea acestor adevăruri, am putea opri declinul național German și am putea pune o fundație de granit pe care statul să

fie din nou construit - unul care să nu fie un mecanism străin pentru scopuri și interese economice, ci un organism național:

Un stat Germanic
pentru Națiunea Germană.

CAPITOLUL 12
PRIMA PERIOADĂ DE DEZVOLTARE A PARTIDULUI NAȚIONAL-SOCIALIST AL MUNCITORILOR GERMANI

Dacă, la sfârșitul acestui volum, descriu prima etapă a evoluției mișcării noastre și prezint pe scurt problemele ridicate, nu este pentru că aș vrea să expun idealurile mișcării. Acestea sunt atât de însemnate încât necesită un întreg volum. De aceea, voi consacra al doilea volum al acestei cărți unei examinări detaliate a principiilor care formează programul mișcării noastre și voi încerca să fac o imagine a ceea ce înțelegem prin cuvântul "stat".

Când spun "noi", mă refer la toate acele sute de mii de oameni care au în mod fundamental aceeași dorință, chiar dacă, în cazuri individuale, nu găsesc cuvintele potrivite pentru a descrie viziunea lor interioară. Este un fapt demn de remarcat în cazul tuturor marilor reforme faptul că, la început, există un singur campion care să iasă în față în numele mai multor milioane. Scopul a fost adesea obiectul unui dor profund din partea a sute de mii de oameni timp de mai multe secole, până când, în cele din urmă, un singur om iese în față pentru a proclama voința maselor și a deveni purtătorul de stindard al vechiului dor - pe care acum îl conduce spre victorie ca o idee nouă.

Faptul că milioane de oameni tânjesc din tot sufletul după o schimbare radicală a condițiilor noastre actuale este dovedit de nemulțumirea lor profundă. Acest sentiment se manifestă în mii de feluri: la unii sub formă de descurajare și disperare, la alții sub formă de resentimente, furie și indignare. Un om reacționează cu indiferență, altul cu excese violente. Alți martori ai acestui sentiment sunt cei care se abțin de la vot, precum și cei mulți care tind să se plaseze de partea extremiștilor fanatici de stânga.

La aceștia din urmă a fost menită să se adreseze tânăra noastră mișcare. Nu era menită să fie o organizație pentru cei mulțumiți și satisfăcuți, ci mai degrabă să-i cuprindă pe toți cei care sufereau de anxietate profundă și nu-și găseau pacea, pe cei nefericiți și nemulțumiți. Nu era menită să plutească la suprafața națiunii, ci mai degrabă să își împingă rădăcinile adânc printre mase.

12.1 SITUAȚIA DUPĂ REVOLUȚIE

Privit din punct de vedere pur politic, anul 1918 a prezentat următoarea imagine: un popor rupt în două. O parte, și de departe cea mai mică dintre cele două, conținea clasele intelectuale ale națiunii. Superficial, această parte este naționalistă, dar acest cuvânt nu înseamnă pentru ei decât o apărare vagă și slabă a așa-numitelor interese de stat, care sunt în schimb identice cu interesele dinastice. Această clasă încearcă să își apere ideile și să își atingă obiectivele cu arme intelectuale; acestea sunt fragmentare și superficiale și eșuează complet în fața brutalității inamicului. Dintr-o singură lovitură violentă, această clasă, care anterior guvernase, este acum doborâtă. Ea tremură de frică și acceptă orice umilință care îi este impusă de învingătorul nemilos.

Împotriva lor se află o a doua clasă, masele largi de muncitori. Acest grup este organizat cu o tendință marxistă mai mult sau mai puțin radicală și este hotărât să înfrângă orice fel de rezistență intelectuală prin folosirea forței brute. Ei nu au niciun fel de tendințe naționaliste și resping în mod deliberat toate interesele naționale. Dimpotrivă, ei promovează interesele opresorului străin. Din punct de vedere numeric, această clasă este cea mai puternică și, mai important, include toate acele elemente necesare pentru o renaștere națională.

Încă din 1918, un lucru era clar: nicio renaștere a națiunii Germane nu putea avea loc fără restaurarea puterii orientate spre exterior. Condițiile necesare pentru aceasta nu sunt armele, așa cum bălmăjesc "bărbații noștri de stat" burghezi, ci mai degrabă forța voinței. Anterior, poporul German a avut mai mult decât suficiente arme. Și totuși, nu a fost capabil să-și apere libertatea pentru că nu avea acele energii care izvorăsc din instinctul de autoconservare națională: voința de autoconservare. Chiar și cele mai bune armamente sunt doar materiale moarte și fără valoare, atâta timp cât lipsește spiritul care îi face pe oameni să fie dispuși și hotărâți să le folosească. Germania a fost lăsată fără apărare nu din lipsă de arme, ci din lipsă de voință de a-și proteja armele pentru supraviețuirea națională.

În prezent, politicienii noștri de stânga, în special, insistă în mod constant asupra faptului că politica lor externă lipsită de caracter, supusă și, în realitate, trădătoare, este rezultatul lipsei de arme. La aceasta trebuie să răspundem: nu, dimpotrivă, este adevărat contrariul.

Prin politica dumneavoastră antinațională și criminală, ne-ați predat armele. Iar acum încercați să îi faceți pe oameni să creadă că ticăloșia voastră mizerabilă este cauzată, în esență, de lipsa de arme. La fel ca tot ceea ce faceți, aceasta este o minciună și o falsificare.

Dar politicienii de dreapta merită exact același reproș. Din cauza lașității lor mizerabile, acea șleahtă evreiască a ajuns la putere în 1918 pentru a fura armele națiunii. Nici ei nu au nici dreptul, nici rațiunea de partea lor atunci când fac apel la dezarmare ca fiind cauza prudenței (adică a lașității) lor. Mai degrabă, lipsa noastră de apărare este rezultatul lașității lor.

Prin urmare, problema restabilirii puterii Germaniei nu este: "Cum putem fabrica arme?", ci: Cum putem produce acel spirit care să permită unui popor să poarte arme? Odată ce acest spirit predomină în rândul unui popor, atunci voința găsește o mie de căi - fiecare dintre ele sfârșind într-o armă! Dar un laș nu va trage nici măcar un singur foc de armă atunci când este atacat, chiar dacă are zece pistoale. Pentru el, acestea au mai puțină valoare decât un băț cu ciocan în mâinile unui om curajos.

12.2 RECUPERAREA PUTERII POLITICE

Problema restabilirii puterii politice a națiunii noastre este, în primul rând, o problemă de restabilire a instinctului de autoconservare națională - fie și numai pentru că fiecare pas pregătitor în politica externă și fiecare judecată asupra valorii unui stat s-a dovedit, prin experiență, a fi întemeiată nu pe armele existente, ci mai degrabă pe capacitatea morală de rezistență a națiunii. Capacitatea de a construi alianțe nu este determinată atât de mult de masa inertă de arme, ci de prezența evidentă a unei voințe solide de autoconservare națională și a unui curaj eroic, care sfidează moartea. O alianță nu se face între arme, ci între oameni.

Prin urmare, națiunea Britanică va fi considerată ca fiind cel mai valoros aliat din lume, atâta timp cât se poate conta pe ea pentru a da dovadă de brutalitate și tenacitate în guvernul său, precum și în spiritul maselor largi, care îi permit să ducă la victorie orice luptă pe care o începe - indiferent de durată sau sacrificiu. Și toate acestea, chiar dacă armamentul militar real pe care îl are la îndemână poate fi complet inadecvat în comparație cu cel al altor națiuni.

Odată ce se înțelege că restaurarea Germană este o chestiune de redeșteptare a voinței de autoconservare politică, putem vedea destul de clar că nu va fi suficient să câștigăm acele elemente care sunt deja naționaliste, ci doar prin naționalizarea maselor conștient antinaționale.

12.3 CÂȘTIGAREA MASELOR LARGI

Prin urmare, o mișcare tânără care își propune să restabilească un stat German cu puteri suverane depline va trebui să își îndrepte toate eforturile pentru a convinge masele largi. Așa-numita noastră "burghezie națională" este atât de nenorocită, în general, iar spiritul ei național pare atât de slab, încât putem fi siguri că nu va opune o rezistență serioasă unei politici interne sau externe puternice. Chiar dacă burghezia Germană îngustă la minte ar trebui să mențină o rezistență pasivă atunci când ceasul eliberării este aproape - așa cum a făcut-o pe vremea lui Bismarck - nu va trebui să ne temem niciodată de o rezistență activă din partea lor, din cauza lașității lor recunoscute și proverbiale.

Este cu totul altceva în cazul maselor noastre internaționalizate. În asprimea lor primitivă, ele sunt predispuse la ideea de violență, în timp ce, în același timp, liderii lor evrei sunt mai brutali și mai nemiloși. Ei vor zdrobi orice revigorare Germană, așa cum au zdrobit armata Germană lovind din spate. Mai presus de toate, aceste mase organizate își vor folosi majoritatea numerică în acest stat parlamentar nu numai pentru a împiedica orice politică externă națională, ci și pentru a împiedica Germania să-și restabilească puterea politică în străinătate - făcând-o astfel nedorită ca aliat. Nu numai noi înșine suntem conștienți de slăbiciunea celor 15 milioane de marxiști, democrați, pacifiști și centriști ai noștri; și țările străine recunosc această povară internă și o iau în considerare atunci când analizează posibile alianțe. Nimeni nu se aliază cu un stat în care partea activă a populației se opune, chiar și pasiv, oricărei politici externe hotărâte.

La aceasta se adaugă faptul că liderii partidelor care au fost responsabile de trădarea națională sunt gata să se opună oricărei încercări de renaștere, doar pentru a păstra puterea. Din punct de vedere istoric, este imposibil ca poporul German să își recupereze poziția de odinioară prin represalii împotriva celor care au fost cauza și

ocazia prăbușirii statului nostru. În fața scaunului de judecată al posterității, Noiembrie 1918 nu va fi privit ca o simplă rebeliune, ci ca o înaltă trădare de țară.

Prin urmare, orice posibilitate de recâștigare a independenței Germaniei depinde, în primul rând, de o recuperare a unității interne a voinței populare.

Privit din punct de vedere tehnic, pare absurd să te gândești să eliberezi Germania atâta timp cât masele nu sunt dispuse să susțină un ideal de libertate. Din punct de vedere pur militar, orice ofițer va fi de acord că un război nu poate fi purtat împotriva unui inamic exterior de către batalioane de studenți; alături de creierul națiunii, sunt necesari și pumnii.

În plus, trebuie amintit faptul că națiunea ar fi jefuită de bunuri de neînlocuit printr-o apărare națională în care ar fi implicată doar așa-numita intelectualitate. Tinerii intelectuali Germani care s-au alăturat regimentelor de voluntari și care au căzut pe câmpurile de luptă din Flandra în toamna anului 1914 au fost regretați amarnic mai târziu. Ei reprezentau cea mai mare comoară pe care o deținea națiunea; pierderea lor nu a putut fi compensată în cursul războiului. Și nu numai lupta în sine nu putea fi dusă fără masele muncitoare din batalioanele de asalt, dar nici pregătirile tehnice necesare nu puteau fi făcute fără o unitate interioară a voinței naționale.

Națiunea noastră - care trebuie să existe dezarmată, sub o mie de ochi desemnați de Tratatul de la Versailles - nu poate face nici un fel de pregătiri tehnice pentru recuperarea libertății și a independenței sale umane până când întreaga armată de spioni interni nu va fi redusă la acei puțini oameni a căror josnicie înnăscută îi va determina să trădeze orice și totul pentru bine cunoscuții 30 de arginți. Dar cu astfel de oameni ne putem ocupa. Cu toate acestea, milioanele de oameni care se opun oricărui tip de renaștere națională doar din cauza opiniilor lor politice constituie un obstacol insurmontabil - atât timp cât cauza opoziției lor, viziunea marxistă internațională asupra lumii, nu este depășită și alungată din inimile și mințile lor.

Din orice punct de vedere am examina posibilitatea de a ne recăpăta independența statală și națională - fie din punctul de vedere al rearmării tehnice, fie din cel al luptei propriu-zise - condiția prealabilă necesară rămâne întotdeauna aceeași. Aceasta este câștigarea maselor largi pentru a accepta principiul independenței noastre naționale.

Dacă nu ne recâștigăm libertatea externă, orice reformă internă va fi, în cel mai bun caz, o creștere a puterii noastre de producție în calitate de colonie. Excedentul oricărei așa-zise îmbunătățiri economice va ajunge doar în mâinile controlorilor noștri internaționali, iar orice îmbunătățire socială va crește, în cel mai bun caz, productivitatea muncii noastre pentru ei. Națiunea Germană nu poate face niciun progres cultural, deoarece un astfel de progres este prea mult legat de independența politică și de demnitatea poporului nostru.

Prin urmare, dacă putem găsi o soluție satisfăcătoare pentru problema viitorului Germaniei doar prin câștigarea maselor largi pentru ideea naționalistă, această muncă de educație trebuie considerată ca fiind cea mai înaltă și mai importantă sarcină pe care o poate îndeplini o mișcare - adică una care nu se străduiește doar să satisfacă nevoile de moment, ci consideră totul doar în lumina rezultatelor viitoare.

12.4 NAȚIONALIZAREA MASELOR

Astfel, încă din 1919, am fost convinși că naționalizarea maselor va constitui scopul nostru suprem. Din punct de vedere tactic, au urmat o serie de obligații.[115]

(1) Niciun sacrificiu social nu putea fi considerat prea mare pentru a convinge masele de o renaștere națională.

Orice concesii economice acordate astăzi salariaților sunt neglijabile în comparație cu beneficiile pentru întreaga națiune, dacă vor contribui la readucerea maselor de oameni în propria lor națiune. Nimic altceva decât meschinăria și lipsa de viziune - care, din păcate, sunt caracteristicile predominante ale angajatorilor noștri - nu ar putea împiedica oamenii să recunoască faptul că, pe termen lung, nicio îmbunătățire economică și, prin urmare, nicio creștere a profiturilor, nu sunt posibile dacă nu se restabilește solidaritatea națională internă a poporului nostru.

Dacă sindicatele Germane ar fi apărat fără compromisuri interesele clasei muncitoare în timpul războiului; dacă, chiar și în timpul războiului, ar fi folosit greva sindicală de o mie de ori pentru a-i forța pe industriașii însetați de dividende să dea curs revendicărilor

[115] Urmează 14 secțiuni numerotate, care constituie programul de naționalizare al lui Hitler.

muncitorilor; dacă, în același timp, ar fi apărat, ca buni Germani, apărarea națională cu aceeași fermitate ca și propriile revendicări; și dacă ar fi dat țării lor ceea ce i se cuvenea, atunci războiul nu ar fi fost pierdut. Cât de ridicol de neînsemnate ar fi fost toate concesiile economice, și chiar și cele mai mari, în comparație cu importanța enormă a câștigării războiului! Pentru o mișcare care intenționează să readucă muncitorul German la poporul German, este absolut necesar să înțeleagă clar că sacrificiile economice ar trebui să fie complet ignorate - cu condiția, bineînțeles, ca ele să nu meargă până la a pune în pericol independența și stabilitatea sistemului economic național.

(2) Educația naționalistă a maselor poate fi realizată doar indirect, prin îmbunătățirea condițiilor sociale ale acestora. Numai în acest fel pot fi create condițiile economice care să le permită tuturor să participe la viața culturală a națiunii.

(3) Naționalizarea maselor largi nu poate fi realizată niciodată prin jumătăți de măsură, adică prin insistența slabă asupra unui așa-zis punct de vedere obiectiv, ci doar printr-o insistență nemiloasă și devotată asupra scopului unic care trebuie atins. Acest lucru înseamnă că un popor nu poate fi făcut "național" în sensul acestui cuvânt dat de clasa noastră burgheză de astăzi - cu atâtea limitări -, ci mai degrabă în sensul vehement și extrem. Otrava nu poate fi învinsă decât printr-un antidot, și numai o minte burgheză superficială ar putea crede că calea de mijloc este drumul spre cer.

Masele largi ale unei națiuni nu sunt nici profesori, nici diplomați. Ele nu cunosc decât foarte puțin ideile abstracte; reacțiile lor se află mai degrabă în domeniul sentimentelor. Acolo se află atitudinea lor pozitivă sau negativă. Ele nu răspund decât la o expresie de forță de la una dintre cele două extreme, și niciodată la vreo jumătate de măsură care oscilează între cele două. Temeiurile lor emoționale explică și extraordinara lor stabilitate. Credința este mai puternică decât cunoașterea; dragostea este mai puțin schimbătoare decât respectul; ura este mai permanentă decât aversiunea. Iar forța motrice care a provocat cele mai extraordinare revoluții de pe acest Pământ nu a fost niciodată o învățătură științifică ce a căpătat putere asupra maselor, ci întotdeauna un fanatism care le-a inspirat - și uneori chiar o isterie care le-a împins înainte.

Oricine dorește să cucerească masele trebuie să cunoască cheia care

deschide ușa către inimile lor. Nu este vorba de obiectivitate - adică de slăbiciune, ci de voință și putere.

(4) Sufletul poporului poate fi cucerit numai dacă ducem o luptă pozitivă pentru propriile noastre obiective și distrugem inamicul care li se opune.

Atunci când văd un atac nemilos asupra unui dușman, oamenii îl consideră o dovadă a corectitudinii unei astfel de acțiuni. În schimb, atunci când agresorul renunță la distrugerea dușmanului, acest lucru face ca dreptate lor să pară incertă, dacă nu chiar o nedreptate.

Masele nu sunt decât o parte a naturii însăși. Sentimentele lor nu le permit să înțeleagă strângerea de mână între dușmani declarați. Ele doresc victoria celui mai puternic și distrugerea celui mai slab, sau cel puțin supunerea necondiționată a acestuia.

Naționalizarea maselor va reuși numai dacă, în lupta pozitivă pentru a câștiga sufletul poporului, vor fi eliminați acei otrăvitori internaționali care i se opun.

(5) Toate marile probleme ale timpului nostru sunt probleme de moment și sunt doar rezultatul unor cauze precise. Iar printre toate acestea, există una singură care are o semnificație cauzală profundă, și anume chestiunea conservării rasiale a poporului. Forța și slăbiciunea omului depind numai de sânge. Națiunile care nu sunt conștiente de importanța fondului lor rasial sunt asemenea oamenilor care încearcă să educe pudelul pentru a face munca ogarului - fără să înțeleagă că atât viteza ogarului, cât și docilitatea pudelului sunt calități înnăscute, iar acestea nu pot fi învățate. Un popor care nu reușește să își păstreze puritatea rasială renunță astfel la unitatea sufletului națiunii, în toate manifestările sale. Un caracter național dezintegrat este rezultatul inevitabil al unei dezintegrări a sângelui. Iar schimbarea forțelor spirituale și creatoare ale unui popor nu este decât un efect al schimbării fundamentelor sale rasiale.

Oricine vrea să elibereze poporul German de viciile sale de astăzi - care nu provin din natura sa originară - trebuie mai întâi să se debaraseze de virușii străini din corpul național.

Națiunea Germană nu va fi restaurată decât dacă problema rasială și, prin urmare, chestiunea evreiască, va fi clar înțeleasă.

Chestiunea rasială furnizează cheia nu numai a istoriei umane, ci și a oricărui tip de cultură umană.

(6) Prin încorporarea maselor internaționaliste în comunitatea

națională, noi nu intenționăm să neglijăm protejarea intereselor comerciale și profesionale. Interesele profesionale divergente nu sunt același lucru cu diviziunea de clasă, ci sunt inerente vieții noastre economice. Gruparea profesională nu intră deloc în conflict cu ideea de comunitate națională, deoarece aceasta înseamnă unitate națională în ceea ce privește toate acele probleme care afectează viața națiunii ca atare.

Integrarea unui grup sau a unei clase profesionale în comunitatea națională sau în stat nu se poate realiza prin coborârea claselor superioare, ci doar prin ridicarea claselor inferioare. Clasa care duce la bun sfârșit acest proces nu este niciodată clasa superioară, ci mai degrabă cea inferioară - cea care luptă pentru drepturi egale. Burghezia de astăzi nu a fost încorporată în stat prin măsuri ale nobilimii, ci doar prin propria ei energie și conducere.

Muncitorul German nu poate fi ridicat și încorporat în comunitatea națională Germană prin discuții ineficiente despre frăție, ci printr-o îmbunătățire sistematică a vieții sociale și culturale a muncitorului - până când cele mai grave diferențe vor fi depășite. O mișcare care are acest scop trebuie să încerce să își recruteze adepții în principal din rândurile muncitorilor. Ea poate include membri ai claselor intelectuale numai în măsura în care aceștia înțeleg pe deplin scopul care trebuie atins. Acest proces de transformare și reunire nu poate fi finalizat în 10 sau 20 de ani; va dura mai multe generații, după cum a demonstrat experiența.

Obstacolul cel mai dificil în calea reunirii muncitorului nostru contemporan cu comunitatea națională nu constă atât în faptul că el luptă pentru interesele colegilor săi de muncă, ci mai degrabă în ideile internaționale de care este impregnat și care sunt ostile națiunii și patriei. Dacă ar fi inspirate de aceeași conducere, sindicatele ar putea transforma milioane de muncitori în cei mai valoroși membri ai comunității naționale, fără ca prin aceasta să afecteze propriile lupte pentru revendicările lor economice.

O mișcare care încearcă cu sinceritate să-l readucă pe muncitorul German în mijlocul poporului său și să-l salveze de la nebunia internaționalismului trebuie să ducă o campanie energică împotriva anumitor noțiuni care predomină în rândul industriașilor. Una dintre acestea este aceea că angajatul este obligat să renunțe la toate drepturile sale economice în favoarea angajatorului și, mai mult, că

muncitorii ar intra în conflict cu comunitatea națională dacă ar încerca să-și apere propriile interese justificate. Această afirmație este o minciună deliberată; ideea unei comunități naționale nu impune nici o obligație unei părți care să nu fie impusă celeilalte.

Un muncitor păcătuiește cu siguranță împotriva spiritului comunității naționale dacă acționează în întregime din proprie inițiativă și înaintează revendicări exagerate fără a ține cont de binele comun sau de supraviețuirea economiei naționale. Dar un industriaș păcătuiește de asemenea dacă adoptă metode inumane de exploatare și abuzează de forțele de muncă ale națiunii, pentru a face milioane pentru sine pe nedrept din sudoarea muncitorilor. El nu are dreptul să se numească "național" și nici să vorbească despre o comunitate populară; el este doar un egoist fără scrupule care sădește semințele nemulțumirii sociale și provoacă un spirit de conflict care, mai devreme sau mai târziu, trebuie să dăuneze intereselor națiunii.

Rezervorul din care tânăra mișcare trebuie să își extragă membrii va fi în primul rând masele muncitoare. Aceste mase trebuie să fie eliberate din ghearele iluziei internaționale. Ele trebuie să fie eliberate de suferința socială. Ele trebuie să se ridice deasupra mizeriei lor culturale actuale și să se transforme într-un factor unit și valoros al comunității populare, inspirat de idei și sentimente naționaliste.

Dacă în cercurile intelectuale naționaliste se pot găsi oameni care iubesc cu adevărat poporul și anticipează cu nerăbdare viitorul Germaniei și, în același timp, înțeleg bine importanța unei lupte pentru sufletul maselor, acești oameni sunt primiți cu drag în rândurile mișcării noastre. Ei pot servi ca o forță intelectuală valoroasă. Dar această mișcare nu poate avea niciodată ca scop să își recruteze membrii din turma de alegători burghezi. Dacă ar face acest lucru, mișcarea ar fi împovărată cu un grup de oameni a căror întreagă mentalitate nu ar face decât să paralizeze campania noastră de cucerire a maselor.

În teorie, poate fi adevărat că masele largi ar trebui să fie influențate de o conducere combinată a straturilor sociale superioare și inferioare în cadrul mișcării. Dar, în ciuda tuturor acestor lucruri, rămâne faptul că, deși este posibil să exercităm o influență psihologică asupra claselor burgheze și să trezim un oarecare entuziasm sau chiar să trezim o oarecare înțelegere în rândul lor prin demonstrațiile noastre publice, caracteristicile lor tradiționale - sau mai bine zis, viciile - nu pot fi

schimbate. Astfel de vicii fac parte dintr-o tradiție care s-a dezvoltat de-a lungul secolelor. Diferența dintre nivelurile culturale ale celor două grupuri și dintre atitudinile lor față de problemele economice este încă atât de mare încât ar deveni un obstacol imediat ce entuziasmul inițial al demonstrațiilor noastre s-ar diminua.

În final, nu face parte din programul nostru să transformăm tabăra naționalistă în sine, ci mai degrabă pentru a-i câștiga pe cei care sunt antinaționaliști.

Strategia întregii mișcări trebuie să fie determinată în cele din urmă din acest punct de vedere.

(7) Această abordare unilaterală, dar clară, trebuie să se manifeste în propaganda mișcării; iar pe de altă parte, acest lucru este absolut necesar din motive propagandistice.

Pentru ca propaganda să fie utilă mișcării, ea trebuie să se adreseze unei singure părți. Dacă variază, direcția apelului său nu va fi înțeleasă într-o tabără sau poate fi respinsă de cealaltă, ca fiind pur și simplu evidentă și neinteresantă; pentru că există o mare diferență în pregătirea intelectuală a celor două tabere în cauză. Nici măcar stilul și tonul nu pot avea același efect în aceste două extreme opuse ale structurii sociale. Dacă propaganda se abține de la folosirea formelor primitive de exprimare, nu va face apel la sentimentele maselor. Dacă, pe de altă parte, se conformează în cuvinte și gesturi la sentimentele grosiere ale maselor, ea va fi respinsă de așa-numitele cercuri intelectuale ca fiind grosolană și vulgară.

Dintre o sută de așa-ziși oratori, abia dacă există zece care sunt capabili să vorbească cu efect în fața unui public de măturători de stradă, lăcătuși, curățători de canalizare etc. astăzi, iar mâine să țină o prelegere cu același efect în fața unui public de profesori și studenți universitari. Dintre o mie de oratori, s-ar putea să existe doar unul singur care să poată vorbi în fața lăcătușilor și a profesorilor din aceeași sală, în așa fel încât afirmațiile sale să fie pe deplin înțelese de fiecare grup, în timp ce, în același timp, îi influențează eficient pe amândoi și trezește entuziasm, în aplauze călduroase. Dar trebuie să ne amintim întotdeauna că, în cele mai multe cazuri, chiar și cea mai frumoasă teorie nu poate ajunge la public decât prin intermediul unor minți mai mici.

Ceea ce contează nu este viziunea omului de geniu care a creat marea idee, ci mai degrabă succesul pe care profeții săi îl obțin în transmiterea

acestei idei către masele largi.

Social-democrația și întreaga mișcare marxistă au fost deosebit de atractive datorită uniformității publicului căruia i se adresau. Cu cât ideile și argumentele lor erau mai limitate și mai înguste, cu atât era mai ușor pentru mase să înțeleagă și să le asimileze; aceste idei și argumente erau bine adaptate la un nivel scăzut de inteligență.

Aceste considerente au determinat noua mișcare să adopte o linie clară și simplă:

Atât în ceea ce privește mesajul, cât și formele de exprimare, propaganda trebuie să fie la nivelul inteligenței maselor, iar valoarea ei trebuie măsurată doar în funcție de rezultatele reale.

La o adunare publică a tuturor claselor, cel mai bun vorbitor nu este cel mai apropiat de intelectuali, ci cel care știe să cucerească inimile maselor.

Un om educat care este prezent și care găsește de reproșat un discurs din cauza nivelului său intelectual scăzut - chiar dacă vede că are efect asupra grupurilor inferioare care urmează să fie câștigate - dovedește doar incapacitatea gândirii sale și inutilitatea sa pentru noua mișcare. Singurii intelectuali utili sunt cei care îi înțeleg atât de bine misiunea și scopurile încât au învățat să judece propaganda exclusiv după succesul obținut și niciodată după impresia făcută asupra intelectualilor înșiși. Propaganda noastră nu este menită să servească drept distracție pentru acei oameni cu mentalitate națională, ci să îi convingă pe dușmanii naționalismului - cei care, totuși, sunt din sângele nostru.

În general, acele tendințe pe care le-am rezumat pe scurt în capitolul "Propaganda de război" au determinat abordarea pe care am adoptat-o în campania noastră și modul în care am pus-o în practică.[116]

Succesul dovedește că decizia a fost corectă.

(8) Scopul oricărei mișcări de reformă politică nu poate fi atins niciodată prin încercarea de a educa publicul sau de a-i influența pe cei de la putere, ci doar prin câștigarea puterii politice. Orice idee care schimbă lumea are nu doar dreptul, ci și obligația de a asigura acele mijloace care să îi permită să fie realizată. În această lume, succesul este singura bază pentru a judeca binele sau răul. Iar prin "succes" nu înțelegem simpla cucerire a puterii - ca în 1918 - ci o exercitare a puterii care este benefică pentru națiune. O lovitură de stat nu poate fi

[116] A se vedea capitolul 6.

considerată un succes dacă, așa cum cred acum mulți avocați guvernamentali cu capul gol din Germania, revoluționarii reușesc să obțină controlul statului în mâinile lor. Este un succes doar dacă, în comparație cu condițiile din vechiul regim, soarta națiunii a fost îmbunătățită. Acest lucru cu siguranță nu se aplică revoluției Germane, așa cum a fost numită această mișcare, care a adus la putere o bandă de bandiți în toamna anului 1918.

Dar dacă cucerirea puterii politice este o condiție prealabilă pentru realizarea practică a idealurilor care inspiră o mișcare de reformă, atunci orice mișcare care are ca scop reforma trebuie, de la bun început, să fie considerată ca o mișcare de mase - și nu ca un club de ceai literar sau o societate de bowling a negustorilor.

12.5 CEA MAI MARE AUTORITATE, CEA MAI MARE RESPONSABILITATE

(9) Natura și organizarea internă a noii mișcări trebuie să fie antiparlamentară. Adică, respinge în general și în propria structură principiul majorității și ideea că liderul este doar executantul voinței și opiniei celorlalți. Atât în lucrurile mici, cât și în cele mari, mișcarea susține că o singură persoană trebuie să aibă o autoritate absolută combinată cu cea mai mare responsabilitate.

În mișcarea noastră, consecințele practice ale acestui principiu sunt următoarele:

Liderul unui grup local este desemnat și este apoi liderul responsabil al grupului său. Toate comitetele se supun autorității sale, și nu el autorității lor. Nu există comitete care votează, ci doar comitete care *lucrează*. Această muncă este repartizată de către liderul responsabil, care este șeful grupului. Același principiu se aplică și organizațiilor superioare: secție, district și regiune. În fiecare caz, liderul este numit de sus și este învestit cu autoritate deplină și putere executivă. Doar liderul întregului partid este ales în cadrul adunării generale a membrilor. Dar el este singurul lider al mișcării. Toate comitetele sunt responsabile în fața lui, dar el nu este responsabil față de comitete. Decizia sa este definitivă, dar el poartă întreaga responsabilitate pentru ea.

Membrii mișcării sunt îndreptățiți să îl cheme să dea socoteală prin intermediul unor noi alegeri sau să îl demită din funcție, dacă a încălcat

principiile mișcării sau a servit-o prost. El este apoi înlocuit de un om mai capabil, care este investit cu aceeași autoritate și obligat să poarte aceeași responsabilitate.

Una dintre cele mai înalte îndatoriri ale mișcării este de a face din acest principiu un imperativ - nu numai în rândurile sale, ci și pentru întregul stat.

Omul care dorește să devină lider câștigă cea mai mare și nelimitată autoritate, dar trebuie să poarte și responsabilitatea finală și cea mai gravă.

Omul care nu are curajul de a-și asuma responsabilitatea pentru acțiunile sale nu este potrivit pentru a fi un lider. Doar un erou este potrivit pentru această sarcină.

Progresul și cultura umană nu sunt un produs al majorității, ci mai degrabă sunt exclusiv opera geniului și energiei personale. O condiție prealabilă pentru recuperarea măreției și a puterii națiunii noastre este cultivarea personalității individuale, și stabilirea drepturilor sale.

Prin urmare, mișcarea noastră trebuie să fie neapărat antiparlamentară. Dacă ia parte la instituția parlamentară, este doar în scopul de a o distruge - de a elimina o instituție pe care trebuie să o privim ca pe unul dintre cele mai grave simptome ale declinului uman.

12.6 NICI MONARHIST, NICI REPUBLICAN

(10) Mișcarea refuză cu fermitate să ia poziție asupra unor chestiuni care fie sunt în afara cadrului său politic, fie nu sunt de importanță fundamentală și, prin urmare, irelevante. Ea nu urmărește o reformă religioasă, ci mai degrabă o reorganizare politică a poporului nostru. Ea consideră cele două confesiuni religioase ca fiind piloni la fel de valoroși pentru existența poporului nostru și, prin urmare, face război tuturor partidelor care ar degrada această fundație - pe care se bazează stabilitatea religioasă și morală a poporului nostru - într-un instrument în slujba intereselor de partid.

În cele din urmă, mișcarea nu urmărește să instituie o formă de stat și să lupte împotriva alteia, ci mai degrabă să creeze acele principii fundamentale fără de care nicio republică sau monarhie nu poate supraviețui pentru o perioadă de timp. Mișcarea nu consideră că misiunea sa este de a instaura o monarhie sau de a păstra o republică, ci mai degrabă de a crea un stat German.

Chestiunea privind forma exterioară a acestei stări - adică forma sa

finală - nu are o importanță fundamentală. Este ceva ce trebuie rezolvat doar prin chestiuni de oportunitate practică.

Odată ce un popor a înțeles și a apreciat marile probleme care îi afectează existența, chestiunea formalităților exterioare nu va duce niciodată la vreun conflict intern.

12.7 RĂUL NECESAR AL ORGANIZĂRII

(11) Problema organizării interne a mișcării nu este una de principiu, ci de oportunitate.

Cel mai bun tip de organizație nu este cel care plasează cel mai mare aparat intermediar între conducerea mișcării și adepții individuali, ci mai degrabă cel mai mic. Sarcina unei astfel de organizații este de a transmite o anumită idee - care a luat naștere în creierul unui singur individ - unei mulțimi de oameni și de a supraveghea realizarea ei.

Prin urmare, organizarea este întotdeauna doar un rău necesar. În cel mai bun caz, este un mijloc de a atinge anumite scopuri; în cel mai rău caz, devine un scop în sine.

Deoarece lumea produce mai multe ființe mecanice decât inteligente, este întotdeauna mai ușor să dezvolți forma unei organizații decât ideile în sine.

Marșul oricărei idei spre realizarea practică, mai ales a celor care urmăresc o reformă, poate fi schițat în linii mari după cum urmează:

O idee creativă prinde contur în mintea cuiva, care se simte astfel chemat să o transmită umanității. Își predică credința și câștigă treptat un anumit număr de adepți. Acest mod direct și personal de a promova ideile proprii în rândul semenilor este cel mai ideal și cel mai natural. Pe măsură ce mișcarea crește numărul de adepți ai noii doctrine, devine treptat imposibil pentru fondatorul inițial să continue să exercite o influență personală și directă asupra adepților săi, să îi ghideze și să îi dirijeze. Proporțional cu creșterea comunității, comunicarea directă devine imposibilă; situația ideală dispare și este înlocuită de răul necesar al organizării. Micile grupuri subsidiare iau naștere - ca în mișcarea politică, de exemplu, unde grupurile locale reprezintă celulele germinale din care se dezvoltă ulterior organizația.

Dar astfel de subdiviziuni nu trebuie să apară până când autoritatea fondatorului spiritual și a școlii pe care a creat-o nu sunt acceptate fără

rezerve. Importanța de a avea un singur centru geografic ca sediu principal al mișcării nu poate fi subliniată prea mult. Numai existența unui astfel de loc, în jurul căruia se țese o vrajă magică - ca la Mecca sau la Roma - poate furniza unei mișcări o forță motrice permanentă bazată pe unitatea internă și pe recunoașterea unui singur cap ca reprezentând această unitate.

Atunci când se formează primele celule germinale organizaționale, trebuie avut grijă să se insiste întotdeauna asupra importanței locului în care s-a născut ideea. Măreția creatoare, morală și practică a locului din care a apărut și este guvernată mișcarea trebuie să fie exaltată până la un simbol suprem. Și aceasta cu atât mai mult cu cât celulele originare ale mișcării devin atât de numeroase încât trebuie să fie reorganizate în unități structurale mai mari.

Când numărul de adepți individuali a devenit atât de mare încât contactul personal direct cu liderul mișcării a ieșit din discuție, atunci am format primele grupuri locale. Pe măsură ce aceste grupuri s-au înmulțit, a fost necesar să se stabilească niveluri superioare în care grupurile locale au fost distribuite, denumite grupuri regionale sau de circumscripție.

Deși poate fi destul de ușor să menții autoritatea centrală inițială asupra grupurilor inferioare, este mult mai dificil să faci acest lucru în ceea ce privește unitățile superioare de organizare. Și totuși, aceasta este o condiție indispensabilă dacă se dorește garantarea unității mișcării și realizarea ideii acesteia.

În cele din urmă, atunci când aceste organizații intermediare mai mari trebuie să fie combinate în unități noi și încă mai înalte, devine din ce în ce mai dificil de a menține supremația absolută a sediului inițial al mișcării, a învățăturilor sale și așa mai departe.

învățături și așa mai departe. În consecință, formele mecanice ale unei organizații trebuie introduse numai în măsura în care autoritatea spirituală și idealurile sediului central sunt ferm stabilite. În sfera politică, se poate întâmpla adesea ca această supremație să fie asigurată doar de puterea practică.

Din toate acestea, au fost stabilite următoarele principii pentru structura internă a mișcării:

(a) Toate activitățile ar trebui să fie concentrate într-un singur loc: München. Trebuie format un grup de adepți absolut de încredere și trebuie înființată o școală care să contribuie la propagarea ideilor.

Autoritatea necesară trebuie să fie dobândită pentru viitor prin cele mai mari succese vizibile posibile în acest singur loc.

Pentru a face cunoscută mișcarea și pe liderul ei, a fost necesar nu numai să spulberăm convingerea că doctrina marxistă este invincibilă, ci și să arătăm că o contra-doctrină este posibilă.

(b) Grupurile locale nu au putut fi înființate până când supremația autorității centrale de la München nu a fost recunoscută definitiv.

(c) Grupurile de circumscripție, regionale și provinciale puteau fi formate numai după ce necesitatea lor devenea evidentă și numai după ce supremația autorității centrale era garantată în mod satisfăcător.

Mai mult, crearea unor forme de organizare subordonate trebuie să depindă de disponibilitatea și conducerea unor oameni calificați. Acest lucru se poate întâmpla în două moduri:

(a) Mișcarea dobândește fondurile necesare pentru a atrage și instrui oameni inteligenți care sunt capabili să devină lideri. Personalul astfel obținut poate fi apoi desfășurat în mod sistematic în funcție de cerințele tactice și de eficiență.

Această soluție este mai rapidă și mai ușoară. Dar necesită resurse financiare mari; liderii vor lucra în cadrul mișcării doar dacă vor fi plătiți cu un salariu.

(b) Dacă mișcarea nu este în măsură să angajeze lideri plătiți, trebuie să înceapă prin a se baza pe colaboratori voluntari.

Această cale este mai lentă și mai dificilă.

Liderii mișcării trebuie să lase teritorii vaste să zacă în paragină, dacă nu se prezintă cineva care să se plaseze la serviciul autorității centrale în scopul organizării și conducerii mișcării în regiunea respectivă.

Se poate întâmpla ca în regiuni extinse să nu se găsească nimeni. Dar, în același timp, în alte regiuni, pot apărea doi sau trei ale căror capacități sunt aproape egale. Dificultatea implicată aici este foarte mare și poate fi depășită doar cu trecerea anilor.

Pentru înființarea oricărei ramuri a organizației, condiția prealabilă este întotdeauna găsirea unei persoane capabile de conducere.

Așa cum armata și toate unitățile sale de organizare sunt inutile dacă nu există ofițeri, la fel orice organizație politică este inutilă dacă nu are un lider potrivit.

Dacă nu se poate găsi un lider inspirat pentru organizarea și conducerea unui grup local, este mai bine să nu se înființeze decât să se riște eșecul după ce grupul a fost format.

Conducerea necesită nu numai voință, ci și abilități. Și trebuie să se acorde o importanță mai mare voinței și energiei decât inteligenței. Cea mai valoroasă dintre toate este o combinație de capacitate, determinare și perseverență.

12.8 STRUCTURA INTERNĂ A MIȘCĂRII

(12) Viitorul unei mișcări este determinat de devotamentul și chiar de intoleranța cu care luptă membrii săi. Convinși de corectitudinea lor, ei trebuie să o ducă până la succes împotriva altor organizații similare.

Este o mare greșeală să crezi că puterea unei mișcări crește dacă este combinată cu alte mișcări similare. Orice astfel de extindere va însemna, desigur, o creștere a dimensiunii externe, care apare în mod superficial ca o creștere a puterii. Dar, în realitate, mișcarea admite astfel elemente exterioare care vor duce ulterior la o slăbire interioară.

Deși se poate spune că o mișcare este similară cu alta, în realitate nu există o astfel de identitate. Altfel, nu ar exista două mișcări, ci doar una singură. Și oricare ar fi diferența - chiar și numai în ceea ce privește abilitățile liderilor - ea există. Este împotriva legii naturale a oricărei dezvoltări de a cupla organisme diferite; mai degrabă, cel mai puternic trebuie să-l învingă pe cel mai slab și, prin această luptă, să crească forța constituțională și puterea efectivă a învingătorului.

Prin combinarea unor organizații politice care sunt aproximativ asemănătoare, se pot obține anumite avantaje imediate. Dar, pe termen lung, acestea sunt menite să devină cauza slăbiciunilor interne care apar mai târziu.

O mișcare poate deveni mare doar prin dezvoltarea neîngrădită a forței sale interne și prin creșterea sa constantă până la o victorie finală asupra competitorilor săi.

Se poate spune cu siguranță că forța unei mișcări și dreptul ei la existență pot fi dezvoltate doar atât timp cât rămâne fidelă principiului că lupta este o condiție necesară pentru progresul ei. Forța sa maximă va fi atinsă doar de îndată ce va fi obținută o victorie completă.

De aceea, o mișcare nu trebuie să se străduiască să obțină doar succese imediate și trecătoare, ci trebuie să dea dovadă de un spirit de perseverență fără compromisuri în desfășurarea unei lupte îndelungate care să-i asigure o perioadă lungă de dezvoltare.

Mișcările care își datorează expansiunea doar unei așa-numite

combinații de structuri similare - ceea ce înseamnă că puterea lor externă se datorează unei politici de compromis - sunt ca niște plante de seră. Ele cresc rapid, dar nu au puterea interioară de a rezista furtunilor de secole.

Măreția oricărei organizații puternice care întruchipează o idee creatoare constă în spiritul de devotament religios și intoleranță cu care se distinge de toate celelalte. Dacă o idee este corectă în sine și, astfel înarmată, poartă război pe acest pământ, atunci este invincibilă. Orice persecuție nu va face decât să-i sporească forța internă. Măreția creștinismului nu a apărut din încercările de a face compromisuri cu opiniile filozofice similare ale lumii antice, ci în fanatismul neobosit în apărarea propriei sale doctrine.

Câștigurile aparente pe care o mișcare le obține prin alăturarea cu alții sunt cu ușurință depășite de creșterea constantă a forței pe care o doctrină și organizația sa dobândește, dacă rămâne independentă și luptă singură pentru propria cauză.

12.9 EDUCAȚIE PENTRU LUPTĂ

(13) Mișcarea trebuie să își educe adepții cu privire la principiul că lupta nu trebuie considerată un rău necesar, ci mai degrabă o dorință în sine. Prin urmare, ei nu trebuie să se teamă de ostilitatea adversarilor lor, ci trebuie să o ia ca pe o condiție necesară pentru întregul lor drept la existență. Ei nu trebuie să încerce să evite ura dușmanilor poporului nostru și a viziunii noastre asupra lumii, ci trebuie să o primească. Minciunile și calomniile se numără printre manifestările acestei urii.

Omul care nu este combătut, defăimat și calomniat în presa evreiască nu este un German convins și nu este un adevărat Național-Socialist. Cea mai bună regulă pentru a măsura sinceritatea convingerilor sale, caracterul său și puterea voinței sale este ostilitatea pe care numele său o stârnește printre dușmanii de moarte ai poporului nostru.

Adepților mișcării și, de fapt, întregii națiuni, trebuie să li se reamintească din nou și din nou faptul că evreul și ziarele sale răspândesc mereu minciuni. Dacă spune adevărul în unele ocazii, este doar cu scopul de a masca o înșelăciune mai mare, care transformă adevărul aparent într-o minciună deliberată. Evreul este marele

maestru al minciunii.[117] Minciuna și înșelăciunea sunt armele sale de luptă.

Fiecare calomnie evreiască și fiecare minciună evreiască este o cicatrice de onoare pe trupurile războinicilor noștri.

Cel pe care ei îl insultă cel mai mult este cel mai apropiat de noi, iar cel pe care îl urăsc de moarte este cel mai bun prieten al nostru.

Oricine deschide dimineața un ziar evreiesc și nu se trezește defăimat acolo, și-a petrecut ziua de ieri degeaba. Dacă ar fi realizat ceva, ar fi fost persecutat, calomniat, batjocorit, abuzat și denigrat. Cei care luptă eficient împotriva acestui dușman de moarte al poporului nostru, care este în același timp dușmanul tuturor popoarelor și culturii Ariane, nu pot decât să se aștepte să stârnească opoziția acestei rase și să devină obiectul atacurilor calomnioase ale acesteia.

Când aceste adevăruri vor deveni parte din carnea și sângele membrilor noștri, atunci mișcarea va fi inexpugnabilă și invincibilă.

12.10 EDUCAȚIA PENTRU RESPECTAREA PERSOANEI

(14) Mișcarea trebuie să folosească toate mijloacele posibile pentru a cultiva respectul pentru personalitatea individuală. Ea nu trebuie să uite niciodată că toate valorile umane se bazează pe valorile *personale* și că fiecare idee și realizare este rodul puterii creatoare a unui singur om. Admirația pentru tot ceea ce este măreț este un tribut adus unei singure personalități creatoare, iar toți cei care simt o astfel de admirație devin astfel uniți.

Nimic nu poate lua locul individului. Acest lucru este valabil mai ales atunci când individul întruchipează în sine nu elementul mecanic, ci elementul creativ și cultural. Niciun elev nu poate lua locul maestrului în finalizarea unui mare tablou care a fost lăsat neterminat; și, la fel, niciun înlocuitor nu poate lua locul marelui poet sau gânditor, al marelui om de stat sau al marelui general militar. Activitatea lor se află în domeniul artei. Ea nu poate fi niciodată dobândită mecanic, pentru că este un produs înnăscut al harului divin.

Cele mai mari revoluții și cele mai mari realizări ale acestei lumi, cele mai mari opere culturale și creațiile nemuritoare ale marilor oameni de stat, sunt legate în mod inseparabil de un singur nume și sunt

[117] Amintind din nou de Schopenhauer. A se vedea capitolul 10.4, nota 76.

reprezentate de acesta. Eșecul de a aduce un omagiu unuia dintre aceste mari spirite înseamnă o neglijare a acelei uriașe surse de putere care se află în numele tuturor marilor bărbați și femei.

Evreul știe cel mai bine acest lucru dintre toți. El, ai cărui mari oameni au fost întotdeauna mari doar prin eforturile lor de a distruge omenirea și cultura ei, se închină la ei ca la niște idoli. Dar el încearcă să stigmatizeze respectul față de marile spirite ale unei națiuni ca fiind nedemn; acest lucru este catalogat de el drept "cultul personalității".

De îndată ce un popor și-a pierdut curajul până la a se supune acestei aroganțe și defăimări evreiești, renunță la cea mai importantă sursă a propriei sale forțe interioare. Aceasta nu este o cedare în fața maselor, ci o venerație a geniului, a înnobilării, și a iluminării.

Când inimile oamenilor se frâng și sufletele lor disperă, marii lor înaintași își întorc ochii spre ei din umbrele întunecate ale trecutului - ei, care au știut să învingă neliniștea și necazul, deznădejdea și mizeria, servitutea mentală și robia fizică - și întind mâinile lor veșnice către sufletele disperate!

Vai de națiunea care se rușinează să le cuprindă!

12.11 PERICOLUL OBSCURITĂȚII

În timpul fazei inițiale a mișcării noastre, cel mai mare handicap al nostru a fost faptul că niciunul dintre noi nu era cunoscut și că numele noastre nu însemnau nimic - fapt care părea să ne diminueze șansele de succes. Sarcina noastră cea mai dificilă atunci - când adesea eram doar șase, șapte sau opt - a fost să îi facem pe toți cei din acest cerc mic să creadă că mișcarea avea un viitor extraordinar în față.

Gândiți-vă că doar șase sau șapte bieți diavoli, care erau complet necunoscuți, s-au adunat pentru a fonda o mișcare care să reușească să facă ceea ce marile partide de masă nu reușiseră să facă: și anume, să reconstruiască un Reich German cu o putere și o glorie mai mari. Am fi fost foarte mulțumiți dacă am fi fost atacați sau chiar ridiculizați. Dar cel mai deprimant fapt a fost că nimeni nu ne-a acordat nicio atenție. Această lipsă totală de interes față de noi mi-a provocat cea mai mare suferință la acea vreme.

Când am intrat în cercul acelor câțiva oameni, nu era vorba de un partid sau de o mișcare. Am descris deja impresiile mele inițiale despre acea mică organizație. Ulterior, am avut timp și ocazia să studiez forma

acestui așa-numit partid, care la început părea atât de imposibil. Dumnezeule, imaginea era destul de deprimantă și descurajantă. Nu era nimic; absolut nimic. Exista doar numele unui partid. Iar comitetul era format din toți membrii de partid. Într-un fel sau altul, părea exact genul de lucru împotriva căruia ne luptam - un parlament în miniatură. Sistemul de vot era cel care conducea. Când marele parlament plângea până la răgușeală, măcar strigau despre probleme de importanță. Aici, acest cerc restrâns s-a angajat în discuții interminabile despre cum ar putea răspunde la scrisorile pe care erau încântați să le primească!

Inutil să mai spunem că publicul nu știa nimic despre toate acestea. În München, nimeni nu știa de partidul nostru, nici măcar numele, cu excepția puținilor noștri membri și a puținilor lor prieteni.

În fiecare Miercuri avea loc o așa-numită ședință a comitetului într-una dintre cafenelele din München, iar în fiecare săptămână, într-o seară, era organizată o conferință. La început, toți membrii mișcării erau, de asemenea, membri ai comitetului; prin urmare, toate fețele erau aceleași. Acum, sarcina era de a extinde limitele înguste ale acestui cerc restrâns și de a obține noi membri; dar, mai presus de toate, de a face cunoscută mișcarea cu orice preț.

Am ales următoarea tehnică:

Lunar - și mai târziu, la fiecare două săptămâni - am decis să organizăm o "întâlnire". Unele dintre invitații erau dactilografiate, iar altele erau scrise de mână. Pentru primele câteva întâlniri, le-am distribuit pe străzi și le-am livrat personal. Fiecare a făcut solicitări printre cunoscuții săi și a încercat să convingă pe unii dintre ei să participe la întâlnirile noastre.

Rezultatul a fost lamentabil.

Încă îmi amintesc cum am livrat personal 80 de invitații și cum am așteptat seara să vină mulțimea.

După o oră, "președintele" a trebuit în cele din urmă să deschidă "ședința". Din nou erau doar șapte oameni: aceiași șapte oameni vechi.

12.12 PRIMA ÎNTÂLNIRE

Apoi ne-am schimbat metodele. Am trimis invitațiile la o papetărie din Munchen pentru a fi dactilografiate și apoi le-am copiat. Rezultatul a fost că la următoarea noastră întâlnire au participat ceva mai multe persoane. Numărul acestora a crescut treptat: de la 11 la 13, apoi la 17,

la 23 și în cele din urmă la 34.

Am strâns niște bani în cercul nostru, fiecare diavol sărac dând o mică contribuție. În acest fel, am strâns suficiente fonduri pentru a putea anunța una dintre întâlnirile noastre în *Observatorul din München,* care era încă un ziar independent. De data aceasta am avut un succes uimitor. Am ales Hofbräuhaus Keller din München (a nu se confunda cu Hofbräuhaus Festsaal din München) ca loc de întâlnire. Era o sală mică și nu putea găzdui mai mult de 130 de persoane. Mie, însă, sala mi s-a părut imensă și eram cu toții îngrijorați că acest "măreț" edificiu ar putea rămâne parțial gol în seara întâlnirii.[118]

La ora 19:00, 111 persoane erau prezente, iar ședința a fost deschisă.

Un profesor din München a ținut discursul principal, iar eu am luat cuvântul după el. A fost prima dată când am vorbit în public.

Totul i s-a părut foarte îndrăzneț lui Herr Harrer, care a fost primul președinte al partidului. Era un tip foarte decent; dar credea că eu, în ciuda unui număr de calități bune, nu aveam talent pentru a vorbi în public. Chiar și mai târziu, nu a putut fi convins să își schimbe opinia.

Lucrurile s-au dovedit a fi diferite. Mi s-au alocat 20 de minute pentru discursul meu cu această ocazie, care ar putea fi considerată ca fiind prima noastră întâlnire publică.

Am vorbit timp de 30 de minute. Și ceva ce am simțit întotdeauna în adâncul inimii mele, fără să știu cu adevărat, s-a dovedit a fi adevărat: pot vorbi! După cele 30 de minute ale mele, oamenii din mica sală erau electrizați. Entuziasmul lor și-a găsit prima expresie în faptul că apelul meu către cei prezenți ne-a adus donații de 300 de mărci. Aceasta a fost o mare ușurare pentru noi. Finanțele noastre la acea vreme erau atât de sărace, încât nu ne puteam permite să tipărim sloganurile partidului nostru, nici măcar să distribuim pliante. Acum dețineam cel puțin nucleul unui fond din care ne puteam plăti cele mai urgente și necesare cheltuieli.

12.13 SOLDAȚII CA BAZĂ A MIȘCĂRII

Dar succesul acestei prime adunări mai mari a fost important și din alt punct de vedere.

Începusem deja să introduc câțiva membri tineri și proaspeți în

[118] Acest lucru s-a întâmplat la 16 Octombrie 1919.

cadrul comisiei. În timpul lungii perioade de serviciu militar, cunoscusem un număr mare de tovarăși buni pe care am reușit acum să-i conving să se alăture partidului nostru. Cu toții erau tineri energici și disciplinați care, prin anii de serviciu militar, fuseseră pătrunși de un principiu: Nimic nu este imposibil și că acolo unde există voință, există o cale.

Nevoia acestei rezerve de sânge proaspăt a devenit evidentă pentru mine după doar câteva săptămâni de colaborare.

Herr Harrer, care a fost primul președinte al partidului, era jurnalist de profesie și, ca atare, avea o educație vastă. Dar, în calitate de lider al partidului, avea un handicap foarte serios: nu putea vorbi în fața unei mulțimi. Deși și-a făcut munca în mod conștiincios, îi lipsea forța motrice necesară - probabil pentru că nu avea niciun fel de talent oratoric. Herr Drexler, la acea vreme președinte al grupului local din München, era un simplu om al muncii. Nici el nu avea o mare importanță ca orator și, în plus, nu era soldat, nici măcar în timpul războiului. Acest om, care era slab și nesigur din fire, ratase singura școală care știe să transforme astfel de tipuri în bărbați adevărați. Prin urmare, niciunul dintre cei doi bărbați nu era făcut din ceea ce le-ar fi permis să stârnească o credință arzătoare și indestructibilă în triumful final al mișcării. Nici unul dintre ei nu putea înlătura cu o forță încăpățânată și, dacă era necesar, cu o cruzime brutală, toate obstacolele care se ridicau în calea noii idei. O astfel de sarcină nu putea fi îndeplinită decât de oameni ale căror trupuri și suflete fuseseră antrenate în acele virtuți militare care, poate, pot fi descrise astfel: iute ca un ogar, dur ca pielea și tare ca oțelul Krupp.

La acea vreme eram încă soldat. Pe dinafară și pe dinăuntru, aveam lustrul a șase ani de serviciu, așa că trebuie să fi arătat destul de ciudat în acest cerc. Uitasem fraze precum: "Asta nu va funcționa", sau "Este imposibil", sau "Este prea riscant", sau "Este prea periculos", și așa mai departe.

Totul era periculos. În 1920, în multe părți ale Germaniei ar fi fost absolut imposibil să inviți în mod deschis oamenii la o adunare națională care îndrăznea să facă un apel direct la mase. Cei care au participat la astfel de adunări erau de obicei împrăștiați și alungați cu capetele sângerânde. Cu siguranță nu era nevoie de o mare îndemânare pentru a face lucrurile în acest fel. Cele mai mari adunări de masă așa-zis burgheze obișnuiau să se dizolve și să se împrăștie ca iepurii speriați

de un câine, la vederea unei duzini de comuniști.

Roșii nu prea acordau atenție acelor organizații burgheze în care vorbeau doar bâlbâiții. Ei recunoșteau trivialitatea și inofensivitatea lor interioară mai bine decât membrii înșiși. Erau hotărâți să folosească toate mijloacele pentru a se debarasa de o mișcare periculoasă. Mijloacele lor cele mai eficiente în astfel de cazuri au fost întotdeauna teroarea și forța brută.

Înșelătorii marxiști ai publicului au urât, în mod firesc, cel mai mult o mișcare al cărei scop declarat era să cucerească acele mase care până atunci fuseseră exclusiv în slujba partidelor marxiste internaționale și a partidelor bursiere evreiești. Însăși denumirea de "Partidul Muncitorilor Germani" îi irita. Se putea prevedea cu ușurință că, la primul moment oportun, va trebui să ne confruntăm cu despoții marxiști, care erau încă îmbătați de victoria lor.[119]

În cercurile restrânse ale mișcării noastre, oamenii au manifestat o anumită anxietate la gândul unui astfel de conflict.

Ei au vrut să evite să iasă în aer liber, pentru că se temeau să nu fie bătuți. În mintea lor, au văzut primele noastre întâlniri publice distruse și s-au temut că mișcarea ar fi fost ruinată pentru totdeauna. Mi-a fost greu să-mi apăr propria poziție: că nu trebuie evitat conflictul, ci confruntat deschis, și că trebuie să achiziționăm armele necesare pentru a ne proteja împotriva violenței. Teroarea nu poate fi învinsă prin minte, ci doar prin contra-terorism. Succesul primei noastre întâlniri publice mi-a întărit propria poziție. Membrii s-au simțit încurajați să organizeze o a doua întâlnire, la o scară și mai mare.

12.14 A DOUA ÎNTÂLNIRE

În jurul lunii Octombrie 1919, a doua mare întâlnire a avut loc în Eberlbräu Keller. Tema: "Brest-Litovsk și Versailles". Au fost patru vorbitori. Am vorbit timp de aproape o oră, iar succesul a fost și mai izbitor decât la prima noastră întâlnire. Numărul celor care au participat a crescut la peste 130 de persoane. O tentativă de tulburare a fost imediat oprită de tovarășii mei. Presupușii perturbatori au fost aruncați pe scări, cu capetele zdrelite.

Două săptămâni mai târziu, o altă întâlnire a avut loc în aceeași sală.

[119] Din 1918.

Participarea crescuse acum la peste 170 de persoane, iar sala era destul de bine umplută. Am luat din nou cuvântul și, încă o dată, a fost un succes mai mare decât la întâlnirea anterioară.

Am propus atunci o sală mai mare. După ce am căutat prin împrejurimi, am găsit una la celălalt capăt al orașului, în "Deutschen Reich", pe Dachauer Strasse. La prima ședință de acolo a fost o prezență mai mică decât la ședința precedentă: abia 140 de persoane. Membrii comitetului s-au descurajat; cei care fuseseră întotdeauna sceptici erau acum convinși că această scădere se datora faptului că evenimentele noastre erau organizate prea des. Au avut loc discuții zgomotoase, în care mi-am apărat propriul punct de vedere, conform căruia un oraș cu 700 000 de locuitori ar trebui să poată suporta nu o întâlnire la două săptămâni, ci zece în fiecare săptămână. Susțineam că nu trebuia să ne descurajăm din cauza unui eșec, că tacticile pe care le alesesem erau corecte și că, mai devreme sau mai târziu, succesul va fi al nostru - dacă vom continua cu perseverență hotărâtă să mergem înainte pe drumul nostru. Toată această iarnă 1919-1920 a fost o luptă continuă pentru a întări încrederea în capacitatea noastră de a duce mișcarea până la succes și pentru a insufla o credință arzătoare care putea muta munții din loc.

Următoarea întâlnire din sala mică mi-a dat dreptate. Audiența noastră a crescut la peste 200 de persoane. Efectul publicitar și succesul financiar au fost spectaculoase.

Am cerut imediat să se organizeze o nouă întâlnire. Aceasta a avut loc în mai puțin de două săptămâni și au fost prezente peste 270 de persoane. Două săptămâni mai târziu, i-am invitat pe adepții noștri și pe prietenii lor, pentru a șaptea oară, să participe la întâlnirea noastră. Aceeași sală abia dacă era suficient de mare pentru numărul celor care au venit. Au fost peste 400.

12.15 FORMAREA INTERIOARĂ A MIȘCĂRII

În această perioadă, tânăra mișcare și-a dezvoltat forma interioară. Uneori aveam discuții mai mult sau mai puțin violente în cercul nostru restrâns. Diferite tabere - atunci ca și acum - se opuneau ideii de a numi mișcarea tânără un partid. Întotdeauna am considerat astfel de critici ca fiind o demonstrație a incapacității practice și a îngustimii de vederi a

criticului. Aceste obiecții au fost întotdeauna ridicate de oameni care nu puteau face diferența între aparențele exterioare și forța interioară, ci încercau să judece mișcarea după caracterul înalt al numelui său. În acest scop, ei au răscolit vocabularul strămoșilor noștri, cu rezultate nefericite.

La acea vreme, a fost foarte greu să-i facem pe oameni să înțeleagă că orice mișcare este un partid atâta timp cât nu și-a dus idealurile la victoria finală și nu și-a atins scopul. Este un partid chiar dacă ia o mie de nume diferite.

Dacă cineva încearcă să pună în practică o idee originală a cărei realizare ar fi în beneficiul semenilor săi, va trebui mai întâi să caute discipoli care să fie gata să lupte pentru obiectivele sale. Iar dacă aceste scopuri nu depășesc distrugerea sistemului de partide și nu pun astfel capăt procesului de dezintegrare, atunci toți cei care se prezintă ca propagatori ai unui astfel de ideal sunt un partid în sine - atâta timp cât scopul lor final nu a fost atins. Nu este decât o împărțire a chibritului și un joc de cuvinte atunci când acești teoreticieni învechiți, al căror succes practic este invers proporțional cu înțelepciunea lor, îndrăznesc să creadă că pot schimba caracterul unei mișcări - care este, în același timp, un partid - doar prin simpla schimbare a numelui său.

Dimpotrivă.

Este foarte neplăcut să arunci în jurul unor expresii Germanice vechi care nu sunt nici adecvate pentru zilele noastre, nici nu reprezintă ceva concret. Acest lucru îi induce pe oameni să creadă că importanța mișcării constă în vocabularul său extern. Aceasta este o amenințare reală și, din păcate, este destul de răspândită în prezent.

La acea vreme, și mai târziu, a trebuit să îi avertizez în mod repetat pe adepți împotriva acestor învățați Germani rătăcitori de popor, care nu au realizat niciodată nimic pozitiv sau practic, cu excepția cultivării propriilor lor orgolii debordante.[120] O nouă mișcare trebuie să se ferească de un aflux de oameni a căror singură recomandare este propria lor declarație - aceeași pentru care au luptat în ultimii 30 sau 40 de ani. Oricine a luptat pentru o idee timp de 40 de ani și nu are niciun rezultat pozitiv de arătat - nici măcar de împiedicare a adversarilor săi - atunci povestea acelor 40 de ani de eforturi zadarnice oferă o dovadă suficientă pentru incompetența sa. Pericolul principal este că ei nu

[120] Hitler se referă aici la liderii altor partide de dreapta, cu care se afla în competiție.

doresc să participe la mișcare ca membri obișnuiți, ci preferă să discute despre conducerea lor în cercuri în care numai ei sunt calificați să își desfășoare activitatea.

Vai de o mișcare tânără, dacă conduita ei cade în astfel de mâini! Un om de afaceri care a condus o mare firmă timp de 40 de ani și care a distrus-o complet, nu este calificat să conducă o nouă firmă. În același mod, orice Matusalem popular care a predicat ineficient o idee timp de 40 de ani, este complet necalificat pentru conducerea unei noi mișcări!

12.16 SĂBII DE TABLĂ ȘI PIEI DE URS TĂBĂCITE

În plus, doar o mică parte dintre aceste persoane se alătură unei noi mișcări pentru a o servi. În cele mai multe cazuri, aceștia vin pentru că ei cred că, în cadrul noii mișcări, vor putea să-și promulge vechile idei - spre nenorocirea celorlalți. Oricum, nimeni nu pare să fie vreodată capabil să descrie care sunt exact aceste idei.

Este tipic pentru astfel de oameni să vorbească despre eroi teutoni antici din vremuri îndepărtate, topoare de piatră, sulițe de luptă și scuturi, în timp ce, în realitate, ei înșiși sunt cei mai mari lași imaginabili. Aceiași oameni care flutură săbii teutonice de tinichea și poartă piei de urs tăbăcite, cu coarne de bou montate peste fețele lor bărboase, proclamă că toate conflictele contemporane trebuie să fie decise doar prin arme intelectuale. Și apoi se împrăștie când apare prima bâtă comunistă. Posteritatea nu va avea prea multe ocazii să scrie o nouă epopee despre existența lor eroică.

Am văzut prea mulți oameni de acest fel ca să nu simt un profund dispreț pentru jocul lor mizerabil. Pentru masele largi, ei sunt doar un obiect de batjocură; iar evreul găsește că este în interesul său să-i trateze cu respect pe acești comedianți de popor și îi preferă adevăraților luptători pentru un stat German. Și totuși, acești comedianți sunt extrem de mândri de ei înșiși. În ciuda incompetenței lor dovedite, ei pretind că știu totul mai bine decât ceilalți oameni - atât de mult încât devin o adevărată plagă pentru toți patrioții sinceri și onești, pentru care nu numai eroismul trecutului este demn de onoare, ci și cei care se simt datori să lase exemple din propria lor activitate pentru inspirația posterității.

Printre acești oameni, este adesea greu de făcut distincția între cei care sunt doar proști și incompetenți și cei care au o rațiune bine

definită. Impresia mea, mai ales în cazul așa-zișilor reformatori religioși care se bazează pe vechile obiceiuri Germanice, este că ei sunt trimiși de cei care nu doresc să vadă o renaștere națională a poporului nostru. Întreaga lor activitate îi îndepărtează pe oameni de la lupta comună împotriva dușmanului comun, evreul.

Acest lucru îi determină pe oameni să-și irosească forțele în controverse religioase inutile și ruinătoare. Acestea sunt motivele pentru o forță centralizatoare autoritară și dominantă în cadrul mișcării. Numai în acest fel poate contracara activitatea unor astfel de elemente ruinătoare. Și iată de ce acești evrei rătăcitori de popor sunt atât de ostili oricărei mișcări ai cărei membri sunt ferm uniți sub un singur lider și o singură disciplină. Ei urăsc o astfel de mișcare pentru că este capabilă să pună capăt ticăloșiilor lor.

12.17 RESPINGEREA CUVÂNTULUI "POPULAR”

Nu fără un motiv întemeiat am stabilit un program clar definit pentru noua mișcare, care excludea cuvântul "popular". Conceptul care stă la baza acestui termen nu poate servi ca bază a unei mișcări, deoarece este prea vag și general în aplicarea sa. Deoarece acest concept este atât de indefinit din punct de vedere practic, el dă naștere la diverse interpretări și, astfel, oamenii pot invoca mai ușor autoritatea sa. Introducerea unui concept atât de vag și de nedefinit într-o mișcare politică tinde să rupă solidaritatea disciplinată a forțelor combatante, deoarece permite fiecărui individ să își definească propriul concept de credință și voință. Este rușinos să vezi ce fel de oameni umblă în zilele noastre cu cuvântul "popular" pe șapcă și cum au propria lor interpretare a acestui concept. Un cunoscut profesor din Bavaria - un celebru combatant care luptă doar cu arme intelectuale și care se laudă că a mărșăluit împotriva Berlinului - crede că conceptul de popular este același lucru cu cel de monarhie. Dar această autoritate erudită nu a reușit să explice identitatea dintre monarhii noștri Germani și conceptul actual de popular. Cred că i-ar fi foarte greu. Ar fi într-adevăr foarte greu să ne imaginăm ceva mai puțin popular decât majoritatea acestor state Germane monarhice. Dacă ar fi fost altfel, ele nu ar fi dispărut. Sau dacă erau populare, atunci prăbușirea lor ar fi dovedit eșecul viziunii populare asupra lumii.

Fiecare interpretează acest concept în felul său. Dar a face din opinii atât de diverse baza unei lupte politice este exclus.

Nici nu mai vorbesc de lipsa de mondenitate și, mai ales, de incapacitatea de a înțelege sufletul popular, de care dau dovadă acești Sf. Ioan populari ai secolului 20. Este suficient să semnalez ridicolul pe care stânga l-a aruncat asupra lor. Aceștia le permit să bălmăjească și apoi râd.

12.18 "ARME INTELECTUALE", "MUNCITORI TĂCUȚI”

Nu pun mare preț pe prietenia oamenilor care nu reușesc să se facă urâți de dușmani. Prin urmare, am considerat că prietenia unor astfel de oameni nu numai că nu valorează nimic, dar este chiar periculoasă pentru tânăra noastră mișcare. Acesta a fost principalul motiv pentru care ne-am numit pentru prima dată "partid". Am sperat că, dându-ne un astfel de nume, am putea speria o serie întreagă de visători populari. Și în al doilea rând, acesta a fost motivul pentru care ne-am numit Partidul Național-Socialist al Muncitorilor Germani.

Primul termen, "partid", i-a ținut departe pe toți acei visători care trăiesc în trecut și pe toți iubitorii de nomenclatură bombastică, acei susținători ai așa-numitei "idei populare". În al doilea rând, numele complet al partidului i-a ținut departe pe toți acei cavaleri ai "sabiei intelectuale" - toți acei nenorociți ale căror "arme intelectuale" le ascundeau lașitatea.

Era de așteptat ca această ultimă clasă să ne atace cel mai dur - nu în mod activ, desigur, ci doar cu pixurile. Aceasta este singura armă a penițelor de gâscă populare. Pentru ei, principiul nostru "Vom răspunde violenței cu violență în propria noastră apărare" era terifiant. Ne-au reproșat cu amărăciune, nu numai pentru ceea ce ei numeau închinarea noastră grosolană la ciomag, ci și din cauza, după părerea lor, a lipsei noastre de spirit ca atare. Nu-și dădeau seama nici măcar o clipă că până și un Demostene[121] putea fi redus la tăcere la o adunare de masă de către 50 de idioți veniți acolo pentru a-l striga și pentru a-și folosi pumnii împotriva susținătorilor săi. Lașitatea lor înnăscută îi împiedică să se expună unui asemenea pericol; ei lucrează întotdeauna

[121] Celebru orator și om de stat din Atena antică, contemporan cu Aristotel. A trăit în jurul anului 350 î.e.n.

"în tăcere" și nu îndrăznesc niciodată să facă "zgomot" sau să iasă în față în public.

Chiar și astăzi, trebuie să avertizez mișcarea noastră tânără, în termenii cei mai puternici, să se ferească să cadă în capcana celor numiți "lucrători tăcuți". Aceștia nu sunt doar niște lași, ci și incompetenți și nepricepuți, și vor fi întotdeauna. Un om care este conștient de anumite lucruri și știe că îl amenință un pericol și, în același timp, vede posibilitatea unui anumit remediu, are obligația de a nu lucra "în tăcere", ci deschis și public. El trebuie să lupte împotriva răului și pentru vindecarea lui. Dacă nu o face, atunci el este un slăbănog timid care eșuează din lașitate, lene sau incompetență.

Cei mai mulți dintre acești "lucrători tăcuți" pretind, în general, că știu Dumnezeu știe ce. Ei nu fac altceva decât să încerce să păcălească lumea cu trucurile lor. Deși sunt destul de indolenți, ei încearcă să creeze impresia că munca lor "tăcută" îi ține foarte ocupați. Pe scurt, ei sunt niște escroci pur și simplu - escroci politici care urăsc munca cinstită a altora. Atunci când găsești una dintre aceste molii populare bâzâind pe seama valorii "tăcerii" sale, poți paria o mie la unu că ai de-a face cu cineva care nu face absolut nimic productiv, ci fură roadele muncii altora.

În plus, ar trebui să observăm aroganța și obrăznicia cu care acești leneși obscurantiști încearcă să facă bucăți munca altora - criticând-o cu un aer de superioritate, ajutând astfel dușmanul de moarte al poporului nostru.

Fiecare ultim agitator care are curajul să stea pe o masă de bere în mijlocul dușmanilor săi și să-și apere cu bărbăție și în mod deschis poziția, obține de o mie de ori mai mult decât acești șmecheri mincinoși și trădători. El va converti măcar unul sau altul la mișcare. Se poate examina munca sa și se poate testa eficiența ei prin rezultatele sale reale. Numai acești escroci lași - care își laudă propria lor muncă "tăcută" și se adăpostesc sub mantia josnică a anonimatului - sunt doar niște trântori fără valoare și, în sensul cel mai adevărat al termenului, niște trântori inutili, pentru scopul reconstrucției noastre naționale.

12.19 PRIMA MARE ADUNARE ÎN MASĂ

La începutul anului 1920, am lansat ideea de a organiza prima noastră adunare de masă. Au existat diferențe de opinie între noi. Unii

membri importanți ai partidului nostru au considerat că nu era momentul potrivit pentru o astfel de adunare și că rezultatul ar putea fi dăunător. Presa roșie a început să ne ia în seamă și am fost suficient de norocoși pentru a le stârni ura. Începusem să apărem la alte adunări și să punem întrebări sau să contrazicem vorbitorii, și, în mod firesc, s-a zbierat la noi. Dar, cu toate acestea, am obținut un oarecare succes. Oamenii au ajuns să ne cunoască; și cu cât ne înțelegeau mai bine, cu atât mai puternică era aversiunea și dușmănia lor. Prin urmare, ne așteptam ca un contingent mare de prieteni din tabăra roșie să participe la prima noastră adunare de masă.

Mi-am dat seama pe deplin că întâlnirea noastră va fi probabil întreruptă. Dar trebuia să înfruntăm lupta; dacă nu acum, atunci peste câteva luni.

Încă din prima zi a fondării noastre, am fost hotărâți să asigurăm viitorul mișcării, luptând pentru a merge mai departe într-un spirit de credință oarbă și de determinare nemiloasă. Cunoșteam foarte bine mentalitatea tuturor celor din tabăra roșie și știam foarte bine că, dacă ne opuneam lor, nu numai că am fi făcut impresie, dar am fi putut chiar câștiga noi adepți. Prin urmare, trebuia să fim hotărâți să opunem rezistență.

Herr Harrer era pe atunci președintele partidului nostru. El nu a susținut punctul meu de vedere cu privire la momentul oportun pentru prima noastră adunare de masă. În consecință, ca un om cinstit și integru, a demisionat de la conducerea mișcării. Herr Anton Drexler i-a luat locul. Am păstrat în mâinile mele munca de organizare a propagandei și am dus-o la îndeplinire fără compromisuri.

Am stabilit data de 24 Februarie 1920 ca dată pentru prima mare adunare de masă a mișcării încă necunoscute.

Am făcut personal toate pregătirile. Au fost foarte scurte. Întregul aparat al organizației noastre a fost conceput pentru a lua decizii rapide. În termen de 24 de ore, trebuia să decidem atitudinea pe care o vom adopta în legătură cu întrebările care vor fi puse la adunarea de masă. Acestea urmau să fie anunțate pe afișe și pliante, al căror conținut urma liniile directoare pe care le-am expus deja în ceea ce privește propaganda în general[122]: apel la masele largi; concentrare pe câteva puncte; repetare constantă; exprimarea concisă și dogmatică a ideilor;

[122] Adică, în Capitolul 6.

perseverență în distribuire; răbdare în așteptarea efectului.

Pentru culoarea principală am ales roșul, care are un efect excitant asupra ochiului și, prin urmare, a fost calculat pentru a-i trezi și provoca pe adversarii noștri. Astfel, aceștia ar fi trebuit să-și amintească de noi - fie că le plăcea sau nu.

Ulterior, fraternizarea internă din Bavaria între marxiști și Partidul de Centru a devenit evidentă. Partidul popular Bavarez la putere[123] a făcut tot posibilul pentru a contracara efectul pe care afișele noastre îl aveau asupra maselor muncitoare roșii. Mai târziu, au trecut la interzicerea lor. Dacă poliția nu a găsit alte motive pentru a face astfel, atunci să poată pretinde că "perturbăm traficul" pe străzi. Și astfel, așa-numitul Partid Național Popular German a mulțumit aliatul lor interior, tăcutul aliat roșu, interzicând complet aceste afișe - afișe care au adus înapoi sute de mii de muncitori la propriul popor, care au fost incitați și seduși de internaționalism. Aceste afișe - anexate la prima și a doua ediție a acestei cărți[124] - stau mărturie despre amărăciunea luptei în care era angajată atunci tânăra mișcare. Generațiile viitoare vor găsi în ele o dovadă documentară a hotărârii noastre și a justeței propriei noastre cauze. Și ele arată despotismul așa-numiților noștri oficiali naționali, care au acționat împotriva noastră pentru că naționalizam masele largi ale poporului.

12.20 PÖHNER ȘI FRICK

Aceste afișe vor contribui, de asemenea, la distrugerea ideii că în Bavaria a existat atunci un guvern național. Ele arată, de asemenea, că dacă Bavaria a rămas cu mentalitate națională în anii 1919, 1920, 1921, 1922 și 1923, acest lucru nu s-a datorat unui guvern național, ci pentru că a fost obligată să recunoască sentimentul național în creștere în rândul populației.

Autoritățile guvernamentale însele au făcut tot ce le-a stat în putință pentru a restricționa acest proces de recuperare și pentru a-l face imposibil.

Totuși, doi bărbați trebuie să fie menționați ca excepții.

Ernst Pöhner, șeful poliției la acea vreme, și consilierul său loial și

[123] Aceștia erau afiliați la Partidul de Centru.
[124] Nu sunt incluse aici.

adjunctul său șef Frick, au fost singurii oameni care au avut curajul să pună interesele țării mai presus de propriile lor slujbe.[125] Dintre cei care ocupau poziții de răspundere, Ernst Pöhner a fost singurul care nu a intrat în grațiile maselor, ci a simțit că datoria sa era față de națiune ca atare. Era gata să riște și să sacrifice totul, chiar și mijloacele de trai personale, pentru a ajuta la restaurarea poporului German, pe care îl iubea foarte mult. Din acest motiv a fost un ghimpe înverșunat în coasta grupului de funcționari guvernamentali venali care pur și simplu executau ordinele fără să țină cont de interesele și nevoile oamenilor. Nu s-au gândit deloc la bunăstarea națională care le fusese încredințată.

Mai presus de toate, Pöhner a fost unul dintre acei oameni care, spre deosebire de majoritatea așa-zișilor noștri apărători ai statului, nu s-a temut să se aleagă cu dușmănia trădătorilor de țară și de națiune, ci mai degrabă a curtat-o ca pe un semn de onoare și onestitate. Pentru el, ura evreilor și a marxiștilor, precum și minciunile și calomniile pe care le răspândeau, erau singura sursă de fericire în mijlocul mizeriei naționale.

Un om de o loialitate de granit, era un personaj ascetic al epocii clasice, un German direct, pentru care zicala "Mai bine mort decât sclav" nu este o frază goală, ci esența ființei sale.

Din punctul meu de vedere, el și colaboratorul său, Dr. Frick, sunt singurii oameni care dețin funcții de stat care au dreptul de a fi considerați co-creatori ai unei Bavarii naționale.

12.21 ELABORAREA PROGRAMULUI

Înainte de a organiza prima noastră mare adunare de masă, a fost necesar nu numai să avem pregătit materialul nostru de propagandă, ci și să avem tipărite punctele principale ale programului nostru.

În cel de-al doilea volum al acestei cărți, voi dezvolta principiile directoare pe care le-am urmat apoi în elaborarea programului nostru. Aici voi spune doar că programul a fost aranjat, nu doar pentru a stabili forma și conținutul mișcării tinerilor, ci și cu scopul de a-l face înțeles în rândul maselor largi.

[125] Ernst Pöhner (1870-1925) a fost șeful poliției din München între 1919 și 1922. Wilhelm Frick (1877-1946) a fost adjunctul lui Pöhner și, în cele din urmă, a făcut parte din cabinetul lui Hitler timp de peste 10 ani. A fost condamnat la Nürnberg și condamnat la moarte prin spânzurare.

Așa-numitele cercuri intelectuale au făcut glume și au râs de ea, iar apoi au încercat să o critice. Dar eficiența programului nostru a dovedit că ideile de atunci erau corecte.

În acești ani, am văzut zeci de noi mișcări care au apărut și au dispărut fără să lase urme. A rămas una singură: Partidul Național-Socialist al Muncitorilor Germani. Astăzi sunt mai convins ca niciodată că, deși ne pot combate și încerca să ne paralizeze mișcarea, și deși miniștrii mărunți ai partidului ne pot interzice să vorbim, nu pot împiedica triumful ideilor noastre.

Când atât sistemul actual de administrare a statului, cât și numele susținătorilor săi vor fi uitate, fundamentele programului Național-Socialist vor constitui baza unui viitor stat. Cele patru luni de întâlniri desfășurate înainte de Ianuarie 1920 ne-au permis, încet-încet, să strângem mijloacele financiare necesare pentru a avea primele pliante, afișe și programe tipărite.

12.22 O MIȘCARE ÎN MARȘ

Voi încheia prima parte a acestei cărți referindu-mă la prima noastră mare adunare în masă, pentru că a marcat ocazia cu care a depășit limitele unui club mic și a început să exercite o influență asupra celui mai puternic factor al timpului nostru: opinia publică.

Eu însumi nu aveam decât o singură preocupare la acea vreme: Se va umple sala, sau vom vorbi cu un gol imens? Eram ferm convins că, dacă oamenii vor veni, această zi se va dovedi a fi un mare succes pentru tânăra mișcare. Și astfel am așteptat cu nerăbdare să vină seara.

Adunarea va începe la ora 19:30. La ora 19:15, am intrat în sala principală a Hofbräuhaus de pe Platz din München, iar inima mea aproape că a explodat de bucurie. Sala mare - căci la vremea aceea mi se părea foarte mare - era plină până la refuz, umăr la umăr. Erau prezente aproape 2000 de persoane. Și, mai presus de toate, veniseră acei oameni la care ne dorisem întotdeauna să ajungem. Mai mult de jumătate din public părea să fie comuniști sau independenți. Prima noastră mare demonstrație era destinată, în opinia lor, să se încheie brusc.

Dar lucrurile s-au întâmplat altfel. Când primul vorbitor a terminat, m-am ridicat să iau cuvântul. După câteva minute, am fost întâmpinat de o ploaie de întreruperi și în sală au izbucnit altercații violente. O

mână de tovarăși de război loiali mie și alți câțiva adepți s-au luptat cu perturbatorii și au restabilit treptat ordinea. Mi-am continuat discursul. După o jumătate de oră, aplauzele au început să înăbușe întreruperile și strigătele.

Am preluat acum programul și am început să-l explic pentru prima dată.

Minute în șir, întreruperile au fost din ce în ce mai mult înecate de strigătele de aplauze. În cele din urmă am ajuns să explic cele 25 de puncte și le-am expus punct după punct, în fața maselor.[126] Pe măsură ce le ceream să își dea propria lor părere despre fiecare punct, unul după altul a fost acceptat cu tot mai mult entuziasm - în unanimitate și iar în unanimitate. Când ultimul punct a fost atins și a găsit drumul spre inima maselor, aveam în fața mea o sală plină de oameni uniți de o nouă convingere, o nouă credință și o nouă voință. După aproape patru ore, sala a început să se elibereze. În timp ce masele se îndreptau spre ieșire, înghesuite umăr la umăr, împingându-se și îmbulzindu-se, am știut că o mișcare era acum pusă în mișcare printre poporul German care nu va fi uitat niciodată.

A fost aprins un foc, din a cărui flacără urma să se modeleze sabia care avea să-i redea libertatea Germanului Siegfried și să readucă viața națiunii Germane.

Și, alături de renașterea care se apropia, am simțit că Zeița Răzbunării Inexorabile se pregătea acum să repare trădarea din 9 Noiembrie 1918.

Sala s-a golit încet-încet.

Mișcarea era în marș.

[126] Enumerate în anexă

MEIN KAMPF
LUPTA MEA

Volumul 2
MIŞCAREA NAŢIONAL-SOCIALISTĂ

CAPITOLUL 1
VIZIUNE A LUMII ȘI PARTIDUL

La 24 Februarie 1920 a avut loc prima mare adunare în masă a tinerei noastre mișcări. În sala de banchet a Hofbräuhaus din München, cele 25 de teze ale noului nostru program de partid au fost explicate unui auditoriu de aproape 2000 de persoane; fiecare teză a fost primită cu entuziasm.[127]

Astfel, am făcut publicul să cunoască acele prime principii și linii de acțiune prin care noua luptă va aboli o masă de idei și opinii confuze și învechite - lucruri care au condus la scopuri obscure și pernicioase. O nouă forță a apărut acum în rândul burgheziei timide și nepăsătoare. Această forță era destinată să se opună avansului triumfător al marxiștilor și, în ultima clipă, să oprească roata destinului.

Era de la sine înțeles că această nouă mișcare putea dobândi importanța și sprijinul care sunt condiții prealabile necesare într-o luptă atât de uriașă numai dacă reușea de la bun început să trezească o convingere sacră în inimile adepților săi. Nu era vorba de introducerea unui nou slogan electoral în câmpul politic, ci mai degrabă de faptul că trebuia promovată o viziune cu totul nouă asupra lumii - una de o importanță fundamentală.

1.1 "COMITETELE DE PROGRAM" BURGHEZE

Trebuie să ne amintim punctele de vedere mizerabile care erau în mod normal puse cap la cap pentru a forma așa-numitul Program de partid obișnuit și cum erau ele îmbunătățite sau remodelate din când în când. Trebuie să investigăm cu atenție motivele care au inspirat "comitetul de program" burghez obișnuit dacă vrem să evaluăm corect aceste monstruozități programatice.

Acei oameni sunt întotdeauna influențați de una și aceeași îngrijorare atunci când introduc ceva nou în programul lor sau modifică ceva deja conținut în acesta: rezultatele următoarelor alegeri. În momentul în care acești artiști parlamentari au prima licărire de suspiciune că publicul lor drag ar putea fi gata să dea din nou din călcâie și să scape din hamul vechii căruțe de partid, ei încep să picteze

[127] A se vedea apendicele A.

arborele cu culori noi. În astfel de ocazii, astrologii și cititorii de horoscop de partid - așa-zișii "oameni cu experiență" și "experți" - ies în față. În cea mai mare parte, aceștia sunt vechi mâini parlamentare a căror "bogată școală politică" le-a oferit o vastă experiență. Aceștia își amintesc de ocazii anterioare când masele au dat semne de pierdere a răbdării, iar acum prevăd că o amenințare similară va apărea din nou. Recurgând la vechea lor rețetă, ei formează un "comitet". Ei merg printre publicul drag și ascultă ce se spune. Își bagă nasul în ziare și încep treptat să simtă ce doresc dragii lor, masele largi - și ce resping, și ce speră ei. Fiecare grup comercial sau de afaceri și fiecare clasă de angajați sunt studiate cu atenție și dorințele lor cele mai ascunse sunt investigate. Chiar și "sloganurile malefice" ale opoziției periculoase sunt acum privite brusc ca fiind demne de reconsiderat și se întâmplă adesea ca aceste sloganuri, spre marea uimire a celor care le-au inventat și le-au pus în circulație inițial, să pară acum destul de inofensive și să apară chiar printre dogmele vechilor partide.

Astfel, comitetele se reunesc pentru a "revizui" vechiul program și a redacta unul nou (acești domni își schimbă convingerile așa cum un soldat își schimbă cămașa în război - când cea veche este plină de păduchi!). În noul program, fiecare își primește partea sa. Fermierul primește protecție pentru agricultura sa. Industriașul este asigurat de protecție pentru produsele sale. Consumatorul este protejat pentru achizițiile sale. Profesorii primesc salarii mai mari, iar funcționarii publici vor avea pensii mai bune. Văduvele și orfanii vor primi un ajutor generos din partea statului. Comerțul va fi promovat. Tarifele vor fi reduse și chiar și impozitele, deși nu pot fi complet eliminate, vor fi aproape. Se întâmplă uneori ca o parte a publicului să fie uitată sau ca una dintre revendicările publice să nu ajungă la urechile partidului; acest lucru este și el aplicat cu repeziciune pe întreg, în cazul în care va exista spațiu disponibil pentru aceasta. În cele din urmă, se crede că neliniștile întregilor mici burghezi și ale soțiilor lor sunt puse la adăpost, iar ei radiază din nou de satisfacție. Și astfel, înarmați în interior cu credința în bunătatea lui Dumnezeu și în prostia impenetrabilă a electoratului, începe acum lupta pentru ceea ce se numește "reconstrucția" Reichului.

Când ziua alegerilor se termină și parlamentarii au ținut ultima lor ședință publică pentru următorii cinci ani, când își pot abandona munca de instruire a maselor și se pot dedica unor sarcini mai înalte și mai plăcute, atunci comitetul de program este dizolvat și lupta pentru reorganizarea progresivă a afacerilor publice devine din nou o simplă

afacere pentru a-și câștiga pâinea de toate zilele: ceea ce se numește taxa de participare parlamentară.

În fiecare dimineață, onorabilul deputat se îndreaptă spre Parlament. Deși nu poate intra în Camera propriu-zisă, ajunge cel puțin până la sala din față, unde se țin listele de prezență. Ca parte a serviciului său oneros față de popor, el își semnează numele și, în schimb, primește o mică plată ca o recompensă bine meritată pentru munca sa neîncetată și obositoare.

După patru ani - sau mai devreme, dacă apare o perioadă critică în care corpul parlamentar se confruntă cu pericolul de a fi dizolvat - acești domni sunt brusc cuprinși de o dorință irezistibilă de a acționa. La fel cum viermele de larvă nu se poate abține să nu se transforme în fluture, aceste omizi parlamentare părăsesc marea Casă a Larvelor și zboară pe aripi noi printre publicul iubit. Ei se adresează din nou alegătorilor, dau socoteală de enormele eforturi pe care le-au depus și subliniază încăpățânarea răutăcioasă a adversarilor lor. Totuși, ei nu se întâlnesc întotdeauna cu aplauze recunoscătoare; ocazional, masele prostești le aruncă în față insulte grosolane și amare. Când această ingratitudine publică atinge un anumit grad, nu există decât o singură cale de ieșire: Prestigiul partidului trebuie să fie lustruit din nou. Programul trebuie să fie revizuit. Comitetul este chemat din nou la existență. Și escrocheria începe din nou. Odată ce înțelegem prostia de granit a publicului nostru, nu ar trebui să fim surprinși de rezultat. Conduși de presă și orbiți încă o dată de noul program ademenitor, turmele de alegători "burghezi", dar și cele "proletare" se întorc cu fidelitate la grajdul comun și își realeg vechii înșelători.

Omul poporului și candidatul muncitor se transformă acum din nou într-o omidă parlamentară și se îngrașă din frunzele statului, pentru ca peste încă patru ani să se transforme din nou într-un fluture strălucitor.

Nu există nimic mai deprimant decât să urmărești acest proces în realitatea sobră și să fii martor ocular al acestei trădări care se întâmplă în mod repetat.

1.2 MARXISMUL ȘI PRINCIPIILE DEMOCRATICE

Pe un astfel de teren spiritual, este imposibil pentru tabăra burgheză să dezvolte forța necesară pentru a continua lupta împotriva puterii organizate a marxismului.

Într-adevăr, nu s-au gândit niciodată serios să facă acest lucru. Deși acești șarlatani parlamentari ai rasei Albe sunt în general recunoscuți ca fiind oameni inferiori din punct de vedere mental, ei sunt suficient de isteți pentru a ști că nu ar putea să nutrească serios speranța de a putea folosi arma democrației occidentale pentru a lupta împotriva unei doctrine - și anume, marxismul - care folosește tocmai această democrație pentru propriul său scop. Democrația este exploatată de marxiști cu scopul de a-și paraliza adversarii și de a obține o mână liberă pentru ei înșiși, pentru a-și pune în aplicare propriile metode. Atunci când anumite grupuri de marxiști își folosesc toată ingeniozitatea de moment pentru a da impresia că sunt inseparabil de principiile democrației, este bine să ne amintim faptul că, în ocazii critice, aceiași domni nu au manifestat niciun respect față de principiul democratic al majorității! Așa a fost cazul în acele zile când parlamentarii burghezi, în meschinăria lor monumentală de minte, credeau că securitatea Reichului era garantată pentru că avea o majoritate numerică covârșitoare în favoarea sa; între timp, marxiștii nu ezitau să pună brusc mâna pe putere, susținuți de o gloată de trântori, dezertori, șefi de partid și jurnaliști evrei. Aceasta a fost o palmă dată în fața democrației în care au crezut atât de mulți parlamentari. Numai acei magicieni parlamentari creduli ai unei democrații burgheze puteau crede că ciuma mondială marxistă și determinarea brutală a purtătorilor săi puteau fi alungate pentru o clipă, acum sau în viitor, prin formulele magice ale parlamentarismului occidental.

Marxismul va mărșălui umăr la umăr cu democrația până când va reuși să câștige indirect sprijinul chiar și al lumii naționaliste pe care se străduiește să o elimine. Dar dacă marxiștii ar ajunge vreodată să creadă că există pericolul ca, din acest cazan de vrăjitoare al democrației noastre parlamentare, să se poată născoci un vot majoritar care să atace serios marxismul - chiar și numai pe baza majorității care îl conduce - atunci întregul hocus-pocus parlamentar ar lua sfârșit. În loc să facă apel la conștiința democratică, purtătorii de drapel ai Internaționalei Roșii ar lansa imediat un strigăt de mobilizare furios în rândul maselor proletare, iar lupta care ar urma să aibă loc nu ar fi în atmosfera liniștită a Parlamentului, ci în fabrici și pe străzi. Atunci democrația ar fi terminată imediat; ceea ce agilitatea intelectuală a apostolilor parlamentari nu a reușit să realizeze ar fi acum executat cu

succes de către ranga și barosul maselor proletare exasperate, la fel ca în toamna anului 1918. Dintr-o singură lovitură, ele vor trezi lumea burgheză din nebunia de a crede că dominația mondială evreiască poate fi combătută prin intermediul democrației occidentale.

1.3 VIZIUNE A LUMII ÎMPOTRIVA A VIZIUNE A LUMII

Așa cum am mai spus, numai o minte foarte credulă ar putea să se gândească să respecte regulile jocului atunci când are de înfruntat un jucător pentru care aceste reguli nu sunt decât o simplă cacealma sau un mijloc de a-și servi propriile interese - de care se va debarasa rapid atunci când acestea nu mai sunt în avantajul său.

Toate partidele care profesează așa-zisele principii burgheze privesc viața politică ca fiind, în realitate, o luptă pentru locuri în Parlament. În momentul în care principiile și convingerile lor nu mai sunt de folos în această luptă, sunt aruncați peste bord ca un balast de nisip. Iar programele sunt construite în așa fel încât să poată fi tratate în același mod. Dar o astfel de practică are un efect de slăbire corespunzător. Partidelor le lipsește marea atracție magnetică, singura care atrage masele largi; aceste mase răspund întotdeauna la forța de constrângere care emană din credința absolută în ideile propuse, împreună cu curajul fanatic de luptă pentru a le apăra.

În momentul în care o parte, înarmată cu toate armele unei viziuni a lumii de o mie de ori criminală, atacă ordinea stabilită, cealaltă parte va putea rezista doar dacă își va trage forța dintr-o nouă credință, care în cazul nostru este o credință politică. Această credință trebuie să înlocuiască porunca slabă și lașă de apărare cu strigătul de luptă al unui atac curajos și necruțător. Dacă mișcarea noastră actuală este acuzată, în special de așa-numiții miniștri din cabinetul național-burghez - de exemplu, Centrul Bavarez - că se îndreaptă spre o "revoluție", avem un singur răspuns pentru acești pitici politici: Noi încercăm să compensăm ceea ce voi, în prostia voastră criminală, nu ați reușit să faceți. Prin comerțul vostru cu vite parlamentare, ați ajutat la târârea națiunii în abis; dar noi, prin politica noastră agresivă, stabilim o nouă viziune asupra lumii, pe care o vom apăra cu un devotament indestructibil. Astfel, construim treptele pe care națiunea noastră poate urca din nou în templul libertății.

De aceea, în perioada de înființare a mișcării noastre, a trebuit să

avem grijă ca grupul nostru militant, care lupta pentru o credință politică nouă și exaltată, să nu degenereze într-o simplă societate de promovare a intereselor parlamentare.

Prima măsură preventivă a fost crearea unui program care, prin el însuși, să tindă spre dezvoltarea unei anumite măreții interioare care să sperie toate mințile mici și slabe ale actualilor noștri politicieni de partid.

Defectele fatale care au dus în cele din urmă la prăbușirea Germaniei [în 1918] oferă cea mai clară dovadă a cât de mult am avut dreptate când am considerat că este absolut necesar să stabilim obiective programatice care să fie ascuțite și clar definite.

Pentru că am recunoscut aceste defecte, ne-am dat seama că un nou concept de stat trebuia să se formeze. Aceasta a devenit în sine o parte a noii noastre concepții despre lume.

1.4 CONCEPTUL "POPULAR”

În primul volum al acestei cărți am abordat deja termenul "popular"[128]. Am spus atunci că acest termen este insuficient de precis pentru a permite formarea unei comunități de luptă solide. Tot felul de oameni, cu tot felul de opinii divergente, defilează sub stindardul "popular". Prin urmare, înainte de a aborda scopurile și obiectivele Partidului Național-Socialist al Muncitorilor Germani, doresc să stabilesc o înțelegere clară a ceea ce înseamnă conceptul "popular" și să explic relația sa cu mișcarea partidului nostru.

Cuvântul "popular" nu exprimă nicio idee clar precizată. Poate fi interpretat în mai multe feluri, iar în practică este la fel de vag ca și cuvântul "religios", de exemplu. Este dificil să atașezi un sens precis acestui din urmă cuvânt, fie ca un concept teoretic, fie în viața practică. Cuvântul "religios" dobândește un sens precis doar atunci când este asociat cu o formă distinctă și definită prin care conceptul este pus în practică. A numi un om "profund religios" este o frazeologie frumoasă; dar, în general, ne spune puțin sau nimic. Este posibil să existe câțiva oameni care să se mulțumească cu o astfel de descriere vagă, și poate chiar să existe unii pentru care cuvântul transmite o imagine mai mult sau mai puțin definită a sufletului persoanei respective.

[128] A se vedea Volumul 1, Capitolul 12, secțiunile 12.17-12.18.

Dar cum masele de oameni nu sunt nici filozofi, nici sfinți, o astfel de idee religioasă vagă nu va însemna nimic pentru ei decât să justifice faptul că fiecare gândește și acționează conform propriei înclinații. Ea nu va duce la acea eficacitate prin care o dorință religioasă interioară se transformă atunci când părăsește sfera ideilor pur metafizice și se conformează unei credințe clar conturate. O astfel de credință nu este, cu siguranță, un scop în sine, ci un mijloc pentru atingerea unui scop; totuși, este un mijloc necesar pentru atingerea scopului. Acest scop, însă, nu este doar ceva ideal, ci mai degrabă este eminamente practic. Trebuie să avem mereu în vedere faptul că, în general, cele mai înalte idealuri corespund întotdeauna celor mai profunde necesități ale vieții, la fel cum noblețea celei mai sublime frumuseți se justifică, în cele din urmă, prin ceea ce este cel mai bine adaptat scopului său.

1.5 DE LA SENTIMENTE RELIGIOASE LA CREDINȚĂ DOGMATICĂ

Contribuind la ridicarea omului deasupra nivelului existenței animale, credința contribuie cu siguranță la fundamentarea și asigurarea existenței sale. Luând în considerare umanitatea așa cum există astăzi și ținând cont de faptul că actualele credințe religioase au fost stabilite prin educație într-un mod care promovează standarde morale practice, dacă am desființa acum învățământul religios și nu l-am înlocui cu un echivalent, rezultatul ar fi subminarea fundamentelor existenței umane. Prin urmare, putem spune cu siguranță că omul nu trăiește doar pentru a servi idealuri superioare, ci că aceste idealuri, la rândul lor, furnizează condițiile necesare pentru existența umană. Și astfel cercul este închis.

Desigur, cuvântul "religios" implică diverse idei și credințe; de exemplu, sufletul nemuritor, existența sa viitoare în eternitate, credința în existența unei ființe superioare și așa mai departe. Dar toate aceste idei, indiferent cât de ferm crede individul în ele, pot fi analizate critic de oricine și acceptate sau respinse în consecință; în acel moment, conceptul sau dorința emoțională s-a transformat într-o forță activă care este guvernată de o credință doctrinară clar definită. O astfel de credință furnizează, mai presus de toate, factorul de luptă care deschide calea pentru o recunoaștere a opiniilor religioase de bază.

Fără o credință clar definită, sentimentul religios, cu formele sale vagi și multiple, nu numai că ar fi lipsit de valoare pentru scopurile

existenței umane, dar ar putea chiar contribui la o dezintegrare generală.

Situația cu cuvântul "religios" se aplică și la termenul "popular". Acest cuvânt implică, de asemenea, anumite idei fundamentale. Deși aceste idei sunt într-adevăr foarte importante, ele iau forme atât de vagi și de nedefinite încât nu pot avea o valoare mai mare decât simple opinii până când nu sunt integrate în structura unui partid politic. Pentru a conferi forță practică idealurilor care decurg dintr-o viziune asupra lumii și pentru a răspunde consecințelor logice ale acestor idealuri, nu sunt de folos simplele sentimente și voința interioară; la fel libertatea nu poate fi câștigată printr-o dorință universală de a o dobândi. Nu, numai atunci când dorința idealistă de independență este organizată în așa fel încât să poată lupta pentru idealurile sale cu forța militară, numai atunci dorința urgentă a unui popor poate fi transformată într-o realitate puternică.

Orice viziune asupra lumii, deși de o mie de ori corectă și extrem de benefică pentru umanitate, va fi inutilă pentru menținerea unui popor până când principiile sale nu vor deveni punctul de raliere al unei mișcări militante. Iar în schimb, această mișcare va rămâne un simplu partid până când nu-și va duce idealurile la victorie și nu-și va transforma doctrinele de partid în noile fundamente ale unui stat care să dea formă comunității naționale.

Dacă se dorește ca o concepție spirituală de natură generală să servească drept bază pentru dezvoltarea viitoare, atunci prima condiție prealabilă este formarea unei înțelegeri clare a naturii, caracterului și domeniului de aplicare a acesteia. Numai pe o astfel de bază poate fi fondată o mișcare care va putea atrage forța de luptă necesară. Pornind de la ideile generale, trebuie construit un program politic, iar o viziune generală asupra lumii trebuie imprimată de o credință politică bine definită. Deoarece această credință trebuie să fie îndreptată spre scopuri practice, ea nu trebuie să servească doar idealului general ca atare, ci trebuie să ia în considerare și mijloacele care trebuie folosite pentru triumful idealului. Aici, înțelepciunea practică a omului de stat trebuie să vină în ajutorul ideii abstracte, care este corectă în sine. Astfel, un ideal etern, ca o stea călăuzitoare pentru omenire, trebuie să fie adaptat la slăbiciunile umanității, astfel încât efectul său practic să nu fie zădărnicit încă de la început din cauza inadecvării generale a omului. Căutătorul adevărului trebuie să meargă aici mână în mână cu

cel care are o cunoaștere practică a sufletului uman, astfel încât să putem selecta din domeniul adevărurilor și idealurilor eterne pe cele care sunt cel mai bine adaptate la capacitățile naturii umane și să le dăm o formă practică.

Cea mai importantă sarcină este aceea de a lua principii abstracte și generale, derivate dintr-o viziune a lumii bazată pe o fundație solidă a adevărului și să le transforme într-o comunitate militantă de membri care au aceeași credință politică. Această comunitate trebuie să fie definită cu precizie, organizată în mod rigid și să aibă o singură minte și o singură voință; numai atunci avem posibilitatea de a duce la bun sfârșit această idee. Prin urmare, dintr-o masă de milioane de oameni care simt adevărul acestor idei și chiar le pot înțelege într-o anumită măsură, trebuie să se ridice *un singur om.* Acest om trebuie să fie capabil să expună ideile generale într-o formă clară și precisă și, din lumea de idei vagi care strălucesc în fața minții maselor, să formuleze principii granitice. El trebuie să lupte pentru aceste principii ca fiind singurele adevărate, până când o stâncă solidă de credință și voință comună va ieși la suprafață deasupra valurilor tulburi ale ideilor diverse.

O astfel de acțiune este justificată de necesitatea ei, iar individul va fi justificat de succesul său.

1.6 MARXISM VERSUS RASĂ ȘI PERSONALITATE

Dacă încercăm să pătrundem în sensul interior al cuvântului "popular", ajungem la următoarele concluzii: Concepția politică actuală a lumii este că statul, deși posedă o forță, creatoare de cultură, nu are nimic de-a face cu considerațiile rasiale. Statul este considerat mai degrabă ca fiind ceva ce rezultă din necesitatea economică sau, în cel mai bun caz, rezultatul natural al forțelor politice. O astfel de concepție, împreună cu toate consecințele sale logice, nu numai că este eronată în ceea ce privește forțele rasiale de bază, dar subestimează și individul. O negare a diferențelor rasiale în ceea ce privește puterea lor de creare a culturii trebuie să extindă aceeași eroare și la evaluarea individului. Presupunerea egalității rasiale devine baza unui mod similar de a privi națiunile și indivizii. Iar marxismul internațional nu este altceva decât aplicarea, de către evreul Karl Marx, a unei viziuni preexistente asupra

lumii la o profesiune de credință politică definită. Fără fundamentul acestei infecții larg răspândite, succesul uimitor al acestei doctrine ar fi fost imposibil. În realitate, Karl Marx a fost cel care, printre milioanele de oameni care, într-o lume în descompunere lentă, și-a folosit perspicacitatea sa ascuțită pentru a detecta otrăvurile esențiale; apoi le-a extras și le-a concentrat, cu îndemânarea unui vrăjitor, într-o soluție care ar duce la distrugerea rapidă a națiunilor independente de pe acest Pământ. Și toate acestea au fost făcute în slujba rasei sale.

Doctrina marxistă este extractul concentrat al mentalității care stă la baza actualei viziuni a lumii general acceptate. Numai din acest motiv, este exclus și chiar ridicol să credem că așa-numita noastră lume burgheză poate oferi o rezistență eficientă. Această lume burgheză este infectată cu aceleași otrăvuri, iar viziunea sa generală asupra lumii diferă de marxism doar prin grad și prin persoana care o deține. Lumea burgheză este marxistă, dar crede în posibilitatea de a fi condusă de un anumit grup de oameni (burghezia), în timp ce marxismul însuși urmărește în mod sistematic să predea lumea în mâinile evreilor.

În opoziție cu aceasta, viziunea populară a lumii recunoaște că elementele rasiale de bază sunt de cea mai mare importanță pentru omenire. În principiu, statul este privit ca un mijloc de atingere a unui scop, iar acest scop este conservarea caracteristicilor rasiale ale umanității. Prin urmare, pe principiul popular, nu putem accepta egalitatea rasială, ci mai degrabă recunoaștem diferențele dintre ele. Procedând astfel, separă rasele în valoare superioară și inferioară. Pe baza acestei recunoașteri, se simte obligat să se conformeze voinței eterne care domină Universul, să promoveze victoria celor mai buni și mai puternici și subordonarea celor inferiori și mai slabi. Ea servește adevărul principiului aristocratic care stă la baza tuturor operațiunilor naturii și crede că această lege este valabilă până la ultimul individ. Ea vede diferențe de valoare nu numai în rase, ci și în oameni individuali. Din masa de oameni, el selectează importanța individului și astfel acționează ca principiu de organizare, în timp ce marxismul acționează pentru a dezorganiza. Susține că umanitatea trebuie să aibă idealurile sale, deoarece idealurile sunt o condiție necesară a existenței umane. Dar neagă că un ideal etic are dreptul să prevaleze dacă pune în pericol existența unei rase care este purtătoarea unui ideal etic mai înalt; într-o lume bastardizată și îngustată, toate idealurile de frumusețe și noblețe umană și toate speranțele pentru un viitor idealizat al omenirii ar fi

pierdute pentru totdeauna.

În această lume, cultura și civilizația umană sunt legate inseparabil de prezența Arianului. Dacă acesta se va stinge sau va declina, atunci învelișul întunecat al unei ere barbare va învălui din nou Pământul.

În ochii unei viziuni populare, subminarea existenței culturii umane prin distrugerea purtătorilor săi ar fi o crimă deplorabilă. Oricine îndrăznește să ridice o mână împotriva acestei imagini supreme a lui Dumnezeu păcătuiește împotriva generosului creator al acestui miracol și colaborează la expulzarea din Paradis.

Prin urmare, viziunea populară asupra lumii corespunde voinței cele mai intime a naturii. Ea restabilește jocul liber al forțelor care va duce la o continuă înmulțire superioară, până când, în cele din urmă, cea mai bună parte a umanității, prin posesia Pământului, va fi liberă să acționeze în orice domeniu în și deasupra acestuia.

Cu toții simțim că, în viitorul îndepărtat, ne vom confrunta cu probleme care nu pot fi rezolvate decât de o rasă superioară de ființe umane stăpâne - cele care au la dispoziție mijloacele și resursele întregii lumi.

1.7 ORGANIZAREA UNUI PARTID

Este evident că o astfel de schiță generală a ideilor pe care le implică viziunea populară asupra lumii poate fi interpretată într-o mie de moduri diferite. De fapt, nu există aproape nicio mișcare politică recentă care să nu se refere la un moment dat la această concepție despre lume. Dar faptul că ea își menține încă existența independentă în mijlocul tuturor celorlalte dovedește diferența de concepții. Astfel, concepției marxiste despre lume, dirijată de o organizație centrală unificată, i se opune un amalgam de opinii care nu este foarte impresionant în fața frontului solid al inamicului. Victoria nu poate fi obținută cu arme atât de slabe! Numai atunci când viziunea internațională asupra lumii - organizată politic de marxism - va fi confruntată cu ideea populară, organizată într-un mod la fel de sistematic, energia de luptă va fi egală de ambele părți, iar victoria va cădea de partea adevărului etern.

Dar o viziune asupra lumii poate fi înțeleasă doar atunci când este formulată cu precizie și certitudine. Funcția pe care o joacă dogma în credința religioasă este paralelă cu cea pe care o joacă principiile de

partid pentru un partid politic în devenire.

Prin urmare, este necesar să creăm un instrument prin care viziunea populară asupra lumii să poată lupta, la fel cum organizația de partid marxistă deschide calea internaționalismului.

Acesta este obiectivul urmărit de Partidul Național-Socialist al Muncitorilor Germani.

O astfel de formulare a partidului este o condiție prealabilă pentru victoria viziunii populare asupra lumii. Acest lucru este dovedit în mod clar de un fapt care este acceptat indirect de cei care se opun unei legături între partid și viziune asupra lumii.

Prin urmare, concepția populară trebuie să fie definitiv formulată, astfel încât să poată fi încorporată organic în partid. Aceasta este o condiție prealabilă necesară pentru succesul acestei idei. Iar faptul că este așa, este dovedit foarte clar chiar și prin recunoașterea indirectă a celor care se opun unei astfel de amalgamări a ideii populare cu principiile partidului. Tocmai cei care nu obosesc să insiste în mod repetat asupra faptului că viziunea populară asupra lumii nu poate fi proprietatea exclusivă a unui singur grup, deoarece ea zace în stare latentă sau "trăiește" în milioane de inimi, nu fac decât să confirme simplul fapt că prezența generală a unor astfel de idei s-a dovedit incapabilă să împiedice victoria viziunii dușmane asupra lumii - care este reprezentată de un partid politic. Dacă nu ar fi fost așa, poporul German ar fi trebuit să fi obținut deja o victorie gigantică în loc să se afle pe marginea prăpastiei. Ideologia internaționalistă a reușit pentru că a fost organizată ca partid politic, în maniera trupelor de asalt; viziunea mondială adversă a eșuat pentru că nu avea un corp unificat care să o apere. O viziune asupra lumii nu poate lupta și învinge permițând o libertate nelimitată de interpretare, ci doar prin forma restrânsă și integratoare a unei organizații politice.

De aceea, am considerat că este de datoria mea specială să extrag din conținutul vast, dar vag, al unei viziuni generale a lumii ideile esențiale și să le dau o formă mai mult sau mai puțin dogmatică. În acest fel, aceste idei sunt potrivite pentru scopul de a-i unifica pe toți cei care sunt gata să le accepte ca principii. Cu alte cuvinte: Partidul Național-Socialist al Muncitorilor Germani extrage principiile esențiale din concepția general populară despre lume. Pe aceste principii, el stabilește o doctrină politică care ia în considerare realitățile practice ale zilei, ale vremurilor, precum și materialul uman disponibil și toate

slăbiciunile sale. Această doctrină face posibilă organizarea marilor mase de oameni într-un sens strict integrat. Iar această organizare este principala condiție prealabilă pentru victoria acestei viziuni asupra lumii.

CAPITOLUL 2
STATUL

Încă din anii 1920-1921, anumite cercuri din clasa burgheză învechită au acuzat în repetate rânduri tânăra noastră mișcare că are o atitudine negativă față de statul modern. Din acest motiv, infractorii politici de toate culorile și-au asumat dreptul de a folosi toate mijloacele disponibile pentru a-i suprima pe tinerii protagoniști ai acestei noi viziuni asupra lumii. Ei au uitat în mod deliberat că lumea burgheză nu are o viziune uniformă asupra conceptului de stat și nici nu poate da o definiție coerentă a acestuia. Cei a căror datorie este să îl explice sunt, de obicei, profesorii de drept din universitățile noastre de stat; sarcina lor supremă este să găsească explicații și justificări pentru existența mai mult sau mai puțin fericită a acelui sistem particular care le asigură pâinea zilnică. Cu cât statul este mai imposibil, cu atât mai obscure, mai artificiale și mai incomprehensibile sunt definițiile lor cu privire la scopul existenței sale. Ce ar putea scrie, de exemplu, un profesor universitar regal și imperial despre sensul și scopul unui stat într-o țară a cărei formă politică reprezenta cea mai mare monstruozitate din toate timpurile?

Ar fi o întreprindere dificilă, într-adevăr, având în vedere că profesorul contemporan de drept politic este mai puțin obligat la adevăr decât la un anumit scop definit. Iar acest scop este: să apere cu orice preț existența acelui monstruos mecanism uman numit stat. Nimeni nu ar trebui să fie surprins dacă faptele concrete sunt evitate pe cât posibil atunci când se discută despre problema statului sau dacă profesorii se ascund într-un marasm de valori, îndatoriri și scopuri abstracte "etice" și "morale".

2.1 TREI CONCEPȚII PRINCIPALE DESPRE STAT

În general, se pot distinge trei concepții diferite:

(a) Cei care consideră că statul este un grup mai mult sau mai puțin voluntar de oameni sub conducerea unei autorități.

Acesta este cel mai mare grup. Îi găsim în rândurile sale pe cei care venerează actualul nostru principiu al autorității legalizate; în ochii lor, voința poporului nu are niciun rol. Pentru ei, simpla existență a statului

îl face sacru și inviolabil. Pentru a accepta această nebunie a minții umane, ar fi nevoie de un fel de adorație canină pentru așa-numita autoritate de stat. În mintea unor astfel de oameni, mijloacele devin instantaneu scopul. Statul nu mai există pentru a-i servi pe oameni, ci mai degrabă oamenii există cu scopul de a adora autoritatea statului, care este investită în birocrații săi, până la cel mai mic funcționar. Pentru ca această adorație placidă și extatică să nu devină perturbatoare, autoritatea statului se limitează pur și simplu la sarcina de a păstra pacea și ordinea. Acum nici ea nu mai este un mijloc, ci un scop. Autoritatea de stat trebuie să păstreze pacea și ordinea, iar pacea și ordinea trebuie să facă posibilă existența statului. Toată viața trebuie să se învârtă între acești doi poli.

În Bavaria, acest punct de vedere este susținut de politicienii iscusiți ai Centrului Bavarez, numit "Partidul Popular Bavarez"; în Austria, a fost vorba de Legitimii Negri și Galbeni. În Reich, din păcate, așa-numitele elemente conservatoare urmează aceeași linie de gândire.

(b) Al doilea grup este ceva mai mic. Acesta îi include pe cei care, cel puțin, fac ca existența statului să depindă de câteva condiții. Aceștia doresc nu numai un sistem de guvernare uniform, ci și, dacă este posibil, o limbă uniformă - deși numai din motive tehnice de administrare. Autoritatea de stat nu mai este scopul unic și exclusiv al statului, ci acesta trebuie să promoveze și binele supușilor săi. Ideile de "libertate", bazate de cele mai multe ori pe o înțelegere greșită a cuvântului, intră în concepția statului din aceste cercuri. Forma de guvernământ nu mai este considerată inviolabilă doar pentru că există; mai degrabă, ea trebuie să-și dovedească eficiența. Vechimea sa venerabilă nu o mai protejează de criticile moderne. În plus, datoria sa principală este de a asigura bunăstarea economică a cetățenilor individuali și, prin urmare, judecă în primul rând în funcție de principiile de rentabilitate economică generală. Principalii reprezentanți ai acestui punct de vedere se regăsesc în burghezia Germană obișnuită, în special în rândul democraților noștri liberali.

(c) Cel de-al treilea grup este cel mai mic.

Acesta vede statul ca pe un mijloc de realizare a unor tendințe de putere politică, de către un popor omogen din punct de vedere etnic și care vorbește aceeași limbă. Dorința de a avea o limbă de stat comună este exprimată nu numai pentru că speră că aceasta va furniza o bază solidă pentru o expresie exterioară a puterii, ci și pentru că ei cred - în

mod fals - că le va permite să ducă la bun sfârșit un proces de naționalizare într-o direcție bine definită.

2.2 CONCEPȚII FALSE DE "GERMANIZARE"

În secolul trecut a fost regretabil să vedem cum aceste cercuri s-au jucat cu cuvântul "Germanizare", chiar dacă cu cele mai bune intenții. Îmi amintesc cum, în zilele tinereții mele, chiar acest termen dădea naștere la noțiuni incredibil de false. Chiar și în cercurile pan-Germane, se exprima opinia că Germanii Austrieci ar putea foarte bine să reușească să-i Germanizeze pe Slavii Austrieci, dacă guvernul ar fi dispus să coopereze. Ei nu înțelegeau că Germanizarea nu se poate baza decât pe sol și nu pe simple persoane. Ceea ce înțelegeau ei cel mai adesea prin acest cuvânt era pur și simplu acceptarea forțată a limbii Germane.

Dar este o eroare mentală aproape de neconceput să crezi că un negru sau un Chinez va deveni German pentru că a învățat limba Germană și este dispus să o vorbească în viitor, sau chiar că va vota pentru un partid politic German. Naționaliștii noștri burghezi nu au putut niciodată să vadă clar că orice astfel de Germanizare este în realitate o de-Germanizare. Chiar dacă astăzi toate diferențele evidente dintre diferitele popoare ar putea fi depășite și în cele din urmă, eliminate prin utilizarea unei limbi comune, aceasta ar începe un proces de bastardizare care, în cazul nostru, nu ar însemna Germanizare, ci mai degrabă distrugerea elementului German. În decursul istoriei, se întâmplă prea des ca un popor cuceritor să reușească să impună limba sa supușilor săi, dar ca după o mie de ani, aceștia să vorbească limba unui alt popor; astfel, cuceritorii devin de fapt cei cuceriți.

Ceea ce face un popor, sau mai bine zis, o rasă, nu este limba, ci sângele. Prin urmare, ar fi justificat să vorbim de Germanizare doar dacă acest proces ar putea schimba sângele poporului supus. Dar acest lucru este imposibil. O schimbare ar fi posibilă doar printr-un amestec de sânge, dar în acest caz calitatea rasei superioare ar fi înjosită. Rezultatul final al unui astfel de amestec ar fi distrugerea tocmai a acelor calități care au permis rasei cuceritoare să obțină victoria. Este vorba mai ales de forța culturală care dispare atunci când o rasă

superioară se amestecă cu una inferioară, chiar dacă corciturile rezultate ar excela de o mie de ori în a vorbi limba rasei anterior superioare. Pentru o vreme va exista un conflict între diferitele mentalități și s-ar putea ca o națiune aflată într-o stare de decădere progresivă să producă, în ultimul moment, exemple izbitoare de valoare culturală. Dar aceste rezultate se datorează doar unor elemente individuale ale rasei superioare sau poate unor bastarzi în care, după primul amestec, sângele mai bun încă predomină și încearcă să se afirme; dar niciodată cu produsele finale ale unui astfel de amestec. Aceștia se află întotdeauna într-o stare de regres cultural.

Astăzi trebuie să ne considerăm norocoși că Germanizarea Austriei, conform planului lui Iosif al II-lea, nu a reușit. Rezultatul ar fi fost probabil supraviețuirea statului Austriac, dar și o scădere a calității rasiale a națiunii Germane, din cauza unei uniuni lingvistice. În decursul secolelor, s-ar fi putut cristaliza un anumit instinct de turmă, dar turma însăși ar fi devenit inferioară. S-ar fi putut naște un popor național, dar s-ar fi pierdut un popor cultural.

Pentru națiunea Germană, era mai bine ca acest proces de amestec să nu aibă loc - chiar dacă nu pentru vreun motiv mărinimos, ci pur și simplu din cauza meschinăriei mioape a Habsburgilor. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, poporul German nu ar fi putut fi considerat astăzi un factor cultural.

Totuși, nu numai în Austria, ci și în Germania, aceste așa-zise cercuri naționale au fost și sunt încă influențate de idei la fel de false. Mulți au cerut o politică Poloneză, care să implice o Germanizare a Estului, și care, din păcate, se baza pe același raționament fals. Și aici s-a crezut că Germanizarea elementului Polonez ar putea avea loc printr-o uniune pur lingvistică. Rezultatul ar fi fost catastrofal: Un popor străin exprimându-și gândurile străine în limba Germană, compromițând astfel demnitatea și noblețea propriei noastre națiuni prin inferioritatea lor.

O pagubă teribilă este indirectă adusă Germanismului de astăzi, când, din cauza ignoranței multor Americani, evreii care vorbesc în Germană sunt clasificați drept Germani atunci când pun piciorul pe pământ American! Cu siguranță că nimeni nu ar considera faptul că acești imigranți estici păduchioși vorbesc Germana ca dovadă a originii și naționalității lor Germane.

Ceea ce a fost Germanizat în mod benefic în decursul istoriei este

pământul pe care strămoșii noștri l-au cucerit cu sabia și l-au colonizat cu agricultori Germani. În măsura în care, în acest proces, au introdus sânge străin în corpul nostru național, au ajutat la acea fărâmițare catastrofală a ființei noastre interioare, ceea ce a dus la al nostru individualism German excesiv - un lucru care, din păcate, este frecvent lăudat.

De asemenea, în acest al treilea grup există oameni care, într-o anumită măsură, consideră statul ca fiind un scop în sine. Prin urmare, ei consideră că păstrarea sa este unul dintre cele mai înalte scopuri ale existenței umane.

Putem rezuma lucrurile în felul următor: Toate aceste puncte de vedere au ca trăsătură comună faptul că nu recunosc, la bază, că capacitatea de a crea valori culturale se bazează în mod esențial pe un element rasial. Prin urmare, ele nu recunosc faptul că scopul suprem al statului este de a păstra și de a îmbunătăți rasa; aceasta este o condiție indispensabilă a oricărei dezvoltări culturale umane.

2.3 STATUL NU ESTE UN SCOP ÎN SINE

Evreul Marx a reușit să tragă concluziile finale din aceste concepte și idei false cu privire la natura și scopul statului: Eliminând din conceptul de stat orice gând de obligație rasială, fără a găsi o altă formulă care să fie la fel de acceptată, lumea burgheză a pregătit calea pentru o doctrină care respinge statul ca atare.

Prin urmare, chiar și în acest domeniu, lupta lumii burgheze împotriva internaționalismului marxist este absolut sortită eșecului. Burghezia a sacrificat deja principiile de bază, singurele care ar putea oferi o bază solidă ideologiei sale. Adversarul lor viclean a sesizat defectele din structura lor și acum o atacă cu armele pe care ei înșiși le-au pus la dispoziție - deși fără să aibă intenția de a face acest lucru.

Prin urmare, este prima obligație a oricărei noi mișcări bazate pe o viziune populară asupra lumii să prezinte o doctrină clară și logică a naturii și scopului statului.

Principiul fundamental este că statul nu este un scop în sine, ci un mijloc pentru atingerea unui scop. Este condiția prealabilă a unei forme superioare de civilizație umană, dar nu este cauza. Această cauză se găsește exclusiv în existența unei rase creatoare de cultură. Pot exista

sute de state excelente pe acest pământ, și totuși, dacă Arianul purtător al culturii s-ar stinge, nu ar exista nicio cultură care să corespundă nivelului spiritual al popoarelor cele mai înalte de astăzi. Putem merge și mai departe și să spunem că faptul că statele au fost create de ființe umane nu exclude câtuși de puțin posibilitatea distrugerii rasei umane, deoarece facultățile intelectuale superioare și flexibilitatea purtătorilor de rasă s-ar pierde.

Dacă, de exemplu, suprafața globului ar fi zguduită astăzi de o convulsie seismică și dacă un nou Himalaya ar ieși din valurile oceanului, această singură catastrofă ar putea distruge civilizația umană. Nici un stat nu ar mai putea exista. Toată ordinea ar fi spulberată. Și toate vestigiile produselor culturale dezvoltate de-a lungul a mii de ani ar dispărea - nimic altceva decât un imens câmp al morții scufundat în apă și noroi. Dacă, totuși, doar câțiva oameni ar supraviețui acestui haos oribil, și dacă acești oameni ar aparține unei rase producătoare de cultură, atunci, după ce agitația va trece, chiar dacă după mii de ani, Pământul va fi din nou martor al puterii creatoare a spiritului uman. Doar odată cu distrugerea ultimei rase creatoare de cultură și a membrilor săi individuali, Pământul ar fi transformat definitiv într-un deșert.

Pe de altă parte, istoria modernă oferă exemple care arată că instituțiile statului care își datorează începuturile unei rase lipsite de geniu creativ nu vor rezista. Așa cum multe varietăți de animale preistorice au cedat locul altora și nu au lăsat urme în urma lor, tot așa și omul va trebui să cedeze, dacă își pierde acea forță spirituală precisă care îi permite să găsească armele necesare pentru autoconservarea sa.

Nu statul în sine este cel care aduce un anumit avans sigur în progresul cultural; el nu poate proteja decât rasa care este cauza unui astfel de progres. Statul în sine poate foarte bine să existe neschimbat timp de sute de ani, deși facultățile culturale și viața generală a poporului - care este modelată de aceste facultăți - pot suferi schimbări profunde pentru că statul nu a împiedicat producerea unui amestec rasial. Statul actual, de exemplu, poate continua să existe într-o formă pur mecanică, dar otrăvirea rasială a corpului nostru național aduce o decădere culturală care, chiar și acum, se manifestă în moduri terifiante.

Astfel, condiția indispensabilă pentru existența unei umanități superioare nu este statul, ci națiunea, singura care posedă capacitatea

esențială.

Această capacitate există întotdeauna, deși rămâne latentă până când circumstanțele externe o trezesc la acțiune. Națiunile, sau mai degrabă rasele, care sunt înzestrate cu facultatea creativității culturale posedă această facultate într-o formă latentă, chiar dacă condițiile sunt temporar nefavorabile realizării lor. Prin urmare, este scandalos de nedrept să vorbim despre Germanii precreștini ca fiind "lipsiți de cultură", ca fiind barbari. Ei nu au fost niciodată așa. Dar severitatea climatului predominant din patria lor nordică a împiedicat dezvoltarea facultăților lor creatoare. Dacă ar fi venit în climatul mai echitabil din sud fără niciun fel de cultură și dacă ar fi dobândit instrumentele necesare de la națiuni inferioare, atunci facultatea culturală latentă ar fi înflorit radiant - așa cum s-a întâmplat în cazul Grecilor, de exemplu. Dar această forță creatoare de cultură primordială nu s-a datorat doar climatului lor nordic. Laponii nu ar fi devenit creatorii unei culturi dacă ar fi fost transplantați în sud, la fel ca și eschimoșii. Nu, această glorioasă facultate creatoare a fost conferită doar Arianului; ea devine activă sau rămâne latentă în funcție de circumstanțele favorabile sau de natura potrivnică care o împiedică.

Din aceste fapte se pot trage următoarele concluzii: Statul este un mijloc pentru atingerea unui scop. Scopul său este de a păstra și promova o comunitate de oameni care sunt asemănători din punct de vedere fizic și mental. În primul rând, trebuie să păstreze existența rasei, ceea ce permite astfel dezvoltarea liberă a tuturor forțelor latente în această rasă. O parte din aceste forțe va trebui întotdeauna să servească în primul rând la menținerea existenței fizice a rasei, și numai partea rămasă va fi liberă să promoveze progresul intelectual. Dar, de fapt, una dintre acestea este întotdeauna condiția prealabilă necesară a celeilalte.

Statele care nu servesc acestui scop nu au nicio justificare pentru existența lor; ele sunt monstruozități. Faptul că ele există nu este o justificare mai mult decât succesul unei bande de pirați poate fi considerat o justificare a pirateriei.

2.4 CONCEPȚIA NAȚIONAL-SOCIALISTĂ DESPRE STAT

Noi, Național-Socialiștii, care luptăm pentru o nouă viziune asupra lumii, nu trebuie să ne bazăm niciodată pe faimoasele "fapte acceptate"

– și încă unele false. Dacă am face acest lucru, nu am fi niciodată protagoniștii unei idei noi și mărețe, ci am deveni mai degrabă sclavii minciunii actuale. Trebuie să facem o distincție clară între stat ca recipient și rasă ca și conținut al acestuia. Vasul are sens doar dacă păstrează și protejează conținutul; altfel nu are nicio valoare.

Prin urmare, scopul suprem al Statului popular este de a proteja și de a conserva acele elemente rasiale care, prin intermediul culturii, creează frumusețea și demnitatea unei omeniri superioare. În calitate de Ariani, noi considerăm statul doar ca pe un organism viu al unui popor - un organism care nu se limitează la a menține existența unui popor, ci îl conduce spre o poziție de maximă libertate prin dezvoltarea progresivă a facultăților spirituale și intelectuale. Ceea ce vor să ne impună astăzi ca Stat nu este, de obicei, decât o monstruozitate - produsul unei profunde erori umane care aduce cu ea suferințe de nedescris.

Noi, Național-Socialiștii, știm că, susținând aceste opinii, luăm o poziție revoluționară în lumea actuală și că suntem, de asemenea, catalogați ca atare. Dar gândurile și acțiunile noastre nu vor fi determinate de aprobarea sau dezaprobarea contemporanilor noștri, ci doar de obligația noastră față de un adevăr pe care l-am recunoscut. Făcând acest lucru, avem motive să credem că perspicacitatea superioară a posterității nu numai că va înțelege acțiunile noastre de astăzi, dar le va și confirma și lăuda.

2.5 CRITERII DE EVALUARE A UNUI STAT

Pe aceste principii, noi, Național-Socialiștii, ne bazăm standardele de evaluare a unui stat. Această valoare va fi relativă atunci când este privită din punctul de vedere particular al națiunii individuale, dar absolută atunci când este considerată din punctul de vedere al umanității în ansamblu. Cu alte cuvinte, aceasta înseamnă: Excelența unui stat nu poate fi niciodată judecată după nivelul culturii sale sau după gradul de importanță pe care lumea exterioară îl acordă puterii sale, ci numai după măsura în care instituțiile sale servesc naționalitatea sa.

Un stat poate fi considerat exemplar dacă servește în mod adecvat nu numai nevoilor vitale ale naționalității pe care o reprezintă, ci și dacă

asigură, prin însăși existența sa, conservarea acestei naționalități - indiferent de semnificația culturală generală a acestei formațiuni statale în ochii restului lumii. Nu este sarcina statului de a crea capacități umane, ci doar de a asigura libertatea de exercitare a capacităților care există deja. Pe de altă parte, un stat poate fi numit rău dacă, în ciuda unui nivel cultural ridicat, subminează compoziția rasială a purtătorilor acestei culturi. Efectul practic al unei astfel de politici ar fi distrugerea acelor condiții de supraviețuire a acelei culturi - lucru pe care statul nu l-a creat, ci care este rodul unei naționalități creatoare de cultură, care este asigurată prin faptul că este unită în organismul viu al statului.

Statul în sine nu reprezintă conținutul, ci forma. Prin urmare, nivelul cultural nu este standardul prin care putem judeca valoarea statului în care trăiește acel popor. Este evident că un popor înzestrat cu mari puteri creatoare în sfera culturală are o valoare mai mare decât un trib de negri; și totuși, structura statală a primului, dacă este judecată din punctul de vedere al eficienței, poate fi mai proastă decât cea a negrilor. Nici măcar cel mai bun stat și cea mai bună structură de stat nu poate extrage facultățile unui popor care nu le are și nu le-a avut niciodată, dar un stat prost poate ucide treptat facultățile care au existat cândva, permițând sau chiar promovând distrugerea purtătorilor de cultură rasială.

Prin urmare, valoarea relativă a unui stat poate fi determinată doar în măsura în care acesta reușește să promoveze bunăstarea unei anumite naționalități, și nu în funcție de rolul pe care îl joacă în lumea întreagă.

Valoarea sa relativă poate fi estimată cu ușurință și cu precizie, dar este dificil de apreciat valoarea sa absolută, deoarece aceasta este condiționată nu numai de stat, ci și de calitatea și nivelul cultural al naționalității în cauză.

Prin urmare, când vorbim de misiunea superioară a statului, nu trebuie să uităm că ea aparține naționalității; statul trebuie să-și folosească puterile sale organizatorice pentru dezvoltarea liberă a poporului.

2.6 CONSECINȚELE DIVIZIUNII NOASTRE RASIALE

Iar dacă ne întrebăm de ce fel de structură statală au nevoie Germanii, trebuie mai întâi să înțelegem clar ce fel de oameni ar trebui

să conțină și ce scop ar trebui să servească.

Din păcate, naționalitatea Germană nu se mai bazează pe un nucleu rasial unificat. Cu toate acestea, procesul de amestecare a elementelor originale nu a mers atât de departe încât să justifice să se vorbească de o nouă rasă. Dimpotrivă: Otrăvirea sângelui corpului nostru național, mai ales după Războiul de Treizeci de Ani[129], ne-a degradat nu numai sângele, ci și sufletul. Granițele deschise ale patriei noastre, asocierea cu elemente străine ne-Germane în aceste zone de frontieră și, mai ales, afluxul puternic de sânge străin în interiorul Reichului însuși au împiedicat orice asimilare completă a acestor diverse elemente din cauza afluxului constant. Nicio rasă nouă nu a apărut din acest creuzet. Mai degrabă, diferitele elemente rasiale continuă să existe una lângă alta, cu rezultatul că - mai ales în vremuri de criză, când turma rămâne de obicei unită - Germanii se împrăștie în toate direcțiile. Elementele rasiale fundamentale nu sunt dispersate doar pe districte, ci și în cadrul unui singur district. În afară de tipul nordic îl găsim pe cel est-European, în afară de cel estic există cel Dinaric[130], cel occidental se amestecă cu amândoi - cu încrucișări între toți.

Acesta este, pe de o parte, un dezavantaj grav: Germanilor le lipsește instinctul de turmă puternic care rezultă din unitatea de sânge și care salvează națiunile de la ruină în momente periculoase și critice; în astfel de ocazii, toate diferențele mărunte dispar și o turmă unită înfruntă inamicul. Cuvântul "hiper-individualism" provine din faptul că elementele noastre rasiale primordiale există unul lângă altul, fără a se combina vreodată cu adevărat. În vremuri de pace, o astfel de situație poate oferi unele avantaje, dar, per ansamblu, ne-a împiedicat să obținem dominația mondială. Dacă poporul German ar fi posedat din punct de vedere istoric unitatea de turmă de care s-au bucurat alte popoare, atunci Reichul German ar fi fost probabil astăzi stăpânul globului. Istoria lumii ar fi urmat un alt curs și, în acest caz, nimeni nu poate spune dacă am fi putut ajunge, în acest fel, la ceea ce mulți pacifiști orbi speră să obțină cerșind și plângând: și anume, o pace bazată nu pe fluturarea ramurilor de măslin de către femei pacifiste,

129 Războiul de Treizeci de Ani a fost un război religios în Europa Centrală - în principal în Germania de astăzi - care a avut loc între 1618 și 1648. Au fost pierdute aproximativ 8 milioane de vieți.

130 "Dinaric" se referă la popoarele indigene din Alpii Dinarici, un lanț muntos care se întinde în fosta Iugoslavie - în special în Serbia, Croația și Bosnia de astăzi. Dinaricii erau văzuți ca un amestec de nord-Europeni și sudici.

pline de lacrimi și de jale, ci o pace garantată de sabia triumfătoare a unui popor stăpân, administrarea lumii în slujba unei culturi superioare.

Faptul că poporul nostru nu are o naționalitate de sânge unificat ne-a adus nenorociri de nedescris. A dat capitale multor potentați Germani mărunți, dar a privat poporul German de dreptul său de stăpân.

Chiar și astăzi, națiunea noastră suferă încă de această lipsă de unitate interioară; dar cauza nenorocirilor noastre din trecut și din prezent se poate dovedi a fi o binecuvântare viitoare pentru noi. Deși, pe de o parte, a fost un dezavantaj faptul că elementele noastre rasiale nu au fost amestecate, astfel încât nu s-a putut dezvolta un corp național omogen, pe de altă parte, a fost un noroc că cel puțin o parte din cel mai bun sânge al nostru a fost astfel păstrat pur și a scăpat de degenerarea rasială.

O asimilare completă a tuturor elementelor noastre rasiale ar fi adus cu siguranță un organism național omogen; dar, așa cum s-a dovedit în fiecare caz de amestec rasial, ar fi fost mai puțin capabilă să creeze o civilizație decât cea mai înaltă dintre elementele sale originale. Acesta este avantajul amestecului incomplet: faptul că și acum avem grupuri mari de oameni Nordici Germani neamestecați în cadrul corpului nostru național și că ei reprezintă comoara noastră cea mai prețioasă pentru viitor.

În acea perioadă întunecată de ignoranță absolută în ceea ce privește toate legile rasiale, când fiecare individ era considerat egal cu ceilalți, nu a putut exista o apreciere clară a diferenței dintre diferitele caracteristici rasiale fundamentale. Astăzi știm că o asimilare completă a tuturor diferitelor elemente naționale ar fi putut avea ca rezultat acordarea unei părți mai mari de putere externă; dar cele mai înalte scopuri umane nu ar fi fost atinse, deoarece singurul tip de oameni pe care Soarta l-a ales în mod clar pentru a realiza această perfecțiune ar fi pierit într-o asemenea amestecătură rasială.

2.7 STATUL - O ARMĂ ÎN LUPTA PENTRU VIAȚĂ

Dar ceea ce a fost împiedicat de o Soartă bună, fără niciun ajutor din partea noastră, trebuie acum să fie reconsiderat și utilizat în lumina noilor noastre cunoștințe.

Cel care vorbește despre o misiune Pământeană a poporului German trebuie să știe că aceasta nu poate fi îndeplinită decât prin crearea unui stat al cărui scop suprem este de a păstra și promova acele elemente mai nobile ale națiunii noastre - și chiar ale întregii omeniri - care au rămas intacte.

Astfel, pentru prima dată, statul are un obiectiv interior mai mare. În opoziție cu acea frază rizibilă despre păstrarea legii și a ordinii, pentru ca toată lumea să poată păcăli în liniște pe toată lumea, statul primește o misiune foarte înaltă: să păstreze și să încurajeze cel mai înalt tip de umanitate pe care un Atotputernic binefăcător l-a dăruit pe acest Pământ.

Dintr-un mecanism mort care pretinde a fi un scop în sine, trebuie să se nască un organism viu cu un singur scop: să servească un ideal superior.

În calitate de stat, Reichul German trebuie să includă toți Germanii. Sarcina sa nu este doar de a aduna și de a păstra cele mai valoroase elemente rasiale ale noastre, ci și de a le conduce încet și sigur spre o poziție dominantă.

2.8 ISTORIA LUMII ESTE FĂCUTĂ DE CEI PUȚINI

Astfel, o stare de stagnare este înlocuită de o perioadă de luptă. Și aici, ca în orice alt domeniu, este valabil proverbul conform căruia "cine se odihnește, ruginește". Mai mult, victoria aparține întotdeauna celui care atacă. Cu cât obiectivul pentru care luptăm este mai mare și cu cât acesta este mai puțin înțeles la momentul respectiv de către masele largi, cu atât mai măreț va fi succesul său - așa cum arată experiența istoriei mondiale. Iar succesul va fi cu atât mai semnificativ dacă scopul este conceput în mod corespunzător și dacă lupta este dusă până la capăt cu o perseverență neclintită.

Mulți dintre funcționarii care conduc în prezent afacerile statului ar putea considera că este mai ușor să lucreze pentru menținerea ordinii actuale decât să lupte pentru una nouă. Le va fi mai confortabil să privească statul ca pe un mecanism al cărui scop este propria sa conservare și să spună că viețile lor "aparțin statului" – așa cum le place să spună: ca și cum tot ceea ce a apărut din naționalitate ar putea servi în mod logic altceva decât naționalitatea, sau ca și cum omul ar putea servi altceva decât omul. Firește că este mai ușor, așa cum am spus, de a

considera că autoritatea statului nu este decât mecanismul formal al unei organizații, mai degrabă decât întruchiparea suverană a instinctului de autoconservare a unui popor pe acest pământ. Pentru cei slabi de minte, statul și autoritatea sa nu reprezintă decât un scop în sine; în timp ce pentru noi, nu este decât o armă eficientă în slujba marii și eternei lupte pentru existență. Este o armă pe care toată lumea trebuie să o adopte, nu pentru că este un mecanism pur formal, ci mai degrabă principala expresie a voinței noastre comune de a păstra viața.

Prin urmare, în lupta pentru noua noastră idee - care este în totalitate conformă cu sensul primar al lucrurilor - nu vom găsi decât câțiva camarazi de luptă într-o ordine socială care a devenit decrepită fizic și mental. Din aceste clase, doar câțiva oameni excepționali se vor alătura rândurilor noastre: doar acei câțiva oameni maturi, cu inimi tinere și minți viguroase - dar nu și cei care consideră că este de datoria lor să mențină starea actuală de lucruri.

Împotriva noastră se află armata nesfârșită a celor care sunt mai degrabă leneși și indiferenți decât răi, precum și a celor pe care interesul propriu îi determină să susțină situația actuală. Dar, în contrast cu aparenta lipsă de speranță a marii noastre lupte, se află amploarea sarcinii noastre și posibilitatea de a reuși. Un strigăt de luptă care, încă de la început, îi sperie pe toți cei cu mintea măruntă sau cel puțin îi descurajează, va deveni semnalul de adunare pentru toți cei cu o adevărată fire luptătoare. Iar acest lucru trebuie să fie recunoscut în mod clar: Dacă dintr-o națiune iese la iveală un corp de oameni extrem de energici și activi care se unesc în lupta pentru un singur scop, ridicându-se astfel, în cele din urmă, deasupra maselor inerte, acest mic procent va deveni stăpânul întregului. Istoria lumii este făcută de cei puțini - dacă aceste minorități numerice reprezintă voința și determinarea majorității.

Ceea ce pare un obstacol pentru mulți este de fapt o condiție prealabilă a victoriei noastre. Tocmai pentru că sarcina noastră este atât de mare și pentru că trebuie depășite atât de multe dificultăți, doar cei mai buni luptători se vor alătura probabil rândurilor noastre. Această selecție este garanția succesului nostru.

2.9 PERICOLELE AMESTECULUI DE RASE

În general, natura ia anumite măsuri de corecție în ceea ce privește

puritatea rasială. Ea are puțină dragoste pentru bastard. Produsele încrucișărilor suferă amarnic, în special generațiile a treia, a patra și a cincea. Nu numai că sunt lipsiți de calitățile parentale superioare ale încrucișării, dar lipsa lor de unitate de sânge înseamnă, de asemenea, o lipsă de voință unificată și de energii vitale viguroase. În toate momentele critice în care o persoană rasial-unificată ia decizii corecte - adică coerente -, persoana amestecată rasial devine confuză și ia jumătăți de măsură. Luate împreună, acestea înseamnă nu numai inferioritatea relativă a persoanei de rasă mixtă, ci și, în practică, posibilitatea unui declin mai rapid. În nenumărate cazuri în care rasa rezistă, bastardul se prăbușește. În aceasta vedem acțiunea corectivă a naturii. Dar de multe ori ea merge mai departe. Ea restricționează posibilitățile de procreare - împiedicând astfel fertilitatea amestecaților și conducându-i la dispariție.

De exemplu, dacă un membru individual al unei rase s-ar amesteca cu cineva de o rasă inferioară, primul rezultat ar fi o scădere a nivelului rasial și, în plus, descendenții acestei încrucișări ar fi mai slabi decât cei care au rămas neamestecați din punct de vedere rasial. Dacă sângele nou din rasa superioară este blocat și dacă bastarzii continuă să se încrucișeze între ei, fie se vor stinge pentru că nu au suficiente puteri de rezistență, ceea ce este o prevedere înțeleaptă a naturii, fie, în decursul a multe mii de ani, vor forma un nou amestec în care elementele originale se vor amesteca atât de complet prin această încrucișare de o mie de ori, încât elementele originale nu vor mai putea fi recunoscute. Și astfel se va dezvolta un nou popor care va poseda o anumită rezistență de turmă, dar importanța sa intelectuală și culturală va fi net inferioară celei a primelor încrucișări. Dar chiar și în acest ultim caz, produsul amestecat ar cădea în lupta reciprocă pentru existență, atâta timp cât un grup rasial superior ar rămâne neamestecat. Solidaritatea de turmă a acestui nou corp național, chiar dacă s-ar fi dezvoltat de-a lungul a mii de ani, tot nu ar fi fost pe măsură în lupta cu o rasă la fel de unificată, dar superior din punct de vedere spiritual și cultural; i-ar lipsi elasticitatea și capacitatea creativă de a învinge.

De aceea putem stabili următorul principiu valabil: Orice amestec rasial duce în mod necesar, mai devreme sau mai târziu, la căderea produsului amestecat, atâta timp cât partea superioară a acestui amestec mai există încă cu un fel de unitate rasială. Pericolul pentru corcituri încetează numai odată cu amestecarea ultimelor elemente

rămase din rasa superioară.

Acest principiu este sursa unui proces de regenerare lent, dar constant, în care toate otrăvurile rasiale sunt eliminate treptat, atâta timp cât rămâne un stoc de bază de elemente rasiale pure care rezistă la o nouă amestecare.

Un astfel de proces poate începe în mod automat în rândul acelor oameni cu un puternic instinct rasial, în special a celor care au fost scoși de pe calea reproducerii normale, rasiale pure, din cauza unei condiții speciale sau a unei constrângeri speciale. De îndată ce această constrângere încetează, acea parte a rasei care a rămas intactă va avea tendința de a se împerechea cu cei din rasa sa, oprind astfel amestecul în continuare. Apoi, corciturile se vor retrage în mod natural în fundal, cu excepția cazului în care numărul lor a crescut atât de mult încât pot rezista oricărei rezistențe serioase din partea celor care au rămas rasial puri.

Atunci când oamenii și-au pierdut instinctele naturale și ignoră obligațiile impuse de natură, nu există nicio speranță ca natura să corecteze pierderea care a avut loc până când nu se restabilește recunoașterea instinctelor pierdute; atunci trebuie îndeplinită sarcina de a restabili ceea ce a fost pierdut.

Dar există un pericol serios ca aceia care au orbit o dată în această privință să continue în mod repetat să spargă barierele rasiale și să piardă în cele din urmă ultimele rămășițe a ceea ce este mai bun în ei. Ceea ce va rămâne atunci nu va fi decât un amestec uniform, care pare a fi visul faimoșilor reformatori mondiali de astăzi; dar acest amestec ar alunga în curând toate idealurile din lume. Într-adevăr: s-ar putea forma astfel o mare turmă, un animal de turmă produs de tot felul de ingrediente. Dar un astfel de amestec nu ar putea niciodată să producă o rasă de oameni purtători de cultură - sau mai bine zis, fondatori și creatori de cultură. Misiunea umanității ar putea fi considerată ca fiind la final.

Oricine nu dorește ca Pământul să ajungă într-o astfel de stare trebuie să înțeleagă că este sarcina statelor Germanice în special să pună capăt acestei amestecări.

Generația noastră contemporană de slabi de înger va denunța în mod natural o astfel de politică, se va plânge și se va văicări de ea ca fiind un atac la cele mai sacre drepturi ale omului. Nu, există doar un singur

drept care este sacrosanct, iar acest drept este în același timp și cea mai sacră datorie, și anume: ca puritatea sângelui să fie păstrată, păstrând astfel cele mai bune tipuri de ființe umane și făcând posibilă o dezvoltare mai nobilă a umanității însăși.

2.10 STATUL POPULAR ȘI IGIENA RASIALĂ

Un Stat popular ar trebui să înceapă prin a ridica căsătoria deasupra nivelului de scandal constant pentru rasă. Statul ar trebui să o consacre ca instituție pentru a produce creaturi făcute după chipul și asemănarea Domnului, și nu pentru a crea monștri care sunt un amestec de om și maimuță.

Protestele împotriva acestui lucru, pe așa-zise motive umane, sunt nepotrivite pentru o generație care permite celor mai depravați degenerați să se înmulțească, impunând astfel suferințe de nedescris propriilor urmași și contemporanilor lor - în timp ce, pe de altă parte, contraceptivele sunt permise și vândute în fiecare farmacie și chiar de către vânzătorii ambulanți, astfel încât să nu se nască copii nici măcar printre cei mai sănătoși părinți. În actuala stare de ordine publică, această lume curajoasă, burgheză-națională, privește ca pe o crimă faptul de a face imposibilă procrearea celor care suferă de sifilis, tuberculoză, boli ereditare, dar și a invalizilor și cretinilor. Dar împiedicarea efectivă a procreării în rândul a milioane de oameni dintre cei mai buni oameni ai noștri nu este considerată un rău și nici nu jignește moralitatea nobilă a acestei clase sociale, ci mai degrabă le încurajează lenea mentală mioapă. Pentru că altfel și-ar storcea măcar creierii pentru a se gândi cum să creeze condițiile pentru hrănirea și întreținerea acestor viitoare ființe care, în calitate de reprezentanți sănătoși ai națiunii noastre, vor îndeplini cândva aceeași funcție față de generațiile viitoare.

Cât de lipsit de ideal și de ignobil este tot acest sistem! Oamenii nu se mai obosesc să reproducă ce este mai bun pentru posteritate, ci mai degrabă lasă lucrurile să alunece, așa cum pot. Faptul că bisericile se alătură comiterii acestui păcat împotriva chipului lui Dumnezeu, chiar dacă continuă să sublinieze demnitatea acestui chip, este destul de coerent cu activitățile lor actuale. Ele vorbesc despre Spirit, dar permit ca omul, ca întruchipare a Spiritului, să devină un proletar degenerat. Apoi, ei sunt uimiți de cât de puțină influență are credința creștină în

propria lor țară și de "impietatea" depravată a acestei gloate degenerate fizic și, prin urmare, moral. Ei încearcă apoi să compenseze acest lucru prin convertirea hotentoților și zulu și să le acorde binecuvântările bisericii. În timp ce popoarele noastre Europene - Dumnezeu fie lăudat - sunt lăsate să devină victimele depravării fizice și morale, misionarul pios pleacă în Africa Centrală și înființează misiuni pentru negri. În cele din urmă, chiar și acolo, oameni sănătoși - deși primitivi și înapoiați - vor fi transformați, în numele "culturii superioare", într-o rasă infectă de bastarzi.

Ar fi mai în concordanță cu nobilele aspirații umane dacă cele două biserici creștine ar înceta să îi mai deranjeze pe negri cu misiuni pe care ei nu le doresc și nu le înțeleg. În schimb, ar trebui să îi învețe cu bunătate, dar cu seriozitate, pe oamenii din Europa că este mult mai plăcut pentru Dumnezeu ca un cuplu care nu este sănătos să arate bunătate iubitoare față de vreun orfan sărac și să devină tată și mamă pentru el, decât să dea naștere unui copil bolnăvicios care va fi o cauză de suferință și nefericire pentru toți.

Statul popular va trebui să compenseze neglijența tuturor celorlalți în acest domeniu. Acesta trebuie să pună rasa în centrul întregii vieți. Trebuie să-i asigure puritatea. Trebuie să declare că copiii sunt cea mai valoroasă comoară a unui popor. Trebuie să vegheze ca numai cei care sunt sănătoși să nască copii. Nu există decât o singură rușine : ca părinții bolnavi sau defectuoși să aducă pe lume copii; și o singură onoare supremă : să se abțină de la a face acest lucru. În schimb, trebuie considerat condamnabil să se abțină de la a da națiunii copii sănătoși. Aici statul trebuie să se afirme ca mandatar al unui viitor milenar, prin care dorințele egoiste ale individului nu contează și trebuie să cedeze. În acest scop, statul trebuie să utilizeze cele mai moderne tehnologii medicale. Trebuie să îi declare inapți pentru procreare pe toți cei care sunt afectați de o boală ereditară vizibilă sau sunt purtători ai acesteia, iar apoi trebuie să pună în practică această politică. În schimb, trebuie să se asigure că femeia în mod normal fertilă nu este limitată de iresponsabilitatea financiară a unui regim politic care vede binecuvântarea copiilor ca pe un blestem pentru părinții lor. Statul va trebui să abolească indiferența lașă și chiar criminală cu care tratează problema facilităților sociale pentru familiile numeroase și va trebui să fie protectorul suprem al acestei mari binecuvântări a unui popor. Atenția și grija sa trebuie să se îndrepte mai mult spre copil decât spre

adult.

Cei care nu sunt sănătoși și apți din punct de vedere fizic și psihic nu trebuie să își perpetueze propria suferință în corpul copiilor lor. Din punct de vedere educațional, aceasta este cea mai mare sarcină pe care statul popular trebuie să o îndeplinească. Într-o zi, această lucrare va părea mai mare și mai semnificativă decât cele mai victorioase războaie ale epocii noastre burgheze actuale. Prin educație, statul trebuie să îi învețe pe indivizi că a fi bolnav nu este o rușine, ci mai degrabă un accident nefericit, unul care trebuie compătimit. Dar este o crimă și o rușine să înrăutățești și mai mult această suferință, transmițând-o unor creaturi nevinovate din simplu egoism. Și, prin comparație, este o expresie a unei naturi cu adevărat nobile și un act umanitar admirabil dacă o persoană nevinovată și bolnavă se abține de la a avea un copil propriu, dar își dăruiește dragostea și afecțiunea unui copil necunoscut care, prin sănătatea sa, promite să devină un membru robust al unei comunități sănătoase. Îndeplinind o astfel de sarcină educativă, statul își integrează funcția prin această activitate în sfera morală. El trebuie să acționeze fără a ține cont de întrebarea dacă comportamentul său va fi înțeles sau interpretat greșit, blamat sau lăudat.

Dacă numai pentru o perioadă de 600 de ani, acei indivizi care sunt degerați din punct de vedere fizic sau bolnavi mintal ar fi împiedicați să se procreeze, omenirea nu numai că ar fi eliberată de o imensă nenorocire, dar ar fi și readusă la o așa stare pe care noi în prezent cu greu ne-o putem imagina.

Dacă fertilitatea celei mai sănătoase părți a națiunii ar fi promovată în mod conștiincios și metodic, rezultatul ar fi o rasă care, cel puțin, ar fi eliminat germenii decăderii noastre morale și fizice actuale.

Odată ce un popor și un stat au pornit pe această cale, dezvoltând cel mai valoros nucleu rasial al națiunii și sporindu-i fertilitatea, poporul în ansamblul său se va bucura ulterior de binecuvântările unei populații rasiale de înaltă calitate.

Pentru a realiza acest lucru, statul ar trebui, în primul rând, să nu lase la voia întâmplării colonizarea teritoriului nou dobândit, ci să o facă în conformitate cu norme speciale. Comitete rasiale special constituite ar trebui să elibereze certificate de colonizare pentru persoane; aceste certificate ar trebui să garanteze puritatea rasială a acestora. În acest fel, ar putea fi fondate treptat colonii de frontieră, ai căror locuitori ar fi de cel mai pur stoc rasial și, prin urmare, de cea mai înaltă calitate

rasială. Acest lucru va face din ele un bun valoros pentru întreaga națiune; dezvoltarea lor ar fi o sursă de mândrie și încredere pentru fiecare cetățean, deoarece ar conține miezul pentru o mare dezvoltare a națiunii noastre - da, și chiar a omenirii însăși.

Viziunea populară asupra lumii trebuie să reușească în cele din urmă să aducă o eră mai nobilă în care oamenii nu vor mai acorda atenție exclusivă creșterii câinilor, cailor și pisicilor, ci vor îmbunătăți rasa umană însăși.[131] Va fi o eră în care o clasă renunță în cunoștință de cauză și în tăcere, în timp ce cealaltă se sacrifică și dăruiește cu bucurie.

Faptul că un astfel de lucru este posibil nu poate fi negat într-o lume în care sute și mii de oameni acceptă în mod voluntar principiul celibatului, fără a fi obligați sau constrânși să facă acest lucru de nimic altceva decât de un îndemn religios.

De ce nu ar fi posibil să îi determinăm pe oameni să facă acest sacrificiu dacă, în loc de un astfel de precept, li s-ar spune pur și simplu că ar trebui să pună capăt acestui păcat originar de otrăvire rasială? Și mai mult, dacă și-ar da seama de datoria lor de a da Creatorului Atotputernic ființe așa cum el însuși le-a creat?

Bineînțeles, nenorocita noastră armată de burghezi contemporani nu va înțelege acest lucru. Vor ridiculiza ideea, sau vor ridica din umeri și își vor geme veșnicele scuze: "Bineînțeles că este un lucru frumos, dar nu se poate face!" Iar noi le răspundem: adevărat, nu poate fi făcut de *voi* - lumea voastră nu este potrivită pentru asta! Aveți o singură preocupare: propria viață; și un singur Dumnezeu: banii voștri! Astfel, nu ne întoarcem la voi pentru ajutor, ci la marea armată a celor care sunt prea săraci pentru a-și considera viața personală ca fiind cel mai înalt bun de pe Pământ. Ei își pun încrederea nu în aur, ci în alți zei. Mai presus de toate, ne întoarcem la marea armată a tinerilor Germani. Ei cresc într-o epocă măreață și vor lupta împotriva relelor care s-au datorat lenei și indiferenței părinților lor. Fie tinerii Germani vor crea într-o zi un nou stat popular, fie vor fi ultimii martori ai prăbușirii complete și ai sfârșitului lumii burgheze. Căci dacă o generație suferă de defecte pe care le recunoaște și le admite și, cu toate acestea, este

[131] Astfel de pasaje amintesc de intențiile similare ale lui Platon, care, în Republica, susținea că guvernanții înțelepți vor crește cei mai buni cetățeni posibili, la fel ca în cazul crescătorilor de animale, care încearcă întotdeauna să reproducă "din cei mai buni". Platon explică: "Și credeți că, dacă nu ar fi crescuți în acest fel, stocul vostru de păsări și câini s-ar înrăutăți mult? Dar caii și alte animale? Lucrurile stau altfel cu ei? . . . Dacă acest lucru este valabil și pentru ființele umane, nevoia noastră de conducători excelenți este într-adevăr extremă". (459a-c)

destul de mulțumită de ea însăși - așa cum este lumea burgheză astăzi - și se mulțumește cu scuza ieftină că nu se poate face nimic, atunci o astfel de societate este condamnată. O caracteristică marcantă a burghezilor noștri este că nu mai pot nega defectele care există. Ei trebuie să recunoască faptul că multe lucruri sunt murdare și greșite, dar nu mai sunt capabili să lupte împotriva răului, ceea ce ar însemna să mobilizeze forțele a 60 sau 70 de milioane de oameni pentru a se opune acestui pericol. Dimpotrivă: Când un astfel de efort este făcut în altă parte, ei nu fac decât să se complacă în comentarii stupide și să încerce, de la o distanță sigură, să arate că o astfel de abordare este teoretic imposibilă și sortită eșecului. Niciun argument nu este prea absurd pentru a fi folosit în slujba propriei lor micșorări și atitudini morale. Dacă, de exemplu, un continent întreg duce un război împotriva alcoolismului, pentru a elibera un popor de acest viciu devastator, burghezul nostru European nu oferă nimic mai bun decât o privire neîncrezătoare și o scuturare de cap, o ridiculizare superioară - ceva adecvat pentru această societate ridicolă.[132] Dar atunci când toate aceste ridiculizări nu duc la nimic, iar în acea parte a lumii această atitudine sublimă și intangibilă este eficientă și are succes, atunci acest succes este pus sub semnul întrebării sau depreciat. Chiar și principiile morale sunt folosite în această campanie calomnioasă împotriva unei lupte care urmărește suprimarea celei mai mari imoralități.

Nu, nu trebuie să ne înșelăm în privința asta: Burghezia noastră contemporană a devenit inutilă pentru o astfel de sarcină umană nobilă, pentru că și-a pierdut orice simț al calității și este rea. Rău, nu atât de mult - aș spune - pentru că răul este dorit, ci mai degrabă din cauza unei lene incredibile și a tot ceea ce vine cu ea. De aceea, acele societăți politice care se numesc "partide burgheze" nu sunt altceva decât asociații de promovare a intereselor anumitor grupuri și clase profesionale. Scopul lor suprem este de a-și apăra cât mai bine propriile interese egoiste. Este evident că o astfel de breaslă "burgheză" politizată este potrivită pentru orice altceva decât pentru o luptă; mai ales atunci când adversarii nu sunt micii oameni de afaceri, ci masele proletare, incitate la extreme și hotărâte să facă tot ce este mai rău.

[132] Hitler se referă la recentul experiment American de atunci cu prohibiția, care a fost promulgat în 1920. (Ulterior a fost abrogată în 1933).

2.11 PRINCIPIILE EDUCAȚIONALE ALE STATULUI POPULAR

Dacă considerăm că prima datorie a statului este de a servi și de a promova bunăstarea generală a poporului prin conservarea și încurajarea dezvoltării celor mai bune elemente rasiale, este firesc ca această sarcină să nu se limiteze la măsuri privind nașterea fiecărui mic membru al rasei și al națiunii. Statul trebuie, de asemenea, să educe fiecare cetățean pentru a deveni un factor demn de luat în seamă în lanțul propagării viitoare.

La fel cum, în general, calitatea rasială este condiția prealabilă pentru realizarea intelectuală a oricărui material uman, educația trebuie să fie orientată inițial spre dezvoltarea unei sănătăți fizice sănătoase; ca regulă generală, o minte puternică și sănătoasă se găsește numai într-un corp puternic și sănătos. Faptul că geniile uneori nu sunt sănătoși sau chiar sunt bolnăvicioși, nu este o dovadă împotriva acestui lucru. Aceste cazuri sunt doar excepții care - ca peste tot - dovedesc regula. Dar dacă masa oamenilor este degenerată din punct de vedere fizic, este rar ca dintr-o astfel de mlaștină să se ridice un mare spirit. Și, în orice caz, activitățile sale nu ar avea niciodată un mare succes. O gloată degenerată va fi fie incapabilă să-l înțeleagă deloc, fie voința lor va fi atât de slabă încât nu va putea urmări înălțarea unui astfel de vultur.

Statul popular, conștient de acest adevăr, trebuie să își bazeze în primul rând activitatea educațională nu pe simpla transmitere de cunoștințe, ci mai degrabă pe corpuri absolut sănătoase. Cultivarea facilităților intelectuale vine doar în al doilea rând. Și aici, din nou, caracterul este cel care trebuie să fie dezvoltat în primul rând, în special voința și hotărârea, împreună cu promovarea disponibilității de a accepta responsabilitatea; școala tehnică vine pe urmă.

În consecință, un stat popular trebuie să pornească de la principiul conform căruia o persoană cu o pregătire formală redusă, dar care este robustă din punct de vedere fizic și cu un caracter ferm, hotărât și cu o voință puternică, este un membru mai valoros al comunității naționale decât un slăbănog inteligent. O națiune formată din savanți care sunt fizic degenerați, slabi de voință și pacifiști lași, nu poate ajunge la cer și, de fapt, nu-și poate garanta nici măcar propria existență pământească. În lupta dură a destinului, nu cel care știe cel mai puțin este cel care se afundă, ci mai degrabă cel care ignoră consecințele cunoștințelor sale și este cel mai slab în a le pune în aplicare. Trebuie să existe o anumită

armonie aici. Un corp degradat nu este făcut mai frumos de o minte radiantă. Nu am fi îndreptățiți să acordăm cea mai înaltă pregătire intelectuală celor care sunt deformați fizic și schilodiți sau care, din punct de vedere al caracterului, sunt slabi de voință, șovăielnici și lași. Ceea ce face ca idealul Grec de frumusețe să fie ceva nemuritor este minunata îmbinare a unei frumuseți fizice magnifice cu o minte strălucitoare și cu cel mai nobil spirit.

Vorba lui Moltke: "Pe termen lung, norocul îi favorizează doar pe cei mai abili"[133] este cu siguranță valabilă pentru relația dintre minte și trup: o minte sănătoasă va locui în general - și pe termen lung - numai într-un trup sănătos.

Pregătirea fizică în statul popular nu este, prin urmare, o chestiune care ține doar de individ, nici nu este o datorie care revine în primul rând părinților și doar în al doilea sau al treilea rând comunității, ci este necesară pentru conservarea oamenilor care sunt reprezentați și protejați de stat.

În ceea ce privește educația pur formală, statul interferează chiar și acum cu dreptul individului la autodeterminare și insistă asupra dreptului comunității, supunând copilul învățământului obligatoriu fără a cere aprobarea sau dezaprobarea părinților. În mod similar, și într-o măsură și mai mare, statul popular își va impune într-o zi autoritatea asupra ignoranței și neînțelegerii indivizilor în ceea ce privește conservarea națiunii. El trebuie să-și organizeze activitatea educațională astfel încât corpurile tinere să fie instruite sistematic încă din copilărie, pentru a fi călite pentru cerințele ulterioare. Mai presus de toate, statul trebuie să vegheze ca nu cumva să crească o generație de leneși.

Munca de educație și igienă trebuie să înceapă cu tânăra mamă. Eforturile minuțioase depuse timp de mai multe decenii au dus la realizarea curățeniei antiseptice la naștere și au redus infecțiile postpartum la un număr relativ mic de cazuri. Și astfel ar trebui să fie posibil, prin instruirea asistentelor medicale și a mamelor, să se instituie un sistem de educație a copiilor încă din fragedă pruncie, care va servi ca bază excelentă pentru dezvoltarea viitoare.

Statul popular trebuie să acorde mult mai mult timp pentru

[133] Helmuth von Moltke (1800-1891), Feldmareșal German în timpul lui Bismarck; din *Despre strategie* (1871).

pregătirea fizică în școală. Este un nonsens să împovărăm creierele tinere cu o mulțime de materiale, din care, așa cum arată experiența, rețin doar ceea ce nu este esențial, deoarece mintea tânără este incapabilă să treacă prin toate lucrurile care i-au fost pompate.

Astăzi, chiar și în programa școlară a liceului, doar două ore scurte pe săptămână sunt rezervate gimnasticii, și nici măcar nu este obligatorie, ci lăsată la latitudinea fiecăruia. Aceasta este o disproporție grosolană în comparație cu instrucția pur intelectuală. Nu ar trebui să treacă nici măcar o singură zi în care tânărul elev să nu aibă o oră de pregătire fizică dimineața și una după-amiaza, și de orice fel de sport și gimnastică.

Există un sport care ar trebui să fie încurajat în mod special, deși mulți dintre cei care se numesc "populari" îl consideră brutal și vulgar: boxul. Este de necrezut câte noțiuni false prevalează în rândul claselor "educate". Faptul că un tânăr învață să facă scrimă și apoi să se dueleze este considerat cât se poate de firesc și respectabil, dar boxul... asta este brutal! De ce? Nu există niciun alt sport care să-l egaleze în ceea ce privește dezvoltarea spiritului militant, niciunul care să ceară decizii atât de rapide ca fulgerul sau care să confere corpului o flexibilitate de oțel. Nu este mai vulgar când doi tineri își rezolvă diferențele cu pumnii decât cu bucăți de oțel ascuțite. De asemenea, nu este mai vulgar ca unul care este atacat să se apere cu pumnii, decât unul care fuge și strigă după un polițist. Dar, mai presus de toate, un tânăr sănătos trebuie să învețe să suporte lovituri dure. Acest lucru poate părea sălbatic pentru războinicii noștri contemporani ai intelectului. Dar nu este scopul statului popular să crească o colonie de pacifiști estetici și de degenerați fizici. Acest stat nu consideră că idealul uman se găsește în negustorul onorabil sau în fecioara fată bătrână, ci în personificarea sfidătoare a forței bărbătești și în femeile capabile să aducă pe lume bărbați.

În general, deci, funcția sportului nu este doar de a-l face pe individ puternic, agil și îndrăzneț, ci și de a-l întări și de a-l antrena să îndure greutăți.

Dacă întreaga noastră clasă superioară intelectuală ar fi primit nu numai o educație distinsă, ci și dacă ar fi învățat să boxeze, nu ar fi fost niciodată posibil ca niște oameni de rând, dezertori și alte asemenea gunoaie să ducă la bun sfârșit o revoluție Germană. Succesul acestei revoluții nu s-a datorat energiei îndrăznețe și curajoase a

revoluționarilor, ci lașității și indeciziei lamentabile a celor care conduceau statul la acea vreme și care erau responsabili de ea. Dar liderii noștri educați primiseră doar o educație "intelectuală" și, prin urmare, au fost lipsiți de apărare atunci când adversarii lor au folosit ranga în loc de arme intelectuale. Toate acestea au fost posibile doar pentru că sistemul nostru de învățământ superior nu producea oameni adevărați, ci funcționari publici, ingineri, tehnicieni, chimiști, avocați, jurnaliști și mai ales - pentru a susține intelectualitatea - profesori.

Liderii noștri intelectuali au fost întotdeauna străluciți, dar în ceea ce privește voința practică, ei au fost sub orice critică.

Desigur, educația nu poate transforma un laș temperamental într-un om curajos; dar un om curajos din fire nu va putea să-și dezvolte această calitate dacă, în fața unei educații defectuoase, pornește cu un nivel inferior de forță fizică și agilitate. Armata oferă cel mai bun exemplu al faptului că cunoașterea propriilor capacități fizice dezvoltă curajul și spiritul militant al unui om. Aici nu avem de-a face cu eroii, ci mai degrabă cu media generală. Pregătirea excelentă pe care soldații Germani au primit-o înainte de război a imprimat membrilor întregului organism gigantic un grad de încredere în propria superioritate pe care nici măcar dușmanii noștri nu l-au crezut vreodată posibil. Toate exemplele nemuritoare de spirit neînfricat și curaj pe care armatele Germane le-au dat la sfârșitul verii și în toamna anului 1914 au fost rezultatul acestei pregătiri sistematice. În timpul lungilor ani de pace de dinainte de război, trupuri fragile au fost făcute capabile de fapte incredibile și au dezvoltat astfel o încredere în sine care nu le-a dezamăgit nici în cele mai teribile bătălii.

Poporul nostru German, care astăzi zace distrus și călcat în picioare de restul lumii, are nevoie de puterea care vine din încrederea în sine. Dar această încredere în sine trebuie să fie insuflată copiilor noștri încă din primii ani de viață. Întregul sistem de educație și formare trebuie să fie orientat spre insuflarea în copil a convingerii că el este, fără îndoială, cel mai bun. El trebuie să își recupereze propria forță fizică și agilitate pentru a crede în invincibilitatea națiunii sale. Ceea ce a condus anterior armatele Germane la victorie a fost suma totală a încrederii pe care fiecare individ o avea în el însuși și pe care toți împreună o aveau în conducătorii lor. Ceea ce va reînvia poporul German este încrederea în posibilitatea de a-și recâștiga libertatea. Dar această încredere nu poate fi decât produsul final al aceluiași sentiment în milioane de

indivizi.

Și aici, din nou, nu trebuie să ne facem iluzii: Prăbușirea poporului nostru a fost copleșitoare, iar eforturile de a pune capăt acestei mizerii trebuie să fie, de asemenea, copleșitoare. Ar fi o greșeală amară să credem că poporul nostru ar putea redeveni puternic pur și simplu prin intermediul actualei noastre pregătiri burgheze pentru pace și ordine. Asta nu va fi suficient dacă sperăm să distrugem actuala ordine mondială - care ne aduce sfârșitul - și să aruncăm lanțurile rupte ale sclaviei în fața adversarilor noștri. Numai printr-o supraabundență de voință națională, o sete de libertate și cea mai înaltă pasiune putem recupera ceea ce s-a pierdut.

2.12 SUPRAVEGHEREA ÎNTRE ȘCOALĂ - ȘI VÂRSTĂ MILITARĂ

Îmbrăcămintea pentru tineri ar trebui, de asemenea, să se armonizeze cu acest scop. Este cu adevărat regretabil să vedem cum tinerii noștri au căzut victime ale unei manii a modei care denaturează sensul vechiului proverb: "Hainele îl fac pe om".

Mai ales în cazul tinerilor, hainele ar trebui puse în slujba educației. Băiatul care se plimbă vara purtând pantaloni lungi și largi și acoperit până la gât este împiedicat chiar de hainele sale în orice sentiment față de exercițiul fizic. Trebuie să facem apel la ambiție și, sincer vorbind, chiar la vanitate. Nu o vanitate de genul celei care îi determină pe oameni să își dorească haine frumoase pe care doar câțiva și le pot permite, ci mai degrabă cea care dezvoltă un corp frumos și bine format - ceva ce oricine poate obține.

Acest lucru este util și în anii următori. Tânăra fată trebuie să ajungă să-și cunoască iubitul. Dacă frumusețea fizică nu ar fi fost complet aruncată în fundal astăzi prin moda noastră ridicolă, nu ar fi fost posibil ca mii de fete de la noi să fie seduse de corcituri evreiești cu picioare arcuite și respingătoare. Este, de asemenea, în interesul național ca cei care au un corp frumos să se găsească unii pe alții, dând astfel națiunii o frumusețe reînnoită.

Astăzi nu mai avem pregătire militară, iar acest lucru este cu atât mai necesar cu cât a fost singura instituție care, în timp de pace, a suplinit măcar parțial lipsurile sistemului nostru de educație. Succesul vechii noastre instruiri s-a manifestat nu numai în educația individului, ci și în influența pe care o exercita asupra relațiilor dintre sexe. Tinerele fete îl

preferau pe soldat în locul celui care nu era soldat.

Statul popular nu trebuie să își limiteze controlul asupra pregătirii fizice la perioada oficială de școală, ci trebuie să continue acest antrenament după ce băiatul părăsește școala și atâta timp cât corpul său este încă în dezvoltare; acest lucru va fi în beneficiul său pe termen lung. Este o prostie să credem că dreptul statului de a-și supraveghea tinerii cetățeni încetează brusc în momentul în care aceștia părăsesc școala și revine doar odată cu serviciul militar. Acest drept este o datorie și, ca atare, trebuie să continue în orice moment. Statul actual, care nu are niciun interes în dezvoltarea unor oameni sănătoși, a neglijat în mod criminal această datorie. Îi lasă pe tinerii noștri contemporani să fie corupți pe străzi și în bordeluri, în loc să-i ia în mână și să le continue pregătirea fizică până în ziua în care vor deveni bărbați și femei sănătoși.

Nu contează astăzi ce formă alege statul pentru a continua această educație. Esențial este ca aceasta să fie dezvoltată și să caute cele mai potrivite modalități de a face acest lucru. Statul popular va trebui să considere pregătirea fizică postșcolară drept o datorie publică, una egală cu pregătirea intelectuală; acestea ar trebui să fie realizate prin intermediul instituțiilor publice. Contururile sale generale pot fi o pregătire pentru serviciul militar ulterior. Armata nu va mai trebui atunci să îi învețe pe tineri cea mai elementară rutină de exerciții și, de fapt, nu va trebui să se ocupe deloc de recruți în sensul actual; mai degrabă va trebui pur și simplu să transforme tinerii în soldați cu o pregătire fizică fără cusur.

Prin urmare, în statul popular, armata nu va mai fi obligată să-i învețe pe indivizi cum să meargă și să stea drept, ci va fi ultima și cea mai înaltă școală de educație patriotică. În armată, tânărul recrut va învăța arta de a purta arme, dar în același timp va fi echipat pentru celelalte îndatoriri pe care le va avea mai târziu în viață. Iar scopul suprem al educației militare trebuie să fie întotdeauna acela de a obține ceea ce vechea armată considera ca fiind cel mai mare merit al său: în această școală, băiatul trebuie să fie transformat în bărbat; și în această școală el trebuie să învețe nu numai să asculte, ci și să comande. El trebuie să învețe să tacă nu numai atunci când este mustrat pe bună dreptate, ci și, dacă este necesar, atunci când este mustrat pe nedrept.

Mai mult, încrezător în forțele proprii și în baza acelui spirit de corp experimentat în mod obișnuit, el trebuie să devină convins că aparține

unui popor invincibil.

După ce își va încheia pregătirea militară, va primi două certificate: diploma de cetățean, care este un document legal care îi permite să participe la afacerile publice și, în al doilea rând, un certificat de sănătate, care garantează că este apt pentru căsătorie.

Statul popular va trebui, de asemenea, să dirijeze educația fetelor, în mod analog cu cea a băieților. Și în acest caz, trebuie acordată o importanță deosebită pregătirii fizice și abia mai târziu valorilor spirituale și intelectuale. Scopul final al educației feminine ar trebui să fie întotdeauna acela că ea va fi într-o zi mamă.

2.13 ANTRENAMENTUL ÎN SECRET

Doar în al doilea rând, statul popular ar trebui să promoveze formarea caracterului, în orice mod.

Bineînțeles, trăsăturile esențiale ale caracterului individual sunt deja inerente: O persoană care este în mod fundamental egoistă va rămâne întotdeauna așa, iar idealistul va rămâne întotdeauna în mod fundamental un idealist. Dar, în afară de cei cu caractere distincte, există milioane de persoane care sunt indefinite și vagi. Infractorul înnăscut va rămâne întotdeauna un infractor; dar numeroase persoane care manifestă doar o anumită tendință spre acte criminale pot deveni membri utili ai comunității, dacă sunt corect educați; pe de altă parte, caracterele instabile pot deveni cu ușurință elemente rele, dacă educația este proastă.

De câte ori am auzit în timpul războiului că poporul nostru era incapabil să tacă! Cât de greu a fost să păstrăm secrete extrem de importante față de inamic! Dar să ne punem această întrebare: Ce a făcut sistemul educațional German în perioada antebelică pentru a-i învăța pe indivizi despre secret? Nu era adevărat că, în școală, micul pârâcios era preferat micilor săi tovarăși tăcuți? Nu este adevărat că atunci, ca și acum, a se plânge de ceilalți era considerată o "candoare" lăudabilă, în timp ce secretul era luat drept încăpățânare? S-a încercat vreodată să se învețe că secretul este o virtute prețioasă și virilă? Nu, pentru că astfel de chestiuni sunt fleacuri în ochii educatorilor noștri. Dar aceste fleacuri costă statul nostru nenumărate milioane în cheltuieli legale, pentru că 90 la sută din toate procesele de defăimare apar doar din cauza lipsei de discreție. Remarci iresponsabile sunt

repetate fără să se gândească, iar bunăstarea noastră economică este în mod continuu afectată din cauza faptului că metode de producție importante sunt dezvăluite. Pregătirile secrete pentru apărarea noastră națională devin iluzorii, deoarece poporul nostru nu a învățat niciodată să tacă, ci mai degrabă repetă tot ce aude. Pe timp de război, o astfel de trăncăneală poate provoca chiar pierderea unor bătălii și, prin urmare, poate contribui în mod direct la un rezultat militar nereușit.

Și aici putem fi siguri că adulții nu pot face ceea ce nu au exersat în tinerețe. Un profesor nu ar trebui să încerce să descopere trucurile prostești ale băieților prin a încuraja bârfele dezgustătoare. Tinerii au propriul lor stat și se confruntă cu adulții cu o anumită solidaritate - acest lucru este cât se poate de firesc. Legăturile care îi unesc pe băieții de zece ani sunt mai puternice și mai naturale decât relația lor cu adulții. Un băiat care își toarnă prietenul comite un act de trădare și dă dovadă de un caracter care este, vorbind pe față, echivalentul trădării de țară. Un astfel de băiat nu trebuie să fie niciodată numit "bun" sau "integru", ci mai degrabă ca unul cu un caracter indezirabil. Un profesor poate găsi convenabil să se folosească de astfel de vicii pentru a-și spori autoritatea, dar în acest fel, în inimile tinerilor se sădește sămânța unui obicei moral care se poate dovedi catastrofal într-o zi. De mai multe ori, un tânăr informator s-a transformat într-un mare ticălos!

Acesta este doar un exemplu printre multe altele. În școlile noastre de astăzi nu există practic nicio formare deliberată a trăsăturilor de caracter frumoase și nobile. În viitor, va trebui să se pună mult mai mult accent pe acest aspect. Loialitatea, sacrificiul de sine și discreția sunt virtuți pe care o mare națiune trebuie să le posede, iar predarea lor este o chestiune mai importantă decât multe alte lucruri incluse acum în programa școlară. Renunțarea la obiceiurile de a se văicări, de a se văita, de a plânge atunci când sunt răniți etc., aparține, de asemenea, acestei materii. Dacă un sistem educațional nu reușește să-l învețe pe copil de la o vârstă fragedă să suporte durerea și rănile fără să se plângă, nu putem fi surprinși dacă, mai târziu, când un om, de exemplu, luptă pe front, serviciul poștal nu este folosit decât pentru a trimite scrisori cu văicăreli și plângeri. Dacă în timpul anilor de școală primară, tinerilor noștri li s-ar fi îndesat în minte ceva mai puține cunoștințe și ceva mai mult autocontrol, ne-ar fi fost de folos în anii 1915-1918.

Astfel, în sistemul său educațional, statul popular trebuie să atașeze cea mai mare importanță pentru dezvoltarea caracterului în sistemul

de învățământ, în paralel cu pregătirea fizică. Multe slăbiciuni morale din corpul nostru național ar putea fi eliminate sau cel puțin mult reduse prin acest tip de educație.

2.14 BUCURIE ÎN RESPONSABILITATE

Ar trebui să se acorde cea mai mare importanță formării voinței și a spiritului de decizie, precum și acceptării cu bucurie a responsabilității.

În armată, un principiu standard susținea că orice ordin este întotdeauna mai bun decât niciunul. Aplicat la tinerii noștri, acesta devine: orice răspuns este mai bun decât niciunul. Frica de a răspunde, pentru că ne este teamă să nu greșim, ar trebui să fie considerată mai umilitoare decât a da un răspuns greșit. Pe această bază primitivă, tinerii noștri ar trebui să fie instruiți să aibă curajul de a acționa.

S-a deplâns adesea faptul că, în Noiembrie și Decembrie 1918, toate autoritățile au eșuat și că, de la monarh până la ultimul comandant de divizie, nimeni nu a avut puterea de a lua o decizie pe propria răspundere. Acest fapt teribil constituie un reproș grav pentru sistemul nostru de învățământ, deoarece ceea ce s-a dezvăluit atunci la scară colosală, în acel moment de catastrofă, se repetă la scară mai mică. Lipsa de voință, și nu lipsa de arme, este cea care ne face incapabili de a rezista astăzi. Acest defect se regăsește pretutindeni în rândul poporului nostru și împiedică o acțiune decisivă acolo unde se găsesc riscuri - ca și cum orice faptă măreață nu ar implica riscuri. În mod neașteptat, un general German a găsit o formulă pentru această lamentabilă lipsă de caracter atunci când a spus : "Eu acționez numai atunci când pot conta pe o șansă de succes de 51%". În acel "51 la sută" găsim însăși rădăcina prăbușirii Germane: Omul care cere de la Soartă o garanție de succes neagă în mod deliberat semnificația unui act eroic. Căci în aceasta constă chiar faptul că se întreprinde o acțiune care poate duce la succes, deși se știe că situația este plină de pericole mortale. O victimă a cancerului, care se confruntă cu o moarte sigură dacă nu se operează, nu are nevoie de o șansă de succes de 51%. Iar dacă operația promite doar o șansă de reușită de jumătate de procent, un om curajos va risca și nu se va plânge de altfel de viața lui.

În concluzie, lipsa lașă de voință și indecizia sunt, în principal, rezultatele educației defectuoase a tinerilor noștri - cu efecte

dezastruoase mai târziu în viață. Exemplul suprem este lipsa de curaj civic a oamenilor noștri de stat de frunte.

În aceeași ordine de idei, vedem lașitatea actuală față de responsabilitate. Și aici este vina educației tinerilor noștri, care pătrunde în toate aspectele vieții publice și care își găsește consumarea nemuritoare în instituția guvernului parlamentar.

Chiar și la școală, din păcate, se pune mai mult preț pe mărturisirea "pocăită" și pe "renunțarea plină de remușcări" a micilor noștri păcătoși, decât pe o mărturisire sinceră. Dar aceasta din urmă pare astăzi, în ochii multor educatori, cel mai sigur semn de incorigibilitate și depravare totală. Și, oricât de incredibil ar părea, multor băieți li se spune că îi așteaptă spânzurătoarea pentru că a arătat anumite trăsături care ar fi de o valoare inestimabilă pentru întreaga națiune.

La fel cum statul popular trebuie să acorde într-o zi atenție dezvoltării voinței și a spiritului de decizie în rândul tinerilor, tot așa trebuie să le inculce în inimile lor, încă din fragedă copilărie, bucuria responsabilității și curajul mărturisirii. Numai dacă va recunoaște întreaga importanță a acestei necesități, va reuși - după secole de muncă educațională - să construiască o națiune care nu va mai fi supusă acelor slăbiciuni care au contribuit în mod dezastruos la declinul nostru actual.

2.15 FĂRĂ SUPRAÎNCĂRCAREA CREIERULUI

Pregătirea tehnică, care constituie astăzi principala activitate a sistemului nostru de învățământ, poate fi depășită de statul popular cu doar câteva modificări. Aceste schimbări se regăsesc în trei domenii.

(1) În primul rând, în general, creierul tânăr nu trebuie să fie împovărat cu subiecte care sunt inutile în proporție de 95% și, prin urmare, uitate. În special, programele școlare primare și secundare prezintă astăzi un amestec ciudat; în multe cazuri, materia care trebuie învățată a devenit atât de enormă încât doar o mică parte poate fi reținută și doar o mică parte din această masă poate fi utilizată. Pe de altă parte, este inadecvată pentru omul care lucrează și câștigându-și pâinea zilnică într-un anumit domeniu. Luați, de exemplu, un funcționar public mediu care a absolvit gimnaziul sau liceul și întrebați-l la vârsta de 35 sau 40 de ani cât de mult a păstrat din acele cunoștințe dobândite cu greu. Cât de puțin reține din tot ceea ce i s-a băgat în cap!

El va răspunde cu siguranță: "Ei bine, masa de materii predate nu avea ca unic scop furnizarea unui viitor stoc de cunoștințe, ci servea la dezvoltarea abilităților intelectuale, a puterii de gândire și, mai ales, a memoriei." Acest lucru este parțial adevărat. Și totuși, există un pericol în inundarea unui creier tânăr cu impresii pe care cu greu le poate stăpâni și ale căror diverse elemente nu le poate discerne sau aprecia la justa lor valoare. În plus, în general, cunoștințele cele mai esențiale sunt cele care sunt uitate și sacrificate, nu cele accidentale. Astfel se pierde scopul principal al atâtor învățături; deci nu se poate ca scopul să fi fost, până la urmă, acela de a dezvolta abilități intelectuale, ci mai degrabă de a furniza un stoc de cunoștințe care vor fi necesare mai târziu în viață și care vor fi în beneficiul comunității. Și chiar și acest scop devine iluzoriu dacă, din cauza supraabundenței de material impus în tinerețe, omul nu mai ține minte nimic sau a pierdut esențialul.

De exemplu, nu există niciun motiv pentru care milioane de oameni ar trebui să învețe două sau trei limbi străine, în condițiile în care doar o mică parte dintre ei le vor folosi mai târziu în viață și, prin urmare, majoritatea le vor uita complet. Din 100.000 de elevi care învață Franceza, de exemplu, abia 2.000 vor putea să se folosească de aceasta mai târziu în viață, în timp ce 98.000 nu vor avea niciodată șansa de a pune în practică ceea ce au învățat în tinerețe. Prin urmare, ei au petrecut mii de ore pe o materie care mai târziu nu va avea nicio valoare sau semnificație pentru ei. Iar obiecția conform căreia acest lucru face parte dintr-o educație generală nu este valabilă, deoarece ar fi valabilă doar dacă oamenii ar putea reține pentru toată viața tot ceea ce au învățat. Așadar, în realitate, 98.000 de persoane sunt torturate degeaba și își pierd timpul prețios doar de dragul celor 2000 pentru care cunoașterea acestei limbi va fi utilă.

În cazul limbii Franceze, nici măcar nu se poate spune că învățarea ei educă elevul într-o gândire ascuțită și logică, așa cum se întâmplă cu Latina, de exemplu. Prin urmare, ar fi mult mai bine să se predea tinerilor elevi doar liniile generale sau, mai bine zis, structura interioară unei astfel de limbi, permițându-le astfel să discearnă trăsăturile caracteristice ale limbii sau, poate, să introducă rudimentele gramaticii, pronunției, sintaxei etc., folosind exemple. Acest lucru ar fi suficient pentru uzul general, deoarece ar fi mai ușor de vizualizat și de reținut, și ar fi mai practic decât înghesuirea din prezent a întregii limbi, pe care nu o pot stăpâni niciodată și pe care o vor uita mai târziu. Am evita

astfel pericolul ca, din abundența debordantă a materiei, să rămână în memorie doar câteva firimituri. Tineretul ar trebui să învețe atunci ceea ce merită, iar selecția între util și inutil ar fi fost astfel făcută dinainte.

Pentru cei mai mulți, cunoașterea și înțelegerea rudimentelor unei limbi ar fi suficiente pentru tot restul vieții. Iar cei care au cu adevărat nevoie de această limbă ar avea astfel o bază de la care să pornească în cazul în care ar alege să o studieze mai amănunțit.

Astfel, am câștiga timpul necesar pentru pregătirea fizică, precum și pentru cerințele sporite din diferitele domenii deja menționate.

O schimbare de o importanță deosebită ar trebui să aibă loc în metodele actuale de predare a istoriei. Aproape niciun alt popor nu studiază atât de multă istorie ca Germanii și aproape niciunul nu o folosește atât de prost. Dacă politica este istorie în devenire, atunci educația noastră istorică este condamnată de modul în care ne-am condus politica. Și în acest caz, nu ar avea rost să deplângem rezultatele lamentabile ale comportamentului nostru politic dacă nu am fi hotărâți să oferim o educație politică mai bună. În 99 din 100 de cazuri, rezultatele predării noastre actuale a istoriei sunt deplorabile. Sunt reținute câteva date, date de naștere și nume, în timp ce tendințele primare lipsesc cu desăvârșire. Elementele esențiale care au o semnificație reală nu sunt predate, și se lasă la latitudinea inteligenței mai mult sau mai puțin înzestrate a individului să descopere motivele interioare în mijlocul masei de date și a succesiunii de evenimente.

Se poate obiecta oricât de vehement la această afirmație neplăcută; dar citiți cu atenție discursurile pe care le țin parlamentarii noștri în timpul unei singure sesiuni pe probleme de politică și, în special, pe probleme de politică externă; nu uitați că acești oameni sunt - sau pretind a fi - elita națiunii Germane și că mulți dintre ei, cel puțin, au urmat școli secundare și chiar universități. Atunci vă veți da seama cât de defectuoasă a fost educația istorică a acestor oameni. Dacă nu ar fi studiat deloc istoria, dar ar fi posedat un instinct sănătos, lucrurile ar fi fost mai bune și mai profitabile pentru națiune.

2.16 ÎNVĂȚĂMÂNT GENERAL - ÎNVĂȚĂMÂNT SPECIALIZAT

Subiectul învățăturii noastre istorice trebuie să fie restrâns. Valoarea principală a acestei învățături este înțelegerea principalelor linii de

dezvoltare. Cu cât învățământul nostru istoric se limitează mai mult la această sarcină, cu atât mai mult putem spera că se va dovedi a fi avantajos pentru individ și, ulterior, pentru comunitate. Istoria trebuie studiată nu doar pentru a cunoaște trecutul, ci și ca un ghid pentru viitor și pentru conservarea propriului nostru popor. Acesta este scopul, iar predarea istoriei este doar un mijloc de a-l atinge. Dar astăzi mijlocul a devenit scopul, iar adevăratul scop este complet pierdut. Nu răspundeți că un studiu corect al istoriei necesită o cunoaștere detaliată a tuturor acestor date, pentru că altfel nu am putea stabili marile linii de dezvoltare. Această sarcină aparține specialistului. Dar omul obișnuit nu este un profesor de istorie. Pentru el, istoria nu există decât pentru a furniza cunoștințele istorice necesare pentru a-și forma o opinie independentă asupra afacerilor politice ale națiunii sale. Omul care vrea să devină profesor de istorie se poate dedica detaliilor mai târziu. În mod natural, el va trebui să se ocupe chiar și de cele mai mici detalii. Dar pentru aceasta, predarea actuală a istoriei este insuficientă; domeniul său de aplicare este prea vast pentru studentul obișnuit și prea limitat pentru expertul specializat.

În cele din urmă, este sarcina unui stat popular să organizeze scrierea unei istorii mondiale în care chestiunea rasială să ocupe o poziție dominantă.

În concluzie: Statul popular trebuie să restrângă sistemul nostru de instruire generală pentru a cuprinde doar elementele esențiale. Dincolo de aceasta, el trebuie să facă posibilă o predare mai avansată, și mai specializată. Este suficient ca o persoană obișnuită să cunoască elementele fundamentale ale diferitelor materii ca bază, iar aceasta ar trebui să se apuce de studii exhaustive și detaliate numai într-un domeniu în care intenționează să lucreze pentru tot restul vieții. Instruirea generală în toate disciplinele ar trebui să fie obligatorie, iar specializarea ar trebui lăsată la alegerea individuală.

Această scurtare a programului de învățământ ar elibera multe ore pentru dezvoltarea corpului, a caracterului, a voinței și a spiritului de decizie.

Faptul că oameni care sunt destinați aceleiași vocații în viață sunt educați în trei tipuri diferite de școli demonstrează cât de irelevantă este astăzi pregătirea noastră școlară, în special în licee.

În realitate, doar educația generală are o importanță decisivă, și nu cunoștințele de specialitate. Iar atunci când este nevoie de cunoștințe

speciale, acestea nu pot fi obținute - așa cum s-a spus deja - în cadrul programului de învățământ al liceelor noastre actuale.

Prin urmare, statul popular trebuie să elimine într-o bună zi astfel de jumătăți de măsuri

2.17 VALOAREA EDUCAȚIEI UMANISTE

(2) A doua modificare a programei pe care trebuie să o facă statul popular este următoarea: Este o caracteristică a epocii noastre materialiste faptul că educația noastră științifică se orientează tot mai mult spre discipline practice, cum ar fi matematica, fizica, chimia etc. Acestea sunt necesare într-o epocă dominată de tehnologie și chimie și în care viața de zi cu zi prezintă cel puțin manifestările exterioare ale acestor domenii. Dar este periculos să se bazeze educația generală a unei națiuni pe aceste materii. Dimpotrivă, ea ar trebui să fie întotdeauna îndreptată spre idealuri. Ar trebui să se bazeze pe subiecte umaniste și să ofere doar fundamentul pentru o educație ulterioară într-un domeniu specializat. În caz contrar, am sacrifica acele forțe care sunt mai importante pentru conservarea națiunii decât orice cunoștințe tehnice.

În educația istorică, nu trebuie să omitem studiul istoriei antice. Istoria Romană, în linii generale, este și va rămâne cel mai bun învățător, nu numai pentru astăzi, ci și pentru toate timpurile. Iar idealul culturii Elenistice ar trebui să fie păstrat pentru noi, în toată frumusețea sa minunată. Nu trebuie să permitem ca societatea rasială mai largă să fie sfâșiată de diferențele dintre diferitele popoare. Lupta vremurilor noastre se duce pentru mari obiective: O civilizație se luptă pentru existența ei - o civilizație care combină elemente Grecești și Germane, și care a fost creată de milenii.

Trebuie să se facă o distincție clară între educația generală și cunoștințele de specialitate. În prezent, aceasta din urmă amenință din ce în ce mai mult să se consacre exclusiv serviciului lui Mamon. Pentru a contrabalansa această tendință, educația generală ar trebui să fie păstrată, cel puțin în formele sale ideale. Trebuie subliniat în mod repetat că industria și tehnologia, comerțul și negoțul pot înflori doar atât timp cât o societate populară idealistă oferă condițiile prealabile necesare. Acestea nu se află în egoismul materialist, ci în spiritul de sacrificiu de sine și de renunțare bucuroasă.

2.18 EDUCAȚIA "PATRIOTICĂ" PREDOMINANTĂ

Educația actuală, în general, își vede scopul principal în a le insufla tinerilor cunoștințe care le vor fi utile mai târziu în viață. Acest lucru este exprimat în felul următor: "Tânărul trebuie să devină într-o zi un membru util al societății." Prin aceasta se înțelege capacitatea de a-și câștiga pâinea de zi cu zi cu demnitate. O pregătire civică superficială, pe care cineva o dobândește doar din întâmplare, are fundamente foarte slabe. În sine, statul reprezintă doar o formă și este foarte greu să educi oamenii în privința lui, ca să nu mai vorbim de dezvoltarea unui simț al responsabilității. O formă poate fi prea ușor de rupt. Dar, după cum am văzut, ideea de "stat" nu mai are astăzi un sens clar. Prin urmare, nu avem nimic altceva decât educația "patriotică" actuală.

În vechea Germania, se punea un mare accent pe dreptul divin al micilor și chiar al celor mai mici potentați - și în moduri care nu erau niciodată foarte inteligente și adesea foarte stupide. Din cauza numărului lor mare, era imposibil să îi apreciem în mod adecvat pe oamenii cu adevărat mari ai națiunii noastre. Ca urmare, masele largi au primit o cunoaștere foarte inadecvată a istoriei Germane. Și aici au lipsit marile linii de dezvoltare.

Este evident că niciun entuziasm național real nu poate fi stârnit în acest fel. Sistemului nostru educațional i-a lipsit arta de a selecta din masa generală a istoriei câteva nume pe care poporul nostru să fie mândru să le privească ca pe o moștenire comună și, astfel, să unească întreaga națiune într-o legătură comună. Nu au înțeles cum să facă să apară figurile cu adevărat importante ca eroi remarcabili, să concentreze atenția asupra lor și astfel să creeze o stare de spirit unitară. Au fost incapabili să selecteze dintre diferitele subiecte predate, să le ridice deasupra nivelului obiectiv comun, pentru a înflăcăra mândria noastră națională prin astfel de exemple strălucite. La acea vreme, acest lucru ar fi fost privit ca un șovinism de rang, care nu se bucura atunci de prea multă aprobare. Patriotismul dinastic confortabil era mai acceptabil și mai ușor de tolerat decât pasiunea înflăcărată a unei mândrii naționale supreme. Primul era întotdeauna gata să servească, în timp ce al doilea putea deveni într-o zi stăpân. Patriotismul monarhist culmina în asociațiile de veterani, în timp ce patriotismul național pasional ar fi putut fi greu de controlat. Este ca un cal de rasă pură care este pretențios cu privire la cine va tolera în șa. Nu

e de mirare că majoritatea oamenilor au preferat să se sustragă unui asemenea pericol!

Nimeni nu părea să creadă că este posibil ca într-o zi să vină un război care să pună la încercare acest tip de patriotism, în focuri de artilerie și nori de gaz. Dar când a venit, lipsa noastră de pasiune patriotică a fost răzbunată într-un mod teribil. Oamenii nu mai aveau niciun entuziasm în a muri pentru stăpânii lor imperiali și regali, iar "națiunea" era necunoscută pentru cei mai mulți dintre ei.

De la Revoluția Germană și de la moartea monarhiei, scopul predării istoriei nu a fost altceva decât simpla dobândire de cunoștințe. Statul nu are nevoie de entuziasm patriotic, dar nu va obține niciodată ceea ce își dorește cu adevărat. Dacă patriotismul dinastic nu a reușit să producă o putere supremă de rezistență într-o perioadă de naționalism exacerbat, cu atât mai puțin va stârni entuziasmul republican. Nu există nicio îndoială că poporul German nu ar fi stat pe câmpul de luptă timp de patru ani și jumătate pentru a lupta sub sloganul "Pentru Republică"; și cu atât mai puțin cei care au creat această mare instituție.

De fapt, această republică a fost lăsată să existe doar de către dorința și promisiunea tuturor, de a plăti despăgubiri și de a semna orice renunțare teritorială. Restul lumii îl găsește simpatic; așa cum un slăbănog este întotdeauna mai plăcut celor care au nevoie de el decât un om dur. Dar faptul că dușmanului îi place această formă de guvernare este cea mai distructivă critică. Ei iubesc Republica Germană și îi tolerează existența pentru că nu au putut găsi un instrument mai bun pentru a înrobi poporul nostru. Această instituție magnifică își datorează existența doar acestui fapt. Și de aceea poate renunța la orice sistem real de educație națională și se mulțumește cu strigăte de "ura" din partea eroilor lor cu steagul Reichului, când în realitate aceștia ar fugi ca iepurii dacă ar fi chemați să apere acest steag cu sângele lor.

Statul popular va trebui să lupte pentru existența sa. Nu va obține sau asigura această existență prin semnarea unor documente precum Planul Dawes.[134] Pentru existența și apărarea sa, va avea nevoie tocmai de acele lucruri de care sistemul nostru actual crede că se poate lipsi. Cu cât forma și conținutul său vor fi mai demne, cu atât mai mare va fi invidia și opoziția adversarilor săi. Cea mai bună apărare a sa nu stă în

[134] Planul Dawes a fost numit după Charles Dawes, vicepreședinte al lui Calvin Coolidge. Acesta a fost, în esență, un plan de rambursare a datoriilor impus Germaniei după Primul Război Mondial. A se vedea, de asemenea, *Mein Kampf*, vol. 1 (cap. 10, sec. 10.7).

armele sale, ci în cetățenii săi; nu zidurile fortăreței o vor salva, ci doar zidurile vii ale bărbaților și femeilor sale, pline de cea mai mare dragoste pentru țara lor și de un patriotism național pasionat.

2.19 TREZIREA MÂNDRIEI NAȚIONALE

(3) Prin urmare, cel de-al treilea punct care trebuie luat în considerare în sistemul nostru educațional este următorul:

Statul popular trebuie să realizeze că și știința poate fi un mijloc de promovare a mândriei naționale. Nu doar istoria lumii, ci întreaga istorie a civilizației trebuie să fie predată din acest punct de vedere. Un inventator trebuie să apară măreț nu numai ca inventator, ci și, și mai mult, ca membru al națiunii. Admirația pentru fiecare mare realizare trebuie să se transforme într-un sentiment de mândrie față de un membru al propriului popor. Din abundența de nume mari din istoria Germană, cei mai mari trebuie selectați și prezentați tinerilor în așa fel încât să devină pilonii unui spirit național de nezdruncinat.

Materia de studiu trebuie să fie organizată în mod sistematic pe această linie, astfel încât, atunci când tânărul va părăsi școala, el nu va fi un semi-pacifist, un democrat sau ceva de genul acesta, ci un German convins.

Pentru ca acest sentiment național să fie sincer încă de la început și nu o simplă prefăcătorie, un principiu de fier ar trebui să fie băgat în cap celor capabili să învețe: Omul care își iubește poporul poate dovedi acest lucru doar prin disponibilitatea de a se sacrifica pentru el. Nu există un sentiment național care să fie îndreptat spre un câștig personal. Și nu există un naționalism care să cuprindă doar anumite clase sociale. Strigătele de "ura" nu dovedesc nimic și nu conferă dreptul de a se numi național dacă, în spatele lor, nu există o preocupare mare și plină de dragoste pentru păstrarea bunăstării naționale. Putem fi mândri de poporul nostru doar dacă nu ne este rușine de fiecare clasă. Când jumătate de națiune este scufundată în mizerie și nenorocire, sau chiar depravată, ea prezintă o imagine atât de tristă încât nimeni nu se poate simți mândru de ea. Numai atunci când o națiune este sănătoasă în toți membrii ei, în trup și în suflet, bucuria de apartenență poate fi ridicată cum se cuvine la nivelul mândriei naționale. Iar această mândrie supremă poate fi simțită doar de cei care cunosc măreția națiunii lor.

Spiritul naționalismului și simțul justiției sociale trebuie să fuzioneze și să se implanteze în inimile tinerilor. Atunci, într-o bună zi, se va naște o națiune de cetățeni, legați și forjați împreună, într-o dragoste și o mândrie comună, invincibilă și indestructibilă pentru totdeauna.

Teama noastră actuală de șovinism este un semn de neputință. Lipsită de o energie exuberantă și chiar găsind un astfel de lucru dezagreabil, Soarta nu va alege niciodată națiunea noastră pentru vreo faptă măreață. Cele mai mari revoluții de pe acest Pământ ar fi fost de neconceput dacă ar fi fost inspirate, nu de pasiuni arzătoare și chiar isterice, ci doar de virtuțile burgheze ale legii și ordinii.

Această lume se confruntă cu siguranță cu o mare revoluție. Singura întrebare este dacă va fi în beneficiul umanității Ariane sau în beneficiul evreului etern.

Statul popular trebuie să se asigure că, printr-o educație adecvată tinerilor, va crea într-o zi un popor adecvat pentru deciziile finale și cele mai importante de pe acest Pământ.

Națiunea care va fi prima care va urma această cale va fi victorioasă.

2.20 INSUFLAREA UNUI SENTIMENT DE RASĂ

Sarcina supremă a întregii organizări a educației și formării în statul popular este de a insufla un instinct și un sentiment rasial în inimile și creierele tinerilor care îi sunt încredințați. Niciun băiat sau fată nu trebuie să părăsească școala fără să fi dobândit o înțelegere clară a necesității și esenței purității sângelui. Acest lucru creează premisele pentru păstrarea bazei rasiale a națiunii noastre și asigură astfel baza pentru dezvoltarea culturală viitoare.

În ultimă instanță, toată pregătirea fizică și intelectuală ar fi zadarnică dacă nu ar fi în folosul a ceva pregătit și hotărât să își păstreze propria existență și calitățile speciale.

În caz contrar, ar rezulta ceva ce noi, Germanii, avem deja motive să regretăm, fără să ne dăm seama, poate, de întreaga amploare a tragicei calamități: Am fi condamnați în viitor să rămânem doar gunoi de grajd cultural. Și nu în sensul banal al viziunii burgheze contemporane - care vede în pierderea unui membru al poporului nostru doar un cetățean pierdut -, ci în conștientizarea dureroasă că, în ciuda cunoștințelor și abilităților noastre, sângele nostru va scădea. Prin amestecul continuu

cu alte rase, am putea să le ridicăm de la un nivel cultural inferior la un grad superior, dar noi vom coborî pentru totdeauna de pe înălțimile pe care le-am atins.

În cele din urmă, din punct de vedere rasial, această pregătire trebuie să își găsească punctul culminant în serviciul militar. Serviciul militar trebuie să fie etapa finală a pregătirii normale a Germanilor obișnuiți.

2.21 SELECȚIA DE STAT A CELOR APȚI

În timp ce statul popular acordă cea mai mare importanță pregătirii fizice și mentale, acesta trebuie să ia în considerare și sarcina la fel de importantă de a selecta oamenii. În prezent, această chestiune este luată cu ușurință. În general, doar copiii părinților bine situați sunt considerați demni de o educație superioară. Chestiunile legate de talent joacă un rol secundar. Dar talentul poate fi evaluat doar relativ. Deși în ceea ce privește cunoștințele generale poate fi inferior copilului burghez, un băiat de țăran poate fi mai talentat decât fiul unei familii cu statut de clasă superioară timp de mai multe generații. Dar această cunoaștere mai mare în sine nu are nimic de-a face cu un grad mai mare sau mai mic de talent, ci își are rădăcinile în stimularea mai mare care decurge dintr-o educație mai variată și condiții de viață mai bogate. Dacă țăranul talentat ar fi fost educat într-un mediu similar, realizările sale intelectuale ar fi fost cu totul altele.

În prezent, există un singur domeniu în care familia din care provine o persoană contează mai puțin decât talentele sale înnăscute: domeniul artei. Aici, unde nu se poate "învăța" pur și simplu, ci trebuie să ai aptitudini care mai târziu pot suferi o dezvoltare mai mult sau mai puțin reușită - în sensul unei progresii înțelepte a ceea ce există deja - banii și poziția părinților sunt aproape irelevante. Aceasta este o bună dovadă că geniul nu este neapărat legat de un statut social mai înalt sau de bogăție. Nu de puține ori, cei mai mari artiști provin din cele mai sărace gospodării. Și mulți băieți de oraș mic au devenit în cele din urmă un maestru celebru.

Nu spune prea multe despre perspicacitatea mentală a timpului nostru faptul că nimeni nu folosește acest adevăr în folosul întregii noastre vieți intelectuale. Unii cred că acest principiu, deși este fără îndoială valabil în domeniul artei, este inaplicabil așa-numitelor științe aplicate. Este adevărat că un om poate fi dresat până la un anumit nivel

de dexteritate mecanică, așa cum un pudel poate fi învățat trucuri incredibile. Dar un astfel de dresaj nu determină animalul să își folosească inteligența pentru a acționa, iar același lucru este valabil și pentru om. Este posibil să înveți oamenii, indiferent de talent, să treacă prin anumite exerciții tehnice, dar în astfel de cazuri rezultatele sunt la fel de lipsite de gândire ca și în cazul animalului. În principiu, s-ar putea chiar forța un om mediu, prin intermediul unui exercițiu intelectual, să dobândească o cantitate de cunoștințe mai mare decât media; dar aceste cunoștințe, în ultimă instanță, ar fi sterile. Rezultatul ar fi un om care ar putea fi un dicționar ambulant, dar care ar eșua lamentabil în fiecare ocazie critică din viață și în fiecare conjunctură decisivă; astfel de oameni trebuie să fie instruiți în mod special pentru fiecare sarcină nouă și nesemnificativă și sunt incapabili să contribuie în vreun fel la progresul general al omenirii. Cei cu astfel de cunoștințe băgate mecanic în cap pot, în cel mai bun caz, să se califice pentru o slujbă guvernamentală în regimul nostru actual.

Este de la sine înțeles că, printre toți indivizii care alcătuiesc o națiune, se pot găsi întotdeauna oameni talentați în toate domeniile vieții. De asemenea, este evident că valoarea cunoașterii va fi cu atât mai mare cu cât cunoașterea moartă este animată de talentul înnăscut al unui individ. Munca creativă nu poate fi realizată decât prin căsătoria dintre cunoaștere și abilitate.

Un singur exemplu va fi suficient pentru a arăta păcatul fără margini al omenirii actuale. Din când în când, ziarele noastre ilustrate publică, pentru edificarea leneșului German, știrea că undeva, pentru prima dată, un negru a devenit avocat, profesor, pastor, chiar și un mare tenor de operă sau ceva asemănător. În timp ce jalnicul burghez se uită cu uimire la realizările minunate ale tehnicii noastre educaționale moderne, evreul isteț vede în acest fapt o nouă dovadă pentru teoria cu care vrea să contamineze publicul, și anume că toți oamenii sunt egali.

Lumea burgheză întunecată nu înțelege că acest fapt publicat este un păcat împotriva rațiunii însăși; că este un act de nebunie criminală să pregătești pe cineva care s-a născut pe jumătate maimuță pentru a deveni avocat, în timp ce, pe de altă parte, milioane de oameni din rasele cele mai civilizate trebuie să rămână în poziții nedemne de nivelul lor cultural; că este un păcat împotriva voinței Creatorului etern să permiți ca sute de mii dintre cei mai talentați oameni să rămână zburdând în mlaștina proletară, în timp ce hotentoții și zulu sunt

pregătiți pentru profesii intelectuale. Aici avem doar produsul unui "dresaj" științific, la fel ca un pudel. Dacă același efort și aceeași grijă ar fi aplicate raselor inteligente, fiecare individ ar deveni de o mie de ori mai capabil.

Această stare de lucruri ar deveni intolerabilă dacă ar veni o zi în care astfel de cazuri nu ar mai fi excepționale, dar este deja intolerabilă atunci când talentul și darurile naturale nu sunt factori decisivi pentru a se califica pentru o educație superioară. Într-adevăr, este intolerabil să te gândești că, an de an, sute de mii de oameni fără talent sunt considerați demni de o educație superioară, în timp ce alte sute de mii de oameni mai talentați nu beneficiază de niciun fel de școlarizare superioară deloc. Pierderea practică pentru națiune este incalculabilă. Dacă, în ultimele decenii, numărul descoperirilor importante a crescut, mai ales în America de Nord, unul dintre motive este că acolo mai multe persoane talentate din clasele cele mai de jos au posibilitatea de a urma o educație superioară decât în Europa.

Cunoștințele băgate cu forța în cap nu vor fi suficiente pentru a face descoperiri, ci doar acele cunoștințe animate de talent. Dar la noi, în prezent, nu se acordă nicio valoare acestor talente; contează doar notele bune.

Și aici este o altă sarcină educațională care așteaptă statul popular. Sarcina sa nu va fi aceea de a asigura o influență dominantă unei clase sociale existente, ci de a selecta capetele cele mai competente din masa națiunii și de a le promova la loc și onoare. Datoria statului nu este doar de a da copilului mediu o anumită educație definită în școala publică, ci și de a pune talentul pe calea cea bună. Mai presus de toate, el trebuie să deschidă porțile învățământului superior de stat pentru talentele de orice fel, indiferent din ce clasă socială ar proveni. Trebuie să îndeplinească această sarcină, deoarece numai în acest fel reprezentanții cunoașterii moarte pot fi transformați în lideri naționali străluciți.

Există încă un alt motiv pentru care statul ar trebui să prevadă această situație: Clasele noastre intelectuale, în special în Germania, sunt atât de segregate și fosilizate încât le lipsește o legătură vie cu cei de sub ele. Suferim două consecințe din această cauză: În primul rând, clasele intelectuale nu înțeleg și nici nu simpatizează cu masele largi. Ele au fost deconectate atât de mult timp încât nu mai posedă înțelegerea psihologică necesară a oamenilor. Ele au devenit înstrăinate

de popor. În al doilea rând, clasele intelectuale nu dispun de voința necesară. Aceasta este întotdeauna mai slabă în cercurile intelectuale izolate decât în masa oamenilor simpli. Dumnezeu știe că nouă, Germanilor, nu ne-a lipsit niciodată educația științifică, dar ne-a lipsit întotdeauna voința și hotărârea. De exemplu, cu cât mai "intelectuali" au fost oamenii noștri de stat, cu atât mai slabe au fost în general realizările lor practice. Pregătirea noastră politică și armamentul nostru tehnic pentru războiul mondial au fost defectuoase, cu siguranță nu pentru că mințile care conduceau națiunea nu erau suficient de educate, ci mai degrabă pentru că erau supra-educate - pline de cunoștințe și inteligență, dar lipsite de instinct și lipsite de energie și îndrăzneală.

A fost o soartă tragică faptul că poporul nostru a trebuit să lupte pentru existența sa sub conducerea unui Cancelar care era un slăbănog filozofic. Dacă în loc de un Bethmann Hollweg[135], am fi avut ca lider un om robust al poporului, sângele eroic al soldatului de rând nu ar fi fost vărsat în zadar. De asemenea, materialul intelectual exagerat al liderilor noștri s-a dovedit a fi cel mai bun aliat al ticăloșilor din Revoluția din Noiembrie. Acești intelectuali au tezaurizat bogăția națională în loc să o riște pe deplin și, astfel, au creat condițiile pentru succesul altora.

Aici, biserica catolică oferă un exemplu instructiv. Celibatul clerical obligă biserica să-și recruteze preoții nu din rândurile sale, ci din ce în ce mai mult din masele populare. Cu toate acestea, nu sunt mulți cei care recunosc semnificația acestui celibat. Este cauza forței inepuizabile care caracterizează această instituție străveche. Recrutându-și astfel neîncetat demnitarii spirituali din clasele inferioare ale poporului, biserica nu numai că menține o legătură instinctivă cu ele, dar își asigură și o sumă de energie și de forță activă care nu există decât în masele largi. De aici și tinerețea surprinzătoare a acestui organism gigantic, flexibilitatea sa spirituală și voința sa de fier.

2.22 EVALUAREA ACTIVITĂȚII

Sarcina statului popular este de a organiza și de a administra sistemul educațional astfel încât clasa intelectuală existentă să fie în mod constant alimentată cu sânge proaspăt de jos. Din marea masă a

[135] Theobald von Bethmann-Hollweg (1856-1921), Cancelarul German în timpul Primului Război Mondial.

națiunii, statul trebuie să selecteze și să evalueze cu atenție acele persoane care sunt înzestrate cu talente naturale și să le angajeze în serviciul comunității. Statul și oamenii de stat nu există pentru a asigura traiul membrilor unei clase speciale, ci pentru a-și îndeplini sarcinile alocate. Acest lucru va fi posibil numai dacă statul va pregăti persoane capabile și cu o voință puternică pentru aceste funcții. Acest lucru este valabil nu numai pentru funcțiile oficiale, ci și pentru conducerea intelectuală a națiunii în toate domeniile. Măreția unui popor depinde, de asemenea, în parte, de formarea celor mai bune capete pentru acele domenii care li se potrivesc și apoi de plasarea lor în serviciul public național. Dacă două națiuni de forță egală concurează, va ieși victorioasă acea națiune care și-a încredințat conducerea intelectuală totală celor mai bune talente; și va pierde acea națiune al cărei guvern reprezintă doar o masă comună de hrănire pentru grupuri sau clase privilegiate, fără a ține cont de talentele înnăscute ale membrilor săi individuali.

Desigur, acest lucru pare imposibil în lumea actuală. Se va ridica imediat obiecția că este prea mult să ne așteptăm ca fiul unui funcționar public de rang superior, de exemplu, să lucreze cu mâinile sale doar pentru că un copil al unor părinți din clasa muncitoare pare mai capabil să ocupe un post de funcționar public. Acest argument poate fi valabil în estimarea actuală a muncii manuale. Prin urmare, statul popular va trebui să adopte o atitudine fundamental diferită față de conceptul de muncă manuală. Va trebui să abolească această viziune asupra activității fizice, chiar dacă este necesar un sistem de educație pe termen lung. Individul trebuie să fie apreciat, nu în funcție de clasa de muncă pe care o face, ci de forma și calitatea realizărilor sale. Această afirmație poate părea monstruoasă într-o epocă în care cel mai lipsit de creier editorialist este mai apreciat decât cel mai expert mecanic, doar pentru că apasă un stilou. Dar, așa cum s-a spus, această falsă evaluare nu corespunde naturii lucrurilor, ci a fost introdusă în mod artificial și, la un moment dat, nu a existat deloc. Starea actuală nenaturală se bazează pe fenomenele în general bolnave ale epocii noastre materialiste.

În mod fundamental, orice fel de muncă are o dublă valoare: pur materială și ideală. Valoarea materială depinde de importanța practică a muncii pentru viața comunității. Cu cât sunt mai mulți oameni care beneficiază de muncă, direct sau indirect, cu atât mai mare va fi

valoarea materială a acesteia. Această evaluare se exprimă în recompensa materială pe care individul o primește pentru munca sa. În contrast cu valoarea materială se află valoarea ideală. Aici munca este judecată nu după importanța sa materială, ci după necesitatea sa. În mod cert, utilitatea materială a unei invenții poate fi mai mare decât serviciul unui muncitor obișnuit, dar este de asemenea cert că comunitatea are nevoie de fiecare dintre aceste mici servicii la fel de mult ca și de cel mai mare. Din punct de vedere material, se poate face o distincție în evaluarea diferitelor tipuri de muncă în funcție de utilitatea lor pentru comunitate și se exprimă printr-o recompensă corespunzătoare; dar, în sens ideal, toți lucrătorii devin egali în momentul în care fiecare se străduiește să dea tot ce are mai bun - oricare ar fi acesta - în domeniul său. Valoarea unui om trebuie să se bazeze pe acest lucru, și nu pe recompensa sa.

Într-un stat rațional, trebuie să se aibă grijă ca fiecare individ să primească tipul de muncă care corespunde capacităților sale. Cu alte cuvinte, oamenii vor fi pregătiți pentru munca cea mai potrivită pentru abilitățile lor naturale. Dar aceste capacități sau facultăți sunt înnăscute și nu pot fi învățate, fiind un dar al naturii și nu câștigate de oameni. Prin urmare, valoarea civică generală a oamenilor nu trebuie să fie dată în funcție de tipul de muncă pe care o fac, deoarece aceasta a fost mai mult sau mai puțin sortită individului.

Deoarece munca individului se bazează pe darurile sale înnăscute și pe formarea publică rezultată, el va trebui să fie judecat după modul în care își îndeplinește această muncă încredințată de comunitate. Munca pe care individul o îndeplinește nu este scopul existenței sale, ci doar un mijloc. Este mai important ca el să se dezvolte și să se înnobileze, dar nu poate face acest lucru decât în cadrul comunității sale culturale, care, la rândul ei, se sprijină pe fundamentul statului. El trebuie să contribuie la păstrarea acestei fundații. Natura determină forma acestei contribuții; este de datoria individului să returneze comunității, cu zel și onestitate, ceea ce aceasta i-a dat. Cel care face acest lucru merită cel mai mare respect și stimă. Recompensa materială poate fi acordată celui a cărui muncă are un beneficiu corespunzător pentru comunitate; dar recompensa ideală trebuie să se regăsească în stima publică acordată tuturor celor care servesc poporul cu puterile pe care natura le-a dat și care au fost dezvoltate de comunitatea națională. Atunci nu va mai fi o rușine să fii un meșteșugar cinstit, dar va fi o rușine să fii un

birocrat incompetent, care fură lumina lui Dumnezeu și pâinea zilnică de la un public cinstit. Atunci va fi evident că bărbaților nu ar trebui să li se dea sarcini pe care sunt incapabili să le facă.

Mai mult, această activitate va fi singurul criteriu al dreptului de a participa, în condiții de egalitate, la afacerile civile generale.

Epoca actuală se autodistruge; introduce votul universal și vorbește despre drepturi egale, dar nu găsește nicio bază pentru aceasta. Consideră că recompensa materială este expresia valorii unui om și, astfel, spulberă fundamentul celui mai nobil tip de egalitate care poate exista. Egalitatea nu poate depinde și nu depinde de munca pe care o face un om, ci doar de modul în care fiecare își îndeplinește obligațiile sale speciale. Astfel, simplul accident al naturii este lăsat deoparte ca determinând valoarea unui om, iar individul devine singurul creator al propriei sale importanțe.

În epoca actuală, în care grupuri întregi de oameni își estimează valoarea unii altora doar în funcție de salariile lor, nu există, așa cum am mai spus, nicio înțelegere a acestui lucru. Dar acesta nu este un motiv pentru care ar trebui să încetăm să luptăm pentru ideile noastre. Dimpotrivă: Într-o epocă care este bolnavă în interior și în descompunere, oricine vrea să o vindece trebuie să aibă curajul de a expune cauzele profunde ale bolii. Și aceasta ar trebui să fie preocuparea mișcării Național-Socialiste: să lase deoparte gândirea micii burghezii și să unească și să coordoneze toate acele forțe populare pregătite să devină avangarda unei noi viziuni asupra lumii.

2.23 IDEAL ȘI REALITATE

Bineînțeles, se va obiecta că, în general, este greu de făcut diferența între valorile materiale și cele ideale ale muncii și că prestigiul mai mic atașat muncii fizice este demonstrat de salariile mai mici. Și că aceste salarii mai mici sunt in schimb motivul pentru care muncitorul manual are mai puține șanse de a participa la cultura națională. Și că latura ideală a culturii umane îi este mai puțin deschisă pentru că nu are nimic de-a face cu activitățile sale zilnice. Și că dezgustul față de munca fizică este justificat de faptul că, din cauza veniturilor mici, nivelul cultural al muncitorilor manuali trebuie să fie în mod necesar scăzut, și că acest lucru in schimb este o justificare pentru evaluarea mai mică.

Există mult adevăr în toate acestea. Dar tocmai din acest motiv

trebuie să ne asigurăm că, în viitor, nu ar trebui să existe o atât de largă diferență de salarii. Nu spuneți că acest lucru va duce la rezultate mai slabe. Ar fi cel mai trist semn de decadență dacă o muncă intelectuală superioară ar putea fi obținută doar prin salarii mai mari. Dacă acest punct de vedere ar fi dominat lumea până în prezent, omenirea nu ar fi dobândit niciodată cele mai mari comori științifice și culturale ale sale. Toate cele mai mari invenții, cele mai mari descoperiri, cele mai revoluționare lucrări științifice și cele mai magnifice monumente ale culturii umane nu au fost niciodată dăruite lumii sub impulsul banilor. Dimpotrivă, nu rareori nașterea lor a fost asociată cu renunțarea la plăcerile lumești.

Se poate ca aurul să fi devenit astăzi singurul conducător al vieții, dar va veni o vreme când oamenii se vor pleca din nou în fața unor zei mai mari. Multe dintre lucrurile pe care le avem astăzi își datorează existența dorinței de bani și de bogăție, dar există foarte puține lucruri printre toate acestea care ar lăsa omenirea mai săracă prin absența lor.

Una dintre sarcinile mișcării noastre este și aceea de a aduce o zi în care individul va primi ceea ce are nevoie pentru a trăi, susținând în același timp principiul că omul nu trăiește doar pentru plăcerea materială. Acest principiu își va găsi expresia într-o scară mai înțeleaptă a salariilor, care va permite fiecăruia, până la cel mai umil muncitor, să aibă o viață cinstită și decentă, atât ca cetățean, cât și ca persoană.

Să nu se spună că aceasta este doar o viziune ideală pe care lumea nu ar tolera-o niciodată în practică și că este în sine irealizabilă.

Nu suntem atât de simpli încât să credem că va exista vreodată o eră perfectă. Dar asta nu ne absolvă de datoria de a combate defectele recunoscute, de a depăși slăbiciunile și de a tinde spre ideal. Realitatea dură va impune întotdeauna prea multe limitări. Dar tocmai de aceea omul trebuie să se străduiască să servească scopul suprem și de aceea eșecurile nu trebuie să-l descurajeze - așa cum nu putem abandona justiția pentru că se strecoară greșeli și așa cum nu putem renunța la artele medicale pentru că va exista întotdeauna boală, în ciuda ei.

Trebuie să avem grijă să nu subestimăm puterea unei idei. Pentru cei slabi de inimă din ziua de azi în această privință, le-aș aminti, dacă au fost vreodată soldați, de perioada în care eroismul a fost cea mai convingătoare dovadă a puterii inerente a motivelor idealiste. Nu grija pentru pâinea cea de toate zilele îi ducea pe oameni să moară, ci dragostea de Patrie, credința în măreția ei și un sentiment general

pentru onoare națională. Abia după ce poporul German s-a îndepărtat de aceste idealuri și a urmat promisiunile materiale ale Revoluției, abia după ce a schimbat armele cu rucsacurile, abia atunci - în loc să intre într-un paradis pământesc - s-a scufundat în purgatoriul disprețului universal și al lipsurilor universale.

De aceea trebuie să înfruntăm calculatoarele actualei republici materialiste cu credința într-un Reich ideal.

CAPITOLUL 3
SUBIECȚI ȘI CETĂȚENI

Instituția care astăzi se numește în mod eronat stat clasifică în general oamenii doar în două grupuri: cetățeni și străini. Cetățenii sunt toți cei care posedă drepturi civice depline, fie prin naștere, fie prin naturalizare ulterioară; străinii sunt cei care se bucură de aceleași drepturi într-un alt stat. Între aceste două categorii, există apariții ca niște comete - așa-numiții apatrizi. Aceștia sunt persoane care nu au cetățenie în niciun stat actual și, în consecință, nu au drepturi civice nicăieri.

În prezent, dreptul la cetățenie, după cum s-a menționat mai sus, se dobândește în primul rând prin nașterea în interiorul granițelor unui stat. Rasa sau naționalitatea nu joacă niciun rol. Un negru care a trăit cândva într-unul dintre protectoratele Germane și care acum își stabilește reședința în Germania, are un copil care devine automat "cetățean German" în ochii lumii. În mod similar, copilul oricărui evreu, Polonez, african sau asiatic poate deveni automat un cetățean German.

În afară de cetățenia din naștere, există posibilitatea naturalizării ulterioare. Aceasta este supusă la diverse cerințe - de exemplu, ca solicitantul să nu fie un hoț sau un proxenet, ca atitudinea sa politică să fie acceptabilă sau, cu alte cuvinte, trebuie să fie un naiv inofensiv și să nu fie o povară pentru statul care îi acordă cetățenia. În epoca noastră realistă, acest lucru înseamnă, bineînțeles, o povară financiară. Da - este chiar o recomandare bună dacă este posibil ca el să fie un viitor bun contribuabil, iar acest lucru va grăbi cererea sa de cetățenie.

Chestiunile rasiale nu joacă niciun rol.

3.1 CETĂȚENI-SUBIECȚI-STRĂINI

Întregul proces de dobândire a cetățeniei nu este foarte diferit de cel de admitere într-un club auto, de exemplu. O persoană își depune cererea, aceasta este examinată și sancționată, iar într-o zi primește o carte prin care este informată că a devenit cetățean. Întregul proces este amuzant. Se spune unui fost Kaffir Zulu: "Prin aceasta sunteți un cetățean German!"

Acest truc magic este realizat de președinte. Ceea ce nu ar putea face

cerul este realizat de un funcționar public, un oarecare Theophrastus Paracelsus, cu o mișcare a mâinii.[136] Cu o lovitură de pix, un sclav Mongol este transformat brusc într-un adevărat "German".

Nu numai că nu există nicio preocupare pentru rasa noului cetățean, dar nici măcar sănătatea sa fizică nu este examinată. Carnea lui poate fi coruptă de sifilis, dar el este în continuare binevenit în statul actual, atâta timp cât nu devine o povară financiară sau un pericol politic.

În acest fel, în fiecare an, acele organizații pe care le numim state absorb materiale otrăvitoare pe care cu greu le pot depăși.

Cetățeanul se deosebește de străin doar prin faptul că are acces la toate funcțiile publice, că poate fi nevoit să facă serviciul militar și că, în schimb, i se permite să participe pasiv sau activ la alegeri. În general, asta este tot. În ceea ce privește drepturile și libertatea personală, străinul se bucură de aceeași protecție ca și cetățeanul, și adesea chiar mai multă; în orice caz, așa se întâmplă în actuala noastră republică Germană.

Știu că nimănui nu-i place să audă aceste lucruri, dar ar fi greu să găsești ceva mai nepăsător sau mai nebunesc decât legile noastre contemporane privind cetățenia. În prezent, există un stat care face cel puțin câteva încercări modeste pentru o concepție mai bună. Firește, nu este vorba de modelul nostru de republică Germană, ci de uniunea Americană care încearcă să se conformeze măcar parțial rațiunii. Refuzând imigrarea celor cu o sănătate precară și excluzând anumite rase de la naturalizare, uniunea Americană a început să introducă principii specifice statului popular.

Statul popular își împarte locuitorii în trei clase: cetățeni, supuși și străini.

Este un principiu de bază faptul că nașterea în cadrul statului conferă doar statutul de supus. Ea nu conferă dreptul de a ocupa nicio funcție în stat, sau de a desfășura activități politice, cum ar fi participarea activă sau pasivă la alegeri. Un alt principiu de bază este acela că rasa și naționalitatea fiecărui subiect trebuie dovedite. Un subiect este întotdeauna liber să înceteze să mai fie subiect și să devină cetățean al țării de propria sa naționalitate. Singura diferență între un străin și un supus este că primul este cetățean al unei alte țări.

Tânărul de naționalitate Germană este obligat să urmeze școlarizarea

[136] Paracelsus (1493-1541) a fost un cunoscut filosof și alchimist Elvețian.

obligatorie pentru orice German. El se supune astfel sistemului de formare care îl va face conștient de rasa sa și membru al comunității naționale. Apoi trebuie să îndeplinească toate acele cerințe de pregătire fizică stabilite de stat și, în cele din urmă, intră în armată. Pregătirea în armată este de natură generală; ea trebuie să fie oferită fiecărui German în parte și îi va permite să îndeplinească cerințele fizice și mentale ale serviciului militar.

Apoi, după terminarea serviciului militar, drepturile cetățenești vor fi conferite solemn fiecărui tânăr sănătos. Aceasta este cea mai prețioasă mărturie a întregii sale vieți pământești. Îl îndreptățește să beneficieze de toate drepturile unui cetățean și să se bucure de toate privilegiile. Statul trebuie să facă o distincție netă între cei care, ca membri ai națiunii, sunt fundamentul și suportul existenței și măreției sale, și cei care locuiesc în stat doar ca "câștigători" ai unui mijloc de trai.

3.2 CETĂȚEANUL CA STĂPÂN AL REICHULUI

Acordarea diplomei de cetățenie trebuie să coincidă cu un jurământ solemn de loialitate față de comunitatea națională și față de stat. Această diplomă trebuie să fie un liant comun care să îi unească pe toți. Trebuie să fie o onoare mai mare, chiar și pentru un măturător de stradă, să fii cetățean al acestui Reich decât să fii rege al unui stat străin.

Cetățeanul are privilegii pe care străinul nu le are. El este un stăpân al Reichului. Dar această înaltă onoare are și obligațiile sale. Cei care nu au onoare personală sau caracter, sau criminalii de drept comun, sau trădătorii Patriei, pot fi privați de acest drept în orice moment. El devine din nou un simplu supus.

Fata Germană este supusă și devine cetățean doar atunci când se căsătorește. Dar acele femei supuse Germane care își câștigă existența în mod independent pot deveni și ele cetățeni.

CAPITOLUL 4
PERSONALITATEA ȘI CONCEPTUL POPULAR DE STAT

Dacă sarcina principală a statului Național-Socialist popular este de a educa și de a păstra purtătorii statului, nu va fi suficient să promovăm aceste elemente rasiale în sine, să le educăm și, în cele din urmă, să le pregătim pentru viața practică. Mai degrabă, statul trebuie să-și adapteze și propria organizare pentru a îndeplini această sarcină.

Ar fi absurd să evaluăm valoarea unui om în funcție de rasa sa și, în același timp, să luptăm împotriva principiului marxist conform căruia toți oamenii sunt egali, fără a fi dispuși să tragem consecințele finale. Consecința ultimă a semnificației sângelui, adică a unui fundament rasial în general, este că trebuie să aplicăm acest principiu la individ. În general, trebuie să evaluez în mod diferit valoarea popoarelor în funcție de rasa lor, iar același lucru este valabil și pentru oamenii individuali din cadrul comunității lor naționale. Conștientizarea faptului că popoarele nu sunt egale se transferă la omul individual în sensul că un cap nu este egal cu altul, deoarece, și aici, elementele constitutive ale aceluiași sânge variază în mii de detalii subtile, deși sunt egale în linii mari.

Prima consecință a acestui fapt este, aș spune, și cea mai crudă - și anume, încercarea de a promova cele mai bune elemente rasiale în cadrul comunității naționale și, mai ales, de a le încuraja să crească.

Această sarcină este mai crudă, deoarece poate fi recunoscută și îndeplinită aproape mecanic. Este mult mai dificil să selectezi dintr-o întreagă multitudine de oameni pe cei care, din punct de vedere intelectual și spiritual, sunt cei mai valoroși și să le atribui o influență care nu numai că corespunde minții lor superioare, dar mai ales este benefică pentru națiune. Această cernere în funcție de capacitate și abilitatea nu poate fi realizată în mod mecanic, ci mai degrabă este o sarcină care poate fi îndeplinită doar prin lupta continuă a vieții de zi cu zi.

4.1 CONSTRUIREA PE UN PRINCIPIU ARISTOCRATIC

O viziune a lumii care respinge idealul democratic al maselor și care urmărește să dea această lume celor mai buni oameni - adică umanității

celei mai înalte - trebuie să aplice același principiu aristocratic și indivizilor din cadrul națiunii. Ea trebuie să se asigure că pozițiile de conducere și cea mai înaltă influență sunt oferite celor mai bune minți. Prin urmare, se bazează nu pe ideea de majoritate, ci pe cea de personalitate.

Oricine crede astăzi că un stat Național-Socialist popular ar trebui să se distingă de alte state doar mecanic, printr-o construcție mai bună a vieții sale economice - datorită unui echilibru mai bun între bogați și săraci, sau prin extinderea puterii economice la masele mai largi, sau printr-un salariu mai echitabil prin eliminarea diferențelor mari de salarizare - înțelege doar cele mai superficiale aspecte ale problemei și nu are nici cea mai vagă idee despre ceea ce înțelegem noi prin viziunea noastră asupra lumii. Toate aceste trăsături pe care tocmai le-am menționat nu ne-ar putea garanta câtuși de puțin o existență durabilă și, cu siguranță, nu ar fi o pretenție la măreție. O națiune care s-ar putea mulțumi cu reforme superficiale nu ar avea nici cea mai mică șansă de succes în lupta generală dintre națiuni.

O mișcare care și-ar limita misiunea la astfel de ajustări, care sunt cu siguranță corecte, nu ar aduce nicio reformă profundă sau de mare anvergură în ordinea existentă. O astfel de activitate ar fi limitată la exterior. Nu ar oferi națiunii armamentul interior care, singur, i-ar permite să depășească în mod eficient, aș putea spune, slăbiciunile de care suferim astăzi.

4.2 PERSONALITATE ȘI PROGRES CULTURAL

Pentru a înțelege mai ușor acest lucru, poate că merită să aruncăm încă o dată o privire asupra originilor și cauzelor reale ale evoluției culturii umane.

Primul pas care a îndepărtat în mod vizibil omenirea de lumea animală a fost cel al invenției. Invenția însăși își datorează originea șiretlicurilor și stratagemelor care l-au ajutat pe om în lupta pentru viață cu alte creaturi și care i-au oferit adesea singurul mijloc de a reuși. Aceste prime invenții rudimentare nu pot fi atribuite persoanei; căci observatorul ulterior - sau mai bine zis, actual - le recunoaște doar ca fenomene de masă. Anumite trucuri și tactici abile care pot fi observate la animale atrag atenția ca fapte stabilite, iar omul nu mai este în

măsură să descopere sau să explice originea lor; el se mulțumește să numească aceste fenomene "instinctive".

În cazul nostru, acest ultim termen nu are nicio semnificație. Toți cei care cred în dezvoltarea superioară a organismelor vii trebuie să admită că fiecare manifestare a impulsului vieții și a luptei pentru viață trebuie să fi avut un început precis și că un singur subiect trebuie să fi fost cel care a început. Apoi s-a repetat din nou și din nou și s-a răspândit pe o arie din ce în ce mai largă, până când, în cele din urmă, a trecut în subconștientul fiecărui membru al speciei, unde s-a manifestat ca instinct.

Acest lucru este mai ușor de înțeles și de crezut în cazul omului. Primele sale tactici pricepute în lupta cu alte animale își au originea, fără îndoială, în subiecți individuali și cu capacități speciale. Fără îndoială, personalitatea a fost atunci singurul factor în toate deciziile și realizările, care au fost preluate mai târziu de întreaga umanitate, ca o chestiune de rutină. Un exemplu în acest sens poate fi găsit în acele principii militare fundamentale care au devenit acum baza tuturor strategiilor. Inițial, ele au apărut din creierul unui individ distinct, iar în decursul a mulți ani - poate chiar mii - au fost acceptate ca un lucru firesc și au căpătat astfel o valabilitate universală.

Omul și-a completat prima descoperire cu o a doua: a învățat cum să stăpânească alte lucruri și alte ființe vii și cum să le facă să îl servească în lupta sa pentru existență; astfel a început adevărata activitate inventivă a omenirii, așa cum se poate observa acum. Aceste invenții materiale - începând cu folosirea pietrelor ca arme, domesticirea animalelor, producerea focului prin mijloace artificiale, precum și minunatele invenții din zilele noastre - arată clar că un individ a fost creatorul. Cu cât ne apropiem mai mult de epoca noastră și cu cât invențiile sunt mai importante și mai revoluționare, cu atât mai clar vedem acest lucru. În orice caz, noi știm: Toate invențiile materiale pe care le vedem în jurul nostru au fost produse de puterile și abilitățile creatoare ale indivizilor. Și toate aceste invenții îl ajută pe om să se ridice din ce în ce mai mult deasupra lumii animale și să se despartă de ea într-un mod definitiv. Prin urmare, ele servesc la ridicarea speciei umane și la promovarea continuă a progresului acesteia.

Dar ceea ce cel mai primitiv artificiu a făcut cândva pentru om în lupta sa pentru existență, când mergea la vânătoare prin pădurea primordială, un astfel de ajutor îi este dat astăzi sub forma unor

minunate invenții științifice care îl ajută în lupta pentru viață din prezent și pentru a făuri arme pentru luptele viitoare. În efectele lor finale, toată gândirea și invenția umană îl ajută pe om în lupta sa pentru viață pe această planetă, chiar dacă așa-numita utilizare practică a unei invenții, descoperiri sau teorii științifice profunde nu este evidentă la prima vedere. Totul contribuie la ridicarea omului din ce în ce mai sus de nivelul tuturor creaturilor din jur, împuternicindu-i și consolidându-i astfel poziția, astfel încât, din toate punctele de vedere, el se dezvoltă până la a deveni ființa dominantă pe acest Pământ.

Prin urmare, toate invențiile sunt rezultatul efortului unui individ. Și toți acești indivizi, cu sau fără voia lor, sunt binefăcători ai omenirii, atât mari cât și mici. Prin munca lor, milioane și chiar miliarde de ființe umane au primit mijloacele și resursele necesare pentru a-și facilita lupta pentru viață.

Dacă la originea culturii materiale de astăzi găsim întotdeauna persoane individuale a căror muncă se completează și se construiește una pe alta, atunci același lucru se întâmplă și în ceea ce privește aplicarea practică a acestor invenții și descoperiri. Toate diferitele metode de producție sunt, la rândul lor, tot invenții și, în consecință, depind de individ. Chiar și munca pur teoretică, care nu poate fi măsurată după o regulă precisă și care este anterioară tuturor invențiilor tehnice ulterioare, este exclusiv un produs al individului. Masele nu inventează, majoritatea nici nu organizează și nici nu gândește - dar întotdeauna și în orice caz, omul individual, persoana.

O comunitate umană este bine organizată doar atunci când facilitează forțele creative individuale într-un mod util și le utilizează în beneficiul comunității. Cel mai valoros factor al unei invenții, fie în domeniul material, fie în lumea ideilor, este personalitatea inventatorului însuși. Prima și suprema datorie a unei comunități populare organizate este de a-l face pe inventator util tuturor. Într-adevăr, scopul însuși al organizației este de a realiza acest principiu. Numai astfel ea poate să se ferească de blestemul mecanizării și să rămână un lucru viu. În sine, ea trebuie să personifice efortul de a plasa indivizii gânditori deasupra maselor și de a-i face pe aceștia din urmă să se supună celor dintâi.

Prin urmare, nu numai că organizația nu are dreptul de a împiedica indivizii care gândesc să se ridice deasupra maselor, ci, dimpotrivă, trebuie să folosească, să permită și să promoveze această ascensiune pe cât posibil.

Trebuie să pornească de la principiul că binecuvântările omenirii nu au venit niciodată de la mase, ci de la minţile creative, care sunt, prin urmare, adevăraţii binefăcători ai umanităţii. Este în interesul tuturor să ne asigurăm că astfel de oameni au o influenţă decisivă şi să le facilităm munca. Acest interes comun nu este cu siguranţă servit permiţând maselor neinteligente şi incompetente să guverneze, şi care sunt, în orice caz, neinspirate. Numai cei care au darurile naturale de conducere ar trebui să conducă.

Astfel de minţi sunt selectate în principal, aşa cum am spus deja, prin lupta dură a vieţii. Mulţi clachează şi se prăbuşesc, arătând astfel că nu sunt destinaţi pentru cele mai înalte poziţii; în cele din urmă, doar câţiva apar aleşi. Pe tărâmul gândirii, al creaţiei artistice şi chiar în economie, are loc acelaşi proces de selecţie, deşi - mai ales în economie - acesta se confruntă cu un obstacol sever. Aceleaşi idei domină în administraţia de stat şi în puterea organizată a armatei naţionale. Ideea de personalitate domină peste tot - în autoritatea asupra subordonaţilor şi faţă de personalităţile superioare.

Doar în viaţa politică acest principiu natural a fost complet exclus. Deşi întreaga cultură umană a rezultat exclusiv din activitatea creatoare a individului, este numai în administraţia comunităţii naţionale în care principiul valorii majorităţii devine decisiv şi, de pe acest loc înalt, permite ca toată viaţa să fie treptat otrăvită; adică, în realitate: dizolvată. Efectele distructive ale activităţii evreului în alte organisme naţionale pot fi atribuite, în mod fundamental, eforturilor sale persistente de a submina importanţa personalităţii în rândul naţiunilor gazdă şi de a o înlocui cu cea a masei. Principiul constructiv al umanităţii Ariane este astfel înlocuit de principiul distructiv al evreilor. Aceştia devin "fermentul descompunerii" între naţiuni şi rase şi, în sens larg, dizolvatorii culturii umane.[137]

[137] "Ferment de descompunere" este o parafrază a proeminentului istoric German Theodor Mommsen (1817-1903). ln monumentala sa lucrare *Istoria Romei* (1856), el a scris: "Şi în lumea antică, iudaismul a fost un ferment eficient de cosmopolitism şi de descompunere naţională" (1856/1871:643). În originalul German: "*Auch in der a/ten Welt war das Judenthum ein wirksames Ferment des Kosmopolitismus und der nationalen Decomposition ... .* " Acest sentiment a fost susţinut de un alt istoric important, Heinrich von Treitschke (1834-1896). În lucrarea sa Die Politik (1898; vol. 1, sec. 8), el a scris: "Evreii au fost întotdeauna "un element de descompunere naţională". Ei au lucrat întotdeauna în acest sens" *(Immer waren die Juden 'ein Element der nationalen Decomposition', auf ehrlich Deutsch: der nationalen Zersetzung. Hieran haben sie immer gearbeitet*). Mai târziu a adăugat: "Şi acum, tot ceea ce este periculos în acest popor iese în evidenţă, puterea de descompunere a unei naţiuni care îşi asumă masca

4.3 MARXISMUL NEAGĂ VALOAREA PERSONALITĂȚII

Marxismul reprezintă faza cea mai frapantă a încercării evreiești de a elimina semnificația dominantă a personalității în toate sferele vieții umane și de a o înlocui cu numerele de masă. În politică, acest lucru corespunde formei parlamentare de guvernare. Putem observa efectele sale dezastruoase peste tot, de la cele mai mici municipalități până la cea mai înaltă conducere a Reichului. Iar în economie, vedem mișcarea sindicală, care nu servește interesele reale ale angajaților, ci mai degrabă scopurile distructive ale evreimii mondiale internaționale.

În aceeași măsură în care principiul personalității este exclus din economie și înlocuit cu influența și activitățile maselor, ceea ce ar trebui să fie în serviciul și în beneficiul întregii comunități se va deteriora treptat. Toate comitetele de atelier - care, în loc să se ocupe de interesele angajaților, se străduiesc să influențeze producția - servesc aceluiași scop distructiv. Ele dăunează sistemului general de producție și, în consecință, în realitate, îl prejudiciază pe individ. Pe termen lung, este imposibil să se satisfacă nevoile doar prin fraze teoretice; acest lucru se întâmplă doar prin intermediul bunurilor din viața de zi cu zi. În cele din urmă, sistemul trebuie să creeze convingerea că comunitatea națională servește interesele individului.

Este irelevant dacă marxismul, pe baza teoriei sale de masă, se poate dovedi sau nu capabil să preia și să dezvolte sistemul economic actual. Critica privind corectitudinea sau incorectitudinea acestui principiu nu poate fi testată întrebând dacă poate administra ordinea existentă, ci doar dovedind că poate crea o cultură superioară. Chiar dacă marxismul ar fi de o mie de ori capabil să preia economia actuală și să-i conducă funcționarea, această activitate nu ar dovedi nimic. Aceasta deoarece, pe baza propriilor sale principii, nu ar putea niciodată să creeze ceva asemănător cu ceea ce acaparează astăzi.

Iar marxismul însuși a furnizat o dovadă practică în acest sens. Nu numai că nu a fost capabil nicăieri să creeze o cultură proprie, dar nici măcar nu a fost capabil să o susțină pe cea existentă, conform propriilor principii. Mai degrabă, după o scurtă perioadă de timp, a trebuit să facă

diferitelor naționalități" (*Und nun tritt alles Gefährliche dieses Volkes hervor, die zersetzende Kraft eines Volksthums, das die Maske verschiedener Nationalitiiten annimmt*). În aceeași secțiune, Treitschke se referă, de asemenea, la "enorma îngâmfare rasială" a evreilor (*ungeheuerer Rassendünkel*) și la "ura mortală față de creștini" (*tödtlicher Hass gegen die Christen*).

compromisuri și să se întoarcă la principiul personalității; chiar și în propria sa organizație, nu se poate dispensa de el.

Viziunea populară a lumii se deosebește fundamental de cea marxistă prin faptul că prima recunoaște valoarea rasei și, prin urmare, și a personalității, și astfel a făcut din individ un pilon al structurii sale. Aceștia sunt factorii care susțin concepția sa despre lume.

Dacă mișcarea Național-Socialistă nu ar înțelege importanța fundamentală a acestui principiu esențial și dacă, în schimb, ar ajusta doar aspectul exterior al statului actual și ar adopta principiul de masă, atunci nu ar face altceva decât să concureze cu marxismul; din acest motiv, nu ar avea dreptul de a se numi pe sine o viziune asupra lumii. Dacă programul social al mișcării ar consta doar în eliminarea personalității și punerea maselor în locul ei, atunci Național-Socialismul ar fi corupt cu otrava marxismului, la fel cum sunt și partidele noastre burgheze.

Statul popular trebuie să asigure bunăstarea cetățenilor săi prin recunoașterea importanței valorii personalității în toate circumstanțele și, astfel, să asigure cea mai mare participare individuală posibilă prin maximizarea eficienței productive în toate domeniile.

De aceea, statul popular trebuie să elimine fără milă principiul parlamentar al majorității - adică al guvernării de masă - din toate cercurile politice de vârf și să garanteze în locul acestuia dreptul la personalitate.

4.4 CEA MAI BUNĂ FORMĂ DE STAT

De aici rezultă următoarea concluzie: Cea mai bună constituție și cea mai bună formă de stat este cea care permite în mod natural celor mai bune minți să ajungă în poziții de importanță și influență dominantă în comunitate.

La fel ca în viața economică, unde oamenii capabili nu pot fi desemnați de sus, ci trebuie să lupte ei înșiși pentru a avansa; și la fel cum viața însăși este școala prin care se predau adevăratele lecții - de la cea mai mică afacere până la cea mai mare corporație -, la fel este imposibil ca talentul politic să fie "descoperit" dintr-o dată. Geniile extraordinare nu pot fi judecate după standardele oamenilor normali.

În organizarea sa, statul trebuie să se bazeze pe principiul personalității, de la cel mai mic sat până la cea mai înaltă conducere a

Reichului.

Nu trebuie să existe decizii luate de majoritate, ci doar de persoane responsabile. Iar cuvântul "consiliu" trebuie să fie din nou restabilit la sensul său inițial. Fiecare om responsabil va avea consilieri alături de el, dar decizia va fi luată de un singur om.

Principiul care a făcut din fosta armată Prusacă un instrument admirabil al națiunii Germane trebuie să devină baza concepției noastre de stat: autoritatea fiecărui conducător îndreptată în jos, iar responsabilitatea îndreptată în sus.

Chiar și atunci, nu vom putea renunța la acele organisme corporative pe care astăzi le numim parlamente. Dar atunci ele vor trebui într-adevăr să dea sfaturi; responsabilitatea, însă, poate și trebuie să fie purtată de un singur om și, prin urmare, numai el va fi învestit cu autoritate și cu dreptul de a comanda.

Parlamentele în sine sunt necesare pentru că doar ele oferă posibilitatea de a crea treptat lideri cărora li se vor încredința ulterior poziții de mare responsabilitate.

Astfel se obține următoarea imagine: De la comună și până la conducerea Reichului, statul popular nu va avea niciun organism reprezentativ care să ia decizii prin majoritate, ci doar organisme consultative care să îl asiste pe conducătorul ales; acesta le va repartiza diverse sarcini. În anumite domenii, aceștia își pot asuma, dacă este necesar, responsabilitatea deplină, așa cum posedă fiecare lider de corporație sau președinte la scară mai mare.

În principiu, statul popular trebuie să interzică practica de a primi sfaturi cu privire la anumite probleme politice - economia, de exemplu - de la persoane care sunt complet incompetente, deoarece nu au o pregătire specială și experiență practică. În consecință, statul trebuie să își împartă organismele reprezentative în camere politice și camere profesionale.

Pentru a asigura o cooperare eficientă între aceste două organisme, un Senat special va fi plasat deasupra lor.

Niciun vot nu va fi dat vreodată în Cameră sau în Senat. Acestea trebuie să fie organizații de lucru și nu mașini de vot. Membrii individuali vor avea roluri consultative, dar nu vor avea drept de decizie. Acest drept este privilegiul exclusiv al președintelui responsabil.

Acest principiu de a combina autoritatea absolută cu

responsabilitatea absolută va face ca, treptat, un grup selectat de lideri să apară, așa cum este de neconceput în epoca noastră de parlamentarism iresponsabil.

Concepția politică a națiunii va fi astfel pusă în armonie cu acea lege căreia îi datorează măreția sa în domeniul cultural și economic.

4.5 NAȚIONAL-SOCIALISMUL ȘI STATUL CARE VINE

În ceea ce privește posibilitatea de a pune în practică aceste idei, aș dori să amintesc faptul că principiul parlamentar al majorității democratice nu a dominat întotdeauna. Dimpotrivă, acesta se regăsește doar în perioade scurte ale istoriei și întotdeauna în timpul declinului națiunilor și statelor.

Totuși, nu trebuie să credem că o astfel de transformare ar putea fi realizată prin măsuri pur teoretice, operând de sus; ea nu ar putea fi limitată la constituția statului, ci ar trebui să includă diferitele domenii ale legislației și chiar viața civică în ansamblu. O astfel de revoluție nu poate avea loc decât prin intermediul unei mișcări care să se organizeze ea însăși în spiritul acestor principii și care să poarte astfel în sine viitorul stat.

Așadar, mișcarea Național-Socialistă ar trebui să se familiarizeze complet cu aceste principii astăzi și să le pună în practică în cadrul propriei organizații, astfel încât nu numai că va fi în măsură să servească drept ghid pentru viitorul stat, dar va avea propria organizație care poate fi pusă la dispoziția statului însuși.

CAPITOLUL 5
VIZIUNE ASUPRA LUMII ȘI ORGANIZARE

Statul popular, pe care am încercat să-l schițez în linii mari, nu va deveni o realitate din simplul motiv că știm ce este necesar pentru el. Nu este suficient să știm cum ar trebui să apară un astfel de stat. Problema întemeierii sale este mult mai importantă. Partidele existente beneficiază de pe urma statului și nu se poate aștepta de la ele să aducă o schimbare de regim sau să-și modifice de bunăvoie atitudinea. Acest lucru este cu atât mai imposibil cu cât elementele conducătoare sunt întotdeauna evrei și încă mai mulți evrei. Tendința actuală de dezvoltare, dacă ar fi lăsată să continue nestingherită, ar duce la realizarea profeției pan-evreiești - că evreii vor devora într-o zi celelalte națiuni ale Pământului și vor deveni stăpânii lor.[138]

Spre deosebire de milioanele de Germani "burghezi" și "proletari" - care se împiedică spre ruină, mai ales din cauza timidității și a prostiei - evreul își urmează cu perseverență calea și își menține mintea fixată asupra scopului său viitor. Orice partid condus de el nu poate lupta pentru alte interese decât ale sale, iar interesele sale nu au cu siguranță nimic în comun cu cele ale națiunilor Ariane..

Dacă dorim să transformăm imaginea noastră ideală a statului popular în realitate, trebuie să rămânem independenți față de forțele care acum controlează viața publică și să căutăm noi forțe care să fie pregătite și capabile să lupte pentru un astfel de ideal. Va fi o luptă, în măsura în care primul obiectiv nu este crearea unei concepții de stat populare, ci mai ales: eliminarea celui evreiesc. Așa cum se întâmplă atât de des în istorie, principala dificultate nu este stabilirea unei noi ordini, ci curățarea terenului pentru aceasta. Prejudecățile și interesele speciale se unesc pentru a forma un front comun, încercând prin toate

[138] De fapt, în ultimii ani s-a sugerat că evreii au devenit de facto stăpâni ai altor națiuni. La sfârșitul anului 2003, după declanșarea celui de-al doilea război din Irak, care a fost puternic promovat de lobby-ul evreiesc American, președintele Malaiezian Mahathir Mohamad a spus următoarele într-un discurs public: "Astăzi, evreii conduc lumea prin procură. Ei îi fac pe alții să lupte și să moară pentru ei" (AP, 16 Octombrie 2003). Politica externă Americană este aproape în întregime orientată spre promovarea intereselor evreiești și israelite, datorită influenței copleșitoare - și în primul rând monetare - a evreilor asupra guvernului American. Din nefericire, această influență nu este pusă la îndoială și nu este examinată, datorită influenței evreiești dominante în mass-media Americană. Prin influența lor decisivă asupra singurei superputeri globale, evreii sunt, de fapt, stăpânii altor națiuni.

mijloacele să împiedice victoria oricărei idei noi care le este neplăcută sau amenințătoare.

De aceea, luptătorul pentru o idee nouă este, din păcate, și în ciuda dorinței sale de a lucra pozitiv, obligat să ducă mai întâi o luptă negativă - pentru a aboli starea de lucruri existentă.

5.1 LUPTĂ ȘI CRITICĂ

Oricât de neplăcută ar fi pentru individ, o tânără doctrină de mare și esențială importanță trebuie să adopte ca armă sonda ascuțită a criticii.

Este o dovadă de o înțelegere foarte superficială a evoluției istorice atunci când așa-zișii populari subliniază din nou și din nou că nu vor adopta utilizarea criticii negative, ci se vor angaja doar în munca constructivă; această bâlbâială absurdă și copilărească este "populară" în cel mai rău sens al cuvântului. Este o dovadă în plus că istoria vremurilor noastre nu a făcut nicio impresie asupra acestor minți.

Și marxismul a avut ca scop să urmărească o muncă constructivă (chiar dacă ar fi fost vorba doar de instaurarea unei dominații despotice de către finanța mondială evreiască internațională!); cu toate acestea, în ultimii 70 de ani, principala sa activitate a fost critica - critică distructivă, dezintegratoare, iar și iar, până când acest acid coroziv a mâncat vechiul stat atât de adânc încât acesta s-a prăbușit în cele din urmă. Abia atunci a început așa-numita "construcție". Iar acest lucru era firesc, corect și logic.

O ordine existentă nu este abolită prin simpla proclamare și insistență asupra uneia noi. Nu trebuie să se presupună că adepții sau beneficiarii ordinii existente vor fi convertiți și câștigați pentru noua mișcare prin simpla demonstrare a necesității acesteia. Dimpotrivă, se poate întâmpla cu ușurință ca două situații diferite să existe una lângă alta și ca o așa-numită viziune asupra lumii să se transforme într-un partid, incapabil să se ridice deasupra limitelor sale. O viziune asupra lumii este intolerantă și nu poate exista ca "un partid printre multe altele". Ea cere în mod imperios propria recunoaștere ca fiind unică și exclusivă și, de asemenea, o transformare completă a întregii vieți publice în conformitate cu opiniile sale. Ea nu poate permite niciodată ca starea anterioară să continue să existe. Același lucru este valabil și pentru religii.

Creștinismul nu s-a mulțumit să ridice un altar propriu, ci a trebuit mai întâi să distrugă altarele păgâne. Doar din această intoleranță pasională a putut lua forma unei credințe apodictice; intoleranța este o condiție prealabilă indispensabilă.

Se poate obiecta aici că astfel de fenomene din istoria lumii provin în principal dintr-un mod de gândire specific evreiesc; într-adevăr, că acest fanatism și intoleranță întruchipează mentalitatea specific evreiască. Acest lucru poate fi de o mie de ori adevărat, și este un fapt profund regretabil. Apariția intoleranței fanatice în istoria omenirii poate fi atât profund regretabilă, cât și străină de natura umană - dar acest lucru nu schimbă faptul că există astăzi. Oamenii care vor să elibereze națiunea noastră Germană din condiția sa actuală nu trebuie să-și preocupe capul gândindu-se cât de minunat ar fi dacă aceasta sau aceea nu ar fi apărut niciodată; mai degrabă, trebuie să găsească modalități de a o elimina. O viziune asupra lumii care este inspirată de o intoleranță infernală nu poate fi frântă decât de același spirit, de o doctrină animată de aceeași voință hotărâtă și care este ea însăși o idee nouă, pură și absolut adevărată.

Se poate regreta astăzi faptul că apariția creștinismului a marcat apariția primei terori spirituale în lumea antică mult mai liberă.[139] Dar nu se poate nega faptul că, de atunci, lumea a fost pătrunsă și dominată de acest tip de constrângere și că violența a fost înfrântă doar prin violență, iar teroarea doar prin teroare. Doar atunci poate fi creată în mod constructiv o nouă condiție.

Partidele politice sunt predispuse la compromisuri, dar viziunile asupra lumii niciodată. Partidele politice au tendința de a ține cont de adversarii lor, dar viziunile lumii își proclamă propria infailibilitate.

5.2 COMUNITATEA CA BAZĂ PENTRU O NOUĂ VIZIUNE ASUPRA LUMII

De asemenea, partidele politice au aproape întotdeauna, la început, intenția de a-și asigura o dominație exclusivă și despotică; aproape întotdeauna manifestă o ușoară tendință de a deveni viziuni ale lumii. Dar natura limitată a programului lor le răpește eroismul pe care îl cere

[139] Există motive întemeiate pentru a vedea creştinismul ca pe o formă de "teroare" religioasă specific evreiască. Acesta a fost cu siguranță punctul de vedere al lui Nietzsche; a se vedea Dalton (2010) sau (2011) pentru detalii.

o viziune asupra lumii. Natura conciliantă a voinței lor îi atrage pe acei oameni mărunți și slabi la suflet care nu sunt potriviți pentru nicio cruciadă. Și astfel, ei rămân curând blocați în meschinăria lor mizerabilă. Renunță să mai lupte pentru viziunea lor asupra lumii și, prin intermediul așa-numitei "colaborări pozitive", încearcă cât mai repede să se strecoare în vreun loc minuscul la troacă și să rămână acolo cât mai mult timp posibil. Acesta este întregul lor efort.

Iar dacă sunt împinși de un concurent cu maniere mai brutale de la pătuțul comun de hrănire, atunci singura lor idee este să se strecoare din nou, cu forța sau prin șiretlicuri, printre turma flămândă, pentru a ajunge din nou în primul rând. Și, în cele din urmă - chiar cu prețul celor mai sfinte convingeri ale lor - se împrospătează la iubita găleată de băutură. Ei sunt șacalii politicii!

Dar o viziune asupra lumii nu se va împărtăși niciodată cu alta. Ea nu poate accepta niciodată să colaboreze cu un sistem pe care îl condamnă, ci se simte mai degrabă obligată să folosească toate mijloacele pentru a lupta împotriva vechii ordini și a întregii lumi a ideilor, adică să se pregătească pentru căderea ei.

Această bătălie pur distructivă - al cărei pericol este atât de ușor perceput de inamic, încât acesta formează un front unit pentru apărarea sa comună - și, de asemenea, bătălia constructivă - care trebuie să fie agresivă pentru a promova noua lume a ideilor... ambele necesită un corp de luptători hotărâți. Orice nouă concepție despre lume își va duce ideile la victorie numai dacă elementele cele mai curajoase și mai active ale vremii și ale poporului său se vor constitui împreună într-o puternică organizație de luptă. Pentru aceasta, este absolut necesar să se selecteze din imaginea generală a lumii un anumit număr de idei care, odată exprimate într-o formă precisă și clară, vor servi ca articole de credință pentru o nouă comunitate umană. În timp ce programul unicului partid politic nu este altceva decât o rețetă pentru obținerea unor rezultate favorabile la următoarele alegeri generale, programul unei viziuni asupra lumii reprezintă o declarație de război împotriva unei ordini de lucruri existente, împotriva condițiilor actuale - pe scurt, împotriva concepției stabilite despre lume.

Cu toate acestea, nu este necesar ca fiecare luptător individual pentru această viziune asupra lumii să aibă o înțelegere deplină a ideilor și planurilor finale ale liderilor mișcării. Este necesar doar ca fiecare să aibă o noțiune clară a ideilor fundamentale și să i se întipărească cele

mai fundamentale principii, astfel încât să fie convins de necesitatea victoriei mișcării și a doctrinei sale.

De asemenea, soldatul individual nu este inițiat în cunoașterea planurilor strategice superioare. Dar este antrenat să se supună unei discipline rigide și unei credințe fanatice în dreptatea și puterea cauzei sale și să se dedice acesteia fără rezerve. În același mod, adeptul individual trebuie să fie atașat unei mișcări de mare anvergură, de mare viitor și de cea mai mare voință.

Dacă fiecare soldat dintr-o armată ar fi General și ar avea pregătirea și capacitatea de a conduce, armata respectivă ar fi inutilă. În mod similar, o mișcare politică ar fi inutilă în lupta pentru o viziune asupra lumii dacă ar fi formată exclusiv din "intelectuali". Nu, avem nevoie și de soldatul simplu, pentru că fără el o disciplină interioară este de neatins.

5.3 CONDUCERE ȘI URMARE

Prin însăși natura sa, o organizație poate exista doar dacă liderii cu abilități intelectuale înalte sunt deserviți de o masă mare și devotată emoțional. O companie formată din 200 de oameni cu abilități egale ar fi, pe termen lung, mai greu de disciplinat decât o companie formată din 190 de oameni mai puțin capabili și 10 cu o educație superioară.

Social-democrații au profitat foarte mult de acest fapt.
Ei au luat masele largi ale poporului nostru care tocmai terminaseră serviciul militar și care erau astfel instruiți în disciplină și i-au atras în disciplina de partid la fel de rigidă. Organizația sa era formată, de asemenea, dintr-o armată de ofițeri și soldați. Muncitorul German a devenit soldatul, iar intelectualul evreu era ofițerul; oficialii sindicali Germani pot fi comparați cu subofițerii.

Faptul că numai așa-numitele clase needucate au aderat la marxism a fost chiar baza pe care acest partid și-a obținut succesul - lucru care a fost întotdeauna întâmpinat cu un dat din cap de către burghezia noastră. Pentru că erau formate în cea mai mare parte din intelectuali, partidele burgheze nu erau decât o trupă de indivizi indisciplinați; în timp ce marxiștii, din material uman neintelectual, au format o armată de soldați de partid care se supuneau stăpânilor lor evrei la fel de orbește cum se supuneau odinioară ofițerilor lor Germani. Burghezia

Germană nu s-a preocupat niciodată de problemele psihologice, deoarece se simțea superioară în astfel de chestiuni și a considerat că nu este necesar să reflecteze asupra semnificației profunde a acestui fapt și asupra pericolului secret pe care îl implică. Dimpotrivă, ei credeau că o mișcare politică care își atrage adepții exclusiv din cercurile "intelectuale" trebuie, tocmai din acest motiv, să aibă o importanță mai mare și șanse mai mari de succes, și chiar o probabilitate mai mare de a prelua guvernarea, decât masele needucate. Ei nu au înțeles niciodată că forța unui partid politic nu constă niciodată în inteligența și independența membrilor săi, ci mai degrabă în supunerea disciplinată cu care aceștia își urmează liderii intelectuali.

Factorul decisiv este conducerea însăși. Atunci când două corpuri de trupe se angajează în luptă, victoria nu va reveni acelei tabere în care fiecare soldat are o pregătire strategică de specialitate, ci mai degrabă celei care are cei mai buni lideri și, în același timp, cele mai bine disciplinate, supuse orbește și cel mai bine instruite trupe.

Aceasta este cunoașterea de bază pe care trebuie să o avem mereu în vedere atunci când examinăm posibilitatea de a transforma o viziune asupra lumii în acțiune.

Dacă suntem de acord că, pentru a duce la victorie o viziune asupra lumii, aceasta trebuie transformată într-o mișcare de luptă, atunci, în mod logic, programul mișcării trebuie să țină cont de materialul uman de care dispune. La fel cum scopurile finale și ideile conducătoare trebuie să fie absolut definite și inconfundabile, tot astfel programul de recrutare trebuie să fie adaptat acelor minți fără de care cele mai frumoase idei ar rămâne veșnic doar idei.

5.4 PRINCIPIILE DIRECTOARE ALE MIȘCĂRII

Pentru ca ideea populară, care în prezent este o dorință obscură, să ajungă într-o zi la un succes clar, trebuie să scoată din lumea largă a ideilor sale anumite principii bine definite - principii care, prin esența și conținutul lor, sunt menite să atragă o masă largă de oameni. Această masă este singura care poate garanta că se va lupta pentru această concepție despre lume. Acesta este grupul muncitorilor Germani.

De aceea, programul noii mișcări a fost condensat în câteva principii

directoare, 25 în total.[140] Acestea sunt menite, în primul rând, să ofere omului de rând o schiță aproximativă a obiectivelor mișcării. Ele sunt, ca să spunem așa, o credință politică care, pe de o parte, este menită să câștige recruți pentru mișcare și, pe de altă parte, să unească acești recruți într-un legământ recunoscut de toți.

Prin urmare, nu trebuie să pierdem niciodată din vedere următoarele: Ceea ce numim programul mișcării este absolut corect în ceea ce privește scopurile sale finale, dar în ceea ce privește modul în care acest program este formulat, trebuie să se țină seama de anumite considerații psihologice. În decursul timpului, se poate foarte bine să apară opinia că anumite principii ar trebui să fie exprimate altfel și ar putea fi mai bine formulate. Dar orice încercare de formulare diferită are, de obicei, un efect dezastruos. Ceva care ar trebui să fie fix și de neclintit devine astfel subiect de discuție. De îndată ce un singur punct este scos din sfera certitudinii dogmatice, discuția nu va duce pur și simplu la o formulare nouă, mai bună și mai coerentă, ci poate duce cu ușurință la dezbateri nesfârșite și la confuzie generală. În astfel de cazuri, rămâne să ne gândim ce este mai bine: o formulare nouă și mai adecvată, chiar dacă poate provoca o controversă în cadrul mișcării, sau să păstrăm vechea formulă care, deși probabil nu este cea mai bună, reprezintă un organism solid, de nezdruncinat, unificat în interior.

Toată experiența arată că cea de-a doua alternativă este preferabilă. Având în vedere că avem de-a face doar cu o schimbare externă a formei, astfel de corecții vor părea întotdeauna de dorit și posibile. În cele din urmă, având în vedere că majoritatea oamenilor gândesc superficial, există un mare pericol ca formularea doar externă a programului să fie considerată ca fiind esențială pentru mișcare. Atunci, voința și puterea de a lupta pentru aceste idei sunt slăbite, iar activitățile care ar trebui să fie îndreptate spre exterior sunt disipate în dispute programatice interne.

Pentru o doctrină care este în esență corectă în trăsăturile sale principale, este mai puțin periculos să păstrezi o formulare care poate să nu mai fie destul de adecvată, decât să încerci să o îmbunătățești - permițând astfel ca ceea ce fusese considerat până atunci ca un principiu de granit al mișcării să devină subiectul unei discuții generale, cu toate consecințele sale nefaste. Acest lucru este deosebit de imposibil

[140] A se vedea apendicele A.

atât timp cât mișcarea încă luptă pentru victorie. Cum am putea inspira oamenilor o credință oarbă în adevărul unei doctrine, dacă îndoiala și incertitudinea sunt răspândite prin schimbări constante în forma sa exterioară?

Esențialul unei învățături nu trebuie căutat niciodată în formule exterioare, ci întotdeauna într-un sens interior. Iar acesta este imuabil; și, în interesul său, nu se poate decât să se dorească ca o mișcare să excludă tot ceea ce tinde spre dezintegrare și incertitudine, pentru a păstra forța necesară.

Și aici putem învăța de la biserica catolică. Deși uneori, și adesea în mod inutil, sistemul său dogmatic intră în conflict cu științele exacte și cu cercetarea, nu este dispusă să sacrifice nici măcar o singură silabă din învățăturile sale. Ea a recunoscut pe bună dreptate că puterea sa de rezistență ar fi slăbită prin introducerea unor adaptări mai mari sau mai mici pentru a satisface concluziile temporare ale științei, care în realitate sunt mereu fluctuante. Astfel, ea își menține dogmele sale fixe, singurele care pot da întregului sistem caracterul unei credințe. De aceea, ea se menține astăzi mai fermă ca niciodată. Putem profeți că, ca un stâlp fix în mijlocul unor fenomene trecătoare, ea va atrage tot mai mult sprijin orb pe măsură ce fenomenele se schimbă rapid.[141]

Prin urmare, oricine dorește cu adevărat și cu seriozitate victoria unei viziuni populare asupra lumii trebuie să înțeleagă, în primul rând, că acest lucru poate fi asigurat doar printr-o mișcare militantă și, în al doilea rând, că această mișcare trebuie să-și întemeieze forța doar pe fermitatea unui program imbatabil și coerent. Ea nu trebuie să facă niciodată concesii de formă spiritului vremii, ci trebuie să-și păstreze forma pentru totdeauna, odată ce se dovedește a fi favorabilă - sau, în orice caz, până când este încununată de victorie. Înainte de aceasta, orice încercare de a deschide o discuție asupra oportunității acestui sau acelui punct de program ar putea tinde să dezintegreze soliditatea și forța de luptă a mișcării, în funcție de gradul în care adepții ei iau parte la o astfel de dispută internă. Nu spuneți că o "îmbunătățire" făcută astăzi va fi supusă mâine unei examinări critice, doar pentru a o înlocui cu ceva mai bun a doua zi. Odată ce bariera a fost dărâmată, se deschide un drum - al cărui început este cunoscut, dar al cărui sfârșit se pierde în

[141] Expresia "pol fix în mijlocul unor fenomene trecătoare" este preluată din poemul lui Schiller *Der Spaziergang* (linia 134).

infinit.

Această realizare importantă trebuia să se aplice și în cazul tinerei mișcări Național-Socialiste. În programul său în 25 de puncte, Partidul Național-Socialist al Muncitorilor Germani a obținut o bază care trebuie să rămână de nezdruncinat. Sarcina membrilor actuali și viitori ai mișcării nu trebuie să fie niciodată aceea de a întreprinde o revizuire critică a acestor principii, ci mai degrabă de a fi legați de ele. În caz contrar, generația următoare și-ar consuma, în tumultul ei și cu același drept, energia în astfel de activități pur formale în cadrul partidului, în loc să câștige noi recruți și, prin urmare, o nouă putere pentru mișcare. Pentru cei mai mulți dintre adepții noștri, esența mișcării va consta nu atât în litera principiilor noastre, cât în sensul pe care îl atribuim acestora.

5.5 NAȚIONAL-SOCIALISMUL ȘI IDEEA POPULARĂ

Noua mișcare își datorează numele acestor considerații, iar mai târziu programul său a fost elaborat în conformitate cu ele; în ele se află și modul său de răspândire. Pentru a duce la victorie idealul popular, a trebuit să se înființeze un partid popular - un partid care să nu fie format doar din lideri intelectuali, ci și din muncitori manuali!

Orice încercare de a realiza aceste teorii fără o organizație militantă ar fi sortită eșecului astăzi, așa cum a fost în trecut și cum va fi și în viitor. De aceea, mișcarea are nu numai dreptul, ci și datoria de a se considera pe sine drept campion și reprezentant al acestor idei. Așa cum principiile fundamentale ale mișcării Național-Socialiste sunt populare, tot așa și ideile populare sunt Național-Socialiste. Dacă Național-Socialismul vrea să triumfe, va trebui să se țină de acest fapt fără rezerve și exclusiv. Și în acest caz, are nu numai dreptul, ci și datoria de a sublinia cu acuitate că orice încercare de a reprezenta ideea populară în afara Partidului Național-Socialist al Muncitorilor Germani este imposibilă și, în cele mai multe cazuri, frauduloasă.

Dacă cineva reproșează astăzi mișcării noastre că a "monopolizat" ideea populară, nu putem da decât un singur răspuns: Nu numai că am monopolizat-o, dar practic am creat-o.

Pentru că ceea ce a existat anterior sub acest nume a fost complet incapabil să influențeze destinul poporului nostru, deoarece toate aceste idei nu aveau o formulare clară și coerentă. În cele mai multe

cazuri, ele nu erau altceva decât noțiuni izolate și deconectate, mai mult sau mai puțin solide, destul de frecvent contradictorii, și în niciun caz nu exista o coeziune internă între ele. Și chiar dacă această coeziune ar fi existat, ea ar fi fost mult prea slabă pentru a orienta și a construi vreo mișcare.

Doar mișcarea Național-Socialistă a reușit acest lucru. Tot felul de asociații și grupuri, mari și mici, și chiar și "partidele mari" pretind acum titlul de "populare", iar acesta este un rezultat al influenței mișcării Național-Socialiste. Fără această muncă, niciunul dintre aceste partide nu s-ar fi gândit măcar la menționarea cuvântului "popular"; acest cuvânt nu ar fi însemnat nimic pentru ei și, mai ales, liderii lor nu ar fi avut nimic de-a face cu el. Doar activitatea NSDAP a dat sens acestei idei și abia atunci a fost adoptată de tot felul de oameni. Mai presus de toate, partidul nostru a demonstrat forța ideii populare prin activitatea noastră de succes, astfel încât ceilalți, pentru a ține pasul, trebuie să caute scopuri similare.

La fel ca înainte, când au exploatat totul pentru a-și servi scopurile electorale meschine, astăzi folosesc conceptul popular doar ca o expresie exterioară și goală, cu scopul de a contracara forța de atracție a mișcării Național-Socialiste. Numai din dorința de a-și menține existența și din teama că noua noastră mișcare bazată pe viziunea noastră asupra lumii ar putea să prevaleze, și pentru că simt că caracterul universal și exclusivist al acesteia reprezintă un pericol pentru ei - numai din aceste motive folosesc cuvinte pe care le-au repudiat în urmă cu opt ani, le-au ridiculizat în urmă cu șapte ani, le-au catalogat drept absurde în urmă cu șase ani, le-au combătut în urmă cu cinci ani, le-au urât în urmă cu patru ani, le-au persecutat în urmă cu trei ani și, în cele din urmă, în urmă cu doi ani, le-au anexat și încorporat în vocabularul lor politic actual, ca sloganuri de război în lupta lor.

De aceea este necesar, chiar și acum, să atragem atenția asupra faptului că niciunul dintre aceste partide nu are cea mai mică idee despre ceea ce are nevoie națiunea Germană. Cea mai izbitoare dovadă în acest sens este modul superficial în care folosesc cuvântul "popular"!

Nu mai puțin periculoși sunt cei care umblă ca niște semi-populari, formulând scheme fantastice bazate în mare parte pe nimic altceva decât pe o idee fixă care, în sine, ar putea fi corectă, dar care, pentru că este un concept izolat, este inutilă în formarea unei mari comunități

unificate de luptă. Și, în orice caz, este nepotrivită pentru a construi una. Acești oameni care își născocesc un program parțial din propriile idei și parțial din cele pe care le-au citit, sunt adesea mai periculoși decât dușmanii declarați ai ideii populare. În cel mai bun caz, sunt teoreticieni sterili, dar mai ales sunt niște lăudăroși răutăcioși. Ei cred că își pot masca goliciunea intelectuală și mentală cu bărbi înfloritoare și gesturi Germane vechi.

În fața tuturor acestor încercări zadarnice, merită deci să ne amintim de momentul în care tânăra mișcare Național-Socialistă și-a început lupta.

CAPITOLUL 6
LUPTĂ ÎN VREMURILE TIMPURII: SEMNIFICAȚIA CUVÂNTULUI VORBIT

Amintirile primei noastre mari întâlniri, din 24 Februarie 1920, în sala de banchete a Hofbräuhaus, nu se stinseseră încă atunci când am început pregătirile pentru următoarea noastră întâlnire.[142] Până atunci, luasem în considerare cu atenție organizarea unei mici întâlniri în fiecare lună, sau cel mult la două săptămâni, într-un oraș ca München, dar acum s-a hotărât că ar trebui să organizăm o întâlnire de masă în fiecare săptămână. Nu mai este nevoie să spun că, cu siguranță, ne-am confruntat de nenumărate ori cu o singură teamă: Vor veni oamenii și ne vor asculta? - deși eu personal eram convins că, odată veniți, vor rămâne și vor asculta.

6.1 LUPTA ÎMPOTRIVA PROPAGANDEI OTRĂVITOARE

În acea perioadă, sala Hofbräuhaus din München a căpătat o semnificație aproape sacră pentru noi, Național-Socialiștii. În fiecare săptămână avea loc o adunare, aproape întotdeauna în acea sală, și de fiecare dată era mai plină decât înainte, iar oamenii mai atenți!

Începând cu "vinovăția de război" - care nu interesa pe nimeni la acea vreme - și cu tratatele de pace, am abordat aproape tot ceea ce fie a stârnit interesul publicului, fie părea necesar din punct de vedere ideologic. Cea mai mare atenție am acordat-o tratatelor de pace. Din nou și din nou, tânăra mișcare a făcut profeții pentru acele mase mari, iar acum aproape toate s-au împlinit! Astăzi este ușor să vorbești și să scrii despre aceste lucruri. Dar în acele zile, adunare de masă în public - nu a micii burghezii, ci a proletarilor agitați - cu tema "Tratatul de pace de la Versailles" însemna un atac la adresa Republicii și o dovadă de tendințe reacționare sau monarhiste.[143] În momentul în care cineva rostea prima critică la adresa Tratatului de la Versailles, se putea aștepta la un răspuns imediat și aproape stereotip: "Și Brest-Litovsk?"

[142] A se vedea volumul 1 din *Mein Kampf*, sfârșitul capitolului 12 (12.19-12.22).

[143] Tratatul de la Versailles a fost semnat la 28 Iunie 1919 și a marcat încheierea oficială a Primului Război Mondial. Acesta a impus condiții umilitoare și oneroase Germaniei și a fost o sursă de dispreț nesfârșit pentru mulți Germani.

"Brest-Litovsk?"[144] Din nou și din nou, mulțimea murmura acest lucru, care se umfla treptat într-un hohot, până când vorbitorul trebuia să renunțe la încercarea de a-i convinge. Îți venea să te dai cu capul de perete de disperare din cauza acestor oameni! Ei nu voiau nici să asculte, nici să înțeleagă că Versailles era un scandal și o rușine, un dictat care a marcat o hoție fără precedent asupra poporului nostru. Munca distructivă a marxiștilor și propaganda otrăvitoare a inamicului îi răpise pe acești oameni de rațiune.

Iar noi nu aveam dreptul să ne plângem. Vinovăția de partea cealaltă era enormă! Dar ce făcuse burghezia noastră pentru a pune capăt acestei teribile dezbinări, pentru a se opune și pentru a deschide calea spre adevăr, oferind o explicație mai bună și mai amănunțită? Nimic, și iarăși nimic! În acea vreme, marii apostoli populari de astăzi nu erau de văzut. Poate că vorbeau unor grupuri selecte, la petreceri de ceai, sau în micile lor cercuri, dar nu apăreau niciodată acolo unde ar fi trebuit să fie, și anume printre lupi; asta dacă nu se ivea ocazia să urle cu haita.

În ceea ce mă privește, atunci am văzut clar că problema vinovăției de război trebuia clarificată pentru micul nucleu al mișcării noastre - și clarificată în lumina adevărului istoric. O condiție prealabilă pentru succesul viitor al mișcării noastre era ca aceasta să transmită cunoașterea tratatului de pace către masele cele mai largi. La vremea respectivă, masele considerau această pace ca fiind un succes al democrației. Prin urmare, a trebuit să formăm un front unit împotriva ei și să ne întipărim în mintea oamenilor ca dușmani ai acestui tratat. Apoi, mai târziu, când realitatea crudă a acestei escrocherii josnice va fi dezvăluită în toată ura goală, o reamintire a poziției noastre anterioare ne-ar câștiga încrederea lor.

6.2 ÎMPOTRIVA CURENTULUI

Chiar și atunci mi-am asumat o poziție asupra acelor chestiuni fundamentale importante în care opinia publică a luat-o complet pe dos și m-am opus acestor noțiuni greșite fără să țin cont de popularitate, ură sau luptă. NSDAP nu trebuie să fie servitorul opiniei publice, ci mai degrabă trebuie să o domine. Nu trebuie să devină sclavul maselor, ci

[144] Tratatul de la Brest-Litovsk a fost semnat la 3 Martie 1918. Acesta a marcat retragerea Rusiei din Primul Război Mondial și a fost redactat în termeni foarte favorabili pentru Germania.

mai degrabă stăpânul lor!

Mai ales pentru o mișcare slabă, există o tentație naturală de a se conforma tacticilor unui inamic mai puternic, în special atunci când tacticile acestuia au reușit să ducă oamenii la concluzii nebunești sau să adopte atitudini greșite. Acest lucru este deosebit de puternic atunci când se pot găsi motive - chiar dacă acestea pot fi complet iluzorii - care par, pentru tânăra mișcare, să arate spre aceleași scopuri. Lașitatea umană va adopta atunci cu atât mai ușor acele argumente care îi dau o aparență de justificare, din "punctul său de vedere", pentru a participa la o astfel de crimă.

În mai multe ocazii am avut parte de astfel de cazuri, în care a fost nevoie de cea mai mare energie pentru a împiedica nava mișcării noastre să fie luată de un val public artificial și chiar să fie împinsă de el. Ultima dată a fost atunci când presa noastră infernală - Hecuba[145] existenței națiunii Germane - a reușit să aducă chestiunea Tirolului de Sud într-o poziție proeminentă care a fost catastrofală pentru poporul German. Fără să se gândească ce interese serveau, mai mulți așa-ziși oameni, partide și organizații "naționale" s-au alăturat strigătului general, doar de teama opiniei publice incitate de evrei, și au contribuit în mod stupid la susținerea luptei împotriva unui sistem pe care noi, Germanii, ar trebui, mai ales în aceste zile, să îl considerăm ca fiind singura rază de lumină în această lume în degenerare.

În timp ce evreul mondial internațional ne sugrumă încet, dar sigur, așa-zișii noștri patrioți strigă împotriva unui om și a sistemului său care are curajul să se elibereze din cătușele francmasoneriei evreiești, cel puțin într-un colț al Pământului, și să se opună rezistenței naționaliste împotriva acestei otrăvuri mondiale internaționale. Dar caracterele slabe au fost prea tentate să navigheze cu vântul și să capituleze în fața clamării opiniei publice. Și o capitulare a fost! Acești oameni sunt niște mincinoși atât de josnici încât nici măcar nu vor să recunoască acest lucru în sinea lor, dar rămâne adevărat că doar lașitatea și teama de sentimentul public, stârnit de evrei, i-a determinat să se alăture. Toate celelalte motive sunt doar scuze mizerabile ale unor mici păcătoși care sunt conștienți de propria lor vină.

[145] Hecuba a fost soția regelui Troian Priam în *Iliada* lui Homer. Frazeologia lui Hitler aici este neclară; poate că se referă la faptul că Hecuba l-a rugat pe fiul ei Hector să nu lupte cu Ahile, oglindind astfel sprijinul presei pentru capitularea Germană. Ambele cazuri s-au încheiat cu un dezastru.

Astfel, a fost necesar să se apuce mișcarea cu o mână de fier, pentru a o salva de pe calea ruinei. Cu siguranță că o încercare de schimbare de acest fel nu era populară la acea vreme, deoarece marea flacără a opiniei publice ardea într-o singură direcție; iar o astfel de decizie putea fi uneori fatală. Nu puțini oameni în decursul istoriei au fost lapidați pentru un act pentru care posteritatea avea să îngenuncheze mai târziu și să le mulțumească.

De această posteritate trebuie să depindă o mișcare, și nu de laudele de moment. Se poate ca, în astfel de ore, indivizii să fie nevoiți să îndure angoase; dar ei nu trebuie să uite că, după astfel de ore, va veni salvarea și că o mișcare care vrea să reînnoiască lumea trebuie să servească viitorul și nu prezentul.

6.3 POLITICI DE VEDERE LARGĂ

În această privință, se poate afirma că cele mai mari și mai durabile succese din istorie sunt, în general, cele care au fost cel mai puțin înțelese la început, deoarece au fost în cel mai puternic contrast cu opinia publică, cu opiniile și voința acesteia.

Am experimentat acest lucru atunci când am avut prima noastră apariție publică. Se poate spune cu sinceritate că nu am "curtat favorurile maselor", ci mai degrabă ne-am opus întotdeauna prostiilor acestor oameni. În acei ani, s-a întâmplat aproape întotdeauna să mă confrunt cu o adunare de oameni care credeau contrariul a ceea ce voiam să spun și care doreau opusul a ceea ce credeam eu. Atunci a fost nevoie de câteva ore pentru a convinge două sau trei mii de oameni să renunțe la opiniile lor anterioare - pentru a le distruge, lovitură cu lovitură, fundamentul opiniilor lor și pentru a-i conduce în cele din urmă la convingerile noastre și la viziunea noastră asupra lumii.

Am învățat repede ceva important, și anume, să smulg armele de răspuns ale inamicului din propriile mâini. Am putut observa curând că adversarii noștri - în special liderii de discuții - aveau un "repertoriu" bine definit de argumente care erau repetate în mod constant. Caracterul uniform al acestei proceduri indica o pregătire deliberată și unitară. Și așa a fost. Am putut astfel să recunoaștem incredibila disciplină a propagandei inamicului și sunt mândru până în ziua de azi că am descoperit un mijloc, nu numai de a face această propagandă

ineficientă, ci și de a-i bate pe cei care o făceau cu ea. Doi ani mai târziu eram un maestru al acestei arte.

În fiecare discurs pe care l-am ținut, a fost important să anticipez în mod clar forma și subiectul probabil al contraargumentelor care urmau să fie așteptate în cadrul discuției și să le demontez în discurs. Astfel, era necesar să menționez toate obiecțiile posibile și să arăt inconsistența lor; în acest fel, era mai ușor să cuceresc un ascultător onest, eliminând toate îndoielile care îi fuseseră întipărite în memorie. Ceea ce învățase era automat infirmat, iar acest lucru îl făcea cu atât mai atent la discurs.

6.4 ILUMINARE DESPRE TRATATELE DE PACE

Acesta a fost motivul pentru care - după prima mea prelegere despre "Tratatul de pace de la Versailles", pe care am ținut-o în fața trupelor pe când eram încă un așa-numit "instructor" - am schimbat cursul și am vorbit de acum înainte despre "Tratatele de la Brest-Litovsk și Versailles". În discuțiile de după prima mea prelegere, am stabilit rapid că oamenii nu știau cu adevărat nimic despre Tratatul de la Brest-Litovsk și că propaganda inteligentă a partidului reușise să îl prezinte ca fiind unul dintre cele mai scandaloase acte de violență din lume. Repetarea persistentă a acestei minciuni în fața maselor largi a făcut ca milioane de Germani să vadă Tratatul de la Versailles ca o răsplată dreaptă pentru crima pe care am comis-o la Brest-Litovsk. Ei considerau orice opoziție la Versailles ca fiind nedreaptă, iar în multe cazuri exista o indignare morală sinceră. Și acesta a fost și motivul pentru care cuvântul nerușinat și monstruos "despăgubiri" a intrat în uzul comun în Germania. Această minciună ipocrită le-a apărut milioanelor de compatrioți exasperați ca fiind împlinirea unei justiții superioare. Teribil, dar adevărat.

Cea mai bună dovadă în acest sens a fost propaganda pe care am inițiat-o împotriva Versailles-ului prin lămurirea mea asupra Tratatului de la Brest-Litovsk. Am comparat cele două tratate unul cu celălalt, punct cu punct, arătând imensa umanitate a unui tratat și barbaria inumană a celuilalt - iar rezultatul a fost izbitor. Când am vorbit pe această temă la întâlniri de 2000 de persoane, am văzut adesea 3600 de ochi ostili fixați pe mine. Și totuși, trei ore mai târziu, aveam în fața mea o masă legănată de indignare și furie îndreptățită. O mare minciună

fusese din nou smulsă din inimile și mințile unei mulțimi de mii de oameni, iar în locul ei fusese implantat un adevăr.

Am considerat cele două prelegeri - "Adevăratele cauze ale războiului mondial" și "Tratatele de pace de la Brest-Litovsk și Versailles" - ca fiind cele mai importante dintre toate. Prin urmare, le-am repetat de zeci de ori, dându-le mereu o nouă formă, până când, cel puțin în privința acestor puncte, a apărut o opinie clară și unanimă în rândul celor din rândul cărora mișcarea noastră și-a recrutat primii membri.

În plus, aceste adunări mi-au oferit avantajul de a mă transforma treptat într-un orator la adunări de masă și am devenit priceput în patosul și gestica cerute de sălile mari cu mii de oameni.

În afară de cercurile mici pe care le-am menționat, la acea vreme nu am găsit niciun partid care să se ocupe de explicarea lucrurilor oamenilor în acest mod. Și totuși, astăzi vorbesc ca și cum *ei ar* fi fost cei care au provocat schimbarea opiniei publice. Dacă un așa-numit politician naționalist vorbea undeva sau altundeva pe această temă, o făcea doar în cercurile celor care erau deja de aceeași convingere și pentru care cuvintele sale erau, în cel mai bun caz, doar o confirmare a opiniilor lor. Ceea ce era cu adevărat necesar nu era acest lucru, ci mai degrabă, prin iluminare și propagandă, să-i convingă pe cei a căror educație și opinie i-a plasat ferm în tabăra inamicului.

Pliantul a fost folosit și în această iluminare. Pe când eram încă soldat, scrisesem o broșură în care puneam în contrast Tratatul de la Brest-Litovsk cu cel de la Versailles, iar aceasta a fost distribuită în număr mare. Mai târziu, l-am folosit pentru partid, din nou cu succes. Primele întâlniri se distingeau prin mesele acoperite cu pliante, ziare și broșuri de tot felul. Dar noi ne bazam în principal pe cuvântul rostit. Și, de fapt, acesta este singurul mijloc de a produce schimbări cu adevărat mari, din motive psihologice fundamentale.

6.5 VORBITUL ESTE MAI EFICIENT DECÂT SCRISUL

În primul volum, am afirmat deja că toate evenimentele care au schimbat lumea au avut loc nu prin text scris, ci prin cuvânt.[146] Acest lucru a suscitat o lungă discuție în anumite secțiuni ale presei, în care a fost dur atacată, mai ales de burghezia noastră inteligentă. Dar motivul

[146] A se vedea secțiunea 3.33.

pentru aceasta i-a derutat pe sceptici. Intelectualii burghezi au protestat împotriva punctului meu de vedere pur și simplu pentru că ei înșiși nu aveau puterea sau capacitatea de a influența masele prin intermediul cuvântului vorbit; ei s-au bazat întotdeauna exclusiv pe activitatea literară și au renunțat la adevărata muncă de agitație prin vorbire. În timp, astfel de obiceiuri au dus la ceea ce distinge burghezia de astăzi, și anume pierderea instinctului psihologic pentru efectul de masă și influența maselor.

Un vorbitor primește un răspuns continuu din partea celor cărora le vorbește. El poate evalua întotdeauna, după fețele ascultătorilor săi, în ce măsură aceștia îl urmăresc și îl înțeleg și dacă cuvintele sale produc efectul dorit. Dar scriitorul nu-și cunoaște deloc cititorul. Prin urmare, de la început el trebuie să scrie la modul general și nu se poate adresa unui grup bine definit pe care îl are în fața ochilor. Prin urmare, el trebuie să eșueze, într-o oarecare măsură, în subtilitate și flexibilitate psihologică. De aceea, în general, un orator genial scrie mai bine decât poate vorbi un scriitor genial, dacă nu-și exersează continuu arta.

De asemenea, trebuie să ne dăm seama că masa în sine este inertă din punct de vedere mental, că rămâne atașată de vechile sale obiceiuri și nu este înclinată în mod natural să citească ceva care nu este conform cu propriile convingeri, mai ales când nu conține ceea ce spera. Prin urmare, un eseu cu o anumită tendință este în cea mai mare parte citit doar de cei care îl simpatizează. Doar un pliant sau un afiș, prin concizia sa, poate spera să trezească un interes momentan în cei care gândesc diferit. Imaginea vizuală, în toate formele sale, are perspective mai bune - inclusiv filmele. Aici este nevoie și mai puțin de inteligență; este suficient să privești pur și simplu sau cel mult să citești un text scurt și, prin urmare, mulți sunt mai repede dispuși să accepte o prezentare picturală decât să citească un eseu lung. Într-un timp mult mai scurt - chiar dintr-o singură lovitură, aș putea spune - oamenii vor înțelege o imagine vizuală, în comparație cu efortul truditor necesar pentru a citi ceva.

Totuși, cel mai important aspect este că nu se știe niciodată în mâinile cui va cădea o operă literară, dar aceasta trebuie să păstreze aceeași formă.[147] În general, efectul este mai mare atunci când forma corespunde nivelului mental și naturii cititorului. O carte destinată

[147] Acest lucru amintește de critica lui Platon la adresa scrisului din *Fedru*: "Și orice cuvânt, odată scris, este împrăștiat, atât printre cei care înțeleg, cât și printre cei care nu sunt interesați de el, și nu știe cui să vorbească, sau să nu vorbească" (275e).

maselor largi trebuie să încerce, de la bun început, să aibă un efect, atât ca stil, cât și ca nivel, cu totul diferit de cel al unei opere destinate claselor intelectuale superioare.

Numai prin capacitatea sa de adaptabilitate, scrisul se apropie de vorbire. Oratorul poate aborda același subiect ca o carte, dar dacă este un orator popular strălucit, rareori va repeta același argument sau același material de două ori în aceeași formă. El va urma întotdeauna exemplul maselor largi în așa fel încât va rosti instinctiv cuvintele necesare pentru a ajunge la inima publicului său. În cazul în care va greși cât de puțin, el are în fața sa corecția vie. După cum am mai spus, el poate citi expresia facială a publicului pentru a vedea, în primul rând, dacă acesta înțelege ceea ce spune, în al doilea rând, dacă înțelege întregul discurs și, în al treilea rând, în ce măsură este convins de corectitudinea celor spuse.

Dacă vede - în primul rând - că nu-l înțeleg, își va face explicația atât de elementară și de clară încât chiar și ultimul individ va înțelege; dacă - în al doilea rând - simte că nu-l pot urmări, își va compune ideile cu atâta atenție și încetineală încât nici cel mai slab nu va fi lăsat în urmă. Și-în al treilea rând-dacă simte că nu sunt convinși de soliditatea argumentului său, îl va repeta la nesfârșit, folosind mereu exemple noi. El însuși va enunța obiecția lor tacită. El va repeta aceste obiecții, disecându-le și respingându-le, până când ultimul grup de opoziție îi va arăta, prin comportamentul și expresia lor, că au capitulat în fața argumentelor sale.

Nu de puține ori, este vorba de depășirea unor prejudecăți înrădăcinate care sunt în mare parte inconștiente și care sunt susținute mai degrabă de emoții decât de rațiune. Este de o mie de ori mai greu să depășești această barieră a aversiunii instinctive, a urii emoționale și a disensiunilor bazate pe prejudecăți decât să corectezi o opinie științifică eronată sau greșită. Ideile false și ignoranța pot fi înlăturate prin instruire. Rezistența emoțională, niciodată. Numai un apel la aceste forțe ascunse în sine va fi eficient; iar scriitorul nu poate realiza acest lucru aproape niciodată, ci aproape exclusiv vorbitorul.

O dovadă izbitoare în acest sens este faptul că, deși aveam o presă burgheză care, în multe cazuri, era bine produsă și avea un tiraj de milioane de exemplare, ea nu a putut împiedica masele largi să devină dușmanul cel mai ascuțit al lumii burgheze. Potopul de ziare și cărți produse anual de intelectuali alunecă peste milioanele din clasa de jos

ca apa peste pielea unsă cu ulei. Acest lucru dovedește unul din două lucruri: fie că conținutul oferit de presa burgheză era lipsit de valoare, fie că este imposibil să ajungi la inima maselor largi doar prin intermediul cuvântului scris. Mai ales în cazul în care cuvântul scris arată atât de puțină înțelegere psihologică, cum este cazul de față.

6.6 SUCCESUL MARXISMULUI PRIN DISCURS

Este inutil să obiectați aici (așa cum a încercat să facă un mare ziar național German din Berlin) că această afirmație este infirmată de faptul că marxismul și-a exercitat cea mai mare influență prin scrierile sale, și mai ales prin intermediul lucrării fundamentale a lui Karl Marx. Rareori s-a făcut o încercare mai superficială pentru un punct de vedere eronat. Ceea ce a conferit marxismului influența sa uimitoare asupra maselor largi nu au fost scrierile formale ale sistemului de idei evreiesc, ci propaganda orală extraordinară desfășurată ani de zile în rândul maselor largi. Din 100.000 de muncitori Germani, abia dacă 100 știu de această lucrare. Ea a fost studiată de o mie de ori mai mult de intelectuali, și în special de evrei, decât de adepții autentici ai mișcării din clasele inferioare. Această lucrare nu a fost scrisă pentru masele largi, ci exclusiv pentru conducerea intelectuală a mașinăriei evreiești de cucerire a lumii; și a fost alimentată de un cu totul alt material: presa.

Aceasta este ceea ce diferențiază presa marxistă de cea burgheză. Presa marxistă este scrisă de agitatori, în timp ce presa burgheză ar dori să continue agitația prin intermediul scriitorilor. Jurnalistul social-democrat, care aproape întotdeauna a mers direct de la sala de ședințe la redacția ziarului, își cunoaște publicul ca nimeni altul. Dar scriitorul burghez care își părăsește biroul pentru a apărea în fața maselor largi se îmbolnăvește chiar de mirosul mulțimii și se confruntă neputincios cu ea prin cuvântul scris.

Ceea ce a convins milioane de muncitori să adere la marxism nu a fost stilul literar al părinților bisericii marxiste, ci munca de propagandă formidabilă și cu adevărat puternică a zeci de mii de agitatori neobosiți, începând cu marele agitator și continuând cu cel mai mic funcționar sindical, delegat sindical și vorbitor de tribună. Sutele de mii de întâlniri în care acești oratori, stând pe mese în taverne afumate, și-au băgat ideile în capul maselor, au dus la o cunoaștere admirabilă a materialului

uman pe care trebuiau să-l cucerească. În acest fel, ei au putut selecta cele mai bune arme pentru asaltul lor asupra cetății opiniei publice. Mai mult, au existat giganticele demonstrații de masă, cu procesiunile lor de sute de mii de oameni, care au imprimat individului cu inima mică convingerea mândră că, deși era un vierme mic, era în același timp o celulă a marelui balaur, în fața suflului devastator al căruia odioasa lume burgheză va fi într-o zi mistuită de foc și flacără, iar dictatura proletariatului își va sărbători victoria finală.

O astfel de propagandă a influențat oamenii astfel încât să-i facă pregătiți și gata să citească presa social-democrată - o presă care, totuși, este mai degrabă un vehicul pentru cuvântul vorbit decât pentru cel scris. În timp ce în tabăra burgheză, profesorii și savanții, teoreticienii și autorii de toate felurile încearcă să vorbească, în mișcarea marxistă vorbitorii încearcă uneori să scrie. Și tocmai evreul, datorită abilității sale dialectice mincinoase și subtilității sale în general, este un scriitor eficient, dar în realitate rolul său este mai degrabă acela de orator agitator decât de scriitor creativ.

Acesta este motivul pentru care lumea burgheză jurnalistică (în afară de faptul că și ea este, în mare parte, evreiască și, prin urmare, nu are niciun interes în a instrui masele largi) nu poate exercita nici cea mai mică influență asupra opiniilor celei mai largi părți a poporului nostru.

6.7 CONDIȚIILE PSIHOLOGICE ALE UNUI DISCURS EFICIENT

Este dificil să elimini prejudecățile emoționale, prejudecățile psihologice, sentimentele etc. și să pui altele în locul lor. Succesul depinde de condiții și influențe imponderabile. Vorbitorul sensibil recunoaște că până și momentul din zi în care este rostit discursul are o influență decisivă asupra rezultatelor sale. Același discurs, rostit de același vorbitor și pe aceeași temă, va avea un efect cu totul diferit la ora 10:00 dimineața, la ora 15:00 după-amiaza sau seara.

În calitate de începător, eu însumi am organizat primele întâlniri dimineața și îmi amintesc în mod deosebit o adunare pe care am organizat-o în Kindl-Keller[148] din München ca protest "împotriva

[148] Kindl-Keller era situat aproximativ la numărul 15 din Rosenheimer Strasse, chiar peste râul lsar, în centrul Münchenului, și pe locul actual al unui hotel Hilton. Putea găzdui până la 5.000 de persoane. Clădirea a fost demolată la sfârșitul anilor 1960. Întâlnirea în cauză a avut loc probabil la sfârșitul anului 1920.

asupririi teritoriilor Germane". Era pe atunci cea mai mare sală din München, iar îndrăzneala noastră era mare. Am fixat ora 10:00 într-o Duminică dimineața, pentru a facilita accesul membrilor mișcării noastre și al altora de a particip. Rezultatul a fost deprimant, dar foarte instructiv: Sala era plină, iar impresia a fost profundă, dar sentimentul general a fost rece ca gheața; nimeni nu s-a încălzit, iar eu însumi, în calitate de vorbitor, m-am simțit profund nefericit că nu am reușit să stabilesc nici cel mai mic contact cu publicul meu. Nu cred că am vorbit mai rău decât înainte; dar efectul a fost practic zero. Am părăsit sala complet nemulțumit, dar și mai bogat prin experiență. Mai târziu, am încercat același tip de experiment, dar cu același rezultat.

Acest lucru nu a fost o surpriză. Dacă cineva merge la teatru să vadă un spectacol la ora 15:00 după-amiaza și apoi asistă la o reprezentație de seară a aceleiași piese, este uimit de diferența de impresii și de efect. O persoană cu sentimente sensibile și cu capacitatea de a vedea lucrurile clar va recunoaște imediat faptul că impresia spectacolului de după-amiază nu este nici pe departe la fel de mare ca cea de seară. Același lucru este valabil și în cazul filmelor cinematografice. Acest lucru este important pentru că se poate spune despre teatru că poate actorul face mai puțin efort după-amiaza decât seara. Dar un film nu este cu nimic diferit după-amiaza față de seara la ora 21:00. Nu, timpul în sine exercită o influență distinctă, așa cum face sala asupra mea. Există săli care te lasă rece, din motive greu de explicat, și care refuză cumva să permită o atmosferă favorabilă. De asemenea, amintirile și imaginile tradiționale care există în cineva pot avea o influență determinantă asupra impresiei. Astfel, o prezentare a spectacolului *Parsifal* la Bayreuth va avea un efect cu totul diferit față de orice alt loc din lume. Farmecul misterios al acelei Case de pe Festspielhügel din vechiul oraș al margrafilor nu poate fi egalat sau substituit nicăieri altundeva.

În toate aceste cazuri avem de-a face cu problema influențării libertății de voință a omului. Iar acest lucru se aplică mai ales la întâlnirile în care există persoane a căror voință se opune celei a vorbitorului și care trebuie să fie convinse de o nouă voință. Dimineața și în timpul zilei, se pare că voința umană se revoltă cel mai energic împotriva oricărei încercări de a-i impune voința sau opinia altcuiva. Pe de altă parte, seara, ea cedează mai ușor în fața dominației unei voințe mai puternice. Cu adevărat, astfel de adunări sunt un meci de

luptă între două forțe opuse. Arta retorică superioară a unui maestru orator va reuși mai bine să-i câștige la o nouă voință pe cei care au fost supuși în mod natural la o slăbire a forțelor lor de rezistență, decât pe cei care sunt în deplinătatea energiilor lor intelectuale și volitive

Același scop este urmărit și de întunericul artificial și misterios al bisericilor catolice, de lumânările aprinse, de tămâie, de cenzuri etc.

În acest meci de lupte între orator și adversarul pe care vrea să-l convertească, el atinge această minunată sensibilitate la influențele psihologice ale propagandei, care îi lipsește aproape întotdeauna scriitorului. În general, efectul scrisului ajută mai mult la conservarea, întărirea și aprofundarea fundamentelor unui punct de vedere preexistent. Toate schimbările istorice cu adevărat mari nu au fost produse de cuvântul scris, ci, cel mult, au fost însoțite de el.

Nimeni să nu creadă că Revoluția Franceză ar fi putut fi realizată de teorii filozofice dacă nu s-ar fi găsit o armată de agitatori conduși de demagogi în stil mare, care au aprins pasiunile populare deja trezite, până când acea teribilă erupție vulcanică a izbucnit în cele din urmă și a convulsionat întreaga Europă. La fel s-a întâmplat și în cazul celei mai mari răscoale revoluționare din ultimul timp - revoluția bolșevică din Rusia - care nu s-a datorat scrierilor lui Lenin, ci mai degrabă discursurilor pline de ură ale nenumăraților apostoli mai mici și mai mari ai agitației.[149]

Masele analfabete nu au fost trezite la entuziasmul revoluționar comunist de scrierile teoretice ale lui Karl Marx, ci mai degrabă de promisiunile de paradis făcute poporului de mii de agitatori în slujba unei idei.

Așa a fost întotdeauna și așa va rămâne.

6.8 BETHMANN ȘI LLOYD GEORGE CA VORBITORI

Este tipic pentru intelectualii noștri Germani încăpățânați, care trăiesc într-o altă lume, să creadă că un scriitor trebuie să fie neapărat mai deștept decât un vorbitor. Acest punct de vedere a fost cândva ilustrat în mod rafinat de o critică publicată în ziarul național menționat mai sus, în care se afirma că adesea ești dezamăgit citind în scris

[149] Revoluția bolșevică a avut loc în perioada 7-8 Noiembrie 1917. Aceasta i-a adus la putere în Rusia pe Lenin, Stalin și Troțki. Revoluția a dus direct la crearea Uniunii Sovietice, cinci ani mai târziu.

discursul unui mare orator recunoscut. Acest lucru mi-a amintit de un alt articol care mi-a ajuns în mână în timpul războiului; acesta se ocupa de discursurile lui Lloyd George, care era pe atunci ministru al munițiilor, și le examina minuțios la microscop.[150] În el se făcea afirmația strălucită că aceste discursuri arătau o inteligență și o învățătură inferioare și că erau producții banale și obișnuite. Eu însumi mi-am procurat o mică broșură cu aceste discursuri și a trebuit să râd de faptul că un simplu creionist German nu înțelegea câtuși de puțin aceste capodopere psihologice în arta influențării maselor. Acest om a criticat aceste discursuri exclusiv în funcție de impresia pe care o făceau asupra propriei sale minți blazate, în timp ce marele demagog Englez produsese prin ele un efect imens asupra publicului său și, în sensul cel mai larg, asupra întregii populații Engleze de rând. Privite din acest punct de vedere, discursurile acestui Englez erau cele mai minunate realizări tocmai pentru că arătau o cunoaștere uluitoare a sufletului maselor largi de oameni. Efectul lor a fost cu adevărat uluitor.

Comparați-le cu bâlbâielile zadarnice ale unui Bethmann-Hollweg. La suprafață, discursurile sale erau aparent mai ingenioase, dar ele nu făceau decât să demonstreze incapacitatea acestui om de a se adresa oamenilor, pe care nu-i cunoștea cu adevărat. Cu toate acestea, scriitorul German obișnuit cu creier de pasăre - care este dotat, desigur, cu multă pregătire formală - judecă inteligența discursurilor ministrului Englez pentru a influența masele prin impresia pe care acestea au făcut-o asupra propriei sale minți calcifiate. Și le compară cu pălăvrăgeala strălucitoare a omului de stat German, care, în mod natural, găsește în el un teren mai receptiv. Faptul că geniul lui Lloyd George era nu numai egal, ci de o mie de ori superior celui al unui Bethmann-Hollweg este dovedit de faptul că el a găsit pentru discursurile sale o formă și o expresie care să îi deschidă inimile popoarelor sale și să le facă să îi execute în mod absolut voința. Tocmai calitatea primitivă a acestor discursuri, originalitatea expresiilor sale și alegerea unor exemple clare și simple au dovedit capacitatea politică superioară a acestui Englez. Nu trebuie să judecăm niciodată discursul unui om de stat adresat poporului său după impresia pe care o lasă asupra vreunui profesor universitar, ci după efectul pe care îl produce asupra poporului. Și

[150] David Lloyd George (1863-1945) a fost ministru al Munițiilor din Mai 1915 până în Iunie 1916, când a fost promovat la funcția de secretar de război. El va ocupa apoi funcția de prim-ministru din Decembrie 1916 până în Octombrie 1922.

acesta este singurul criteriu al geniului oratorului.

6.9 NECESITATEA ADUNĂRILOR DE MASĂ

Dezvoltarea uimitoare a mișcării noastre - care a fost creată din nimic în urmă cu câțiva ani și care astăzi este persecutată de toți dușmanii interni și externi ai națiunii noastre - trebuie să fie atribuită recunoașterii și aplicării constante a acestor principii.

Literatura unei mișcări este, de asemenea, importantă, dar și mai importantă este o pregătire egală și uniformă pentru liderii de nivel superior și inferior, mai degrabă decât convertirea maselor care se opun. Doar în cele mai rare cazuri, un social-democrat convins sau un comunist fanatic va fi determinat să dobândească o înțelegere a concepției noastre despre lume sau să o studieze critic pe cont propriu, prin procurarea și citirea uneia dintre broșurile noastre sau chiar a uneia dintre cărțile noastre. Chiar și un ziar este rar citit dacă nu poartă ștampila partidului. Mai mult, citirea ziarelor este de puțin folos, deoarece imaginea generală oferită de un singur ziar are un efect atât de confuz și fragmentar, încât nu-l influențează cu adevărat pe cititor. Iar când cineva trebuie să-și numere bănuții, nu se poate presupune că va deveni abonat regulat al unui ziar de opoziție doar pentru a fi informat în mod obiectiv. Cu greu unul din zece mii va face acest lucru. Doar cel care a aderat deja la o mișcare va citi cu regularitate organul de partid, și atunci doar pentru a se ține la curent cu noutățile mișcării.

Este cu totul altceva în cazul pliantului "vorbit"! Mai ales dacă este dat gratuit, acesta va fi preluat de o persoană sau alta, și cu atât mai mult dacă titlul este un subiect pe buzele tuturor. Poate că cititorul, după ce a parcurs mai mult sau mai puțin atent un astfel de pliant, va avea noi puncte de vedere și atitudini, chiar față de o nouă mișcare. Dar acestea, chiar și în cel mai bun caz, nu vor oferi decât cel mai mic impuls, și nimic definitiv. Pliantul nu poate face nimic mai mult decât să atragă atenția asupra unui lucru și poate deveni eficient doar dacă îl determină ulterior pe cititor să devină mai informat și mai educat în mod fundamental. Aceasta este, și va fi întotdeauna, întâlnirea în masă.

Întâlnirile de masă sunt necesare și din motivul că, participând la ele, individul care înainte se simțea ambiguu în legătură cu aderarea la noua mișcare și care a început să se simtă izolat și singur, acum, pentru

prima dată, dobândește imaginea unei mari comunități; acest lucru are un efect de întărire și încurajare asupra majorității oamenilor. Același om, într-o companie sau batalion, înconjurat de tovarășii săi, va mărșălui la luptă cu inima mai ușoară decât dacă ar fi trebuit să mărșăluiască singur. În mulțime, el se simte într-un fel protejat astfel, deși în realitate există o mie de argumente împotriva acestui lucru.

Comunitățile de manifestare în masă nu numai că îl întăresc pe individ, dar îl și leagă și contribuie la crearea unui spirit de corp. Omul care apare ca primul susținător al unei noi doctrine la locul său de muncă sau în fabrică are nevoie de acea întărire care vine din convingerea că este membru al unei mari comunități. Și numai o demonstrație de masă îi poate imprima acest lucru. Dacă, la ieșirea din micul atelier sau din marea fabrică, în care se simte foarte mic, el intră pentru prima dată într-o adunare vastă și vede în jurul său mii și mii de oameni care au aceleași opinii; dacă, în timp ce este încă un căutător, este cuprins de forța de intoxicație sugestivă care vine din entuziasmul și exaltarea altor trei sau patru mii de oameni; dacă succesul vizibil și consensul a mii de oameni confirmă corectitudinea noii învățături și, pentru prima dată, își ridică îndoieli cu privire la adevărul opiniilor sale anterioare - atunci el se supune influenței magice a ceea ce numim sugestie în masă. Voința, dorința și chiar puterea a mii de oameni sunt acumulate în fiecare individ. Un om care intră la o astfel de întâlnire cu îndoieli și ezitări, o părăsește fortificat lăuntric: a devenit membru al unei comunități.

Mișcarea Național-Socialistă nu ar trebui să uite niciodată acest lucru și nu ar trebui să se lase niciodată influențată de acești simpli burghezi care cred că știu totul, dar care au riscat prostește un mare stat - împreună cu propria lor existență și cu dominația propriei lor clase. Da, ei sunt enorm de pricepuți, știu totul, înțeleg totul - cu excepția modului în care să împiedice poporul German să cadă în brațele marxismului. În acest sens au eșuat în modul cel mai mizerabil și nenorocit, astfel încât îngâmfarea lor actuală este o simplă aroganță; mândria și prostia sunt fructe ale aceluiași copac.

Dacă astăzi acești oameni încearcă să denigreze importanța cuvântului rostit, o fac doar pentru că își dau seama acum - slavă Domnului - de inutilitatea propriilor discursuri.

CAPITOLUL 7
CONFLICT CU FRONTUL ROȘU

În 1919-1920, dar și în 1921, am participat la unele dintre așa-numitele adunări burgheze. Invariabil, acestea au avut asupra mea același efect ca și doza obligatorie de ulei de ricin din tinerețea mea. Trebuie luat pentru că se presupune că este bun pentru tine, dar are un gust îngrozitor! Dacă ar fi posibil să legăm poporul German și să îl târâm cu forța la aceste "demonstrații" burgheze, ținându-l acolo în spatele ușilor închise și fără a permite nimănui să plece, atunci s-ar putea dovedi un succes în câteva sute de ani. Desigur, trebuie să recunosc cu sinceritate că, într-un astfel de caz, viața nu ar merita să fie trăită și aș prefera să nu fiu deloc German. Dar, din moment ce - slavă Domnului - toate acestea sunt imposibile, nu e de mirare că oamenii sănătoși și curați se feresc de aceste "adunări burgheze de masă" așa cum diavolul se ferește de apa sfințită.

7.1 "ADUNĂRI DE MASĂ" BURGHEZE

Am ajuns să îi cunosc pe acești profeți ai viziunii burgheze asupra lumii și nu am fost surprins, deoarece știam de ce acordă atât de puțină importanță cuvântului vorbit. La acea vreme, am participat la întâlniri ale democraților, ale naționaliștilor Germani, ale Partidului Popular German și ale Partidului Popular Bavarez (Centrul Bavarez). Uniformitatea omogenă a publicului era izbitoare. Aproape întotdeauna erau alcătuite exclusiv din membri de partid. Totul semăna mai degrabă cu un joc de cărți bâlbâit decât cu o adunare de oameni care tocmai trecuseră printr-o mare revoluție.

Dirijorii au făcut tot ce le-a stat în putință pentru a menține această atmosferă pașnică. Ei au rostit - sau mai degrabă și-au citit discursurile în stilul unui articol de ziar intelectual sau al unui tratat erudit, evitând orice expresii puternice. Din când în când, mai aruncau câte o glumă slabă de profesori, după care onorabilii se simțeau obligați să râdă; nu tare sau provocator, ci încurajator și cu o rezervă moderată.

Ce comitet!

Am asistat odată la o adunare în Sala Wagner din München; era o

manifestare pentru a sărbători aniversarea Bătăliei Națiunilor de la Leipzig.[151] Discursul a fost ținut sau citit de un venerabil profesor bătrân de la una dintre universități. Comitetul s-a așezat pe platformă. Unul cu monoclu în stânga, altul cu monoclu în dreapta, iar în centru, unul fără monoclu. Toți trei erau îmbrăcați scrupulos, și aveai impresia că asistai la o comisie de judecători care deliberau asupra unei pedepse cu moartea, sau la vreun botez; în orice caz, semăna mai degrabă cu o ceremonie religioasă.

Așa-zisul discurs, care ar fi putut fi citit bine în formă tipărită, a avut un efect dezastruos. După 45 de minute, audiența a căzut într-un fel de transă hipnotică, care era întreruptă doar atunci când vreun bărbat sau vreo femeie părăsea sala, sau de zăngănitul chelnerițelor, sau de bâlbâielile tot mai dese. M-am postat în spatele a trei muncitori care erau prezenți fie din curiozitate, fie pentru că lucrau acolo. Din când în când, se uitau unul la altul cu un rânjet prost ascuns, se împingeau unul pe altul cu cotul, apoi ieșeau în tăcere din sală. Se putea vedea că nu aveau nici un fel de intenție de a întrerupe evenimentul. Iar în această companie, chiar nu era necesar.

În cele din urmă, întâlnirea părea să se apropie de sfârșit. După ce profesorul, a cărui voce devenise între timp din ce în ce mai inaudibilă, și-a încheiat în cele din urmă discursul, președintele - cel dintre cei doi purtători de monoclu - a ținut un discurs entuziast către "surorile" și "frații" Germani adunați. El și-a exprimat recunoștința pentru prelegerea magnifică pe care tocmai o auziseră de la Profesorul X, și a subliniat cum că a fost în cel mai adevărat sens o "experiență interioară" și chiar o "realizare". Orice altă discuție pe marginea prelegerii ar echivala cu o blasfemie și, prin urmare, vorbind în numele tuturor celor prezenți, a renunțat la ea. În schimb, el ar cere adunării să se ridice de la locurile lor și să strige: "Suntem cu toții uniți în fraternitatea noastră" etc. În cele din urmă, a încheiat ședința cerând tuturor să cânte cântecul "*Deutschland".*

Apoi au cântat, și mi s-a părut că atunci când a venit a doua strofă,

[151] Cunoscută pur și simplu sub numele de Bătălia de la Leipzig, acest conflict, din Octombrie 1813, s-a soldat cu o victorie a alianței Prusaco-Ruse în fața lui Napoleon și a forțelor sale aliate (care includeau Germani din Renania). A fost prima înfrângere militară majoră a lui Napoleon, pregătind terenul pentru exilul său inițial la Elba, în anul următor. Data a fost sărbătorită timp de decenii după aceea ca o victorie a suveranității și autodeterminării Germane. Locația exactă a "sălii Wagner" de pe Sonnenstrasse este incertă, dar se pare că întâlnirea în cauză a avut loc cândva în jurul lunii Octombrie 1921.

vocile erau mai puține, și că se umflau puternic doar cu refrenul. La al treilea vers, mi s-a întărit convingerea că majoritatea celor prezenți nu erau foarte familiarizați cu textul.

Dar ce contează acest lucru, dacă un astfel de cântec este cântat din toată inima și cu fervoare de o adunare de cetățeni Germani!

După aceea, întâlnirea s-a întrerupt și toată lumea s-a grăbit să iasă afară - unii la bere, alții la o cafenea, iar alții pur și simplu la aer curat.

Da, într-adevăr, în aer liber! Acesta a fost și sentimentul meu. Acesta era modul de a onora o luptă eroică în care au luptat sute de mii de Prusaci și Germani? La naiba cu totul!

Un astfel de lucru ar putea fi pe placul guvernului. A fost doar o întâlnire "pașnică". Ministrul ordinii publice nu trebuie să se teamă că entuziasmul ar putea brusc să ia fața decorului public; că, dintr-o dată, într-o frenezie, acești oameni s-ar putea revărsa din sală și, în loc să se îndrepte spre berării și cafenele, să mărșăluiască în rânduri de câte patru pe străzi, cântând *Deutschland hoch in Ehren* și provocând unele neplăceri unei forțe de poliție care are nevoie de odihnă.[152]

Nu, ei sunt destul de mulțumiți cu acest tip de cetățean.

7.2 POSTERE ROȘII DEZGUSTĂTOARE

Pe de altă parte, adunările Național-Socialiste nu erau deloc "pașnice". Două viziuni ale lumii distincte se confruntau în opoziție acerbă una cu cealaltă, iar aceste adunări nu se încheiau cu o interpretare insipidă a unui cântec patriotic, ci mai degrabă cu o izbucnire pasională a sentimentului național popular.

A fost imperativ, încă de la început, să introducem o disciplină rigidă în cadrul adunărilor noastre și să stabilim autoritatea absolută a comitetului. Discursurile noastre nu au fost o apă de vase slabă a vreunui "orator" burghez, ci mai degrabă, prin conținutul și forma lor, menite să ne stârnească adversarii! Și existau adversari în adunările noastre! Cât de des veneau în masă, cu câțiva agitatori individuali printre ei și, judecând după expresiile lor, cu convingerea: Astăzi vă vom termina!

Da, de câte ori au apărut, literalmente în coloane, prietenii noștri roșii, cu instrucțiuni de a sparge totul odată pentru totdeauna și de a

[152] "Germania Înaltă în Onoare"; un cântec patriotic scris de Ludwig Bauer în 1859.

pune capăt acestor întâlniri! Și de câte ori totul atârna de un fir de ață, doar determinarea nemiloasă a comitetului și manipularea dură a paznicilor noștri reușind să zădărnicească intențiile adversarilor noștri.

Și aveau toate motivele să fie iritați.

Simpla culoare roșie a afișelor noastre îi atrăgea în sălile noastre de întâlnire. Burghezia obișnuită a fost șocată să vadă că am ales și noi roșul bolșevismului și a considerat acest lucru ca fiind ceva dubios de ambiguu. Printre sufletele naționaliste Germane se șoptea suspiciunea că și noi nu eram decât o altă varietate de marxism, poate chiar marxiști, sau mai bine zis, socialiști deghizați. Diferența reală dintre socialism și marxism rămâne încă un mister pentru acești oameni. Spectrul marxismului a fost "dovedit" în mod concludent atunci când s-a descoperit că, la adunările noastre, înlocuiam în mod deliberat cuvintele "doamnelor și domnilor" cu "compatrioți și compatrioate naționale" și ne adresam unii altora cu "tovarăși de partid". De câte ori am râs în hohote de râs de acești burghezi prostuți și slabi de inimă și de eforturile lor de a ne desluși originea, intențiile și scopurile.

Am ales culoarea roșie pentru afișele noastre după o deliberare atentă și minuțioasă, intenția noastră fiind de a irita Stânga, pentru a le atrage atenția și a-i determina să vină la întâlnirile noastre - chiar dacă numai pentru a le întrerupe - astfel încât să avem o șansă de a vorbi cu oamenii.

7.3 TACTICA OSCILANTĂ A MARXIȘTILOR

În acei ani, a fost într-adevăr o plăcere să urmărim tacticile oscilante ale adversarilor noștri perplecși și neajutorați. Mai întâi au făcut apel la adepții lor să ne ignore și să se țină departe de adunările noastre.

În general, au ascultat acest apel.

Dar, pe măsură ce timpul a trecut, tot mai mulți adepți ai lor au ajuns treptat la noi și au acceptat doctrina noastră. Atunci liderii au devenit nervoși și neliniștiți; s-au agățat de convingerea lor că o astfel de evoluție nu trebuie ignorată la nesfârșit și că trebuie să i se pună capăt prin teroare.

Apoi s-au făcut apeluri către "proletariatul conștient de clasă" să participe în masă la adunările noastre și să lovească cu pumnul strâns al proletariatului pe reprezentanții "agitației monarhiste și

reacționare".

Adunările noastre au devenit brusc pline de muncitori, cu trei sferturi de oră înainte. Aceștia semănau cu un butoi cu pulbere gata să explodeze în orice moment, cu un fitil aprins la îndemână. Dar întotdeauna se întâmpla altfel. Oamenii veneau ca niște dușmani și, când plecau, dacă nu erau gata să ni se alăture, erau cel puțin într-o dispoziție de reflecție și se gândeau critic la corectitudinea propriei doctrine. Treptat, în timp, prelegerile mele de trei ore au avut ca rezultat susținătorii și oponenții uniți într-o singură masă. Orice semnal de întrerupere a adunării a eșuat. Rezultatul a fost că liderii opoziției s-au speriat și au căutat din nou ajutor la cei care anterior dezaprobaseră aceste tactici și, cu oarecare justificare, fuseseră de părere că muncitorilor ar trebui să li se interzică, din principiu, să participe la adunările noastre.

Apoi au încetat să mai vină, sau doar în număr mic. Dar, după o vreme, întregul joc a început din nou.

Interdicția a fost ignorată, iar tovarășii au venit în număr din ce în ce mai mare, până când, în cele din urmă, susținătorii tacticii radicale au câștigat. A trebuit să fim desființați.

Apoi, după două, trei și adesea opt sau zece întâlniri, s-a realizat că a desparți adunarea este mai ușor de spus decât să de făcut. Fiecare întâlnire a avut ca rezultat o slăbire decisivă a forțelor roșii de luptă, iar apoi, brusc, a fost reintrodus celălalt cuvânt cheie: "Proletari, tovarăși! Evitați întâlnirile agitatorilor Național-Socialiști!".

Aceeași tactică veșnic alternantă a fost întâlnită și în presa roșie. Curând au încercat să ne reducă la tăcere, dar au descoperit inutilitatea acestui efort, iar apoi au încercat contrariul. Zilnic se făceau "referiri" la noi doar cu scopul de a ne ridiculiza absolut în ochii muncitorilor. După un timp, acești domni trebuie să își fi dat seama că nu ni se făcea niciun rău și că, dimpotrivă, am fost avantajați de faptul că oamenii se întrebau de ce se acorda atât de mult spațiu acestui fenomen presupus absurd. Oamenii au devenit curioși. Dintr-o dată, s-a produs o schimbare de tactică și, pentru o vreme, am fost tratați ca adevărați criminali împotriva omenirii. În articol după articol, intențiile noastre criminale au fost explicate și dovedite la nesfârșit, iar poveștile scandaloase - toate inventate de la A la Z - trebuiau să facă restul. Dar, după o perioadă scurtă de timp, chiar și aceste atacuri s-au dovedit ineficiente; și, de fapt, ne-au ajutat, deoarece au concentrat atenția publică asupra

noastră.

În acel moment, am adoptat punctul de vedere: nu contează dacă râd de noi sau ne jignesc, dacă ne descriu ca pe niște proști sau criminali; important este să ne ia în seamă. Astfel, să se preocupe de noi din nou și din nou, iar noi să ajungem să fim considerați de către muncitori ca fiind singura forță de luat în seamă. Ceea ce suntem cu adevărat și ceea ce vrem cu adevărat, le vom arăta câinilor de vânătoare din presa evreiască la momentul potrivit.

Unul dintre motivele pentru care nu au ajuns niciodată să ne întrerupă adunările a fost, fără îndoială, lașitatea incredibilă de care au dat dovadă liderii opoziției. Cu fiecare ocazie critică, aceștia au lăsat munca murdară pe seama celor mici, în timp ce așteptau afară rezultatele spargerii.

Am fost excepțional de bine informați cu privire la intențiile acestor domni. Nu numai pentru că, din motive de oportunitate, am permis mai multor colegi de partid să rămână membri ai organizațiilor roșii, ci și pentru că, din fericire pentru noi, trăgătorii de sfori roșii erau afectați de un grad de trăncăneală care, din păcate, este încă foarte răspândit printre Germani. Ei nu-și puteau ține gura și, de cele mai multe ori, începeau să cotcodăcească înainte ca oul să fie depus. Prin urmare, de fiecare dată, precauțiile noastre au fost de așa natură încât agitatorii roșii nu aveau nicio idee despre cât de aproape erau de a fi dați afară.

7.4 ACTIVITATEA ILEGALĂ A POLIȚIEI

Vremurile ne-au obligat să luăm în propriile noastre mâini apărarea adunărilor noastre; nu ne putem baza niciodată pe protecția autorităților; dimpotrivă, experiența arată că aceasta îi favorizează întotdeauna doar pe cei care tulbură. Singurul rezultat real al intervenției poliției a fost că adunarea va fi dizolvată, adică închisă. Și acesta a fost singurul scop și țel al agitatorilor adversari.

În general, acest lucru a determinat poliția să adopte o procedură care reprezenta cea mai monstruoasă formă de nedreptate oficială imaginabilă. În momentul în care au fost informați despre o amenințare cu privire la întreruperea unei adunări, în loc să-i aresteze pe potențialii perturbatori, au anunțat imediat părțile nevinovate că adunarea era interzisă. Mai mult, mintea mediocră a poliției era mândră

de o asemenea înțelepciune. Acest pas l-au numit "măsură de precauție pentru prevenirea ilegalității".

Munca și activitățile politice ale oamenilor decenți ar putea, prin urmare, să fie întotdeauna împiedicate de gangsteri disperați. În numele legii și al ordinii, autoritatea de stat se înclină în fața acestor gangsteri și le cere celorlalți să nu-i provoace. Când Național-Socialiștii au vrut să organizeze adunări în anumite locuri, iar sindicatele au declarat că membrii lor se vor opune, poliția nu i-a întemnițat pe acești șantajiști, ci mai degrabă ne-a interzis adunarea. Da, acest organ al legii a avut obrăznicia incredibilă de a ne informa în scris despre acest lucru, în nenumărate rânduri.

Prin urmare, pentru a evita astfel de situații, a fost necesar să se vegheze ca orice încercare de perturbare să fie înăbușită din fașă.

A trebuit să se ia în considerare o altă caracteristică: Toate întâlnirile care se bazează pe protecția poliției trebuie să îi discrediteze în mod necesar pe promotorii lor în ochii maselor largi. Întâlnirile care nu sunt posibile decât cu asistența protectoare a unei forțe de poliție puternice nu convertesc pe nimeni, pentru că, pentru a cuceri straturile inferioare ale poporului, trebuie să existe o manifestare vizibilă a propriei forțe.

La fel cum un bărbat curajos va cuceri mai ușor inima unei femei decât un laș, tot așa o mișcare eroică va reuși să cucerească mai ușor inimile unui popor decât o mișcare slabă, care este menținută în viață doar prin protecția poliției.

7.5 MENAJAREA CORECTĂ PSIHOLOGICĂ A ADUNĂRILOR

Tocmai din acest ultim motiv, în special, tânărul nostru partid a fost însărcinat cu responsabilitatea de a-și asigura propria existență, de a se apăra și de a zdrobi teroarea inamicului.

Protecția adunării s-a bazat pe următoarele: (1) un mod energic și judicios din punct de vedere psihologic de a conduce adunarea; (2) trupe organizate pentru a menține ordinea.

Dacă noi, Național-Socialiștii, țineam o adunare în acele zile, noi eram stăpânii ei și nimeni altcineva. Și am accentuat acest drept de stăpân în fiecare minut. Oponenții noștri își dădeau seama pe deplin că oricine crea o provocare ar fi fost dat afară fără milă, chiar dacă eram doar o duzină împotriva a jumătate de mie.

La adunări, în special în afara Münchenului, aveam în acele zile 15 sau 16 Național-Socialiști împotriva a cinci, șase, șapte sau opt sute de oponenți. Dar nu am tolerat nicio interferență, iar participanții știau că mai degrabă am fi fost bătuți până la moarte decât să capitulăm. De mai multe ori, o mână de colegi de partid au opus o rezistență eroică unei mulțimi roșii furioase și violente.

Acei 15 sau 20 de oameni ar fi fost cu siguranță copleșiți în cele din urmă. Dar ceilalți știau că de trei sau patru ori mai mulți dintre ei ar fi avut capetele zdrobite, și nu erau dispuși să riște.

Am făcut tot ce ne-a stat în putință pentru a învăța din tehnicile de adunare marxiste și burgheze, și am învățat.

7.6 TEHNICI DE ADUNARE MARXISTE ȘI BURGHEZE

Marxiștii au exercitat întotdeauna cea mai rigidă disciplină și, prin urmare, problema desființării unei adunări marxiste nu ar fi putut să provină niciodată din burghezie. Acest lucru le-a dat roșilor un motiv în plus pentru a acționa conform acestui plan. Cu timpul, ei nu numai că au devenit virtuoși în această artă, dar în anumite districte mari ale Reichului au mers până la a declara că adunările nemarxiste nu erau altceva decât o provocare proletară; mai ales atunci când trăgătorii de sfori suspectau că o adunare ar putea atrage atenția asupra propriilor păcate și, astfel, le-ar putea scoate la iveală propriile trădări și minciuni.

De aceea, în momentul în care a fost anunțată o adunare burgheză, presa roșie a scos un urlet de furie. Acești detractori ai legii se adresau aproape întotdeauna mai întâi autorităților și cereau, într-un limbaj urgent și amenințător, ca această "provocare a proletariatului" să fie oprită imediat în "interesul legii și al ordinii publice". Limbajul lor era ales pentru a se potrivi cu blocajul oficial cu care aveau de-a face și, astfel, succesul era asigurat. Dacă, din întâmplare, funcționarul se întâmpla să fie un German adevărat - și nu un simplu prostănac - și refuza cererea obraznică, atunci se lansa un apel de largă circulație pentru a opri "provocarea proletariatului", împreună cu instrucțiuni de a participa la o anumită întrunire la o anumită dată, în forță, cu scopul de a "pune capăt rușinoasei activități burgheze cu ajutorul pumnului proletar".

Trebuia pur și simplu să fii martor la o astfel de adunare burgheză și

să-i vezi pe liderii ei în toată frica lor mizerabilă! De foarte multe ori, astfel de amenințări erau suficiente pentru a anula imediat o adunare. Frica era întotdeauna atât de mare încât adunarea, în loc să înceapă la ora 20:00, foarte rar se deschidea înainte de ora 20:45 sau 21:00. După aceea, președintele a făcut tot ce a putut, prin 29 de complimente la adresa "domnului din opoziție", pentru a demonstra cum el și toți ceilalți prezenți erau încântați (o minciună sfruntată!) să primească vizita unor oameni care încă nu simpatizau cu ei, pe motiv că numai prin discuții reciproce (asupra cărora s-a convenit imediat) se puteau apropia în înțelegere reciprocă. De asemenea, i-a asigurat, de altfel, că adunarea nu avea nici un fel de intenție de a interveni cu convingerile declarate ale cuiva. Nu, într-adevăr, fiecare avea dreptul de a-și forma și susține propriile opinii politice, atâta timp cât și altora li se permitea să facă la fel. Prin urmare, a cerut ca vorbitorului să i se permită să își țină discursul fără întrerupere - discursul nu va fi lung, în orice caz. Astfel, lumea nu va ajunge să privească această adunare ca pe un alt exemplu rușinos al urii interne furioase dintre frații Germani....

Frații din stânga nu prea apreciau acest lucru; înainte ca vorbitorul să fi început, era respins și, nu de puține ori, aveai impresia că astfel de vorbitori erau recunoscători destinului pentru că punea capăt rapid procedurii dureroase. Acești toreadori burghezi părăseau arena în mijlocul unui vacarm monstruos, sau erau aruncați pe scări cu capul spart, ceea ce se întâmpla foarte des.

Prin urmare, a fost ceva cu totul nou pentru marxiști când noi, Național-Socialiștii, am organizat primele noastre adunări - și mai ales cum le-am organizat. Ei au venit la adunările noastre cu convingerea că micul joc pe care îl jucaseră atât de des putea fi repetat și asupra noastră. "Astăzi vă vom termina!" De câte ori s-au lăudat unii cu alții la intrarea în adunarea noastră, pentru ca apoi să fie dați afară cu viteza fulgerului înainte de a avea timp să o repete.

În primul rând, comitetul nostru de ședință a fost cu totul diferit. Nimeni nu a implorat cu curtoazie publicul pentru dreptul de a lua cuvântul și am refuzat să acordăm orișicui dreptul de a purta discuții interminabile. Am declarat pur și simplu că noi eram stăpânii adunării, că vom face ce vrem și că oricine îndrăznea să ne întrerupă va fi dat afară fără ceremonii. De asemenea, am declarat că refuzăm să ne asumăm responsabilitatea pentru o astfel de persoană; și dacă timpul ne permitea și dacă ne convenea, permiteam o discuție; dacă nu, atunci

niciuna, iar domnul președinte al Camerei, cutare și cutare, își va ține acum discursul.

Acest lucru în sine i-a uimit.

7.7 TRUPELE DE SECURITATE NAȚIONAL-SOCIALISTE

În al doilea rând, aveam la dispoziție o gardă de sală bine organizată. La partidele burgheze, garda de sală - sau mai bine zis, serviciul de securitate - era formată în mare parte din domni care, în virtutea vârstei lor, credeau că au dreptul la autoritate și respect. Dar cum masele incitate de marxiști nu prea au respect pentru vârstă sau autoritate, aceste gărzi burgheze de salon erau aproape inexistente.

Când au început adunările noastre mari, am ținut să organizez o pază adecvată a sălii, sub forma unui serviciu de securitate, compus în principal din tineri. Unii dintre ei erau tovarăși pe care îi cunoșteam din serviciul militar, iar alții erau noi membri de partid care, încă de la început, fuseseră pregătiți și instruiți să înțeleagă că numai teroarea este capabilă să zdrobească teroarea - că numai oamenii curajoși și hotărâți reușiseră în această lume și că noi luptam pentru o idee atât de măreață și de nobilă încât valora până la ultima picătură din sângele nostru. Au fost instruiți să realizeze că, atunci când forța a înlocuit bunul simț, cel mai bun mijloc de apărare era atacul, și că reputația trupelor noastre de securitate ne-a marcat ca fiind un grup de luptă și nu un club de dezbateri.

Și cu câtă nerăbdare tânjea acest tineret după o astfel de poruncă!

Cât de deziluzionată și de revoltată era această generație a războiului, cât de plină de dezgust și de repulsie față de lașitatea burgheză!

Astfel, a devenit clar pentru toată lumea că revoluția a fost posibilă doar datorită conducerii burgheze dezastruoase a poporului nostru. La acea vreme, cu siguranță că nu lipseau pumnii pentru a reprima Revoluția, dar, din păcate, lipsea cu desăvârșire puterea efectivă a creierului. De câte ori ochii tinerilor mei se luminau de entuziasm atunci când le explicam natura vitală a misiunii lor și îi asiguram de nenumărate ori că toată înțelepciunea pământească este inutilă dacă nu este susținută de o măsură de forță, că blânda Zeiță a Păcii nu poate merge decât în compania Zeului Războiului și că orice mare act de pace trebuie să fie protejat și asistat de forță! Cât de mult mai vitală a devenit acum ideea de serviciu militar! Nu în sensul calcificat al unor

funcționari decăzuți care servesc autoritatea moartă a unui stat mort, ci în realizarea vie a datoriei fiecărui om de a-și sacrifica viața, de a lupta pentru existența poporului său, pentru totdeauna și mereu, în orice moment și în orice loc.

Cum și-au făcut treaba acești tineri!

Ca un roi de viespi, au atacat perturbatorii de la adunările noastre, indiferent de superioritatea numerică, oricât de mare ar fi fost aceasta, indiferenți la răni și vărsare de sânge, inspirați de marea idee de a crea o cale liberă pentru misiunea sacră a mișcării noastre.

Încă de la mijlocul verii anului 1920, organizarea trupelor de securitate a căpătat treptat o formă definită, iar în primăvara anului 1921 acestea au fost împărțite în sute, care la rândul lor au fost subdivizate în grupuri mai mici.

Acest lucru era urgent necesar, deoarece activitatea noastră de adunare crescuse în mod constant. Încă ne adunam frecvent în Festsaal din Hofbräuhaus din München, dar mai des ne adunam în sălile mai mari ale orașului. În toamna și iarna anilor 1920- 21, adunările noastre din Bürgerbräu și Kindl-Keller din München deveniseră mai masive, iar tabloul era mereu același: demonstrațiile NSDAP erau întotdeauna supraaglomerate, astfel încât poliția era nevoită să închidă ușile chiar înainte de a începe.

7.8 VECHIUL ȘI NOUL NEGRU-ROȘU-AURIU

Organizarea trupei noastre de securitate a clarificat o chestiune foarte dificilă. Până atunci, mișcarea nu avea nici un simbol de partid și nici un steag de partid. Lipsa acestor simboluri nu era doar un dezavantaj la momentul respectiv, ci era intolerabilă pentru viitor. Dezavantajele constau în principal în faptul că membrii partidului nu posedau niciun semn exterior al legăturii lor comune și era absolut de neconceput pentru viitor ca ei să rămână fără un simbol al mișcării care să poată fi opus Internaționalului.

De mai multe ori în tinerețe, am recunoscut importanța psihologică a unui astfel de simbol, și era recomandabil și din punct de vedere emoțional. După Război, am participat la o manifestație de masă marxistă la Berlin, în fața Palatului Regal și a Lustgarten-ului. O mare de steaguri roșii, eșarfe roșii și flori roșii era în sine suficientă pentru a da acelui uriaș ansamblu de aproximativ 120.000 de persoane o aparență

exterioară de forță. Am putut simți și înțelege cu câtă ușurință omul de pe stradă cedează în fața magiei hipnotice a unui astfel de spectacol grandios.

Prin urmare, burghezia - care, ca partid, nu reprezintă și nici nu susține vreo viziune asupra lumii - nu avea un steag propriu. Partidul lor era format din "patrioți" care se plimbau în culorile Reichului. Dacă aceste culori erau simbolul unei anumite viziuni asupra lumii, atunci am putea înțelege că conducătorii statului considerau acest steag ca fiind expresiv pentru aceasta, având în vedere că, prin eforturile lor, steagul oficial al Reichului a ajuns să simbolizeze propria lor viziune asupra lumii.

Dar nu a fost cazul.

Reichul a fost format fără ajutorul burgheziei Germane, iar steagul însuși s-a născut din război. Prin urmare, era doar un steag de stat, fără nicio importanță în sensul unei misiuni filosofice speciale.

Doar într-o singură parte a teritoriului vorbitor de limbă Germană - în Austria Germană – a existat ceva asemănător cu un steag al unui partid burghez. Aici, o parte a burgheziei naționale a ales culorile de la 1848 - negru, roșu și auriu - pentru steagul partidului lor, creând astfel un simbol care, deși nu avea nicio importanță din punct de vedere filosofic, avea totuși un caracter politic revoluționar. Cei mai înverșunați adversari ai acestui steag negru-roșu-auriu la acea vreme - și acest lucru nu trebuie uitat astăzi - au fost social-democrații și creștin-socialiștii sau clerici. Aceștia au fost în special cei care au degradat și au pătat aceste culori, la fel cum au târât negrul-alb-roșu în canalizare în 1918.[153]

În orice caz, culorile negru-roșu-auriu ale partidelor Germane din vechea Austria erau culorile anului 1848, adică ale unei perioade care putea fi considerată oarecum idealistă, dar care era reprezentată de suflete Germane oneste. Deși, chiar și atunci, evreul pândea în fundal ca un trăgător de sfori invizibil. Așadar, înalta trădare și vânzarea rușinoasă a poporului German și a comorii Germane au fost cele care au

[153] Culorile negru-roșu-auriu au fost adoptate inițial de Parlamentul din Frankfurt în 1848 - în esență, identice cu steagul actual. Când Bismarck a devenit Cancelar al Reichului German în 1871, a adoptat culorile Confederației Nord-Germane, negru-roșu-alb. Regimul de la Weimar a revenit la culorile negru-roșu-auriu în 1919, în urma înfrângerii din Primul Război Mondial. Hitler a restabilit schema negru-roșu-alb, sub forma insignei svasticii, din 1933 până la înfrângerea Germaniei în 1945. Guvernul German postbelic a revenit apoi, din nou, la negru-roșu-auriu.

făcut inițial aceste culori atât de atractive pentru marxiști și pentru Centru; atât de mult încât astăzi le venerează ca pe bunul lor cel mai de preț și le folosesc ca pe o protecție a steagului pe care au scuipat odată.

Așadar, până în 1920, nu a existat un steag care să se confrunte cu marxismul și care să reprezinte opusul său filosofic. După 1918, chiar și cele mai bune partide ale burgheziei Germane au fost reticente în a accepta culorile negru-roșu-auriu, descoperite brusc, ca simbol al lor. Ei înșiși au fost incapabili să contracareze acest lucru cu un program propriu de viitor care să se opună acestei noi evoluții. În cel mai bun caz, ei aveau în minte o reconstrucție a vechiului Reich.

Drapelul negru-alb-roșu al vechiului Reich datorează acestei idei reînvierea sa, ca drapel al așa-numitelor noastre partide național-burgheze.

Este evident că simbolul unui stat care a fost răsturnat de marxiști în circumstanțe nefaste este acum nedemn să servească drept stindard sub care același marxism va fi distrus. Oricât de sacru și de iubit trebuie să fie aceste vechi culori, în prospețimea lor tinerească, pentru fiecare German decent care a luptat sub ele și a fost martor la sacrificiul atâtor vieți, acest drapel este lipsit de valoare ca simbol pentru o luptă pentru viitor.

Spre deosebire de politicienii noștri burghezi, eu am adoptat întotdeauna punctul de vedere al mișcării noastre, conform căruia a fost un adevărat noroc pentru națiunea Germană că și-a pierdut vechiul steag. Pentru noi nu contează ce face Republica sub steagul ei. Dar haideți să fim profund recunoscători destinului pentru că a cruțat cu atâta bunăvoință cel mai glorios drapel de război din toate timpurile de la a deveni un cearșaf pentru prostituție. Reichului [de la Weimar] de astăzi, care se vinde pe sine și pe poporul său, nu trebuie să i se permită niciodată să adopte onorabilele și eroicele culori negru-alb-roșu.

Atâta timp cât indignarea din Noiembrie va dăinui, să continue să poarte propriul semn exterior și să nu-l fure pe cel al unui trecut onorabil. Politicienii noștri burghezi ar trebui să-și trezească conștiința la faptul că oricine dorește acest steag negru-alb-roșu pentru stat fură din trecut. Vechiul steag era potrivit doar pentru vechiul Reich, așa cum - slavă Domnului - Republica și-a ales culorile cele mai potrivite pentru ea însăși.

7.9 STEAGUL NAȚIONAL-SOCIALIST

Acesta a fost, de asemenea, motivul pentru care noi, Național-Socialiștii, am recunoscut că ridicarea vechiului steag nu ar simboliza propria noastră activitate. Nu doream să înviem din morți vechiul Reich, care fusese ruinat prin propriile greșeli, ci să construim un nou stat.

Mișcarea care luptă astăzi împotriva marxismului pe această cale trebuie să aibă pe steagul său simbolul noului stat.

Chestiunea noului steag - adică aspectul său - ne-a ținut foarte ocupați în acele zile. Au venit sugestii din toate părțile, care, deși bine intenționate, erau mai mult sau mai puțin practice. Noul drapel nu trebuia doar să simbolizeze propria noastră luptă, dar, pe de altă parte, trebuia să se dovedească eficient ca afiș. Oricine se preocupă de mase va recunoaște marea importanță a acestor chestiuni aparent mărunte. În mii de cazuri, o emblemă izbitoare poate fi prima cauză de trezire a interesului pentru o mișcare.

Din acest motiv, am refuzat toate sugestiile, prin intermediul unui steag alb, de a ne identifica mișcarea cu vechiul stat; sau mai degrabă, cu acele partide decrepite al căror unic obiectiv politic este restaurarea condițiilor din trecut. În plus, albul nu este o culoare emoționantă. Este potrivită doar pentru asociațiile de femei tinere și nu pentru mișcări de pionierat într-o perioadă revoluționară.

S-a sugerat și culoarea neagră: cu siguranță potrivită pentru vremurile actuale, dar nimic care să întruchipeze voința mișcării noastre. În cele din urmă, nici această culoare nu este suficient de emoționantă.

Albul și albastrul au fost înlăturate, în ciuda atracției lor estetice admirabile ca culori ale unui stat German individual, din cauza orientării lor spre o îngustime particularistă care avea o reputație proastă. Și aici, de asemenea, ar fi fost greu să atragem atenția asupra mișcării noastre. Același lucru este valabil și pentru alb și negru.

Negru-roșu-auriu au fost complet scoase din discuție.

La fel și negru-alb-roșu, din motivele deja menționate - cel puțin în forma folosită anterior. Dar eficiența acestor culori este mult superioară tuturor celorlalte. Ele sunt cea mai izbitoare combinație armonioasă care poate fi găsită.

Eu însumi am fost întotdeauna pentru păstrarea vechilor culori, nu

numai pentru că, în calitate de soldat, le-am considerat ca fiind bunul meu cel mai sacru, ci și pentru că, prin efectul lor estetic, sunt cele mai compatibile cu sentimentele mele. În consecință, a trebuit să renunț la toate nenumăratele modele propuse pentru noua mișcare, inclusiv la multe dintre cele care încorporaseră svastica în vechiul drapel. În calitate de lider, nu am fost dispus să fac public propriul meu desen, deoarece era posibil ca altcineva să propună unul la fel de bun, dacă nu chiar mai bun, decât al meu. De fapt, un dentist din Starnberg a prezentat un desen bun, foarte asemănător cu al meu, cu o singură greșeală, și anume că svastica cu brațele curbate era așezată pe un fundal alb.

După nenumărate încercări, eu însumi am ales o formă finală: un banner din material roșu cu un disc alb și o svastică neagră în mijloc. După numeroase încercări, am găsit proporțiile corecte între dimensiunile steagului și discul alb, precum și forma și grosimea svasticii.

Și așa a rămas.

În aceeași ordine de idei, am comandat imediat benzi pentru echipa noastră de securitate: un material roșu similar, cu un disc alb și o svastică neagră.

Emblema partidului a fost concepută în același mod: un disc alb pe un câmp roșu, cu o svastică în mijloc. Herr Füss, un orfevrier din München, a furnizat primul desen practic și permanent.

Noul drapel a apărut pentru prima dată în public la mijlocul verii anului 1920. Se potrivea admirabil cu tânăra noastră mișcare. Era tânăr și nou, ca și mișcarea însăși. Nimeni nu-l mai văzuse înainte; avea efectul unei torțe aprinse. Noi înșine am trăit o încântare aproape copilărească atunci când una dintre femeile din partid a confecționat steagul și ni l-a înmânat. Doar câteva luni mai târziu, aveam o jumătate de duzină de steaguri la München, iar noul simbol al mișcării a fost răspândit de forța crescândă a trupelor de securitate.

Și ce simbol este cu adevărat! Nu numai datorită acelor culori venerate care exprimă trecutul nostru glorios și care au adus cândva atât de multă onoare poporului German, dar acest simbol a fost și întruchiparea voinței mișcării. În calitate de Național-Socialiști, vedem programul nostru în steagul nostru. În *roșu*, vedem idealul social al mișcării; în *alb*, naționalismul; în *svastica*, misiunea umanității Ariane de a lupta pentru victorie și, în același timp, pentru victoria ideii de

muncă creatoare, care a fost întotdeauna antisemită și va fi întotdeauna antisemită.

Doi ani mai târziu, când trupele noastre de securitate se transformaseră de mult în trupe de asalt,[154] încorporând multe mii de oameni, a părut necesar să dăm acestei organizații defensive a unei tinere viziuni mondiale un simbol special al victoriei: Stindardul. L-am conceput și eu și l-am încredințat unui vechi camarad de partid, maestrul orfevrier Herr Gahr. De atunci, acest Stindard a fost simbolul distinctiv și semnul de bătălie al luptei Național-Socialiste.

7.10 PRIMA ÎNTÂLNIRE LA CIRC

Activitatea de adunare a crescut, în special în 1920, obligându-ne uneori să ținem două adunări pe săptămână. Mulțimile se strângeau în jurul afișelor noastre, cele mai mari săli de adunări din oraș erau întotdeauna pline, iar zeci de mii de marxiști înșelați au ajuns la noi și au devenit luptători pentru eliberarea Reichului German. Publicul din München a ajuns să ne cunoască. Se vorbea despre noi, iar cuvintele "Național-Socialist" au devenit familiare pentru mulți și implicau deja un program. Mulțimea noastră de simpatizanți și membri creștea constant, astfel încât în iarna 1920-21 puteam fi considerați deja un partid puternic în München. În afară de partidele marxiste, nu exista la acea vreme niciun partid în München - cu siguranță niciun partid naționalist - care să poată organiza demonstrații de masă ca a noastră. Kindl Keller din München, care avea o capacitate de 5.000 de persoane, a fost de mai multe ori supraaglomerată, și mai era doar o singură sală pe care nu o folosisem încă; aceasta era Circul Krone.[155]

La sfârșitul lunii Ianuarie 1921, în Germania a apărut din nou un motiv de mare îngrijorare. Acordul de la Paris, în cadrul căruia Germania se angajase să plătească suma nebună de o sută de miliarde de mărci de aur, urma să fie confirmat sub forma Dictatului de la Londra.[156]

[154] *Sturmabteilung*, sau SA, înseamnă literalmente "detașament de furtună", dar era mai frecvent denumită "trupele de furtună" sau, neoficial, "cămășile maro".
[155] Circus Krone este un circ adevărat, fondat la München în 1905. Din 1919, acesta deține și clădirea Circus Krone - o sală mare în spațiu deschis în centrul orașului München, nu departe de gara principală.
[156] Dictatul de la Londra, cunoscut și sub numele de Ultimatumul de la Londra sau Programul de la Londra al Plății, a reconfirmat răspunderea totală a Puterilor Centrale (în primul rând a

Un comitet de lucru din München, înființat de mult timp, care reprezenta așa-numitele grupuri populare, a dorit să convoace o adunare publică de protest. M-am enervat când am văzut că se pierdea timp și nu se întreprindea nimic. La început, a fost propusă o demonstrație în Königsplatz, dar aceasta a fost respinsă de teamă să nu fie distrusă de roșii. O altă demonstrație a fost propusă în fața Feldherrn Hall, dar nici aceasta nu a avut succes. În cele din urmă, a fost propusă o demonstrație combinată în Kindl Keller din München. Între timp, zi după zi, marile partide au ignorat complet teribilul eveniment, iar comitetul de lucru nu a putut decide o dată precisă pentru desfășurarea demonstrației preconizate.

Marți, 1 Februarie 1921, am cerut de urgență o decizie finală. Am fost amânat până Miercuri. Miercuri am cerut o hotărâre clară cu privire la dacă și când va avea loc întâlnirea. Răspunsul a fost din nou incert și evaziv; au spus că "intenționau" să organizeze o demonstrație Miercurea următoare.

În acest fel, mi-am pierdut răbdarea și am decis să fac și eu o demonstrație de protest. Miercuri la prânz am dictat în zece minute, la mașina de scris, textul afișului și, în același timp, am închiriat Circul Krone pentru a doua zi, Joi, 3 Februarie.

În acele vremuri, aceasta era o aventură extraordinară. Nu numai din cauza incertitudinii de a umple acea sală imensă, ci și din cauza riscului ca întâlnirea să fie distrusă.

Trupele noastre de securitate nu erau suficiente pentru această sală imensă. De asemenea, nu știam ce să fac în cazul în care întâlnirea ar fi fost întreruptă. În acel moment, am simțit că ne va fi mult mai greu în clădirea Circului decât într-o sală normală. Dar, după cum s-a dovedit, s-a întâmplat exact invers. În acel spațiu vast, a fost mult mai ușor să controlezi un grup de perturbatori decât într-o sală înghesuită.

Un lucru era sigur: Un eșec ne-ar fi aruncat în urmă pentru mult timp. Dacă o singură adunare ar fi eșuat, prestigiul nostru ar fi fost grav afectat, iar adversarii noștri ar fi fost încurajați să-și repete succesul. Acest lucru ar fi dus la sabotarea activității noastre viitoare de adunare și ar fi fost nevoie de luni întregi de lupte dificile pentru a-l depăși.

Germaniei) la 132 de miliarde de mărci, pe baza înfrângerii şi a presupusei lor vinovății pentru Primul Război Mondial. Era o cifră absurdă şi complet nerealistă, menită să dea impresia unei pedepse severe pentru învinşi şi să reprezinte o amenințare perpetuă asupra Germaniei.

Am avut la dispoziție o singură zi pentru a ne expune afișele, Joi. Din nefericire, dimineața a plouat și aveam motive să ne temem că mulți oameni ar prefera să rămână acasă decât să se grăbească să vină la o adunare prin ploaie și zăpadă, mai ales când era posibil să fie violență și vărsare de sânge.

Și, într-adevăr, în acea Joi dimineață, am fost brusc lovit de teama că sala ar putea să nu fie plină (ceea ce m-ar fi făcut să par ridicol în ochii comitetului de lucru). Prin urmare, am dictat imediat câteva pliante, le-am tipărit și le-am distribuit după-amiaza. Bineînțeles că acestea conțineau un apel la participare la adunare.

Am închiriat două camioane, care au fost decorate cât mai mult posibil în roșu, pe fiecare dintre ele era arborat noul nostru drapel și a fost umplut cu 15 sau 20 de membri de partid; s-a dat ordin să se cerceteze străzile în amănunt - pe scurt, să se facă propagandă pentru adunarea de masă din acea seară. Era pentru prima dată când camioanele treceau pe străzi cu bannere, dar fără marxiști. Burghezia privea cu gura căscată la aceste mașini învelite în roșu cu bannere cu svastici fluturând, iar în cartierele periferice, pumnii strânși erau ridicați cu furie la această nouă dovadă de "provocare a proletariatului". Doar marxiștii aveau dreptul să organizeze adunări și să circule cu camioanele.

La ora 19:00, Circul nu era încă plin. Eram informat telefonic din zece în zece minute și deveneam neliniștit; de obicei, la ora 19:00 sau 19:15, sălile noastre de adunare erau deja pe jumătate pline, uneori chiar aproape pline. Dar am aflat curând de ce. Uitasem cu totul să iau în considerare dimensiunile uriașe ale acestei noi săli: o mie de persoane în Hofbräuhaus o făceau să fie impresionant de plină, dar același număr în Circus Krone era pur și simplu înghițit. Abia dacă îi puteai vedea. La scurt timp după aceea, însă, am primit rapoarte mai pline de speranță, iar la ora 19:45 am fost informat că sala era pe trei sferturi plină, iar la casele de bilete încă se mai formau cozi uriașe. Am plecat apoi la adunare.

Am ajuns la Circ la ora 20:02. Afară era încă o mulțime de oameni, unii doar curioși, iar mulți adversari care preferau să aștepte afară desfășurările.

Când am intrat în marea sală, am simțit aceeași bucurie pe care o simțisem cu un an înainte, la prima adunare din sala Hofbräuhaus din München. Dar abia după ce mi-am croit drum prin zidul solid de oameni

și am ajuns pe platformă am văzut măsura deplină a succesului nostru. Sala era în fața mea, ca o cochilie imensă, plină cu mii și mii de oameni. Chiar și arena era plină până la refuz. Se vânduseră peste 5.600 de bilete și, ținând cont de șomeri, de studenții săraci și de oamenii noștri de securitate, trebuie să fi fost 6.500 de persoane prezente.

Tema mea a fost "Viitor sau Decădere" și am fost plin de bucurie la gândul că viitorul se afla în fața mea.

Am început și am vorbit timp de aproximativ două ore și jumătate. După prima jumătate de oră, am simțit că adunarea va fi un mare succes. Se stabilise contactul cu toate acele mii de persoane. După prima oră, discursul era deja întrerupt de aplauze spontane, dar, după a doua oră, acestea s-au stins într-o liniște solemnă pe care aveam să o experimentez atât de des mai târziu, în aceeași sală, și care va rămâne pentru totdeauna în memoria tuturor celor prezenți. Nimic nu a întrerupt această liniște impresionantă și abia după ce a fost rostit ultimul cuvânt au răsunat aplauzele, culminând cu cântecul "Deutschland", cântat cu cea mai mare fervoare.

Am privit scena timp de aproape 20 de minute, în timp ce sala imensă se scurgea încet într-o mare de umanitate. Abia apoi am părăsit platforma, bucuros, și m-am îndreptat spre casă.

Au fost făcute fotografii de la această primă adunare în Circul Krone din München. Ele vorbesc mai mult decât cuvintele despre amploarea demonstrației. Ziarele burgheze au publicat imagini, dar au relatat că adunarea a fost doar o demonstrație "naționalistă" și, în mod modest, au omis orice mențiune despre organizatorii ei.

Astfel, pentru prima dată, am depășit cu mult limitele unui partid obișnuit. Nu mai puteam fi ignorați. Și pentru a risipi orice îndoială că adunarea a fost doar un succes izolat, am aranjat imediat o alta la Circ pentru săptămâna următoare, și din nou am avut același succes. Încă o dată, sala imensă s-a umplut de mase de oameni, astfel încât am decis să organizez o a treia adunare în același stil. Și pentru a treia oară, uriașul Circ a fost plin de oameni, de jos în sus.

După această introducere, în anul 1921, am continuat să măresc activitatea noastră la München. Nu numai că am ținut adunări o dată pe săptămână, dar în unele săptămâni am organizat chiar două adunări de masă; da, iar în mijlocul verii și toamna, uneori au fost trei. Ne adunam cu regularitate la Circ și ne dădea o mare satisfacție să vedem că fiecare adunare ne aducea același succes.

Rezultatul a fost un număr din ce în ce mai mare de susținători și membri pentru mișcarea noastră.

7.11 O TENTATIVĂ DE ÎNTRERUPERE

Bineînțeles, un astfel de succes nu i-a lăsat pe adversarii noștri inactivi. La început, tacticile lor au oscilat între folosirea terorii și tăcerea în ceea ce ne privește, dar au recunoscut curând că niciuna dintre acestea nu putea împiedica progresul mișcării noastre. Așa că au recurs la un ultim act de teroare care avea ca scop să pună capăt definitiv activității noastre de adunare.

Ca pretext pentru această acțiune, ei au folosit un atac foarte misterios asupra unuia dintre deputații guvernului, pe nume Erhard Auer.[157] S-a declarat că cineva a tras asupra lui Erhard Auer într-o seară. Acest lucru înseamnă că nu a fost împușcat efectiv, ci că s-a încercat împușcarea lui. O prezență de spirit fabuloasă și un curaj eroic din partea liderilor social-democrați nu numai că au împiedicat atacul insidios, dar i-au pus pe fugă pe potențialii asasini. Aceștia au fugit atât de repede și atât de departe încât, ulterior, poliția nu a putut găsi nici cea mai mică urmă a lor. Acest episod misterios a fost folosit de organul Partidului Social-Democrat din München pentru a agita împotriva mișcării noastre și, în același timp, a transmis vechile sale indicii despre tacticile care urmau să apară. Scopul lor era să se asigure că mișcarea noastră nu va scăpa de sub control și că pumnii proletarilor vor interveni.

Câteva zile mai târziu a venit ziua întreruperii.

În cele din urmă, s-a decis să întrerupă una dintre adunările noastre planificate pentru Hofbräuhaus Festsaal din München, la care eu însumi urma să iau cuvântul.

La 4 Noiembrie 1921, între orele 18:00 și 19:00, am primit prima veste precisă că adunarea va fi desființată definitiv și că, pentru a duce la îndeplinire această acțiune, au decis să trimită mase mari de muncitori din anumite fabrici roșii.

Din cauza unui accident nefericit, nu am primit această veste mai devreme. În acea zi, renunțasem la vechiul nostru birou de afaceri din

[157] Auer (1874-1945) a fost un politician Bavarez. A fost complice cu revoluționari evrei precum Ernst Toller și Kurt Eisner și a jucat un rol important în cadrul detestatului guvern de la Weimar.

Sternecker Gasse din München[158] și ne mutasem în alte spații - sau, mai degrabă, renunțasem la vechile birouri, iar noile noastre spații nu erau încă în stare de funcționare. Telefonul fusese tăiat de foștii chiriași și nu fusese încă reinstalat, iar mai multe încercări în acea zi de a ne informa telefonic despre despărțirea preconizată nu au ajuns la noi.

Prin urmare, trupele noastre de securitate au fost foarte slabe la acea adunare. A fost prezentă doar o singură echipă, care era formată din doar 46 de oameni. Iar aparatul nostru de avertizare nu era încă suficient de bine organizat pentru a putea aduce suficiente întăriri în decurs de aproximativ o oră. Mai trebuie adăugat că în câteva ocazii anterioare fusesem avertizați, dar nu s-a întâmplat nimic deosebit. Vechea zicală, conform căreia revoluțiile anunțate rareori reușesc, s-a dovedit a fi adevărată în experiența noastră de până acum.

Poate și din acest motiv, în acea zi nu ne-am luat măsuri de precauție suficient de puternice pentru a contracara hotărârea brutală a adversarilor noștri de a ne întrerupe adunarea.

În cele din urmă, nu am crezut că Hofbräuhaus Festsaal din Munchen era potrivit pentru o tentativă de despărțire. Ne-a fost mai teamă cu sălile mai mari, în special cu Circul. Dar, în această privință, am învățat o lecție valoroasă în acea zi. Mai târziu, am studiat toată această chestiune conform unei metode științifice și am ajuns la rezultate - atât interesante, cât și incredibile - care au reprezentat ulterior un factor esențial în conducerea organizației noastre și în tactica trupelor noastre de asalt.

Când am ajuns în holul de intrare al Hofbräuhaus, la ora 19:45, nu existau dubii în privința intențiilor. Sala era plină și, prin urmare, poliția a dispus închiderea ei. Oponenții noștri, care sosiseră foarte devreme, se aflau în sală, iar adepții noștri erau în mare parte afară. Mica gardă SA mă aștepta la intrare. Am pus să se închidă ușile care duceau la sala principală și apoi le-am cerut celor 45 sau 46 de oameni să se apropie. Le-am spus clar băieților că poate în acea seară, pentru prima dată, vor trebui să-și arate loialitatea neclintită față de mișcare și că niciunul dintre noi nu trebuie să părăsească sala decât dacă va fi dus mort; eu însumi voi rămâne în sală și nu credeam că vreunul dintre ei mă va abandona ; iar dacă voi vedea pe vreunul dintre ei comportându-se ca

[158] Astăzi, cunoscut sub numele de Sternecker Strasse. Biroul inițial al DAP se afla într-o încăpere laterală a Sterneckerbräu, o fabrică de bere situată la colțul dintre Sternecker și Tai. Clădirea este încă în picioare, deși acum este o unitate rezidențială și comercială.

un laș, eu însumi îi voi smulge personal banda și insigna. Apoi le-am cerut să facă un pas în față dacă se va face cea mai mică încercare de a perturba ședința și că trebuie să-și amintească faptul că cea mai bună apărare este întotdeauna atacul.

Am fost întâmpinat cu un triplu *Heil*, care a sunat mai robust și mai violent decât de obicei.

Am mers apoi în hol și am evaluat situația cu ochii mei. Adversarii noștri stăteau strâns înghesuiți, străpungându-mă cu privirea. Nenumărate chipuri strălucitoare de ură erau fixate asupra mea, în timp ce alții, cu grimase batjocoritoare, îmi strigau în termeni foarte clari. Astăzi ne vor 'termina", trebuie să ne păzim mațele, ne vor sparge gura.... și alte asemenea fraze frumoase. Ei știau că sunt în superioritate numerică și acționau în consecință.

Cu toate acestea, am reușit să deschidem ședința și am început să vorbesc. În Hofbräuhaus Festsaal, stăteam întotdeauna pe una dintre laturile lungi ale sălii, iar podiumul meu era o masă de bere. Eram de fapt chiar în mijlocul oamenilor. Poate că această împrejurare a fost responsabilă pentru crearea unei anumite atmosfere pe care nu am găsit-o în altă parte.

În fața mea, și mai ales în stânga mea, erau doar adversari așezați sau în picioare. Erau în mare parte tineri și bărbați voinici de la fabrica Maffei, de la Kustermann, de la fabricile de la Isaria Lucrări de Contoare etc. De-a lungul peretelui din stânga, erau masiv adunați destul de aproape de masa mea și au început să adune halbe de bere - adică comandau bere și ascundeau halbele sub masă. Astfel, s-au adunat proiectile întregi și ar fi fost un miracol dacă adunarea s-ar fi încheiat pașnic.

După aproximativ o oră și jumătate - am reușit să vorbesc atât de mult timp, în mijlocul întreruperilor - aproape că părea că voi stăpâni situația. Liderii întrerupătorilor păreau să simtă și ei acest lucru; deveneau în mod constant mai neliniștiți, ieșeau adesea din sală, se întorceau și le vorbeau oamenilor lor cu o nervozitate evidentă.

Am comis apoi o mică eroare psihologică, răspunzând la o întrerupere, de care mi-am dat seama în momentul în care cuvintele mi-au ieșit din gură, ceea ce a dat semnalul pentru izbucnire.

S-au auzit câteva strigăte de furie și, deodată, un bărbat a sărit pe un scaun și a strigat: "Libertate!" La acest semnal, luptătorii pentru libertate și-au început munca.

În câteva secunde, întreaga sală a fost umplută de o gloată urlând și țipând, deasupra căreia zburau - ca niște obuziere - nenumărate halbe de bere; în mijlocul acestui vacarm, se auzeau picioarele de scaune zdrobite, cănile zdrobite, gemetele, țipetele și strigătele.

A fost un spectacol nebunesc.

Mi-am menținut poziția și mi-am observat băieții făcându-și temeinic datoria.

Mi-ar fi plăcut să văd o astfel de adunare burgheză!

Dansul abia începuse când trupele mele de asalt - așa cum au fost numite din acea zi - au atacat. Ca niște lupi, ei s-au aruncat asupra inamicului din nou și din nou, în haite de câte opt sau zece, și au început să îi scoată din sală cu o bătaie constantă. Chiar și după cinci minute, nu am văzut aproape niciunul dintre ei care să nu fie plin de sânge. Am ajuns să-i cunosc cu adevărat pe acei oameni în acea zi; în primul rând, pe bravul meu Maurice;[159] pe actualul meu secretar personal Hess[160] și pe mulți alții care, deși grav răniți, au atacat din nou și din nou, atâta timp cât picioarele lor rezistau. Pandemoniul a continuat timp de 20 de minute, dar apoi adversarii, care erau în număr de 700 sau 800, au fost în mare parte alungați din sală sau aruncați afară cu capul înainte de către oamenii mei, care nu erau nici măcar 50 de oameni. Doar în colțul din stânga, o mare mulțime a mai rezistat în fața oamenilor noștri și a dus o luptă acerbă. Apoi, deodată, două focuri de pistol au răsunat de la intrarea în sală, spre platformă, și acum a izbucnit un vacarm sălbatic de împușcături. Inima aproape că se bucura la acest spectacol care evoca vechi amintiri de război.

În acel moment, era imposibil de identificat cine a tras focurile de armă; dar în orice caz, am putut vedea că băieții mei au reluat atacul cu o furie sporită, până când, în cele din urmă, ultimii perturbatori au fost învinși și scoși din sală.

Trecuseră aproximativ 25 de minute; sala arăta de parcă ar fi

[159] Emil Maurice (1879-1972) a fost un ceasornicar de meserie și un lider timpuriu al SA și, în cele din urmă, al SS. Este interesant faptul că, mai târziu, s-a dovedit că Maurice avea parțial ascendență evreiască; Himmler a vrut să-l excludă din SS, dar Hitler a intervenit, făcând o excepție pentru el.

[160] Rudolf Hess (1894-1987) a fost un alt lider al SA și unul dintre cei mai apropiați confidenți personali ai lui Hitler. În cele din urmă, va deveni Führer adjunct al NSDAP, unul dintre membrii de cel mai înalt rang ai acestuia. Hitler nu i-a dictat *Mein Kampf* lui Hess, acesta este un mit foarte răspândit. În realitate, Hitler a scris singur cartea și citea și discuta fiecare capitol cu Hess în timp ce scria. Vedeți: Volker Ullrich, *Hitler: Ascent 1889-1939* (Londra: The Bodley Head, 2016), Pp. 174. - Nigel Winters, editor).

explodat o bombă. Mulți dintre camarazii mei au trebuit să fie bandajați, iar alții transportați, dar am rămas stăpâni pe situație. Hermann Essen, care a fost președinte în această seară, a declarat: "Adunarea va continua. Oratorul are cuvântul". Și astfel mi-am continuat discursul.

Când noi înșine am închis ședința, un ofițer de poliție entuziasmat a intrat în fugă, a făcut semn cu mâna și a declarat în sală: "Ședința este încheiată."

Fără să vreau, a trebuit să râd de acest întârziat la eveniment; o adevărată aroganță a poliției. Cu cât sunt mai mici, cu atât mai mari trebuie să pară întotdeauna.

În acea seară am învățat multe, iar adversarii noștri nu au uitat niciodată lecția primită.

Din toamna anului 1923, *Münchener Post* nu a mai menționat niciodată pumnii proletariatului.

CAPITOLUL 8
OMUL PUTERNIC ESTE CEL MAI PUTERNIC SINGUR

În cele de mai sus, am menționat existența unei uniuni de cooperare între asociațiile patriotice Germane. Aici voi aborda pe scurt problema acestor federații.

Când vorbim de o uniune cooperatistă, ne referim, în general, la un grup de asociații care, în scopul facilitării activității lor, stabilesc relații reciproce, numesc un directorat comun cu puteri diferite și, de aici încolo, desfășoară acțiuni comune. Numai acest lucru sugerează că avem de-a face cu cluburi, asociații sau partide ale căror obiective și metode nu sunt prea îndepărtate. Se afirmă că așa stau lucrurile întotdeauna. Cetățeanul de rând este mulțumit și liniștit când aude că aceste asociații, prin stabilirea unei "uniuni cooperative" între ele, au descoperit în sfârșit o "legătură comună" și au "lăsat deoparte toate diferențele". Aici apare convingerea generală că o astfel de uniune reprezintă un imens câștig de putere și că grupurile mici, anterior slabe, au devenit brusc puternice.

Acest lucru, însă, este în mare parte fals!

Este interesant și, din punctul meu de vedere, important pentru o mai bună înțelegere a acestei chestiuni, să avem o idee clară despre cum se înființează aceste asociații, cluburi și altele asemenea, când toate pretind că au același scop.

În sine, ar fi logic să ne așteptăm ca un singur obiectiv să fie susținut de o singură asociație și ar fi mai rezonabil dacă mai multe asociații nu ar lupta pentru același obiectiv. La început, a existat, fără îndoială, o singură asociație care avea acest obiectiv în vedere. Un om a proclamat undeva un adevăr și, cerând rezolvarea unei probleme bine definite, și-a fixat un scop și a fondat o mișcare pentru a-și realiza viziunea.

Așa se înființează o asociație sau un partid - al cărui program are ca scop fie abolirea relelor existente, fie stabilirea unei anumite stări de lucruri în viitor.

8.1. DREPTUL DE PRIORITATE AL UNEI MIȘCĂRI

Odată ce o astfel de mișcare a luat viață, ea are un anumit drept de prioritate practică. Acum ar fi evident că toți cei care doresc să lupte pentru același obiectiv ar trebui să se alăture unei astfel de mișcări și astfel să îi sporească forța, pentru a servi mai bine scopul comun. Mai ales cei cu inteligență trebuie să simtă că astfel de condiții sunt necesare pentru succesul practic al luptei comune. În consecință, este rezonabil și, într-un anumit sens, onest (de care depinde mult, după cum voi arăta) să existe o singură mișcare pentru un singur obiectiv.

Faptul că acest lucru nu se întâmplă poate fi atribuit la două cauze. Prima poate fi aproape descrisă ca fiind tragică, în timp ce a doua este jalnică și se regăsește în slăbiciunea umană. Cel mai fundamental, eu văd în ambele cauze doar fapte care oferă încă un motiv în plus pentru a ne întări voința, energia și intensitatea. În cele din urmă, prin dezvoltarea superioară a facultăților umane, devine posibilă o soluție la problema în cauză.

Motivul tragic pentru care soluționarea unei sarcini precise nu este, de obicei, lăsată în seama unei singure asociații este următorul: În general, fiecare acțiune desfășurată în stil grandios pe acest Pământ este expresia unei dorințe de lungă durată în milioane de oameni, o dorință păstrată în tăcere de mulți. Da, se poate întâmpla ca, timp de secole, oamenii să tânjească după rezolvarea unei probleme bine definite, deoarece au suferit o povară intolerabilă fără să vadă ameliorarea viitoare a acestui dor universal. Națiunile care nu sunt capabile să găsească o eliberare eroică de o astfel de suferință pot fi considerate neputincioase. Dar, pe de altă parte, nimic nu dă o dovadă mai bună a vitalității unui popor și, în consecință, a garanției dreptului său de a exista decât faptul că, într-o zi, Soarta îi dăruiește un om capabil să elibereze poporul său de o mare opresiune, sau să șteargă o suferință amară, sau să calmeze sufletul național care fusese chinuit de nesiguranță, aducând astfel împlinirea mult așteptată.

8.2 LUPTA PENTRU CONDUCERE

O caracteristică esențială a așa-numitelor mari probleme ale timpului nostru este că mii de oameni își asumă sarcina de a le rezolva și că mulți se simt chemați la această sarcină - da, chiar și că Soarta însăși a

propus mai mulți pentru a fi aleși, astfel încât, prin jocul liber al forțelor, cel mai puternic și mai îndrăzneț va învinge în cele din urmă și i se va încredința sarcina de a rezolva problema.

Astfel, se poate întâmpla ca, timp de secole, mulți să fie nemulțumiți de forma vieții lor religioase și să tânjească după reînnoirea ei. Și așa se poate întâmpla ca, prin acest impuls psihic, să se nască câteva zeci de oameni care cred că, în virtutea înțelegerii și a cunoștințelor lor, sunt chemați să rezolve angoasa religioasă. În consecință, ei se prezintă ca profeți ai unei noi învățături, sau cel puțin ca luptători împotriva credințelor statornice.

Și aici, este sigur că legea naturală își va urma cursul, în măsura în care cel mai puternic om este destinat să-și îndeplinească marea misiune; dar, de obicei, ceilalți întârzie să recunoască faptul că doar unul singur este chemat. Dimpotrivă, cu toții cred că au fost selectați și că au drepturi egale la rezolvarea sarcinii care le revine. Astfel de contemporani sunt, în general, incapabili să decidă care dintre ei - singur înzestrat cu cea mai mare capacitate - merită un sprijin necondiționat.

Astfel, în decursul secolelor sau, de fapt, adesea în cadrul aceleiași epoci, oameni diferiți creează mișcări diferite pentru a lupta pentru același scop - sau cel puțin pentru care păre același pentru marile mase. Poporul nutrește dorințe vagi și are doar opinii generale, fără a avea o noțiune precisă despre propriile idealuri și dorințe sau despre modul în care acestea vor fi îndeplinite. Tragedia constă în faptul că mulți oameni se luptă pentru a ajunge la același obiectiv pe drumuri diferite, fără să se cunoască între ei; fiecare se consideră dator să-și urmeze propriul drum, fără să țină cont de ceilalți.

Aceste mișcări, partide și grupări religioase iau naștere în mod complet independent unele de altele, din voința generală a vremii și toate merg în aceeași direcție. Poate părea un lucru tragic, cel puțin la prima vedere, că lucrurile stau așa, deoarece oamenii sunt prea des înclinați să creadă că forțele care sunt dispersate în direcții diferite ar reuși mult mai repede și mai sigur dacă ar fi unite. Cu toate acestea, nu este cazul. Natura însăși decide în conformitate cu regulile logicii sale inexorabile. Ea lasă aceste grupuri diverse să concureze între ele și să dispute palma victoriei, alegând astfel calea cea mai clară, mai scurtă și mai sigură prin care o mișcare își atinge scopul.

Cum ar putea fi determinată din exterior corectitudinea sau

incorectitudinea unei căi, dacă forțele aflate la îndemână nu ar fi lăsate să joace liber? Cu excepția cazului în care decizia finală este sustrasă judecății doctrinare a oamenilor care știu totul și este încredințată logicii incontestabile a succesului vizibil - care, în cele din urmă, confirmă întotdeauna corectitudinea finală a unui curs de acțiune!

Prin urmare, deși grupuri diferite mărșăluiesc pe căi diferite spre același scop, de îndată ce vor afla de eforturi similare, își vor examina mai atent propria cale. Acolo unde este posibil, o vor scurta și, prin efortul lor, se vor strădui să ajungă mai repede la obiectiv.

Această rivalitate îl ajută pe fiecare luptător în parte să își dezvolte facultățile, iar omenirea își datorează adesea progresul lecțiilor învățate din nenorocirile încercărilor anterioare.

Prin urmare, ajungem să cunoaștem cele mai bune căi de a ajunge la un scop printr-o condiție care, la prima vedere, părea tragică - și anume, o spargere inițială, inconștientă, a eforturilor individuale.

8.3 AUSTRIA ȘI PRUSIA

În studiul istoriei în vederea găsirii unei soluții la problema Germană, opinia predominantă este că au existat două căi posibile și că aceste două căi ar fi trebuit să se unească încă de la început.

Principalii reprezentanți și campioni ai acestor două căi au fost Austria și Prusia, Habsburgii și Hohenzollern; în opinia comună, oamenii ar fi trebuit să se încredințeze, cu forțe unite, unei căi sau alteia. Dar atunci ar fi urmat calea celui mai proeminent reprezentant - Habsburgii - deși politica Austriacă nu ar fi condus niciodată la un Reich German. În cele din urmă, un Reich German puternic și unit a apărut din ceea ce multe milioane de Germani deplângeau în inimile lor ca fiind ultimul și cel mai teribil semn al luptei noastre fratricide: în realitate, coroana imperială Germană a fost câștigată pe câmpul de luptă de la Königgrätz și nu în bătăliile pentru Paris, așa cum oamenii au ajuns să creadă mai târziu.[161] Astfel, întemeierea Reichului German nu a fost consecința unei voințe comune care să lucreze după linii comune, ci a fost mult mai mult o luptă conștientă - și uneori inconștientă - pentru hegemonie, din care Prusia a ieșit victorioasă. Oricine care nu este atât

[161] Bătălia de la Königgrätz a avut loc la 3 Iulie 1866 și s-a încheiat cu victoria Prusacă asupra Imperiului Austriac.

de orbit de politica partizană încât să nege acest adevăr trebuie să fie de acord că așa-zisa înțelepciune a oamenilor nu ar fi ajuns niciodată la aceeași decizie înțeleaptă ca înțelepciunea vieții însăși - adică a jocului liber al forțelor, adus în cele din urmă la îndeplinire. Căci în ținuturile Germane de acum 200 de ani, cine ar fi crezut în mod serios că Prusia Hohenzollern, și nu Habsburgii, va deveni celula germinală, fondatorul și tutorele noului Reich!!! Și, pe de altă parte, cine ar putea nega astăzi că Destinul a acționat mai înțelept; de fapt, cine și-ar putea imagina acum un Reich German bazat pe temeliile unei dinastii putrede și degenerate?

Dezvoltarea nenaturală, chiar dacă a necesitat secole de luptă, a plasat ce era mai bun acolo unde îi era locul.

Așa va fi întotdeauna și așa va rămâne, așa cum a fost întotdeauna.

De aceea, nu trebuie să regretăm dacă oameni diferiți își propun să atingă același scop: în acest fel, cei mai puternici și cei mai rapizi sunt recunoscuți și devin victorioși.

8.4 CAUZE ALE FRAGMENTĂRII POPULARE

Acum, există o a doua cauză pentru faptul că, adesea, în viața națiunilor, mișcări cu aceleași caracteristici se străduiesc pe căi diferite pentru a ajunge la același scop. Această cauză nu este doar tragică, ci este pozitiv mizerabilă. Ea provine dintr-un amestec trist de invidie, gelozie, ambiție și mentalitate hoață, care se găsesc adesea unite în specimene singulare ale umanității.

În momentul în care apare un om care înțelege în profunzime suferința poporului său și, după ce a diagnosticat boala cu o acuratețe perfectă, ia măsuri pentru a o vindeca; când își stabilește scopul și alege mijloacele pentru a-l atinge - atunci mințile mici și mărunte iau aminte și urmăresc cu nerăbdare activitatea acestui om care a atras atenția publicului. La fel ca în cazul vrăbiuțelor care sunt aparent indiferente, dar care în realitate sunt cu fermitate la pândă după un coleg norocos care a găsit o bucată de pâine, sperând să i-o smulgă într-un moment de nesupraveghere, la fel se întâmplă și cu omenirea. Este suficient ca un singur om să pornească pe un drum nou și atunci o mulțime de leneși buni de nimic își vor ciuli urechile și vor începe să adulmece orice bucățică ce se află la capătul acelui drum. În momentul în care cred că

au găsit-o, se grăbesc să găsească o altă cale mai rapidă de a ajunge la acel obiectiv.

Când o nouă mișcare este fondată și a formulat un program bine definit, oamenii de acest fel vin și proclamă că luptă pentru același scop, nu prin aderarea sinceră la rândurile unei astfel de mișcări, recunoscând astfel prioritatea acesteia, ci mai degrabă furând programul și fondând un nou partid pe baza lui. Făcând acest lucru, ei sunt suficient de nerușinați pentru a asigura publicul nepăsător că intenționau de mult timp să urmeze aceeași linie de acțiune pe care cealaltă a adoptat-o acum - și, frecvent, reușesc să se plaseze într-o lumină favorabilă, în loc să stârnească disprețul general pe care îl merită. Nu este oare o obrăznicie grosolană să iei ceea ce a fost deja înscris pe stindardul altuia și să-l afișezi pe al tău, să furi programul altuia și apoi să formezi un grup separat, ca și cum ar fi nou creat? Această obrăznicie este demonstrată mai ales atunci când cei care au provocat primii fragmentarea prin noua lor fundație sunt cei care, după cum arată experiența, sunt cei mai emfatici în a proclama nevoia de unitate imediat ce își dau seama că nu pot ajunge din urmă adversarul.

Așa-numita "fragmentare populară" se datorează tocmai unui astfel de proces. Cu siguranță, înființarea unei multitudini de noi grupuri, partide etc. în 1918-19, care se autointitulau populare, a fost o evoluție firească a lucrurilor, pentru care fondatorii nu au avut nicio vină. Până în 1920, NSDAP s-a cristalizat încet-încet din toate aceste partide și a devenit victorios. Nu putea exista o dovadă mai bună a onestității deosebite a unor fondatori individuali decât faptul că mulți dintre ei au decis, într-un mod admirabil, să sacrifice mișcările lor, evident mai puțin reușite, pentru cea mai puternică - adică alăturându-se acesteia necondiționat sau dizolvându-le pe ale lor.

Acest lucru este valabil mai ales în ceea ce-l privește pe Julius Streicher, care la acea vreme era principalul luptător al Partidului Socialist German (DSP) la Nürnberg.[162] NSDAP și DSP au fost fondate cu scopuri similare, dar destul de independent unul de celălalt. După cum s-a menționat, Streicher, pe atunci profesor la Nürnberg, era principalul luptător pentru DSP. Inițial, el a avut o convingere sacră cu privire la misiunea și viitorul mișcării sale. De îndată ce, însă, forța superioară și

[162] Streicher (1885-1946) a fost unul dintre cei mai importanți agenți ai NSDAP, editor al faimoasei reviste Der Stürmer și un apropiat al lui Hitler. Streicher a fost capturat după război, judecat la Nürnberg și executat în 1946.

creșterea mai puternică a NSDAP au devenit clare și evidente pentru el, a renunțat la activitatea sa în cadrul DSP și al federației muncitorești și și-a chemat adepții să se alinieze cu NSDAP - care ieșise victorios din competiția reciprocă - și să continue lupta în rândurile sale pentru cauza comună. Decizia a fost pe cât de dificilă din punct de vedere personal, pe atât de profund decentă.

Din acea primă perioadă a mișcării, nu a mai rămas nicio fragmentare, ci mai degrabă o concluzie aproape complet onorabilă, dreaptă și corectă, datorită intențiilor oneste ale acelor oameni. Ceea ce numim acum "fragmentare populară" își datorează existența exclusiv celei de-a doua dintre cele două cauze pe care le-am menționat: Oameni ambițioși care la început nu aveau idei - și cu atât mai puțin obiective proprii - și care s-au simțit "chemați" exact în momentul în care au văzut succesul incontestabil al NSDAP.

Dintr-o dată au apărut programe care erau simple copii ale noastre, au fost proclamate idei care ne fuseseră luate, au fost stabilite obiective pe care le apăram de ani de zile și au fost alese căi pe care NSDAP le parcursese de mult timp. S-a încercat prin toate mijloacele să se explice de ce, deși NSADP exista de mult timp, era necesară înființarea acestor noi partide; dar cu cât motivele erau mai nobile, cu atât frazele erau mai false.

În realitate, o singură bază a fost determinantă: ambiția personală a fondatorilor, care doreau să joace un rol în care talentele lor pitice nu contribuiau cu nimic altceva decât cu îndrăzneala de a-și însuși ideile altora - îndrăzneală care, în viața obișnuită, este desemnată drept hoție.

La acea vreme, nu exista un concept sau o idee a altora de care acești cleptomani politici să nu se folosească rapid pentru noua lor afacere. Cei care făceau acest lucru erau aceiași oameni care ulterior, cu lacrimi în ochi, deplângeau profund "fragmentarea populară" și vorbeau neîncetat despre "nevoia de unitate" - în speranța tăcută că îi vor putea păcăli pe ceilalți în așa fel încât, din cauza veșnicei clamări, aceștia să arunce ideile și mișcările furate hoților.

8.5 "FEDERAȚII DE LUCRU”

Când nu au avut succes, iar noile întreprinderi - datorită mentalității palide a proprietarilor lor - nu au fost atât de profitabile pe cât se promitea, atunci au devenit mai modești în pretențiile lor și erau fericiți

dacă reușeau să aterizeze într-una dintre așa-numitele federații de muncă.

La acea vreme, toți cei care nu se puteau ține pe propriile picioare se alăturau unei astfel de federații de lucru, crezând că opt invalizi agățați unul de altul pot forma cu siguranță un gladiator.

Și dacă printre toți acești invalizi se afla un om sănătos, acesta își folosea toată puterea pentru a-i susține pe ceilalți și astfel era el însuși invalid.

Ar trebui să privim aderarea la aceste așa-numite federații de muncă ca pe o chestiune de tactică; dar în acest sens nu trebuie să uităm niciodată următoarea constatare fundamentală:

Prin formarea unei federații de lucru, organizațiile slabe nu pot deveni niciodată puternice, în timp ce o organizație puternică poate deveni și devine adesea slabă. Este o greșeală să credem că un factor de forță rezultă dintr-o coaliție de grupuri slabe, deoarece experiența arată că, sub toate formele și în toate condițiile, majoritatea reprezintă prostia și lașitatea. Prin urmare, o multiplicitate de organizații, sub o conducere aleasă de sine stătător de mai multe capete, este abandonată lașității și slăbiciunii. De asemenea, printr-o astfel de coaliție, jocul liber al forțelor este paralizat, lupta pentru selectarea celor mai buni este abolită și astfel victoria necesară și finală a celui mai sănătos și mai puternic este întotdeauna împiedicată. Astfel de coaliții sunt potrivnice dezvoltării naturale, deoarece, în cea mai mare parte, ele împiedică mai degrabă decât să avanseze soluția problemei pentru care se luptă.

Se poate întâmpla ca, din considerente pur tactice, liderii de vârf ai unei mișcări, dacă sunt orientați spre viitor, să intre într-o coaliție cu astfel de asociații pentru o perioadă scurtă de timp, pentru tratarea unor probleme speciale și, poate, pe o platformă comună. Dar o astfel de coaliție nu va fi permanentă decât dacă mișcarea dorește să renunțe la misiunea sa eliberatoare. Dacă se leagă la nesfârșit de o astfel de uniune, ea își pierde capacitatea și dreptul de a permite o dezvoltare naturală și desfășurarea forțelor proprii, pentru a depăși rivalii și, în calitate de învingător, pentru a-și atinge propriul obiectiv.

Nu trebuie să uităm niciodată că nimic cu adevărat măreț în această lume nu a fost realizat vreodată prin coaliții, ci s-a datorat întotdeauna succesului unui singur învingător. Succesele coalițiilor, din cauza naturii înseși a sursei lor, poartă germenii unei viitoare dezintegrări - da, chiar pierderea a ceea ce s-a realizat. Marile revoluții de tip spiritual, care

schimbă cu adevărat lumea, sunt de neconceput și imposibile fără lupte titanice între naturi individuale, dar niciodată ca întreprinderi de coaliție.

Și, mai presus de toate, statul popular nu va fi creat niciodată prin voința compromițătoare a federațiilor populare de muncă, ci doar prin voința de oțel a unei singure mișcări care a luptat cu succes cu toate celelalte.

CAPITOLUL 9
IDEI DE BAZĂ CU PRIVIRE LA SEMNIFICAȚIA ȘI ORGANIZAREA S.A.

Puterea vechiului stat se sprijinea pe trei piloni: forma monarhică a statului, serviciul civil și armata. Revoluția din 1918 a abolit forma de stat, a dizolvat armata și a abandonat serviciul civil corupției de partid. Astfel, suporturile esențiale ale așa-numitei autorități de stat au fost spulberate. Această autoritate depinde aproape întotdeauna de cele trei elemente, care se află la baza oricărei autorități.

9.1 TREI BAZE DE AUTORITATE

Popularitatea este întotdeauna prima bază pentru crearea de autoritate. Dar o autoritate care se bazează doar pe această bază este destul de fragilă, nesigură și șubredă. Prin urmare, oricine se află învestit cu o autoritate bazată doar pe popularitate trebuie să îmbunătățească și să consolideze fundamentul acestei autorități prin crearea de putere. În consecință, trebuie să privim *puterea* - adică forța - ca fiind a doua bază a oricărei autorități. Aceasta este mai stabilă și mai sigură, dar nu întotdeauna mai puternică, decât prima. Dacă popularitatea și forța sunt unite împreună și pot rezista o anumită perioadă de timp, atunci poate apărea o autoritate care se bazează pe un fundament și mai puternic, și anume autoritatea *tradiției*. Și, în cele din urmă, dacă popularitatea, forța și tradiția sunt unite împreună, atunci autoritatea poate fi văzută ca fiind invincibilă.

Revoluția a abolit complet acest ultim caz. Nu mai exista nici măcar o autoritate a tradiției. Odată cu prăbușirea vechiului Reich, cu eliminarea vechii forme de stat și cu distrugerea vechilor embleme suverane și a simbolurilor Reichului, tradiția a fost spulberată. Rezultatul a fost cea mai dură zdruncinare a autorității statului.

Cel de-al doilea pilon al autorității de stat, forța, a încetat, de asemenea, să mai existe. Pentru a înfăptui revoluția, a fost necesar să se dizolve ceea ce reprezenta forța și puterea organizată a statului, și anume armata; într-adevăr, unele fragmente din armata însăși au trebuit să fie folosite ca elemente de luptă revoluționară. Armatele de

pe front nu au fost supuse în aceeași măsură acestei dezintegrări, dar pe măsură ce se retrăgeau treptat de pe câmpurile de glorie pe care luptaseră eroic timp de patru ani și jumătate, au fost atacate de acidul dezintegrării patriei. Iar când au ajuns la centrele de demobilizare, au căzut în acea confuzie a așa-zisei supuneri voluntare, pe vremea Consiliilor de Soldați.

Desigur, nicio autoritate nu se putea baza pe această mulțime de soldați răzvrătiți, care priveau serviciul militar ca pe o zi de muncă de opt ore. Prin urmare, cel de-al doilea element - cel care garantează stabilitatea autorității - a fost, de asemenea, abolit, iar Revoluția a avut doar elementul inițial, popularitatea, pe care să își construiască autoritatea. Dar această bază era extraordinar de nesigură. Revoluția a spulberat vechea structură de stat dintr-o singură lovitură, dar numai pentru că echilibrul normal din cadrul structurii sociale a națiunii fusese deja eliminat de război.

9.2 TREI CLASE DE ORGANISME NAȚIONALE

Fiecare organism național este alcătuit din trei clase principale: La o extremă se află cei mai buni dintre oameni, adică cei care posedă toate virtuțile, în special curajul și spiritul de sacrificiu. La cealaltă extremă se află cele mai rele rămășițe ale umanității, în care domină viciul și egoismul. Între aceste două extreme se află cea de-a treia clasă, formată din stratul mijlociu larg, care nu întruchipează nici eroismul radiant, nici criminalitatea vulgară.

Vremurile de ascensiune ale unei națiuni sunt marcate exclusiv, și există doar prin conducerea absolută a celor mai buni.

Perioadele de dezvoltare normală și echilibrată, sau de stabilitate, își datorează existența influenței dominante a elementelor de mijloc. Aici cele două clase extreme sunt echilibrate una împotriva celeilalte, anulându-se reciproc.

Vremurile de colaps național sunt determinate de influența dominantă a celor mai rele elemente.

Totuși, trebuie remarcat aici că masele largi - cea pe care am numit-o clasa de mijloc - se manifestă și își fac simțită influența doar atunci când cele două secțiuni extreme sunt angajate într-o luptă reciprocă.

În caz de victorie a uneia dintre extreme, se supun cu ușurință

învingătorului. Dacă cei mai buni domină, masele largi îi vor urma; iar dacă cei mai răi triumfă, atunci cel puțin nu vor oferi nicio opoziție; masele de mijloc nu duc niciodată propriile bătălii.

9.3 SACRIFICIUL CELOR MAI BUNI

Acum, vărsarea de sânge timp de patru ani și jumătate, în timpul războiului, a distrus echilibrul interior dintre aceste trei clase, în măsura în care se poate spune că – recunoscând sacrificiile celor de mijloc - clasa celor mai buni oameni a fost aproape complet sângerată. Cantitatea cu adevărat enormă de sânge German eroic care a fost vărsat în acești patru ani și jumătate a fost de neînlocuit. În sute de mii de cazuri, a fost întotdeauna, din nou și din nou, un apel: "voluntari pe front", "voluntari pentru patrulare", "voluntari pentru dispecerat", "voluntari pentru echipele de telefonie", "voluntari pentru construirea de poduri", "voluntari pentru submarine", "voluntari pentru avioane" , "voluntari pentru batalioanele de asalt" și așa mai departe. Din nou și din nou, pe parcursul a patru ani și jumătate, și în mii de ocazii, s-a făcut mereu apel la voluntari și din nou la voluntari - și întotdeauna același rezultat: Tineri fără barbă sau bărbați maturi, toți plini de o dragoste arzătoare pentru Patria lor, cu un mare curaj personal sau cu cel mai înalt simț al datoriei, *au* venit. Zeci de mii - de fapt, sute de mii - de astfel de cazuri au avut loc și, treptat, acest tip de umanitate a devenit din ce în ce mai rar. Cei care nu au căzut efectiv au fost fie mutilați în luptă, fie schiloditi, și astfel s-au prăbușit, din cauza numărului lor în scădere.

În 1914, armate întregi erau compuse din așa-numiți voluntari care, din cauza unei lipse criminale de conștiință din partea parlamentarilor noștri nepăsători, nu au primit o pregătire adecvată pe timp de pace, astfel încât au fost aruncați precum carne de tun fără apărare inamicului. Cei 400.000 care au căzut sau au fost mutilați astfel pe câmpurile de luptă din Flandra nu au putut fi înlocuiți. Pierderea lor a fost ceva mult mai mult decât pur și simplu numeric. Odată cu moartea lor, balanța, care era deja prea ușoară pe partea bună, a tras acum în sus, spre josnicie, trădare și lașitate; pe scurt, spre masa celor extrem de răi.

Și mai era ceva:

În timp ce, timp de patru ani și jumătate, cei mai buni dintre noi au fost îngrozitor de slăbiți pe câmpurile de luptă, cei mai răi dintre noi au reușit să se salveze în mod minunat. Pentru fiecare erou care a făcut sacrificiul suprem și a urcat treptele din Valhalla, a existat un leneș care s-a ferit cu viclenie de moarte pentru a se angaja în afaceri mai mult sau mai puțin utile acasă.

Și astfel, sfârșitul războiului ne-a oferit următoarea imagine: Stratul de mijloc al națiunii și-a dat partea sa de sacrificiu de sânge. Cei mai buni, cu un eroism remarcabil, s-au sacrificat aproape în totalitate. Cei extrem de răi s-au conservat aproape în totalitate, profitând de legi absurde și din cauza neaplicării articolelor de război.

Această scursură bine conservată a națiunii noastre a făcut apoi Revoluția, și a putut face acest lucru numai pentru că cele mai bune elemente extreme nu mai erau acolo pentru a i se opune: nu mai erau în viață.

9.4 DEZORGANIZAREA REZULTATĂ

Prin urmare, revoluția Germană a fost, încă de la început, doar condiționat populară. Acest act de Cain nu a fost comis de poporul German în sine, ci de o gloată obscură de dezertori, huligani și așa mai departe.

Bărbatul de pe front a salutat sfârșitul luptei sângeroase și a fost fericit să se întoarcă acasă și să-și vadă din nou soția și copiii. Dar nu avea nicio legătură interioară cu Revoluția; nu-i plăcea, și nici nu-i plăceau instigatorii și organizatorii ei. În timpul celor patru ani și jumătate ai acelei lupte acerbe, a uitat de hienele partidului, iar toate certurile lor i-au devenit străine.

Revoluția a fost cu adevărat populară doar pentru o mică parte a poporului German: anume, acea clasă de complici care alesese rucsacul ca semn distinctiv al tuturor cetățenilor onorabili din acest nou stat. Ei nu au apreciat Revoluția de dragul ei - așa cum mulți cred în mod eronat și astăzi - ci din cauza consecințelor sale.

Dar a fost foarte dificil să se stabilească vreo autoritate în ceea ce privește popularitatea acestor gangsteri marxiști. Și totuși, tânăra Republică avea nevoie de autoritate cu orice preț, dacă nu era pregătită să fie răsturnată după un scurt haos de o forță răzbunătoare adunată din ultimele elemente dintre cei mai buni ai poporului nostru.

Responsabilii Revoluției nu se temeau decât să piardă un punct de sprijin în mijlocul tulburărilor pe care le creaseră și să fie brusc prinși cu un pumn de fier, așa cum s-a întâmplat de mai multe ori în astfel de momente din viața popoarelor. Republica trebuia să fie consolidată cu orice preț.

De aceea, a fost aproape imediat obligat să ridice, alături de stâlpul său șovăitor de popularitate, o organizație de forță, pentru a-și asigura o autoritate mai fermă.

În acele zile din Decembrie, Ianuarie și Februarie 1918-1919, matadorii Revoluției au simțit că le tremură pământul sub picioare și au căutat în jurul lor oameni care, din dragoste pentru poporul lor, să îi întărească - prin forța armelor. Republica "anti-militaristă" avea nevoie de soldați. Dar primul și singurul pilon al autorității lor de stat - și anume, popularitatea lor - nu se întemeia decât pe o societate de huligani, hoți, tâlhari, dezertori, leneși etc. Prin urmare, era inutil să caute în interiorul acelei porțiuni extrem de proaste a națiunii oameni dispuși să-și sacrifice viața în slujba unui nou ideal. Clasa care susținea ideea revoluționară și care a dus la îndeplinire Revoluția nu era nici capabilă, nici dispusă să apeleze la soldați pentru a o proteja. Această clasă nu dorea deloc să organizeze un stat republican, ci să dezorganizeze ceea ce exista deja pentru a-și satisface mai bine propriile instincte. Cuvântul lor de ordine nu era: organizarea și construirea Republicii Germane, ci mai degrabă: jefuirea ei.

De aceea, strigătul de ajutor lansat de reprezentanții publici, în agonie, a rămas fără ecou - ba chiar, dimpotrivă, a stârnit amărăciune și rezistență. Revoluționarii au privit acest lucru ca pe o încălcare a credinței și a încrederii. În constituirea unei autorități care nu se mai baza pe popularitate, ci pe forță, ei au văzut începutul unei mișcări ostile împotriva a ceea ce revoluția însemna în esență pentru acele elemente: împotriva dreptului de a fura și împotriva guvernării necondiționate de către o hoardă de hoți și jefuitori - pe scurt, cea mai rea gloată - care evadase din închisoare și își lăsase lanțurile în urmă.

Reprezentanții publicului puteau să strige cât de mult doreau, dar nimeni nu a făcut un pas în față. Doar strigătul contrar, "trădător", a venit din partea acelor susținători populari.

Apoi, pentru prima dată, a apărut un număr mare de tineri Germani care erau gata să îmbrace din nou uniforma militară în slujba "păcii și ordinii", să pună pe umeri carabina și pușca și să îmbrace casca de oțel

pentru a se opune distrugătorilor patriei lor. Ca soldați voluntari, ei s-au format în corpuri libere și, deși urau Revoluția, au început să o apere și astfel, în practică, să o securizeze.

Au acționat cu cea mai bună credință.

Adevăratul organizator al revoluției și adevăratul trăgător de sfori al acesteia, evreul internațional, a evaluat corect situația. Poporul German nu era încă copt pentru a fi atras în mlaștina sângeroasă a bolșevismului, așa cum s-a întâmplat în Rusia. Acest lucru se datora faptului că exista o uniune rasială mai strânsă între clasele intelectuale Germane și muncitorii manuali. De asemenea, straturile sociale largi erau străbătute de oameni cultivați, așa cum se întâmpla și în celelalte țări din Europa de Vest, dar care lipsea cu desăvârșire în Rusia. Acolo, intelectualitatea era în mare parte de naționalitate non-Rusă, sau cel puțin nu avea caracteristici rasiale Slave. Stratul superior subțire de intelectuali care exista atunci în Rusia ar fi putut fi desființat în orice moment, deoarece nu exista un strat intermediar care să-l lege de marea masă a oamenilor. Acolo, nivelul mental și moral era îngrozitor de scăzut.

În Rusia, în momentul în care agitatorii au reușit să incite hoardele needucate ale maselor largi - care nu știau să citească sau să scrie - împotriva stratului superior subțire de intelectuali care nu erau în contact cu masele și nici nu aveau vreo legătură permanentă cu ele, în acel moment s-a decis destinul țării, iar Revoluția a reușit. Apoi, Rusul analfabet a devenit sclavul lipsit de apărare al dictatorilor săi evrei care, la rândul lor, au fost suficient de isteți pentru a-și numi dictatura "dictatura poporului".

9.5 DEZERTORII ȘI REVOLUȚIA

În Germania a existat un factor suplimentar: La fel de sigur cum Revoluția nu putea fi realizată decât prin dezintegrarea treptată a armatei, tot așa și adevăratul conducător al Revoluției nu era soldatul de pe front, ci gloata ușoară și timidă care fie era cantonată în garnizoanele de acasă, fie lucra ca "indispensabili" undeva în lumea afacerilor. Armata a fost întărită cu 10.000 de dezertori care, fără a risca în mod deosebit, puteau să întoarcă spatele Frontului. În orice moment, adevăratul laș nu se teme de nimic mai mult decât de moarte. Dar pe

Front se confrunta zilnic cu moartea în mii de moduri diferite. Întotdeauna a existat o singură modalitate posibilă de a-i face pe oamenii slabi sau șovăielnici, sau chiar pe cei de-a dreptul lași, să își facă datoria: Dezertorul trebuie să înțeleagă că dezertarea lui va aduce asupra lui exact lucrul de care a fugit. Pe front, un om poate muri, dar dezertorul *trebuie să* moară. Numai această amenințare draconică împotriva oricărei tentative de dezertare poate avea un efect terifiant, nu doar asupra individului, ci și asupra întregului.

Aici se află sensul și scopul articolelor de război.

Era o credință frumoasă să crezi că marea luptă pentru existența națională putea fi dusă doar pe baza loialității voluntare, care decurge și este susținută de conștiința necesității. Îndeplinirea voluntară a datoriei i-a determinat întotdeauna pe cei mai buni oameni, dar nu și pe cei medii. De aceea sunt necesare legi speciale, ca de exemplu împotriva furtului, care nu au fost făcute pentru oamenii fundamental cinstiți, ci pentru acele elemente slabe și instabile. Astfel de legi sunt menite să împiedice infractorul prin efectul lor descurajator și să prevină astfel apariția unei stări în care omul cinstit este considerat cel mai prost, și care ar sfârși prin a crede că este mai bine să participi la furt decât să stai cu mâinile goale sau să te lași jefuit.

A fost o greșeală să crezi că - într-o luptă care, conform tuturor previziunilor umane, ar putea dura ani de zile - ar fi posibil să se renunțe la acele instrumente pe care experiența de secole și chiar milenii le-a dovedit a fi eficiente pentru a-i face pe oamenii slabi și instabili să-și îndeplinească datoria în vremuri dificile și în momente de mare stres nervos.

Pentru eroul de război voluntar, este evident că nu este necesar să aibă articole de război, dar este pentru egoiștii lași care își prețuiesc propria viață mai mult decât pe cea a întregului în momentul de nevoie națională. Astfel de slăbănogi fără coloană vertebrală pot fi descurajați să cedeze la lașitatea lor doar prin aplicarea celei mai aspre pedepse. Atunci când oamenii trebuie să se lupte cu moartea în fiecare zi și să rămână săptămâni întregi în tranșee pline de noroi, adesea cu cea mai proastă hrană, soldatul ezitant nu poate fi ținut în frâu prin amenințări cu închisoarea sau chiar cu servitutea penală, ci doar prin aplicarea nemiloasă a pedepsei cu moartea. Experiența arată că, în astfel de momente, el consideră închisoarea de o mie de ori mai preferabilă decât câmpul de luptă. În închisoare, cel puțin, prețioasa lui viață nu este în

pericol. Abolirea practică a pedepsei cu moartea în timpul războiului și, prin urmare, suspendarea articolelor de război, a fost o greșeală teribilă. O armată de dezertori s-a vărsat în posturile de rezervă sau s-a întors acasă, mai ales în 1918, și a contribuit la formarea acelei uriașe organizații criminale cu care ne-am confruntat brusc după 7 Noiembrie 1918 și care a creat Revoluția.

Frontul nu a avut nimic de-a face cu toate acestea. Firește, cei de acolo tânjeau după pace. Dar tocmai acest fapt reprezenta un pericol excepțional pentru Revoluție. Când armatele Germane s-au apropiat de casă după armistițiu, revoluționarii neliniștiți și au pus mereu aceeași întrebare: Ce vor face trupele de pe front? Oare cenușii câmpurilor vor tolera asta?

În timpul acelor săptămâni, revoluția Germană a fost nevoită să pară moderată, cel puțin în aparență, dacă nu voia să riște să fie distrusă într-o clipă de câteva divizii Germane. În acel moment, dacă măcar un singur comandant de divizie, cu ajutorul diviziei sale loiale, s-ar fi hotărât să rupă zdrențele roșii și să pună "consiliile" la zid și să înfrângă orice rezistență cu mortiere de tranșee și grenade de mână, acea divizie s-ar fi transformat într-o armată de 60 de divizii în mai puțin de patru săptămâni. Trăgătorii de sârmă evrei erau mai îngroziți de acest lucru decât de orice altceva. Și tocmai pentru a preveni acest lucru, ei trebuiau să dea Revoluției un anumit aspect de moderație. Nu puteau să o numească bolșevism, așa că trebuiau să o pună sub un pretext de "pace și ordine". De aici multe concesii importante, apelul la vechiul serviciu civil și la șefii vechii armate. Era nevoie de ei, cel puțin pentru o vreme, și numai după ce maurii își făceau datoria, ei [evreii] puteau să le dea șutul pe care îl meritau și să ia Republica din mâinile vechilor slujbași ai statului și să o predea în ghearele vulturilor revoluționari.

Ei au crezut că acesta era singurul plan care ar fi reușit să-i păcălească pe vechii generali și funcționari publici și să dezarmeze în prealabil orice eventuală opoziție, prin inocența și blândețea aparentă a noului regim. Experiența practică a arătat cât de mult a reușit acest lucru.

Revoluția, însă, nu a fost făcută de elementele de pace și ordine, ci mai degrabă de cele de revoltă, furt și jaf. Iar desfășurarea Revoluției nu s-a aliniat cu intențiile lor; nici, din motive tactice, nu a fost posibil să li se explice cursul evenimentelor și nici nu a putut fi făcută acceptabilă.

9.6 COLABORAREA PARTIDELOR DE STÂNGA

Pe măsură ce social-democrația a crescut treptat, și-a pierdut gradual caracterul de partid revoluționar brutal. Nu că ar fi dorit un alt scop decât revoluția sau că liderii săi ar fi avut alte intenții; în niciun caz.

Dar ceea ce a rămas în cele din urmă a fost doar o intenție - și un corp care nu mai era potrivit pentru a o duce la îndeplinire. O revoluție nu poate fi realizată de un partid de zece milioane de oameni. Într-o astfel de mișcare, nu mai există o activitate extremă, ci masele largi ale populației de mijloc și prin urmare, inerția.

Recunoscând toate acestea încă din timpul războiului, evreii au provocat celebra separare a social-democrației. Și anume: În timp ce Partidul Social-Democrat, conformându-se inerției masei sale, atârna ca o greutate de plumb pe apărarea națională, elementele radical-activiste au fost extrase din el și formate în noi coloane de asalt agresive. Partidul Independent și Liga Spartacus au fost batalioanele de asalt ale marxismului revoluționar. Obiectivul lor era de a crea un *fapt împlinit*, pe baza căruia masele Partidului Social-Democrat puteau lua poziție, după ce petrecuseră decenii pregătindu-se pentru aceasta. Burghezia lașă a fost respinsă de marxiști și tratată "*en canaille*". Nimeni nu i-a băgat în seamă, știind foarte bine că, în supunerea lor canină, reprezentanții unei generații vechi și uzate nu vor fi capabili să opună o rezistență serioasă.

Când revoluția a reușit și principalii piloni ai vechiului stat au fost doborâți, armata de front a început să apară ca un sfinx terifiant și, astfel, dezvoltarea naturală a revoluției a trebuit să fie încetinită; cea mai mare parte a armatei social-democrate a ocupat pozițiile cucerite, iar batalioanele de asalt ale socialiștilor independenți și ale spartaciștilor au fost date la o parte.

Dar acest lucru nu s-a întâmplat fără luptă.

Formațiunile activiste de asalt care au pornit Revoluția erau nemulțumite și se simțeau trădate. Ele doreau acum să continue lupta pe cont propriu, dar huliganismul lor indisciplinat a devenit odios chiar și pentru cei care trăgeau sforile Revoluției. Abia se terminase când au apărut două tabere: partidul păcii și al ordinii și grupul terorii sângeroase. Nu era oare firesc ca burghezia noastră să se grăbească cu brio în tabăra păcii și a ordinii? Acum, pentru prima dată, organizațiile lor politice jalnice au găsit posibilitatea de a acționa, în măsura în care

le fusese pregătit terenul pentru a obține o nouă bază și, astfel, să se alăture într-o anumită măsură unei coaliții de putere pe care o urau, dar, mai mult decât atât, de care se temeau. Burghezia politică Germană a obținut înalta onoare de a se putea așeza la masă cu blestemații de lideri marxiști, pentru a combate bolșevismul.

9.7 CAPITULAREA BURGHEZIEI

Astfel, încă din Decembrie 1918 și Ianuarie 1919 s-a ajuns la următoarea situație:

O minoritate a celor mai rele elemente a făcut Revoluția și au fost imediat susținute de toate partidele marxiste. Revoluția însăși părea în aparență moderată, ceea ce a stârnit furia extremiștilor fanatici. Aceștia au început să lanseze grenade de mână și să tragă cu mitraliere, ocupând clădiri publice și amenințând astfel Revoluția moderată. Pentru a împiedica dezvoltarea acestei terori, s-a încheiat un armistițiu între reprezentanții noului regim și adepții vechii ordini, pentru a duce o luptă comună împotriva extremiștilor. Rezultatul a fost că dușmanii Republicii au încetat să se mai opună Republicii ca atare și au ajutat la subjugarea celor care erau, de asemenea, dușmani ai Republicii, deși din motive cu totul diferite. Dar un alt rezultat a fost că orice pericol de luptă a adepților vechiului stat împotriva noului stat a fost acum îndepărtat definitiv.

Acest fapt trebuie să fie întotdeauna ținut în mod clar în minte. Numai amintindu-l putem înțelege cum a fost posibil ca o națiune în care nouă zecimi din popor nu s-a alăturat unei revoluții, în care șapte zecimi o repudiau și șase zecimi o urau - cum a putut fi impusă această revoluție de către o zecime rămasă.

Treptat, luptătorii de pe baricadele spartaciste s-au stins, la fel ca și patrioții naționaliști și idealiștii de cealaltă parte. Pe măsură ce aceste două grupuri se micșorau în mod constant, masele de la mijloc, ca întotdeauna, au triumfat. Burghezia și marxiștii au recunoscut faptele de pe teren, iar Republica a început să fie "consolidată". La început, însă, acest lucru nu a împiedicat partidele burgheze să își propovăduiască pentru o vreme ideile monarhiste, mai ales la alegeri, prin care invocau spirite ale trecutului pentru a-și încuraja și prinde în capcană proprii adepți cu inima slabă.

Sincer, nu a fost. În sufletul lor, ei rupseseră de mult cu monarhia, iar

mizeria noului regim începuse să-și extindă influența corupătoare asupra partidelor burgheze. Politicianul burghez de rând se simte acum mai bine în noroiul corupției republicane decât în aspra decență a statului uitat.

9.8 DE CE A AVUT SUCCES REVOLUȚIA?

După cum s-a spus deja, după distrugerea vechii armate, Revoluția a dus la crearea forțată a unui nou factor de putere care să asigure autoritatea statului. Așa cum stăteau lucrurile, nu a putut face acest lucru decât cucerind adepții unei viziuni asupra lumii care se afla în contradicție directă. Numai din aceste elemente a fost posibilă crearea treptată a unei noi armate care - limitată în exterior de tratatele de pace - a fost ulterior transformată în spirit într-un instrument al noii concepții de stat.

Lăsând la o parte întrebarea cum Revoluția, ca act politic, a putut reuși - în afară de defectele vechiului stat, care au fost adevăratele cauze ale Revoluției. Ajungem la următoarele concluzii:

1. S-a datorat unei paralizii a concepțiilor noastre despre datorie și supunere,

și

2. Aceasta s-a datorat pasivității lașe a așa-numitelor noastre partide de apărare a statului.

La aceasta trebuie adăugat următorul lucru: paralizia care a atacat conceptele noastre de datorie și supunere s-a datorat în mod fundamental educației noastre complet neraționale și pur statale. De aici rezultă confuzia dintre mijloace și scopuri. Conștiința datoriei, împlinirea datoriei și supunerea nu sunt scopuri în sine, așa cum nici statul nu este un scop în sine. Toate acestea ar trebui să fie folosite ca mijloace pentru a facilita și a asigura existența pe acest Pământ a unei comunități de oameni omogeni din punct de vedere spiritual și fizic. La o oră în care o națiune se prăbușește în mod evident și când apare ca victimă a unei asupriri nemiloase - datorită comportamentului câtorva ticăloși - atunci, a asculta de acești oameni și a ne îndeplini datoria față de ei este un simplu formalism doctrinar și, de fapt, o pură nebunie. Pe de altă parte, refuzul supunerii și "îndeplinirea datoriei" într-un astfel de caz ar putea salva națiunea de la colaps. Potrivit actualului nostru

concept burghez al statului, dacă un general de divizie primea ordinul de a nu trage, el acționa cu supunere și, prin urmare, pe bună dreptate, nu trăgea, deoarece în lumea burgheză, supunerea formală oarbă este mai valoroasă decât viața unei națiuni. Dar, conform concepției Național-Socialiste, nu supunerea față de superiorii slabi trebuie să prevaleze în astfel de momente, ci supunerea față de comunitatea națională. Într-un astfel de moment, datoria de responsabilitate personală față de întreaga națiune este cea care iese în evidență.

Revoluția a reușit pentru că acest concept a încetat să mai fie un concept viu pentru poporul nostru - sau, mai degrabă, pentru guvernul nostru - și a cedat locul unui concept pur formal și doctrinar.

În ceea ce privește cel de-al doilea punct, trebuie spus următorul lucru: Motivul profund al lașității partidelor "de conservare a statului" este faptul că cea mai activă și bine intenționată parte a poporului nostru a murit în război. În afară de aceasta, partidele burgheze, care pot fi considerate ca fiind singurele formațiuni politice care au stat alături de vechiul stat, au fost convinse că trebuie să-și apere principiile doar prin mijloace intelectuale, deoarece folosirea forței fizice era permisă doar de către stat. Această perspectivă era un semn al unei slăbiciuni și al unei decadențe care se dezvoltau treptat. Dar era, de asemenea, lipsită de sens, în condițiile în care exista un adversar politic care abandonase de mult acest punct de vedere și, în schimb, declara deschis că intenționa să își atingă scopurile politice prin forță ori de câte ori era posibil. Atunci când marxismul a apărut în lumea democrației burgheze, ca unul dintre rezultatele sale, apelul burghezo-democraților de a lupta împotriva marxismului cu "arme intelectuale" a fost o absurditate care avea să aducă în curând consecințe nefaste. Marxismul a profesat întotdeauna doctrina conform căreia folosirea armelor era o chestiune de pură oportunitate și că succesul justifica folosirea lor.

Această idee s-a dovedit a fi corectă în zilele de la 7 la 11 Noiembrie 1918. Marxiștii nu și-au făcut atunci nici cea mai mică problemă cu parlamentul sau cu democrația, ci le-au dat lovitura de grație ambelor, prin mulțimea de criminali care urlau și trăgeau. Este de la sine înțeles că, în același timp, cluburile de discuții burgheze erau lipsite de apărare.

9.9 CAPITULARE ÎN FAȚA MARXISMULUI

După Revoluție, partidele burgheze și-au schimbat numele firmei și au reapărut brusc, cu lideri eroici care ieșeau din pivnițele întunecate și din depozitele aerisite în care se refugiaseră. Dar, la fel ca toți reprezentanții unor astfel de instituții, ei nu-și uitaseră erorile și nu învățaseră nimic nou. Programul lor politic rămăsese în trecut, chiar dacă se împăcaseră cu noul regim. Scopul lor era de a participa în noul sistem, iar singura lor armă continua să fie, ca întotdeauna - cuvintele.

Tot după Revoluție, partidele burgheze au capitulat lamentabil în pe străzii.

Când a fost introdusă Legea pentru protecția Republicii, majoritatea nu a fost la început în favoarea ei. Dar, confruntați cu 200.000 de marxiști care demonstrau, "oamenii de stat" burghezi au fost atât de îngroziți încât au votat legea împotriva voinței lor, deoarece se temeau să nu le fie zdrobite capetele de către masele furioase la ieșirea din Reichstag. Din păcate, acest lucru nu s-a întâmplat niciodată.

Și astfel, noul stat s-a dezvoltat pe propriul său curs, ca și cum nu ar fi existat nicio opoziție națională.

Singurele organizații care, la acea vreme, aveau forța și curajul de a înfrunta marxismul și masele sale furioase au fost, în primul rând, corpurile de voluntari, iar mai târziu organizațiile de autoapărare, gărzile civice și, în cele din urmă, ligile de tradiție.

Dar existența lor nu a schimbat în mod semnificativ cursul istoriei Germane, din următoarele motive:

Așa cum așa-numitele partide naționale nu aveau influență pentru că nu aveau o forță care să poată manifesta efectiv în stradă, tot așa și ligile de apărare nu puteau exercita nicio influență pentru că nu aveau un ideal politic și mai ales pentru că nu aveau un scop politic real.

Succesul marxismului s-a datorat unei combinații perfecte de voință politică și brutalitate nemiloasă. Ceea ce a exclus Germania naționalistă de la modelarea dezvoltării Germane a fost lipsa unei cooperări hotărâte între forța brută și o voință politică înțeleaptă.

Oricare ar fi fost voința partidelor "naționale", acestea nu aveau nicio putere de a lupta pentru această voință, mai ales în stradă. Ligile de apărare dispuneau de putere și erau stăpâne pe stradă și pe stat, dar le lipseau idealurile și obiectivele politice, pentru care forțele lor ar fi putut fi folosite în interesul națiunii Germane. Evreul viclean a reușit, în

ambele cazuri, prin persistența și persuasiunea sa abilă, să întărească o tendință preexistentă de a face această nefericită stare de lucruri permanentă.

Evreul a reușit să se folosească de presa sa pentru a promova ideea că ligile de apărare aveau un "caracter apolitic", la fel cum în politică a fost întotdeauna suficient de isteț pentru a lăuda și încuraja caracterul "pur intelectual" al luptei. Milioane de idioți Germani au repetat apoi acest nonsens fără să aibă nici cea mai mică idee că, făcând acest lucru, și în toate scopurile practice, se dezarmau și se predau, fără apărare, evreului.

9.10 NU EXISTĂ PUTERE DE LUPTĂ FĂRĂ O IDEE

Dar există și o explicație naturală pentru acest lucru. Lipsa unei idei mărețe, creative, înnoitoare, a însemnat întotdeauna o limitare a puterii de luptă. Convingerea dreptului de a folosi chiar și cele mai brutale arme este întotdeauna asociată cu o credință arzătoare în necesitatea victoriei pentru o nouă ordine revoluționară pe Pământ.

O mișcare care nu luptă pentru astfel de scopuri și idealuri înalte nu va putea niciodată să recurgă la arma supremă.

Apariția unei idei noi și mărețe a fost secretul succesului Revoluției Franceze; Revoluția Rusă își datorează triumful unei idei. Numai ideea a permis Fascismului să supună în mod triumfător o întreagă națiune unui proces de renovare completă.

Partidele burgheze sunt incapabile de așa ceva.

Nu numai partidele burgheze și-au fixat ca obiectiv restaurarea trecutului, ci și ligile de apărare, în măsura în care acestea s-au preocupat de obiective politice. Vechile cluburi ale veteranilor și tendințele Kyffhaüser trăiau în cadrul acestora și, astfel, au ajutat la tocarea din punct de vedere politic a celor mai ascuțite arme pe care națiunea Germană le deținea atunci, și le-a lăsat să slăbească în mâinile sclavilor republicani. Faptul că au avut cele mai bune intenții în acest sens și că au acționat cu siguranță cu bună credință, nu schimbă cu nimic prostia acțiunilor lor.

Marxismul a dobândit treptat autoritatea de a-și impune puterea asupra Reichswehr-ului, iar apoi a procedat, în mod consecvent și logic, la abolirea acelor ligi de apărare care păreau atât de periculoase. Unii

lideri temerari care au sfidat ordinele au fost chemați în instanță și trimiși la închisoare. Dar cu toții au primit ceea ce meritau.

9.11 SUSȚINEREA IDEII POPULARE

Înființarea NSDAP a inițiat, pentru prima dată, o mișcare care nu urmărea o restaurare mecanică a trecutului - așa cum făceau partidele burgheze - ci înlocuirea mecanismului absurd de stat actual cu un stat organic și popular.

Încă din prima zi, tânăra mișcare s-a bazat pe principiul că ideile sale trebuiau propagate pe cale intelectuală, dar că, dacă va fi necesar, va fi folosită forța musculară pentru a le apăra. Fidelă importanței enorme a noii doctrine, ea a considerat în mod firesc că niciun sacrificiu nu era prea mare atunci când era vorba de atingerea obiectivelor sale.

Am subliniat deja că o mișcare menită să cucerească inimile oamenilor trebuie să fie pregătită să se apere cu propriile forțe împotriva tentativelor teroriste ale adversarilor săi. Așa cum s-a demonstrat întotdeauna în istoria lumii, autoritatea formală a statului nu poate niciodată să frângă un regim de teroare inspirat de o viziune asupra lumii; acesta poate fi cucerit doar de o nouă și diferită viziune asupra lumii, ai cărei reprezentanți să fie la fel de îndrăzneți și determinați. Recunoașterea acestui fapt a fost întotdeauna foarte neplăcută pentru protectorii birocratici ai statului, dar faptul rămâne totuși. Puterea de stat poate garanta pacea și ordinea doar atunci când statul întruchipează o viziune asupra lumii care este dominantă în acel moment, astfel încât elementele perturbatoare pot fi tratate ca niște infractori izolați, în loc să fie considerate campioni ai unei idei diametral opuse viziunilor oficiale. Într-un astfel de caz, statul poate folosi cele mai violente măsuri, timp de secole, împotriva terorii opresoare, dar în cele din urmă toate aceste măsuri vor eșua, iar statul va ceda.

Statul German este puternic invadat de marxism. În 70 de ani de luptă, statul nu a reușit să împiedice triumful acestei viziuni asupra lumii - chiar dacă condamnările la servitute penală și la închisoare s-au ridicat la mii de ani și chiar dacă cele mai sângeroase metode de represiune au fost, în nenumărate cazuri, aplicate împotriva campionilor viziunii marxiste asupra lumii. În cele din urmă, statul a

fost forțat să capituleze aproape în totalitate. (Liderii politici burghezi obișnuiți vor nega toate acestea, dar sunt neconvingători).

Având în vedere că statul a capitulat necondiționat în fața marxismului la 9 Noiembrie 1918, acesta nu se va ridica mâine brusc ca un cuceritor al său. Dimpotrivă: Burghezii reduși așezați pe scaunele ministeriale bălmăjesc despre necesitatea de a nu guverna împotriva dorinței muncitorilor, iar prin "muncitori" se referă la marxism. Identificându-l pe muncitorul German cu marxismul, ei nu numai că se fac vinovați de o falsificare lașă a adevărului, dar încearcă astfel să-și ascundă propria prăbușire în fața ideii și organizației marxiste.

Având în vedere subordonarea completă a statului actual față de marxism, mișcarea Național-Socialistă se simte cu atât mai mult obligată nu numai să pregătească calea pentru triumful ideii sale, ci și să se apere împotriva terorii Internaționalei, amețită de victoria sa.

9.12 NECESITATEA TRUPELOR DE APĂRARE

Am descris deja modul în care experiența practică din tânăra noastră mișcare ne-a determinat să organizăm încet-încet un sistem de apărare pentru adunări noastre. Acesta a căpătat treptat caracterul unei trupe de securitate special antrenate pentru menținerea ordinii și a vizat o formă organizatorică.

Această nouă formație ar putea semăna din exterior cu așa-numitele ligi de apărare, dar în realitate nu există motive de comparație.

După cum s-a arătat deja, organizațiile Germane de apărare nu aveau idei politice proprii. În realitate, ele erau doar ligi de auto apărare, mai mult sau mai puțin bine pregătite și organizate, astfel încât acestea reprezentau o completare ilegală a puterii legale a statului. Caracterul lor de trupe libere reieșea doar din modul în care au fost construite și din situația de atunci a statului, dar cu siguranță nu puteau pretinde acest titlu pe motiv că erau formațiuni libere în lupta pentru propria lor convingere liberă. Aceasta, în ciuda faptului că unii dintre liderii lor, și toate asociațiile, se opuneau categoric Republicii. Înainte de a vorbi de convingeri politice în sens superior, trebuie să fim mai mult decât doar convinși de inferioritatea unei condiții existente. Aceste convingeri superioare înseamnă că cineva are cunoștință de o nouă condiție, simte necesitatea de a o instaura și își propune să o realizeze ca pe cea mai înaltă sarcină a vieții.

Ceea ce deosebește trupele de securitate ale mișcării Național-Socialiste de toate celelalte ligi de apărare este faptul că formațiunile noastre nu erau destinate în nici un fel să apere condițiile create de Revoluție, ci luptau exclusiv pentru o nouă Germanie.

La început, această trupă de securitate avea doar caracterul de paznic al sălii de ședințe. Prima sa sarcină a fost limitată: a făcut posibilă desfășurarea adunărilor noastre, care altfel ar fi fost complet împiedicate de adversarii noștri. Acești oameni erau la acea vreme antrenați pur și simplu pentru atac, dar nu au fost învățați să onoreze exclusiv cu bastonul, așa cum se pretindea atunci în cercurile stupide ale Germanilor-populari. O foloseau pentru că știau că până și cel mai mare spirit poate fi doborât de o bâtă. De fapt, nu de puține ori s-a întâmplat în istorie ca unele dintre cele mai mari minți să piară sub loviturile celor mai mărunte slugi. Oamenii noștri nu au privit violența ca pe un scop în sine, dar i-au protejat pe profeții obiectivelor spirituale împotriva constrângerii violente. De asemenea, ei au înțeles că nu exista obligația de a întreprinde o apărare a unui stat care nu garanta apărarea națiunii, ci că, dimpotrivă, trebuiau să apere națiunea împotriva celor care amenințau să distrugă poporul și statul.

După lupta din sala de ședințe de la Hofbräuhaus din München, unde micul număr de soldați ai securității noastre a câștigat faima eternă prin atacurile lor eroice, au fost numiți *Sturmabteilung* (SA). După cum sugerează și numele, ele reprezintă doar o parte a mișcării.[163] Ele sunt o verigă, la fel ca propaganda, presa, institutele de învățământ și alte secțiuni ale partidului.

Am aflat cât de necesară era formarea unui astfel de organism, nu numai în urma acelei întâlniri memorabile, ci și atunci când am încercat să răspândim treptat mișcarea dincolo de München și în alte părți ale Germaniei. Odată ce am început să părem periculoși pentru marxism, nu au pierdut nicio ocazie de a încerca să prevină sau să desființeze orice adunare Național-Socialistă. Este de la sine înțeles că toate organizațiile marxiste, indiferent de orientarea lor, au sprijinit întotdeauna orbește politica și activitățile reprezentanților lor. Dar ce se poate spune despre partidele burgheze care, atunci când au fost reduse la tăcere de către aceiași marxiști, și în multe locuri nu au îndrăznit să-și trimită vorbitorii să apară în public, totuși s-au bucurat,

[163] "*Abteilung*" poate fi tradus prin "secțiune".

într-un mod stupid și de neînțeles, de fiecare recul pe care l-am avut în lupta noastră împotriva marxismului! Erau fericiți că cei pe care ei înșiși nu i-au putut învinge, dar de care au fost învinși, nu au putut fi înfrânți nici de noi. Ce se poate spune despre acei funcționari de stat, șefi de poliție și chiar miniștri care au dat dovadă de o scandaloasă lipsă de principii, prezentându-se public ca oameni "naționali" și care, totuși, în disputele pe care noi, Național-Socialiștii, le aveam cu marxiștii, au acționat ca marionete ale acestora! Ce se poate spune despre persoane care s-au înjosit atât de mult, pentru un jalnic cuvânt de laudă din partea ziarelor evreiești, încât i-au persecutat pe acei oameni cărora, cu doar câțiva ani în urmă, le datorau în parte eroismul de a nu le fi atârnat cadavrele zdrențuite pe stâlpi de lampă de către mulțimea roșie!

Aceste figuri lamentabile l-au determinat cândva pe regretatul și neuitatul președinte Pöhner - un om a cărui franchețe de neclintit l-a făcut să urască toate mizeriile așa cum numai un om cu o inimă cinstită poate urî - să spună: "Toată viața mea mi-am dorit să fiu mai întâi un German și apoi un funcționar, și nu am vrut niciodată să fiu confundat cu acele creaturi care se prostituau ca niște curve oficiale în fața oricui putea să joace rolul de lider de moment”.[164]

A fost un lucru deosebit de trist că zeci de mii de funcționari publici Germani cinstiți și loiali au ajuns treptat sub puterea oamenilor [burghezi] și au fost contaminați încet-încet de lipsa lor de loialitate. Astfel de oameni au urmărit funcționarii cinstiți cu o ură crâncenă, alungându-i din posturile lor, și totuși s-au dat drept "naționali" prin ipocrizia lor mincinoasă.

De la astfel de oameni nu ne puteam aștepta la niciun sprijin și doar foarte rar ni s-a acordat. Mișcarea noastră a devenit sigură și a atras atenția publicului și respectul general acordat celor care se pot apăra singuri atunci când sunt atacați, numai atunci când și-a construit propria apărare.

9.13 DE CE NU EXISTĂ LIGI DE APĂRARE?

Ca principiu de bază în dezvoltarea internă a SA, am hotărât că nu numai că ar trebui să fie perfect pregătită în domeniul educației fizice,

[164] Ernst Pöhner a fost șeful poliției din München între 1919 și 1922. A se vedea volumul unu, capitolul 12, secțiunea 12.20.

dar ar trebui să fie instruită astfel încât să devină în mod imbatabil campioni convinși ai ideii Național-Socialiste și, în cele din urmă, că ar trebui educată pentru cea mai strictă disciplină. Nu va avea nimic de-a face cu organizațiile de apărare de tip burghez și, mai ales, cu nicio organizație secretă.

Motivul pentru care m-am opus cu vehemență, la acea vreme, ca SA a NSDAP să apară ca o așa-numită ligă de apărare a fost următorul: Din motive pur practice, este imposibil să se desfășoare o pregătire militară națională prin intermediul unor asociații private, cu excepția cazului în care statul are o contribuție enormă la aceasta. Cine crede altfel își supraestimează propriile capacități. Acum este cu totul exclusă formarea unor organizații de orice valoare militară pe principiul așa-numitei "discipline voluntare". Aici lipsește principalul mijloc de impunere a ordinelor, și anume, puterea de a pedepsi. În toamna, sau mai degrabă în primăvara anului 1919, era încă posibil să se formeze așa-numitele "corpuri libere", nu numai pentru că majoritatea oamenilor care s-au prezentat atunci au fost școlarizați în vechea armată, ci și pentru că acest tip de îndatorire îl constrângea pe individ la supunere militară absolută, cel puțin pentru o vreme.

Acest lucru lipsește cu desăvârșire în "organizațiile de apărare" voluntare de astăzi. Cu cât liga devine mai mare, cu atât este mai slabă disciplina, și cu atât mai puțin se poate cere de la indivizi. Astfel, ansamblul va căpăta cu atât mai mult caracterul vechilor cluburi apolitice ale soldaților și veteranilor.

Este imposibil să faci o pregătire voluntară în serviciul militar pentru marile mase dacă nu ți se asigură puterea absolută de comandă. Nu vor exista niciodată mai mult de câțiva oameni care să se supună în mod voluntar și spontan acelui tip de supunere care este considerat evident și natural în armată.

În plus, nu se poate dezvolta o pregătire reală acolo unde există mijloace atât de ridicole precum cele de care dispun așa-zisele ligi de apărare. Sarcina principală a unei astfel de instituții ar trebui să fie cea mai bună și mai fiabilă formare. Au trecut opt ani de la război și, în acest timp, niciunul dintre tinerii noștri Germani nu a primit vreo pregătire sistematică. Scopul unei ligi de apărare nu poate fi acela de a-i înrola pe toți cei care au fost deja instruiți, pentru că în acest caz s-ar putea calcula matematic când va părăsi ultimul membru această asociație. Chiar și cel mai tânăr soldat din 1918 va fi incapabil să lupte peste 20 de

ani, iar noi ne apropiem de acest moment cu o viteză îngrijorătoare. Astfel, fiecare așa-zisă ligă de apărare trebuie să ia din ce în ce mai mult caracterul unui club de soldați bătrâni. Dar acesta nu poate fi sensul și scopul unei organizații care se numește, nu o ligă a vechilor soldați, ci o asociație de apărare - indicând prin acest nume că ea consideră că sarcina sa este nu numai de a păstra tradiția și legătura comună a vechilor soldați, ci și de a propaga idealul militar și de a duce la îndeplinire acest lucru în practică, ceea ce înseamnă crearea unui corp militar.

Dar acest lucru implică faptul că acele elemente vor primi o pregătire militară care, anterior, nu au primit niciuna, iar acest lucru este imposibil în practică. Soldații adevărați nu pot fi făcuți cu una sau două ore de antrenament pe săptămână. Având în vedere exigențele enorm de mari pe care războiul modern le impune astăzi fiecărui individ, o perioadă de serviciu de doi ani este abia suficientă pentru a transforma un recrut brut într-un soldat instruit. Noi toți cei de pe front am văzut consecințele înfricoșătoare atunci când tinerii noștri recruți nu aveau o pregătire militară temeinică. Formațiunile de voluntari - care au fost antrenate timp de 15 sau 20 de săptămâni sub o disciplină de fier și au dat dovadă de un devotament nemărginit - nu s-au dovedit a fi mai buni decât carne de tun pe front. Doar atunci când au fost distribuiți în rândurile soldaților vechi și experimentați, tinerii recruți, care au fost instruiți timp de patru sau șase luni, au putut deveni membri utili ai unui regiment; ghidați de "bătrâni", aceștia s-au adaptat treptat la sarcina lor.

Prin contrast, cât de lipsită de speranță trebuie să fie încercarea de a crea trupe printr-o așa-zisă pregătire de una sau două ore pe săptămână, fără o putere de comandă precisă și fără mijloace considerabile! În acest fel, poate că s-ar putea reîmprospăta soldații vechi, dar niciodată nu se pot transforma tinerii în soldați.

Faptul că o astfel de procedură dă rezultate complet inutile poate fi demonstrat și de faptul că, în același timp în care aceste așa-zise ligi de apărare voluntară, cu mari eforturi și strigăte și în condiții dificile și dureroase, încearcă să educe și să formeze câteva mii de oameni bine intenționați (ceilalți sunt complet ignorați) în scopul apărării naționale, statul îi învață pe tinerii noștri idei democratice și pacifiste. Astfel, privează milioane și milioane de oameni de instinctele lor naturale, le otrăvește simțul logic al patriotismului și îi transformă treptat într-o

turmă de oi care vor urma cu răbdare orice comandă arbitrară.

Astfel, ele fac de râs toate încercările ligilor de apărare de a transmite ideile lor tinerilor Germani!

Aproape mai important este următorul considerent, care m-a făcut întotdeauna să mă opun tuturor încercărilor de așa-zisă pregătire militară pe baza asociațiilor de voluntari:

Presupunând că, în ciuda dificultăților menționate mai sus, o ligă ar reuși să antreneze un anumit număr de Germani în fiecare an pentru a deveni soldați eficienți, nu numai în ceea ce privește convingerile lor, ci și condiția fizică și pregătirea în folosirea armelor, rezultatul ar fi totuși practic zero. Într-un astfel de stat, întreaga sa tendință îl face nu numai să privească o astfel de educație militară ca fiind dezirabilă, ci chiar să o urască în mod pozitiv, deoarece contrazice complet scopurile cele mai intime ale conducătorilor săi - care sunt corupătorii acestui stat.

În orice caz, un astfel de rezultat ar fi lipsit de valoare în cazul unor guverne care au demonstrat prin propriile lor acte că nu le pasă de puterea militară a națiunii și că nu sunt dispuse să permită apelul la această putere, decât, în cel mai bun caz, doar pentru protejarea propriei lor existențe maligne.

Și acest lucru este valabil și astăzi. Nu este ridicol să te gândești să antrenezi câteva zeci de mii de oameni, pe ascuns, pentru un guvern, când, cu doar câțiva ani mai devreme, statul a sacrificat în mod rușinos 8.500.000 de soldați foarte bine pregătiți! Nu numai că nu a mai avut nevoie de serviciile lor, dar, drept mulțumire pentru sacrificiile lor, i-a ținut în fața defăimării publice! Iar acum vor să pregătească soldați pentru un regim de stat care i-a ponegrit și scuipat pe cei mai glorioși soldați ai noștri, le-a smuls medaliile din piept, le-a călcat în picioare steagurile și le-a batjocorit realizările? Sau a făcut vreodată actualul regim vreun pas pentru a restabili onoarea vechii armate și pentru a-i denunța pe cei care au distrus-o și jignit-o? Nici pe departe. Dimpotrivă: Îi vedem întronați în cele mai înalte funcții de stat. Așa cum s-a spus la Leipzig: "Puterea face dreptate". Cu toate acestea, din moment ce, în Republica noastră de astăzi, puterea se află în mâinile acelorași oameni care au condus Revoluția și din moment ce această Revoluție reprezintă cel mai josnic act de înaltă trădare din toată istoria Germaniei, cu siguranță nu poate exista niciun motiv pentru a spori puterea acestor personaje prin formarea unei armate tinere și noi. Este împotriva oricărei rațiuni sănătoase.

Importanța pe care acest stat a acordat-o consolidării militare a poziției sale, după Revoluția din 1918, este demonstrată în mod clar și fără echivoc de atitudinea sa față de marile organizații de autoapărare care existau atunci. Acestea nu erau nedorite atâta timp cât erau utile pentru protecția personală a creaturilor lașe ale Revoluției. Dar pericolul pentru aceste creaturi părea să dispară odată cu creșterea treptată a depravării poporului nostru. Pe măsură ce forțele național-politice s-au întărit, asociațiile de apărare au devenit de prisos. Prin urmare, s-au făcut toate eforturile pentru a le dezarma și dezintegra, acolo unde a fost posibil.

9.14 FĂRĂ ORGANIZAȚII SECRETE

Istoria consemnează doar câteva exemple de recunoștință din partea prinților. Dar nu există niciun patriot din noua burghezie care să poată conta pe recunoștința asasinilor revoluționari, jefuitorilor de oameni și trădători de țară. În orice caz, examinând chestiunea creării ligilor de apărare, nu am încetat să mă întreb: Pentru cine îi pregătesc pe acești tineri? În ce scop vor fi ei angajați când vor fi chemați la datorie? Răspunsurile la aceste întrebări oferă cea mai bună regulă pe care trebuie să o urmăm.

Dacă statul actual ar antrena vreodată forțe de acest fel, nu ar fi niciodată în scopul apărării intereselor naționale împotriva străinilor, ci mai degrabă pentru a-i proteja pe asupritorii interni ai națiunii împotriva pericolului unei izbucniri generale de furie din partea unui popor care a fost înșelat, trădat și vândut.

Din acest motiv, SA a NSDAP nu trebuie să semene deloc cu o organizație militară. Era un instrument de apărare și educație pentru mișcarea Național-Socialistă, iar îndatoririle sale se aflau într-o sferă cu totul diferită de așa-numitele ligi de apărare.

De asemenea, nu ar trebui să fie o organizație secretă. Organizațiile secrete au doar scopuri ilegale. Astfel, domeniul de aplicare al unei astfel de organizații este în mod necesar limitat. Ținând cont de vorbăria poporului German, nu este posibil să se creeze o organizație vastă, păstrând-o secretă și ascunzându-i scopul. Orice astfel de încercare ar eșua de o mie de ori. Nu este vorba doar de faptul că oficialii noștri de poliție din ziua de azi dispun de un personal de

spionaj și de alte asemenea gunoaie care sunt gata să joace rolul de trădător, precum Iuda, pentru 30 de arginți, sau chiar să inventeze lucruri pentru a trăda, ci este imposibil să îți legi chiar și proprii adepți de tăcerea necesară. Numai grupuri foarte mici pot deveni adevărate societăți secrete, și asta numai după mulți ani de cernere. Dar tocmai micimea unor astfel de grupuri le lipsește de valoare pentru mișcarea Național-Socialistă. Ceea ce aveam nevoie atunci, și avem nevoie și acum, nu sunt 100 sau 200 de conspiratori nesăbuiți, ci 100.000 de luptători fanatici pentru viziunea noastră asupra lumii. Munca nu trebuie să se facă prin grupuri secrete, ci prin formidabile demonstrații de masă în public. Pumnalul, otrava și pistolul nu pot deschide calea pentru progresul mișcării, ci numai prin cucerirea străzilor. Trebuie să arătăm marxismului că Național-Socialismul va fi în viitor stăpânul străzii, așa cum într-o zi va deveni stăpânul statului.

Pericolul actual al organizațiilor secrete rezidă în faptul că membrii lor înțeleg adesea complet greșit măreția sarcinii lor și sunt înclinați să creadă că soarta unui popor poate fi decisă în mod favorabil printr-o singură ucidere. O astfel de credință își poate găsi o justificare istorică prin apelarea la cazurile în care o națiune a suferit sub tirania unui asupritor care, în același timp, era un om de geniu și a cărui personalitate extraordinară a garantat soliditatea internă și opresiunea înfricoșătoare a poziției sale. În astfel de cazuri, se poate ivi brusc un om care se sacrifică și care este gata să înfunde oțelul mortal în inima individului urât. Și numai sentimentul republican al unui ticălos mărunt cu conștiința rea ar considera o astfel de faptă ca fiind detestabilă. Dar cel mai mare poet al libertății poporului nostru a îndrăznit să slăvească o astfel de acțiune, în *Tell-ul* său.[165]

În anii 1919 și 1920 a existat pericolul ca membrii organizațiilor secrete, sub influența marilor exemple istorice și copleșiți de imensitatea nenorocirilor națiunii, să încerce să se răzbune pe distrugătorii țării lor, crezând că astfel se va pune capăt mizeriei popoarelor. Toate aceste încercări au fost o pură nebunie, deoarece triumful marxismului nu s-a datorat geniului superior al unei singure persoane remarcabile, ci mai degrabă incompetenței incomensurabile și eșecului laș din partea lumii burgheze. Cea mai dură critică ce poate fi adusă burgheziei noastre este faptul că s-a supus Revoluției, chiar dacă

[165] Referirea este la piesa lui Schiller, *William Tell*.

aceasta nu a produs niciun mare lider. Este de înțeles să capitulezi în fața unui Robespierre, a unui Danton sau a unui Marat;[166] dar a fost cu totul scandalos să te târăști în fața unui Scheidemann ofilit, a unui Herr Erzberger obez, a unui Frederick Ebert și a nenumăraților alți pitici politici.[167] Nu a existat nici măcar un singur om care să poată fi considerat un revoluționar de geniu, și în asta a constat nenorocirea țării. Erau doar viermi revoluționari, spartaciști cu rucsac, mari și mici. Suprimarea oricăruia dintre ei ar fi fost lipsită de importanță; singurul rezultat ar fi fost că alți câțiva sugători de sânge, la fel de grași și însetați, ar fi fost gata să le ia locul.

În acei ani a trebuit să atacăm dur o idee care își datora originea și fundamentul unor mari figuri istorice, dar care nu era potrivită pentru epoca noastră josnică.

Aceeași considerație poate fi acordată și chestiunii eliminării așa-numiților trădători naționali. Este ridicol de ilogic să împuști un biet nenorocit care a trădat poziția unui obuzier inamicului, în timp ce cele mai înalte poziții ale guvernului sunt ocupate de ticăloși care au vândut un întreg Reich, care au pe conștiință moartea a două milioane de oameni, sacrificați în zadar, care au fost responsabili pentru milioane de mutilați în război și care, cu toate acestea, își continuă afacerile republicane. Este un nonsens să elimini micii trădători într-un stat al cărui guvern i-a absolvit de orice pedeapsă pe marii trădători. Atunci s-ar putea întâmpla cu ușurință ca, într-o bună zi, un idealist cinstit - care, din patriotism, elimină vreun mizerabil informator de arme - să fie acum tras la răspundere de către principalii trădători ai țării. Și astfel se ridică o problemă importantă: Ar trebui ca o mică creatură trădătoare să fie eliminată de o altă astfel de creatură, sau de un idealist? În primul caz, succesul este îndoielnic, iar fapta ar fi aproape sigur dezvăluită mai târziu; în al doilea caz, este eliminat un mic ticălos și este pusă în pericol viața unui idealist de neînlocuit.

Părerea mea este că hoții mici nu ar trebui să fie spânzurați în timp ce hoții mari sunt liberi. Într-o zi, un tribunal național va trebui să judece

[166] Maximilien Robespierre (1758-1794), Georges Danton (1759-1794) și Jean-Paul Marat (1743-1793) au fost figuri proeminente ale Revoluției Franceze.

[167] Philipp Scheidemann (1865-1939) a fost un Cancelar al Germaniei după Primul Război Mondial. Friedrich Ebert (1871-1925) a fost un lider al social-democraților și primul Președinte German postbelic. Mattias Erzberger (1875-1921) a fost Vicecancelar German și șef al delegației care a semnat detestatul acord de capitulare din 1918, fiind astfel considerat de mulți, inclusiv de Hitler, un trădător.

și să condamne aproximativ zece mii de organizatori care au fost responsabili de trădarea criminală din Noiembrie și de toate consecințele care au urmat. Un astfel de exemplu le va da lecția necesară, o dată pentru totdeauna, acestor trădători nesemnificativi de arme.

Pe baza acestor considerente, am interzis cu fermitate orice participare la societăți secrete și am avut grijă ca SA să nu aibă un astfel de caracter. În acei ani, am ținut mișcarea Național-Socialistă departe de acele experimente care erau întreprinse de tineri Germani idealiști, care au devenit propriile victime pentru că nu au putut ajuta în nici un fel la destinul Patriei lor.

9.15 FORMARE A S.A.

Dacă, prin urmare, SA nu poate fi nici o organizație militară de apărare, nici o societate secretă, atunci trebuie să se ajungă la următoarele concluzii:

1. Pregătirea sa nu trebuie să fie organizată din punct de vedere militar, ci din cel al beneficiului partidului.

Având în vedere că membrii săi trebuie să se supună unei bune pregătiri fizice, accentul principal nu trebuie pus pe exercițiile militare, ci mai degrabă pe atletism. Am considerat întotdeauna că boxul și ju-jitsu sunt mai importante decât o pregătire inferioară - și mediocră - în domeniul trasului cu pușca. Dacă națiunii Germane i s-ar da 6 milioane de tineri cu o pregătire atletică fără cusur, care să fie pătrunși de o dragoste arzătoare pentru țara lor și să fie gata să preia inițiativa într-o luptă, atunci statul național ar putea face din ei o armată în doi ani, dacă este necesar, și în anumite condiții prealabile. Astăzi, acest lucru ar putea fi făcut doar de Reichswehr, și nu de o ligă de apărare care face întotdeauna lucrurile pe jumătate. Condiționarea fizică trebuie să dezvolte convingerea individului de propria superioritate și să-i dea o încredere care se bazează întotdeauna doar pe conștiința propriilor puteri; ea trebuie să dezvolte, de asemenea, acea agilitate atletică care poate servi ca armă de apărare pentru mișcare.

2. Pentru a proteja SA împotriva oricărei tendințe spre secretomanie, nu numai că uniforma sa trebuie să fie imediat recunoscută de toată lumea, dar și numărul mare de membri trebuie să

demonstreze direcția mișcării și să fie cunoscută de întregul public.

Nu trebuie să organizeze adunări secrete, ci să mărșăluiască în aer liber și astfel, prin acțiunile sale, să pună capăt tuturor legendelor despre o "organizație secretă". Pentru a evita toate tentațiile spre a-și găsi exprimarea în mici conspirații, a trebuit, încă de la început, să inculcăm marea idee a mișcării și să-i educăm pe membrii ei atât de temeinic în sarcina de a apăra această idee, încât orizontul lor să se lărgească; individul nu mai considera că misiunea sa este de a elimina un ticălos sau altul, ci de a lupta pentru înființarea unui nou stat Național-Socialist popular. În acest fel, lupta împotriva actualului stat a fost plasată pe un plan mai înalt decât cel al răzbunărilor mărunte și al micilor conspirații și a fost ridicată la o luptă pentru o viziune asupra lumii, un război pentru distrugerea marxismului și a organizației sale.

3. Forma de organizare a SA, precum și uniforma și echipamentul acesteia trebuiau să urmeze modele diferite de cele ale vechii armate; mai degrabă, trebuiau să fie adaptate la nevoile funcționale.

9.16 PRIMUL MARȘ ÎN MUNCHEN

Acestea au fost ideile pe care le-am urmat în 1920 și 1921. Am încercat să le insuflu treptat în tânăra organizație, cu rezultatul că, la mijlocul verii anului 1922, aveam un număr impunător de formațiuni. La sfârșitul toamnei anului 1922, aceste formațiuni au primit uniformele lor distinctive. Ulterior, trei evenimente s-au dovedit a fi de o importanță supremă pentru modelarea SA.

1. Marea demonstrație în masă a tuturor grupurilor patriotice împotriva Legii pentru protecția Republicii, desfășurată la sfârșitul verii anului 1922 pe Konigsplatz din München.

Grupurile patriotice din München au făcut apel la o demonstrație de amploare pentru a protesta împotriva introducerii legii. Mișcarea Național-Socialistă a participat, de asemenea, la aceasta. Procesiunea partidului a fost condusă de șase blocuri din München, urmate de secțiile politice ale partidului. Două fanfare au mărșăluit și au fost purtate aproximativ 15 steaguri. Când Național-Socialiștii au ajuns în piața pe jumătate plină, nu fluturau niciun steag, dar intrarea noastră a stârnit un entuziasm fără margini. Eu însumi am avut onoarea de a fi unul dintre vorbitorii care s-au adresat mulțimii de aproximativ 60.000 de oameni.

Mitingul a fost un succes copleșitor, mai ales pentru că a demonstrat pentru prima dată că naționalismul din München poate mărșălui pe străzi, în ciuda amenințărilor din partea roșilor. Corpul de apărare al republicanilor roșii a încercat să terorizeze coloanele care mărșăluiau, dar aceștia au fost împrăștiați de detașamentele SA în câteva minute și trimiși la plimbare cu craniile sângerânde. Mișcarea Național-Socialistă a arătat atunci, pentru prima dată, că în viitor era hotărâtă să își exercite dreptul la stradă și să preia astfel acest monopol departe de trădătorii internaționali și dușmanii poporului.

Rezultatul acelei zile a fost o dovadă incontestabilă că ideile noastre privind structura SA erau corecte, atât din punct de vedere psihologic, cât și organizatoric.

Pe baza acestui succes, înrolarea a progresat atât de rapid încât, în câteva săptămâni, numărul blocurilor din München s-a dublat.

9.17 MARȘ ÎN COBURG

2. Marșul de la Coburg din Octombrie 1922.[168]

Asociațiile "populare" au decis să organizeze o așa-numită "Zi a Germaniei" la Coburg. Am fost invitat să particip, cu sugestia de a aduce o escortă. Această cerere, pe care am primit-o la ora 11:00, a sosit la timp. În decurs de o oră, aranjamentele pentru participarea noastră la această "zi Germană" erau gata. Am ales 800 de oameni SA ca "escortă", care au fost împărțiți în aproximativ 14 blocuri și care trebuiau să fie aduși cu un tren special de la München în acel orășel care devenise Bavarez. Ordine similare au fost date și altor grupuri SA Național-Socialiste, care între timp se formaseră în alte locuri.

A fost pentru prima dată când un astfel de tren special a circulat în Germania. Toate locurile în care noii membri SA s-au alăturat trenului nostru au făcut senzație. Mulți oameni nu mai văzuseră niciodată steagul nostru; a făcut o impresie foarte mare.

Când am ajuns la gara din Coburg, am fost întâmpinați de reprezentanții comitetului de organizare a "Zilei Germaniei". Aceștia ne-au anunțat că au încheiat un "acord" cu sindicatele locale - adică cu partidele independente și comuniste - că nu trebuie să intrăm în oraș cu steagurile noastre desfășurate sau cu fanfara noastră care cântă (aveam

[168] Coburg se află la aproximativ 250 km (150 de mile) la nord de München.

cu noi o fanfară de 42 de piese) și că nu trebuie să mărșăluim într-o coloană solidă.

Am respins imediat aceste condiții rușinoase și nu am omis să le declar acestor domni care organizaseră acest eveniment cât de uimit am fost de negocierea și acordul lor cu asemenea oameni. Apoi am anunțat că SA va mărșălui imediat în oraș în formație de companie, cu steagurile noastre fluturând și cu fanfara cântând.

Și exact asta s-a întâmplat.

Când am ajuns în curtea gării, am fost întâmpinați de o mulțime de câteva mii de oameni care urlau și țipau. "Asasini", "bandiți", "tâlhari", "criminali" au fost numele pe care ni le-au aruncat acești fondatori exemplari ai Republicii Germane. Tânărul SA a fost un model de ordine; blocurile s-au așezat în formație în piața din fața gării și, la început, nu au ținut cont de insultele vulgare. Polițiștii neliniștiți nu ne-au îndrumat spre cartierul care ne fusese repartizat la periferia Coburgului - un oraș destul de necunoscut pentru noi - ci spre Hotbrauhaus Keller, în centrul orașului. La dreapta și la stânga marșului nostru, tumultul stârnit de mulțimea care ne însoțea creștea constant. Abia intrase ultimul bloc în curtea Keller, când masa uriașă s-a repezit să ne prindă, strigând nebunește. Pentru a împiedica acest lucru, poliția a închis Keller. Văzând că poziția era de nesusținut, am atras atenția SA și apoi am cerut poliției să deschidă imediat porțile. După o lungă ezitare, au consimțit.

Acum am mărșăluit înapoi pe același drum pe care venisem, spre cartierul nostru, iar acolo a trebuit să ne apărăm. Cum strigătele și țipetele lor nu reușiseră să tulbure calmul oamenilor noștri, acești campioni ai socialismului adevărat, ai egalității și ai fraternității au început să arunce cu pietre. Asta a pus capăt răbdării noastre și, timp de zece minute lungi, o grindină devastatoare de lovituri a căzut în dreapta și în stânga. Cincisprezece minute mai târziu nu mai erau roșii pe stradă.

Seara au avut loc ciocniri mai grave. Patrulele SA au găsit câțiva Național-Socialiști care fuseseră atacați singuri și care se aflau într-o stare groaznică. După aceea, am făcut o treabă scurtă din adversarii noștri. În dimineața următoare, teroarea roșie, care a afectat Coburgul timp de ani de zile, a fost definitiv zdrobită.

Cu minciuni tipic marxist-evreiești, pe străzi au fost distribuite de mână pliante care îi chemau pe toți "tovarășii și tovarășele

proletariatului internațional" să se întoarcă în stradă. Răstălmăcind complet faptele, acestea declarau că "banda noastră de criminali" a început un "război de exterminare împotriva muncitorilor pașnici" din Coburg. În acea zi, la ora 13:30, urma să aibă loc o "mare demonstrație populară", la care se spera că vor participa zeci de mii de muncitori din întregul district. Eram hotărât să zdrobesc în cele din urmă această teroare roșie, așa că am convocat SA - al căror număr ajunsese la 1.500 de oameni - să se întâlnească la ora 12:00. Am hotărât să mărșăluiesc cu acești oameni spre Cetatea Coburg, traversând marea piață unde urma să aibă loc demonstrația roșie. Am vrut să văd dacă vor încerca să ne atace din nou.

Când am intrat în piață, am constatat că, în loc de cele zece mii de persoane anunțate, erau doar câteva sute de oameni. Pe măsură ce ne apropiam, majoritatea au rămas tăcuți, iar unii au fugit. Doar în anumite puncte de pe drum, trupele roșii - care sosiseră din afară și nu ne cunoșteau încă - au încercat să ne agaseze din nou; dar câțiva pumni au pus capăt entuziasmului lor. Și acum se putea vedea cum populația speriată și intimidată se trezea încet-încet, își recăpăta curajul și ne striga salutări. Seara, în marșul nostru de întoarcere, în multe puncte au izbucnit urale spontane.

La gară, feroviarii ne-au anunțat brusc că trenul nostru nu va circula. Atunci i-am informat pe unii dintre conducători că, dacă se va întâmpla acest lucru, îi voi aduna pe toți șefii roșii care vor cădea în mâinile noastre, că vom conduce noi înșine trenul, luând cu noi câteva zeci de membri ai acestei frății de solidaritate internațională în locomotivă și în compartimentul de bagaje al fiecărui vagon. Nu am omis să le menționez acestor domni că o astfel de călătorie va fi, fără îndoială, o aventură foarte riscantă și că s-ar putea să ne rupem cu toții gâtul. Ar fi o consolare, totuși, să știm că nu vom merge singuri dincolo, ci în egalitate și fraternitate cu domnii roșii.

Trenul a plecat punctual, iar noi am ajuns în dimineața următoare la München, teferi și nevătămați.

Astfel, pentru prima dată după 1914, a fost restabilită egalitatea tuturor cetățenilor din Coburg în fața legii. Chiar dacă vreun simplu funcționar de rang înalt ar afirma astăzi că statul protejează viața cetățenilor săi, cu siguranță nu era așa în acele vremuri; la acel timp, cetățenii au fost nevoiți să se apere împotriva reprezentanților statului actual.

9.18 S.A. REUȘEȘTE CA ORGANIZAȚIE DE LUPTĂ

La început, nu se putea estima pe deplin importanța consecințelor acelei zile. Încrederea în sine a victorioasei SA a crescut considerabil, la fel ca și încrederea în liderii lor. Contemporanii noștri au început să ne acorde o atenție deosebită și, pentru prima dată, mulți au recunoscut mișcarea Național-Socialistă ca pe o instituție care, după toate probabilitățile, era menită să pună capăt în mod corespunzător nebuniei marxiste.

Doar democrații au deplâns faptul că nu am îndrăznit să ne lăsăm craniile să ne fie sparte și că, într-o republică democratică, am avut îndrăzneala de a riposta cu pumnii și cu bâtele la un atac brutal, în loc să răspundem cu cântece pacifiste.

În general, și ca întotdeauna, presa burgheză a fost în parte îndurerată și în parte disprețuitoare. Doar câteva ziare decente și-au exprimat satisfacția că cel puțin cineva a îndrăznit să se ocupe de opera huliganilor marxiști.

Și chiar în Coburg, cel puțin unii dintre muncitorii marxiști - care puteau fi considerați înșelați - au învățat din loviturile pumnilor Național-Socialiștilor că și acești muncitori luptau pentru idealuri, deoarece experiența arată că oamenii luptă doar pentru ceva în care cred și pe care îl iubesc.

Cu toate acestea, SA însăși a fost cea care a beneficiat cel mai mult. A crescut atât de repede ca număr încât, la Ziua Partidului din 27 Ianuarie 1923, aproximativ 6.000 de bărbați au participat la ceremonia de inaugurare a drapelului, iar primele blocuri au fost îmbrăcate complet în noua lor uniformă.

Experiența noastră de la Coburg a demonstrat cât de esențială este introducerea unei uniforme distincte pentru SA, nu numai pentru a consolida spiritul de trupe, ci și pentru a evita confuzia și pericolul de nerecunoaștere. Până atunci, ei purtaseră doar o brățară, dar acum au fost adăugate jacheta și bine cunoscuta șapcă.

În plus, experiența de la Coburg a dus la determinarea noastră de a sparge teroarea roșie în toate acele localități unde, timp de mulți ani, aceasta a împiedicat oamenii cu alte opinii să își organizeze adunările, iar noi am început să restabilim libertatea de întrunire. Din acel moment, batalioanele Național-Socialiste s-au adunat în astfel de locuri și, treptat, cetățile roșii din Bavaria, una după alta, au căzut în mâinile

propagandei Național-Socialiste. SA a devenit din ce în ce mai pricepută în misiunea sa și, astfel, a pierdut din ce în ce mai mult orice aparență de mișcare de apărare fără scop și fără viață și s-a ridicat la nivelul unei organizații vii în lupta pentru înființarea unui nou stat German.

Această evoluție logică a continuat până în Martie 1923. Atunci a avut loc un eveniment care m-a făcut să deturnez mișcarea de la cursul ei anterior și să introduc unele schimbări.

9.19 SFÂRȘITUL ANULUI 1923

3. În primele luni ale anului 1923, ocupația Franceză a districtului Ruhr a avut o mare importanță pentru dezvoltarea SA.

Nu este încă posibil, și nici nu ar fi în interesul națiunii, să scriem sau să vorbim deschis despre acest subiect. Voi vorbi despre el doar în măsura în care chestiunea a fost tratată în cadrul unor discuții publice și astfel adusă la cunoștința tuturor.

Ocuparea Ruhr-ului, care nu a fost o surpriză pentru noi, ne-a dat motive să sperăm că vom renunța în sfârșit la politica noastră lașă de supunere, dând astfel o sarcină precisă ligilor de apărare.

De asemenea, SA, care număra acum câteva mii de tineri puternici, nu putea fi exclusă din acest serviciu național. În primăvara și vara anului 1923, a fost transformată într-o organizație militară de luptă. Acest lucru a cauzat evoluția ulterioară din 1923, în măsura în care a afectat mișcarea noastră.

Mă voi ocupa pe larg de evoluțiile din 1923 în altă parte. Aici voi afirma doar că transformarea SA din acel moment ar fi fost în detrimentul intereselor mișcării dacă nu s-ar fi pus în aplicare condițiile care au motivat schimbarea - și anume, reluarea rezistenței active împotriva Franței. Încheierea anului 1923, oricât de teribilă ar părea la prima vedere, a fost aproape o necesitate din punct de vedere superior, deoarece, având în vedere atitudinea guvernului Reichului German, a pus capăt unei conversii a SA care ar fi fost dăunătoare pentru mișcare. În același timp, a creat posibilitatea ca într-o zi să o putem reconstrui din punctul în care am fost deturnați.

9.20 NOUL S.A. DIN 1925

NSDAP a fost reînființat în 1925 și a trebuit să își reorganizeze și să își recalifice SA în conformitate cu principiile de mai sus. Trebuie să se întoarcă la ideile originale sănătoase și trebuie să ia din nou în considerare sarcina sa cea mai esențială de a crea, în cadrul SA, un instrument de conducere și de consolidare a mișcării în bătălia dintre viziunile lumii.

Nu trebuie să se permită ca SA să se reducă la un fel de ligă de apărare sau la o organizație secretă; trebuie să devină o avangardă de sute de mii de oameni, în numele idealului Național-Socialist și, prin urmare, popular.

CAPITOLUL 10
MASCA FEDERALISMULUI

În iarna anului 1919 și, mai ales, în primăvara și vara anului 1920, tânărul partid s-a simțit obligat să ia o poziție fermă în legătură cu o problemă care devenise deja foarte serioasă în timpul războiului. În primul volum [al acestei cărți], am consemnat pe scurt anumite fapte la care am fost martor personal și care amenințau prăbușirea Germaniei. Am făcut referire la tipul special de propagandă care a fost îndreptată de Englezi și Francezi spre redeschiderea rupturii care a existat între nordul și sudul [Germaniei]. În primăvara anului 1915, a apărut prima dintr-o serie sistematică de broșuri care urmăreau să stârnească sentimente împotriva Prusiei ca fiind singura responsabilă pentru război. Până în 1916, acest sistem fusese perfecționat, pe cât de viclean, pe atât de nerușinat. Făcând apel la cele mai josnice instincte umane, această agitație a Germanilor din sud împotriva Germanilor din nord a început curând să dea roade.

10.1 URA ANTI PRUSACĂ CA MANEVRĂ DE DIVERSIUNE

Oficialii guvernului și ai armatei - sau, mai degrabă, birourile lor de stat major din Bavaria - au meritat reproșuri pentru că și-au neglijat orbește datoria și nu au luat măsurile necesare pentru a contracara această acțiune. Nu s-a făcut nimic! Dimpotrivă, în unele cercuri nici măcar nu părea să fie nedorită și, probabil, au fost suficient de miopi încât să creadă că o astfel de propagandă ar putea ajuta la dezvoltarea unificării Germane și chiar că ar putea duce automat la o întărire a forțelor federative. Aproape niciodată în istorie nu a adus o astfel de omisiune răuvoitoare consecințe mai nefaste. Încercarea de slăbire a Prusiei a afectat întreaga Germanie. A avut ca rezultat grăbirea prăbușirii, nu numai a Germaniei, ci și mai mult, a fiecărui stat în parte.

Revoluția a izbucnit mai întâi împotriva Casei Regale în acel oraș unde ura creată artificial împotriva Prusiei se manifesta cu cea mai mare violență.[169]

Ar fi fals să credem că propaganda inamică a fost singura

[169] Adică, în Berlin.

responsabilă pentru crearea unui sentiment anti Prusac și că nu au existat motive care să o justifice. Modul incredibil în care a fost organizată economia noastră de război și sistemul absolut nebunesc de centralizare care a constrâns și a exploatat întregul Reich au furnizat principalele motive pentru creșterea sentimentelor anti Prusace. Cetățeanul obișnuit privea societățile de război - toate având sediul la Berlin - ca fiind identice cu Berlinul, iar Berlinul însuși ca fiind identic cu Prusia. Individul nu știa că organizatorii acestor instituții de tâlhărie, numite societăți de război, nu erau nici Berlinezi, nici Prusaci, și nici măcar Germani. Oamenii nu vedeau decât marile defecte și continuele intruziuni ale acestei instituții detestate din capitala Reichului și, în mod firesc, își îndreptau furia atât spre Berlin, cât și spre Prusia - cu atât mai mult cu cât, în anumite cercuri, nu se făcea nimic în acest sens, ba chiar era salutată în secret și cu bucurie.

Evreul era mult prea isteț pentru a nu înțelege că infama campanie pe care o organizase, sub acoperirea societăților de război, pentru jefuirea națiunii Germane, va stârni și, în cele din urmă, trebuie să stârnească opoziție. Dar atâta timp cât aceasta nu-i sărea direct la gât, nu avea niciun motiv să se teamă de ea. Prin urmare, a decis că cel mai bun mod de a preveni o explozie din partea maselor disperate și indignate era de a face ca furia lor să izbucnească în altă parte și, astfel, să o deturneze.

Să lase Bavaria să se lupte cât de mult vrea cu Prusia, iar Prusia cu Bavaria; cu cât mai mult, cu atât mai bine! Cea mai aprigă luptă între cele două a însemnat cea mai sigură pace pentru evreu. Astfel, atenția publică a fost complet deturnată de la acest vierme internațional al popoarelor; într-adevăr, el a fost aproape uitat. Apoi, dacă a apărut pericolul ca oamenii cumpătați - dintre care se găsesc mulți în Bavaria, ca și în alte părți - să facă apel la înțelegere, reflecție și restrângere, calmând astfel indignarea, evreul din Berlin trebuia pur și simplu să pună în scenă o nouă provocare și să aștepte rezultatele. Într-o clipă, toți cei care au profitat de pe urma conflictului dintre Nord și Sud au alimentat din nou flacăra indignării până când aceasta s-a aprins.

A fost un joc iscusit și priceput al evreilor, pentru a ocupa și distrage atenția diferitelor ramuri ale poporului German, pentru a le jefui și mai mult.

Apoi a venit Revoluția.

10.2 KURT EISNER, "PARTICULARIST BAVAREZ"

Până în anul 1918 - sau mai degrabă până în luna Noiembrie a acelui an - omul obișnuit, în special clasa de mijloc și muncitorii, nu a înțeles ce se întâmpla și nu și-a dat seama care vor fi consecințele inevitabile, în special pentru Bavaria, ale acestei dispute interne între Germani. Dar cel puțin acele secțiuni care se numeau "naționaliste" ar fi trebuit să recunoască lucrurile în ziua în care a izbucnit Revoluția. În momentul în care acțiunea a avut succes, conducătorul și organizatorul Revoluției din Bavaria a devenit apărătorul intereselor "Bavareze". Evreul internațional, Kurt Eisner, a început să pună Bavaria împotriva Prusiei. Acest oriental era practic ultimul om potrivit pentru a apăra interesele Bavareze.

În perioada în care a fost jurnalist de tabloid, a cutreierat toată Germania, iar bunăstarea Bavariei era o chestiune de indiferență pură pentru el.

Dând în mod conștient revoltei revoluționare Bavareze caracterul unei ofensive împotriva Reichului, Kurt Eisner nu a acționat deloc în numele intereselor Bavareze, ci mai degrabă ca reprezentant al evreilor.

El a exploatat instinctele și antipatiile existente în Bavaria ca mijloc de a rupe Germania cu atât mai ușor. Reichul sfărâmat ar fi căzut cu ușurință pradă bolșevismului.

Tacticile sale au fost continuate o vreme după moartea sa.[170] Marxiștii, care întotdeauna ridiculizaseră și exploataseră statele Germane individuale și pe prinții lor, au apărut brusc ca "partid independent" și au făcut apel la sentimentele și instinctele care își aveau cele mai puternice rădăcini în casele regale și în statele individuale.

Lupta dusă de Republica Bavareză a Consiliilor împotriva contingentelor militare trimise pentru a elibera Bavaria a fost prezentată de propagandă ca fiind în principal o "luptă a muncitorilor Bavarezi" împotriva "militarismului Prusac". Așa se explică de ce, la München, suprimarea Republicii Consiliilor nu a avut același efect ca în celelalte districte Germane; în loc să readucă masele la realitate, a dus la creșterea amărăciunii și a furiei împotriva Prusiei.

Arta agitatorilor bolșevici de a prezenta eliminarea Republicii

[170] Eisner a fost împușcat mortal în Februarie 1919 de către soldații Germani care și-au reafirmat controlul asupra Bavariei.

Consiliilor ca pe o victorie a "militarismului Prusac" asupra poporului Bavarez "antimilitarist" și "anti Prusac" a dat roade bogate.

În timp ce Kurt Eisner, la alegerile pentru Dieta legislativă Bavareză, nu avea nici măcar 10.000 de adepți în München, iar partidul comunist mai puțin de 3.000, după căderea Republicii, ambele partide au obținut împreună aproape 100.000 de alegători.

10.3 LUPTA MEA ÎMPOTRIVA URII ANTI PRUSACE

Atunci am început personal să combat instigarea nebună a poporului German împotriva lui însuși.

Cred că niciodată în viața mea nu mi-am asumat o sarcină mai nepopulară decât atunci când am luat poziție împotriva instigării anti Prusace. Chiar și în perioada sovietică, la München, au avut loc mari adunări publice în care ura împotriva restului Germaniei - și împotriva Prusiei în special - era stârnită într-o asemenea măsură încât un nord-German și-ar fi riscat viața dacă ar fi participat la astfel de adunare. Aceste adunări se terminau adesea cu strigăte nebunești: "Departe de Prusia!" "Jos Prusia!" "Război împotriva Prusiei!" Acest sentiment a fost exprimat în Reichstag de către un apărător deosebit de strălucit al drepturilor suverane Bavareze, când a spus: "Mai bine să mor ca Bavarez decât să putrezesc ca Prusac".

Ar fi trebuit să trăiești unele dintre adunările de atunci pentru a înțelege ce a însemnat atunci când, pentru prima dată, înconjurat doar de o mână de prieteni, mi-am ridicat vocea împotriva acestei nebunii la o aunare în Löwenbräukeller din München. Unii dintre camarazii mei de război au fost alături de mine și este ușor de imaginat ce am simțit atunci când acea mulțime, care își pierduse orice rațiune, a răcnit la noi și a amenințat că ne va ucide. Aceeași mulțime era, în cea mai mare parte, așezată în siguranță în posturile de rezervă sau își pierdea vremea acasă, ca dezertori și leneși, chiar dacă noi apăram Patria. Cu siguranță, astfel de scene s-au întors în avantajul meu, deoarece mica mea trupă de tovarăși s-a simțit pentru prima dată absolut unită cu mine și a jurat cu ușurință să trăiască sau să moară alături de mine.

Aceste lupte, care s-au repetat constant în 1919, au părut să se acutizeze imediat după începutul anului 1920. Au avut loc adunări! îmi amintesc mai ales una în Sala Wagner de pe Sonnenstrasse din München - în timpul căreia grupul meu, devenit acum mult mai

numeros, a trebuit să se apere de atacuri violente. Nu de puține ori, zeci de adepți ai mei au fost maltratați, aruncați pe jos și călcați în picioare, iar în cele din urmă au fost aruncați afară din sală mai mult morți decât vii.

Lupta pe care o întreprinsesem, mai întâi de unul singur, iar mai târziu cu sprijinul camarazilor mei de război, era acum continuată de tânăra mișcare, ca o misiune sacră, aș putea spune, de asemenea.

Sunt mândru să pot spune astăzi că noi - depinzând aproape exclusiv de adepții noștri Bavarezi - am fost responsabili pentru a pune capăt, încet, dar sigur, acestei coaliții de prostie și trădare. Spun prostie și trădare pentru că, deși sunt convins că masa de adepți au fost doar proști bine intenționați, nu pot spune același lucru despre organizatori și instigatori. I-am privit atunci, și îi privesc și astăzi, ca pe niște trădători care au fost cumpărați și plătiți de către Franța. Într-un caz, cel al lui Dorten, istoria și-a pronunțat deja sentința.[171]

10.4 "ACTIVITATE FEDERATIVĂ"

Situația a devenit deosebit de periculoasă în acel moment din cauza modului în care au fost ascunse tendințele reale, insistându-se în primul rând asupra intențiilor federaliste ca fiind singurele motive ale agitației. Dar este destul de evident că ura anti Prusacă nu avea nimic de-a face cu federalismul. Cu siguranță, "activități federative" nu este modul în care se poate descrie un efort de a dizolva și dezmembra un alt stat federal. Un federalist onest, pentru care concepția lui Bismarck despre Reich nu este o sintagmă contrafăcută, nu ar putea dori în același timp să taie porțiuni din statul Prusac, pe care Bismarck l-a creat sau cel puțin l-a completat. Și nici nu putea susține public o astfel de tentativă separatistă. Ce scandal s-ar fi stârnit la München dacă vreun partid conservator Prusac s-ar fi declarat în favoarea desprinderii Franconiei de Bavaria sau ar fi întreprins acțiuni publice pentru a cere și promova acest lucru!

Cu toate acestea, nu putem decât să ne plângem de milă pentru toți acei federaliști adevărați și cinstiți care nu au reușit să înțeleagă această escrocherie murdară; ei au fost principalele victime. Prin această

[171] Hans Adam Dorten (1880-1963) a fost un avocat German care a încercat să înființeze o "Republică renană" secesionistă în Renania, cu sprijinul Franței, după Primul Război Mondial. După aproximativ patru ani de încercări, a fugit în Franța la sfârșitul anului 1923.

denaturare a ideii federaliste, propriii săi campioni i-au săpat mormântul. Nu se poate face propagandă pentru o formă federalistă a Reichului înjosind, abuzând și pătând elementul esențial al unei astfel de structuri politice, și anume Prusia - făcând astfel imposibil un astfel de lucru, dacă a fost vreodată posibil. Este cu atât mai incredibil cu cât lupta purtată de acești așa-ziși federaliști a fost îndreptată împotriva acelei Prusii care era ultima care putea fi legată de "democrația" din Noiembrie. Pentru că abuzurile și atacurile acestor așa-ziși "federaliști" nu au fost îndreptate împotriva părinților Constituției de la Weimar - dintre care majoritatea au fost Germani de sud sau evrei[172] - ci împotriva celor care reprezentau vechea Prusie conservatoare, care erau la polul opus Constituției de la Weimar. Nu este de mirare că au avut grijă să nu-i atace pe evrei, iar acest lucru oferă poate soluția întregii enigme.

10.5 ACTIVITATEA DE INCITARE A EVREILOR

Înainte de Revoluție, evreul a reușit să distragă atenția de la el și de la societățile sale de război, incitând masele, și în special Bavarezii, împotriva Prusiei. După Revoluție, el a trebuit să își camufleze noua și de zece ori mai marea campanie de jaf. Și din nou a reușit, în acest caz provocând așa-numitele elemente "naționale" unele împotriva altora: Bavarezii conservatori împotriva Prusacilor la fel de conservatori. Și din nou a acționat cu o viclenie extremă, în măsura în care cel care deținea frâiele destinului Reichului a provocat agresiuni atât de grosolane și lipsite de tact încât au făcut să fiarbă sângele celor afectați. Niciodată împotriva evreului, ci întotdeauna împotriva fratelui German. Bavarezul nu a văzut Berlinul celor 4.000.000 de muncitori harnici și eficienți, ci doar Berlinul putred și decadent al celei mai josnice părți vestice! Iar ura lui nu era îndreptată împotriva acestei părți vestice, ci împotriva orașului "Prusac".[173]

[172] Cele două partide dominante la acea vreme erau social-democrații și Partidul Democrat German. După război, acestea și-au unit forțele în orașul Weimar, în Ianuarie 1919, pentru a redacta o nouă constituție. Evreii erau în prim-plan în ambele partide: Otto Landesberg, Eduard Bernstein și Rudolf Hilferding în primul partid, iar Walter Rathenau în cel de-al doilea. Rathenau avea să devină ministru de externe German în 1922. Colegul său evreu, Hugo Preuss, a redactat constituția în sine.

[173] Partea de vest a Berlinului era cunoscută sub numele de cartierul evreiesc.

Asta chiar te ducea la disperare.

Capacitatea evreului de a abate atenția publică de la el însuși și de a o îndrepta spre o altă direcție poate fi studiată din nou astăzi.

În 1918 nu exista un antisemitism organizat. Încă îmi amintesc dificultățile pe care le întâmpinam în momentul în care menționam cuvântul "evreu". Ne confruntam fie cu priviri uimite, fie cu o rezistență vie. Primele noastre încercări de a indica publicului adevăratul inamic păreau fără speranță, dar apoi, încet-încet, lucrurile au început să se schimbe în bine. Oricât de rău ar fi fost "Liga Rezistenței și Veghii", cel puțin a avut marele merit de a redeschide chestiunea evreiască.[174] În orice caz, în iarna 1918-1919, un fel de antisemitism a început încet-încet să prindă rădăcini. Mai târziu, mișcarea Național-Socialistă a prezentat chestiunea evreiască într-o nouă lumină. Ducând chestiunea dincolo de cercurile restrânse ale burgheziei superioare și inferioare , am reușit să o transformăm în impulsul motor al unei mari mișcări populare.

Dar în momentul în care am reușit să punem această problemă în fața poporului German în lumina unei lupte mari și unitare, evreul a reacționat. A recurs la vechile sale tactici. Cu o rapiditate uimitoare a aruncat torța discordiei în mișcarea populară și a deschis o ruptură. Aducerea în discuție a chestiunii ultramontane și a ciocnirii care a rezultat între catolicism și protestantism a fost singura posibilitate, în acel moment, de a distrage atenția publicului și de a îndepărta astfel un atac concentrat împotriva evreilor.[175] Cei care au târât poporul nostru în această controversă nu vor putea niciodată să-și ispășească greșelile. În orice caz, evreul își atinsese scopul dorit: catolicii și protestanții purtând un război vesel unii cu alții, în timp ce dușmanul de moarte al umanității Ariane și al întregii creștinătăți râdea în mânecă.

10.6 DISCORDIA CONFESIONALĂ

Cândva, era posibil ca atenția publică să fie ocupată ani de zile de lupta dintre federalism și centralism, consumându-și energia în timp ce

[174] *Schutz-und Trutzbund*, fondat în 1919, a fost un grup naționalist German care a încercat să protejeze Germania de influențele evreiești și, mai general, de bolșevism. Printre simbolurile lor se număra svastica - evident, sursa de inspirație pentru Hitler.

[175] "Ultramontanismul" se referă la vechea dispută dintre catolici și protestanți cu privire la autoritatea și legitimitatea papei.

evreul făcea trafic cu libertatea națiunii și vindea patria noastră în fața înaltei finanțe internaționale. Acum a reușit din nou, de data aceasta ridicând dispute între cele două confesiuni religioase Germane, în timp ce fundamentele ambelor sunt corodate și subminate de otrava evreului mondial internațional.

Uitați-vă la ravagiile pe care poporul nostru le suferă zilnic ca urmare a bastardizării evreilor și considerați că această otrăvire a sângelui nu poate fi eliminată din corpul național decât după secole, dacă va fi vreodată. Gândiți-vă în continuare la modul în care procesul de dezintegrare rasială înjosește și adesea chiar distruge valorile Ariane fundamentale ale poporului nostru German, astfel încât creativitatea noastră culturală națională regresează și riscăm, cel puțin în marile noastre orașe, să ne prăbușim la nivelul actual al Italiei de Sud. Această contaminare pestilențială a sângelui, ignorată orbește de sute de mii de oameni ai noștri, este condusă în mod sistematic de către evrei astăzi. Acești paraziți negri ai națiunii noastre corup în mod sistematic blondele noastre nevinovate și distrug astfel ceva de neînlocuit în această lume.

Ambele, da, ambele confesiuni creștine privesc cu indiferență la profanarea și distrugerea unei creaturi nobile și unice care a fost dăruită lumii prin harul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, viitorul lumii nu depinde de faptul dacă protestanții îi înving pe catolici, sau catolicii pe protestanți; ceea ce contează este dacă umanitatea Ariană supraviețuiește sau piere. Și totuși, cele două confesiuni creștine nu luptă împotriva distrugătorului acestui tip de om, ci încearcă să se distrugă reciproc. Omul cu orientare populară are datoria sacră, în cadrul propriei confesiuni, de a-i face pe oameni să înceteze să mai vorbească despre voința lui Dumnezeu și, în schimb, să împlinească efectiv voința lui Dumnezeu, și să nu lase ca lucrarea lui Dumnezeu să fie profanată.

Voința lui Dumnezeu le-a dat oamenilor forma, esența și abilitățile lor. Oricine distruge lucrarea Sa declară război împotriva creației lui Dumnezeu, a voinței divine. De aceea, fiecare ar trebui să considere că este prima și cea mai solemnă datorie a sa, în cadrul propriei confesiuni, să se opună oricărei persoane a cărei conduită tinde, fie prin cuvânt, fie prin faptă, să iasă în afara propriului grup religios și să se certe cu altul. Având în vedere schisma religioasă care există în Germania, atacarea caracteristicilor esențiale ale unei confesiuni trebuie să ducă în mod necesar la un război de exterminare între cele două confesiuni. Nu

există nicio comparație între poziția noastră și cea a Franței sau a Spaniei, sau chiar a Italiei. În aceste trei țări, se poate, de exemplu, face propagandă împotriva clericalismului sau a ultramontanismului, fără ca prin aceasta să existe pericolul unei rupturi naționale în rândul poporului Francez, Spaniol sau Italian. În Germania, însă, acest lucru nu este cazul, pentru că și aici protestanții ar lua parte la o astfel de propagandă. Și astfel, rezistența, pe care în alte părți doar catolicii o organizau împotriva intruziunii politice a propriului cler, ar deveni un atac protestant împotriva catolicismului. Ceea ce poate fi tolerat de credincioșii unei confesiuni, chiar dacă pare nedrept, va fi imediat respins cu indignare dacă adversarul este de altă confesiune.

Acest lucru este atât de adevărat încât chiar și oamenii care ar fi gata și dispuși să corecteze un abuz în cadrul propriei lor confesiuni religioase vor renunța la lupta lor și își vor abandona activitățile împotriva celor din afară, în momentul în care o astfel de corecție este sfătuită sau cerută de cineva de altă credință. Ei consideră că este nejustificat și inadmisibil, și chiar indecent, ca cei din afară să se amestece în chestiuni care nu îi privesc. Astfel de încercări nu sunt scuzate nici măcar atunci când sunt în dreptul superior al comunității naționale, pentru că, chiar și în zilele noastre, sentimentele religioase sunt mai profunde decât orice sentiment de oportunitate politică și națională. Acest lucru nu poate fi schimbat prin faptul că confesiunile se opun unele altora în conflicte acerbe, ci numai dacă, printr-un spirit de toleranță reciprocă, națiunea poate fi asigurată de un viitor măreț, care ar funcționa treptat ca un factor de conciliere. Nu am nici o ezitare în a spune că în acești oameni care caută astăzi să implice mișcarea populară în certuri religioase sunt dușmani mai răi ai poporului meu decât orice comunist internațional. Misiunea mișcării Național-Socialiste este de a-i converti pe acești comuniști. Dar oricine îndepărtează mișcarea de la misiunea sa este condamnabil. În mod conștient sau inconștient - nu contează - o astfel de persoană luptă pentru interesele evreiești. Este în interesul evreilor de astăzi ca energiile mișcării populare să fie sângerate în conflictul religios, pentru că începe să devină un pericol pentru evrei. Subliniez în mod deliberat expresia "sângerat"; numai cineva care ignoră complet istoria și-ar putea imagina că această mișcare poate rezolva o problemă care a sfidat secolele și pe cei mai mari oameni de stat.

Oricum, faptele vorbesc de la sine. Oamenii care au descoperit brusc,

în 1924, că misiunea supremă a mișcării populare era să lupte împotriva "ultramontanismului" nu au sfărâmat-o, dar au reușit să destrame mișcarea. Trebuie să veghez împotriva a orice minte imatură care apare în mișcarea populară și care crede că poate face ceea ce nici măcar un Bismarck nu a reușit să facă. Va fi prima datorie a liderilor mișcării Național-Socialiste să se opună necondiționat oricărei încercări de a o împinge într-un astfel de conflict și să expulzeze imediat orice propagandist al unei astfel de intenții. De fapt, până în toamna anului 1923 am reușit în totalitate. Cel mai devotat protestant putea să stea alături de cel mai devotat catolic în rândurile noastre, fără cel mai mic conflict cu convingerile sale religioase. Dimpotrivă, puternica luptă comună pe care amândoi o duceau împotriva distrugătorului umanității Ariane i-a învățat un respect și o stimă firească. Și tocmai în acei ani, mișcarea noastră a trebuit să se angajeze într-o luptă acerbă cu Centrul, nu din motive religioase, ci din motive naționale, rasiale și economico-politice. Rezultatele au vorbit în favoarea noastră, așa cum astăzi ele depun mărturie împotriva celor care știu totul.

În ultimii ani, lucrurile au mers atât de departe încât cercurile populare, în orbirea uitată de Dumnezeu a luptelor lor confesionale, nu au recunoscut nebunia comportamentului lor. Și asta chiar și în condițiile în care ziarele marxiste atee susțineau cauza unei comunități religioase sau a alteia, atunci când era convenabil, astfel încât să creeze confuzie prin sloganuri și remarci adesea de o prostie incomensurabilă. Ei au agitat focul pentru a-l menține aprins.

Dar în cazul unui popor ca Germanii, a cărui istorie a arătat atât de des că sunt capabili să lupte până la ultima picătură de sânge pentru simple fantome, orice strigăt de război este un pericol mortal. În acest fel, poporul nostru a fost adesea îndepărtat de la problemele reale ale existenței sale. În timp ce noi ne epuizam în războaie religioase, alții ciopârțeau lumea. Și în timp ce mișcarea populară dezbătea dacă pericolul ultramontan este mai mare decât cel evreiesc, sau invers, evreul distrugea baza rasială a existenței noastre și, astfel, ne distrugea poporul pentru totdeauna. În ceea ce privește acest tip de luptător "popular", în numele mișcării Național-Socialiste și, prin urmare, al poporului German, mă rog din toată inima mea: "Doamne, protejează-ne de astfel de prieteni, și atunci vom putea face față cu ușurință dușmanilor noștri."

10.7 STAT FEDERALIZAT SAU STAT CENTRALIZAT?

Lupta dintre federalism și centralizare, propagată cu atâta viclenie de evrei în 1919-1921 și în continuare, a obligat mișcarea Național-Socialistă - care a respins această dispută - să ia o poziție asupra problemelor sale esențiale. Ar trebui ca Germania să fie un stat federalizat sau centralizat? Și care este semnificația practică a acestor termeni? Mi se pare că a doua întrebare este mai importantă, pentru că este fundamentală pentru înțelegerea întregii probleme și, de asemenea, pentru că are un efect clarificator și, prin urmare, conciliator.

Ce este un stat federal? Prin acest termen înțelegem o uniune de state suverane care se reunesc, de bună voie și în virtutea suveranității lor. Ele cedează colectivității atâta din propriile drepturi suverane cât face posibilă existența uniunii și o garantează.

Dar această formulă teoretică nu se aplică în totalitate la nicio federație care există astăzi. Și, cu atât mai puțin, la Uniunea Americană, unde este imposibil să vorbim de suveranitatea originară; multe dintre ele nu au fost incluse în sistemul federal decât mult mai târziu. Statele individuale ale Uniunii Americane sunt în mare parte doar teritorii, mai mult sau mai puțin formate în scopuri administrative tehnice, iar granițele lor sunt pur și simplu trasate pe o hartă. Aceste state nu au avut și nu puteau avea drepturi suverane proprii. Aceste state nu au format Uniunea, ci, mai degrabă, Uniunea a fost cea care a creat majoritatea așa-numitelor state. Prin urmare, drepturile suverane cuprinzătoare care au fost lăsate, sau mai degrabă acordate, diverselor teritorii corespund nu numai caracterului de ansamblu al federației, ci și zonei sale vaste, dimensiunilor sale spațiale, care sunt de anvergură continentală. În consecință, atunci când vorbim de Statele Unite ale Americii, nu trebuie să vorbim de suveranitatea statelor, ci mai degrabă de drepturile - sau mai bine zis, de privilegiile - statelor, stabilite și garantate de o constituție.

Nici definiția de mai sus nu exprimă în mod adecvat starea de lucruri din Germania, deși este adevărat că în Germania au existat mai întâi statele individuale și că Reichul a fost format din acestea. Cu toate acestea, Reichul nu a fost format prin cooperarea voluntară și egală a statelor individuale, ci mai degrabă prin hegemonia unui singur stat, Prusia. Numai diferența mare în ceea ce privește suprafața teritorială

dintre statele Germane împiedică orice comparaţie cu, de exemplu, Uniunea Americană. Diferența mare în ceea ce privește suprafața teritorială dintre statele Germane foarte mici care existau atunci și cele mai mari, sau chiar cele mai mari, demonstrează inegalitatea realizărilor lor și în fondarea și modelarea Reichului. În majoritatea acestor state, nu se poate susține că s-au bucurat vreodată de o suveranitate reală; iar "suveranitatea statului" a fost doar o sintagmă administrativă. În realitate, atât în trecut, cât și în prezent, am eliminat câteva dintre aceste așa-zise "state suverane" și am demonstrat astfel fragilitatea acestor formaţiuni "suverane".

Nu mă pot ocupa aici de formarea istorică a acestor state, dar voi spune că, în aproape niciun caz, acestea nu coincid cu granițele etnice. Ele au fost fenomene pur politice care, în cea mai mare parte, au apărut în timpul epocii sumbre în care Reichul German era impotent și dezmembrat. Ele au reprezentat atât cauza, cât și efectul fragmentării Patriei noastre Germane.

Constituţia vechiului Reich a ţinut cont parţial de acest lucru, în măsura în care statele individuale nu erau reprezentate în mod egal în Bundesrat, ci aveau o reprezentare proporţională cu mărimea, importanța și realizările în formarea Reichului.

Drepturile suverane la care statele individuale au renunțat pentru a forma Reichul au fost cu greu voluntare; în cea mai mare parte, acestea erau aproape inexistente sau au fost pur și simplu luate sub presiunea puterii dominante a Prusiei. Principiul lui Bismarck nu a fost acela de a da Reichului ceea ce putea lua de la statele individuale, ci de a cere de la statele individuale doar ceea ce era absolut necesar pentru Reich. Aceasta a fost o politică moderată și înțeleaptă care, pe de o parte, a arătat cea mai mare consideraţie pentru obiceiuri și tradiții și care, pe de altă parte, a asigurat o mare măsură de dragoste și cooperare voluntară pentru noul Reich. Dar ar fi o eroare fundamentală să atribuim decizia lui Bismarck vreunei convingeri că Reichul deținea astfel drepturi suverane pentru totdeauna. Bismarck nu a avut o astfel de convingere; dimpotrivă, el pur și simplu a dorit să amâne pentru viitor ceea ce ar fi fost dificil de realizat și greu de aplicat pe termen scurt. El a sperat că dezvoltarea lentă a compromisurilor va fi mai puternică decât orice încercare de a înfrânge rezistența statelor individuale. Astfel, el și-a arătat marea sa abilitate în arta de a face politică. Și, în realitate, suveranitatea Reichului a crescut continuu, cu

prețul suveranității statelor individuale. Timpul a împlinit așteptările sale.

Prăbușirea Germaniei și distrugerea formei de stat monarhice a grăbit în mod necesar această evoluție. Statele Germane individuale - care nu se bazau pe fundamente etnice, ci au apărut din cauze politice - erau menite să își piardă importanța odată cu excluderea formei monarhice de guvernare și a dinastiilor sale. Multe dintre aceste "formațiuni statale" au devenit instabile și, astfel, au fost induse să fuzioneze în mod voluntar cu state mai mari; puținul respect pe care l-au câștigat din partea propriilor cetățeni a fost cea mai izbitoare dovadă a slăbiciunii excepționale a acestor mici formațiuni.

10.8 POLITICA DE RĂSCUMPĂRARE

Deși abolirea formei monarhice de stat și a reprezentanților săi a dat o lovitură dură caracterului federal al Reichului, și mai gravă a fost acceptarea obligațiilor care au rezultat din tratatul de "pace".

Era firesc și logic ca statele federale să piardă orice control financiar suveran de îndată ce Reichul, din cauza pierderii războiului, a fost supus unor obligații financiare care nu puteau fi garantate niciodată prin tratate separate cu statele individuale. Pașii care au urmat și care au dus la preluarea de către Reich a serviciilor poștale și a căilor ferate au fost efectele necesare ale înrobirii poporului nostru, inițiate treptat prin tratatele de pace. Reichul a fost obligat să asigure un stoc de resurse în continuă creștere pentru a satisface cererile făcute prin extorsiuni suplimentare.

Oricât de nebunești ar fi fost formele de centralizare, procesul în sine era logic și natural. Vina trebuie dată acelor oameni și partide care nu au reușit să facă tot ce era posibil pentru a câștiga războiul. Vina aparține acelor partide, în special în Bavaria, care și-au satisfăcut interese lor egoiste în timpul războiului și au reținut de la Reich ceea ce trebuia plătit de zece ori după ce acesta a fost pierdut. Răzbunarea istoriei! Rareori pedeapsa Cerului a urmat atât de îndeaproape după crimă cum a fost în acest caz. Aceleași partide care, cu câțiva ani în urmă, au pus interesele propriilor lor state - în special în Bavaria - mai presus de cele ale Reichului, au trebuit acum să privească pasiv în timp ce presiunea evenimentelor a forțat Reichul, în propriul său interes, să desființeze existența statelor individuale. Și totul prin propria lor

complicitate.

A fost un exemplu de ipocrizie fără precedent să se plângă pentru pierderea suferită de statele federale, care au fost private de drepturile lor suverane. Acest strigăt a fost înălțat în fața electoratului, pentru că doar electoratului se adresează partidele noastre contemporane. Dar aceste partide, fără excepție, au supralicitat unele față de altele, acceptând o politică de împlinire care, prin forța circumstanțelor și prin consecințele sale finale, nu putea decât să ducă la o modificare profundă a structurii interne a Reichului. Reichul lui Bismarck era liber și lipsit de orice obligații față de lumea exterioară.

Este de o ipocrizie fără egal să deplângi în fața masei de alegători (și doar către ei își îndreaptă agitația partidele noastre actuale) pierderea suveranității individuale a statelor, chiar dacă toate aceste partide au încercat să se întreacă între ele într-o politică de împlinire care nu putea decât să ducă la schimbări profunde în Germania. Reichul lui Bismarck era liber și fără legături externe. Nu a fost niciodată nevoit să suporte obligații financiare atât de împovărătoare și neproductive precum Germania lui Dawes de astăzi.[176] De asemenea, pe plan intern, era limitat la câteva chestiuni absolut necesare pentru existența sa. Prin urmare, putea să se dispenseze de propria suveranitate financiară și să trăiască din contribuțiile statelor; este de la sine înțeles că, pe de o parte, păstrarea drepturilor statelor și contribuția financiară relativ mică la Reich le-a încurajat pe acestea să sprijine existența sa. Dar este incorect și, de fapt, necinstit, să se afirme, așa cum fac unii propagandiști, că actuala nemulțumire poate fi atribuită exclusiv servituții financiare față de Reich. Nu, lucrurile nu stau așa.

Lipsa de simpatie pentru ideea politică a Reichului nu se datorează pierderii drepturilor suverane ale statului, ci mai degrabă este rezultatul modului deplorabil în care statul reprezintă poporul German. În ciuda tuturor mitingurilor cu steagul Reichsbanner și a sărbătorilor constituționale, fiecare segment al poporului German simte că actualul Reich s-a înstrăinat de dorința inimii sale. Legile de protecție republicană pot preveni scandaluri împotriva instituțiilor republicane, dar nu vor câștiga niciodată dragostea unui singur German. Nerăbdarea sa constantă de a se proteja împotriva propriilor cetățeni prin

[176] Charles Dawes a fost Vicepreședinte în timpul lui Coolidge. Planul său de despăgubiri a fost de vreo 33 de miliarde de dolari, impusă după pierderea Primului Război Mondial, care a provocat atâta neliniște în rândul naționaliștilor Germani precum Hitler.

intermediul legilor și al închisorilor oferă cea mai distructivă critică a întregii instituții.

10.9 STAT NAȚIONAL SAU COLONIE DE SCLAVI?

De asemenea, dintr-un alt motiv, nu este adevărat să spunem, așa cum fac anumite părți astăzi, că nemulțumirea actuală față de Reich se datorează faptului că acesta a invadat drepturile suverane ale statelor. Chiar și presupunând că Reichul nu și-ar fi extins autoritatea asupra statelor, nu există niciun motiv să credem că ar fi găsit mai multă simpatie în rândul acestor state, chiar dacă obligațiile ar fi rămas aceleași. Dimpotrivă: Dacă statele individuale ar fi trebuit să plătească partea lor din ce în ce mai mare din actuala dictatură a sclavilor, ostilitatea față de Reich ar fi fost infinit mai mare. În acest caz, nu numai că s-ar dovedi dificil de colectat contribuțiile respective datorate Reichului, dar ar fi nevoie de metode de-a dreptul coercitive.

Republica se bazează pe tratatele de pace și, din moment ce nu are nici curajul, nici intenția de a le încălca, trebuie să accepte obligațiile. Vina pentru această situație trebuie atribuită exclusiv acelor partide care predică neîncetat maselor electorale răbdătoare despre necesitatea autonomiei statului, în timp ce, în același timp, susțin și cer o politică a Reichului care trebuie să ducă în mod necesar la eliminarea ultimelor așa-numite "drepturi suverane".

Spun "necesar" pentru că actualul Reich nu are niciun alt mijloc posibil de a suporta povara unei politici interne și externe nebunești. Din nou, o problemă o determină pe următoarea. Fiecare nouă datorie pe care Reichul o contractează, prin manipularea criminală a intereselor Germane în străinătate, necesită o nouă lovitură mai puternică pe plan intern, care necesită încă un pas în eliminarea progresivă a drepturilor suverane ale statelor, pentru a împiedica apariția sau chiar existența celulelor germinale de rezistență.

Principala diferență caracteristică între politica Reichului actual și cea din vremurile trecute este aceasta: Vechiul Reich a oferit libertate internă și a dat dovadă de putere față de lumea exterioară, în timp ce Republica dă dovadă de slăbiciune în exterior și își asuprește propriii cetățeni acasă. În ambele cazuri, o atitudine o determină pe cealaltă: Un stat național viguros are nevoie de mai puține legi interne datorită afecțiunii și atașamentului cetățenilor săi, în timp ce un stat sclavagist

internațional nu poate trăi decât constrângându-și cetățenii să-și presteze munca.

Și este o falsitate nerușinată ca actualul regim să vorbească despre "cetățeni liberi". Numai vechea Germanie putea vorbi astfel. Republica este o colonie de sclavi a străinilor, una care are supuși, dar nu cetățeni. De aceea nu posedă un drapel național, ci doar o marcă comercială, introdusă și protejată prin decret oficial și măsuri legale. Acest simbol, care este șapca lui Gessler a democrației Germane, va rămâne întotdeauna străin lăuntric poporului nostru.[177] Republica, neavând niciun simț al tradiției sau respect pentru măreția trecutului, a târât aceste simboluri prin noroi și va fi surprinsă într-o zi să descopere devotamentul superficial al cetățenilor săi față de propriile simboluri. Ea și-a dat caracterul unui intermezzo în istoria Germaniei.

Astfel, astăzi, acest stat este obligat să restrângă tot mai mult drepturile suverane ale statelor individuale, nu numai din motive materiale generale, ci și de principiu. Prin aplicarea unei politici de șantaj financiar pentru a stoarce până la ultima picătură sângele poporului său, este, de asemenea, obligat să le ia și ultimele drepturi, pentru ca nu cumva nemulțumirea generală să nu izbucnească într-o zi într-o rebeliune deschisă.

Noi, Național-Socialiștii, am inversa această formulă și am adopta următoarea regulă: Un Reich național puternic, care recunoaște și protejează în cea mai mare măsură interesele cetățenilor săi, poate permite libertatea acasă fără să tremure pentru siguranța statului. Pe de altă parte, un guvern național puternic poate interveni într-o măsură considerabilă în libertatea individuală, precum și în libertățile statelor constitutive, fără a slăbi astfel idealul Reichului, dacă individul recunoaște în astfel de acțiuni un mijloc de a promova măreția națiunii sale.

10.10 TENDINȚE UNIFICATOARE

Cu siguranță, fiecare stat din lume se confruntă cu o tendință de

[177] Albrecht Gessler a fost, conform legendei, un German brutal care a guvernat o zonă din (actuala) Elveția centrală în secolul al XIV-lea. După cum se povestește, acesta și-a pus pălăria în vârful unui stâlp în orașul Altdorf și le-a ordonat localnicilor să se închine în fața ei. Printre cei care au refuzat s-a aflat și William Tell, care a condus astfel revolta care a dus la formarea primului stat Elvețian. "Șapca lui Gessler" se referă astfel la orice simbol al unei dominații străine urâte.

unificare. Iar Germania nu face excepție. Astăzi este absurd să vorbim de "suveranitatea statelor individuale" pentru fiecare stat în parte, deoarece acest lucru a devenit deja imposibil din cauza dimensiunilor lor ridicol de mici. Tehnicile de transport și de administrare au redus în mod constant importanța statelor individuale. Transportul modern și tehnologia modernă continuă să micșoreze distanțele și spațiul. Ceea ce a fost cândva un stat este astăzi doar o provincie, iar teritoriul unui stat modern era considerat anterior continental. Dificultatea pur tehnică de a administra un stat precum Germania nu este mai mare decât era să guvernezi o provincie precum Brandenburg în urmă cu 120 de ani. Astăzi este mai ușor să parcurgi distanța de la Munchen la Berlin decât era de la Munchen la Starnberg acum o sută de ani.[178] Iar întregul teritoriu al Reichului de astăzi este mai mic, în raport cu tehnologia de transport, decât cel al statelor Germane de mărime medie din vremea războaielor Napoleoniene. Cine ignoră consecințele acestor fapte trăiește în trecut. Întotdeauna au existat și vor exista oameni care fac acest lucru. Aceștia pot fi capabili să încetinească cursul istoriei, dar nu îl pot opri niciodată.

Noi, Național-Socialiștii, nu trebuie să lăsăm să treacă neobservate consecințele acestui adevăr. Nici aici nu trebuie să ne lăsăm induși în eroare de frazele așa-numitelor noastre partide național-burgheze. Spun "fraze" pentru că aceleași partide nu cred că este posibilă realizarea propunerilor lor și pentru că ei înșiși sunt principalii vinovați pentru evoluția actuală. Mai ales în Bavaria, cererea de oprire a centralizării nu este decât o manevră de partid lipsită de orice previziune serioasă. Orice încercare de a face ceva serios din aceste fraze a eșuat lamentabil. Fiecare așa-zis "furt al drepturilor suverane" din Bavaria de către Reich nu a întâmpinat nicio rezistență practică, cu excepția unor țipete fără sens.

Într-adevăr, oricine se opunea în mod serios nebuniei din acest sistem era scos în afara legii, condamnat și persecutat chiar de aceste partide pentru "dispreț față de statul existent". În cele din urmă, a fost redus la tăcere, fie prin încarcerare, fie prin interzicerea ilegală de a vorbi. Acest lucru ar trebui, mai presus de toate, să le dovedească adepților noștri ipocrizia profundă a acestor așa-zise cercuri federaliste. Ei folosesc ideea federalistă așa cum folosesc religia - ca un simplu

[178] Starnberg se află la mai puţin de 16 km de München.

mijloc pentru interesele lor de partid de bază.

10.11 ABUZUL DE CENTRALIZARE

O anumită unificare, în special în domeniul transporturilor, pare firească. Dar noi, Național-Socialiștii, simțim că este de datoria noastră să ne opunem energic unei astfel de evoluții în statul modern, mai ales atunci când măsurile propuse maschează și fac posibilă o politică externă dezastruoasă. Și tocmai pentru că actualul Reich a amenințat să preia controlul asupra căilor ferate, serviciilor poștale, finanțelor etc. - nu din perspectiva înaltă a unei politici naționale, ci doar pentru a pune mâna pe mijloacele și angajamentele unei politici nelimitate de îndeplinire [a tratatelor de pace] - din acest motiv, noi, Național-Socialiștii, trebuie să luăm toate măsurile care să obstrucționeze și, dacă este posibil, să împiedice o astfel de politică. De aici și lupta împotriva actualei centralizări a instituțiilor de importanță vitală, care este întreprinsă doar pentru a facilita plata miliardelor de mărci și a altor garanții pentru politica noastră externă postbelică.

Din acest motiv, mișcarea Național-Socialistă se opune acestor încercări.

Al doilea motiv pentru care ne opunem unei astfel de centralizări este acela că ar putea consolida un sistem de guvernare internă care, în toate manifestările sale, a adus cele mai mari nenorociri națiunii Germane. Actualul Reich evreiesc-democrat, care a devenit un adevărat blestem pentru națiunea Germană, încearcă să anuleze critica oferită de statele federale - care nu sunt încă pătrunse de spiritul epocii - reducându-le la o insignifianță totală. În fața acestei situații, noi, Național-Socialiștii, trebuie să încercăm să fundamentăm opoziția statelor individuale pe o bază cu bune șanse de reușită, transformând lupta împotriva centralizării în ceva care să fie o expresie a intereselor superioare și universale ale națiunii Germane. Prin urmare, în timp ce Partidul Popular Bavarez, acționând din propriile sale motive înguste și particulariste, luptă pentru menținerea "drepturilor speciale" ale statului Bavarez, noi ar trebui să folosim această poziție specială în slujba intereselor naționale superioare care se opun democrației din Noiembrie.

Cel de-al treilea motiv pentru care ne opunem centralizării este convingerea că o mare parte din această așa-zisă naționalizare nu

reprezintă în realitate nici o unificare și cu atât mai puțin o simplificare. În multe cazuri, este doar un mijloc de a scoate anumite instituții de sub controlul suveran al fiecărui stat în parte, pentru a deschide ușile intereselor partidelor revoluționare. Niciodată în istoria Germaniei favoritismul nu a fost mai nerușinat decât în republica democratică. O mare parte din centralizarea actuală este opera partidelor care au promis cândva să deschidă calea unei meritocrații, dar care, în schimb, au umplut birourile și posturile în întregime cu membri de partid. Încă de la fondarea republicii, evreii în special au obținut posturi în instituțiile economice și în aparatele administrative preluate de Reich, astfel încât astăzi ambele au devenit domenii de activitate evreiască.[179]

Din motive tactice, acest ultim considerent ne obligă să examinăm cu acuitate orice nouă încercare de centralizare și să o combatem la fiecare pas. Dar, făcând acest lucru, punctul nostru de vedere trebuie să fie întotdeauna cel al unei înalte politici naționale și niciodată al unui particularism meschin.

Această ultimă observație este necesară, pentru a nu se naște printre adepții noștri opinia că noi, Național-Socialiștii, nu acordăm Reichului dreptul de a întruchipa o suveranitate mai mare decât cea a statelor individuale. În ceea ce privește acest drept, nu putem și nu trebuie să avem nici cea mai mică îndoială. Pentru noi, statul nu este decât o formă; conținutul său - adică națiunea, poporul - este esențial. Prin urmare, este clar că orice alt interes trebuie să fie subordonat intereselor suverane ale statului. În special, nu putem acorda oricărui alt stat o putere suverană și drepturi suverane în limitele națiunii și ale statului care reprezintă națiunea. Absurditatea ca statele individuale să

[179] Statisticile susțin această afirmație. Sarah Gordon (1984: 8-15) scrie: "Cititorul poate fi surprins să afle că evreii nu au reprezentat niciodată un procent mare din totalul populației Germane; în niciun moment nu au depășit 1,09% din populație în perioada 1871-1933... [În ciuda acestui fapt, evreii] au fost suprareprezentați în afaceri, comerț și în sectorul public și privat servicii...În domeniul afacerilor și al comerțului, evreii...reprezentau 25% din totalul persoanelor angajate în comerțul cu amănuntul și realizau 25% din totalul vânzărilor...;dețineau 41% din firmele de fier și fier vechi și 57% din alte afaceri cu metale....Evreii erau [de asemenea] proeminenți în sectorul bancar privat, atât în proprietate sau sub control evreiesc, cât și neevreiesc. Ei erau deosebit de vizibili în sectorul bancar privat din Berlin, care în 1923 avea 150 de bănci evreiești private (față de cele de stat), spre deosebire de doar 11 bănci private neevreiești....Evreii erau suprareprezentați în rândul profesorilor și studenților universitari....[Aproape 19% dintre instructorii din Germania erau de origine evreiască.... Evreii erau, de asemenea, foarte activi în teatru, arte, film și jurnalism. De exemplu, în 1931, 50 la sută dintre cei 234 de directori de teatru din Germania erau evrei, iar în Berlin numărul acestora era de 80 la sută."

mențină așa-zise misiuni în străinătate și între ele trebuie să înceteze. Până când acest lucru nu se va întâmpla, nu putem fi surprinși dacă țările străine au îndoieli cu privire la stabilitatea Reichului și acționează în consecință.

Absurditatea acestor misiuni este cu atât mai mare cu cât ele fac rău și nu aduc nici cel mai mic avantaj. Dacă interesele unui German în străinătate nu pot fi protejate de un ambasador al Reichului, cu atât mai puțin pot fi protejate de ministrul unui stat mărunt care pare ridicol în cadrul actualei ordini mondiale. Adevărul real este că aceste mici state federale sunt avute în vedere ca puncte de atac pentru tentativele de secesiune, atât din interiorul, cât și din afara Reichului German. Noi, Național-Socialiștii, nu trebuie să permitem ca o anumită castă nobiliară, care a slăbit odată cu vârsta, să ocupe un post de ambasador în străinătate, oferind astfel un nou sol pentru ramurile lor ofilite. Misiunile noastre diplomatice în străinătate au fost în așa stare tristă, chiar și pe vremea vechiului Reich, încât orice altă experiență de acest gen ar fi fost complet superfluă.

10.12 SARCINILE CULTURALE ALE STATELOR

În viitor, importanța statelor individuale va fi transferată în sfera politicii culturale. Monarhul care a făcut cel mai mult pentru a face din Bavaria un centru important nu a fost un particularist anti German încăpățânat, ci Ludovic I, un om cu o viziune mai mare asupra Germaniei și cu sensibilități artistice. Primul său considerent a fost acela de a folosi puterile statului pentru a dezvolta poziția culturală a Bavariei și nu puterea sa politică și, făcând acest lucru, a produs rezultate mai bune și mai durabile decât ar fi fost posibil altfel. Anterior, München era o capitală provincială nesemnificativă, dar el a transformat-o în metropola artei Germane și astfel a devenit un centru intelectual suficient de puternic pentru a-i lega de stat chiar și pe Franconienii diferiți din punct de vedere temperamental. Dacă München ar fi rămas așa cum era, ceea ce s-a întâmplat în Saxonia s-ar fi repetat în Bavaria, cu diferența că Nürnbergul - Leipzigul Bavarez - ar fi devenit Franconian în loc de Bavarez. Nu strigătul "Jos Prusia" a făcut Münchenul măreț, ci mai degrabă faptul că regele a dorit să îl dăruiască națiunii Germane ca pe o comoară artistică, una care ar trebui vizitată și respectată - și așa a fost.

Aici se află o lecție pentru viitor. În viitor, importanța statelor individuale nu va mai consta în puterea lor politică sau statală, ci le văd fie ca centre etnice, fie ca centre culturale. Dar chiar și aici, timpul va avea un efect de nivelare. Comoditatea transportului modern deplasează oamenii în așa fel încât, încet, dar sigur, granițele etnice vor dispărea și chiar și imaginea culturală va deveni treptat mai uniformă.

10.13 UN POPOR - UN STAT

Armata trebuie neapărat ținută departe de influența statelor individuale. Viitorul stat Național-Socialist nu trebuie să se întoarcă în greșeala trecutului, impunând armatei o sarcină pe care nu o are și nu ar trebui să o aibă. Armata Germană nu există pentru a fi o școală pentru păstrarea particularităților etnice, ci mai degrabă o școală pentru înțelegerea și adaptarea reciprocă a tuturor Germanilor. Tot ceea ce tinde să aibă o influență separatoare în viața națiunii trebuie să devină o influență unificatoare din partea armatei. Armata trebuie să ridice în continuare tineretul individual deasupra orizontului îngust al micii sale provincii și să-l așeze în cadrul națiunii Germane. Tânărul trebuie să ajungă să cunoască nu granițele propriei sale regiuni, ci pe cele ale Patriei; pe acestea va trebui să le apere într-o zi. Prin urmare, este absurd ca tânărul German să-și facă instrucția militară în regiunea sa natală; el trebuie să vadă Germania în timpul serviciului militar. Acest lucru este cu atât mai important astăzi, deoarece tinerii Germani nu mai au timp să călătorească și astfel să-și lărgească orizonturile. Având în vedere acest lucru, nu este absurd să lăsăm tânărul Bavarez la München, tânărul Frank la Nürnberg, tânărul Badener la Karlsruhe, tânărul Württemberger la Stuttgart și așa mai departe? Și nu ar fi mai rezonabil să îi arătăm tânărului Bavarez Rinul și Marea Nordului, tânărului Hamburghez Alpii, tânărului Prusac de est munții din centrul Germaniei și așa mai departe? Caracterul regional ar trebui să fie menținut în trupe, dar nu în garnizoane.

Putem să dezaprobăm orice încercare de unificare, dar nu și pe cea a armatei! Dimpotrivă, chiar dacă nu salutăm niciun alt tip de unificare, aceasta trebuie întâmpinată cu bucurie. Având în vedere dimensiunea actuală a armatei Reichului, ar fi absurd să se mențină diviziunile de stat în rândul trupelor. În unificarea de până acum a armatei Germane, vedem ceva ce nu trebuie abandonat într-o viitoare armată națională.

În cele din urmă, o idee nouă și triumfătoare ar trebui să spargă orice lanț care tinde să paralizeze eforturile sale de a merge înainte. Național-Socialismul trebuie să revendice dreptul de a-și impune principiile întregii națiuni Germane, fără a ține cont de granițele statale anterioare, și de a educa națiunea Germană în ideile și principiile noastre. Așa cum Bisericile nu se simt limitate de granițele politice, tot așa ideea Național-Socialistă nu se poate simți limitată la teritoriile individuale ale statelor din Patria noastră.

Doctrina Național-Socialistă nu este o roabă a intereselor politice ale fiecărui stat federal, ci mai degrabă trebuie într-o zi să devină stăpânul întregii națiuni Germane. Ea trebuie să determine viața întregului popor și să modeleze din nou această viață și, prin urmare, trebuie să ceară imperativ dreptul de a depăși limitele trasate de o dezvoltare pe care noi o respingem.

Cu cât ideile noastre triumfă mai complet, cu atât mai multă libertate internă putem acorda în anumite domenii.

CAPITOLUL 11
PROPAGANDĂ ȘI ORGANIZARE

Anul 1921 a fost deosebit de important pentru mine și pentru mișcare.

Când am intrat în Partidul Muncitoresc German, m-am ocupat imediat de propagandă. Am considerat această ramură ca fiind de departe cea mai importantă. Deocamdată, era mai puțin o chestiune de a te chinui cu problemele organizatorice, cât de a răspândi ideile noastre la un număr mare de oameni. Propaganda trebuie să meargă cu mult înaintea organizării și să adune laolaltă materialul uman asupra căruia să se lucreze. Eu sunt un dușman al organizării pripite și pedante. De obicei, ea are ca rezultat doar un mecanism mort și doar rareori o organizație vie. Organizația este ceva care își datorează existența vieții organice, dezvoltării organice. Ideile care au cuprins un anumit număr de oameni tind să formeze un anumit grad de ordine, iar din această formare interioară rezultă ceva foarte valoros.

Și aici trebuie să ținem cont de acele slăbiciuni umane care îi fac pe oameni să ezite, mai ales la început, să se supună unei minți superioare. Dacă o organizație este organizată mecanic de sus, există întotdeauna pericolul ca o persoană neevaluată să se avânte și, din gelozie, să încerce să împiedice persoane mai abile să se ridice în cadrul mișcării. Pagubele care rezultă din astfel de lucruri pot avea consecințe teribile, mai ales într-o mișcare tânără.

11.1 TEORETICIAN-ORGANIZATOR-AGITATOR

Din acest motiv, este recomandabil ca la început să se propage dintr-un punct central ideile pe care se întemeiază mișcarea, iar apoi să se cerne în materialul uman adunat pentru a căuta mințile conducătoare. Se întâmplă uneori ca oameni aparent nesemnificativi se vor dovedi totuși a fi lideri înnăscuți.

Dar ar fi o mare greșeală să presupunem că cei care dau dovadă de o înțelegere inteligentă a teoriei posedă calități și abilități de conducere.

De multe ori se întâmplă contrariul.

Marii teoreticieni nu sunt decât foarte rar mari organizatori. Măreția

teoreticianului și a fondatorului de sisteme constă în recunoașterea și stabilirea unor legi abstracte și corecte, în timp ce organizatorul trebuie să fie mai întâi de toate un psiholog. El trebuie să-i ia pe oameni așa cum sunt și, prin urmare, trebuie să-i cunoască. El nu trebuie să aibă o estimare prea mare sau prea mică a naturii umane. Dimpotrivă, el trebuie să țină cont de slăbiciunile și de bestialitatea lor, astfel încât să formeze un organism viu, înzestrat cu puternice puteri de rezistență, potrivit pentru a fi purtătorul unei idei și suficient de puternic pentru a-i asigura succesul.

Chiar mai rar un mare teoretician este și un mare lider. Acesta din urmă este mai degrabă un agitator, lucru pe care cei care se ocupă de întrebări din punct de vedere științific nu vor dori să îl audă; și totuși, acest lucru este de înțeles. Un agitator care se arată capabil să transmită idei maselor largi trebuie să fie întotdeauna un psiholog, chiar dacă poate fi doar un demagog. Prin urmare, el va fi întotdeauna un lider mult mai capabil decât teoreticianul care este abstract și înstrăinat de oameni. A fi un lider înseamnă: a fi capabil să miști masele. Darul de a formula idei nu are nimic de-a face cu abilitățile de lider.

Ar fi inutil să discutăm despre ce este mai important: stabilirea unor idealuri și scopuri umane sau realizarea lor. Aici, ca de atâtea ori în viață: una ar fi complet lipsită de sens fără cealaltă. Cele mai nobile concepții ale înțelegerii umane rămân fără scop sau valoare dacă liderul nu poate mișca masele spre ele. Și invers, la ce ar folosi să ai tot geniul și energia unui conducător dacă teoreticianul intelectual nu stabilește scopurile pentru care trebuie să lupte omenirea? Dar atunci când teoreticianul, organizatorul și liderul sunt uniți într-o singură persoană, atunci avem cel mai rar fenomen de pe acest pământ; această combinație creează marele om.

11.2 PROPAGANDĂ ȘI ORGANIZARE

Așa cum am mai spus, în prima mea perioadă în partid m-am dedicat propagandei. Trebuia să adun un mic nucleu de oameni care să accepte noua doctrină și, în acest fel, să furnizez materialul uman care, ulterior, urma să formeze elementele organizației. Astfel, scopul propagandei se afla mult dincolo de cel al organizației.

Dacă o mișcare își propune să răstoarne o anumită ordine mondială și să construiască una nouă în locul ei, atunci liderul trebuie să

înțeleagă clar următoarele principii: Fiecare mișcare care și-a câștigat materialul uman trebuie mai întâi să îl împartă în două grupuri: susținători și membri.

Funcția propagandei este de a atrage susținători; funcția organizației este de a câștiga membri.

Susținătorul unei mișcări este cel care îi înțelege și îi acceptă scopurile; membrul este cel care luptă pentru ele.

Susținătorul este cel care a fost convertit la mișcare prin propagandă. Membrul este cel care va fi însărcinat de organizație să colaboreze la câștigarea de noi susținători, din care se pot forma noi membri.

Susținătorii au nevoie doar de o recunoaștere pasivă a ideii, în timp ce calitatea de membru cere o susținere și o apărare activă. La fiecare zece susținători vor exista cel mult unul sau doi membri.

Susținătorii sunt înrădăcinați doar în înțelegere; calitatea de membru implică curajul de a participa activ la difuzarea a ceea ce a fost înțeles.

În forma sa pasivă, înțelegerea este suficientă pentru majoritatea oamenilor, care sunt în general leneși și timizi. Apartenența necesită activitate intelectuală și, prin urmare, se aplică doar unei minorități de oameni.

În consecință, propaganda trebuie să caute să câștige noi susținători pentru o idee, în timp ce organizatorul trebuie să îi caute cu sârguință pe cei mai buni dintre ei și să îi transforme în membri. Propaganda nu trebuie să se preocupe de importanța fiecărui individ, în ceea ce privește abilitățile, capacitatea, înțelegerea sau caracterul său; în timp ce organizația va trebui să selecteze cu atenție acele elemente care sunt cele mai capabile să ducă în mod activ mișcarea la victorie.

Propaganda urmărește să determine un popor întreg să accepte o învățătură; organizarea îi include în sfera sa de acțiune doar pe cei care, din motive psihologice, nu vor constitui un obstacol în calea răspândirii ulterioare a ideii.

Propaganda acționează în ansamblu din punctul de vedere al unei idei, pregătind calea pentru victoria acesteia, în timp ce organizația obține victoria prin uniunea persistentă, organică și militantă a acelor susținători care s-au dovedit a fi dispuși și capabili să ducă lupta până la victorie.

Victoria unei idei va fi cu atât mai ușoară cu cât propaganda a convertit în mod eficient întregul popor și dacă organizația care duce lupta în mod activ este concentrată, viguroasă și neclintită.

Prin urmare, nu există o limită a numărului de susținători, dar numărul de membri poate fi mai ușor prea mare decât prea mic.

Când propaganda a convertit un întreg popor la o idee, organizația poate trage consecințele cu o simplă mână de oameni. Propaganda și organizația - prin urmare, susținătorul și membrul - se află atunci într-o relație reciprocă bine definită. Cu cât propaganda a funcționat mai bine, cu atât mai mică poate fi organizația. Cu cât numărul susținătorilor este mai mare, cu atât mai mic poate fi numărul membrilor. Și invers: Cu cât propaganda a fost mai slabă, cu atât mai mare este organizația necesară. Și cu cât numărul susținătorilor mișcării este mai mic, cu atât numărul membrilor trebuie să fie mai mare, dacă se contează cu adevărat pe succesul ei.

Prima sarcină a propagandei este de a câștiga oameni pentru o organizare ulterioară; iar prima sarcină a organizării este de a câștiga oameni care să poată continua propaganda. A doua sarcină a propagandei este de a perturba ordinea existentă a lucrurilor și de a face astfel loc pentru pătrunderea noii doctrine, în timp ce a doua sarcină a organizației trebuie să fie lupta pentru putere, astfel încât doctrina să triumfe în cele din urmă.

O revoluție filozofică va avea întotdeauna un succes decisiv atunci când noua viziune asupra lumii va fi învățată tuturor oamenilor sau, dacă este necesar, le va fi impusă. Întrucât organizarea ideii - adică a mișcării - trebuie să cuprindă doar acei câțiva oameni care sunt absolut indispensabili pentru a ocupa centrele nervoase ale viitorului stat.

Cu alte cuvinte, acest lucru înseamnă următoarele: În orice mare mișcare de schimbare a lumii, ideea acestei mișcări trebuie întotdeauna să fie răspândită mai întâi prin propagandă. Ea trebuie să încerce neîncetat să facă noile idei să fie clar înțelese, atrăgându-i pe ceilalți pe terenul ei, sau cel puțin să îi facă să se îndoiască de convingerile lor anterioare. Deoarece diseminarea unei idei - adică propaganda - are nevoie de o coloană vertebrală, ea trebuie să se bazeze pe o organizație solidă. Organizația își alege membrii dintre acei susținători câștigați prin propagandă. Această organizație se va dezvolta mai repede dacă activitatea de propagandă este promovată intensiv, iar propaganda va funcționa cu atât mai bine cu cât organizația din spatele ei este puternică și tare.

Prin urmare, sarcina cea mai importantă a organizației este de a se asigura că orice discordie care ar putea apărea între membrii mișcării

nu va duce la o scindare și, prin urmare, să slăbească activitatea acesteia; mai mult, este de datoria organizației să se asigure că spiritul de luptă nu se stinge, ci este reînnoit și întărit în mod constant. Numărul membrilor nu trebuie să crească la nesfârșit. Dimpotrivă: Deoarece numai o fracțiune din umanitate este energică și curajoasă, o mișcare care își mărește la nesfârșit propria organizație trebuie să devină în mod necesar slabă.

Organizațiile - adică grupurile de membri - care depășesc anumite dimensiuni își pierd treptat forța de luptă și nu mai sunt capabile să susțină agresiv propaganda unei idei.

Cu cât o idee este mai mare și mai revoluționară, cu atât mai activi vor fi membrii săi, pentru că forța subversivă a unei doctrine devine un pericol pentru cei mărunți și slabi de inimă. Unii vor fi susținători în privat, dar se tem să își recunoască credința în mod public. Tocmai din această cauză, însă, o organizație inspirată de o idee revoluționară veritabilă va atrage în rândul membrilor săi doar pe cei mai activi dintre acei susținători care au fost cuceriți de propagandă. Tocmai în această activitate a membrilor mișcării, garantată de selecția naturală, se pot găsi condițiile prealabile pentru continuarea unei propagande active și, de asemenea, lupta victorioasă pentru realizarea ideii.

11.3 LIMITAREA CALITĂȚII DE MEMBRU

Cel mai mare pericol care poate amenința o mișcare este o creștere anormală a numărului de membri, din cauza succesului prea rapid al acesteia. Atâta timp cât o mișcare duce o luptă acerbă, oamenii cu un temperament slab și egoist o vor evita. Dar aceiași se vor grăbi să fie acceptați ca membri în momentul în care partidul va obține un succes manifest prin dezvoltarea sa.

Acesta este motivul pentru care atât de multe mișcări care au avut succes inițial au încetinit înainte de a-și îndeplini scopul și, dintr-o slăbiciune interioară inexplicabilă, au renunțat la luptă și în cele din urmă s-au stins. Ca urmare a succeselor lor timpurii, atât de mulți indivizi indezirabili, nedemni și mai ales timizi au intrat în organizație, încât în cele din urmă și-au asigurat majoritatea asupra militanților. Apoi au transformat mișcarea în slujba intereselor lor personale, au înjosit-o până la nivelul propriului lor eroism mizerabil și nu au mai luptat pentru triumful ideii inițiale. Scopul fanatic a fost pierdut, iar

forța de luptă a fost paralizată sau, așa cum spune lumea burgheză în astfel de cazuri: "Vinul a fost amestecat cu apă". Când se întâmplă acest lucru, copacii nu mai cresc până la ceruri.

Prin urmare, este necesar ca o mișcare, din pur instinct de conservare, să își blocheze înscrierile în momentul în care are succes. Și orice creștere ulterioară a organizației sale ar trebui să fie permisă doar cu cea mai atentă prevedere și după o cernere minuțioasă a celor care solicită să devină membri. Aceasta este singura modalitate de a păstra miezul mișcării cu adevărat proaspăt și sănătos. Trebuie să se aibă grijă ca mișcarea să fie condusă exclusiv de acest nucleu - adică să dirijeze propaganda care are ca scop o recunoaștere universală. Și, cu puterea asigurată în mână, trebuie să întreprindă acțiunile necesare pentru realizarea practică a ideilor sale.

Nucleul inițial ar trebui să ocupe toate pozițiile importante ale teritoriului cucerit și ar trebui să formeze baza întregii conduceri. Acest lucru trebuie să continue până când principiile și doctrinele partidului vor deveni fundamentul și politica noului stat. Doar atunci se pot preda treptat frâiele statului constituțional pe care mișcarea l-a creat. Dar acest lucru se întâmplă de obicei printr-un proces de rivalitate reciprocă, pentru că este mai puțin o chestiune de inteligență umană, ci de jocul și efectul unor forțe a căror dezvoltare poate fi ghidată, poate, dar niciodată controlată.

Toate marile mișcări, fie că sunt de natură politică sau religioasă, își datorează succesul lor impunător recunoașterii și adoptării acestor principii. Și orice succes durabil este de neconceput fără respectarea acestor legi.

11.4 SPERIINDU-I PE CEI SLABI DE INIMĂ

În calitate de director de propagandă al partidului, am avut grijă nu numai să pregătesc terenul pentru viitoarea măreție a mișcării, ci am adoptat și cele mai radicale măsuri pentru a mă asigura că organizația a achiziționat numai cele mai bune materiale. Cu cât propaganda mea era mai radicală și mai incendiară, cu atât mai mult speria orice personaje slabe și ezitante, împiedicându-le astfel să pătrundă în nucleul organizației noastre. Poate că au rămas susținători, dar nu cu voce tare. Mai degrabă, tăceau discret despre acest fapt.

Multe mii de oameni m-au asigurat atunci că sunt pe deplin de acord

cu noi, dar că în niciun caz nu pot deveni membri. Au spus că mișcarea era atât de radicală, încât aderarea i-ar fi expus la cele mai mari dificultăți și pericole, astfel încât ar fi preferat să continue să fie cetățeni cinstiți și pașnici și să rămână deocamdată deoparte, deși devotați în sufletul lor cauzei noastre.

Și asta a fost bine.

Dacă toți acești oameni care, în sufletul lor, nu erau în favoarea Revoluției ar fi devenit membri de partid în acel moment, am fi fost văzuți astăzi ca o frăție pioasă și nu ca o tânără mișcare militantă. Forma vie și combativă pe care am dat-o întregii noastre propagande a fortificat și a garantat tendința radicală a mișcării noastre. Rezultatul a fost că - cu câteva excepții - doar radicalii erau pregătiți pentru aderare.

În scurt timp, această propagandă a avut ca efect faptul că sute de mii de oameni au fost convinși în inimile lor că avem dreptate și ne-au dorit victoria - chiar dacă erau personal prea timizi pentru a face sacrificii pentru cauza noastră sau chiar pentru a participa la ea.

11.5 REORGANIZAREA MIȘCĂRII

Până la mijlocul anului 1921, această simplă activitate a fost suficientă pentru a aduce beneficii mișcării. Dar, în vara aceluiași an, s-au petrecut anumite evenimente care au sugerat că organizația ar trebui să se alinieze la succesul treptat al propagandei.

O tentativă a unui grup de visători populari, susținuți de președintele de atunci al partidului, de a prelua conducerea a dus la destrămarea acestei mici intrigi. Prin vot unanim la o adunare generală, membrii mi-au dat conducerea întregii mișcări. Imediat, a fost adoptat un nou statut care a investit responsabilitatea exclusivă a președintelui mișcării. De asemenea, a înlocuit procesul decizional al comitetului cu un sistem de diviziune a muncii, care a funcționat excelent de atunci.

Începând cu 1 August 1921, am întreprins această reorganizare internă a partidului și am fost sprijinit de o serie de oameni excelenți, pe care îi voi menționa mai târziu.

În încercarea mea de a transforma rezultatele propagandei într-un avantaj organizatoric și, astfel, de a le stabiliza, a trebuit să elimin o serie de obiceiuri vechi și să introduc principii pe care nici unul dintre celelalte partide nu le deținea sau nu le-ar fi recunoscut.

În anii 1920-1921, mișcarea a fost controlată de un comitet ales de membri în cadrul unei adunări generale. Acesta avea în fruntea sa un prim și un al doilea trezorier, un prim și un al doilea secretar și un prim și un al doilea președinte. În plus, existau un secretar al membrilor, un director de propagandă și diverși membri ai comitetului.

În mod ciudat, comitetul a întruchipat ceea ce mișcarea combătea, și anume, parlamentarismul. Era evident că acest principiu întruchipa chiar sistemul sub care am suferit și încă suferim cu toții - de la cele mai mici grupuri locale, prin districte, județe și provincii, până la conducerea Reichului.

Era imperios necesar să se schimbe acest lucru, ca nu cumva această bază slabă a organizării interne să ruineze mișcarea pentru totdeauna, făcând astfel imposibilă îndeplinirea înaltei sale misiuni.

Sesiunile comisiilor erau guvernate de un protocol în care deciziile se luau cu majoritate de voturi, ceea ce reprezenta în realitate un parlament în miniatură. Nici aici nu exista responsabilitatea personală. Și aici domneau aceleași absurdități și lipsă de bun simţ ca în marile noastre organisme reprezentative de stat. Au fost numiți secretari, trezorieri, secretari de membri, agenți de propagandă și Dumnezeu mai știe ce altceva. Și apoi toți au deliberat împreună asupra fiecărei chestiuni în parte și au decis prin vot. În consecință, agentul de propagandă vota asupra lucrurilor care îl priveau pe cel de finanțe, iar acesta din urmă, la rândul său, vota asupra lucrurilor care priveau doar organizația, iar organizatorul vota asupra lucrurilor care îl priveau doar pe secretar, și așa mai departe.

De ce să numim un om special pentru propagandă, dacă trezorierii, secretarii etc. ar putea judeca problemele legate de aceasta? Pentru cineva cu mintea sănătoasă, un astfel de lucru pare la fel de neînțeles cum ar fi dacă, într-o mare întreprindere industrială, consiliul de administrație sau ingineri ar trebui să decidă asupra unor chestiuni cu care nu au nicio legătură.

Am refuzat să mă supun la astfel de prostii și, după o vreme, am evitat întâlnirile. Mi-am făcut doar munca de propagandă și nu am permis niciunui incompetent să își bage capul în activitățile mele. În schimb, nu m-am amestecat în afacerile altora.

11.6 RESPONSABILITATEA LIDERULUI

Când a fost aprobat noul statut și am fost numit prim-președinte, am avut autoritatea necesară și dreptul de a pune capăt la toate acele prostii. În locul deciziilor comitetului, a fost introdus principiul responsabilității absolute.

Președintele este responsabil pentru controlul general al mișcării. El repartizează munca între membrii comitetului din subordinea sa și între alții, după caz. Fiecare dintre acești domni este singurul responsabil pentru sarcina care i-a fost încredințată. El este subordonat doar președintelui, a cărui datorie este de a superviza coordonarea generală, prin selectarea personalului și dând instrucțiuni generale în acest sens.

Această lege a responsabilității fundamentale este adoptată treptat în întreaga mișcare, cel puțin în cadrul conducerii partidului. În micile grupuri locale - și poate și în județe și districte - va dura ani de zile până când acest principiu va putea fi impus, deoarece lașii și incompetenții se opun în mod natural; pentru ei, responsabilitatea exclusivă pentru un act este întotdeauna neplăcută; după fiecare decizie dificilă, ei se simt întotdeauna mai liberi și mai bine atunci când se ascund în spatele majorității unui așa-numit comitet. Dar mi se pare necesar să luăm o poziție decisivă împotriva acestui punct de vedere. Nu trebuie să facem nicio concesie la lașitate în fața responsabilității, chiar dacă este nevoie de ceva timp pentru a ajunge la o concepție despre datoria și capacitatea unui lider. În cele din urmă, acest lucru va da naștere unor lideri care sunt cu adevărat chemați și aleși pentru acest rol.

În orice caz, o mișcare care vrea să lupte împotriva acestui nonsens parlamentar trebuie să fie imună la astfel de lucruri. Numai așa va câștiga forță pentru lupta sa.

Într-un moment în care regula majorității le domină pe toate, o mișcare bazată pe principiul idealului liderului și pe responsabilitatea corespunzătoare va depăși într-o zi situația actuală și va ieși victorioasă. Aceasta este o certitudine matematică.

11.7 CONSTRUIREA UNEI MIȘCĂRI

Această idee a făcut necesară o reorganizare internă a mișcării noastre. Evoluția logică a acestui lucru a dus la o distincție clară între

activitățile comerciale ale mișcării și conducerea politică generală. Principiul responsabilității personale a fost extins la toate activitățile de partid, aducând o eliberare sănătoasă de influențele politice și permițându-le să funcționeze exclusiv pe principii economice.

Când m-am alăturat partidului de șase oameni în toamna anului 1921, nu aveam nici sediu, nici funcționari, nici formulare, nici măcar o ștampilă și nici un fel de material tipărit. La început, comitetul s-a adunat într-o tavernă de pe Herrengasse și apoi într-o cafenea de pe Gasteig. Era o condiție imposibilă. M-am pus repede pe treabă, mergând pe la mai multe restaurante și taverne din München cu ideea de a închiria o sală pentru a fi folosită de partid. În fostul Sterneckerbräu de pe Tal, exista o mică încăpere cu acoperiș arcuit care fusese folosită anterior ca un fel de tavernă festivă pentru consilierii Bavarezi. Era mohorâtă și întunecată și, în consecință, la fel de potrivită pentru fostele sale utilizări pe cât era de nepotrivită pentru noul său scop. Singura sa fereastră dădea spre o alee atât de îngustă încât încăperea rămânea întunecată și sumbră chiar și în cea mai luminoasă zi de vară. Acesta a fost primul nostru birou de afaceri. Chiria se ridica la 50 de mărci pe lună (o sumă enormă pentru noi!), dar nu puteam avea prea multe pretenții. Nu am îndrăznit să ne plângem nici măcar atunci când, înainte de a ne muta înăuntru, au îndepărtat lambriurile de lemn care erau destinate consilierilor imperiali. Locul a început să semene mai mult cu un seif de subsol decât cu un birou. Cu toate acestea, a marcat un enorm pas înainte. Încet-încet am primit lumină electrică și, tot mai încet, un telefon; au fost aduse o masă și câteva scaune împrumutate, în cele din urmă un suport pentru cărți și, mai târziu, un dulap; două dulapuri aparținând proprietarului ne-au adăpostit pliantele, afișele etc.

Sistemul anterior de conducere a mișcării, cu adunări săptămânale ale conducerii, nu era de durată. Numai un funcționar plătit al mișcării putea garanta funcționarea continuă.

Dar acest lucru a fost dificil la acea vreme. Mișcarea avea încă atât de puțini membri, încât era greu de găsit printre ei o persoană potrivită care să aibă puține pretenții pentru sine, dar care să poată satisface nenumăratele cerințe ale mișcării.

După lungi căutări, am găsit un soldat și un vechi camarad de război, Schüssler, care să fie primul nostru manager de afaceri. La început a venit la noul nostru birou zilnic între orele 18:00 și 20:00, mai târziu

între orele 17:00 și 20:00, iar în cele din urmă în fiecare după-amiază. În cele din urmă, a devenit o slujbă cu normă întreagă și lucra de dimineața până seara târziu. A fost un om harnic, drept și complet cinstit, credincios și devotat mișcării în sine. Schüssler și-a adus cu el propria mașină de scris mică Adler. A fost prima mașină care a fost folosită în în slujba mișcării. Ulterior, partidul a achiziționat-o prin plăți în rate. Aveam nevoie de un mic seif pentru a ne proteja actele și rolurile de membru de hoți. Cu siguranță nu a fost necesar pentru nicio sumă mare de bani pe care am fi putut să o avem. Dimpotrivă, am fost întotdeauna destul de săraci, iar eu am contribuit adesea din micile mele economii.

Un an și jumătate mai târziu, biroul nostru de afaceri a devenit prea mic, așa că ne-am mutat într-un nou sediu în Corneliusstrasse. Din nou, biroul nostru se afla într-o tavernă, dar în loc de o singură încăpere aveam acum trei încăperi mai mici și o cameră mare cu ferestre mari. La vremea respectivă, era foarte frumos. Am rămas acolo până în Noiembrie 1923. În Decembrie 1920, am achiziționat *Völkischer Beobachter*.[180] Acest ziar, care, după cum îi spune și numele, apăra interesele populare, urma să devină acum organul NSDAP. La început a apărut de două ori pe săptămână, dar a devenit cotidian la începutul anului 1923, iar la sfârșitul lunii August 1923 a apărut în bine cunoscutul format mare.

Ca novice în jurnalism, am învățat multe lecții costisitoare.

Faptul că, spre deosebire de uriașa presă evreiască, nu exista aproape niciun ziar popular semnificativ, a fost un motiv de îngrijorare. După cum am aflat mai târziu din experiență, motivul pentru acest lucru poate fi atribuit menajării incompetente a așa-numitelor întreprinderi populare. Acestea erau conduse prea mult în conformitate cu opinia conform căreia convingerea ar trebui să prevaleze asupra realizărilor. Un punct de vedere total greșit, deoarece convingerea în sine este ceva intern și se exprimă cel mai bine prin realizare. Omul care face o muncă valoroasă pentru poporul său își exprimă convingerile sale valoroase, în timp ce un altul care doar vorbește despre convingeri și nu face nimic cu adevărat util pentru poporul său se opune convingerii reale. Iar convingerea lui este o povară pentru comunitate.

Völkischer Beobachter a fost un așa-numit organ "populară", după

[180] Literalmente, "Observatorul Poporului".

cum îi spune și numele. Avea toate avantajele, dar și mai multe defecte și slăbiciuni, inerente tuturor instituțiilor populare. Deși conținutul său era sincer, gestionarea sa comercială era pur și simplu imposibilă. Și în acest caz, ideea de bază era că ziarele populare ar trebui să fie subvenționate prin contribuții populare, fără să recunoască faptul că trebuie să concureze cu celelalte și că este necinstit să se aștepte ca abonamentele unor buni patrioți să compenseze neglijențele sau erorile.

De îndată ce am recunoscut aceste condiții, am încercat imediat să le elimin. Norocul a fost de partea mea în acest caz, în măsura în care mi-a adus omul care, de atunci, a adus servicii neprețuite mișcării - nu numai ca lider de afaceri al ziarului, ci și al partidului. În 1914, pe câmpul de luptă, am făcut cunoștință cu Max Amann (pe atunci superiorul meu), care astăzi este directorul general de afaceri al partidului.[181] În cei patru ani de război, am avut ocazia să observ în permanență capacitatea neobișnuită, sârguința și conștiinciozitatea riguroasă a viitorului meu colaborator.

În mijlocul verii anului 1921, când mișcarea se afla într-o criză gravă, m-am adresat vechiului meu tovarăș de regiment, pe care l-am întâlnit într-o zi din întâmplare, și i-am cerut să devină directorul economic al mișcării. Eram destul de nemulțumit de mai mulți dintre angajații noștri, în special de unul dintre ei, cu care avusesem o experiență foarte amară. După o lungă ezitare - Amann a ținut apoi o poziție bună - a fost de acord cu cererea mea, dar numai cu condiția să nu fie la mila unor comitete incompetente. Mai degrabă, dorea să răspundă doar în fața unui singur lider.

Este meritul inestimabil al acestui prim lider de afaceri al mișcării - un om cu vaste cunoștințe de afaceri - că a adus ordine și integritate în chestiunile de afaceri ale partidului. De atunci, acestea au rămas exemplare și neegalate de nici o altă ramură a mișcării. Dar, așa cum se întâmplă adesea în viață, o mare abilitate provoacă invidie și defavoare. Și acest lucru trebuia să fie așteptat și în acest caz și suportat cu răbdare.

Încă din 1922, existau reglementări ferme atât pentru dezvoltarea

[181] În cele din urmă, Amann (1891-1957) a devenit șeful biroului de presă al NSDAP, supervizând toate publicațiile oficiale. A supraviețuit celui de-al Doilea Război Mondial, a fost capturat și a petrecut 10 ani într-un lagăr de prizonieri. Amann a fost cel care i-a sugerat lui Hitler titlul prezentei lucrări.

comercială, cât și pentru cea pur organizatorică a mișcării. În prezent, există un sistem central de arhivare care acoperă toți membrii înscriși. Finanțarea mișcării urmează să se facă acum pe o bază solidă. Cheltuielile curente sunt acoperite de încasările curente, iar încasările speciale pot fi utilizate numai pentru cheltuieli speciale. Astfel, în pofida dificultăților din acea perioadă, mișcarea a rămas practic fără datorii, cu excepția unor mici conturi curente. Într-adevăr, a existat chiar o creștere constantă a fondurilor. Lucrurile funcționează ca într-o afacere privată: Angajații își păstrează locul de muncă în virtutea realizărilor lor și nu se pot adăposti în niciun caz în spatele acelei faimoase "convingeri". Convingerea fiecărui Național-Socialist constă în dorința sa de a munci și în sârguința și capacitatea sa de a îndeplini sarcinile care îi sunt încredințate de către comunitate. Cel care nu-și îndeplinește datoria în slujba pe care o deține nu se poate lăuda cu convingerea sa - împotriva căreia, în realitate, păcătuiește.

Împotrivindu-se tuturor influențelor posibile, și cu cea mai mare energie, noul director de afaceri a susținut cu fermitate opinia că nu există poziții nesemnificative în administrația partidului pentru susținătorii și membrii care nu vor să muncească. O mișcare care luptă atât de aprig împotriva corupției de partid din administrația noastră publică trebuie să-și păstreze propriul aparat curat de astfel de vicii. S-a întâmplat că au fost luați în personalul ziarului niște oameni care fuseseră în trecut adepți ai Partidului Popular Bavarez, dar munca lor a arătat că erau excelent de calificați pentru acest post. Rezultatul acestui experiment a fost în general remarcabil. Datorită acestei recunoașteri oneste și sincere a eficienței individuale, mișcarea a cucerit inimile angajaților săi mai repede și mai profund decât se întâmplase vreodată până atunci. Ulterior, ei au devenit buni Național-Socialiști și au rămas astfel - nu doar în cuvânt, ci au dovedit-o prin munca conștiincioasă, constantă și onestă pe care au desfășurat-o în slujba noii mișcări. În mod firesc, un membru de partid bine calificat era preferat unui alt membru, la fel de calificat, dar care nu era membru de partid. Dar nimeni nu a obținut o poziție bazată exclusiv pe apartenența la partid.

Fermitatea cu care noul nostru lider de afaceri a aplicat aceste principii și le-a pus în aplicare treptat, în ciuda oricărei opoziții, a fost mai târziu cel mai mare avantaj al mișcării. Doar datorită acestui fapt a fost posibil - în timpul perioadei dificile a inflației, când mii de întreprinderi au dat faliment și mii de ziare s-au închis - ca liderii

mișcării nu numai să mențină afacerea pe linia de plutire și să își îndeplinească toate obligațiile, dar și să extindă în mod constant *Völkischer Beobachter*. Astfel, acesta s-a clasat printre marile ziare.

Anul 1921 a avut o importanță deosebită, deoarece, în calitatea mea de președinte al partidului, am reușit treptat să pun capăt criticilor și intruziunilor multor membri ai comitetului cu privire la diverse activități de partid. Acest lucru a fost important, deoarece nu puteam convinge un om capabil să preia o sarcină dacă incompetenții interveneau în mod constant, pretinzând că știu mai bine decât oricine altcineva și creând un dezastru fără speranță. Apoi, acești atotștiutori s-au retras cu modestie, căutând un alt domeniu pentru activitățile lor inspirate de supraveghere. Unii bărbați păreau să aibă o patologie pentru a căuta ceva în spatele a orice; erau, ca să spunem așa, mereu plini de planuri, idei, proiecte și metode magnifice. Firește, scopurile și idealurile lor nobile erau întotdeauna formarea unui comitet care să se prefacă a fi un organ de control pentru a-și băga nasul în munca serioasă a altora. Dar este jignitor și ne-Național-Socialist atunci când oameni incompetenți se amestecă în mod constant în munca unor persoane capabile. Dar acest lucru nici măcar nu intră în conștiința lor. În orice caz, în acei ani am simțit că este de datoria mea să îi protejez pe toți cei cărora li s-a încredințat o muncă regulată și responsabilă de astfel de elemente, să le ofer acoperire și să îi las liber să își facă treaba.

Astfel de comitete - care fie nu făceau nimic, fie puneau la cale decizii nepractice - ar fi fost mai bine să devină inofensive dacă li se dădea o muncă reală de făcut. Apoi, era de râsul lumii să vezi cum membrii dispăreau în tăcere și, dintr-o dată, nu mai erau de găsit nicăieri. M-a făcut să mă gândesc la marea noastră instituție de același tip, Reichstagul. Cât de repede s-ar evapora dacă ar avea ceva de lucru real de făcut în loc să vorbească, mai ales dacă fiecare dintre acei lăudăroși ar fi făcut personal responsabil pentru munca care i-a fost încredințată.

Întotdeauna am cerut ca - la fel ca în viața privată, la fel și în mișcare - să continuăm să căutăm până când găsim un funcționar, un administrator sau un lider capabil și onest pentru diferitele unități de afaceri. Odată instalat în funcția sa, i s-a acordat autoritate absolută și libertate totală de acțiune față de subordonații săi, dar responsabilitate deplină față de superiorii săi. Nimeni nu avea autoritate asupra subordonaților săi decât dacă el însuși cunoștea munca mai bine decât aceștia. În decursul a doi ani, mi-am pus în practică din ce în ce mai

mult opiniile; astăzi, cel puțin în ceea ce privește conducerea la cel mai înalt nivel, ele sunt considerate de la sine înțelese.

Succesul vizibil al acestei atitudini a fost demonstrat la 9 Noiembrie 1923: Cu patru ani mai devreme, când am intrat în mișcare, aceasta nu avea nici măcar o ștampilă de cauciuc. La 9 Noiembrie 1923, partidul a fost dizolvat, iar bunurile sale au fost confiscate. Suma totală a tuturor obiectelor de valoare și a ziarului se ridica la peste 170.000 de mărci de aur.

CAPITOLUL 12
CHESTIUNEA SINDICALĂ

Din cauza creșterii rapide a mișcării, ne-am simțit obligați în 1922 să luăm o poziție asupra unei chestiuni care nu a fost încă pe deplin rezolvată.

În eforturile noastre de a descoperi cea mai bună cale prin care mișcarea să ajungă în inimile maselor largi, ne-am confruntat întotdeauna cu obiecția că muncitorul nu ne va putea aparține niciodată în totalitate, atâta timp cât interesele sale pur profesionale și economice sunt gestionate de adversarii noștri și de organizația lor politică.

Aceasta a fost o obiecție destul de serioasă. Credința generală era că un muncitor angajat într-o anumită meserie nu putea exista dacă nu aparținea unui sindicat. Nu numai că interesele sale profesionale erau astfel protejate, dar garanția unui loc de muncă stabil era pur și simplu de neconceput fără apartenența la un sindicat. Majoritatea muncitorilor erau în sindicate. În general, sindicatele duceau cu succes lupta pentru salarii și încheiau acorduri care garantau muncitorului un venit stabil. Fără îndoială, muncitorii din diverse meserii au beneficiat de rezultatele acestei lupte. Și, mai ales pentru oamenii cinstiți, trebuie să fi apărut conflicte de conștiință dacă luau salariile pe care sindicatul le obținuse pentru ei, dar se retrăgeau din luptă.

Era dificil să discuți această problemă cu angajatorul burghez obișnuit. El nu avea (sau nu dorea să aibă) nicio înțelegere nici pentru partea materială, nici pentru cea morală a problemei. În cele din urmă, el a declarat că propriile sale interese economice se opuneau, în principiu, oricărui tip de grupare organizatorică a muncitorilor din subordinea sa. Prin urmare, îi era imposibil să aibă o părere imparțială. În acest caz, ca de atâtea ori, a fost necesar să se apeleze la persoane din afară dezinteresate, care să nu fie tentate să rateze pădurea datorită copacilor. Cu puțină bunăvoință, ei ar putea înțelege mult mai ușor o chestiune care este de cea mai mare importanță pentru viața noastră prezentă și viitoare.

12.1 SUNT SINDICATELE NECESARE?

În primul volum al acestei cărți, mi-am exprimat deja opiniile cu privire la natura, scopul și necesitatea sindicatelor.[182] Acolo am explicat că, dacă nu se iau măsuri pentru a schimba atitudinea angajatorului față de lucrător, fie prin intermediul statului (de obicei inutile, în cea mai mare parte), fie printr-o nouă educație cuprinzătoare, lucrătorul nu are altă soluție decât să apeleze la drepturile sale egale ca parte contractantă în sfera economică. Am mai afirmat că acest lucru ar fi conform cu interesele comunității naționale dacă, în consecință, ar putea fi abordate nedreptățile sociale care, altfel, ar cauza daune grave întregii structuri sociale. Am afirmat, în plus, că lucrătorul va considera întotdeauna necesar să întreprindă această acțiune de protecție atâta timp cât printre angajatori există unii care nu au simțul obligațiilor sociale și nici măcar al celor mai elementare drepturi ale omului. Și am concluzionat spunând că, dacă o astfel de autoapărare este considerată necesară, ea nu poate exista decât sub forma unei asociații de lucrători pe bază de sindicat.

Nimic nu a schimbat această concepție generală a mea în 1922. Dar acum era necesar să găsim o formulă clară și precisă în ceea ce privește aceste probleme. Nu ne puteam mulțumi cu simple cunoștințe, ci trebuia să ajungem la niște concluzii practice.

A trebuit să se răspundă la următoarele întrebări:

(1) Sunt sindicatele necesare?

(2) Ar trebui ca NSDAP-ul însuși să funcționeze pe bază de sindicat sau să le ordone membrilor săi să participe sub o astfel de formă?

(3) Care ar fi natura unei uniuni Național-Socialiste? Care sunt sarcinile și obiectivele noastre?

(4) Cum am putea înființa astfel de uniuni?

Cred că am răspuns în mod adecvat la prima întrebare. Așa cum stau lucrurile, sunt convins că nu ne putem lipsi de sindicate. Dimpotrivă, acestea sunt printre cele mai importante instituții din viața economică a națiunii. Nu numai că sunt importante în sfera politicii sociale, ci și mai mult, în politica națională generală. Atunci când masele largi ale unei națiuni își văd nevoile vitale satisfăcute prin intermediul unei mișcări sindicale solide, întreaga națiune va fi excepțional de întărită în lupta sa pentru existență.

[182] A se vedea secțiunile 2.17-2.18 și 11.19.

Mai presus de toate, sindicatele sunt necesare ca pietre de temelie pentru viitorul parlament sau camere economice, reprezentând diferitele profesii.

La a doua întrebare este, de asemenea, ușor de răspuns. Dacă mișcarea sindicală este importantă, atunci este clar că Național-Socialismul ar trebui să adopte o poziție clară față de ea - nu numai teoretic, ci și în practică. Dar "Cum" este mai greu de explicat.

Mișcarea Național-Socialistă, care are ca scop crearea unui stat Național-Socialist popular, trebuie să țină cont întotdeauna de faptul că orice instituție viitoare din acest stat trebuie să se dezvolte din mișcarea însăși. Este o mare greșeală să credem că, odată ajunși în posesia puterii și din nimic, putem realiza o reorganizare definitivă fără ajutorul unui anumit stoc de rezervă de oameni care au fost instruiți în convingerea lor. Și aici susținem principiul că spiritul care umple o formă este mai important decât forma însăși, care poate fi creată mecanic și rapid. De exemplu, principiul conducerii poate fi impus unui organism de stat în mod dictatorial. Dar acesta prinde viață doar trecând prin etapele necesare de dezvoltare, începând de la cea mai mică celulă. Acesta trebuie să treacă printr-un proces de selecție care durează mai mulți ani și să fie temperat de realitățile dure ale vieții, obținând astfel materialul de conducere necesar pentru a pune în practică principiul.

De asemenea, nu trebuie să ne imaginăm că o constituție de stat poate fi scoasă brusc dintr-o servietă la lumina zilei și "introdusă" prin decret. Se poate încerca un astfel de lucru, dar rezultatul va fi întotdeauna incapabil de supraviețuire, ceva de genul unui copil născut mort. Acest lucru îmi amintește de originile constituției de la Weimar și de încercarea de a impune poporului German o nouă constituție și un nou drapel, dar fără nicio legătură interioară cu experiențele poporului nostru în ultima jumătate de secol.

Statul Național-Socialist trebuie să se ferească de toate aceste experimente. Acesta trebuie să se dezvolte dintr-o organizație care există deja de mult timp. Această organizație trebuie să posede viața Național-Socialistă în sine, pentru a crea un stat Național-Socialist viu.

12.2 SINDICATE NAȚIONAL-SOCIALISTE?

După cum s-a spus deja, celulele germinale ale acestui stat trebuie să

se afle în camerele administrative care vor reprezenta diferitele ocupații și profesii și, mai ales, sindicatele. Pentru ca acest organism de reprezentare ulterioară și parlamentul economic central să fie instituții Național-Socialiste, aceste importante celule germinale trebuie să întruchipeze o convingere și o concepție Național-Socialistă. Instituțiile mișcării vor fi transferate în stat, dar statul nu le poate crea brusc din nimic, altfel acestea vor rămâne structuri complet lipsite de viață.

Privind din cel mai înalt punct de vedere, mișcarea Național-Socialistă va trebui să recunoască necesitatea unei politici sindicale proprii.

În plus, trebuie să facă acest lucru deoarece o educație Național-Socialistă reală, atât pentru angajator, cât și pentru angajat - în spiritul cooperării reciproce în cadrul comun al comunității naționale - nu poate fi asigurată prin instruire teoretică, apeluri și îndemnuri, ci doar prin luptele din viața de zi cu zi. În acest spirit și prin acest spirit, mișcarea trebuie să educe cele câteva mari grupuri economice și să le apropie unele de altele în ceea ce privește problemele principale. Fără această muncă pregătitoare, ar fi o pură iluzie să sperăm că o adevărată comunitate națională ar putea apărea într-o zi. Numai marea viziune ideală asupra lumii pentru care luptă mișcarea poate forma în mod constant acel stil general care va arăta că noua eră se sprijină pe fundamente interne solide și nu doar pe o fațadă externă.

Prin urmare, mișcarea trebuie să adopte o atitudine pozitivă față de ideea de sindicat în sine. Dar trebuie, de asemenea, să le ofere membrilor și susținătorilor săi o educație practică pentru viitorul stat Național-Socialist.

Răspunsul la cea de-a treia întrebare rezultă din ceea ce s-a spus deja.

Sindicatul Național-Socialist nu este un instrument pentru lupta de clasă, ci un organ reprezentativ al diferitelor interese profesionale. Statul Național-Socialist nu recunoaște nicio "clasă", ci, din punct de vedere politic, recunoaște doar cetățeni cu drepturi absolut egale și îndatoriri egale corespunzătoare. Și, alături de aceștia, recunoaște subiecți ai statului care nu au niciun fel de drepturi politice.

Concepția Național-Socialistă despre sindicat nu are rolul de a grupa anumiți oameni în cadrul comunității naționale și de a-i transforma astfel treptat într-o clasă, pentru a lupta împotriva altor grupuri organizate în mod similar. Cu siguranță că nu putem atribui această sarcină sindicatului în sine, dar ea a devenit aceasta atunci când a fost

transformat într-un instrument de luptă marxistă. Sindicatul nu este un instrument al "luptei de clasă", dar marxiștii l-au transformat într-un instrument pe care să-l folosească în propria lor luptă de clasă. Ei au creat arma economică pe care evreii mondiali internaționali o folosesc pentru a distruge bazele economice ale statelor naționale libere și independente, pentru a distruge industria și comerțul național și, astfel, pentru a înrobi popoarele libere în slujba unei finanțe mondiale evreiești suprastatale.

În schimb, sindicatul Național-Socialist trebuie să organizeze grupuri bine definite de participanți la viața economică a națiunii. Astfel, el va spori securitatea sistemului economic național însuși, consolidându-l prin eliminarea tuturor anomaliilor care exercită în cele din urmă o influență distructivă asupra corpului național - dăunând forțelor vitale ale comunității naționale, prejudiciind bunăstarea statului și, nu în ultimul rând, aducând răul și ruina economiei.

De aceea, pentru sindicatul Național-Socialist, greva nu este un instrument de perturbare și de dislocare a producției naționale, ci de creștere și de bună funcționare a acesteia, prin lupta împotriva tuturor abuzurilor care, prin caracterul lor antisocial, împiedică eficiența economică și, prin aceasta, existența întregii națiuni. Eficiența individuală se află întotdeauna într-o relație cauzală cu poziția socială și juridică generală a individului în procesul economic. Este singura bază pentru convingerea că prosperitatea economică a națiunii trebuie să fie în mod necesar în beneficiul cetățeanului individual.

Angajatul Național-Socialist trebuie să recunoască faptul că prosperitatea economică națională aduce cu sine propria sa fericire materială.

Angajatorul Național-Socialist trebuie să recunoască faptul că fericirea și mulțumirea angajaților săi sunt condiții necesare pentru existența și dezvoltarea propriei sale prosperități economice.

Angajații și angajatorii Național-Socialiști sunt deopotrivă servitori și gardieni ai întregii comunități naționale. Măsura mare de libertate personală care le este acordată pentru activitățile lor poate fi explicată prin faptul că, așa cum a arătat experiența, eficiența individuală este mai mult sporită de o măsură generoasă de libertate decât de o constrângere de sus. În plus, o astfel de libertate promovează procesul de selecție naturală care îi aduce înainte pe cei mai capabili, mai pricepuți și mai harnici oameni.

Prin urmare, pentru sindicatul Național-Socialist, greva este un mijloc care poate, și chiar trebuie, să fie pus în aplicare doar atât timp cât nu există încă un stat Național-Socialist. Odată ce va exista, statul va înlocui lupta de masă dintre cele două mari grupuri - patroni și angajați - (care a dus întotdeauna la scăderea producției și la prejudicierea comunității naționale!) cu o preocupare și o apărare a drepturilor tuturor. Datoria Camerei Economice va fi de a menține în funcțiune economia națională și de a înlătura orice defecte sau erori dăunătoare. Ceea ce acum se luptă printr-o ceartă între milioane de oameni va fi rezolvat apoi în Camerele de meserii și în Parlamentul Economic Central. În acest fel, directorii și angajații nu vor mai fi atrași într-un conflict reciproc pe tema salariilor și a baremelor de salarizare, dăunând intereselor economice ale ambilor. Dimpotrivă, ei vor rezolva împreună aceste probleme pe un plan mai înalt, având ca ideal strălucitor bunăstarea comunității naționale și a statului.

Și aici, ca peste tot, trebuie respectat principiul de fier, că interesele Patriei sunt mai presus de cele ale partidului.

Sarcina Uniunii Național-Socialiste va fi de a educa și de a pregăti pentru acest obiectiv, care este: Toți trebuie să colaboreze pentru menținerea și securitatea poporului și a statului nostru, fiecare în funcție de capacitățile și puterile sale înnăscute, care au fost antrenate de comunitatea națională.

12.3 NU EXISTĂ SINDICATE DUBLE

A patra întrebare: "Cum putem înființa astfel de uniuni?" pare mai dificil de răspuns.

În general, este mai ușor să stabilești ceva pe un teren nou decât pe un teren vechi care are deja ceva. Într-un loc în care nu există un magazin, este ușor să înființezi unul. Dar este mai greu dacă există deja o întreprindere similară și cel mai greu este atunci când condițiile sunt de așa natură încât doar una singură poate prospera. Aici, fondatorii nu numai că trebuie să introducă propria afacere, dar trebuie să o distrugă și pe cea care există deja, dacă vor să existe.

Ar fi lipsit de sens să avem un sindicat Național-Socialist alături de alte sindicate. Acesta trebuie să aibă un sentiment profund pentru sarcina sa filosofică și obligația care rezultă din aceasta de a nu tolera

alte organizații similare sau ostile. Trebuie să insiste asupra necesității de a fi singur. Nu poate ajunge la nicio înțelegere și niciun compromis cu eforturile înrudite, ci trebuie să-și afirme dreptul său absolut și exclusiv.

Există două căi care ar putea duce la o astfel de evoluție:

(1) Am putea să ne înființăm propriul sindicat și apoi, treptat, să pornim lupta împotriva sindicatelor marxiste internaționale. Sau am putea

(2) Intra în sindicatele marxiste și să le insuflăm un spirit nou, în ideea de a le transforma în instrumente ale unui nou ideal.

Prima cale nu era recomandabilă, din următoarele motive: Situația noastră financiară era încă un motiv de îngrijorare pentru noi la acea vreme, iar resursele noastre erau destul de reduse. Efectele inflației în continuă creștere ne-au îngreunat și mai mult situația particulară, deoarece în acei ani abia dacă se putea vorbi de vreun beneficiu material pentru un membru al sindicatului. Din punctul său de vedere, lucrătorul individual nu avea niciun motiv să plătească cotizația sindicală. Chiar și sindicatele marxiste existente erau pe punctul de a se prăbuși până când, ca urmare a politicii iluminate a lui Herr Cuno în Ruhr, milioane au ajuns brusc în poala lor. Acest așa-zis Cancelar "național" al Reichului ar trebui desemnat drept răscumpărătorul sindicatelor marxiste.[183]

La acea vreme, nu puteam conta pe posibilități financiare similare; și nimeni nu putea fi determinat să intre într-o nouă uniune care, din cauza slăbiciunii sale financiare, nu putea oferi nici cel mai mic beneficiu. Pe de altă parte, mă simțeam obligat să mă opun creării unei astfel de organizații care ar fi fost doar un adăpost pentru minți mai mult sau mai puțin mari.

În general, problema personalului a jucat cel mai important rol. Nu aveam atunci un singur om la care să pot apela pentru a mă ocupa de această sarcină importantă. Oricine ar fi reușit la acea vreme să spulbere sindicatele marxiste pentru a face loc triumfului ideii sindicale Național-Socialiste și să înlăture astfel lupta de clasă distructivă, s-ar fi

[183] Wilhelm Cuno (1876- 1933) a fost Cancelar al Germaniei pentru o scurtă perioadă la sfârșitul anului 1922 și începutul anului 1923. Era în funcție când Franța a ocupat valea Ruhr, începând cu 11 Ianuarie 1923. Acesta a fost, de asemenea, momentul în care s-a instalat pentru prima dată infama hiperinflație Germană. Datorită acestor evenimente dezastruoase, sindicatele marxiste au simțit o creștere a sprijinului.

numărat printre cei mai mari oameni ai națiunii noastre; iar bustul său ar fi meritat un loc în Walhalla din Regensburg pentru admirația posterității.[184]

Dar nu cunoșteam pe nimeni care să se califice pentru un asemenea piedestal.

Este total fals să ne lăsăm induși în eroare de faptul că sindicatele internaționale sunt conduse de oameni cu o minte mediocră. În realitate, acest lucru nu înseamnă absolut nimic; când au fost fondate, nu exista nimic altceva. Astăzi, mișcarea Național-Socialistă trebuie să lupte împotriva unei organizații monstruoase, care există de mult timp și care este dezvoltată până în cele mai mici detalii. Cuceritorul trebuie să fie întotdeauna mai deștept decât apărătorul, dacă vrea să-l supună. Fortăreața sindicală marxistă poate fi guvernată astăzi de lideri mediocrii, dar nu poate fi luată cu asalt decât prin energia curajoasă și capacitatea de geniu a unui mare lider de cealaltă parte. Dacă un astfel de om nu poate fi găsit, este inutil să te cerți cu Soarta și, cu atât mai prostesc, să forțezi problema fără un înlocuitor adecvat.

Aici trebuie să aplicăm maxima conform căreia, în viață, de multe ori este mai bine să renunți la ceva decât să încerci să faci ceva pe jumătate sau să faci ceva prost, din cauza lipsei de forțe adecvate.

12.4 BĂTĂLIA DINTRE VIZIUNILE LUMII ARE PRIORITATE

La aceasta trebuie să adăugăm un alt considerent, care nu este deloc demagogic. La acea vreme aveam - și am și astăzi - convingerea fermă că este periculos să amesteci de devreme o mare luptă politico-muncitorească cu chestiuni economice. Acest lucru este valabil în special pentru poporul nostru German. În acest caz, lupta economică ar deturna energia de la lupta politică. Odată ce oamenii vor ajunge să creadă că își pot cumpăra o căsuță cu economiile lor, se vor dedica exclusiv acestei sarcini; nu va mai rămâne timp liber pentru lupta politică împotriva celor care, într-un fel sau altul, le vor lua într-o zi economiile. În loc să lupte în conflictul politic în numele opiniilor și convingerilor pe care le-au câștigat, ei se vor preda ideii de "așezare", iar în cele din urmă vor ieși în pierdere.

[184] Walhalla este o clădire neoclasică din Regensburg, care găzduiește plăci și busturi în onoarea a numeroși eroi naționali Germani. Este denumită după Valhalla din mitologia Nordică.

Astăzi, mișcarea Național-Socialistă se află la începutul luptei sale. În mare parte, ea trebuie mai întâi să-și contureze și să-și definitiveze imaginea viziunii sale asupra lumii. Ea trebuie să folosească fiecare fibră a energiei sale în lupta pentru acceptarea marilor sale idealuri, iar succesul este imaginabil numai dacă forța sa totală este pusă în slujba acestei lupte. Avem astăzi un exemplu clasic al modului în care forța activă de luptă devine paralizată prin a fi preocupată cu probleme pur economice:

Revoluția din Noiembrie 1918 nu a fost făcută de sindicate, ci mai degrabă a fost făcută împotriva lor. Iar poporul German nu a dus nicio luptă politică pentru viitorul Germaniei, deoarece a considerat că și-l poate asigura suficient prin muncă economică constructivă.

Ar trebui să învățăm din această experiență; nu ar fi diferit pentru noi. Cu cât forța combinată a mișcării noastre se concentrează mai mult asupra luptei politice, cu atât mai repede ne putem baza pe un succes pe termen lung; dar cu cât ne ocupăm mai mult prematur de probleme de sindicat, de colonizare și de alte probleme, cu atât mai puțin va fi benefic pentru cauza noastră în ansamblu. Acestea sunt chestiuni importante, dar ele nu pot fi rezolvate până când nu vom pune puterea politică în slujba acestor idei. Până atunci, aceste probleme nu pot decât să paralizeze mișcarea, iar dacă ea se va ocupa de ele prea curând, ele se vor dovedi o piedică în calea voinței filosofice. Atunci s-ar putea întâmpla cu ușurință ca motivele sindicale să controleze mișcarea politică, în loc ca viziunea lumii să dirijeze sindicatul.

Mișcarea și națiunea pot obține avantaje de pe urma unei mișcări sindicale Național-Socialiste numai dacă, în viziunea sa asupra lumii, aceasta este atât de profund inspirată de ideile Național-Socialiste încât nu riscă să cadă pe urmele marxiste. O mișcare sindicală Național-Socialistă care s-ar considera doar un concurent al sindicatelor marxiste ar fi mai rea decât să nu existe deloc. Ea trebuie să declare război sindicatelor marxiste, nu numai ca organizație, ci mai ales ca idee. Trebuie să doboare promotorul ideii de clasă și al luptei de clasă și, în locul acestuia, să se declare apărătorul intereselor profesionale ale poporului German.

12.5 MAI BINE NICIO FUNDAȚIE DECÂT UNA EȘUATĂ

Toate aceste puncte de vedere s-au opus atunci - și încă se mai opun - înființării propriului nostru sindicat. Cu excepția cazului în care apare brusc cineva care, în mod evident, este chemat de Soartă să rezolve această problemă.

Prin urmare, există doar două posibilități: Fie le recomandăm membrilor noștri de partid să părăsească sindicatele, fie să rămână în ele deocamdată, lucrând cât mai distructiv posibil.

În general, am recomandat cea de-a doua variantă.

Mai ales în anii 1922-23 am putut face asta cu ușurință; în perioada inflației, avantajul financiar al sindicatului din partea membrilor noștri era aproape zero, datorită puținilor indivizi din tânăra noastră mișcare. Dar daunele aduse sindicatului au fost mari, deoarece susținătorii Național-Socialiștilor au fost cei mai ascuțiți critici ai acesteia.

La vremea respectivă, respinsesem deja toate experimentele care erau destinate să eșueze. Aș fi considerat criminal să îl lipsesc pe un muncitor de salariul său mic pentru o instituție care, după părerea mea, nu oferea niciun avantaj real membrilor săi.

Dacă un nou partid politic ar dispărea într-o zi, nimeni nu ar fi rănit și unii ar fi profitat, dar nimeni nu ar avea dreptul să se plângă; ceea ce fiecare individ dă unei mișcări politice, el dă *à fonds perdu*.[185] Dar cel care își plătește cotizația la un sindicat are dreptul să se aștepte la o anumită garanție în schimb. Dacă acest lucru nu se face, atunci liderii de sindicat sunt escroci sau cel puțin oameni neglijenți care ar trebui să fie trași la răspundere.

Am acționat în 1922 în conformitate cu aceste opinii. Alții au gândit altfel și au înființat sindicate. Aceștia ne-au atacat pentru miopie și eroare. Dar nu a trecut mult timp până când aceste organizații au dispărut, iar nouă ni s-ar fi întâmplat același lucru. Dar cu o singură diferență: nu ne-am fi înșelat pe noi înșine sau pe alții.

[185] Frază Franțuzească, lit. "fonduri pierdute" - adică bani dați fără a se aștepta să fie returnați.

CAPITOLUL 13
POLITICA GERMANĂ DE ALIANȚĂ POSTBELICĂ

Conduita neregulată a afacerilor externe ale Reichului s-a datorat lipsei unor principii directoare solide pentru o politică de alianță eficientă. Această situație nu numai că a continuat și după Revoluție, dar a devenit și mai gravă.

13.1 MOTIVELE COLAPSULUI

Starea confuză a ideilor noastre politice în general, înainte de război, poate fi considerată drept cauza principală a conducerii noastre defectuoase, dar în perioada postbelică a fost vorba de lipsa de intenții oneste. Era firesc ca acele cercuri care își atinseseră pe deplin scopul distructiv prin intermediul Revoluției să nu aibă niciun interes pentru o politică de alianță care să ducă în cele din urmă la restaurarea unui stat German liber. Nu numai că o evoluție în această direcție ar fi fost contrară sentimentului interior al crimei din Noiembrie, nu numai că ar fi întrerupt și chiar ar fi pus capăt internaționalizării economiei și muncii Germane: dar, în principal, efectele politice interne ale unei lupte reușite pentru libertate față de țările străine ar fi fost, în viitor, dezastruoase pentru cei care dețin acum puterea în Reich.

Nu ne putem imagina renașterea unei națiuni dacă nu este precedată de un proces de naționalizare, la fel cum, invers, orice succes important în domeniul politicii externe trebuie să producă o reacție favorabilă pe plan intern. Experiența dovedește că orice luptă pentru libertate sporește sentimentul național și conștiința de sine și, prin urmare, dă naștere la o sensibilitate mai șubredă față de elementele și tendințele anti-naționale. Condiții și persoane care sunt tolerate și chiar trec neobservate în timp de pace nu numai că vor deveni obiectul aversiunii atunci când entuziasmul național este stârnit, ci chiar vor provoca o rezistență care nu de puține ori le aduce sfârșitul. Ne putem aminti, de exemplu, de teama de spionaj care predomină atunci când izbucnește războiul, când pasiunile umane ajung brusc la cote atât de înalte încât duc la cele mai brutale și chiar nedrepte persecuții - deși toată lumea știe că pericolul spionilor este mai mare în perioadele lungi de pace. Dar, din motive evidente, ei nu primesc atunci aceeași atenție.

Din acest motiv, instinctul subtil al paraziților de stat care au ieșit la suprafață în timpul evenimentelor din Noiembrie îi face să simtă imediat că o politică de alianță inteligentă, care să restabilească libertatea poporului nostru și să trezească sentimentul național, ar putea să le distrugă propria lor existență criminală.

Astfel putem înțelege faptul că, începând cu 1918, autoritățile guvernamentale ne-au dezamăgit în afacerile externe și că liderii de stat au lucrat aproape constant și sistematic împotriva intereselor națiunii Germane. Ceea ce la prima vedere pare a fi o chestiune de întâmplare s-a dovedit, la o examinare mai atentă, a fi un avans logic pe calea deschisă pentru prima dată de Revoluția din Noiembrie 1918.

Fără îndoială, ar trebui făcută o distincție între liderii responsabili - sau mai bine zis, "care ar trebui să fie responsabili" - ai afacerilor noastre de stat, politicienii parlamentari mediocri și disprețuitori și marea turmă stupidă de oameni răbdători ca oile noastre.

Cei dintâi știu ce vor. Cei din urmă le fac jocul, fie pentru că știu, fie pentru că sunt prea lași să se opună la ceea ce știu și simt că este dăunător. Ceilalți doar se supun din incomprehensiune și prostie.

13.2 SCOPUL POLITICII EXTERNE: LIBERTATEA DE MÂINE

În timp ce Partidul Național-Socialist al Muncitorilor Germani era doar un grup mic și practic necunoscut, problemele de politică externă nu aveau decât o importanță secundară în ochii multora dintre membrii săi. Acest lucru se întâmpla mai ales pentru că mișcarea noastră a proclamat întotdeauna - și trebuie să proclame - principiul că libertatea externă nu este un dar din partea cerului sau a vreunei puteri pământești, ci poate să fie doar rodul unei dezvoltări a forței noastre interioare. Numai prin eliminarea cauzelor care au dus la prăbușirea noastră și prin distrugerea tuturor celor care profită de pe urma ei, putem lupta pentru restaurarea libertății noastre externe.

Prin urmare, se poate înțelege cu ușurință de ce nu am acordat prea multă importanță afacerilor externe în perioada de început a tinerei noastre mișcări, ci am preferat să lucrăm la planurile de reformă internă.

Dar atunci când grupul mic și nesemnificativ s-a extins și, în cele din urmă, și-a depășit limitele, tânăra organizație a căpătat importanța unei

mari asociații și a apărut necesitatea de a lua poziție cu privire la chestiuni legate de evoluțiile din politica externă. A fost necesar să se stabilească principalele linii de acțiune care nu numai că ar fi în concordanță cu punctele de vedere fundamentale ale concepției noastre despre lume, dar ar fi de fapt o extindere a acesteia.

Tocmai din cauza lipsei noastre de educație publică în domeniul afacerilor externe, a fost necesar să învățăm conducătorii tinerei noastre mișcări, dar și masele largi, principiile de bază care trebuie să ghideze dezvoltarea relațiilor noastre externe. Aceasta este condiția prealabilă pentru punerea în practică a unei politici externe care să recâștige independența națională și să restabilească astfel suveranitatea reală a Reichului.

Principiul fundamental și călăuzitor pe care trebuie să îl avem mereu în vedere atunci când studiem această chestiune este că politica externă este doar un mijloc pentru atingerea unui scop, iar singurul scop este promovarea propriului nostru popor.

Toate considerațiile de politică externă trebuie să pornească doar din acest punct de vedere: Este benefică pentru poporul nostru acum sau în viitor, sau va fi dăunătoare?

Aceasta este singura preocupare care trebuie să ne preocupe în abordarea acestei chestiuni. Politica de partid, religia, umanitarismul - toate celelalte puncte de vedere sunt total irelevante.

13.3 PRE-CONDIȚIA PENTRU ELIBERAREA REGIUNILOR PIERDUTE

Înainte de război, scopul politicii externe Germane ar fi trebuit să fie acela de a asigura subzistența poporului nostru și a copiilor săi prin a pregăti o cale care să ducă la acest obiectiv. Și ar fi trebuit să stabilim alianțele necesare pentru a ne ajuta. Astăzi este la fel, dar cu o singură diferență: În vremurile dinainte de război, era vorba de grija pentru întreținerea poporului German, susținută de tăria unui stat puternic și independent, dar astăzi trebuie să facem națiunea noastră puternică din nou, prin restabilirea unui stat puternic și independent. Aceasta este condiția prealabilă pentru punerea în aplicare a unei politici externe practice care va păstra, promova și susține poporul nostru în viitor.

Cu alte cuvinte: Scopul politicii externe Germane de astăzi trebuie să

fie pregătirea pentru recuperarea libertății sale de mâine.

Există un principiu fundamental pe care trebuie să îl avem mereu în vedere: Posibilitatea de a recâștiga independența națională nu este absolut legată de reintegrarea teritorială. Va fi suficient dacă o rămășiță a acestei națiuni și a acestui stat, oricât de mică ar fi, există - cu condiția ca aceasta să posede independența necesară nu numai pentru a întruchipa spiritul comun al întregului popor, ci și pentru a pregăti lupta militară pentru libertate.

Atunci când o națiune de o sută de milioane de oameni tolerează jugul sclaviei comune pentru a păstra integritatea teritorială, este mai rău decât dacă un astfel de stat și un astfel de popor ar fi dezmembrat, în timp ce doar un singur fragment își păstrează libertatea deplină. Desigur, condiția aici este ca acest fragment să fie inspirat de o misiune sfântă, nu numai pentru a-și proclama unitatea spirituală și culturală, ci și pentru a pregăti armata pentru eliberarea finală și reunirea fragmentelor asuprite.

De asemenea, trebuie să ținem cont de faptul că problema restaurării regiunilor pierdute, care au fost în trecut părți ale poporului și ale statului, trebuie să fie, în primul rând, o chestiune de recâștigare a puterii politice și a independenței pentru Patria însăși și că, în astfel de cazuri, interesele regiunilor pierdute trebuie să fie subordonate fără compromisuri recâștigării libertății pentru teritoriul principal. Fragmentele detașate și asuprite ale unei națiuni sau ale unei provincii imperiale nu pot fi eliberate prin intermediul dorințelor și protestelor celor asupriți și abandonați, ci doar prin intermediul forței și al recuceririlor rămășițelor mai mult sau mai puțin suverane ale Patriei comune.

Prin urmare, pentru a recuceri regiunile pierdute, condiția prealabilă este promovarea și consolidarea intensivă a acelei părți a statului rămas. Dorința însetată care doarme în inimă trebuie să dedice noua forță care se naște, atunci când vine ceasul, libertății și unificării întregului popor: De aceea, interesele regiunilor separate trebuie să fie subordonate unicului scop de a dobândi suficientă putere și forță politică pentru ca statul rămas să corecteze voința ostilă a dușmanului victorios. Nu protestele înflăcărate, ci numai sabia puternică va readuce teritoriile asuprite în sânul unui Reich comun.

Făurirea acestei săbii este sarcina conducerii politice interne a unei națiuni; asigurarea acestei sarcini și căutarea de tovarăși de arme este

sarcina politicii externe.

13.4 POLITICA CONTINENTALĂ GREȘITĂ ÎNAINTE DE RĂZBOI

În primul volum al acestei lucrări, am discutat despre inadecvarea politicii noastre de alianță dinainte de război.[186] Dintre cele patru căi posibile pentru a asigura conservarea și susținerea viitoare a poporului nostru, a fost aleasă a patra și cea mai puțin favorabilă. În locul unei sănătoase politici Europene a pământului, am adoptat o politică colonială și comercială. Aceasta a fost cu atât mai greșită cu cât s-a presupus că se putea evita un conflict armat. Rezultatul încercării de a ne așeza pe mai multe scaune deodată ne-a făcut să cădem la pământ în mijlocul tuturor, iar războiul mondial a fost doar socoteala finală prezentată Reichului pentru eșecul politicii sale externe.

Calea corectă ar fi fost a treia: consolidarea puterii noastre continentale prin dobândirea de noi teritorii în Europa. Și, în același timp, achiziția ulterioară de teritorii coloniale ar fi putut fi astfel adusă în raza posibilităților naturale. Desigur, această politică nu ar fi putut fi dusă la îndeplinire decât în alianță cu Anglia, sau prin consacrarea unor eforturi atât de anormale creșterii puterii militare, încât, timp de 40 sau 50 de ani, toate întreprinderile culturale ar fi trebuit să fie trecute în plan secund. Această responsabilitate ar fi putut foarte bine să fie acceptată. Importanța culturală a unei națiuni depinde aproape întotdeauna de libertatea și independența sa politică - iar prima este o condiție necesară pentru existența (sau mai bine zis, crearea) celei de-a doua. Prin urmare, niciun sacrificiu nu este prea mare pentru asigurarea libertății politice.

Ceea ce s-ar putea pierde din scopuri culturale, pentru a satisface cererile de creștere a puterii militare a statului, poate fi recuperat cu generozitate mai târziu. Într-adevăr, se poate observa că, după un efort concentrat în scopul asigurării independenței sale politice, se instalează adesea o anumită perioadă de ușurință și compensare, în care forțele culturale ale națiunii, neglijate anterior, izbucnesc și înfloresc brusc. Din războaiele Persane, Grecia a asistat la înflorirea epocii lui Pericle, iar după durerea războaielor Punice, sistemul statal Roman a început să se

[186] A se vedea secțiunile 4.2 și 4.3

dedice slujirii unei culturi superioare.[187]

Bineînțeles, nu se putea aștepta ca o majoritate parlamentară de idioți sau de oameni de nimic să fie capabilă să subordoneze toate celelalte interese naționale unei singure sarcini, aceea de a se pregăti pentru un viitor conflict armat care să stabilească securitatea statului. Tatăl lui Frederic cel Mare a sacrificat totul pentru acest conflict, dar părinții prostiei noastre parlamentare democratice de varietate evreiască, nu ar putea să o facă niciodată.

De aceea, în perioada antebelică, pregătirea militară pentru o achiziție de teritoriu European a fost foarte limitată și, prin urmare, sprijinul aliat a fost indispensabil.

Din nefericire, liderii noștri nici măcar nu ar lua în considerare ideea de a se pregăti sistematic pentru război. Ei au respins achiziționarea de teritorii Europene și, preferând o politică colonială și comercială, au sacrificat o alianță cu Anglia care ar fi fost atunci posibilă. De asemenea, au neglijat sprijinul Rusesc, care ar fi fost logic. În cele din urmă, s-au împiedicat în Războiul Mondial, abandonați de toți, cu excepția nefericiților Habsburgi.

13.5 RELAȚIILE DE PUTERE EUROPENE ACTUALE: ANGLIA ȘI GERMANIA

Caracteristica politicii noastre externe actuale este că nu există linii de conduită perceptibile sau chiar inteligibile. În timp ce înainte de război se urma în mod eronat a patra cale - și asta doar cu jumătate de gură -, nici cel mai ascuțit ochi nu poate detecta vreo cale care să fie urmată de la Revoluție încoace. Chiar mai mult decât înainte de război, nu există un plan sistematic, cu excepția încercărilor de a zdrobi ultima posibilitate de renaștere națională.

O evaluare obiectivă a actualelor relații de putere Europene conduce la următoarele rezultate:

În ultimii 300 de ani, istoria continentului nostru a fost determinată în mod fundamental de eforturile Angliei de a menține statele Europene

[187] Grecia antică a fost implicată într-o serie de conflicte militare cu Persia între aproximativ 500 și 450 î.e.n., culminând cu două războaie majore, în 490 î.e.n. și 480 î.e.n. Marele om de stat Atenian, Pericle, a fost influent de la sfârșitul războaielor până la moartea sa în 429 î.e.n. și a supravegheat o perioadă de înflorire culturală remarcabilă. Războaiele Punice au fost o serie de trei bătălii majore între Roma și Cartagina, din Africa de Nord, între 264 și 146 î.e.n. Odată cu înfrângerea finală a Cartaginei, Roma și-a asumat puterea dominantă în marea regiune Mediteraneeană pentru aproximativ 500 de ani.

opuse unele față de altele într-un echilibru de forțe, asigurând astfel protecția necesară spatelui, în timp ce urmărea marile obiective ale politicii mondiale Britanice.

Tendința tradițională a diplomației Britanice, încă de la domnia reginei Elisabeta,[188] a fost aceea de a folosi în mod sistematic toate mijloacele posibile pentru a împiedica orice putere Europeană să domine asupra celorlalte și, dacă este necesar, de a o rupe prin intervenție armată. Singura paralelă cu aceasta a fost tradiția armatei Prusace. Anglia s-a folosit de diferite mijloace militare pentru a-și îndeplini scopul, alegându-le în funcție de situația reală sau de sarcina de îndeplinit; dar determinarea și voința de a le folosi au fost întotdeauna aceleași. Într-adevăr, cu cât poziția Angliei a devenit mai dificilă în cursul istoriei, cu atât mai mult conducerea Imperiului Britanic a considerat că este necesar să mențină o stare de paralizie politică între diferitele state Europene, ca urmare a rivalităților lor reciproce. Independența politică a coloniilor din America de Nord a făcut și mai necesară folosirea tuturor eforturilor pentru a menține apărarea flancului Marii Britanii în Europa. Și astfel - după distrugerea Spaniei și a Țărilor de Jos ca mari puteri maritime - Anglia și-a concentrat toate forțele împotriva forței crescânde a Franței, până când, odată cu căderea lui Napoleon, pericolul hegemoniei acestei primejdioase puteri militare a fost în cele din urmă frânt.

Schimbarea politicii Britanice față de Germania a avut loc foarte încet. Acest lucru a fost adevărat nu numai pentru că națiunea Germană nu reprezenta un pericol evident pentru Anglia atâta timp cât nu exista o unificare națională, ci și pentru că opinia publică Britanică, dirijată de propagandă către alte obiective, a fost lentă în a se îndrepta într-o nouă direcție. Cunoașterea calmă a omului de stat se transformă în sentiment popular, care este nu numai mai eficient, ci și mai durabil. Atunci când omul de stat și-a atins unul dintre obiectivele sale, el își poate îndrepta imediat gândurile către altele noi. Dar numai prin munca lentă a propagandei, sentimentul maselor poate fi modelat într-un instrument pentru noua viziune asupra vieții a liderilor.

Încă din 1870-71, Anglia își stabilise noua poziție. Uneori, fluctuațiile minore ale politicii au fost cauzate de importanța crescândă a Americii în economia mondială și, de asemenea, de creșterea puterii politice a

[188] A domnit din 1558 până în 1603.

Rusiei. Din păcate, însă, Germania nu a profitat de aceste evenimente și, prin urmare, tendința inițială a diplomației Britanice a fost doar întărită.

Anglia vedea Germania ca pe o putere de importanță comercială și politică mondială, în parte pentru că industrializarea sa uriașă creștea în proporții atât de amenințătoare încât cele două țări se confruntau deja de la egal la egal. Cucerirea "economică pașnică" a lumii - care, în ochii liderilor noștri, reprezenta cea mai înaltă culme a înțelepciunii - a fost ceea ce i-a determinat pe oamenii de stat Englezi să adopte o politică de rezistență. Faptul că această rezistență a luat forma unei vaste agresiuni organizate a fost în deplină conformitate cu un tip de om de stat care urmărea nu menținerea unei păci mondiale dubioase, ci consolidarea dominației mondiale Britanice. Astfel, Anglia s-a aliat cu acele țări care aveau o importanță militară certă, iar acest lucru era în concordanță cu precauția sa tradițională în estimarea puterii adversarului și, de asemenea, în recunoașterea propriei slăbiciuni temporare. Acest lucru nu poate fi numit "lipsit de scrupule", deoarece o astfel de organizare comprehensivă în scopuri de război nu trebuie judecată din punct de vedere eroic, ci din cel al oportunității. Diplomația trebuie să vegheze nu ca o națiune să cadă în mod eroic, ci mai degrabă să supraviețuiască în practică. Prin urmare, orice cale care duce la acest obiectiv este oportună, iar eșecul de a o urma trebuie văzut ca o neglijență criminală a datoriei.

Atunci când a avut loc Revoluția Germană, temerile Angliei de o hegemonie mondială a Germaniei au ajuns la un sfârșit satisfăcător.

De atunci, nu a fost în interesul Englezilor să vadă Germania complet ștearsă de pe harta geografică a Europei. Dimpotrivă, prăbușirea uluitoare care a avut loc în Noiembrie 1918 a confruntat diplomația Britanică cu o situație care la început părea imposibilă.

Timp de patru ani și jumătate, Imperiul Britanic a luptat pentru a rupe prevalența presupusă a unei puteri continentale. Acum a avut loc o prăbușire bruscă care a eliminat această putere din peisaj. Această prăbușire a scos la iveală lipsa chiar și a unui instinct elementar de autoconservare, astfel încât echilibrul European a fost dezechilibrat în 48 de ore: Germania a fost distrusă, iar Franța puterea continentală Europeană de pe primul loc.

Imensa propagandă care a fost făcută în timpul acestui război pentru a încuraja publicul Britanic să reziste a stârnit toate instinctele și

pasiunile primitive ale populației și, în cele din urmă, a fost inevitabil să atârne ca o greutate de plumb asupra deciziilor oamenilor de stat Britanici. Odată cu distrugerea colonială, economică și comercială a Germaniei, obiectivele de război ale Angliei au fost atinse. Orice altceva dincolo de aceasta era o piedică pentru interesele Britanice. Doar dușmanii Angliei puteau profita de dispariția Germaniei ca putere continentală în Europa. Cu toate acestea, din Noiembrie 1918 până la jumătatea verii anului 1919, Anglia nu a mai avut posibilitatea de a-și schimba atitudinea diplomatică, deoarece își consumase energia emoțională a maselor largi. Nu a fost posibil din punctul de vedere al atitudinilor existente ale propriului popor și nu a fost posibil din cauza raportului de forțe militare. Franța a preluat inițiativa și a putut să se impună celorlalți. În timpul acelor luni de negocieri și târguieli, singura putere care ar fi putut schimba cursul lucrurilor - Germania însăși - a fost sfâșiată de un război civil, iar așa-zișii săi oameni de stat s-au declarat gata să accepte orice dictat.

Acum, în viața popoarelor, dacă o națiune își pierde instinctul de autoconservare și încetează să mai fie un aliat "activ", se coboară la nivelul unui popor înrobit, iar teritoriul său trebuie să sufere soarta unei colonii.

13.6 SCOPUL DE RĂZBOI AL ANGLIEI NU A FOST ATINS

Pentru a împiedica Franța să devină o putere prea mare, Anglia a trebuit să participe la o poftă de pradă.

De fapt, Anglia nu și-a atins obiectivul de război. Nu numai că a fost imposibil să împiedice ascensiunea unei puteri europene deasupra sistemului de state continentale, dar aceasta a primit un sprijin sporit.

În 1914, Germania, considerată ca un stat militar, era prinsă între două țări, dintre care una avea o putere egală, iar cealaltă mai mare. Apoi, exista puterea maritimă copleșitoare a Angliei. Franța și Rusia erau singurele care împiedicau și se opuneau dezvoltării măreției Germane. Situația militaro-geografică nefavorabilă a Reichului ar putea fi privită ca un alt coeficient de securitate împotriva unei creșteri exagerate a puterii. Din punct de vedere naval, linia de coastă era nefavorabilă pentru un conflict cu Anglia, deoarece era scurtă și îngustă. Frontiera terestră, în schimb, era larg întinsă și deschisă.

Poziția Franței este diferită astăzi: Este putere militară numărul unu fără un rival serios pe continent; este aproape în întregime protejată de-a lungul graniței sale sudice cu Spania și Italia; împotriva Germaniei, este protejată de starea de prosternare a Patriei noastre; și o lungă porțiune a coastei sale se confruntă cu sistemul nervos vital al Imperiului Britanic. Nu numai că avioanele Franceze și bateriile cu rază lungă de acțiune ar putea ataca centrele vitale ale Angliei, dar submarinele ar putea să-i amenințe căile maritime. O campanie submarină bazată pe lunga coastă Atlantică și pe coastele Europene și nord-africane ale Mediteranei ar avea efecte dezastruoase. Astfel, rezultatul politic al războiului pentru a împiedica dezvoltarea puterii Germane a fost hegemonia Franceză pe continent. Rezultatul militar: consolidarea Franței ca primă putere continentală și recunoașterea Uniunii ca putere maritimă egală. Rezultatul economic: cedarea unor mari sfere de interese Britanice către foști aliați.

13.7 OBIECTIVELE POLITICE ALE FRANȚEI ȘI ANGLIEI

La fel cum obiectivele politice tradiționale ale Angliei doreau și impuneau balcanizarea Europei, Franța dorea balcanizarea Germaniei.

Dorința Angliei este și rămâne aceea de a împiedica orice putere continentală să ajungă la o poziție de importanță mondială, adică menținerea unui echilibru de putere definit între statele Europene; aceasta pare a fi o condiție prealabilă pentru hegemonia mondială Britanică.

Dorința Franței este și rămâne aceea de a împiedica Germania să devină o putere unificată. Vrea să mențină un sistem de state Germane mici, cu relații de putere echilibrate și fără o conducere centrală, și vrea să dețină malul stâng al Rinului ca o condiție prealabilă pentru stabilirea și menținerea hegemoniei în Europa.

Scopurile finale ale diplomației Franceze vor fi în permanentă opoziție cu tendințele finale ale omului de stat Britanic.

13.8 POSIBILITĂȚI DE ALIANȚĂ PENTRU GERMANIA

Pornind de aici, oricine analizează posibilitățile de alianță ale Germaniei trebuie să ajungă la concluzia că nu mai există altă opțiune

decât apropierea de Anglia. Consecințele politicii de război a Angliei au fost și sunt dezastruoase pentru Germania, dar nu putem închide ochii la faptul că, astăzi, Anglia nu are niciun interes necesar în distrugerea Germaniei. Ba dimpotrivă, diplomația Angliei trebuie, de la an la an, să tindă mai mult spre limitarea poftei nestăpânite de hegemonie a Franței. Acum, o politică de alianță nu poate fi urmărită purtând ranchiună, dar ea poate fi fructificată dacă se ține cont de experiențele trecute. Experiența ar fi trebuit să ne învețe că alianțele formate în scopuri negative suferă de o slăbiciune inerentă. Destinele națiunilor pot fi sudate împreună doar sub perspectiva unui succes comun, a unui câștig și a unei cuceriri comune - pe scurt, a unei extinderi reciproce a puterii.

Ignoranța poporului nostru în ceea ce privește politica externă este demonstrată în mod clar de relatările din presa actuală despre "prietenia față de Germania" a unuia sau altuia dintre oamenii de stat străini, ceea ce este considerat ca o garanție specială a unei politici care va fi benefică pentru poporul nostru. Aceasta este o prostie absolut incredibilă - o simplă speculație de o simplitate de neegalat a omului German mediocru. Niciun om de stat Britanic, American sau Italian nu a fost vreodată "pro-German". Orice om de stat Englez va fi, în mod firesc, în primul rând Englez, orice American American, și niciun om de stat Italian nu ar fi pregătit să adopte o politică care să nu fie pro-Italienească. Prin urmare, oricine se așteaptă să formeze alianțe cu națiuni străine pe baza unui sentiment pro-German în rândul oamenilor de stat ai acestora este fie un dobitoc, fie un înșelător.

Premisa pentru a lega destinele națiunilor nu este niciodată stima sau simpatia reciprocă, ci mai degrabă perspectiva unor avantaje pentru ambele părți contractante. Adică: Este adevărat că un om de stat Englez va urma întotdeauna o politică pro-Engleză și nu pro-Germană, dar la fel de adevărat este și faptul că anumite interese bine definite implicate în această politică pro-Engleză pot coincide, din diverse motive, cu interesele Germane. Firește, acest lucru nu poate fi adevărat decât într-o anumită măsură și într-o zi poate fi complet inversat; dar arta omului de stat se demonstrează atunci când, în anumite perioade, se găsesc aliați care trebuie să urmeze aceeași cale pentru a-și apăra propriile interese.

Aplicarea practică a acestor principii în prezent depinde de răspunsul dat la următoarele întrebări: Ce state nu au în prezent interesul de a

permite puterii militare și economice Franceze să obțină hegemonia, prin excluderea totală a unei Europe Centrale Germane? Într-adevăr, ce state văd în acest lucru o amenințare la adresa propriului lor viitor, bazat pe propriile lor cerințe de existență și pe tradiția lor politică anterioară?

În cele din urmă, trebuie să fim foarte clari în această privință: Franța este și va rămâne inamicul de moarte implacabil al Germaniei. Nu contează ce guverne au condus sau vor conduce Franța, fie că este vorba de cele de tip Bourbon sau iacobin, napoleoniene sau burghezo-democrate, republicane clerice sau bolșevic roșu: Politica lor externă va fi întotdeauna orientată spre stăpânirea frontierei Rinului și spre consolidarea poziției Franței pe acest fluviu prin dezmembrarea și sfărâmarea Germaniei.

Anglia nu vrea ca Germania să fie o putere mondială, dar Franța nu vrea ca nicio putere să se numească "Germania": o diferență esențială! Astăzi nu luptăm pentru poziția noastră de putere mondială, ci doar pentru existența Patriei noastre, pentru unitatea națională și pentru pâinea zilnică a copiilor noștri. Din acest punct de vedere, doar două state europene rămân ca posibili aliați: Anglia și Italia.

Anglia nu vrea să vadă o armată Franceză necontrolată de restul Europei, care ar putea adopta o politică ce ar intra în conflict cu interesele Engleze într-o zi. Anglia nu vrea niciodată să vadă Franța posedând imensele zăcăminte de fier și cărbune din Europa de Vest, care i-ar permite să obțină o poziție economică amenințătoare la nivel mondial. Și, în plus, Anglia nu vrea niciodată o Franța a cărei poziție politică continentală, datorită dezmembrării restului Europei, pare atât de absolut asigurată încât nu numai că este abilitată, dar este obligată să reia o politică mondială Franceză pe marile linii. Bombele Zeppelin ar putea fi înmulțite cu miile în fiecare noapte; predominanța militară a Franței cântărește greu în inima imperiului mondial al Marii Britanii. [189]

Iar Italia nu poate și nici nu va dori o consolidare suplimentară a puterii Franței în Europa. Viitorul Italiei va fi întotdeauna condiționat de evoluția evenimentelor din bazinul Mediteraneean. Nu dorința de a

[189] Este greu de imaginat astăzi amploarea Imperiului Britanic în momentul în care a fost scrisă această carte. Acesta cuprindea peste 400 de milioane de oameni, aproximativ 20% din totalul global. Acoperea aproximativ un sfert din întreaga suprafață terestră a Pământului, incluzând națiuni actuale precum Canada, Australia, India, Pakistan, Egipt, Africa de Sud, Sudan și Kenya, printre multe altele.

consolida Franța a fost cea care a împins Italia în război, ci mai degrabă dorința de a da o lovitură mortală odiosului său rival Adriatic. Orice consolidare suplimentară a Franței pe continent ar împiedica dezvoltarea viitorului Italiei și nu trebuie să ne amăgim crezând că relațiile naționale vor exclude în vreun fel rivalitățile.

O reflecție serioasă și lucidă arată că aceste două state, Anglia și Italia, au interese proprii naturale care nu numai că nu se opun condițiilor esențiale de existență ale Germaniei, dar sunt chiar, într-o anumită măsură, identice cu acestea.

13.9 ESTE GERMANIA CAPABILĂ DE O ALIANȚĂ ASTĂZI?

Dar atunci când luăm în considerare posibilitățile de alianțe, trebuie să fim atenți să nu neglijăm trei factori. Primul se referă la noi înșine, iar ceilalți doi la statele în cauză.

Poate cineva să se alieze cu Germania de astăzi? Poate o putere, una care caută o alianță în scopul de a-și asigura asistență în realizarea unor obiective ofensive, să încheie o alianță cu un stat ai cărui conducători oferă de ani de zile un spectacol de incompetență deplorabilă și de lașitate pacifistă și în care majoritatea populației, într-o orbire democratico-marxistă, trădează interesele propriului popor și ale țării într-un mod strigător la cer? Poate vreo putere spera astăzi să stabilească relații utile în lupta pentru interesele comune, când acest stat nu are în mod evident nici curajul, nici dorința de a ridica un deget nici măcar pentru a-și apăra propria existență goală? Poate o astfel de putere - pentru care o alianță trebuie să fie mult mai mult decât un pact care să garanteze o stare de degradare lentă, precum vechea și dezastruoasa Triplă Alianță[190] - să se asocieze, la bine și la rău, cu un stat ale cărui semne de viață cele mai caracteristice constau într-un servilism galopant în relațiile externe și într-o reprimare scandaloasă a virtuților naționale în interior? Sau se poate asocia cu un stat care nu posedă nici o măreție pentru că întregul său comportament arată că nu o merită? Sau se pot face alianțe cu guverne care sunt disprețuite de propriii cetățeni și care, prin urmare, nu au nicio posibilitate de respect în străinătate?

[190] Tripla Alianță a fost un pact între Germania, Austro-Ungaria și Italia. A fost format în 1882 și a supraviețuit până la începutul Primului Război Mondial. A se vedea volumul întâi, secțiunile 4.1 și 4.9.

Nu, nicio putere care se respectă și care așteaptă ceva mai mult de la alianțe decât comisioane pentru parlamentari lacomi nu se va alia cu Germania noastră de astăzi; de fapt, nu poate. Incapacitatea noastră actuală de a forma alianțe furnizează cel mai profund principiu suprem pentru solidaritatea hoților inamici. Pentru că Germania nu se apără în niciun alt mod în afară de "protestele" flamboaiante ale aleșilor noștri parlamentari, nu există niciun motiv pentru care restul lumii ar trebui să lupte în apărarea noastră. Iar Dumnezeu nu urmează principiul de a acorda libertate unei națiuni de lași - în ciuda tuturor văicărelii asociațiilor noastre patriotice. Prin urmare, chiar și pentru acele state care nu au un interes direct în distrugerea noastră totală, nu mai rămâne altă cale decât să participe la campania de jaf a Franței, sau cel puțin să împiedice întărirea exclusivă doar a Franței.

În al doilea rând, nu trebuie să trecem cu vederea dificultatea de a depăși propaganda în masă a foștilor noștri inamici, care au îndreptat opinia publică într-o direcție fixă. Atunci când o naționalitate a fost prezentată publicului ani de zile ca o hoardă de "huni", "hoți", "vandali" etc., nu poate fi prezentată brusc, peste noapte, ca fiind altceva, iar fostul inamic nu poate fi recomandat ca aliatul de mâine.

13.10 DIVERGENȚE ÎNTRE INTERESELE BRITANICE ȘI CELE EVREIEȘTI

Dar cel de-al treilea factor merită o atenție mai mare, deoarece este de o importanță esențială pentru stabilirea viitoarelor alianțe în Europa:

Din punctul de vedere al statului Britanic, chiar dacă nu există un interes prea mare în distrugerea în continuare a Germaniei, o astfel de evoluție este în interesul evreilor de la bursa internațională de valori. Separația dintre statalitatea Britanică oficială, sau mai degrabă tradițională, și puterile bursiere evreiești care controlează bursa de valori nu se manifestă nicăieri atât de clar ca în diferitele atitudini privind chestiunile de politică externă Britanică. Contrar intereselor și bunăstării statului Britanic, finanțele evreiești doresc nu numai distrugerea economică absolută a Germaniei, ci și înrobirea sa politică completă. Internaționalizarea economiei noastre Germane - adică transferul forțelor noastre de producție către finanțele mondiale evreiești - nu poate fi complet realizată decât într-un stat bolșevic din punct de vedere politic. Dar forțele de luptă marxiste ale capitalului

bursier evreiesc internațional nu pot zdrobi definitiv statul național German fără ajutor prietenos din exterior. Prin urmare, armatele Franceze trebuie să asedieze mai întâi structura statului German, iar apoi Reichul epuizat va ceda în fața trupelor de luptă bolșevice ale finanțelor mondiale evreiești internaționale.

De aceea, evreul este astăzi marele agitator pentru distrugerea completă a Germaniei. Ori de câte ori în lume citim despre atacuri împotriva Germaniei, evreii sunt cei care le fabrică. Pe timp de pace și în timpul războiului, bursa evreiască și presa marxistă au stârnit sistematic ura împotriva Germaniei, până când un stat după altul și-a abandonat neutralitatea și s-a pus în slujba coaliției mondiale de război, renunțând la interesele reale ale oamenilor.

13.11 EVREII INCITĂ LUMEA ÎMPOTRIVA GERMANIEI

Modul evreiesc de a judeca devine astfel clar. Bolșevizarea Germaniei - adică dezrădăcinarea intelectualilor Germani național-populari pentru ca forța de muncă Germană să poată suporta jugul finanțelor mondiale evreiești - nu este decât un preludiu la o extindere a tendinței evreiești de cucerire a lumii. Ca de atâtea ori în istorie, Germania este marele pivot al acestei lupte mărețe. Dacă poporul nostru și statul nostru ar deveni victimele acestor tirani evrei însetați de sânge și avari ai națiunilor, întregul Pământ ar cădea pradă acestui polip; iar dacă Germania ar fi eliberată din strânsoarea lui, acest pericol cel mai mare pentru națiuni ar fi frânt pentru întreaga lume.

Este sigur că evreimea își folosește toate eforturile de agitație nu numai pentru a menține animozitatea națională față de Germania, ci, dacă este posibil, pentru a o spori și mai mult; și este la fel de sigur că numai o parte din aceste activități sunt în concordanță cu adevăratele interese ale popoarelor otrăvite. În general, evreimea își desfășoară campania în diferitele țări prin folosirea armelor care sunt calculate pentru a face apel la mentalitatea națiunilor respective și care au cele mai mari șanse de a produce cel mai mare succes. În corpul nostru național, diluat în sânge, excepțional de sfâșiat, se nasc gândurile mai mult sau mai puțin "cosmopolite", pacifiste-ideologice; pe scurt, tendințele internaționaliste pe care le folosesc în lupta lor pentru putere. În Franța, ei exploatează șovinismul bine cunoscut și estimat cu exactitate, iar în Anglia, viziunea comercială și politică mondială; pe

scurt, ei lucrează întotdeauna cu calitățile esențiale care aparțin fiecărei mentalități naționale. Când au obținut în acest fel o influență decisivă în domeniile economic și politic, ei renunță la limitele armelor împrumutate și expun, în aceeași măsură, adevăratele scopuri interioare ale voinței și luptei lor. Distrugerea lor se accelerează atunci, reducând un stat după altul la o masă de ruine, pe care vor ridica Imperiul evreiesc suveran și etern.

În Anglia și în Italia, contrastul dintre viziunea celui mai bun tip de om de stat și politica bursei mondiale evreiești este clar - de fapt, uneori izbitor de evident.

Numai în Franța există astăzi, mai mult ca niciodată, un acord profund între opiniile bursei controlate de evrei și politica șovinistă a statului național. Această identitate constituie un pericol imens pentru Germania. Din acest motiv, Franța este și va rămâne de departe cel mai teribil dușman. Acest popor, din ce în ce mai negrificat, reprezintă un pericol permanent pentru existența rasei Albe în Europa, deoarece este legat de obiectivul evreiesc de dominație mondială.[191] Contaminarea prin sânge de negri pe Rin, chiar în inima Europei, este în concordanță cu pofta sadică și perversă de răzbunare a acestui dușman ereditar al poporului nostru, așa cum un calcul evreiesc rece ca gheața folosește acest lucru pentru a începe o bastardizare în centrul continentului European și pentru a lipsi rasa Albă de bazele unei existențe suverane prin infectarea cu o umanitate inferioară.

Activitățile Franței în Europa de astăzi, stimulate de dorința lor de răzbunare și conduse în mod sistematic de evrei, sunt un păcat împotriva existenței umanității Albe. Aceste acțiuni vor stârni într-o zi un spirit de răzbunare împotriva lor din partea unei rase care a recunoscut poluarea rasială ca fiind păcatul originar al omenirii.

Pentru Germania, însă, pericolul Francez implică o subordonare a tuturor sentimentelor și întinderea unei mâini celor care sunt amenințați de aceeași amenințare și care nu sunt dispuși să sufere sau să tolereze dorința de dominație a Franței.

În viitorul previzibil, Germania va avea doar doi aliați Europeni:

[191] În prezent, Franța are de departe cel mai mare procent de populație de negri din Europa: 5,6%, adică aproximativ 3,8 milioane de persoane. Următoarea clasată este Marea Britanie (3,8%, sau 2,5 milioane), urmată de Italia (l,8%) și Spania (1,5%). Germania are în prezent aproximativ 1% din populație negri. Prin comparație, populația de negri din SUA este în prezent de aproximativ 12,3% (40 de milioane).

Anglia și Italia.

13.12 FĂCÂNDU-I PE PLAC FRANȚEI

Dacă ne luăm osteneala de a arunca o privire retrospectivă asupra conducerii politicii externe Germane de la Revoluție încoace, trebuie - având în vedere eșecul constant și de neînțeles al guvernelor noastre - fie să ne pierdem curajul, fie, cu o furie înflăcărată, să pornim lupta împotriva unui astfel de regim. Acțiunile lor nu pot fi atribuite unei lipse de înțelegere: Ceea ce părea de neconceput pentru orice om care gândește a fost realizat de acești ciclopi intelectuali ai partidelor noastre din Noiembrie: Ei au curtat favorurile Franței. Da, într-adevăr - în toți acești ani, cu simplitatea înduioșătoare a unor vizionari incorigibili, ei s-au închinat Franței din nou și din nou, s-au înclinat în fața "marii națiuni" și au crezut că au văzut o schimbare vizibilă de sentimente în fiecare șiretlic al călăului Francez.

Firește, adevărații trăgători de sfori politice nu au împărtășit niciodată această credință absurdă. Pentru ei, a face pe placul Franței era doar un mijloc evident de a zădărnici orice încercare de a avea o politică practică de alianță. Ei nu își făceau iluzii cu privire la obiectivele Franceze sau la cele ale oamenilor din spatele scenei. Ceea ce i-a determinat să acționeze ca și cum ar fi crezut sincer că soarta Germaniei ar putea fi schimbată, a fost calculul sobru că, altfel, poporul nostru ar putea să se îndrepte în altă direcție.

Firește, este greu pentru noi, în cadrul propriei noastre mișcări, să propunem Anglia ca posibil viitor aliat. Presa noastră evreiască a fost întotdeauna pricepută în a concentra ura împotriva Angliei în special, iar mulți dintre bunii noștri simpli Germani au căzut de bunăvoie în capcana evreiască. Ei bălmăjesc despre o "întărire" a puterii maritime Germane și protestează împotriva furtului coloniilor noastre, și astfel furnizează materialul pe care ticălosul evreu îl transmite către membrii Englezi ai clanului său în scopuri de propagandă practică. Burghezia noastră politică lipsită de minte nu poate înțelege ideea că astăzi nu trebuie să luptăm pentru "puterea mării". Chiar și înainte de război, era absurd să direcționăm energiile naționale Germane spre acest scop fără a ne fi asigurat mai întâi poziția în Europa. O astfel de speranță se ridică astăzi la o prostie care, în domeniul politic, poate fi numită criminală.

De multe ori devine exasperant să vezi cum evreii reușesc să concentreze atenția oamenilor asupra unor lucruri care astăzi au doar o importanță secundară. I-au incitat la demonstrații și proteste, în timp ce, în același timp, Franța ne sfâșia corpul național, bucată cu bucată, îndepărtând sistematic înseși fundamentele independenței noastre.

13.13 PROBLEMA TIROLULUI DE SUD

Aici trebuie să amintesc un cal de bătaie special pe care evreul l-a călărit în ultimii ani cu o abilitate uimitoare: Tirolul de Sud.[192]

Da, într-adevăr, Tirolul de Sud. Motivul pentru care abordez această chestiune aici este acela că vreau să cer socoteală acelei gloate rușinoase care s-a bazat pe uitarea și prostia unor mari părți ale poporului nostru și care a stimulat o indignare națională care este la fel de străină de caracterul real al escrocilor noștri parlamentari precum ideea de proprietate privată este străină de o turturică.

Aș dori să subliniez că am fost unul dintre cei care, în momentul în care se hotăra soarta Tirolului de Sud - adică din August 1914 până în Noiembrie 1918 - a mers acolo unde acel loc era apărat în mod eficient, și anume în armată. Mi-am făcut partea mea de luptă în acei ani, nu doar pentru a salva Tirolul de Sud de la a fi pierdut, ci și pentru a-l salva, ca pe orice altă provincie Germană, pentru Patrie.

Jegoșii parlamentari nu au luat parte la această bătălie, ci doar au făcut politică de partid. Dimpotrivă, noi am continuat lupta cu convingerea că un rezultat victorios al războiului va păstra Tirolul de Sud pentru națiunea Germană, în timp ce acei Efialtes[193] cu guri mari agitau și complotau împotriva victoriei, până când Siegfried cel luptător a cedat înjunghiat pe la spate. Era firesc ca discursurile incendiare mincinoase ale parlamentarilor de pe Ballhausplatz din Viena sau din fața Feldherrnhalle din München să nu poată salva Tirolul de Sud pentru Germania. Doar batalioanele de luptă de pe front puteau face acest lucru. Cei care au destrămat acel Front au trădat Tirolul de Sud, așa cum au făcut cu toate celelalte districte Germane.

Oricine crede că problema Tirolului de Sud poate fi rezolvată astăzi prin proteste, declarații și parade organizatorice este fie un ticălos cu

[192] Tirolul de Sud este o provincie semiautonomă din nordul Italiei, formată în principal din vorbitori de limbă Germană. Populația actuală este de aproximativ 525.000 de locuitori.
[193] Ephialtes a fost un trădător notoriu al Greciei antice.

totul excepțional, fie doar un filistin German.

Trebuie să fie clar că nu putem recupera teritoriile pierdute depinzând de apeluri solemne la Dumnezeu Atotputernic sau de speranțe pioase într-o Ligă a Națiunilor, ci doar prin forța armelor.

Așadar, singura întrebare rămasă este: cine este gata să ridice armele pentru restaurarea acestor teritorii pierdute?

În ceea ce mă privește personal, pot afirma cu conștiința împăcată că aș avea suficient curaj pentru a lua parte la o campanie de cucerire victorioasă a Tirolului de Sud, în fruntea batalioanelor de asalt parlamentare formate din guri sparte și alți lideri de partid, împreună cu diverși consilieri de stat. Diavolul știe că mi-ar plăcea să văd câteva obuze de șrapnel explodând brusc peste această demonstrație de protest "înflăcărată". Cred că dacă o vulpe ar intra într-un coteț de găini, fuga spre siguranță nu ar fi mai rapidă decât fuga unei astfel de minunate 'coaliții de protest'.

Partea cea mai josnică din toate acestea este că acești domni înșiși nu cred că se poate obține ceva în acest fel. Fiecare dintre ei cunoaște foarte bine imposibilitatea și ineficiența acțiunii lor. O fac doar pentru că acum este mai ușor să bolborosești despre restaurarea Tirolului de Sud decât să lupți pentru păstrarea lui. Fiecare își joacă rolul său; în acele zile ne-am sacrificat sângele, iar astăzi această mulțime nu face decât să-și ascută ciocul.

Este deosebit de interesant să observăm astăzi cum cercurile legitimiste Vieneze se încruntă cu munca pentru restaurarea Tirolului de Sud. În urmă cu șapte ani, nobila și ilustra lor monarhie a contribuit, printr-un act de sperjur și trădare, la posibilitatea coaliției mondiale victorioase de a lua Tirolul de Sud. La acea vreme, aceste cercuri au sprijinit dinastia perfidă și nu au dat doi bani pe Tirolul de Sud sau pe orice altă provincie. Firește, astăzi este mai ușor să se reia lupta pentru acest teritoriu, deoarece lupta actuală se duce doar cu arme "intelectuale". Și este mai ușor să vorbești până la răgușeală la o "adunare de protest" - din indignare nobilă și sinceră - sau să-ți consumi degetele la scrierea unui articol de ziar decât, să zicem, să arunci în aer un pod în timpul ocupației Ruhr-ului.

13.14 CINE A TRĂDAT TIROLUL DE SUD?

Este evident de ce anumite cercuri au făcut din problema "Tirolului de Sud" pivotul relațiilor Germano-Italiene în ultimii ani. Evreii și legitimiștii Habsburgici sunt foarte interesați să împiedice Germania să ducă o politică de alianță care ar putea duce într-o zi la renașterea unei Patrii Germane libere. Nu din dragoste pentru Tirolul de Sud fac acest tam-tam - care doare în loc să ajute - ci de teama unui posibil acord Germano-Italian.

Tendințele în general ipocrite și calomnioase ale acestor cercuri explică modul în care pot încerca cu calm și nerușinare să facă să pară că am "trădat" Tirolul de Sud.

Trebuie să le spunem acestor domni: Tirolul de Sud a fost "trădat", în primul rând, de fiecare German cu membre sănătoase care nu s-a oferit să servească patria pe front în anii 1914-1918;

În al doilea rând, de fiecare om care, în acei ani, nu a contribuit la întărirea puterii de rezistență a corpului național, pentru a permite țării să ducă lupta până la capăt;

În al treilea rând, Tirolul de Sud a fost trădat de toți cei care au luat parte la Revoluția din Noiembrie - fie direct, prin fapta sa, fie indirect, prin tolerarea lașă a acesteia - și a distrus astfel singura armă care ar fi putut salva Tirolul de Sud.

În al patrulea rând, Tirolul de Sud a fost trădat de acele partide și de adepții lor care au semnat tratatele rușinoase de la Versailles și St. Germain.

Da, într-adevăr, așa stau lucrurile, bravii mei domni supuși!

Astăzi sunt ghidat doar de o recunoaștere sobră a faptului că teritoriile pierdute nu pot fi recâștigate de limbile ascuțite ale gurilor mari parlamentare, ci doar de sabia ascuțită - cu alte cuvinte, printr-o luptă sângeroasă.

Acum, nu am nicio ezitare în a spune că astăzi, odată ce zarurile au fost aruncate, nu numai că este imposibil să recâștigi Tirolul de Sud printr-un război, dar ar trebui să resping categoric acest lucru, pentru că sunt convins că nu ar fi posibil să stârnești entuziasmul național al poporului German în legătură cu această chestiune în măsura necesară pentru a reuși. Dimpotrivă, cred că, dacă va trebui să mai vărsăm încă o dată sânge, ar fi criminal să o facem de dragul eliberării a 200.000 de Germani, când peste șapte milioane de vecini suferă sub dominație

străină, iar o arteră vitală a națiunii Germane a devenit un teren de joacă pentru hoardele de negri africani.

Dacă națiunea Germană vrea să pună capăt unei stări care amenință să o scoată din Europa, nu trebuie să cadă pradă erorilor din perioada de dinainte de război și să își facă dușmani pe Dumnezeu și lumea, ci trebuie să determine care este cel mai periculos dușman și apoi să își concentreze toată puterea pentru a-l lovi. Și dacă această victorie este obținută prin sacrificii în altă parte, generațiile viitoare nu ne vor condamna. În lumina mizeriilor și a angoaselor care ne-au determinat să luăm o decizie atât de amară, ele vor recunoaște mai clar strălucirea succesului nostru.

Încă o dată, trebuie să ne ghidăm întotdeauna după principiul fundamental că independența politică și puterea Patriei trebuie mai întâi restaurate, dacă vrem să recâștigăm provinciile pierdute ale Reichului.

Prin urmare, prima sarcină a unei conduceri puternice în afacerile externe este de a face acest lucru posibil printr-o politică de alianță înțeleaptă.

Noi, Național-Socialiștii, trebuie să ne ferim în mod special să ne lăsăm trași de patrioții burghezi evrei doar în vorbe. Vai de noi dacă, în loc să ne pregătim pentru lupta care va urma, mișcarea noastră se va ocupa și ea de un simplu protest!

Ideea fantastică a unei alianțe a Nibelungilor cu cadavrul statului Habsburgic a fost cea care a dus la ruina Germaniei.[194] Sentimentalismul fantastic în abordarea posibilităților politicii externe de astăzi ar fi cel mai bun mijloc de a împiedica pentru totdeauna renașterea noastră.

13.15 TREI ÎNTREBĂRI PRIVIND O POLITICĂ A ALIANȚEI

Aici este necesar să răspund pe scurt la obiecțiile la cele trei întrebări pe care le-am ridicat:

În primul rând, dacă este posibil să se formeze o alianță cu Germania de astăzi, a cărei slăbiciune este atât de vizibilă pentru toată lumea;

În al doilea rând, dacă națiunile inamice își pot schimba atitudinea

[194] O "alianță a Nibelungilor" se referă la orice astfel de politică bazată pe naivitate și încredere nepotrivită.

față de Germania și, în al treilea rând, dacă influența evreiască este mai puternică decât orice înțelegere sau bunăvoință și, prin urmare, va zădărnici și anula toate planurile.

Cred că am discutat suficient de mult despre o jumătate din prima întrebare. Desigur, nimeni nu va încheia o alianță cu Germania de astăzi. Nicio putere din lume nu și-ar lega destinul de un stat al cărui guvern ar distruge orice încredere. În ceea ce privește încercarea multora dintre compatrioții noștri de a explica conduita guvernului făcând referire la mentalitatea deplorabilă a popoarelor noastre și, astfel, de a o scuza, trebuie să ne opunem cu tărie acestui punct de vedere.

Cu siguranță, lipsa de caracter a poporului nostru din ultimii șase ani este profund îngrijorătoare. Indiferența lor față de cele mai urgente necesități naționale a fost zdrobitoare, iar lașitatea lor a strigat uneori până la cer. Dar nu trebuie să uităm niciodată că avem de-a face cu un popor care a dat lumii, cu câțiva ani mai devreme, un exemplu admirabil al celor mai înalte calități umane. Din primele zile ale lunii August 1914 și până la sfârșitul luptei extraordinare dintre națiuni, niciun popor de pe Pământ nu a dat o dovadă mai bună de curaj, tenacitate, și rezistență răbdătoare decât acest popor German care astăzi a devenit atât de patetic. Nimeni nu va îndrăzni să afirme că actuala lipsă de caracter este tipică pentru poporul nostru. Ceea ce trebuie să îndurăm astăzi, între noi și în jurul nostru, se datorează doar influenței oribile, înnebunitoare și exasperante a acelui act de trădare din 9 Noiembrie 1918. Mai mult ca oricând, cuvântul poetului este adevărat: răul generează rău.

Dar chiar și în acest timp, poporul nostru nu și-a pierdut în totalitate aceste calități fundamentale. Ele dorm în adâncuri, iar uneori putem vedea aceste virtuți, ca niște lumini strălucitoare într-un firmament înnorat, pe care o Germanie viitoare le va aminti într-o zi ca fiind primele semne ale unei renașteri. De mai multe ori, mii și mii de tineri Germani au ieșit în față și s-au hotărât să își sacrifice viețile tinere pe altarul Patriei, așa cum au făcut-o în 1914. Milioane de oameni și-au reluat munca, cu toată inima și cu mult zel, ca și cum revoluția distructivă nu ar fi avut loc niciodată. Fierarul este din nou la nicovala sa, fermierul își conduce plugul, învățăcelul este la studiu - toți cu același devotament față de datorie.

Asuprirea noastră de către dușmanii noștri nu mai este luată, ca odinioară, cu râs, ci mai degrabă cu fețe amare și furioase. Fără îndoială

că a avut loc o mare schimbare de atitudine.

Nimic din toate acestea nu a luat încă forma unei renașteri în concepția noastră națională despre puterea politică și autoconservare. Iar vina le revine celor care, începând cu 1918, și mai puțin prin harul cerului decât prin autoproclamare, au guvernat poporul nostru până la moarte. Da, într-adevăr, dacă cineva acuză astăzi poporul nostru, ar trebui întrebat: Ce se face pentru a-i ajuta? Cum rămâne cu sprijinul slab pe care poporul îl acordă oricăror decizii guvernamentale - decizii care, de fapt, abia dacă există? Este acesta un semn al lipsei noastre de vitalitate, sau nu este acesta un semn al eșecului total al gestionării acestei valoroase încrederi? Ce au făcut guvernele noastre pentru a trezi în popor un spirit mândru de afirmare de sine, de sfidare bărbătească și de ură îndreptățită?

13.16 EXPLOATAREA NEGLIJATĂ A TRATATULUI DE LA VERSAILLES

În 1919, când a fost impus tratatul de pace poporului German, existau motive pentru a spera că acest instrument de opresiune nelimitată va contribui la întărirea strigătelor pentru libertatea Germană. Tratatele de pace ale căror cerințe cad ca o lovitură de bici asupra poporului se dovedesc, nu de puține ori, a fi semnalul unei viitoare revolte.

Ce s-ar fi putut face cu acest Tratat de Pace de la Versailles! În mâinile unui guvern binevoitor, acest instrument de șantaj fără limite și de umilință rușinoasă ar fi putut stârni pasiunea naționalistă la cel mai înalt nivel! Un sistem de propagandă bine direcționat ar fi putut utiliza această cruzime sadică pentru a transforma indiferența poporului în indignare, iar apoi această indignare în cea mai înflăcărată furie!

Fiecare punct ar fi putut fi ars în mințile și inimile acestui popor, până când 60 de milioane de capete, bărbați și femei, și-ar fi găsit sufletele înflăcărate de un sentiment comun de ură și rușine, și un torent de foc ar fi izbucnit, iar din el s-ar fi născut o voință comună, tare ca oțelul. Atunci poporul ar striga: "Din nou la arme!"

Da, într-adevăr, iată ce poate face un astfel de tratat de pace. Opresiunea sa fără limite și cererile sale obraznice sunt cele mai mari arme de propagandă pentru a trezi spiritul vital al unei națiuni.

Apoi, de la cartea de povești a copilului până la ultimul ziar, fiecare teatru și fiecare cinematograf, fiecare stâlp și fiecare panou publicitar

deschis trebuie să fie pus în slujba acestei mari misiuni. Atunci, strigătul firav al patrioților noștri sociali din zilele noastre - "Doamne, fă-ne liberi!" - ar fi transformat într-o rugăciune arzătoare: "Doamne Atotputernicule, binecuvântează-ne brațele când va veni ceasul; fii drept, așa cum ai fost întotdeauna; judecă acum dacă ne merităm libertatea; Doamne, binecuvântează-ne lupta!"

Toate acestea au fost neglijate și nu s-a făcut nimic.

Cine se va mai mira acum dacă oamenii noștri nu sunt așa cum ar trebui să fie sau ar putea fi? Dacă restul lumii ne privește doar ca pe o slugă, ca pe un câine ascultător care linge mâna care tocmai l-a bătut?

Cu siguranță, capacitatea noastră de a forma alianțe cu alte națiuni este împiedicată de poporul nostru, dar mult mai mult de guvernele noastre. Acestea, în corupția lor, sunt vinovate de faptul că, după opt ani de opresiune de nedescris, există atât de puțină voință de libertate.

Pentru ca națiunea noastră să poată întreprinde o politică de alianță, ea trebuie să-și restabilească prestigiul în rândul altor națiuni și trebuie să aibă un guvern autoritar care să nu fie omul de încredere al unor state străine și stăpânul de serviciu al propriului popor, ci mai degrabă un vestitor al conștiinței naționale.

Dacă poporul nostru ar fi avut un guvern care să considere că aceasta este misiunea sa, nu ar fi trecut șase ani până când o politică externă curajoasă a Reichului ar fi găsit o voință la fel de curajoasă în rândul unui popor însetat de libertate.

13.17 INVERSAREA PSIHOZEI ANTI-GERMANE

La a doua obiecție - dificultatea de a transforma națiunile inamice în aliați prietenoși - se poate răspunde în felul următor:

Psihoza generală anti-Germană cultivată de propaganda de război în alte țări trebuie să continue inevitabil să existe până la renașterea voinței Germane de autoconservare, astfel încât Reichul German să redevină un stat care poate juca pe tabla de șah Europeană și cu care se poate juca. Numai atunci când guvernul și poporul sunt apți să întreprindă o politică de alianță, o putere sau alta, ale cărei interese coincid cu ale noastre, se poate gândi să schimbe opinia publică prin propagandă.

Desigur, acest lucru va necesita ani de muncă inteligentă și continuă.

Deoarece este nevoie de o perioadă lungă pentru a schimba opinia publică, este necesar să fim precauți înainte de a întreprinde o astfel de muncă - adică nu trebuie să începem această sarcină decât dacă suntem absolut convinși de valoarea ei și de roadele pe care le va aduce în viitor. Nu trebuie să încerci să schimbi sentimentul național pe baza laudelor goale ale unui ministru de externe mai mult sau mai puțin strălucit, ci doar dacă există o garanție tangibilă a valorii noii orientări. În caz contrar, ar putea fi o spulberare completă a opiniei publice.

Cea mai sigură garanție care poate fi dată pentru posibilitatea unei viitoare alianțe de stat nu poate fi găsită în frazele bombastice ale unui membru individual al guvernului, ci în stabilitatea evidentă a unei tendințe guvernamentale definite și practice și în susținerea opiniei publice. Credința în acest lucru va fi întărită cu atât mai mult dacă guvernul, prin propagandă, se pregătește să-și explice eforturile și să-și asigure sprijinul public pentru ele, iar opinia publică reflectă favorabil această tendință guvernamentală.

Prin urmare, o națiune - în situația noastră - va fi văzută ca un posibil aliat dacă atât guvernul, cât și opinia publică sunt unite în aceeași determinare entuziastă de a lupta pentru libertate. Acest lucru trebuie să fie ferm stabilit înainte de a se putea face orice încercare de a schimba opinia publică din alte țări, care, de dragul apărării intereselor lor, sunt înclinate să călătorească alături de un partener care le pare potrivit - adică să încheie o alianță.

În acest scop, însă, mai este un lucru: având în vedere că sarcina de a aduce o schimbare radicală în atitudinea spirituală a unui popor necesită o muncă grea și că mulți nu o înțeleg la început, ar fi atât stupid cât și criminal să comitem greșeli care ar putea fi folosite ca arme de către cei care se opun unei astfel de schimbări.

13.18 CONCENTRAREA ASUPRA UNUI SINGUR INAMIC

Trebuie să recunoaștem faptul că este nevoie de mult timp pentru ca un popor să înțeleagă pe deplin scopurile interne ale unui guvern, deoarece nu se pot explica scopurile finale ale activității politice preliminare; mai degrabă, trebuie să ne bazăm fie pe credința oarbă a maselor, fie pe instinctul intuitiv al clasei conducătoare superioare din punct de vedere intelectual. Dar, deoarece mulți oameni nu au această

intuiție politică și deoarece considerațiile politice interzic o explicație publică, o anumită parte a liderilor intelectuali se va opune întotdeauna noilor tendințe care pot fi considerate simple experimente, deoarece nu sunt ușor de înțeles. Astfel, elementele de stat conservatoare și îngrijorate au început să opună rezistență.

Din acest motiv, cea mai mare datorie a noastră este să împiedicăm orice armă să ajungă în mâinile celor care vor să împiedice înțelegerea reciprocă între națiuni. Acest lucru este valabil mai ales în cazul nostru, unde trebuie să ne confruntăm cu discursul nepractic și fantastic al patrioților noștri sociali și al politicienilor de cafenea din burghezia patetică. Strigătul pentru o nouă flotă de luptă, restaurarea coloniilor noastre etc., este pur și simplu un nonsens și nepractic, așa cum orice gânditor serios își va da seama. Acești vorbitori inofensivi și uneori pe jumătate nebuni în lupta de protest servesc interesele dușmanului nostru de moarte; cuvintele lor sunt exploatate în Anglia într-un mod care nu poate fi considerat avantajos pentru Germania. Ei își risipesc energiile în demonstrații inutile împotriva lui Dumnezeu și a întregii lumi și uită principiul fundamental care este o condiție prealabilă pentru orice succes, și anume: Orice ai face, fă-o temeinic! Urlând împotriva a cinci sau zece state, nu reușim să ne concentrăm toate forțele de voință și puterea fizică pentru o lovitură în inima celui mai înverșunat dușman al nostru și sacrificăm posibilitatea de a ne întări printr-o alianță.

Și aici este o misiune pentru mișcarea Național-Socialistă. Ea trebuie să-i învețe pe oamenii noștri să treacă cu vederea lucrurile mărunte și să se concentreze asupra celor mari; să nu se divizeze din cauza unor probleme minore; și să nu uite niciodată că obiectul pentru care luptăm astăzi este pura existență a poporului nostru și că singurul dușman pe care trebuie să-l înfruntăm este și rămâne acea putere care ne răpește această existență.

Unele lucruri pot deveni greu de suportat. Dar aceasta nu este în niciun caz o scuză pentru a renunța la rațiune și pentru a ridica strigăte fără sens împotriva întregii lumi, în loc să ne concentrăm toate forțele împotriva celui mai mortal inamic.

13.19 REGLARE DE CONTURI CU TRĂDĂTORII

În plus, poporul German nu are dreptul moral de a se plânge de

modul în care restul lumii acționează față de el, atâta timp cât el însuși nu îi trage la răspundere pe acei criminali care și-au vândut și trădat propria țară. Nu putem spera să fim luați foarte în serios dacă ne permitem să ne complacem în abuzuri și proteste pe termen lung împotriva Angliei și Italiei, iar apoi le permitem acestor ticăloși să circule nestingheriți în propria noastră țară, care erau în solda propagandei de război a inamicului, care ne-au luat armele, ne-au rupt coloana vertebrală morală și au vândut Reichul pentru 30 de arginți.

Inamicul a făcut doar ceea ce era de așteptat. Iar noi ar trebui să învățăm din comportamentul și acțiunile sale.

Cine nu se poate ridica la nivelul acestei perspective trebuie să înțeleagă că, în caz contrar, nu ar rămâne decât să renunțe la ideea oricărei politici de alianță în viitor. Dacă nu putem forma o alianță cu Anglia, pentru că ne-a furat coloniile, sau cu Italia, pentru că are Tirolul de Sud, sau cu Polonia sau Cehoslovacia, atunci nu mai rămâne nimeni altcineva în Europa în afară de Franța - care, de altfel, ne-a furat Alsacia-Lorena.

Nu prea poate exista nicio îndoială dacă acest lucru servește poporului German. Dar dacă un lucru este îndoielnic, acesta este dacă o astfel de opinie vine de la un simplu prost sau de la un adversar iscusit.

Când vine vorba de activitățile liderilor, eu cred întotdeauna în aceasta din urmă.

O transformare în psihicul individual al acestor popoare care au fost inamice, ale căror interese reale ar putea să corespundă cu ale noastre în viitor, ar putea fi posibilă dacă forța internă a statului nostru și voința noastră de autoconservare arată că am putea fi din nou un aliat demn. În plus, incompetența și comportamentul nostru criminal nu ar trebui să ofere motive pentru a fi folosite de cei care se opun alianței noastre cu foștii inamici.

13.20 ITALIA FASCISTĂ ȘI EVREIMEA

Cea mai greu de răspuns este cea de-a treia obiecție.

Este de conceput că cei care reprezintă adevăratele interese ale acelor națiuni care ar putea să se alăture alianței ar putea să își susțină punctele de vedere împotriva voinței dușmanului de moarte evreiesc al popoarelor și statelor naționale libere?

De exemplu, puteau sau nu forțele statului Britanic tradițional să rupă

influența dezastruoasă a evreilor?

Această întrebare, după cum s-a spus deja, este foarte dificil de răspuns. Depinde de prea mulți factori pentru a forma o judecată concludentă. În orice caz, un lucru este cert: într-un stat, puterea guvernamentală este atât de stabilizată și este atât de absolut în slujba intereselor țării, încât nu se poate vorbi de o obstrucționare reală și efectivă a necesităților politice de către forțele evreiești internaționale.

Lupta pe care Italia Fascistă o duce împotriva celor trei arme principale ale evreilor - deși poate în cel mai profund sens inconștient (dar eu însumi nu cred acest lucru) - oferă cea mai bună dovadă că colții otrăvitori ai acestei puteri suprastatale sunt smulși, chiar dacă indirect. Interzicerea societăților secrete francmasonice, suprimarea presei supranaționale și demolarea continuă a marxismului internațional, împreună cu consolidarea constantă a conceptului de stat Fascist - toate acestea vor permite, de-a lungul anilor, guvernului Italian să servească din ce în ce mai mult interesele poporului Italian, fără a ține cont de șuieratul hidrei mondiale evreiești.

13.21 ANGLIA ȘI EVREIMEA

Lucrurile sunt mai dificile în Anglia. În această țară a "celei mai libere democrații", evreul exercită o dictatură aproape nelimitată, indirect, prin intermediul opiniei publice[195]. Și totuși, există o perpetuă luptă

[195] Influența evreilor în Marea Britanie a fost semnificativă încă de la "emanciparea" lor în 1858. Printre primele personalități importante se numără Isaac Goldsmid, David Salomons și Benjamin Disraeli. Familia Rothschild a înființat întreprinderi bancare în această țară încă din anii 1790 și, prin profiturile obținute în războaiele Napoleoniene de la începutul anilor 1800, a dobândit o bogăție și o influență considerabile. În 1880, scriitorul Britanic Laurence Oliphant putea scrie despre "operațiunile financiare la cea mai mare scară ale evreilor" și despre "influența puternică pe care o exercită în presa din multe țări". El adaugă: "Datorită importanței financiare, politice și comerciale la care au ajuns acum evreii, probabil că nu există nicio putere în Europa care să se dovedească a fi un aliat atât de valoros... ca această rasă bogată, puternică și cosmopolită" (1880: 503). Un deceniu mai târziu, istoricul Goldwin Smith de la Oxford a observat că, "aproape fără excepție, presa din întreaga Europă se află în mâini evreiești și este produsă în mare parte din creiere evreiești. Finanțele internaționale sunt captive energiei și priceperii evreiești. În Anglia, căderea [băncii] Barings a lăsat supremația solitară a casei Rothschild, necontestată și de neclintit....Iudaismul este acum marea putere financiară în Europa, adică este cea mai mare putere dintre toate" (1893: 260-280). Winston Churchill a fost strâns legat de influența evreiască cel puțin din 1904. Martin Gilbert (2007: 9) notează că adversarii politici ai lui Churchill l-au acuzat pe acesta "de a fi în buzunarul și chiar în solda evreilor bogați". Michael Makovsky (2007: 46) scrie că Churchill "a ajuns să numere mulți dintre prietenii evrei bogați [ai tatălui său] ca fiind ai săi". După cum bine știa Hitler, Marea Britanie a

între susținătorii intereselor statului Britanic și adepții dictaturii mondiale evreiești.

După război, a devenit clar pentru prima dată cât de puternic este acest contrast, când liderii statului Britanic au adoptat o poziție față de problema Japoneză, iar presa a adoptat o altă poziție.

Imediat după încheierea războiului, vechea antipatie reciprocă dintre America și Japonia a început să reapară. În mod firesc, marile puteri Europene nu puteau rămâne indiferente la acest nou pericol de război. În ciuda legăturilor de rudenie, în Anglia exista o anumită gelozie față de importanța crescândă a Uniunii Americane în toate sferele economiei și politicii internaționale. Fostul teritoriu colonial, copil al unei mame mari, părea pe cale să devină noul stăpân al lumii. Este de înțeles că astăzi Anglia ar trebui să-și reexamineze vechile alianțe și că oamenii de stat Britanici privesc cu nervozitate spre un moment în care nu se va mai spune: "Marea Britanie stăpânește mările!", ci mai degrabă: "Mările pentru Uniunea Americană!"

Giganticul colos American, cu uriașa sa bogăție de sol virgin, este mult mai greu de atacat decât un Reich German încercuit. Dacă ar fi să se arunce zarurile și să se ia o decizie finală, Anglia ar fi condamnată dacă ar rămâne singură. De aceea, ei întind cu nerăbdare mâna spre pumnul galben și se agață de o alianță care, din punct de vedere rasial, este poate impardonabilă; dar din punct de vedere politic reprezintă singura posibilitate de a consolida poziția mondială a Marii Britanii în fața continentului American în plină ascensiune.

În ciuda unei lupte comune pe câmpurile de luptă Europene, guvernul Englez nu a încheiat o alianță cu partenerul lor asiatic, iar întreaga presă evreiască a sărit pe această idee din spate.

Cum este posibil ca, până în 1918, organele evreiești să fi sprijinit lupta Britanică împotriva Reichului German, iar apoi să fi devenit brusc neloiale și să fi mers pe drumul lor?

Distrugerea Germaniei nu a fost un interes Englezesc, ci în primul rând unul evreiesc - la fel cum astăzi distrugerea Japoniei servește mai

căutat și a obținut ajutorul "evreilor din întreaga lume" în lupta din Primul Război Mondial. David Lloyd George a fost deosebit de dornic să obțină ajutorul evreilor Americani, pentru a-i atrage pe Americanii neutri. Rezultatul final a fost un "contract cu evreii": să le ofere o patrie sionistă în Palestina dacă ei ar ajuta Anglia să câștige războiul. Acest "contract" a fost codificat în faimoasa Declarație Balfour din 1917. Pentru detalii, a se vedea Dalton (2013). În concluzie, Hitler a avut cu siguranță dreptate: Evreii au avut într-adevăr o dictatură practică asupra Marii Britanii în anii 1920. Aceasta continuă până în prezent.

puțin intereselor Britanice decât dorințelor mai largi ale liderilor anticipatului imperiu mondial evreiesc. În timp ce Anglia se străduiește să își mențină poziția în lume, evreul își organizează atacul pentru cucerirea acesteia.

El vede deja statele Europene actuale ca pe niște instrumente flexibile în mâinile sale, fie indirect, prin așa-numita democrație occidentală, fie sub forma unei dominații directe de către bolșevismul Rusesc. Dar nu doar Lumea Veche este cea pe care o ține în lațul său; mai degrabă, aceeași soartă o are și Lumea Nouă. Evreii controlează forțele bursiere ale Uniunii Americane.[196] În fiecare an, ei își sporesc controlul asupra forței de muncă, într-o națiune de 120 de milioane de oameni; doar foarte puțini, spre disperarea lor, mai rămân încă pe deplin independenți.[197]

Aceștia dau dovadă de o abilitate desăvârșită în manipularea opiniei publice și în folosirea acesteia ca instrument în lupta pentru propriul viitor.

Cele mai mari capete ale evreilor văd împlinirea iminentă a profeției Vechiului Testament despre marea devorare a națiunilor.[198]

În această mare turmă de teritorii coloniale deznaționalizate, un singur stat independent ar putea duce la ruinarea întregii structuri în ultimul moment. O lume bolșevică nu poate exista decât dacă cuprinde totul.

Dacă doar un singur stat își păstrează puterea și măreția națională, imperiul mondial satrapic evreiesc, ca orice altă tiranie din lume, va

[196] Influența evreilor în America în această perioadă a depășit cu mult bursa de valori și a fost aproape sigur mai extinsă decât și-a dat seama Hitler. Populația evreiască creștea rapid, de la 0,5% din populația țării în 1880 la 2,9% în 1918. Teddy Roosevelt, parțial evreu, a devenit președinte în 1901, după asasinarea, inspirată de evrei, a președintelui William McKinley. Bancherii evrei precum Paul și Felix Warburg, Jacob Schiff și Bernard Baruch au exercitat o influență considerabilă. Avocați evrei precum Oscar Straus, Louis Marshall, Henry Morgenthau Sr., Louis Brandeis și Samuel Untermyer au avut cu toții o influență substanțială în domeniul financiar și guvernamental. Astfel de persoane au fost decisive în convingerea lui Woodrow Wilson și a Congresului de a intra în Primul Război Mondial. Pentru mai multe informații, a se vedea Dalton (2013).

[197] Prima ediție originală a acestui volum avea cuvintele "doar un singur mare om, [Henry] Ford, rămâne pe deplin independent." Ford a fost un critic notoriu al influenței evreilor în America și a fost mult timp lăudat de Hitler pentru că le-a ținut piept. Pentru mai multe detalii despre opiniile lui Ford, a se vedea Dalton (2012).

[198] A se vedea, de exemplu: *Geneza* (27:29): "Popoarele să-ți slujească și neamurile să se plece în fața ta". *Deuteronomul* (15:6): "Vei stăpâni peste multe neamuri" și (28:10) "se vor teme de tine". *Isaia* (60:10): "Străinii vor zidi zidurile tale și regii lor îți vor sluji... ca oamenii să-ți aducă bogăția neamurilor" și (61:5) "vei mânca bogăția neamurilor".

trebui să cedeze în fața forței ideii naționaliste.

13.22 JAPONIA ȘI EVREIMEA

Acum, datorită celor o mie de ani de adaptare, evreul știe foarte bine că poate submina națiunile Europene prin bastardizare rasială, dar că nu ar putea supune un stat național asiatic precum Japonia la aceeași soartă. Astăzi, el poate imita căile Germanului și ale Englezului, ale Americanului și ale Francezului, dar nu are niciun mijloc de apropiere de asiaticul galben. De aceea, el caută să spargă statul național Japonez folosind alte asemenea formațiuni, pentru a scăpa de un adversar periculos înainte de a transforma ultima putere statală din pumnul său într-o tiranie asupra celor lipsiți de apărare.

În imperiul său evreiesc milenar, el se teme de un stat național Japonez și, prin urmare, vrea să îl distrugă înainte de a-și instaura propria dictatură.

Și astfel, el incită națiunile împotriva Japoniei astăzi, așa cum a făcut-o cândva împotriva Germaniei. Astfel, în timp ce oamenii de stat Britanici încă încearcă să stabilească o alianță cu Japonia, presa Britanico-evreiască duce o luptă împotriva aliatului și se pregătește pentru un război de distrugere sub proclamarea democrației și folosind strigătul de război: "Jos militarismul și imperialismul Japonez!".

Iată cât de insubordonat a devenit evreul în Anglia de astăzi.

Și din acest motiv, lupta împotriva pericolului mondial evreiesc va începe acolo.

13.23 LUPTA NOASTRĂ ÎMPOTRIVA DUȘMANULUI MONDIAL

Și aici, din nou, mișcarea Național-Socialistă are o sarcină extraordinară de îndeplinit: Trebuie să deschidă ochii oamenilor noștri în ceea ce privește națiunile străine și trebuie să le reamintească în permanență care este adevăratul dușman al lumii actuale. În locul urii împotriva Arianilor - de care putem fi despărțiți din aproape orice alt motiv, dar cu care legătura de sânge și de civilizații înrudite ne unește - trebuie să ne dedicăm să stârnim o furie generală împotriva dușmanului malefic al omenirii, ca autor real al tuturor suferințelor noastre.

Trebuie să ne asigurăm că, cel puțin în țara noastră, inamicul mortal este recunoscut și că lupta împotriva lui poate deveni un far de lumină spre zile mai luminoase, arătând altor națiuni calea de salvare pentru o umanitate Ariană aflată în dificultate.

În cele din urmă, fie ca rațiunea să ne ghideze și voința să fie puterea noastră. Fie ca datoria sacră de a acționa să ne dea determinare, iar credința noastră să fie protecția noastră supremă.

CAPITOLUL 14
POLITICA GERMANIEI ÎN EUROPA DE EST

Două considerente mă determină să fac o analiză specială a relației Germaniei cu Rusia:

(1) Poate că aceasta se va dovedi a fi cea mai decisivă preocupare a politicii externe a Germaniei, iar

(2) Această problemă este, de asemenea, o piatră de încercare pentru capacitatea politică a tinerei mișcări Național-Socialiste în ceea ce privește gândirea clară și acțiunea corectă.

14.1 PREJUDECĂȚI ÎN PROBLEME DE POLITICĂ EXTERNĂ

Trebuie să mărturisesc că cel de-al doilea punct a fost uneori o sursă de mare neliniște pentru mine. Membrii mișcării noastre nu sunt recrutați dintre cei indiferenți, ci mai degrabă în mare parte dintre cei cu viziuni foarte extreme asupra lumii. Este firesc ca înțelegerea lor în materie de politică externă să sufere de prejudecăți și de cunoștințe inadecvate, din cauza legăturilor politice și filozofice ale acelor cercuri de care au fost anterior atașați. Și acest lucru nu este valabil doar pentru cei care vin la noi dinspre stânga. Dimpotrivă. Oricât de nocivă ar fi fost învățătura lor anterioară cu privire la astfel de probleme, în multe cazuri aceasta a fost cel puțin parțial echilibrată de un reziduu de instincte sănătoase și naturale. Atunci a fost necesar doar să se substituie o învățătură mai bună în locul influențelor anterioare, iar instinctul de autoconservare poate fi considerat ca fiind cel mai bun aliat.

Pe de altă parte, este mult mai greu să imprimi idei politice clare unor oameni a căror educație politică anterioară nu a fost mai puțin absurdă și ilogică. Aceștia au sacrificat ultimul reziduu al instinctelor lor naturale pe altarul obiectivității. Este deosebit de dificil de a-i constrânge pe acești reprezentanți ai așa-numitei noastre intelectualități să aibă o viziune clară și logică asupra propriilor interese și a celor ale națiunii lor. Ei sunt împovărați de o greutate moartă de prejudecăți și concepții fără sens și, cel mai rău, și-au pierdut sau au renunțat la orice instinct de conservare. Mișcarea Național-

Socialistă trebuie să ducă o luptă grea cu acești oameni, deoarece, în ciuda incompetenței totale, sunt atât de încrezuți în ei înșiși încât, fără cea mai mică justificare, privesc cu dispreț oamenii obișnuiți și mai sănătoși. Acești atotștiutori aroganți sunt total incapabili de o analiză și o considerație calmă, care sunt premisele necesare pentru orice voință sau acțiune în politica externă.

Tocmai aceste cercuri sunt cele care încep astăzi să deturneze politica noastră externă în cele mai dezastruoase direcții și să o îndepărteze de orice apărare reală a intereselor populare ale poporului nostru. În schimb, ei își servesc propriile lor ideologii fantastice și, prin urmare, mă simt obligat să le ofer propriilor mei colegi o expunere clară a celei mai importante probleme de politică externă, și anume, relația noastră cu Rusia. O voi trata atât de amănunțit cât este necesar pentru a o face general înțeleasă, atât cât este posibil într-o lucrare ca aceasta.

Permiteți-mi să încep cu următoarele observații: prin "politică externă" înțelegem gestionarea afacerilor unei națiuni în relațiile sale cu restul lumii, pe baza unor fapte bine definite. Mai mult, ca Național-Socialiști, trebuie să stabilim următorul principiu cu privire la natura politicii externe a unui stat popular:

Politica externă a unui stat popular trebuie să aibă în vedere, în primul rând, datoria de a asigura existența rasei pe această planetă, care este întruchipată în acest stat. Iar acest lucru se face prin stabilirea unui raport sănătos și natural între numărul și creșterea populației, pe de o parte, și cantitatea și calitatea solului, pe de altă parte.

14.2 SEMNIFICAȚIA SUPRAFEȚEI STATULUI

Singura condiție sănătoasă este cea care asigură existența unui popor pe propriul său pământ. Orice altă situație este nesănătoasă, chiar dacă poate dăinui timp de secole sau chiar mii de ani. Mai devreme sau mai târziu, acest lucru va duce la declinul sau chiar la distrugerea oamenilor în cauză.

Numai un spațiu suficient de mare pe acest Pământ poate asigura existența liberă a unui popor.

Amploarea necesară extinderii teritoriului pentru colonizare nu trebuie estimată în funcție de necesitățile actuale și nici măcar de mărimea productivității sale agricole în raport cu populația.

În primul volum, sub titlul "Politica de Alianță a Germaniei Înainte de

Război", am explicat deja că suprafața de teren a unui stat este importantă nu numai ca sursă de hrană a națiunii, ci și din punct de vedere militar și politic.[199] Odată ce un popor este asigurat de subzistența sa prin cantitatea de sol, trebuie să se gândească cum să o apere. Acest lucru depinde de puterea-politică a unui stat, care la rândul ei depinde de posibilitățile militaro-geografice.

Astfel, națiunea Germană își poate asigura propriul viitor doar ca putere mondială. Timp de aproape 2.000 de ani, apărarea intereselor noastre naționale a fost o chestiune de istorie mondială, după cum reiese din activitățile noastre mai mult sau mai puțin reușite în domeniul politicii externe. Noi înșine am fost martori la acest lucru: Lupta gigantică a națiunilor din 1914 până în 1918 a fost doar lupta poporului German pentru existența sa pe acest glob, dar noi am desemnat acest tip de eveniment drept un război mondial.

Germania a intrat în această luptă ca o presupusă putere mondială. Spun "presupusă" pentru că, în realitate, nu a fost așa ceva. În 1914, dacă ar fi existat un raport diferit între suprafața și populația noastră, Germania ar fi fost într-adevăr o putere mondială și, în afară de alți factori, războiul s-ar fi încheiat în favoarea noastră.

Nu este nici sarcina și nici intenția mea să discut aici despre ce s-ar fi întâmplat "dacă" în cazul în care "dar" nu ar fi existat. Dar consider absolut necesar să arăt condițiile actuale în realitatea lor goală și fără ornamente, arătând slăbiciunea inerentă acestora, astfel încât, cel puțin în rândurile mișcării Național-Socialiste, să primească înțelegerea necesară.

Germania nu este astăzi o putere mondială. Chiar dacă slăbiciunea noastră militară actuală ar putea fi depășită, tot nu am putea pretinde la acest titlu. Ce importanță are un stat pe această planetă în care raportul dintre populație și suprafață este atât de mizerabil ca în actualul Reich German? Într-o epocă în care lumea se împarte treptat între state - dintre care multe aproape că acoperă continente întregi - nu se poate vorbi de o putere mondială în cazul unei structuri a cărei Patrie politică se limitează la suprafața comică de abia 500.000 de kilometri pătrați.[200]

[199] O trimitere aparentă la Capitolul 4; a se vedea în special secțiunile 4.2 și 4.3.
[200] Pentru referință, suprafața Germaniei de astăzi este de aproximativ 357.000 de kilometri pătrați. Dacă includem și Austria, totalul ajunge la 441.000 de kilometri pătrați.

14.3 POLITICA COLONIALĂ FRANCEZĂ ȘI GERMANĂ

Din punct de vedere pur teritorial, suprafața Reichului German este extrem de mică în comparație cu celelalte așa-numite puteri mondiale. Anglia nu trebuie să fie citată ca dovadă contrarie, deoarece patria Engleză este în realitate marea capitală a imperiului mondial Britanic, care deține aproape un sfert din suprafața Pământului. În plus, trebuie să considerăm Uniunea Americană ca fiind în fruntea statelor colosale, de asemenea Rusia și China. Unele dintre aceste suprafețe spațiale sunt de peste zece ori mai mari decât actualul Reich German.

Și Franța însăși trebuie să se claseze printre aceste state. Nu numai că își mărește în mod constant forța armatei sale prin recrutarea de oameni de culoare din giganticul său imperiu, dar și din punct de vedere rasial, negrificarea sa progresează, astfel încât acum se poate vorbi de fapt de crearea unui stat african pe pământ European. Politica colonială actuală a Franței nu poate fi comparată cu cea a Germaniei din trecut. Dacă Franța continuă să se dezvolte în modul actual în următorii 300 de ani, toate urmele de sânge Francez vor fi în cele din urmă scufundate în statul mulatru Euro-african în creștere. Acesta ar fi o zonă de colonizare formidabilă și autonomă, de la Rin la Congo, plină de o rasă inferioară care a apărut treptat printr-un proces de bastardizare continuă.

Acest lucru deosebește politica colonială Franceză de cea Germană.

Fosta politică colonială Germană, ca orice altă politică, a fost realizată pe jumătate. Ea nu a mărit suprafața de colonizare a rasei Germane și nici nu a încercat - oricât de criminal ar fi fost - să consolideze Reichul prin utilizarea sângelui negru. Askari din Africa de Est Germană a reprezentat un pas mic și ezitant pe această cale. Dar, în realitate, au servit doar la apărarea coloniilor înseși. Ideea de a importa trupe de negri pe un câmp de luptă European – în afară de imposibilitatea sa practică într-un război mondial - nu a fost niciodată considerată o propunere care să fie realizată în circumstanțe mai bune; în timp ce, dimpotrivă, Francezii au considerat întotdeauna acest lucru ca fiind fundamental pentru activitățile lor coloniale. Astfel, în lumea de astăzi există nu numai un număr de state mult mai mare decât națiunea noastră Germană ca populație, ci și o suprafață de teren care reprezintă, mai presus de toate, baza puterii lor politice. Niciodată raportul dintre suprafață și populație în Reichul German nu a fost atât

de nefavorabil în raport cu alte state ale lumii ca la începutul istoriei noastre, acum 2.000 de ani, și nici astăzi. Mai demult eram un popor tânăr, care dădea buzna într-o lume de mari state care se prăbușeau, al căror ultim gigant, Roma, am ajutat să îl dărâmăm. Astăzi ne aflăm într-o lume a marilor state-putere, în care propriul nostru Reich se scufundă în mod constant în insignifianță.

14.4 MISIUNEA ISTORICĂ A NAȚIONAL-SOCIALISMULUI

Trebuie să înfruntăm întotdeauna acest adevăr amar în mod clar și calm. Trebuie să studiem populația și suprafața Reichului German în raport cu alte state și să le comparăm de-a lungul secolelor. Știu că toată lumea va ajunge atunci la aceeași concluzie tristă pe care am făcut-o și eu la început: Germania nu mai este o putere mondială, indiferent dacă forța sa militară este puternică sau slabă.

Nu există nicio comparație între noi și celelalte mari state de pe Pământ, datorită conducerii total catastrofale a poporului nostru în politica externă, datorită lipsei - aproape că ar trebui să spun - a unui scop testamentar în politica externă și datorită pierderii oricărui impuls și instinct de conservare sănătoasă.

Dacă mișcarea Național-Socialistă vrea să fie recunoscută de istorie ca având o mare misiune pentru poporul nostru, va trebui să recunoască în mod dureros adevărul real al situației noastre în lume. Ea trebuie să lupte cu curaj împotriva lipsei de scop și a incompetenței care a ghidat până acum națiunea noastră Germană în politica externă. Apoi, fără respect pentru "tradiție" sau preconcepții, trebuie să găsească curajul de a organiza forțele noastre naționale și de a le pune pe o cale care să le ducă departe de actualul spațiu vital restrâns și spre un pământ și un sol nou. Astfel, mișcarea ne va salva de pericolul de a pieri de pe acest Pământ sau de a servi altora ca națiune sclavagistă.

Mișcarea Național-Socialistă trebuie să încerce să elimine actuala disproporție dintre populația noastră și suprafața de teren, considerând-o pe aceasta din urmă ca fiind sursa noastră de hrană și ca bază a puterii politice. Și astfel trebuie să elimine contrastul dintre istoria trecută și lipsa de speranță a neputinței noastre actuale. Procedând astfel, trebuie să țină cont de faptul că suntem membri ai celei mai înalte umanități de pe acest Pământ, că avem o datorie la fel de înaltă și că ne vom îndeplini această datorie numai dacă vom inspira

poporului German o sensibilitate rasială, astfel încât să nu se limiteze la a crește câini, cai și pisici bune, ci să aibă grijă și de propriul sânge.

14.5 ROADELE DURABILE ALE UNEI POLITICI MILENARE

Când spun că politica externă Germană de până acum a fost lipsită de scop și ineficientă, dovada afirmației mele se găsește în eșecurile reale ale acestei politici. Dacă poporul nostru ar fi fost inferior din punct de vedere intelectual sau laș, rezultatele finale ale luptei sale pe acest Pământ nu ar fi putut fi mai rele decât cele pe care le vedem astăzi. Ceea ce s-a întâmplat în ultimele decenii dinaintea războiului nu trebuie să ne amăgească; nu trebuie să măsurăm puterea unui Reich de unul singur, ci doar în comparație cu alte state. O astfel de comparație arată că celelalte state și-au sporit forța astfel încât nu numai că au fost echivalente, dar în cele din urmă au devenit mai mari; astfel încât, contrar creșterii aparente, adevărata cale a Germaniei s-a îndepărtat din ce în ce mai mult de alte state și a rămas în urmă - pe scurt, a existat o marjă mare în defavoarea noastră. Într-adevăr, chiar și populația noastră a rămas mult în urmă și a pierdut teren. Deși este adevărat că eroismul poporului nostru este de neegalat de cel al oricărei alte națiuni de pe Pământ - da, că au vărsat mai mult sânge decât orice altă națiune de pe Pământ pentru a-și apăra existența -, eșecul lor s-a datorat doar modului eronat în care a fost aplicat.

În acest sens, dacă examinăm experiențele politice ale poporului nostru de-a lungul a peste o mie de ani, amintindu-ne de nenumăratele războaie și lupte și analizând totul în lumina rezultatelor actuale, trebuie să mărturisim că această mare de sânge a produs doar trei fenomene pe care le putem considera ca fiind roade durabile ale unor acțiuni specifice în politica externă și în politica generală:

(1) Colonizarea Ostmark-ului, în principal de către Bavarezi;

(2) cucerirea și colonizarea teritoriului de la est de Elba; și

(3) Organizarea statului Brandenburg-Prusac de către Hohenzollern, care a devenit modelul pentru cristalizarea unui nou Reich.

Un avertisment instructiv pentru viitor!

Primele două dintre aceste mari succese de politică externă au rămas cele mai durabile. Fără ele, poporul nostru nu ar juca niciun rol astăzi.

Acestea au fost primele și, din păcate, singurele încercări reușite de a stabili o armonie între populația noastră în creștere și cantitatea de pământ și sol. Și trebuie să privim ca fiind cu adevărat dezastruos faptul că istoricii noștri Germani nu au apreciat niciodată corect aceste două realizări, care au fost atât de pline de importanță pentru generațiile următoare. În schimb, ei au lăudat multe alte lucruri - eroismul fantastic, nenumăratele aventuri și războaie - dar fără să înțeleagă cât de nesemnificative au fost acestea pentru linia principală a dezvoltării noastre naționale.

Cel de-al treilea mare succes obținut prin activitatea noastră politică a fost crearea statului Prusac și dezvoltarea unui concept de stat specific. Acest lucru a dus, de asemenea, la instinctul de autoconservare și de autoapărare al armatei Germane, care a fost adaptat la lumea modernă. Transformarea ideii de autoapărare individuală în datoria de apărare națională este derivată din fiecare structură statală și concepție de stat. Semnificația acestei evoluții nu poate fi supraestimată. Rupt de individualismul excesiv, poporul German s-a disciplinat sub organizarea armatei Prusace și, în acest fel, și-a recăpătat cel puțin o parte din capacitatea de organizare pierdută de mult timp. Ceea ce alte popoare încă posedă în mod autentic ca societate de turmă, noi, cel puțin parțial, am recuperat pentru societatea noastră națională prin pregătire militară. În consecință, abolirea serviciului militar obligatoriu universal - care poate că nu are nicio semnificație pentru zeci de alte națiuni - a avut consecințe fatale pentru noi. Zece generații de Germani fără pregătire militară corectivă și educativă, lăsându-ne pradă efectelor nefaste ale divizării rasiale și, prin urmare, filosofice - și poporul nostru ar pierde ultima rămășiță a unei existențe independente pe această planetă. Spiritul German și-ar putea aduce atunci contribuția la civilizație doar prin intermediul unor indivizi care trăiesc sub dominația unor națiuni străine, iar originea lor ar rămâne necunoscută: un simplu îngrășământ cultural, până când ultimul reziduu de sânge Arian-Nordic se va corupe sau se va stinge.

Este remarcabil faptul că adevăratele succese politice obținute de poporul nostru în timpul luptelor sale milenare sunt mai bine apreciate și înțelese de adversarii noștri decât de noi înșine. Chiar și astăzi, încă mai devenim entuziasmați de un eroism care a răpit poporului nostru milioane din cel mai bun sânge al său, dar care s-a dovedit a fi complet inutil.

Distincția dintre adevăratele succese politice ale poporului nostru și scopurile zadarnice pentru care s-a vărsat sângele național este de o importanță supremă pentru comportamentul nostru prezent și viitor.

Noi, Național-Socialiștii, nu trebuie să ne alăturăm niciodată patriotismului superficial comun al lumii burgheze contemporane. Ar fi un pericol de moarte pentru noi să privim evoluțiile imediate de dinainte de război ca reprezentând chiar și cea mai mică obligație în calea noastră spre viitor. Din întreaga perioadă istorică a secolului 19 nu acceptăm nici măcar o singură obligație care să se bazeze pe acea perioadă însăși. Spre deosebire de politica celor care au reprezentat acea perioadă, noi trebuie să luăm poziție din cel mai înalt punct de vedere în ceea ce privește întreaga politică externă, și anume: să aducem țara în armonie cu populația noastră. Într-adevăr, din trecut nu putem învăța decât că scopul a conduitei noastre politice trebuie să se situeze în două direcții: (1) pământul și solul ca obiectiv al politicii noastre externe și (2) un nou fundament, stabilit filozofic și uniform, ca scop al activității politice interne.

14.6 UN APEL PENTRU VECHILE FRONTIERE

Doresc totuși să iau pe scurt poziție cu privire la întrebarea în ce măsură obiectivele noastre teritoriale sunt justificate din punct de vedere etic și moral. Acest lucru este necesar deoarece, din păcate, în așa-numitele noastre cercuri populare, există tot felul de guri sparte care încearcă să convingă poporul German că scopul politicii lor externe ar trebui să fie îndreptarea greșelilor din 1918, în timp ce, în același timp, consideră necesar să asigure întreaga lume de fraternitatea și simpatia populară.

În legătură cu acest punct, doresc să fac următoarea declarație: A cere restabilirea granițelor din 1914 este o absurditate politică care este plină de consecințe atât de grave încât pare criminală. Granițele Reichului din 1914 erau orice, dar nu erau logice. Ele nu erau cu adevărat complete, în sensul includerii tuturor membrilor națiunii Germane, și nici rezonabile, în lumina eficienței militar-geografice. Ele nu au fost rezultatul unui plan politic bine gândit, ci au fost granițe temporare stabilite în virtutea unei lupte politice neterminate - și, într-adevăr, au fost parțial rezultatul întâmplării. S-ar putea, cu același drept (și în multe cazuri mai bine), să alegem un alt an reprezentativ din

istoria Germaniei și să cerem ca obiectivul nostru de politică externă să fie restabilirea acelor condiții. Astfel de cerințe sunt destul de caracteristice lumii noastre burgheze, care în astfel de chestiuni nu se gândește politic la viitor, ci trăiește doar în trecut și, într-adevăr, doar în trecutul imediat; chiar și retrospecția lor nu merge mai departe de propria lor epocă. Legea inerției îi leagă de ordinea prezentă a lucrurilor, determinându-i să se opună oricărei încercări de a schimba acest lucru, dar fără a trece la orice fel de apărare activă dincolo de simpla încăpățânare. Este evident că orizontul politic al unor astfel de oameni nu se întinde dincolo de anul 1914. Proclamând că scopul activităților lor politice este de a restabili acele frontiere, ei nu fac decât să contribuie la repararea fisurilor din liga noastră de dușmani. Numai așa se poate explica faptul că, la opt ani după o luptă mondială între state cu dorințe și obiective foarte diferite, coaliția învingătorilor rămâne încă mai mult sau mai puțin intactă.

Fiecare dintre aceste state a beneficiat de pe urma prăbușirii Germaniei, la un moment dat sau altul. Teama de forța noastră a făcut ca marile puteri să păstreze tăcerea cu privire la lăcomia și invidia pe care o aveau una față de cealaltă. Au considerat că cea mai bună garanție împotriva unei viitoare reveniri ar fi dezmembrarea a cât mai mult posibil din Reich. Conștiința rea și teama de forța poporului nostru este cimentul durabil care i-a ținut uniți pe membrii acelei ligi, chiar și până astăzi.

Iar noi nu-i dezamăgim. Prin stabilirea restabilirii frontierelor din 1914 ca obiectiv al programului politic al Germaniei, fiecare membru al coaliției inamice, care altfel ar fi înclinat să se retragă din ligă, se teme că ar putea fi atacat de noi dacă este izolat, pierzând astfel sprijinul aliaților săi. Fiecare stat în parte se simte vizat și amenințat de acest slogan.

Acest lucru este absurd, din următoarele două motive:

(1) Mijloacele de putere lipsesc pentru a o atrage din aerul de seară în realitate, iar

(2) Chiar dacă s-ar putea realiza cu adevărat, rezultatul ar fi atât de mizerabil încât, pe Dumnezeu, nu ar merita să riscăm sângele poporului nostru pentru asta.

Nu mai poate exista nicio îndoială că numai prin vărsare de sânge am putea restabili granițele din 1914. Numai o minte de copil crede că

Tratatul de la Versailles poate fi corectat prin mijloace indirecte sau prin cerșetorie. Aceasta pe lângă faptul că orice încercare de acest fel ar necesita un om cu caracterul lui Talleyrand, pe care noi nu îl avem.[201] Jumătate dintre politicienii noștri sunt compuși din jegoși fără caracter, care sunt de-a dreptul ostili poporului nostru, în timp ce cealaltă jumătate este formată din oameni bine intenționați, inofensivi și cu capul moale.

Vremurile s-au schimbat de la Congresul de la Viena:[202] Nu mai sunt prinți sau curtezanele lor care se ceartă și negociază pentru granițele statelor, ci mai degrabă inepuizabilul Evreu mondial care luptă pentru stăpânirea sa asupra națiunilor. Nici o națiune nu poate îndepărta acest pumn de la gâtul ei decât prin sabie. Numai un sentiment național organizat și concentrat, transformat într-o forță eficientă, poate sfida înrobirea internațională a popoarelor. Această cale este, și rămâne, una sângeroasă.

Dacă suntem convinși că viitorul Germaniei necesită cel mai mare sacrificiu, într-un fel sau altul, atunci trebuie să lăsăm deoparte considerațiile de oportunitate politică, să stabilim un obiectiv demn și să luptăm pentru el.

Granițele din 1914 nu au nicio importanță pentru viitorul Germaniei. Ele nu ne-au protejat în trecut și nici nu ne oferă vreo forță pentru viitor. Cu aceste granițe, poporul German nu poate atinge o unitate interioară, nici nu-și poate asigura subzistența, nici din punct de vedere militar nu sunt avantajoase, nici nu pot îmbunătăți relațiile noastre cu celelalte puteri mondiale - sau mai bine zis, cu *adevăratele* puteri mondiale. Nu vom reduce decalajul față de Anglia și nici nu vom ajunge la dimensiunea Uniunii Americane; de fapt, nici măcar Franța nu ar fi diminuată în ceea ce privește importanța politică mondială.

Un singur lucru este sigur: Încercarea de a restabili granițele din 1914, chiar dacă ar avea succes, ar cere atât de mult sânge din poporul nostru, încât nu ar mai fi posibil niciun sacrificiu pentru asemenea măsuri necesare pentru a asigura cu adevărat viața și viitorul națiunii. Dimpotrivă, intoxicați de un astfel de succes superficial, s-ar renunța la alte obiective - cu atât mai mult cu cât "onoarea națională" ar părea

[201] Charles Maurice de Talleyrand-Périgord (1754-1838) a fost un diplomat și om politic Francez, inclusiv în timpul lui Napoleon. A fost cunoscut pentru diplomația sa cinică și vicleană, dar eficientă.
[202] A avut loc în 1814-15.

reparată și s-ar deschide, cel puțin pentru moment, noi uși pentru dezvoltarea comercială.

14.7 FĂRĂ SENTIMENTALISME ÎN POLITICA EXTERNĂ

Împotriva a toate acestea, noi, Național-Socialiștii, trebuie să rămânem ferm la obiectivul nostru de politică externă, și anume, ca poporul German să aibă asigurat teritoriul și solul care i se cuvin pe acest pământ. Și numai această acțiune, în fața lui Dumnezeu și a posterității noastre Germane, ar justifica orice sacrificiu de sânge: În fața lui Dumnezeu, pentru că suntem trimiși în această lume cu misiunea de a ne lupta pentru pâinea noastră cea de toate zilele, ca niște creaturi cărora nu li se dă nimic și care trebuie să poată să-și câștige și să-și apere poziția de stăpâni ai pământului numai prin propria inteligență și curaj; și în fața posterității Germane, în măsura în care, pentru fiecare dintre cei care și-au vărsat sângele, alți o mie vor fi lăsați posterității. Pământul pe care țăranii noștri Germani vor putea într-o zi să-și nască fiii voinici justifică investiția fiilor noștri de astăzi. Și chiar dacă oamenii de stat responsabili pot fi persecutați de contemporanii lor, posteritatea îi va absolvi de orice vină de sânge pentru acest sacrificiu al poporului lor.

Aici trebuie să protestez cu vehemență față de acei oameni care pretind că o astfel de extindere teritorială ar fi o "încălcare a drepturilor sacre ale omului" și o atacă ca atare. Nu se știe niciodată cine se află în spatele acestor persoane. Dar este sigur că confuzia pe care o provoacă este de dorit și convenabilă pentru dușmanii națiunii noastre. Adoptând o astfel de atitudine, ei contribuie la slăbirea internă și la distrugerea voinței poporului nostru de a-și promova, în singurul mod eficient, propriile interese vitale. Nicio națiune de pe Pământ nu posedă nici măcar un metru pătrat de pământ prin decretul unei Voințe superioare sau al unui Drept superior. La fel cum granițele Germaniei sunt rezultatul întâmplării și sunt doar niște granițe temporare care au fost stabilite prin lupte politice în diferite momente, tot așa sunt și granițele spațiului vital al altor națiuni. Și așa cum numai un imbecil ar putea privi geografia Pământului ca fiind neschimbătoare ca granitul - care, în realitate, reprezintă o etapă definită într-o anumită dezvoltare, creată de forțele puternice ale naturii, și care poate fi modificată mâine de forțe mai mari de distrugere și schimbare - tot așa sunt și frontierele

spațiilor de viață din viața națiunilor.

Frontierele de stat sunt făcute de om și pot fi schimbate de om.

Faptul că o națiune a dobândit un teritoriu imens nu este un motiv pentru care ar trebui să îl dețină pentru totdeauna. Cel mult, acest lucru dovedește puterea cuceritorului și slăbiciunea celui învins. Și numai în această forță stă dreptul. Dacă poporul German este închis într-o zonă imposibilă și se confruntă cu un viitor mizerabil, acest lucru nu este la porunca Destinului, așa cum nici a te opune unor astfel de întâmplări nu este o lipsă de supunere. La fel cum nicio putere superioară nu a promis mai multe teritorii altor națiuni decât celei Germane, nici aceasta nu poate fi învinuită pentru o distribuire nedreaptă a solului. Așa cum pământul pe care trăim acum nu a fost dăruit de Cer strămoșilor noștri - ci a trebuit să fie cucerit prin risc mortal - tot așa și în viitor poporul nostru nu va obține teritoriul, și deci viața, ca o favoare de sus, ci trebuie să îl câștige prin puterea unei săbii triumfătoare.

Astăzi suntem cu toții convinși de necesitatea de a ne confrunta cu Franța, dar acest lucru ar fi în mare măsură ineficient dacă ar fi singurul obiectiv al politicii noastre externe. Ea poate avea și va avea semnificație doar dacă va servi drept acoperire din spate în lupta pentru o extindere a spațiului de viață al popoarelor noastre în Europa. Achizițiile coloniale nu vor rezolva această problemă. Acest lucru se va întâmpla numai prin câștigarea unor teritorii de colonizare pentru poporul nostru, astfel încât să se extindă aria Patriei-Mamă și astfel nu numai că îi va menține pe noii coloniști în cea mai strânsă comuniune cu țara lor de origine, dar va garanta acestei regiuni avantajele care decurg dintr-o întindere unitară.

Mișcarea populară nu trebuie să fie un susținător pentru alte națiuni, ci mai degrabă un protagonist pentru ea însăși. Altfel, ar fi superfluă și, mai ales, nu ar avea dreptul să strige despre trecut. Pentru că atunci ar acționa la fel ca înainte. Vechea politică Germană a fost determinată pe nedrept de considerente dinastice, iar politica viitoare nu trebuie să urmeze sentimentalismul popular cosmopolit. Mai ales nu trebuie să fim poliția de securitate pentru bine cunoscutele "națiuni sărace și mici", ci mai degrabă soldați ai noștri.

Noi, Național-Socialiștii, trebuie să mergem și mai departe: Dreptul la pământ și la sol devine o datorie atunci când o mare națiune pare destinată să se scufunde, dacă nu i se extinde pământul. Și acest lucru este valabil mai ales atunci când națiunea în cauză nu este un mic grup

de negri, ci mama Germanică a întregii vieți, care a dat forma culturală lumii moderne. Germania va fi fie o putere mondială, fie nu va exista. Dar, pentru a deveni o putere mondială, are nevoie de acea dimensiune care îi conferă importanța necesară în prezent și care dă viață cetățenilor săi.

14.8 RELUAREA POLITICII ESTICE

Prin urmare, noi, Național-Socialiștii, am trasat în mod intenționat o linie de demarcație în ceea ce privește politica externă dinainte de război. Reluăm de unde am rămas, cu șase secole în urmă. Punem capăt perpetuului marș Germanic spre sudul și vestul Europei și ne îndreptăm privirea spre pământul din Est. În sfârșit, închidem politica colonială și comercială de dinainte de război și trecem la politica teritorială a viitorului.

Dar atunci când vorbim despre noi pământuri și soluri în Europa de astăzi, trebuie să ne gândim în principal la Rusia și la statele de frontieră supuse acesteia.

Însuși destinul pare să vrea să ne arate calea. Când a predat Rusia bolșevismului, a jefuit poporul Rus de acea intelectualitate care a creat și a asigurat statul Rus. Organizarea structurii statului Rus nu a fost rezultatul abilităților politice ale Slavilor Ruși, ci mai degrabă un exemplu minunat al capacității de construire a statului de către elementul Germanic în mijlocul unei rase inferioare.

Multe imperii puternice au fost create pe Pământ în acest mod. De mai multe ori, popoare mai mici cu organizatori și conducători Germani au devenit state formidabile și au rezistat atât timp cât a supraviețuit nucleul rasial al rasei creatoare de stat. Timp de secole, Rusia și-a datorat existența nucleului Germanic al clasei superioare conducătoare.

Astăzi, această clasă a fost aproape complet eradicată și stinsă. Evreii i-au luat locul. Așa cum este imposibil pentru Rusul însuși să se scuture de jugul evreiesc, tot așa este imposibil pentru evreu să păstreze pentru totdeauna acest imperiu puternic. El însuși nu este un element organizator, ci mai degrabă un ferment de descompunere.[203] Acest colosal imperiu oriental este copt pentru disoluție. Iar sfârșitul

[203] "Fermentul descompunerii" este o trimitere la o frază celebră a cunoscutului istoric German Theodor Mommsen. A se vedea Capitolul 4, nota 1.

dominației evreiești în Rusia va fi și sfârșitul Rusiei ca stat. Suntem aleși de Soartă pentru a fi martorii unei catastrofe care va oferi cea mai puternică confirmare a teoriei rasiale populare.

Sarcina noastră și misiunea mișcării Național-Socialiste este de a dezvolta în poporul nostru o viziune politică care să îi permită să înțeleagă că scopul lor viitor nu este îndeplinirea unui nou și sălbatic și aventuros Marș al lui Alexandru, ci mai degrabă munca harnică a plugului German, pentru care sabia va oferi solul.

14.9 POLITICA LUI BISMARCK FAȚĂ DE RUSIA

Este de la sine înțeles că evreimea ar trebui să se opună cu cea mai mare fermitate unei astfel de politici. Ei cunosc mai bine decât oricine altcineva semnificația acestei acțiuni pentru viitorul lor. Tocmai acest fapt ar trebui să-i învețe pe toți oamenii cu mentalitate naționalistă despre corectitudinea acestei noi orientări. Din nefericire, se întâmplă contrariul. Nu numai în rândul naționaliștilor Germani, ci și în cercurile "populare", se ridică o opoziție violentă împotriva acestei politici estice. Și, ca în aproape toate cazurile de acest gen, sunt invocate autoritățile superioare. Spiritul lui Bismarck este invocat în apărarea unei politici pe cât de stupide, pe atât de imposibile și în cel mai înalt grad dăunătoare pentru poporul German.

Se spune că Bismarck a acordat o mare importanță relațiilor bune cu Rusia. Într-o anumită măsură, este adevărat. Dar ei uită să adauge că a pus un accent la fel de mare pe importanța bunelor relații cu Italia, de exemplu; într-adevăr, același Herr von Bismarck a încheiat odată o alianță cu Italia pentru a putea regla mai ușor conturile cu Austria. De ce nu este continuată această politică? "Pentru că Italia de astăzi nu este Italia de atunci", spune cineva. Bun. Dar atunci, stimați domni, permiteți-mi să vă răspund că Rusia de astăzi nu mai este Rusia de atunci. Bismarck nu a stabilit niciodată un principiu tactic care să fie permanent obligatoriu. Era prea mult stăpânul momentului pentru a se limita în acest fel. Prin urmare, întrebarea nu este: Ce a făcut Bismarck atunci? ci mai degrabă: Ce ar face el astăzi? Iar la această întrebare este mai ușor de răspuns. Istețimea sa politică nu i-ar fi permis niciodată să se alieze cu un stat condamnat să se ducă la fund.

Mai mult, Bismarck privea politica colonială și comercială a timpului său cu sentimente amestecate, pentru că nu dorea decât să asigure cele

mai bune posibilități de consolidare și întărire internă a sistemului de stat pe care l-a creat. Acesta a fost singurul motiv pentru care a acceptat apărarea din spate a Rusiei, pentru a-i da mână liberă în Occident. Dar ceea ce era avantajos atunci pentru Germania avea să fie acum în detrimentul ei.

14.10 "LIGA NAȚIUNILOR ASUPRITE"

Încă din 1920-1921 - când tânăra mișcare Național-Socialistă a început să apară încet la orizontul politic și se vorbea despre ea ca despre o mișcare de eliberare a națiunii Germane -, partidul a fost abordat din diferite părți în încercarea de a-l conecta cu mișcările de eliberare din alte țări. Acest lucru era în concordanță cu mult promovata "Ligă a Națiunilor Asuprite". Aceasta era compusă în principal din reprezentanți ai diferitelor state Balcanice, precum și din Egipt și India, dar aceste persoane m-au impresionat întotdeauna ca fiind niște șarlatani aroganți, fără niciun fond real. Cu toate acestea, nu puțini Germani, în special din tabăra naționalistă, s-au lăsat păcăliți de acești orientali pompoși și au acceptat orice student Indian sau Egiptean rătăcitor ca "reprezentant" al Indiei sau al Egiptului. Ei nu și-au dat seama că, în majoritatea cazurilor, aveau de-a face cu persoane care nu aveau niciun fel de susținere și care nu erau autorizate de nimeni să încheie niciun fel de acord, astfel încât rezultatul practic al fiecărei negocieri cu astfel de indivizi era nimic, iar timpul petrecut era o pierdere totală. Întotdeauna m-am împotrivit unor astfel de încercări. Nu numai că aveam lucruri mai bune de făcut decât să pierd săptămâni întregi în astfel de "discuții" inutile, ci și pentru că, chiar dacă aveam de-a face cu reprezentanți autentici, întreaga afacere ar fi fost inutilă - ba chiar dăunătoare.

Pe timp de pace, era deja destul de regretabil faptul că politica de alianță Germană, pentru că nu a avut în vedere niciun obiectiv de afirmare, s-a soldat cu o asociere defensivă a unor state învechite care au fost pensionate de istoria lumii. Alianța cu Austria, ca și cea cu Turcia, nu a fost de mare ajutor. În timp ce marile state militare și industriale ale Pământului s-au reunit într-o uniune activă și agresivă, noi am adunat câteva state bătrâne și neputincioase, iar cu aceste gunoaie în descompunere am făcut o încercare de a face față unei coaliții mondiale active. Germania a plătit scump pentru această politică

externă greșită. Dar nu a fost suficient de amar pentru a-i împiedica pe veșnicii noștri vizionari să cadă din nou în aceeași eroare. Încercarea de a dezarma învingătorii atotputernici printr-o "Ligă a Națiunilor Asuprite" nu este doar ridicolă, ci și dezastruoasă. Este dezastruoasă pentru că deturnează continuu poporul German de la posibilitățile reale, pe care le abandonează de dragul unor speranțe și iluzii inutile. În realitate, Germanul de astăzi este ca un om care se îneacă și care se agață de orice pai. Și acest lucru este valabil chiar și în rândul celor care, de altfel, sunt foarte bine educați. Ori de câte ori apare vreo speranță nerealistă, acești oameni pornesc imediat în goana după fantomă. Fie că este vorba de o Ligă a Națiunilor Asuprite, de o Ligă a Națiunilor sau de o altă invenție nouă și fantastică, se vor găsi întotdeauna mii de suflete de creduli.

14.11 SE CLATINĂ DOMINAȚIA ANGLIEI ÎN INDIA?

Îmi amintesc bine speranțele copilărești și de neînțeles care au apărut brusc în cercurile populare în anii 1920-21, conform cărora Anglia se apropia de prăbușire în India. Câțiva fachiri asiatici s-au prezentat drept "luptători pentru libertate" Indieni, apoi au început să se plimbe prin Europa și au convins oameni de altfel destul de rezonabili de ideea fixă că Imperiul Britanic, care își avea pivotul în India, era pe cale să se prăbușească acolo. Firește, nu le-a trecut niciodată prin minte că, și aici, propria lor dorință era tatăl tuturor ideilor. Și nici nu au luat în considerare absurditatea speranțelor lor. Pentru că, în măsura în care se așteptau ca prăbușirea dominației Engleze în India să însemne sfârșitul Imperiului Britanic și al puterii Engleze, ei înșiși au recunoscut că India era de cea mai mare importanță pentru Anglia.

Este probabil că această chestiune de importanță vitală nu era un secret pentru profeții Germani-populari, ci mai degrabă era cunoscută și de regizorii istoriei Engleze. Este într-adevăr destul de copilăresc să presupunem că cei din Anglia nu pot aprecia în mod adecvat importanța regatului Indian pentru uniunea mondială Britanică. Și este un semn rău de a nu fi învățat nimic din Războiul Mondial și de a fi înțeles complet greșit sau de a nu ști nimic despre determinarea Anglo-Saxonă, pentru a-și imagina că Anglia ar putea pierde India fără a risca totul. Mai mult, aceasta arată ignoranța totală care domnește în

Germania în ceea ce privește modul de pătrundere și de administrare a acestui imperiu de către Anglia. Anglia nu va pierde India decât dacă va permite degenerarea rasială a aparatului său administrativ (ceea ce în prezent este exclus în India) sau dacă va fi învinsă de sabia unui inamic puternic. Dar agitatorii Indieni nu vor aduce niciodată acest lucru. Noi, Germanii, am învățat suficient cât de greu este să constrângem Anglia. Și în afară de toate acestea, eu, ca German, aș prefera cu mult mai degrabă să văd India sub dominație Engleză decât sub oricare alta.

Speranțele unei revolte epice în Egipt sunt la fel de regretabile. "Războiul Sfânt" poate aduce o iluzie plăcută pentru ai noștri Germani cu capete pătrate că alții sunt acum gata să își verse sângele pentru noi - într-adevăr, această speculație lașă a fost întotdeauna tatăl tăcut al unor astfel de speranțe. Dar, în realitate, el se va sfârși curând sub focul câtorva batalioane de mitraliere Englezești și sub o ploaie de bombe.

Este imposibil ca o coaliție de invalizi să atace un stat puternic, dacă acesta este hotărât să verse până la ultima picătură de sânge pentru existența sa. În calitate de popular care apreciază valoarea umanității în funcție de rasa lor, trebuie să recunosc inferioritatea rasială a așa-numitelor "națiuni asuprite", iar acest lucru mă împiedică să leg destinul propriului meu popor de al lor.

14.12 ALIANȚA GERMANĂ CU RUSIA?

Astăzi trebuie să adoptăm aceeași poziție față de Rusia. Rusia de astăzi, lipsită de clasa sa conducătoare Germanică, nu este un aliat posibil în lupta pentru libertatea Germaniei, chiar și lăsând la o parte intențiile interne ale noilor săi conducători. Din punct de vedere pur militar, o coaliție Ruso-Germană care să ducă un război împotriva Europei Occidentale și, probabil, împotriva întregii lumi, ar fi catastrofală. Lupta s-ar desfășura pe pământ German, nu Rusesc, și fără cel mai mic sprijin din partea Rusiei. Mijloacele de putere ale actualului Reich German sunt atât de mizerabile și atât de inadecvate pentru un război, încât ar fi imposibil să ne apărăm granițele împotriva Europei Occidentale, inclusiv a Angliei. Iar zona industrială a Germaniei ar rămâne fără apărare în fața unui atac concentrat al adversarilor noștri. În plus, statul Polonez se află între Germania și Rusia și este complet în mâinile Francezilor. În cazul unui război Rermano-Rus împotriva Europei Occidentale, Rusia ar trebui să învingă Polonia înainte ca

primul lor soldat să ajungă pe frontul German.

Dar nu este vorba atât de soldați, cât de echipamente tehnice. În această privință, situația din timpul Războiului Mondial s-ar repeta, dar într-o manieră mai teribilă. Industria Germană de atunci a fost secătuită pentru a-i ajuta pe glorioșii noștri aliați, iar din punct de vedere tehnic, Germania a trebuit să ducă războiul aproape singură. La fel și aici, Rusia, ca factor tehnic, nu ar conta deloc. Noi nu am avea practic nimic de opus motorizării generale a lumii, care în următorul război va apărea într-o formă copleșitoare și decisivă. În acest domeniu extrem de important, Germania nu numai că a rămas rușinos în urmă, dar cu puținul pe care îl are ar trebui să întărească Rusia, care în prezent nu posedă nici măcar o singură fabrică capabilă să producă un autovehicul funcțional. Astfel, orice astfel de război ar căpăta caracterul unui masacru pur și simplu. Tineretul German ar trebui să verse și mai mult sânge decât până acum, pentru că, ca întotdeauna, onoarea de a lupta ar cădea numai asupra noastră, iar rezultatul ar fi o înfrângere inevitabilă.

Dar chiar dacă s-ar întâmpla un miracol și acest război nu s-ar încheia cu distrugerea totală a Germaniei, rezultatul final ar fi că poporul German ar fi sângerat și, înconjurat de mari state militare, situația sa reală ar rămâne neschimbată. Nu are rost să obiectez aici că, în cazul unei alianțe Rusești, nu ar trebui să ne gândim imediat la război sau că, dacă am face-o, ne-am putea pregăti temeinic pentru el. Nu. O alianță al cărei scop nu este perspectiva războiului este lipsită de sens și de valoare. Alianțele se formează numai pentru luptă. Și chiar dacă, în momentul de față, perspectiva războiului este una îndepărtată, alianța tot trebuie să se concentreze asupra unei perspective de implicare militară. Și să nu credeți că vreo putere ar putea interpreta o alianță în alt mod. O coaliție Germano-Rusă fie ar rămâne pe hârtie și, prin urmare, nu ar avea nicio semnificație pentru noi, fie litera tratatului ar fi pusă în practică în mod vizibil, iar restul lumii ar fi avertizată. Câtă naivitate să crezi că, într-un astfel de caz, Anglia și Franța ar aștepta un deceniu până când alianța Germano-Rusă își va finaliza pregătirile tehnice. Nu; furtuna ar izbucni peste Germania cu viteza fulgerului.

Prin urmare, faptul de a forma o alianță cu Rusia ar fi un plan pentru următorul război. Rezultatul ar fi sfârșitul Germaniei.

În plus, luați în considerare următoarele:

(1) Cei care se află astăzi la putere în Rusia nu se gândesc să formeze o alianță onorabilă, cu atât mai puțin să o respecte.

Nu trebuie să uităm niciodată că actualii conducători ai Rusiei sunt niște criminali însângerați, că sunt niște scursuri ale umanității care, favorizate de circumstanțe într-un moment tragic, au invadat un mare stat, au stins și dezrădăcinat milioane de intelectuali de frunte din pură sete de sânge și că acum, de aproape zece ani, conduc cu cea mai sălbatică tiranie din toate timpurile. De asemenea, nu trebuie să uităm niciodată că acești conducători aparțin unui popor în care cruzimea cea mai bestială este aliată cu o minciună de neconceput și care este, astăzi mai mult ca niciodată, conștient de misiunea de a-și impune opresiunea sângeroasă asupra restului lumii. Nu trebuie să uităm niciodată că evreul internațional, care este astăzi stăpânul absolut al Rusiei, consideră Germania nu ca pe un aliat, ci ca pe un stat condamnat la aceeași soartă. Nu se formează alianțe cu cineva al cărui unic scop este distrugerea partenerului său. Mai presus de toate, nu se formează alianțe cu subiecți pentru care niciun tratat nu este sacru, deoarece aceștia nu trăiesc pe această lume ca agenți ai onoarei și sincerității, ci mai degrabă ca reprezentanți ai minciunii, înșelăciunii, hoției, jafului și furtului. Omul care crede că se poate lega prin tratat cu paraziții este asemenea unui copac care crede că poate încheia o înțelegere profitabilă cu vâscul.[204]

(2) Pericolul în fața căruia a cedat Rusia este mereu prezent pentru Germania.

Numai un simplu burghez ar putea să-și imagineze că bolșevismul a fost alungat. Cu gândirea sa superficială, el nu bănuiește că avem de-a face aici cu un proces instinctiv - și anume, lupta poporului evreu pentru dominația mondială, un proces la fel de natural ca și impulsul Anglo-Saxon de a domina Pământul. Și așa cum Anglo-Saxonii își aleg propria cale de a atinge aceste scopuri și luptă pentru ele cu propriile

[204] După cum Hitler știa foarte bine, bolșevicii, dominați de evrei, au fost cei care au condus revoluția Rusă din 1917, răsturnând și, în cele din urmă, asasinând țarul Nicolae și familia sa. Bolșevicii au fost conduși de evreul pe un sfert, Vladimir Lenin, evreul complet, Leon Troțki și de un număr mare de complici evrei nemiloși, printre care se numărau oameni ca Zinoviev, Sverdlov, Kamenev, Radek, Krassin, Litvinov și Kaganovici. *The Times of London a* relatat că "nu mai puțin de 75 la sută [dintre liderii bolșevici] sunt evrei... Evreii asigură ofițerii executivi" (29 Martie 1919, p. 10). Churchill a fost de acord: "Majoritatea dintre figurile de frunte sunt evrei", adăugând că, în instituțiile Sovietice, "predominanța evreilor este și mai uimitoare" (1920/2002: 25). Lenin a murit în 1924 și, astfel, la momentul scrierii acestei cărți, în 1926-27, guvernul Sovietic era condus de Troțki și de Iosif Stalin. Pentru mai multe detalii, a se vedea Dalton (2013). (De altfel, vâscul este o viță de vie parazită care își poate strangula copacul gazdă).

arme, la fel și evreul. El își urmează propria cale - calea de a se strecura printre națiuni și de a acționa din interior; și luptă cu propriile sale arme - minciuni și calomnii, otravă și corupție, intensificându-și lupta până la extirparea sângeroasă a adversarilor săi urâți. În bolșevismul Rusesc vedem o încercare întreprinsă de evrei în secolul 20 pentru a-și asigura dominația mondială - așa cum, în alte epoci, au lucrat pentru același scop, dar cu mijloace diferite, deși înrudite.

Eforturile lor sunt fundamental ancorate în natura ființei lor. Pe cât de puțin, așa cum orice altă națiune ar renunța în mod voluntar la propriul impuls spre extinderea naturii și a puterii sale, ci ar face acest lucru doar dacă ar fi constrânsă de circumstanțe exterioare sau de o impotență senilă, tot atât de puțin va renunța și evreul la calea sa spre dictatura mondială prin renunțare voluntară sau auto-supresiune. Și el va fi fie aruncat înapoi pe calea sa de forțe externe, fie își va încheia căutarea dominației mondiale prin stingere. Dar neputința națiunilor, moartea lor prin senilitate, vine doar odată cu pierderea purității sângelui. Iar acesta este un lucru pe care evreul l-a păstrat mai bine decât oricine altcineva pe Pământ. De aceea, el avansează pe drumul său destinat până când i se opune o forță superioară, care, într-o luptă puternică, îl aruncă pe furtunătorul cerului înapoi la Lucifer.

Germania este astăzi următorul mare război-țintă pentru bolșevism. Toată forța unei noi idei misionare pentru a ridica din nou națiunea noastră, pentru a o salva din mrejele acestui șarpe internațional și pentru a opri contaminarea internă a sângelui nostru. Astfel, forțele națiunii noastre, odată eliberate, pot fi folosite pentru a ne păstra naționalitatea și pentru a împiedica repetarea catastrofei recente, chiar și în viitorul cel mai îndepărtat. Dacă acesta ar fi scopul nostru, ar fi o nebunie să ne aliem cu o putere al cărei stăpân este dușmanul de moarte al viitorului nostru. Cum ne putem elibera poporul nostru din această strânsoare otrăvitoare dacă ne predăm în fața ei? Cum putem învăța muncitorul German că bolșevismul este o crimă blestemată împotriva umanității dacă ne aliem cu această monstruozitate infernală și îi recunoaștem astfel legitimitatea? Cu ce drept îi putem condamna pe membrii maselor largi care simpatizează cu o anumită viziune asupra lumii, dacă liderii noștri de stat îi aleg ca aliați pe reprezentanții acestei viziuni?

Lupta împotriva bolșevizării lumii evreiești necesită o poziție clară față de Rusia Sovietică. Nu se poate alunga Diavolul cu Belzebut.

Dacă astăzi cercurile populare devin entuziasmate de ideea unei alianțe Rusești, atunci să se uite în jurul Germaniei și să conștientizeze cine îi susține. Sau acești populiști cred că o politică recomandată și aclamată de presa marxistă internațională poate fi benefică pentru poporul German? De când evreul a acționat ca purtător de scut pentru naționalistul militant?

14.13 GERMANIA ȘI RUSIA ÎNAINTE DE RĂZBOI

Există un singur reproș principal care ar putea fi făcut vechiului Reich German, în ceea ce privește politica sa de alianțe: că și-a stricat relațiile cu toată lumea, înclinându-se într-o parte și în alta și prin slăbiciunea sa patologică în încercarea de a păstra pacea mondială cu orice preț. Dar nu se poate spune că nu a reușit să mențină relații bune cu Rusia.

Recunosc sincer că, în perioada antebelică, am crezut că ar fi fost mai bine dacă Germania ar fi renunțat la colonialismul său fără sens și la politica sa navală și s-ar fi aliat cu Anglia împotriva Rusiei - înlocuind astfel politica sa mondială slabă cu o politică Europeană hotărâtă de achiziție teritorială pe continent. Nu pot uita amenințările insolente constante pe care Rusia pan-Slavistă le făcea împotriva Germaniei.

Nu am uitat amenințările continue și obraznice ale Rusiei pan-Slave de atunci împotriva Germaniei. Nu am uitat mobilizările militare practice constante care nu au servit decât la antagonizarea Germaniei. Nu pot să uit tonul opiniei publice Rusești care, în zilele de dinainte de război, a excelat în izbucniri pline de ură împotriva națiunii noastre și a Reichului. Nu pot uita nici marea presă Rusă, care a fost întotdeauna mai favorabilă Franței decât nouă.

Dar, în ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat, a existat încă o a doua cale posibilă înainte de război. Am fi putut să ne bazăm pe Rusia și să ne întoarcem împotriva Angliei.

Circumstanțele sunt diferite astăzi. Dacă, înainte de război, am fi putut arunca în vânt toate sentimentele și am fi putut mărșălui în afara Rusiei, acest lucru nu mai este posibil astăzi. Mâna ceasului mondial s-a mișcat înainte de atunci. Ora bate cu putere, în care destinul popoarelor noastre trebuie să se decidă într-un fel sau altul. Actuala consolidare a marilor state ale lumii este ultimul semnal de alarmă pentru ca noi să privim spre noi înșine și să readucem poporul nostru din lumea viselor la realitatea dură și să arătăm calea spre un viitor care, singur, va

conduce vechiul Reich spre o nouă înflorire. Dacă, având în vedere această mare și cea mai importantă sarcină, mișcarea Național-Socialistă va lăsa deoparte toate iluziile și va lua rațiunea ca unică călăuză, catastrofa din 1918 se poate dovedi a fi o binecuvântare infinită pentru viitorul națiunii noastre. Pornind de la această prăbușire, ea poate formula o orientare cu totul nouă pentru conduita sa de politică externă. Mai mult decât atât, și consolidată pe plan intern prin noua sa viziune asupra lumii, națiunea poate ajunge la o stabilizare finală a politicii sale. În cele din urmă, ea va obține ceea ce Anglia a avut, ceea ce chiar și Rusia a avut și ceea ce Franța a utilizat din nou și din nou pentru a fundamenta decizii corecte pentru propriile sale interese, și anume: un testament politic.

În relațiile sale cu lumea exterioară, testamentul politic al națiunii Germane ar trebui să fie și trebuie să fie întotdeauna următorul:

> Nu permiteți niciodată ca în Europa să apară două puteri continentale! Orice încercare de a organiza o a doua putere militară la granița Germană, prin crearea unui stat capabil de putere militară, va fi privită ca un atac împotriva Germaniei. O astfel de situație conferă nu doar dreptul, ci și datoria de a folosi toate mijloacele, inclusiv forța armată, pentru a împiedica apariția ei - și de a zdrobi un astfel de stat, dacă acesta a apărut deja.
>
> Aveți grijă ca puterea națiunii noastre să nu se întemeieze pe temelii coloniale, ci pe pământul patriei noastre Europene! Nu considerați Reichul sigur decât dacă, pentru secolele următoare, va putea oferi fiecărui descendent al poporului nostru propria bucată de pământ și de sol! Nu uitați niciodată că cel mai sacru drept din lume este dreptul omului la Pământul pe care îl cultivă el însuși și că cel mai sfânt dintre toate sacrificiile este sângele pe care îl varsă cineva pentru Pământ!

14.14 ALIANȚA GERMANO-ENGLEZO-ITALIANĂ

Nu vreau să închei aceste gânduri fără să mă refer încă o dată la singura posibilitate de alianțe care există pentru noi în Europa în acest moment. În capitolul precedent am examinat problema alianței Germane și am citat Anglia și Italia ca fiind singurele două state

Europene care ar fi aliați dezirabili și avantajoși.[205] Aici vreau să subliniez din nou importanța militară a unei astfel de alianțe.

Consecințele militare ale formării acestei alianțe ar fi direct opuse celor ale unei alianțe Rusești. Cel mai important dintre toate este faptul că o apropiere de Anglia și Italia nu ar implica în niciun caz un pericol de război. Singura putere care s-ar putea opune unui astfel de aranjament, Franța, nu ar fi în măsură să facă acest lucru. Dar alianța ar oferi Germaniei posibilitatea de a se pregăti în mod pașnic pentru o reglare de conturi cu Franța, care ar fi necesară în cadrul unei astfel de coaliții. Întreaga semnificație a unei astfel de alianțe constă în faptul că, la încheierea acesteia, Germania nu ar mai fi expusă unei invazii ostile și bruște. Dimpotrivă, alianța adversă s-ar destrăma automat. Înțelegerea, care ne-a adus atâtea nenorociri, s-ar dizolva, iar Franța - dușmanul de moarte al poporului nostru - ar fi izolată. Și chiar dacă la început acest succes ar avea doar un efect moral, ar fi suficient pentru a da Germaniei o libertate de acțiune inimaginabilă. Avantajul ar aparține noii alianțe Europene Anglo-Germano-Italiene, și nu ar mai aparține Franței.

Un alt rezultat ar fi că, dintr-o singură lovitură, Germania ar fi eliberată de poziția sa strategică nefavorabilă. Efectele benefice ale acestei noi organizări statale ar fi, pe de o parte, faptul că flancul nostru ar fi puternic protejat și, pe de altă parte, asigurarea completă a hranei și a materiilor prime.

Dar aproape mai important ar fi faptul că această nouă ligă ar include state cu calități tehnice care se completează reciproc. Pentru prima dată, Germania ar avea aliați care nu ar fi ca niște lipitori pentru economia noastră, ci care pot și ar contribui cu partea lor la completarea armamentului nostru tehnic.

Și nu trebuie să trecem cu vederea un ultim fapt, și anume că în ambele cazuri am lucra cu aliați care nu pot fi comparați cu Turcia sau cu Rusia de astăzi. Cea mai mare putere mondială de pe acest Pământ și un stat naționalist tânăr ar oferi condiții diferite pentru o luptă Europeană decât carcasele statale putrede cu care s-a aliat Germania în ultimul război.

[205] A se vedea secțiunea 13.8.

14.15 CONDIȚII PENTRU POLITICA ESTICĂ

Cu siguranță, așa cum am subliniat în capitolul anterior, dificultățile care se opun unei astfel de alianțe sunt mari. Dar a fost oare formarea Antantei mai puțin dificilă? Ceea ce a realizat regele Eduard al VII-lea, în parte împotriva unor interese firești, trebuie să realizăm și vom realiza și noi, dacă recunoașterea necesității unei astfel de evoluții ne inspiră în așa fel încât să acționăm cu pricepere și, cu o stăpânire de sine iscusită, să acționăm în consecință. Iar acest lucru va fi posibil în momentul în care, incitați la acțiune de mizerie, vom adopta un singur scop conștient în locul politicii externe fără scop din ultimele decenii.

Viitorul obiectiv al politicii noastre externe nu trebuie să fie orientat nici spre Vest, nici spre Est, ci mai degrabă trebuie să fie o politică Estică, în sensul de a asigura solul necesar pentru poporul nostru German. Pentru aceasta avem nevoie de forță, dar dușmanul de moarte al națiunii noastre, Franța, ne sugrumă acum și ne răpește puterea; de aceea nu trebuie să ne oprim la niciun sacrificiu în efortul nostru de a distruge eforturile Franceze de a obține hegemonia în Europa. Aliatul nostru natural este astăzi orice putere care consideră că dominația Franceză pe continent este inacceptabilă. Nicio încercare de apropiere de aceste puteri nu ar trebui să ni se pară prea dificilă pentru noi și niciun sacrificiu nu ar trebui să fie prea mare, dacă rezultatul final ne va permite să ne învingem cel mai crunt dușman. Atunci, dacă vom putea cauteriza și închide rănile cele mai mari, cele minore vor fi vindecate de efectele benefice ale timpului.

14.16 AMPRENTA POLITICII EXTERNE A NAȚIONAL SOCIALISMULUI

Astăzi, în mod natural, suntem supuși discursurilor pline de ură ale dușmanilor interni ai poporului nostru. Dar noi, Național-Socialiștii, nu vom permite niciodată ca acest lucru să ne împiedice să proclamăm necesitățile absolute ale convingerilor noastre cele mai intime. Astăzi trebuie să ne opunem curentului de opinie publică, încurcat de viclenia evreiască de a exploata nepăsarea Germană. Valurile se sparg uneori cu duritate și furie împotriva noastră, dar cel care înoată cu curentul atrage mai puțină atenție decât cel care îl înfruntă. Astăzi suntem un obstacol; dar peste câțiva ani, Soarta ne poate ridica ca pe un baraj care va rupe curentul general, pentru ca apoi să curgă într-un nou pat.

Prin urmare, este necesar ca, în ochii restului lumii, mișcarea noastră Național-Socialistă să fie recunoscută ca având o intenție politică precisă. Indiferent ce ne rezervă Cerul, să ne recunoască toată lumea după scopul nostru.

Când noi înșine vom recunoaște marea necesitate care determină acțiunile noastre de politică externă, această cunoaștere ne va umple de determinarea de a rezista bombardamentului lansat împotriva noastră de mulțimea unei prese ostile. Trebuie, de asemenea, să ne menținem ferm atunci când cineva este înclinat să facă o concesie aici sau acolo și să urle cu lupii, pur și simplu pentru a nu avea totul împotriva noastră.

CAPITOLUL 15
DREPTUL LA APĂRARE DE URGENȚĂ

Odată cu predarea armelor în Noiembrie 1918, a fost adoptată o politică care, după toate probabilitățile, avea să ducă treptat la subjugarea noastră completă. Exemplele istorice arată că națiunile care depun voluntar armele preferă ulterior să se supună celor mai mari umilințe și extorcări decât să încerce să își schimbe soarta printr-un nou apel la forță.

Acest lucru este explicabil din punct de vedere uman. Un învingător isteț își va impune întotdeauna cerințele față de cei cuceriți doar în etape, acolo unde este posibil. Astfel, el poate fi sigur că un popor care și-a pierdut orice caracter - ceea ce este întotdeauna cazul oricărei națiuni care se supune de bunăvoie - nu va considera că unul sau mai multe dintre aceste acte opresive sunt motive suficiente pentru a se ridica din nou la arme. Cu cât sunt mai numeroase șantajele astfel acceptate în mod pasiv, cu atât rezistența va părea mai puțin justificată de către popor - și mai ales dacă acesta a acceptat deja cu răbdare și în tăcere nenorociri mai mari.

Căderea Cartaginei este cel mai teribil exemplu de execuție lentă, câștigată de la sine, a unui popor.[206]

15.1 SUPUNEREA LAȘĂ NU ADUCE MILĂ

Clausewitz a exprimat această idee în mod admirabil în cele Trei confesiuni și i-a dat o formă eternă când a spus: "Rușinea supunerii lașe nu poate fi niciodată ștearsă; picătura de otravă care intră astfel în sângele unei națiuni se va transmite posterității și va submina și paraliza forța generațiilor următoare." Dar, pe de altă parte, el a adăugat: "Chiar și pierderea libertății sale după o luptă sângeroasă și onorabilă asigură renașterea națiunii și este sâmburele de viață din care, într-o zi, un nou copac își poate stabili rădăcini ferme".[207]

[206] Cartagina a fost un vechi oraș-stat Fenician fondat în anii 800 î.e.n. în zona Tunisiei de astăzi. Timp de secole a fost unul dintre cele mai puternice orașe din lume, intrând în cele din urmă în conflict cu Republica Romană. Roma a învins Cartagina în 146 î.e.n. în cel de-al Treilea Război Punic, distrugând complet orașul.

[207] Karl von Clausewitz (1780-1831) a fost un General și un strateg militar de renume. Cele *Trei*

Firește, o națiune care și-a pierdut onoarea și caracterul nu va simți forța unei astfel de doctrine. Dar orice națiune care o ia în serios nu se va prăbuși niciodată foarte jos; și doar cele care o uită sau nu doresc să o cunoască se vor prăbuși. Prin urmare, nu se poate aștepta ca cei care întruchipează o supunere fără caracter să înceapă brusc să reflecteze, folosindu-se de rațiune și de toată experiența umană, și să acționeze altfel decât înainte. Dimpotrivă, ei vor renega o astfel de doctrină, până când poporul fie se va obișnui definitiv cu jugul sclaviei, fie forțele mai bune vor împinge înainte și vor lua cu forța puterea din mâinile corupților notorii. În primul caz, ei vor fi mulțumiți, deoarece cuceritorii le încredințează adesea supravegherea sclavilor - iar aceste ființe complet lipsite de caracter conduc apoi propriul popor cu mai multă cruzime decât orice bestie străină instalată de dușmanul însuși.

Evoluția din Germania de la 1918 încoace dovedește că speranța de a câștiga favoarea învingătorului prin supunere voluntară are cea mai dezastruoasă influență asupra opiniilor politice și comportamentului maselor largi. Spun masele largi în mod explicit, pentru că nu mă pot convinge că lucrurile care au fost făcute sau neglijate de conducătorii popoarelor noastre pot fi atribuite unei nebunii la fel de dezastruoase. Văzând că direcția destinului nostru istoric postbelic era acum controlată în mod deschis de evrei, este imposibil să admitem că o cunoaștere defectuoasă a fost singura cauză a nenorocirii noastre. Mai degrabă, trebuie să concluzionăm că poporul nostru a fost condus în mod intenționat la ruină. Din acest punct de vedere, constatăm că aparenta prostie a conducerii națiunii noastre în politica externă a fost de fapt o vicleană, logică rece ca gheața, pusă în slujba ideii evreiești de dominație mondială și a luptei pentru aceasta.

15.2 DE LA RĂZBOIUL DE ȘAPTE ANI PÂNĂ ÎN 1813 – DE LA RĂZBOIUL DE ȘAPTE ANI PÂNĂ LA LOCARNO

Între 1806 și 1813, Prusia a revenit dintr-o stare de colaps total pentru a dobândi o nouă energie vitală și determinare pentru luptă. Dar un interval de timp egal astăzi nu numai că a trecut nefolosit, ci, dimpotrivă, a dus la o slăbire tot mai mare a statului nostru.

La șapte ani după Noiembrie 1918, a fost semnat Tratatul de la

Confesiuni ale sale au apărut în 1812, iar cea mai cunoscută carte a sa, *Despre Război*, a fost publicată postum în 1832.

Locarno![208]

Astfel, evoluția a fost cea indicată mai sus: Odată semnat armistițiul rușinos, poporul nostru nu a fost în stare să adune suficient curaj și energie pentru a stopa brusc măsurile opresive ale adversarilor noștri, care au fost astfel reînnoite în mod constant. Inamicul era prea șiret pentru a-și expune toate cererile deodată. El și-a limitat extorcările la cele care, în opinia sa - și a conducerii noastre Germane - erau momentan suportabile, astfel încât nu riscau o explozie a sentimentelor populare. Dar cu cât aceste impuneri individuale erau mai mult aprobate și tolerate, cu atât păreau mai puțin justificate. Mai ales din cauza lipsei unei singure impuneri individuale sau a unei singure umilințe care să facă ceea ce nu se făcuse până atunci: să ofere rezistență. Aceasta este "picătura de otravă" despre care vorbește Clausewitz: Odată ce această lipsă de caracter se manifestă, starea se agravează în mod constant, cântărind ca o povară malefică asupra tuturor deciziilor viitoare. Ea devine o greutate de plumb de care națiunea nu se poate scutura și care, în cele din urmă, o împinge la condiția de rasă de sclavi.

Astfel, în Germania s-au succedat edicte de dezarmare, de înrobire și de jefuire politică și economică. În cele din urmă, au creat o atmosferă care i-a determinat pe mulți să privească Planul Dawes ca pe o binecuvântare, iar Tratatul de la Locarno ca pe un succes. Dintr-un punct de vedere mai înalt, putem vorbi de o singură binecuvântare în mijlocul atâtor mizerii, și anume că, deși oamenii pot fi păcăliți, Cerul nu poate fi mituit. Și-a reținut binecuvântarea: De atunci, mizeria și îngrijorarea au fost tovarășii constanți ai poporului nostru, iar singurul nostru aliat loial a fost suferința. Destinul nu a făcut nicio excepție în acest caz, ci mai degrabă ne-a dat ceea ce am meritat. Din moment ce am uitat cum să prețuim onoarea, cel puțin ne-a învățat să prețuim libertatea ca pe o pâine. Acum poporul nostru a învățat să plângă pentru pâine, dar într-o zi s-ar putea să se roage pentru libertate.

[208] Tratatul de la Locarno a fost o serie de șapte acorduri semnate în Octombrie 1925 la Locarno, în Elveția. Scopul său a fost de a oficializa frontierele de după Primul Război Mondial și de a promova reconcilierea, însă Hitler și naționaliștii Germani au văzut în acest tratat o nouă renunțare la interesele vitale ale Germaniei. Principalul semnatar German a fost ministrul de externe Gustav Stresemann, care era considerat de naționaliști ca fiind un membru cheie al regimului trădător de la Weimar; în mod special pentru Hitler, soția lui Stresemann, Kate Kleefeld, era evreică. În cele din urmă, Hitler avea să renege tratatul la 7 Martie 1936 și să reocupe militar Renania.

Oricât de amară și evidentă a fost prăbușirea noastră națională în anii de după 1918, oricine a îndrăznit să profețească ceea ce s-a întâmplat mai târziu a fost persecutat violent. Pe cât de incompetenți erau conducătorii poporului nostru, pe atât de încrezuți erau și ei, mai ales în ceea ce privește grija față de profeții nepoftiți - deoarece neplăcuți. Am asistat atunci (ca și astăzi!) la spectacolul celor mai mari capete pătrate parlamentare ale noastre, adevărați șelari și confecționeri de mănuși de rând - nu doar de meserie, căci asta ar însemna prea puțin -, ridicați brusc la rangul de oameni de stat și ținându-le predici de pe acest piedestal muritorilor de rând de jos.

Nu a contat și nici nu contează că un astfel de "om de stat", după ce și-a etalat talentele timp de vreo șase luni, se dovedește a fi un simplu fanfaron, devenind obiectul ridicolului și dispreţului public, și nici că a furnizat dovezi indubitabile ale incompetenței sale totale! Nu, asta nu contează deloc; dimpotrivă: Cu cât mai puține servicii reale sunt furnizate de către oamenii de stat parlamentari ai acestei republici, cu atât mai sălbatic îi persecută pe toți cei care se așteaptă la realizări și care îndrăznesc să le semnaleze eșecurile și să prezică și mai multe eșecuri în viitor. Dacă în cele din urmă vom reuși să batem în cuie unul dintre acești parlamentari, astfel încât acest artist politic să nu mai poată nega prăbușirea întregii sale activități, el va găsi atunci mii de motive de scuză, dar nu va recunoaște niciodată că el însuși este cauza principală a tuturor relelor.

15.3 OBIECTIVELE POLITICE INEVITABILE ALE FRANȚEI

Cel târziu până în iarna 1922-23, ar fi trebuit să se recunoască în general că, chiar și după încheierea păcii, Franța încă se străduia, cu o consecvență de fier, să își atingă obiectivele inițiale de război. Nimeni nu putea să creadă că Franța a continuat să își verse prețioasa rezervă de sânge național, timp de patru ani și jumătate din cea mai decisivă luptă din istoria sa, doar pentru a fi compensată prin despăgubiri de război. Nici măcar Alsacia-Lorena în sine nu ar fi putut explica energia cu care Francezii au condus războiul, dacă nu ar fi făcut parte dintr-o politică externă Franceză cu adevărat măreață și orientată spre viitor. Scopul era: Dezintegrarea Germaniei într-o colecție de state mici. Pentru asta a luptat Franța șovinistă, deși, în realitate, și-a vândut poporul ca pe niște șerbi evreilor lumii internaționale.

Obiectivele de război Franceze ar fi fost obținute dacă, așa cum se spera inițial la Paris, lupta s-ar fi desfășurat pe teritoriul German. Imaginați-vă că bătăliile sângeroase ale Războiului Mondial ar fi avut loc nu pe Somme, în Flandra, în Artois, lângă Varșovia, Nijni-Novgorod, Kaunas și Riga, ci în Germania, în Ruhr și în Maine, pe Elba, în afara Hanovrei, la Leipzig, Nürnberg, etc. Și atunci puteți vedea posibilitatea ruperii Germaniei. Este foarte discutabil dacă tânărul nostru stat federal ar fi putut supraviețui aceluiași test, timp de patru ani și jumătate, așa cum a făcut-o secole de-a rândul Franța centralizată, cu centrul său de necontestat la Paris. Faptul că acest conflict titanic al națiunilor a avut loc în afara granițelor Patriei noastre nu este doar meritul nemuritor al vechii noastre armate, ci a fost și cel mai mare noroc pentru viitorul Germaniei. Sunt pe deplin convins că, dacă lucrurile ar fi luat un alt curs, astăzi nu ar mai exista un Reich German, ci doar "state Germane". Și acesta este singurul motiv pentru care sângele prietenilor și fraților noștri căzuți la datorie nu a fost cel puțin vărsat în zadar.

Și astfel totul a ieșit altfel! În Noiembrie 1918, Germania s-a prăbușit într-adevăr cu viteza fulgerului. Dar atunci când catastrofa a avut loc acasă, armatele de campanie se aflau încă adânc în teritoriul inamic. În acel moment, prima preocupare a Franței nu era dezmembrarea Germaniei, ci mult mai mult: Cum să scoată armatele Germane din Franța și Belgia cât mai repede posibil? Așadar, prima acțiune a conducerii statului de la Paris după încheierea războiului mondial a fost dezarmarea armatelor Germane și împingerea lor înapoi în Germania, dacă era posibil; până atunci, nu-și puteau dedica atenția îndeplinirii propriului lor obiectiv de război specific și original. În acest sens, Franța era deja paralizată. Pentru Anglia, războiul a fost cu adevărat câștigat atunci când Germania a fost distrusă ca putere colonială și comercială și a fost redusă la rangul de stat de mâna a doua. Nu era în interesul lor să nimicească complet statul German, ci mai degrabă aveau toate motivele să dorească un viitor rival împotriva Franței în Europa. Prin urmare, politica Franceză a fost forțată să continue prin mijloace pașnice opera pe care o începuse războiul, iar declarația lui Clemenceau - că pacea nu era decât o continuare a războiului - a căpătat astfel o semnificație sporită.[209]

[209] Georges Clemenceau (1841-1929) a fost prim-ministru al Franței între 1917 și 1920. Sursa

Cu perseverență și cu fiecare ocazie posibilă, au încercat să distrugă structura Reichului. Prin trimiterea repetată de noi note de dezarmare, pe de o parte, și, pe de altă parte, prin extorcarea economică astfel posibilă, Parisul a sperat că structura Reichului se va prăbuși treptat. Cu cât Germanii își pierdeau mai mult simțul onoarei naționale, cu atât mai mult presiunea economică și suferința puteau fi factori eficienți de distrugere politică. O astfel de politică de opresiune politică și de jaf economic, desfășurată timp de 10 sau 20 de ani, trebuie să ruineze treptat chiar și cel mai bun corp național și, în anumite circumstanțe, să îl dezmembreze. Atunci, obiectivele de război Franceze ar fi fost în cele din urmă atinse.

În iarna 1922-1923, intențiile Franceze trebuie să fi fost cunoscute de mult timp. Rămâneau doar două posibilități: Fie se putea spera să se atenueze treptat voința Franceză prin tenacitatea națiunii Germane, fie să se facă, o dată pentru totdeauna, ceea ce trebuia să se întâmple într-o zi - și anume, să se tragă cârma vasului Reichului și să se lovească de inamic. Acest lucru ar implica, în mod natural, o luptă pe viață și pe moarte. Iar perspectiva de supraviețuire depindea de faptul dacă Franța putea sau nu a fi izolată încât, în această a doua bătălie, Germania să nu fie nevoită să o lupte împotriva întregii lumi, ci mai degrabă în propria noastră apărare împotriva unei Franțe care tulbura în mod constant pacea mondială.

Subliniez și sunt ferm convins că această a doua alternativă va avea loc într-o zi, indiferent ce se va întâmpla. Nu voi crede niciodată că Franța își va schimba vreodată intențiile față de noi, pentru că acestea sunt, în esență, doar o expresie a autoconservării națiunii Franceze. Dacă aș fi un Francez și dacă măreția Franței mi-ar fi atât de dragă precum este de fapt cea a Germaniei, nu aș putea și nu aș acționa altfel decât Clemenceau. Națiunea Franceză se stinge încet-încet, nu atât prin depopulare, cât prin pierderea celor mai bune elemente rasiale, și poate continua să își păstreze poziția mondială doar prin distrugerea Germaniei. Politica Franceză poate face o mie de ocolișuri, dar, în cele din urmă, acesta va fi scopul său final - împlinirea ultimei sale dorințe și a celei mai profunde dorințe.

Cu toate acestea, este incorect să credem că o voință pur pasivă, care

pasajului citat este neclară. Clemenceau a spus: "Este mult mai ușor să faci război decât să faci pace". Iar Clausewitz a scris: "Războiul este continuarea politicii prin alte mijloace". Poate că Hitler le-a confundat pe cele două.

urmărește doar autoconservarea, poate rezista continuu unei voințe la fel de puternice, dar active. Atâta timp cât conflictul etern dintre Franța și Germania se desfășoară doar sub forma unei apărări Germane împotriva agresiunii Franceze, nu va putea fi niciodată decis și, de-a lungul secolelor, Germania va pierde poziție după poziție. Dacă studiem schimbările care au avut loc în limitele limbii Germane din secolul 12 până în prezent, cu greu putem spera la un rezultat de succes al unei evoluții care a fost până acum atât de dăunătoare pentru noi.

Numai atunci când Germanii vor fi înțeles pe deplin acest lucru vor înceta să mai lase voința națională de a trăi să se epuizeze într-o simplă apărare pasivă, ci se vor aduna pentru o luptă activă finală cu Franța; iar din partea Germaniei, acest lucru va reflecta cele mai mari obiective finale ale noastre. Numai atunci va fi posibil să se pună capăt luptei eterne dintre noi și Franța, care s-a dovedit atât de nereușită - presupunând, desigur, că Germania vede distrugerea Franței ca pe un mijloc de a face posibilă extinderea în sfârșit a poporului nostru în altă parte. Astăzi există 80 de milioane de Germani în Europa! Iar politica noastră externă va fi recunoscută ca fiind corectă doar dacă, după abia o sută de ani, vor exista 250 de milioane de Germani care trăiesc pe acest continent - nu înghesuiți împreună ca niște slugi de fabrică pentru restul lumii, ci mai degrabă: ca fermieri și muncitori, a căror muncă garantează existența celorlalți.

15.4 OCUPAREA RUHR-ULUI

În Decembrie 1922, situația dintre Germania și Franța a devenit deosebit de amenințătoare. Franța avea în vedere noi și vaste extorcări și avea nevoie de sancțiuni pentru acestea. Presiunea politică trebuia să preceadă jaful economic, iar Francezii credeau că numai un atac violent împotriva sistemului nervos central al vieții Germane îi va face pe "recalcitranții" noștri să se plece sub jugul lor mai ascuțit. Prin ocuparea districtului Ruhr, Franța spera că nu numai că coloana vertebrală morală a Germaniei va fi în cele din urmă ruptă, dar că vom fi reduși la o stare economică atât de gravă încât, la bine și la rău, vom fi forțați să ne supunem tuturor obligațiilor, chiar și celor mai rele.

A fost o chestiune de îndoire și de rupere. Germania s-a îndoit la început, iar mai târziu s-a rupt în bucăți.

Odată cu ocuparea Ruhr-ului, Soarta a întins încă o dată mâna

poporului German și l-a ajutat să se ridice. Ceea ce la început a părut o mare nenorocire s-a dovedit, la o examinare mai atentă, că deținea posibilități extrem de încurajatoare pentru a pune capăt suferințelor Germaniei.

În ceea ce privește politica externă, ocuparea Ruhr-ului a îndepărtat pentru prima dată Anglia de Franța. Și nu doar în cercurile diplomatice Britanice, care inițiaseră alianța cu Franța și o menținuseră printr-un calcul calm și obiectiv, ci și în rândul unor mari părți ale poporului Englez. Economia Engleză, în special, și-a ascuns cu greu nemulțumirea față de această incredibilă întărire a puterii continentale Franceze. Din punct de vedere pur politico-militar, Franța își asumase acum o poziție Europeană pe care Germania însăși nu o deținuse până atunci. În plus, Franța obținea astfel o bază economică care combina o poziție de monopol economic cu o capacitate de concurență politică. Cele mai mari mine de fier și cele mai mari câmpuri de cărbune din Europa erau acum unite în mâinile unei națiuni care, în contrast cu Germania, care și-a apărat întotdeauna interesele vitale cu hotărâre și acțiune și a cărei eficiență militară în Marele Război era încă proaspătă în memoria întregii lumi. Ocuparea de către Franța a bazinelor carbonifere din Ruhr a privat Anglia de toate succesele pe care le obținuse în război. Iar învingătorii erau acum mareșalul Foch și Franța pe care o reprezenta, mai degrabă decât diplomația Britanică calmă și harnică.[210]

Și în Italia, atitudinea față de Franța, care nu fusese foarte favorabilă de la sfârșitul războiului, a devenit acum o adevărată ură. A sosit un mare moment istoric în care aliații de ieri puteau deveni dușmanii de mâine. Faptul că lucrurile s-au petrecut altfel și că Aliații nu au intrat brusc în conflict unii cu alții - ca în cel de-al Doilea Război Balcanic - s-a datorat faptului că Germania nu avea un Enver Pașa, ci doar un Cancelar al Reichului, Cuno.[211]

[210] Mareșalul Ferdinand Foch (1851-1929) a fost un General Francez în timpul Primului Război Mondial, iar în ultimul an al acestui război a fost promovat la funcția de Comandant-Şef al tuturor forțelor Aliate. Lui Foch i s-a atribuit efectiv meritul principal pentru înfrângerea Germaniei.

[211] Enver Pașa (1881-1922) a fost liderul funcțional al Imperiului Otoman în perioada Primul Război Mondial, care a luptat de partea Germanilor. La înfrângerea colectivă a acestora în 1918, Pașa a fost exilat și a fugit în Germania. S-a întors în Turcia în 1921 și a fost ucis într-o încăierare de luptă în 1922. Despre Cuno, vezi Capitolul 12, nota 183.

15.5 CE AR FI TREBUIT SĂ SE FACĂ DUPĂ OCUPAREA RUHR-ULUI?

Cu toate acestea, invazia Franceză din Ruhr a deschis mari posibilități pentru viitor - nu numai în politica externă a Germaniei, ci și pe plan intern. O parte considerabilă a poporului nostru care, datorită influenței persistente a presei noastre mincinoase, vedea în Franța campionul progresului și al liberalismului, a fost brusc vindecată de această iluzie. În 1914, visul solidarității internaționale a dispărut brusc din capetele muncitorilor noștri Germani, iar aceștia au fost readuși în lumea luptei eterne, unde o creatură se hrănește cu cealaltă și unde moartea celui mai slab implică viața celui mai puternic. Același lucru s-a întâmplat și în primăvara anului 1923.[212]

Când Francezii și-au pus în aplicare amenințările și au pătruns, la început cu ezitare și precauție, în districtul carbonifer German inferior, a sosit marea și decisiva oră a destinului pentru Germania. Dacă în acel moment poporul nostru și-ar fi schimbat nu numai atitudinea, ci și comportamentul, districtul German Ruhr ar fi putut deveni o Moscovă Napoleoniană pentru Franța. Într-adevăr, nu existau decât două posibilități: fie să lăsăm acțiunea să rămână în picioare și să nu facem nimic, fie să întoarcem privirea poporului German spre acea regiune de forje sufocante și cuptoare în flăcări și să ne aprindem voința cu hotărârea de a pune capăt acestei rușini persistente, înfruntând o teroare de moment în loc să ne supunem unei terori fără sfârșit.

Cancelarul Reichului, Cuno, poate revendica "meritul nemuritor" de a fi descoperit o a treia cale, iar partidele noastre burgheze merită onoarea și mai "glorioasă" de a o fi admirat și de a fi colaborat cu el.

Aici mă voi ocupa cât mai pe scurt de cea de-a doua modalitate: Prin ocuparea Ruhr-ului, Franța a comis o încălcare flagrantă a Tratatului de la Versailles. Această acțiune a adus-o în conflict cu mai multe dintre puterile semnatare, în special cu Anglia și Italia. Franța nu mai putea spera că aceste state o vor sprijini în campania sa egoistă de jaf. Va trebui să se bazeze pe ea însăși pentru a duce această aventură - și asta a fost la început - la o concluzie satisfăcătoare. Pentru un guvern național German, nu exista decât o singură opțiune, și anume, cea pe care o prescria onoarea. Cu siguranță, la început nu ne-am fi putut opune Franței cu o forță activă de arme; dar ar fi trebuit să se recunoască în mod clar că orice negocieri care nu erau susținute de

[212] La 11 Ianuarie 1923, Franța și-a mutat forțele în regiunea Ruhr.

forță ar fi fost ridicole și fără rezultat. Fără posibilitatea unei rezistențe active, era absurd să adoptăm punctul de vedere: "Nu vom intra în nicio negociere". Dar era și mai absurd să se intre în cele din urmă în negocieri până la urmă, fără a fi organizat puterea necesară.

Nu că ar fi fost posibil să împiedicăm militar ocuparea Ruhr-ului. Numai un nebun ar fi putut recomanda o astfel de decizie. Dar, sub impresia produsă de această acțiune Franceză și în timp ce ea era în curs de desfășurare, ar fi putut și ar fi trebuit să se ia măsuri fără a se ține cont de Tratatul de la Versailles - pe care Franța însăși îl sfărâmase - pentru a furniza acele resurse militare care vor servi la susținerea negocierilor ulterioare. A fost destul de clar de la început că soarta acestui district ocupat de Francezi va fi decisă într-o zi la o masă de conferințe. Dar trebuie să fi fost la fel de clar că și cei mai buni negociatori nu vor avea prea mult succes atâta timp cât terenul pe care se aflau și scaunul pe care stăteau nu se aflau sub protecția armată a propriului popor. Un slăbănog nu se poate lupta împotriva atleților, iar un negociator lipsit de apărare trebuie să cedeze întotdeauna când un Brennus își aruncă sabia pe solda taberei inamice - cu excepția cazului în care o are pe a sa de aruncat.[213] Sau nu era cu adevărat penibil să observăm comedia negocierilor care, încă din 1918, preceda cu regularitate fiecare dictat?

Am oferit un spectacol jalnic întregii lumi atunci când am fost invitați, de dragul ridicolului, să participăm la mesele de conferință doar pentru a ni se prezenta decizii și programe pregătite cu mult timp înainte, pe care ni s-a permis să le discutăm, dar care trebuiau considerate de la început ca fiind imuabile. Este adevărat că în aproape niciun caz negociatorii noștri nu s-au dovedit a fi mai mult decât mediocri. Și, în cea mai mare parte, ei au justificat prea bine observația insolentă făcută de Lloyd George când a remarcat cu sarcasm, în prezența fostului ministru al Reichului Simons, "că Germanii nu sunt în stare să-și aleagă oameni inteligenți drept conducători și reprezentanți."[214] Dar, având în vedere voința hotărâtă a inamicului și lipsa lamentabilă de apărare a

[213] Brennus a fost un conducător al Galilor din secolul 4 î.e.n. care a condus un atac de succes asupra Romei în 387 î.e.n. Întrucât Romanii erau în pragul înfrângerii, au oferit o mare cantitate de aur în schimbul libertății. O dispută cu privire la procesul de cântărire a aurului l-a determinat pe Brennus să-și arunce sabia pe cântar, în favoarea sa, exclamând "Vai de cei cuceriți!".

[214] Walter Simons (1861-1937) a fost ministru de externe în guvernul de la Weimar între 1920 și 1921. ("Simon" este fie o ortografie alternativă, fie o eroare tipografică).

poporului nostru, nici măcar geniile nu ar fi putut realiza mare lucru.

În primăvara anului 1923, însă, oricine ar fi vrut să facă din ocuparea Ruhrului de către Franța un prilej de reconstrucție a mijloacelor noastre militare de putere ar fi trebuit mai întâi să restabilească armele spirituale ale națiunii, pentru a-i întări puterea voinței și pentru a-i distruge pe cei care corup această forță națională cea mai valoroasă.

15.6 EȘECUL DE A CONFRUNTA MARXISMUL

La fel ca în 1918, când a trebuit să plătim cu sângele nostru pentru că nu am reușit să zdrobim definitiv șarpele marxist în 1914 și 1915, tot așa trebuie să suferim acum o pedeapsă pentru faptul că, în primăvara anului 1923, nu am profitat de ocazia de a opri în sfârșit opera trădătorilor și ucigașilor marxiști ai poporului nostru.

Orice idee de a rezista agresiunii Franceze era un nonsens pur, atâta timp cât nu se lupta împotriva acelor forțe care, cu cinci ani mai devreme, rupseseră din interior rezistența Germană pe câmpurile de luptă. Numai mințile burgheze puteau să ajungă la incredibila opinie că marxismul s-ar fi putut poate schimba și că umilele creaturi conducătoare din 1918 - care au călcat cu nesimțire în picioare două milioane de morți ca trepte prin care să urce în diverse poziții guvernamentale - ar fi devenit acum, în anul 1923, brusc gata să plătească tribut conștiinței naționale. Era un gând incredibil și cu adevărat nebunesc - speranța că acești trădători se vor transforma brusc în luptători pentru libertatea Germană! Ei nu au avut niciodată o astfel de intenție! Așa cum o hienă nu-și părăsește hoitul, tot așa un marxist nu renunță la trădare.

Nu trebuie să ne mai obosim cu cel mai stupid dintre argumente: că atât de mulți muncitori și-au dat sângele pentru Germania. Muncitori Germani, da, într-adevăr, dar ei nu mai erau marxiști internaționali. Dacă clasa muncitoare Germană din 1914 ar fi fost formată din marxiști adevărați, războiul s-ar fi încheiat în trei săptămâni. Germania s-ar fi prăbușit înainte ca primul soldat să fi pus piciorul dincolo de graniță. Nu - faptul că poporul German încă lupta dovedea că iluzia marxistă nu reușise încă să pătrundă adânc. Dar, în cursul războiului, muncitorii și soldații Germani au căzut treptat din nou în mâinile liderilor marxiști și, în aceeași proporție, au fost pierduți pentru Patrie. Dacă, la începutul războiului, sau chiar în timpul războiului, 12 sau 15.000 dintre acești corupători ebraici ai poporului

ar fi fost ținuți sub gazul otrăvitor - așa cum s-a întâmplat cu sute de mii dintre cei mai buni muncitori Germani ai noștri de pe câmpul de luptă - atunci sacrificiul a milioane de oameni pe front nu ar fi fost în zadar.[215] Dimpotrivă: Dacă 12.000 dintre acești ticăloși ar fi fost eliminați la timp, s-ar fi salvat viețile a poate un milion de oameni decenți - oameni care ar fi fost de mare valoare pentru viitor. Dar a fost în conformitate cu "statalitatea" burgheză să supună milioane de oameni la un sfârșit sângeros pe câmpul de luptă, totul fără să clipească, în timp ce ei priveau 10 sau 12.000 de trădători, profitori, uzurpatori și escroci ca pe niște comori naționale prețioase, proclamând astfel în mod deschis inviolabilitatea lor. Nu se știe niciodată ce este mai mare în această lume burgheză: imbecilitatea, slăbiciunea și lașitatea, sau o atitudine de-a dreptul sordidă. Este o clasă care este cu siguranță condamnată să se ducă la fund, dar din păcate trage întreaga națiune în jos cu ea în abis.

Situația din 1923 era aceeași ca și cea din 1918. Indiferent de forma de rezistență care a fost decisă, prima condiție prealabilă a fost întotdeauna eliminarea otravei marxiste din corpul nostru național. Și, după părerea mea, prima sarcină de atunci a unui guvern cu adevărat național era să caute și să găsească acele forțe care erau hotărâte să ducă un război de distrugere împotriva marxismului și să le dea mână liberă acestor forțe; era de datoria lor să nu se plece în fața idioțeniei "păcii și ordinii" într-un moment în care dușmanul dădea Patriei cea mai distrugătoare lovitură și când înalta trădare pândea în spatele fiecărei străzi de acasă. Nu - un guvern cu adevărat național ar fi trebuit să bine primească *dezordinea* și *tulburările*, dacă această agitație ar fi permis o confruntare de principiu cu dușmanii marxiști de moarte ai poporului nostru. Dacă acest lucru nu ar fi fost făcut, atunci era o pură nebunie să te gândești să te împotrivești, indiferent sub ce formă.

Bineînțeles, o astfel de socoteală de o importanță istorică mondială reală nu ar putea fi condusă de vreun consiliu secret sau de un ministru

[215] Oricât de surprinzător ar fi, aceasta pare să fie singura dată, în scris sau în discurs, când Hitler a cerut în mod explicit moartea evreilor. Și nu mai puțin prin gaz otrăvitor (amintind de atacurile cu gaz din Primul Război Mondial). În mod notabil, nu toți evreii, sau chiar majoritatea, sugerează el să fie uciși; doar unul sau două procente din populația existentă atunci în Germania. Acest lucru ar fi fost suficient pentru a-i înspăimânta pe evreii militanți, pentru a demonstra hotărârea Germană și, probabil, pentru a preîntâmpina orice gând de revoltă evreiască, așa cum s-a întâmplat în cele din urmă în 1918. Toate celelalte terminologii amenințătoare ale lui Hitler la adresa evreilor, inclusiv vernichten ("distrugeți") și ausrotten ("dezrădăcinați"), au fost exprimate în contexte non-letale sau non-genocidale. Pentru mai multe detalii, a se vedea Dalton (2015: 100-104).

de cabinet știrbit; mai degrabă, ar trebui să fie în conformitate cu legile eterne ale vieții pe acest Pământ, care sunt și vor rămâne cele ale unei lupte pentru viață. Trebuie să ne amintim întotdeauna că o națiune robustă și sănătoasă a ieșit adesea din cel mai sângeros război civil, în timp ce o pace construită în mod artificial a produs, de mai multe ori, o putreziciune care a duhnit până la ceruri. Soarta unei națiuni nu poate fi schimbată cu mănuși de copil. Și astfel, în anul 1923, a fost nevoie de o acțiune brutală pentru a pune mâna pe viperele care se îngrășau pe trupul națiunii. Dacă ar fi fost așa, atunci condiția prealabilă pentru o rezistență activă ar fi fost îndeplinită.

În acea perioadă, am răgușit de multe ori încercând să clarific, cel puțin pentru așa-numitele cercuri naționale, care era miza de atunci și că, repetând erorile din 1914 și din anii următori, vom ajunge la același sfârșit ca în 1918. I-am implorat frecvent să lase Soarta să aibă mână liberă și să facă posibilă o confruntare a mișcării noastre cu marxiștii; dar am predicat la urechi surde. Cu toții știau mai bine, inclusiv șeful armatei, până când, în cele din urmă, s-au confruntat cu cea mai josnică capitulare din toate timpurile.

Atunci mi-am dat seama, în adâncul conștiinței mele, că burghezia Germană își încheiase misiunea și nu mai avea nicio chemare. Tot atunci am văzut cum toate partidele burgheze au luptat împotriva marxismului doar din spirit de competiție, fără a dori sincer să-l distrugă; de multă vreme, ele s-au obișnuit să asiste la distrugerea Patriei, iar singura lor mare grijă era să participe la banchetul funerar. Doar pentru asta au "luptat".

În acel moment - recunosc deschis - am simțit o admirație profundă pentru marele om de la sud de Alpi, a cărui dragoste arzătoare pentru poporul său l-a inspirat să nu negocieze cu dușmanii interni ai Italiei, ci mai degrabă să folosească toate căile și mijloacele pentru a-i distruge. Ceea ce îl plasează pe Mussolini în rândurile marilor oameni ai lumii este decizia sa de a nu împărți Italia cu marxiștii, ci de a distruge internaționalismul și de a salva Patria.

Ce pitici mizerabili apar în comparație cu falșii noștri oameni de stat Germani și cât de dezgustător este să fii martor la îngâmfarea acestor nulități care critică un om care este de o mie de ori mai mare decât ei; și cât de dureros este să te gândești că acest lucru se întâmplă într-o țară care, cu doar jumătate de secol în urmă, putea să arate un Bismarck drept liderul său!

Atitudinea burgheziei din 1923 și cruțarea marxismului au decis de la bun început soarta oricărei rezistențe active în Ruhr. Cu acest dușman de moarte în propriile noastre rânduri, ar fi fost o nebunie curată să luptăm împotriva Franței. Tot ce s-ar fi putut face atunci ar fi fost să se organizeze o luptă de șaradă pentru a satisface parțial elementul naționalist German sau, în realitate, pentru a înșela "sufletul clocotitor al poporului". Dacă ar fi crezut cu adevărat în ceea ce făceau, ar fi recunoscut că forța națională nu stă, în primul rând, în armele sale, ci în voința sa și că, înainte de a cuceri inamicul extern, inamicul intern trebuie distrus; altfel, victoria ar fi trebuit să fie obținută chiar din prima zi! Umbra unei singure înfrângeri este suficientă pentru a frânge rezistența unei națiuni care nu a fost eliberată de dușmanii săi interni, făcând astfel din adversar învingătorul final.

Toate acestea ar fi putut fi prezise la începutul anului 1923. Să nu se întrebe nimeni despre posibilitatea de a pune sub semnul întrebării un succes militar împotriva Franței! Dacă rezultatul acțiunii Germane în ceea ce privește invazia Franceză din Ruhr ar fi fost doar distrugerea marxismului acasă, succesul ar fi fost de partea noastră. O Germanie eliberată de dușmanii de moarte ai existenței sale ar fi deținut forțe pe care întreaga lume nu le-ar fi putut opri. În ziua în care marxismul va fi sfărâmat în Germania, lanțurile sale vor fi zdrobite pentru totdeauna. Niciodată în istoria noastră nu am fost cuceriți de forța dușmanilor noștri, ci întotdeauna de propriile noastre eșecuri și de dușmanii din propria noastră tabără.

Deoarece guvernul German nu a fost în măsură să întreprindă o astfel de acțiune eroică în acel moment, nu putea decât să aleagă prima cale: să nu facă nimic și să lase lucrurile să își urmeze propriul curs.

15.7 CALEA LUI CUNO

Dar, în acel moment important, cerul a înzestrat Germania cu un "mare" om, domnul Cuno. Acesta nu era nici om de stat, nici politician de profesie, cu atât mai puțin prin naștere. Mai degrabă, el aparținea acelui tip de politician banal care se potrivește doar pentru anumite sarcini specifice; în rest, era mai potrivit pentru afaceri. Și, prin urmare, a fost un blestem pentru Germania, deoarece acest om de afaceri politizat a văzut politica ca pe o întreprindere economică și a acționat în

consecință.

"Franța a ocupat districtul Ruhr; ce este în districtul Ruhr? Cărbune. Așadar, Franța a ocupat Ruhr-ul de dragul cărbunelui său?" Nimic nu era mai firesc pentru Herr Cuno decât ideea unei greve, care i-ar împiedica pe Francezi să obțină cărbune. Și, prin urmare, în opinia lui Herr Cuno, ei vor trebui într-o zi să părăsească Ruhr-ul atunci când întreprinderea se va dovedi a fi nerentabilă. Acestea erau liniile de gândire ale acestui "eminent" "om de stat" "național" căruia i s-a permis să vorbească "poporului său" la Stuttgart și în alte locuri, și la care acest popor privea cu admirație răpusă.

Bineînțeles că aveau nevoie de marxiști pentru o grevă, pentru că muncitorii ar fi fost primii care ar fi intrat în grevă. Prin urmare, era necesar să aducă muncitorul (care este același lucru cu un marxist, în creierul unui om de stat burghez) într-un front unit cu toți ceilalți Germani. Ar fi trebuit să se vadă strălucirea acestor mucegaiuri de partid politic burghez la simpla menționare a acestui slogan genial! "Național" și "genial" deodată - în sfârșit au descoperit ceea ce căutau de atâta timp! Podul către marxism a fost găsit, iar escrocul național a fost pus în situația de a purta o față "teutonă" și de a folosi fraze naționaliste, în timp ce le întindea o mână prietenoasă trădătorilor internaționali. Iar aceștia au profitat cu ușurință de ea. Așa cum Cuno avea nevoie de liderii marxiști pentru "frontul său unit", liderii marxiști aveau nevoie de banii lui Cuno. Astfel, a fost un beneficiu pentru ambele părți. Cuno și-a obținut frontul său unit, format din șarlatani naționaliști și escroci antinaționali, iar escrocii internaționali au primit fonduri de stat pentru a desfășura misiunea supremă a luptei lor, și anume, distrugerea economiei naționale, literalmente pe cheltuiala statului. O idee nemuritoare: achiziționarea unei greve generale pentru a salva o națiune. În orice caz, era un slogan pe care chiar și cel mai apatic leneș putea să-l susțină cu entuziasm.

15.8 REZISTENȚĂ PASIVĂ

Toată lumea știe că rugăciunile nu vor elibera o națiune. Dar poate că cineva ar putea fi eliberat dacă nu face nimic, iar acest lucru nu a fost niciodată testat din punct de vedere istoric. În loc să promoveze o grevă generală plătită în acel moment și să facă din aceasta baza "frontului

său unit", dacă Herr Cuno ar fi cerut încă două ore de muncă pentru fiecare German, atunci escrocheria "frontului unit" ar fi fost demascată în a treia zi. Națiunile nu se eliberează dacă nu fac nimic, ci mai degrabă prin sacrificiu.

În orice caz, așa-zisa rezistență pasivă nu ar fi putut dura mult timp. Numai un om complet ignorant în materie de război și-ar putea imagina că armatele de ocupație ar putea fi speriate prin mijloace atât de ridicole. Și totuși, acesta ar fi putut fi singurul scop al unei acțiuni care a costat miliarde și care a contribuit la distrugerea bazei monedei naționale.

Bineînțeles că Francezii au reușit să se simtă aproape ca acasă în districtul Ruhr în momentul în care au văzut rezistența folosind astfel de măsuri împotriva lor. Au învățat de la noi cea mai bună metodă de a aduce la realitate o populație civilă recalcitrantă, ori de câte ori aceasta reprezenta un pericol serios pentru autoritățile de ocupație. Cu nouă ani mai devreme, și cu viteza fulgerului, am anihilat bandele de *franc-tireur* Belgiene și am făcut ca populația civilă să înțeleagă clar gravitatea situației atunci când reprezenta un pericol pentru armata Germană.[216] În mod similar, dacă rezistența pasivă din Ruhr devenea cu adevărat periculoasă pentru Francezi, trupele de ocupație nu ar fi avut nevoie de mai mult de opt zile pentru a pune capăt macabru acestei prostii copilărești. Întrebarea finală este întotdeauna aceasta: Ce am face dacă rezistența pasivă ar ajunge în punctul în care i-ar enerva cu adevărat pe adversarii noștri, iar aceștia ar suprima-o cu o forță sângeroasă? Am mai continua să rezistăm? Dacă da, atunci, la bine și la rău, va trebui să ne supunem unei persecuții severe și sângeroase. Și în acest caz, am fi în aceeași situație ca și în cazul rezistenței active - și anume, direct în luptă. Astfel, orice așa-zisă rezistență pasivă ar avea un sens interior numai dacă ar fi susținută de hotărârea de a duce o luptă deschisă, dacă este necesar, sau de a duce un război de gherilă. În general, se întreprinde o astfel de luptă atunci când există posibilitatea de succes. În momentul în care o fortăreață asediată este luată cu asalt, nu există nicio alternativă practică pentru apărători decât să se predea - mai ales dacă li se asigură mai degrabă viața decât o moarte probabilă. Jefuiți garnizoana unei fortărețe încercuite de speranța unei posibile

[216] *Franc-tireurs*, sau "trăgătorii liberi", au fost grupuri de rezistenți civili care au luat armele împotriva trupelor Germane invadatoare la începutul Primului Război Mondial.

libertăți, iar forțele de apărare se vor prăbuși brusc.

Prin urmare, rezistența pasivă din Ruhr - având în vedere consecințele finale pe care le-ar putea și trebuie să le aibă în mod necesar, dacă ar fi avut succes - nu ar fi avut nicio semnificație practică dacă nu ar fi fost construit un front activ în spatele ei. Atunci s-ar fi putut cere eforturi imense din partea poporului nostru. Dacă fiecare dintre acești Vestfalieni ar fi știut că patria-mamă a mobilizat o armată de 80 sau 100 de divizii pentru a-i sprijini, lucrurile ar fi devenit spinoase pentru Francezi. Întotdeauna există mai mulți oameni curajoși dispuși să se sacrifice pentru un succes decât pentru ceva evident zadarnic.

Acesta a fost un caz clasic care ne-a determinat pe noi, Național-Socialiștii, să adoptăm cea mai aspră poziție împotriva așa-numitului slogan național. Și așa am făcut. În timpul acelor luni am fost atacat de oameni al căror patriotism era un amestec de prostie și minciună exterioară și care au luat parte la agitație din cauza emoției de a putea apărea ca naționaliști fără niciun pericol. Am considerat acest front unit cel mai josnic dintre toate ca fiind unul dintre cele mai ridicole lucruri, iar istoria mi-a dat dreptate.

De îndată ce sindicatele și-au umplut conturile bancare cu fondurile lui Cuno, iar rezistența pasivă s-a confruntat cu decizia de a trece de la apărarea inertă la agresiunea activă, hienele roșii au fugit brusc din turma națională de oi și au revenit la ceea ce au fost întotdeauna. Cu calm și în liniște, Herr Cuno s-a întors la corăbiile sale, iar Germania s-a îmbogățit cu o experiență și a sărăcit cu o mare speranță.

15.9 NOIEMBRIE 1923

Până în mijlocul verii, mai mulți ofițeri - care cu siguranță nu erau cei mai răi - chiar nu crezuseră într-o asemenea evoluție rușinoasă. Cu toții speraseră că, dacă nu în mod deschis, atunci cel puțin în secret, se vor lua măsuri de precauție pentru ca această invazie Franceză insolentă să devină un punct de cotitură în istoria Germaniei. Chiar și în rândurile noastre, mulți cel puțin își puneau încrederea în Reichswehr. Această convingere a fost atât de arzătoare încât a influențat în mod decisiv comportamentul și mai ales formarea a nenumărați tineri.

Dar când s-a produs rușinoasa prăbușire și a urmat umilitoarea

capitulare, indignarea față de o asemenea trădare a nefericitei noastre națiuni a izbucnit în flăcări la sacrificiul miliardelor de mărci și a mii de tineri Germani - care au fost suficient de proști să creadă promisiunile liderilor Reichului. În miliarde de capete a apărut brusc o convingere luminoasă și clară că numai o eliminare radicală a întregului sistem de conducere ar putea salva Germania.

Nu a existat niciodată un moment mai bun pentru o astfel de soluție. Pe de o parte, trădarea goală împotriva Patriei a fost dezvăluită cu nerușinare, iar pe de altă parte, un popor era împins din punct de vedere economic spre o înfometare lentă. Din moment ce statul însuși a călcat în picioare toate conceptele de credință și loialitate, și-a bătut joc de drepturile cetățenilor, a făcut inutil sacrificiul a milioane dintre cei mai adevărați fii ai săi și a jefuit alte milioane de ultimul lor bănuț, nu se mai putea aștepta la altceva decât la ură din partea supușilor săi. Iar această ură împotriva celor care au ruinat poporul și Patria trebuia să găsească o cale de ieșire. În acest punct nu pot decât să amintesc fraza de încheiere a ultimului meu discurs în marele proces din primăvara anului 1924:

"Judecătorii acestui stat ne pot condamna în mod calm pentru comportamentul nostru din acea vreme, dar Istoria - ca zeiță a adevărului și a unei justiții mai bune - va zâmbi când va rupe acest verdict, achitându-ne pe toți de vină și de acuzație."

Dar tot atunci Istoria va chema în fața propriului ei tribunal cei care, învestiți astăzi cu puterea, au călcat în picioare legea și justiția, condamnând poporul nostru la mizerie și ruină, și care, în mijlocul nenorocirii Patriei, și-au prețuit propriul ego mai mult decât viața întregului.

Nu voi relata aici desfășurarea evenimentelor care au dus către și au cauzat 8 Noiembrie 1923. Nu o voi face pentru că nu văd niciun folos pentru viitor și, de asemenea, pentru că nu ar putea ieși nimic bun din redeschiderea unor răni vechi care abia s-au vindecat. În plus, ar fi inutil să vorbim despre vinovăția unor oameni care poate că în adâncul inimii lor au o dragoste egală pentru poporul lor, dar care pur și simplu nu au urmat sau nu au înțeles drumul comun.

Având în vedere marea nenorocire comună a Patriei noastre, trebuie să mă abțin de la a jigni și poate de la a-i înstrăina pe cei care trebuie să formeze, în viitor, un mare front unit al Germanilor cu adevărat loiali, împotriva frontului comun al dușmanilor poporului nostru. Știu că va

veni o vreme când chiar și cei care ne-au tratat ca pe niște dușmani îi vor venera pe oamenii care au străbătut calea amară a morții de dragul poporului German.

Aici, la finalul acestui al doilea volum, permiteți-mi să aduc din nou în atenție amintirea celor 16 eroi căzuți la datorie cărora le-am dedicat primul volum, pentru a le reaminti susținătorilor și campionilor noștri pe cei care, în cea mai clară conștiință, și-au sacrificat viața pentru noi toți. Facem acest lucru pentru a-i încuraja pe cei slabi și șovăielnici dintre noi să își îndeplinească datoria - o datorie pe care acei eroi au îndeplinit-o cu credință absolută, chiar și până la ultimele consecințe. Iar printre ei, și ca unul dintre cei mai buni dintre toți, doresc să menționez un om care și-a dedicat viața redeșteptării poporului său - și al nostru - prin scrierile, ideile și, în cele din urmă, prin faptele sale: Dietrich Eckart.[217]

[217] Eckart (1868-1923) a fost unul dintre cei trei fondatori tradiționali - alături de Gottfried Feder și Anton Drexler - ai Partidului Muncitoresc German (DAP), precursorul NSDAP. Eckart a murit în urma unui atac de cord în 1923, la vârsta de 55 de ani.

CONCLUZIE

La 9 Noiembrie 1923, la patru ani și jumătate de la înființare, Partidul Național-Socialist al Muncitorilor Germani a fost dizolvat și interzis pe întreg teritoriul Reichului. Astăzi, în Noiembrie 1926, el se află din nou liber în fața noastră, mai puternic și mai solid din punct de vedere intern decât oricând înainte.

Toate persecuțiile împotriva mișcării și a liderilor săi individuali, toate defăimările și calomniile nu au reușit să o afecteze. Datorită corectitudinii ideilor sale, a purității voinței sale și a spiritului de sacrificiu de sine care îi animă pe membrii săi, ea a ieșit din toate opresiunile mai puternică decât înainte.

Dacă, în lumea corupției parlamentare actuale, mișcarea noastră rămâne mereu conștientă de esența profundă a luptei sale, simte că ea însăși întruchipează valoarea rasei și a personalității și acționează în consecință, atunci, cu o certitudine aproape matematică, va ieși într-o zi victorioasă din lupta sa. În același mod, Germania trebuie să-și câștige în mod necesar locul care i se cuvine pe acest Pământ, dacă este condusă și organizată după aceleași principii.

Un stat care, într-o epocă de otrăvire rasială, se dedică păstrării celor mai bune elemente rasiale ale sale, trebuie să devină într-o zi stăpânul Pământului.

Adepții mișcării noastre nu trebuie să uite niciodată acest lucru, ori de câte ori au îndoieli, pentru ca nu cumva măreția sacrificiilor să pară nejustificată de un posibil succes.

APENDICE A
PROGRAMUL ÎN 25 DE PUNCTE AL NSDAP

1. Cerem unirea tuturor Germanilor într-o Germanie Mare, pe baza principiului autodeterminării tuturor popoarelor.

2. Cerem ca poporul German să aibă drepturi egale cu cele ale altor națiuni și ca tratatele de pace de la Versailles și St. Germaine să fie abrogate.

3. Cerem pământ și teritoriu (colonii) pentru întreținerea poporului nostru și pentru stabilirea populației excedentare.

4. Numai cei care sunt compatrioții noștri pot deveni cetățeni. Numai cei care au sânge German, indiferent de credință, pot fi compatrioții noștri. Prin urmare, niciun evreu nu poate fi compatriot.

5. Cei care nu sunt cetățeni trebuie să trăiască în Germania ca străini și trebuie să se supună legii străinilor.

6. Dreptul de a alege guvernul și de a stabili legile statului aparține numai cetățenilor. Prin urmare, cerem ca nicio funcție publică, indiferent de natura ei, fie că este vorba de guvernul central, de provincie sau de municipalitate, să nu fie ocupată de cineva care nu este cetățean. Ducem un război împotriva administrației parlamentare corupte, prin care oamenii sunt numiți în funcții în baza favorului partidului fără considerent față de caracter și abilitate.

7. Cerem ca statul să se angajeze mai presus de toate să se asigure că fiecare cetățean va avea posibilitatea de a trăi decent și de a-și câștiga existența. Dacă nu este posibil să hrănească întreaga populație, atunci străinii (non-cetățenii) trebuie expulzați din Reich.

8. Trebuie împiedicată orice imigrație suplimentară de non-Germani. Cerem ca toți non-Germanii care au intrat în Germania de la 2 August 1914 să fie obligați să părăsească Reichul imediat.

9. Toți cetățenii trebuie să aibă drepturi și îndatoriri egale.

10. Prima îndatorire a fiecărui cetățean trebuie să fie aceea de a munci, mental sau fizic. Niciun individ nu trebuie să facă o muncă care contravine interesului comunității în beneficiul tuturor. Prin urmare, noi cerem:

11. Să fie abolite toate veniturile necuvenite și toată sclavia dobânzii.

12. Deoarece orice război impune poporului sacrificii înfricoșătoare în sânge și comori, orice profit personal care rezultă din război trebuie considerat ca o trădare a poporului. Prin urmare, cerem confiscarea totală a tuturor profiturilor de război.

13. Cerem naționalizarea tuturor trusturilor.

14. Cerem împărțirea profitului în marile industrii.

15. Cerem o creștere generoasă a pensiile vârstnicilor.

16. Cerem crearea și menținerea unei clase de mijloc sănătoase, comunizarea imediată a marilor magazine, care vor fi închiriate la prețuri reduse micilor întreprinzători, și să se acorde cea mai mare atenție pentru ca micii întreprinzători să asigure aprovizionarea statului, a provinciilor și a municipalităților cu produsele de care au nevoie.

17. Cerem o reformă agrară în conformitate cu cerințele noastre naționale și promulgarea unei legi care să exproprieze proprietarii, fără despăgubiri, de orice teren necesar pentru binele comun. Cerem abolirea chiriilor de bază și interzicerea a tuturor speculațiilor funciare.

18. Cerem să se ducă un război nemilos împotriva celor care lucrează în detrimentul bunăstării comune. Trădătorii, uzurpatorii, profitorii etc. trebuie să fie pedepsiți cu moartea, indiferent de credință sau rasă.

19. Cerem ca legea Roman, care servește o ordine materialistă a lumii, să fie înlocuită cu legea comună German.

20. Pentru a face posibil ca fiecare German capabil și harnic să obțină o educație superioară și, astfel, să aibă posibilitatea de a ajunge în poziții de conducere, statul trebuie să-și asume responsabilitatea de a organiza în detaliu întregul sistem cultural public. Programele școlare ale tuturor instituțiilor de învățământ trebuie să fie adaptate la viața practică. Concepția ideii de stat (educația civică) trebuie să fie predată în școli încă de la început. Cerem ca copiii excepțional de talentați ai părinților săraci, indiferent de poziția sau ocupația lor, să fie educați pe cheltuiala statului.

21. Statul are datoria de a contribui la ridicarea nivelului de sănătate națională prin înființarea de centre de asistență maternală, prin interzicerea muncii minorilor, prin creșterea condiției fizice prin introducerea jocurilor și a gimnasticii obligatorii și prin încurajarea cât mai mult posibil a asociațiilor care se ocupă cu educația fizică a tinerilor.

22. Cerem desființarea armatei regulate și crearea unei armate populare naționale.

23. Cerem o luptă legală împotriva celor care propagă minciuni politice deliberate și le difuzează prin intermediul presei. Pentru a face posibilă crearea unei prese Germane, cerem:

(a) Toți redactorii și asistenții acestora la ziarele publicate în limba Germană trebuie să fie cetățeni Germani.

(b) Ziarele care nu sunt Germane pot fi publicate numai cu permisiunea expresă a statului. Acestea nu trebuie să fie publicate în limba Germană.

(c) Toate interesele financiare care afectează în vreun fel ziarele Germane vor fi interzise prin lege celor care nu sunt Germani și cerem ca pedeapsa pentru încălcarea acestei legi să fie suprimarea imediată a ziarului și expulzarea non-Germanilor din Reich.

(d) Ziarele care contravin bunăstării comune vor fi suprimate. Cerem o luptă legală împotriva acelor tendințe din artă și literatură care

au o influență perturbatoare asupra vieții poporului nostru; orice organizație care contravine cerințelor de mai sus va fi dizolvată.

24. Cerem libertate pentru toate cultele religioase din stat, în măsura în care acestea nu pun în pericol existența acestuia și nu jignesc simțul moral și etic al rasei Germane. Partidul ca atare reprezintă punctul de vedere al unui creștinism pozitiv, fără a se lega de o anumită confesiune. El luptă împotriva spiritului materialist evreiesc din interior și din exterior și este convins că o refacere durabilă a poporului nostru nu poate veni decât din principiul: Binele Comun înaintea Binelui Individual.

25. Pentru a realiza acest program, cerem crearea unei autorități centrale puternice în stat și autoritatea necondiționată a parlamentului politic central asupra întregului stat și a tuturor organizațiilor sale. De asemenea: Formarea unor comisii profesionale și a unor comisii care să reprezinte diferitele state ale Reichului, pentru a se asigura că legile promulgate de autoritatea centrală vor fi executate de către statele federale.

BIBLIOGRAFIE

VOLUMUL UNU

Barnes, J. 1980. Hitler's 'Mein Kampf' în Marea Britanie și America. Cambridge University Press.

Dalton, T. 2010. "Nietzsche and the origins of christianity". Online: http://www.theoccidentalobserver.net

Dalton, T. 2011. " Eternal strangers: Anti-Jewish musings throughout history” (Part I). The Occidental Quarterly 11(2). Online: http://www.toqonline.com/archive

Dalton, T. 2011b. " Eternal strangers: Anti-Jewish musings throughout history" (Part II). The Occidental Quarterly 11(3). Online: http://www.toqonline.com/archive

Dalton, T. 2011c. "A most subterranean conspiracy: Nietzsche și viziunea iudeo-creștină asupra lumii". În Nietzsche: Thoughts and Perspectives (T. Southgate, ed.). Black Front Press.

Dalton, T. 2013. "The Jewish hand in the world wars" (Part I). Inconvenient History 5(2).
Online: http://www.inconvenienthistory.com/archive

Dalton, T. 2014. "The Jewish hand in the world wars" (Part II). Istorie incomodă 6(2).
Online: http://www.inconvenienthistory.com/archive

Dalton, T. 2014b. "The great Holocaust mystery". Online: http://www.inconvenienthistory.com/archive.

Dalton, T. 2015. Debating the Holocaust (ed. 2). Castle Hill.

Darkmoon, L. 2014. "Pornography as a secret weapon". Online: http://www.darkmoon.me

Davis, M. 2012. Jews and Booze. New York University Press.

Gertzman, J. 1999. Bookleggers and Smuthounds. University of Pennsylvania Press.

Gordon, S. 1984. Hitler, Germans, and the ‘Jewish Question’. Princeton University Press.

Hitler, A. 1927/1933. Mein Kampf (E. Dugdale, trad.) Houghton Miffiin.

Hitler, A. 1927/1939. Mein Kampf (J. Murphy, trad.) Hurst & Blackett.

Hitler, A. 1927/1939. Mein Kampf (A. Johnson et al, trad.) Reynal & Hitchcock.

Hitler, A. 1927/1939. Mein Kampf (W. Soskin, trad.) Stackpole Sons.

Hitler, A. 1927/1943. Mein Kampf (R. Manheim, trad.) Houghton Mifflin.

Hitler, A. 1927/1999. Mein Kampf (R. Manheim, trad.; A. Foxman, introd.) Houghton Mifflin.

Houkes, J. 2004. An Annotated Bibliography on the History of Usury. Edwin Mellen.

Jacobs, J. 1992. On Socialists and 'The Jewish Question' after Marx. New York University Press.

Joyce, A. 2015. “Jews and moneylending.” Online: http://www.occidentalobserver.net

Kershaw, I. 1998. Hitler 1889-1936: Hubris. W. W. Norton.

Maderthaner, W. și Silverman, L. 2009. "'Wiener Kreise': Jewishness, politics, and culture in interwar Vienna". (Holmes și Silverman, eds.). Camden House.

Maser, W. 1974. Hitler’s Letters and Notes. Harper and Row.

Mumford, L. 1966. "Technics and the nature of man" Technology and

Culture 7: 303-317.

Națiunea Islamului. 1991. The Secret Relationship between Blacks and Jews. The Final Call.

Poliakov, L. 1965. The History of Anti-Semitism (3 volume). Vanguard Press.

Rudolf, G. 2011. Lectures on the Holocaust (ed. 2). Barnes Review.

Sanderson, B. 2011. "Tristan Tzara and the Jewish roots of Dada". Online: http://www.occidentalobserver.net

Schopenhauer, A. 1851/2010. Parerga and Paralipomena (vol. 2; E.F.J. Payne, trad.). Oxford University Press.

Taeusch, C. 1942. "The concept of 'usury'." Journal of the History of Ideas 3(3): 291-318.

Twain, M. 1898. "Stirring times in Austria". Harper's New Monthly Magazine (Martie).

Twain, M. 1899. "Concerning the Jews". Harper's New Monthly Magazine (Septembrie).

Wistrich, R. 2012. From Ambivalence to Betrayal. University of Nebraska Press.

VOLUMUL DOI

Churchill, W. 1920/2002. "Zionism versus Bolshevism". În 51 Documents: Zionist Collaboration with the Nazis (L. Brenner, ed.). Barricade Books.

Dalton, T. 2010. "Nietzsche and the origins of Christianity". Online: http://WWW.theoccidentalobserver.net

Dalton, T. 2011. "A most subterranean conspiracy: Nietzsche and the Judeo-Christian worldview". În Nietzsche: Thoughts and Perspectives (T. Southgate, ed.). Black Front Press.

Dalton, T. 2012. "Anglo-American perspectives on anti-Semitism" (Part II). The Occidental Quarterly 12(4).

Dalton, T. 2013. "The Jewish hand in the world wars" (Part I). Inconvenient History 5(2).
Online: http://www.inconvenienthistory.com/archive

Dalton, T. 2015. Debating the Holocaust (ed. 2). Castle Hill.

Gilbert, M. 2007. Churchill and the Jews. Holt.

Gordon, S. 1984. Hitler, Germans, and the 'Jewish Question.' Princeton University Press.

Makovsky, M. 2007. Churchill's Promised Land. Yale University Press.

Mommsen, T. 1856/1871. The History of Rome, vol. 4 (W. Dickson, trad.). Scribner.

Oliphant, L. 1880. The Land of Gilead. William Blackwood.
Smith, G. 1893. Essays on the Questions of the Day. Macmillan.

Pagini utile:
www.hitlerpages.com
www.hitler.org
www.research.calvin.edu/german-propaganda-archive